

THANH PHONG NGỮ
ÂNH THAM
CỦA EM,
LÀ THẾ,
GIỚI CỦA
ANH

(C):TryHọa

Editor: Qin Zó

Mục lục

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23

Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42
Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48

Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73

Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90
Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95
Chương 96
Chương 97
Chương 98

Chương 99
Chương 100
Chương 101
Chương 102
Chương 103
Chương 104
Chương 105
Chương 106
Chương 107
Chương 108
Chương 109
Chương 110
Chương 111
Chương 112
Chương 113
Chương 114
Chương 115
Chương 116
Chương 117
Chương 118
Chương 119
Chương 120
Chương 121
Chương 122
Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ
Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 1

Nếu có một ngày, chợt bạn chẳng biết mình là ai...

Lộ Miêu mới năm tuổi rưỡi đang cố đọc từng chữ cái một trên tấm bảng quảng cáo.

Đó là dòng chữ trên trạm xe buýt đối diện nhà trẻ, nổi trên tấm phong nền trắng bị mưa gió mài mòn cũ nát, hàng chữ nhỏ đỏ đậm này lại trông có vẻ bắt mắt hơn.

Từ lúc chỉ biết được chữ nhất cho đến bây giờ thì đã nhận biết được tất cả, cô bé đã từng đọc đi đọc lại hàng chữ đó vô số lần, đến khi cô bé đọc được khoảng 200 lần thì mẹ sẽ đến đón bé.

Nhưng hôm nay cô bé đã đọc hơn 300 lần mà vẫn chẳng thấy người đầu, sắc trời dần dần trở nên tối đen.

Có một cô giáo đi qua: Miêu Miêu, mẹ còn chưa đến đón con ư?

Vâng ạ. Cô bé quay đầu lại, nặng nề gạt đầu, quai túi xách trượt xuống khỏi bả vai trái, cô bé chậm rãi giữ nó lại, nhưng mãi vẫn không thể tóm được.

Cô giáo lại gần đẩy lên giúp bé, nhìn gương mặt nhỏ nhắn im lặng của cô bé, thầm thở dài trong lòng, rõ ràng sinh ra với gương mặt thông minh xinh xắn, nhưng phản ứng còn chậm hơn so với các bạn nhỏ khác đến nửa nhịp, trông không nhanh nhẹn cho lắm, dường như cũng không được người nhà yêu mến lắm.

Cô nhìn ra cổng, đang xem xét có nên gọi điện thoại cho mẹ bé hay không, thì liền nghe thấy tiếng trẻ con non nớt lạnh lạnh của cô bé: Mẹ ơi! Mẹ ơi!

Một người phụ nữ trẻ tuổi ăn mặc già giặn đi đến, là Trần Kỳ - mẹ của cô bé, vẻ mặt lạnh lùng đến gần cô bé, chào hỏi với cô giáo, rồi đưa cô bé về nhà, chính là căn biệt thự nhỏ độc lập, là nơi cô bé lớn lên từ nhỏ.

Anh trai mười tuổi đang nằm sấp trên bàn trong phòng khách làm bài tập, em gái một tuổi đang chơi trong nôi, không ngừng cười khanh khách.

Lộ Miểu rất thích em gái, vắt cặp sách xuống rồi chậm rãi chạy đến, dựa vào nôi trẻ em kêu em gái, em ơi rồi vươn tay ra giỡn với em bé, cùng nhau chơi trò bắt bóng.

Nôi trẻ sơ sinh có hơi cao, cô bé cúi đầu làm nôi bị lệch đi, trái bóng của em gái lăn vào trong góc, nó chỉ vào cái bóng bập bôm kêu i i a a.

Em gái đừng lo, để chị lấy cho nhé. Cô bé dựa vào trên chiếc nôi, quơ đôi tay nhỏ bé, cố với lấy trái banh.

Lúc này vừa đúng lúc Trần Kỳ thay quần áo xong đi xuống lầu, sắc mặt chợt biến, hét lớn lên với cô bé: Từ Miểu!

Lộ Miểu sững sờ ngẩng đầu nhìn sắc mặt thay đổi bất ngờ của bà, chợt cả người mất thăng bằng, đề vào nôi làm ngã về một bên, đầu đập cộp xuống sàn nhà gỗ, bên tai là tiếng khóc thảm thiết của em gái cùng tiếng bước chân lộn xộn.

Không cho phép mày đến gần em gái, cấm mày đến gần đứa nhỏ, tao cảnh cáo mày bao nhiêu lần rồi, mày có nhớ kĩ không hả?

Được lắm, để xem Thiên Thiên có bị làm sao không, chảy máu rồi... phải nhanh vào viện thôi.

Còn không nhanh đi lấy xe đi. Em đã sớm bảo anh đuổi nó về đi mà anh không chịu nghe, nếu Thiên Thiên xảy ra chuyện gì, thì em...

...

Tiếng tranh cãi cùng tiếng bước chân dần lùi xa, theo đó là tiếng cửa sắt nặng nề đóng lại.

Lộ Miêu xoa phần đầu bị đụng đau, ngờ ngàng nhìn cánh cửa lớn đen tuyền, có hơi ngơ ngác, đầu đau quá, mặt cũng đau nữa, trên tay là chất lỏng ẩm dính dính, cô bé bần khoản xòe hai tay ra, bàn tay đầy một màu đỏ, cô bé biết, đó là máu.

Cô bé luống cuống đứng lên, nghiêng ngả lão đảo chạy ra cửa, hơi hốt hoảng, muốn đuổi theo bố mẹ mình, nói với họ rằng bé cũng chảy máu rất nhiều.

Nhưng cửa lớn đã khóa, cô bé có đẩy cũng không được, bên ngoài cũng không còn tiếng của bố mẹ nữa.

Cô bé đẩy vài cái nhưng cửa vẫn không nhúc nhích, Đau quá. Cái miệng nhỏ nhắn chu lên nỉ non, cô bé sờ phần đầu thấy đau, cảm thấy mệt, cơ thể nhỏ bé dựa vào cửa sắt rồi dần dần trượt xuống ngồi phịch trên đất.

Bé đói bụng quá, đầu rất đau, mặt cũng đau, mọi thứ trong mắt đều lắc lư, chú chó nhà bé nuôi đã biến thành hai con rồi.

Nó đang ăng ăng chạy về phía bé, cúi đầu thè lưỡi liếm lấy mặt cô bé.

Lộ Miêu bị nhột, cười khanh khách né đi, ôm lấy cổ nó, nó cũng nhu thuận để mặc cô bé ôm, cong chân nằm xuống, để bé dựa vào, dần dần bé mất đi ý thức.

Đến khi cô bé tỉnh lại thì trên đầu đã quấn băng gạc rất dày, cô bé không thể đến trường được nữa, cũng không thể gặp em gái, ngay cả bố mẹ cũng ít gặp đi, nhiều khi chỉ có mỗi cô bé ở nhà một mình.

Đến khi băng gạc trên đầu cô bé được gỡ xuống, cuối cùng cũng trông thấy mọi người.

Mẹ bé bảo muốn dẫn bé đến một chỗ chơi, còn xếp sẵn hai thùng quần áo to cho cô bé, cô bé rất vui, từ sau khi có em gái, cô bé đã không thể ra ngoài chơi với bố mẹ và anh trai được nữa.

Xe chạy thẳng trên con đường gồ ghề, cuối cùng cũng dừng lại trước ngôi nhà trệt cũ nát, kẻ vào người ra tấp nập, mặc toàn quần áo cũ rách nát, mặt với tay chân dính đen đúa bản thủ, đang nhìn chăm chú vào mẹ và bé.

Lộ Miêu hơi sợ, núp phía sau Trần Kỳ, nhưng lại bị bà ta nắm lấy tay kéo đi.

Chị Lộ à, thật có lỗi với chị quá. Đầu óc đứa nhỏ này chậm chạp, khó nuôi, hơn nữa cũng không hợp mệnh với con gái tôi, con gái tôi mới một tuổi đã bị con này gây chuyện làm bị thương không ít,

sau này lớn lên chẳng biết có gây chuyện với đứa nhỏ không nữa. Bọn tôi cân nhắc kỹ lưỡng, quyết định vẫn nên trả nó về lại cho nhà chị.

Tiền nhận nuôi con bé trước đó không cần trả lại nữa, còn mấy thứ này là quần áo của nó, chị nhận giùm nó đi.

Cô bé bị đẩy vào trong đám người, ngã vào người phụ nữ trẻ tuổi mặc áo bông xanh đen trước mặt.

Mẹ ơi. Cô bé sợ hãi gọi Trần Kỳ, muốn chạy đến tìm bà, nhưng lại bị đẩy trở về.

Miêu Miêu, bố mẹ phải ra ngoài có chuyện, không thể chơi với con được nữa, con cứ ở lại đây trước nhé, chờ bố mẹ rảnh sẽ về thăm con có được không?

Cô bé ngốc nghếch gật đầu: Vâng ạ.

Mỗi lần cô bé bị đánh, bọn họ đều nói bé không ngoan, bọn họ nói phải nghe lời mới ngoan, bé muốn làm trẻ ngoan.

Quả nhiên, mẹ rất ít khi cười với bé giờ đã mỉm cười, xoa đầu bé: Phải ngoan đấy, biết chưa?

Cô bé lại gật đầu: Vâng ạ.

Bọn họ chuyển hai thùng lớn đến, rồi sau đó xoay người đi, mắt thấy họ định lên xe.

Bé bỗng sợ hãi, sốt ruột đuổi theo.

Đừng bỏ con lại.

Đừng bỏ con mà.

Ngay trước khi họ lên xe, bé nhanh chóng bắt lấy tay Trần Kỳ, nhưng cô ta lại bỏ tay bé ra.

Bé lập tức khóc tức tưởi, vừa khóc vừa hoảng loạn nắm lấy tay anh trai Từ Gia Diên: Anh ơi, em muốn muốn ở đây một mình.

Từ Gia Diên khó xử nhìn Trần Kỳ.

Trần Kỳ bước lên gạt tay Lộ Miêu ra, rồi đẩy Từ Gia Diên vào trong xe.

Lộ Miêu càng thêm hoang mang, vừa sợ vừa hoảng, không ngừng khóc nức lên, vũng vãi khỏi tay Trần Kỳ, chạy thẳng đến trước cửa xe, tay nắm bừa lấy ghế ngồi, cố chen lên xe, lúc bị đẩy xuống thì lại dùng cả tay chân trèo lên.

Trần Kỳ không chút nhẫn nại: Chị Lộ!

Cô bé bị ôm từ trên xe xuống, bọn họ lên xe, cửa xe đóng lại, chiếc xe dần dần rời đi.

Cô bé khóc lớn, liều mạng giãy dụa, cuối cùng cũng thoát khỏi cánh tay đang ôm bé, khóc lóc đuổi theo, vừa khóc vừa chạy:

Đợi con với.

Bố ơi mẹ ơi anh ơi đợi con với.

...

Xe vẫn không dừng lại, cách cô bé càng lúc càng xa, cô bé kêu gào đến mức rách họng, nhưng họ vẫn không dừng lại, một chân bé

dắm phải vũng bùn, ngã bịch xuống mặt đất...

Chân Lộ Miêu đạp một cái, đột nhiên bừng tỉnh.

Đồng nghiệp Diêu Linh Linh đang gập nửa người nhìn cô, tay vỗ lên mặt cô: Sao thế? Gập ác mộng à?

Lộ Miêu chưa kịp tỉnh lại: Hả?

Đội trưởng vội vàng bước vào cửa: Tất cả đứng lên, nhanh! Xảy ra chuyện rồi!

Nơi xảy ra chuyện chính là công xưởng điện tử Hội Long ở ngoại thành, sở công an nhận được báo động, có người đánh bom ở khu hoạt động của công xưởng, vị trí chính xác rất bất lợi, trước mắt họ đang xin đội chó nghiệp vụ thành phố lục soát chất nổ.

Lộ Miêu và Diêu Linh Linh đều là thực tập sinh ở đội chó nghiệp vụ thành phố, vừa mới vào mấy tháng, trước mắt vẫn còn đang trong thời kì tập huấn, nhưng vì chuyện này quá mức cấp bách, nên cũng được phái ra ngoài.

Công xưởng điện tử Hội Long có gần một nghìn công nhân, bây giờ đang là giờ làm việc, tin tức ở khu hoạt động có số lượng chất nổ lớn truyền ra, khiến mọi người bàng hoàng, ai ai cũng tranh nhau kéo ra bên ngoài.

Từ khu hoạt động cho đến bên ngoài công xưởng phải đi qua hành lang gấp khúc dài, công nhân đang hốt ha hốt hoảng kéo nhau chạy ra ngoài, Lộ Miêu và Diêu Linh Linh dắt chó nghiệp vụ đi dọc theo vách tường, từ phía đối diện đi đến một người đàn ông cao lớn, dáng người cao, mặc áo khoác dài màu đen, cổ áo dựng thẳng che gần hết mặt.

Anh dắt trong tay chú chó Labrador màu nâu, chạy vào bên trong theo tốc độ của chú chó, nhanh nhẹn hơn rất nhiều so với các cô.

Lộ Miểu đưa mắt nhìn anh, không mặc cảnh phục, không phải chó nghiệp vụ, vậy là không phải đồng nghiệp.

Đang định ngăn cản, thì Diêu Linh Linh đã vội vàng hét lên với anh ta: Này anh kia, phía trước nguy hiểm, mời anh lập tức rời khỏi.

Không trả lời.

Cô ấy đang định nhắc lại, thì Lộ Miểu đã tóm lấy tay cô: Anh ta dắt chó trợ thính*.

(*Tiếng anh là Hearing dog, giống chó được dùng để phục vụ những người bị điếc hoặc thính giác có vấn đề.)

Diêu Linh Linh liền hiểu rõ, Lộ Miểu bước lên, nắm lấy dây thừng dắt chó, con Labrador liền dừng lại.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô.

Lộ Miểu: Anh à, không thể dắt chó đi dạo ở phía đó đâu!

...

Lộ Miểu nhanh chóng bước lên, nửa ngồi xuống trước mặt con Labrador, xoa đầu nó, rồi ra dấu với nó, chú chó lớn vốn hùng dũng oai vệ khi thể bùng bùng liền oảng oảng thè lưỡi, ngoan ngoãn hết con mèo nhỏ, rồi sau đó kéo Kiều Trạch chạy lui.

Lộ Miểu không dám dừng lại nhiều, dắt theo chó nghiệp vụ nhanh chóng đến hiện trường.

Chó nghiệp vụ của đội chó thành phố đều được huấn luyện để đánh hơi bom mìn, rất nhanh đã tìm được thiết bị gây nổ ở khu hoạt động.

Đến lúc mọi người xong việc quay về đội thì đã xế chiều. Bom ở khu hoạt động Hội Long đều là loại dây nối phức tạp, mọi việc về sau giao lại cho cảnh sát chuyên tháo gỡ bom mìn.

Lộ Miêu vừa quay về đội thì nhận được tin đồng nghiệp ở tuyến trước gửi đến, báo là đã gỡ bo thành công.

Đến tối, trong cục mở cuộc họp báo cáo tình hình trong sân huấn luyện, phó cục trưởng Lưu Vệ Lâm đích thân báo cáo.

Khi thông báo xong tình hình, ông quét mắt một lượt qua đám người đang đứng đây: Nhiệm vụ hôm nay đã thành công, nhưng cũng xuất hiện chút sơ suất nhỏ, suýt nữa đã gây nên họa lớn.

Vừa dứt lời, mọi người đưa mắt nhìn nhau, không ngờ phó cục trưởng Lưu lại nói: Trên đường chấp hành nhiệm vụ, là ai đã dắt con Labrador chạy mất?

...

...

...

Đồng nghiệp trong đội chó nghiệp vụ sôi nổi lách mình, Lộ Miêu đứng chính giữa lập tức trở thành tiêu điểm.

... Lộ Miêu mù mờ nhìn người khác, rồi cẩn thận nhìn sang phó cục trưởng Lưu: Làm... làm sao ạ?

Phó cục trưởng Lưu nhú mày: Là cô dắt chó người ta chạy đi hả?

Cháu có dắt chó chạy đâu. Lộ Miêu sốt ruột giải thích, Tình hình lúc ấy khẩn cấp quá, người đó còn dắt chó đi dạo, cháu sợ xảy ra chuyện, nên mới bảo con Labrador dắt chủ nhân nó ra ngoài.

Cô có biết anh ta là ai không? Phó cục trưởng Lưu hỏi.

Lộ Miêu mù tịt, lúc đó cô sốt ruột đến mức không nhìn rõ mặt người ta, làm sao có thời giờ mà gắng hỏi thân phận anh ta chứ.

Đó chính là chuyên - gia - tháo - gỡ - bom - mìn hôm nay đặc biệt đến hỗ trợ đây!

Lộ Miêu: ...

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 2

Xung quanh rầm rì xôn xao, mọi người cố nhịn cười, nhưng chẳng biết ai đã chọc thủng bầu không khí này trước, phì một tiếng bật cười, nhất thời những người khác cũng như quân bài domino bị đẩy ngã, người này tiếp người kia, tất cả không thèm để ý đến hình tượng mà cười phá lên, còn có người vỗ vai an ủi Lộ Miêu, khuyên cô nén bi thương.

Phó cục trưởng Lưu nhìn đáng vẻ như bị sét đánh đến ngu người của cô, vừa bực mình vừa buồn cười, ý cười đã chảy nơi cổ họng, suýt nữa không dừng lại được, nhưng cuối cùng cũng xét đến việc thân là lãnh đạo uy nghiêm, chỉ ho nhẹ một tiếng che giấu, rồi vĩnh râu trừng mắt với Lộ Miêu: Rốt cuộc đầu óc cô bỏ đi đâu thế hả? Tình hình đó mà giống dất chó đi dạo à?

Đúng là không giống ạ. Lộ Miêu cảm thấy tủi thân, Nhưng con gió mà anh ta dất đó...

Phì... Lại một tràng nín cười lớn vang lên, cắt ngang lời nói của cô.

Giọng này là của người đàn ông bên cạnh phó cục trưởng Lưu vọng đến.

Lộ Miêu biết anh ta, đội trưởng đội truy bắt ma túy, Tiểu Trạm.

Chuyên ngành hội đại học của cô là điều cấm thuốc phiện, vốn xin vào đội truy quét ma túy, lúc đó là anh ta phỏng vấn, không ngờ cuối cùng lại phải vào đội chó nghiệp vụ.

Cô không gặp mặt anh ta nhiều lắm, trong ấn tượng chính là một lãnh đạo khá là nghiêm túc đứng đắn, bây giờ cả khuôn mặt nén cười đỏ ửng, khỏe miệng không cần thận công lên nhiều lần rồi khổ sở đề xuống, sau đó rõ ràng giả vờ ho khan, tay nắm lại chắp sau lưng.

Lộ Miêu cũng chẳng thể khuyên anh ta muốn cười thì cứ việc cười đi, cô chỉ biết im lặng.

Phó cục trưởng Lưu khẽ ho, rồi nhìn cô: Thấy oan ức lắm phải không?

Không có ạ. Lộ Miêu biết mình sai, ngoan ngoãn nhận sai, Là cháu đã không phân tích rõ tình hình lúc đó, suýt nữa hại mọi người, xin lãnh đạo xử phạt.

Dáng vẻ cúi đầu cup mắt nhìn sao có vẻ đáng thương, phó cục trưởng Lưu cũng không định làm cô khó xử, ông cũng không muốn vì cô mà làm to.

Hành động lúc sáng vốn tiến hành thuận lợi nhanh chóng, nhưng trong lúc nguy cấp lại không thấy Kiều Trạch phụ trách tháo bom đầu.

Khả năng nghe của cậu ta không tốt, cũng không cách nào liên lạc qua điện thoại được, các nhân viên tháo gỡ khác dù đã cố gắng giành giật từng phút từng giây, nhưng chung quy cũng không khiến ông yên tâm bằng Kiều Trạch.

Cũng may sau đó cậu ta chạy đến đúng lúc, ôm lấy chú chó to, gương mặt tuấn tú lạnh lẽo vô ngần.

Ông biết chú chó đó, chính là con Labrador xuất thân từ đội chó nghiệp vụ, được thuần phục thành giống chó trợ thính, nhưng vốn cũng là chó tìm bom mìn, đánh hơi chất độc rất khá, bình thường ra ngoài Kiều Trạch thường hay dắt nó theo.

Chú chó oai phong từng được xưng là dũng mãnh nhất trong đội, lúc bấy giờ cuộn tròn trong cánh tay Kiều Trạch, mang theo khổ đại thâm thù gào khóc với Kiều Trạch, oán niệm rất sâu.

Kiều Trạch lạnh mặt, lúc đến bên cạnh ông thì ném con chó vào trong ngực ông: Để mắt đến con chó ngu ngốc này.

Dường như là nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Phó cục trưởng Lưu sống hơn nửa đời vẫn chưa trông thấy tình cảnh nào buồn cười như thế, nếu không phải lúc đó cấp bách, có khi ông đã xem cậu ta là trò giải trí rồi.

Công việc tháo bom tiến hành rất thuận lợi.

Khi gỡ bỏ báo động xong, Kiều Trạch đi về phía ông, ôm lấy con chó ngu ngốc kia, ném xuống đất, nó u oán nhìn cậu ta một cái, rồi sau đó im lặng nằm sấp xuống nơi hẻo lánh, giằng co với cậu ta không chịu rời đi.

Kiều Trạch cũng chẳng thèm quản nó nữa, liền nhờ ông tìm người, đây là ông tìm người hộ cậu ta.

Cuối cùng con Labrador tranh chấp với cậu ta cũng bị cậu ta kiên quyết tóm nhét về lại trong xe, bây giờ còn đang nằm sấp trong văn phòng của ông mà phiền muộn.

Phó cục trưởng Lưu khề ho, cũng không nói là không phạt Lộ Miểu, chỉ nghiêm mặt: Vào phòng làm việc của tôi một chuyến.

Nói xong xoay người cất bước.

Lộ Miểu đứng tại chỗ không yên, tội nghiệp nhìn những đồng nghiệp khác.

Những người khác không nín cười được, an ủi cô: Mau đi đi, duỗi đầu là một đao mà rút cổ cũng là một đao, chết sớm đầu thai sớm.

Lộ Miểu ôm theo tâm tình thấy chết không sờn đến văn phòng của phó cục trưởng Lưu, người vừa bước vào cửa đã thấy người đàn ông mặc áo đen ban sáng, đang ngồi ở chiếc ghế đầu tiên bên phải trước bàn làm việc, nghiêng người ngồi, khuỷu tay thuận tiện chống lên trên ghế, trong tay đang cầm tập hồ sơ, chỉ nhìn chứ không lật, cả người toát lên vẻ biếng nhác tùy tiện.

Chuyện gia phòng chống bom mìn...

Lộ Miểu đứng ở cửa, buồn rười rượi.

Con Labrador được cô khuyến chạy đi đang dang chân nằm hình chữ 大 ở góc tường đối diện anh, một người một chó chiếm lấy một góc.

Phó cục trưởng Lưu chỉ vào con chó kia: Biết bọn tôi phải đưa nó về thế nào không? Là ôm về đấy.

Lộ Miểu: ...

Kiều Trạch ngẩng đầu lên, ánh mắt dừng trên mặt cô, đánh giá từ trên xuống dưới, đột nhiên nói: Cô nói một câu.

Lộ Miêu: ...

Một câu không đầu không cuối khiến cô ngẩn ra, chân chừ nhìn Tiểu Trạh.

Kiều Trạch lặp lại lần nữa: Nói một câu đi.

Muôn nói... cái gì cơ?

Lộ Miêu thấp thỏm hỏi anh, rồi thấy bàn tay đang cầm hồ sơ trong phút chốc thu lại, con ngươi đen như thép luyện, chăm chú nhìn cô, Nói thêm câu nữa.

Tiểu Trạh như nhìn thấy chuyện hiếm lạ, liền vỗ bả vai anh: Cậu nghe thấy cô ấy nói ư?

Kiều Trạch không phản ứng, chỉ nhìn chăm chăm vào Lộ Miêu.

Ánh mắt anh bén nhọn mà bình tĩnh, Lộ Miêu bị nhìn đến mức chột dạ, cũng không biết là chuyện thế nào, chỉ đành nhìn phó cục trưởng Lưu xin giúp: Phó cục Lưu à...

Phó cục trưởng Lưu đang còn kinh ngạc trước phản ứng của Kiêu Trạch, cậu ta nghe thấy Lộ Miêu nói.

Một người vì chấn động mà thính giác có vấn đề gần một năm nay, ấy vậy mà có thể nghe thấy cô nhóc này nói chuyện.

Kiều Trạch. Ông vỗ vai anh, Có nghe thấy chú nói gì không?

Kiều Trạch lắc đầu, đặt hồ sơ xuống, đứng lên, dừng trước mặt cô, lại đánh giá cô.

Anh khá cao, chỉ cần tùy tiện đứng trước mặt cô thôi, cũng sinh ra cảm giác bị áp bách rồi.

Cô ở đội chó nghiệp vụ? Đột nhiên anh hỏi.

Lộ Miểu gật đầu, ngẩng đầu nhìn anh, còn rất biết điều giải thích: Sáng nay tôi thật sự xin lỗi, là tôi đã không rõ tình hình lúc đó.

Từng câu từng chữ, anh nghe rất rõ ràng.

Không sao. Anh lạnh nhạt trả lời lại cô, rồi nghiêng người nhìn con Labrador đang u oán với anh, Cô đã làm gì với nó thế?

... Lộ Miểu ghé mắt nhìn trộm nó một cái, Tôi có làm gì đâu, tôi chỉ để nó đưa anh cách xa khỏi khu vực nguy hiểm mà thôi.

Lúc cô nói chuyện, ngữ khí luôn mềm mại nhẹ nhàng, thoát nhìn cứ như chưa tỉnh ngủ, ngơ ngác lơ mơ, nom rất vô tội.

Kiều Trạch bất giác nhìn cô thêm mấy lần, trong mắt như mang theo điều gì đó khiến Lộ Miểu khó hiểu cũng như thấp thỏm, cũng không biết anh có ý gì, đã nghe thấy anh lạnh giọng nói: Được rồi, cô ra ngoài trước đi.

Ánh mắt dò hỏi của Lộ Miểu chuyển sang phó cục trưởng Lưu.

Lúc này phó cục trưởng Lưu vẫn còn âm thầm kinh ngạc khi cô với Kiều Trạch có thể trao đổi không chướng ngại, rất muốn biết nguyên do, nên cũng gật đầu, giọng điệu ôn hòa: Về trước đi, nghỉ ngơi cho tốt.

Dạ. Lộ Miêu rời đi mà lòng cứ hỏi mô tê.

Kiều Trạch tiện tay đóng cửa lại, hỏi phó cục trưởng Lưu: Phó cục Lưu, lại lịch của cô gái này?

Là một em gái. Tiểu Trạm trả lời thay phó cục trưởng Lưu, cầm lấy bảng viết tay trên bàn, Chuyên ngành điều cấm thuốc phiện, dưới tôi mấy khóa, năm nay vừa tốt nghiệp, vốn định vào đội truy bắt ma túy, nhưng có vẻ cô ấy có thiên phú dị bẩm trong chuyện thuần phục động vật, nên để cô ấy vào đội chó nghiệp vụ, định sau này sẽ để cô ấy làm việc với chó chuyên tìm chất độc.

Kiều Trạch: Bối cảnh gia đình thế nào?

Gia đình cũng chỉ bình thường thôi. Tiểu Trạm viết rồi đưa lại cho anh, Sao, cậu cảm thấy cô ấy có vấn đề à?

Kiều Trạch từ tốn lắc đầu: Không nói rõ được.

Tôi có thể nghe rất rõ tiếng của cô ấy. Chỉ vào tai mình, Tôn thương vì chấn động va đập, thính giác không nhạy, hầu như không nghe thấy âm thanh gì, nhưng lại có thể nghe được mỗi giọng cô ấy, không phải rất kì lạ sao?

Tiểu Trạm với phó cục trưởng Lưu hai mắt nhìn nhau, đây quả thật là chuyện mà bọn họ không thể lí giải nổi.

Tám tháng trước Kiều Trạch bị trọng thương quá nặng, nỗ lực khiến tai cũng bị thương, thuộc dạng thương tật do tiếng nổ, bác sĩ nói là có thể khôi phục, nhưng từ lúc trị liệu cho đến bây giờ, hiệu quả không rõ rệt mấy, đây cũng là điều bác sĩ không giải thích được, hệ thống thính giác của anh đang chậm rãi khôi phục, theo lí mà nói thì đã có thể nghe được vài phần mới phải.

Bác sĩ chính của anh ban đầu nghi ngờ trung khu thính giác vẫn còn tổn thương chưa được kiểm tra kỹ, trong tình trạng bình thường đeo máy trợ thính sẽ có chút hiệu quả, nhưng tác dụng với Kiều Trạch lại không lớn, thính giác nhận thức vô cùng kém.

Cô gái đó sẽ không phải là người ngoài hành tinh đấy chứ. Tiểu Trạ nói, rồi đưa mắt nhìn Labrador trong góc tường, Sủng vật cậu nuôi hơn một năm, mà chỉ trong vài giây cô ấy đã có thể thuận phục được rồi, không đơn giản đâu.

Kiều Trạch cũng liếc mắt nhìn nó, nó oảng một tiếng rồi lại bắt đầu kiêu ngạo xoay người.

Đúng là không đơn giản. Kiều Trạch nói.

Lúc sáng khi cô nói chuyện với anh thì anh còn đang mãi nghĩ ngợi, nên khi giọng cô truyền đến, anh cũng không thấy có gì không đúng, thời gian mất đi thính giác không tính là quá dài, hơn ba mươi năm sống một cuộc sống tràn ngập tiếng động đủ để anh xem việc nghe thấy âm thanh trở thành bản năng, lúc sự tỉnh thì cô đã xoa tay múa chân với con chó ngu xuẩn kia, anh cứ ngỡ mình đột nhiên khôi phục thính giác trong tiếng động bất ngờ, cũng không để ý cô đang làm gì, ai ngờ con chó ngu ngốc vốn nên đưa anh đi tìm kiếm bom mìn thì chợt tung tăng quay đầu bỏ chạy, mặc anh níu thế nào cũng không chịu quay đầu, còn không ngừng chạy vòng quanh anh cản anh quay về, cứ thế một người một chó liên tục trễ thời gian, cuối cùng vẫn là anh phải bóp chặt hai chân chó của nó mới kéo nó về được, nhưng trong lúc nói chuyện với phó cục trưởng Lưu, anh phát hiện ra thính giác không hề hồi phục, nên mới nhờ phó cục trưởng Lưu tìm người đến.

Sự thật chứng minh, không phải anh nghe nhầm, quả thật anh nghe rất rõ cô đang nói những gì, hoàn toàn có thể trao đổi không chút trở ngại.

Cô ấy là người nơi nào, từng trải qua chuyện đặc biệt gì không? Kiều Trạch hỏi, đây cũng là điều anh cân nhắc không thấu.

Cậu tin Tiểu Trạ nói bậy bạ đấy à? Phó cục trưởng Lưu đá cho Tiểu Trạ một cái, Tên nhóc này, nghiên cứu chủ nghĩa Mác đến đâu vậy, hả?

Tiểu Trạ cười cười tránh đi.

Tuy phó cục trưởng Lưu là lãnh đạo của anh ta, cũng lớn gấp hai lần tuổi anh ta, nhưng con người phó cục trưởng Lưu khá là hào sảng, không phách lối tí nào, trên dưới trong cục đều đối xử rất tốt.

Kiều Trạch không phải người của cục thành phố An, do đầu năm nay bị trọng thương nên mới ở lại bên này, có chút giao tình với Tiểu Trạ và phó cục trưởng Lưu, thỉnh thoảng cũng lui tới, hôm nay cũng là đúng lúc đến nên giúp một tay chuyện công xưởng điện tử Hội Long, không ngờ...

Kiều Trạch quét mắt nhìn con chó nằm trong góc tường, gọi một tiếng: Lộ Bảo.

Nó nhìn anh một cái, bắt đầu vắn vẹo kiêu ngạo, không giống như trước kia, tung tăng chạy đến bên chân anh nữa.

Phó cục trưởng Lưu, nếu cô gái đó có vấn đề thật, thì toàn quân đội chó nghiệp vụ chú sẽ đào ngũ đấy. Kiều Trạch cười nói, đi về phía Lộ Bảo, ngồi xổm trước mặt nó, kéo tai, Về nhà.

Nó vẫn không để ý đến anh.

Phó cục trưởng Lưu nhìn mà thấy vui: Mị lực bản thân còn không bằng người ta mà nói gì đó, cô gái trẻ này có thể có vấn đề gì được chứ.

Ấn tượng của anh về Lộ Miêu cũng không tệ lắm, cần mẫn lanh lợi, lại kiên định.

Trường cảnh sát đề cử người tốt đấy, đã phải làm kiểm tra chính trị nghiêm ngặt mà.

Kiều Trạch không phát biểu ý kiến, nắm lấy tai Lộ Bảo định kéo lấy, không ngờ kéo không đi, một chữ 大 to tướng nằm úp trên sàn nhà, cảm ỉ xuống mặt đất, nhìn anh bất động.

Kiều Trạch vỗ tay, đứng lên: Phó cục trưởng Lưu, đành mượn chú một người vậy.

Lộ Miêu lại bị gọi đến văn phòng.

Cô vừa bước vào, vẫn là ba người đàn ông đó, cùng một con chó.

Chú chó nằm úp trên sàn nhà, ba người đàn ông đều đứng dựa vào bàn, tất cả đều nhìn cô, hơn nữa chuyên gia tháo bom áo khoác đen đó, cô không biết anh, hiểu biết về anh chỉ có bốn chữ chuyên gia tháo bom ấy mà thôi, nhưng lúc anh nhìn cô lại mang theo đôi phần tìm tòi nghiên cứu và cũng như có suy nghĩ gì đó, khiến cô hết sức lo sợ.

Lộ Miêu cảm thấy như mình bước vào tam đường hội thâm, đều là lãnh đạo trực tiếp của cô, áp lực rất lớn.

Cô thấp thỏm nhìn sang phó cục trưởng Lưu là người quen thuộc duy nhất: Phó cục trưởng Lưu, có chuyện gì ạ?

Kiều Trạch mở miệng trước, đưa mắt nhìn Lộ Bảo nằm trong góc tường, Mau bắt con chó ngu xuẩn kia đi đi.

... Trên mặt Lộ Miêu lại lộ ra nét mù mờ, Đây không phải là chó của anh à?

Vừa dứt lời thì lại thấy Kiều Trạch như cười như không nhìn cô: Cô nhìn nó đi, bây giờ nó biết tôi hay biết cô đây.

Anh bước đến, khẽ đá vào chân trước của nó: Lộ Bảo.

Lập tức vẻ mặt Lộ Miêu trở nên phong phú.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 3

P/s: Tớ đã edit lại tên nhân vật Lộ Điều thành Lộ Miểu nhé, thật ra hai cái tên này không có sai, nhưng dù sao tên nữ chính cũng phát âm là lù miảo, để Lộ Miểu đọc nghe sát hơn so với phiên âm.

^^

Kiều Trạch nhìn cô một cái: Sao hả?

Tiểu Trạm có thể hiểu được tâm tình lúc này của Lộ Miểu, nên cười nói: Cô ấy tên là Lộ Miểu.

... Kiều Trạch khẽ dừng lại, nhưng cũng không nói gì, chỉ nghiêng người, Cô thử xem.

Lộ Miểu ngồi xuống trước mặt chú chó, ngàng đầu hỏi Kiều Trạch: Muốn đưa nó đi đâu đây?

Nhà tôi.

Lộ Miểu à một tiếng, rồi vượt đầu Lộ Bảo, riu rít nói với nó mấy câu, không ngờ nó lại có thể như nghe hiểu được, đứng thẳng lên, oảng oảng rồi phe phẩy cái đuôi, ảo não chạy đến trước mặt Kiều Trạch.

Tiểu Trạm vui vẻ: Lộ Miểu, không phải em biết ngôn ngữ của động vật đó chứ.

Làm gì có. Lộ Miểu đứng lên, Chó cũng giống người, anh nói chuyện dễ nghe với nó là được, nó có thể hiểu mà.

Tiểu Trạm vẫn cảm thấy rất thần kỳ: Vậy thì cũng cần phải có bản lĩnh mới được, cái này học như thế nào vậy?

Lộ Miểu: Hồi nhỏ em có nuôi chó.

Tiểu Trạm bật cười, đùa nói: Hồi nhỏ hay bị phạt lắm hả?

Lộ Miểu mấp máy môi, không ư hử gì, chỉ vạch ra nụ cười miễn cưỡng coi như đáp lại.

Kiều Trạch không nghe rõ Tiểu Trạm nói gì, nhưng nghe rõ Lộ Miểu trả lời là gì, vẻ mặt cô cũng dừng trong mắt rất rõ ràng.

Bất giác anh nhìn cô thêm mấy lần nữa, lúc này cô quay sang nói với phó cục trưởng Lưu: Phó cục trưởng Lưu, cháu đi được chưa ạ?

Phó cục trưởng Lưu nhìn anh, đang trưng cầu ý anh.

Kiều Trạch cúi đầu gọi Lộ Bảo một tiếng, nó ư ử một tiếng, vẫy đuôi với anh, nom rất nghe lời, vậy là anh gật đầu.

Lộ Bảo sau khi được Lộ Miểu khơi thông liên rất biều điều, lần này ngoan ngoãn theo anh về nhà.

Trên đường về, Kiều Trạch thuận đường ghé vào bệnh viện thành phố.

Bác sĩ chính của anh là chuyên gia lão làng có tiếng ở khoa tai mũi họng, là người Thẩm Ngô giới thiệu cho anh, hơn năm mươi tuổi, y thuật không cần bàn, nhưng có lẽ anh là người duy nhất xảy

ra chuyện như thế trong vòng mấy năm nay, nên cũng đặc biệt có chấp với anh.

Khi anh đến thì ông ấy đã sắp tan làm, không còn bệnh nhân nào, vẫn theo lệ để cho anh làm thí nghiệm kiểm tra trước, kiểm tra xong liền nhú mày vẽ nghi hoặc.

Hệ thống thính giác đã khôi phục bình thường, nhưng lại không có cảm giác với âm thanh.

Tôi có thể nghe thấy âm thanh. Kiều Trạch ngồi dậy, kể lại chuyện mình có thể thuận lợi giao tiếp với Lộ Miêu.

Chuyên gia già càng nhú mày chặt hơn, suy nghĩ một lúc lâu, liền cầm lấy giấy bút, hỏi anh: Trước đây cậu đã gặp cô ấy lần nào chưa?

Hôm nay mới gặp lần đầu.

Trước kia chưa từng xuất hiện?

Không hề có.

Chuyên gia già lại nhú mày: Có cách nào để tôi gặp cô ấy không?

Kiều Trạch trầm ngâm chốc lát: Để tôi xem sao đã.

Bởi vì một vài nguyên nhân đặc thù, ngoại trừ vài người thân cận bên cạnh biết anh mất thính giác, thì còn lại không ai biết cả.

Anh không quen Lộ Miêu, tuy cô có thể đoán được có lẽ thính giác anh có vấn đề, nhưng anh và cô trao đổi với nhau hoàn toàn trôi chảy, khiến cô hoài nghi với phán đoán của mình.

Trước khi biết rõ nguyên nhân, Kiều Trạch không muốn để Lộ Miêu biết chuyện.

Cảm giác mà Lộ Miêu mang lại cho anh... Kiều Trạch không thể nói rõ được, anh nhớ lại ba lần đối mặt gần gũi với cô, nhìn trông có vẻ vô hại, thậm chí còn có chút ngốc, nhưng chẳng hiểu sao lại để anh cảm thấy cô gái này không đơn giản, thật kì lạ.

Đây là tình huống chưa bao giờ xảy ra, mắt nhìn người của anh rất chuẩn, bất kể là ánh mắt hay vẻ ngoài của Lộ Miêu, đều thuần lương vô hại, nay lại khiến anh sinh ra tâm lí đề phòng khó hiểu, trực giác cho hay cô gái trẻ này có vấn đề, hơn nữa về việc anh có thể nghe rõ cô nói chuyện, khiến trực giác tăng lên.

Lúc về đến nhà, Kiều Trạch gửi tin nhắn cho cục phó trưởng Lưu, nhờ ông điều tra Lộ Miêu một chút.

Phó cục trưởng Lưu cười anh nghi ngờ sâu quá rồi, một cô gái trải qua kì thẩm tra chính trị nghiêm ngặt thi vào trường cảnh sát, thì có thể có vấn đề gì được chứ.

Lí lịch của cô rất đơn giản, là người ở thành phố An, ở thị trấn nhỏ trong khu vực ngoại thành, mới sinh ra được nhận nuôi, lúc lên năm lại bị đuổi về với gia đình thân sinh, trên có ba người chị gái, dưới có một em trai, đi học muộn, hồi cấp ba từng được trường đại học Sư Phạm trọng điểm quốc gia chọn, nhưng không đi, học lại một năm, sau thi vào trường cảnh sát, chuyên ngành điều cấm chất độc, từ tiểu học đi lên luôn đạt thành tích xuất sắc.

Cả nhà chỉ có một mình cô là sinh viên, ba chị gái gả đi sớm, em trai gần tuổi cô nhất, chỉ thua có một tuổi, năm 15 tuổi đã bỏ học.

Tài liệu trong danh sách đăng kí đơn giản dễ hiểu, cũng không có nhiều chi tiết lắm.

Kiều Trạch lại nhờ lão lục Thẩm Kiều giúp điều tra thêm.

Thẩm Kiều là người dưới trướng của em rể Thẩm Ngộ anh, bình thường rất am hiểu việc thu thập thông tin, lại ở nội thành thành phố An, một cô gái bình thường trong một gia đình bình thường, rất nhanh đã báo cáo lại cho anh.

Lí lịch cũng không khác mấy với bản phó cục trưởng Lưu gửi cho anh, nhưng chi tiết hơn, ví dụ như năm 15 tuổi em trai cô thôi học, là vì để ép bố mẹ đồng ý cho cô tiếp tục đi học. Năm 18 tuổi cậu ta đột nhiên bỏ nhà ra đi, đến nay chưa về.

Kiều Trạch nhìn thời gian, cùng năm đó, Lộ Miêu gạt đi thư mời gọi nhập học của trường đại học Sư Phạm, chọn học lại.

Khép lại hai tập lí lịch, Kiều Trạch gọt giữa những điểm chung trong đầu, nhưng hai chuyện này liệu có liên hệ gì với nhau hay không, cũng chẳng đáng tí gì đến việc anh muốn tra sự thật.

Lí lịch rất bình thường, bình thường đến mức khiến anh không nghĩ ra được điều gì, vì sao anh lại có thể nghe thấy cô ấy nói chứ.

Lúc này Tiểu Trạ lại gửi tin nhắn đến cho anh, năm nay nhóm thực tập sinh của đội truy bắt ma túy và đội chó nghiệp vụ sẽ có hai ngày đi diễn tập truy quét, biểu hiện trong buổi diễn tập sẽ quyết định bọn họ đi hay ở, anh ta cũng coi là người hiểu biết đôi chút về Kiều Trạch, biết anh có kinh nghiệm phong phú ở mảng này, nên muốn mời anh tham mưu cố vấn, Kiều Trạch đồng ý.

Lộ Miêu là một trong những thực tập sinh được quyết định đi tiếp hay ở lại, sau khi sát hạch có thể ở lại không quá hai phần ba.

Cô vốn không lo lắng lắm, hai ngày nay Diêu Linh Linh cứ cằn nhằn bên tai cô không thôi, không ngừng hỏi cô nếu bị loại thì phải làm sao, ồn ào đến mức khiến cô cũng thấy hồi hộp.

Cô là bạn học cùng lớp đại học với Diêu Linh Linh, cùng phỏng vấn vào đội điều cấm chất độc, nhưng lại cùng bị điều đến huấn luyện ở đội chó nghĩa vụ, khiến tình nghĩa càng thêm sâu đậm.

Cô cũng không nghĩ đến chuyện bị loại, nhưng Diêu Linh Linh cứ nhắc lui nhắc tới như thế, hại cô cũng lo lắng, hơn nữa đến ngày diễn tập, trông thấy chuyên gia tháo bom đứng trong đội ngũ lãnh đạo thì Lộ Miêu càng thêm lo lắng.

Cô vẫn nhớ rõ ngày ở văn phòng phó cục trưởng Lưu, anh như cười như không hỏi cô: Cô nhìn đi, bây giờ nó biết tôi hay là biết cô.

Cô không quen anh, không biết liệu anh có lén lút trả thù không, hôm nay anh cũng không dắt chó theo.

Đội đến lúc xuất phát thì Lộ Miêu trông thấy Tiểu Trạm đứng bên cạnh, nghĩ ngợi, rồi thấp thỏm hỏi anh ta: Đội trưởng Tiểu, chuyên gia tháo bom cũng tham gia chấm điểm à?

Tiểu Trạm không phản ứng kịp: Chuyên gia tháo bom là ai?

Lộ Miêu lén chỉ Kiều Trạch, vừa đúng lúc Kiều Trạch nhìn sang, cô thất kinh lập tức rút tay về, thu đầu lại, không dám làm loạn nữa.

Tiểu Trạm giật mình, lập tức mỉm cười: Cậu ta không phải chuyên gia tháo bom.

Hả? Lộ Miểu kinh ngạc nhìn anh, Nhưng hôm đó không phải phó cục trưởng Lưu...

Hôm đó chỉ là thuận đường hỗ trợ thôi, cậu ta chính là kiểu người nhàn rỗi vậy đó. Tiểu Trạm nói, đưa cô viên thuốc an thần, Hôm nay cậu ta đến đây chỉ giúp cố vấn, không trực tiếp chấm điểm.

Lộ Miểu lập tức nhẹ nhàng thở ra, nhưng một câu tiếp theo của Tiểu Trạm lại treo ngược cô lên lại: Nhưng bọn anh sẽ tổng hợp lại ý kiến của cậu ấy, nên cố lên nhé.

Diêu Linh Linh đứng ngay bên cạnh cô, nghe hai người thảo luận, cũng tò mò quay đầu lại nhìn, khi trông thấy Kiều Trạch thì hô lên thất thanh: Chết con rồi, đẹp trai quá đi mất!

Ồn ào khiến những người khác cũng sôi nổi quay đầu lại, ngay cả Lộ Miểu cũng không nhịn được lén nhìn trộm thêm lần nữa, sau đó nhìn sang Diêu Linh Linh với vẻ mặt khó hiểu: Cũng tạm mà thôi.

Diêu Linh Linh đẩy cô một cái: Tránh ra một bên, người không có mắt thẩm mỹ thì không có quyền lên tiếng.

Hai người ở chung ký túc xá đại học, Lộ Miểu nổi danh là kiểu trong đầu chỉ biết học, cho đến bây giờ chưa từng để bụng qua một tuần nam mỹ nữ nào, mỗi lần trong phòng nửa đêm tán gẫu ở học viện này đàn anh nào đẹp trai đàn em nào xinh gái, cô đều không khỏi ngu ngơ hỏi là ai thế rồi à, căn bản là tâm tư không đặt vào

việc thưởng thức cái đẹp, thường bị cười bảo là gương mặt loli trái tim ni cô.

Dáng người cô khá đẹp, ngũ quan dịu dàng hai má lại núng nính như trẻ con, diện mạo thiên về kiểu dễ thương loli, tính cách cũng như nàng thỏ trắng, cả người nhìn qua dịu dàng vô hại, lại có chút ngơ ngác ngốc nghếch, đặc biệt rất dễ kích động ý nghĩ muốn che chở của cánh đàn ông, được hơn nửa nam sinh trong học viện cảnh sát hoan nghênh, số nam sinh muốn theo đuổi cô kể từ lúc cô đặt chân vào trường học chỉ tăng không giảm, nhưng dường như cô không hề để tâm đến việc này, cho dù có người ôm hoa đứng trước mặt cô tỏ tình, cô cũng chỉ sững sờ nhìn đối phương, sau đó còn rất kinh ngạc hỏi người ta, vì sao lại thích cô.

Điều Linh Linh đã biết cô hơn bốn năm, đối với màn tỏ tình của nam sinh, cho đến giờ Lộ Miêu không hề có biểu hiện quá vui sướng hay thẹn thùng, chỉ có nghi ngờ và ngỡ ngàng, chẳng biết vì sao bọn họ lại thích cô, cô không thể nào hiểu được kiểu tình cảm đó, vì từ nhỏ cô đã không được ai yêu mến.

Nên đối với mỗi lần được tỏ tình, cô không phải đáp ồ thì chính là cảm ơn cậu, sau đó sẽ không có sau đó nữa, khá là bận rộn, người khác nhắc đến cô, đều là có phải em gái đầu gối năm ba ở ngành điều cấm ma túy không, không phải lạnh lùng, cũng không phải kiêu ngạo, với khuôn mặt ấy của cô không thể nào khiến người khác có ảo giác lạnh lùng được, chỉ là một cô gái ngốc đầu gối, không hiểu phong tình.

Bây giờ cô nàng đầu gối với danh tiếng không hiểu phong tình đang chỉ vào một người đàn ông thân cao một mét tám mươi lăm, thân hình cao ráo khí chất xuất chúng ngũ quan góc cạnh mà nói

cũng tạm được, Diêu Linh Linh từ chối, chỉ thiếu nước kêu cô ngâm miệng lại.

Lộ Miêu rất biết điều mà ngâm miệng không nói gì.

Tiểu Trạm ho nhẹ một tiếng, đem câu chuyện quay về việc chính: Lần diễn tập truy bắt lần này là kì sát hạch thực chiến đầu tiên trong các buổi tập huấn từ trước đến nay của chúng ta, kiểm tra kết quả mấy tháng tập huấn của các bạn. Trước khi tập huấn tin rằng mỗi đội trưởng của các bạn cũng đã nhắc đến, sau khi tập huấn sẽ chính thức được giữ lại, tổng cộng có hai lần sát hạch, mỗi một lần sát hạch, đều có thể có người bị loại, hi vọng mọi người hãy cố gắng.

Trong sân im lặng, nghe anh sắp xếp.

Địa điểm chính là trạm kiểm tra biên phòng của thành phố An, sáu người một tổ, chủ yếu là kiểm tra xe cô và du khách qua lại, truy bắt những kẻ buôn lậu mang theo ma túy vào thành phố.

Mặc dù chúng ta là đang diễn tập, nhưng cũng là một lần huấn luyện thật, cái gì cũng có thể xảy ra bất ngờ, hi vọng các bạn thật sự để ý nhau. Lúc xuất phát, Tiểu Trạm lại nhấn mạnh một lần.

Lộ Miêu với Diêu Linh Linh và bốn người khác ở cùng một tổ, bọn họ chấp hành làm việc ở trạm kiểm tra, đội khác sẽ phái người với xe đứng ở phía sau quan sát và bảo vệ.

Tổ của Lộ Miêu được phân đến bến cảng An Hành quan trọng ở thành phố An, đây là nơi thông đạo chủ yếu của hải quan, vị trí quan trọng, nên nhiệm vụ cũng nặng hơn.

Tiểu Trạm khá xem trọng tổ của bọn cô, lại là cửa khẩu quan trọng, sau khi sắp xếp nhiệm vụ xong, lái xe ô tô chạy đến trạm kiểm tra An Hành, tìm một nơi bí mật, đậu xe cách đó không xa, thông qua bảng điện tử trong xe, xem xét tình hình thực thi nhiệm vụ ở hiện trường, song song với nó, còn cả hình ảnh đến từ hiện trường làm nhiệm vụ của các tổ khác.

Kiều Trạch ngồi trong xe anh ta, hôm nay anh đến đây, chủ yếu vẫn là làm cố vấn cho anh ta.

Cô gái trẻ này không tệ đâu. Nhìn Lộ Miểu trên màn hình dắt chó nghiệp vụ đứng bên đường, ngăn từng xe một kiểm tra bên trong, Tiểu Trạm khen ngợi.

Từ lúc tám giờ sáng chính thức làm nhiệm vụ đến bây giờ, đã hơn bảy tiếng đồng hồ, cô là một trong những người có hiệu suất cao nhất.

6 người khác ở hiện trường chia làm ba tổ, 2 người một tổ, một tổ sẽ kiểm tra xe khách, tổ khác lại kiểm tra xe vận tải và xe hơi, tổ cuối cùng thì chạy máy, ứng đối với tình huống xảy ra bất chợt.

Lộ Miểu với Diêu Linh Linh phụ trách việc kiểm tra xe tải và xe hơi.

Giao thông ở cửa khẩu bên này khá đông, ngày ngày xe cộ hơn lại phải hơn mười nghìn, gần như mỗi một xe đều phải kiểm tra bên trong, nếu tốc độ không đủ nhanh, xe xếp hàng ở sau chờ kiểm tra e là sẽ kẹt hết cả đường cái mất.

Lộ Miểu cảm thấy, vì hiệu suất rất cao, làn xe nơi cô kiểm tra cũng không có đội ngũ xếp hàng quá dài, điều này vừa hay trước

mắt rất hợp ý Tiểu Trạh.

Kiều Trạch cũng nhìn lên màn hình: Tốc độ này cũng tạm được, nhưng hiệu suất thì... vẫn phải xem kết quả đã.

Hơn nữa cô gái này hình như không nhanh nhậy lắm với tình huống đột phát. Kiều Trạch chỉ vào màn hình, Lộ Miêu suýt chút nữa bị xe chạy qua quệt kính chiếu hậu vào người, Cô ấy hơi kém về khoản phản ứng với nguy hiểm, nếu ở trên chiến trường súng thật đạn thật, thì chính là vết thương trí mạng.

Tiểu Trạh gật đầu, đây quả thật là một vấn đề, nhưng cũng không thể phủ nhận là cô đã tránh đi, dù sao ở trên màn hình, trong nháy mắt xe chạy vụt qua rồi, cô mới nghiêng người né đi, rồi nhìn chiếc xe tải thùng màu xanh ở phía sau.

Diêu Linh Linh trông thấy kính chiếu hậu của chiếc xe hơi sượt qua cánh tay phải Lộ Miêu, vội vàng giữ lấy cô ấy: Cậu không sao chứ?

Tớ không sao, không bị đụng trúng. Lộ Miêu vỗ lên cánh tay phải, để cô ấy yên tâm.

Không sao là tốt rồi.

Diêu Linh Linh thở phào, Lộ Miêu đã ngăn chiếc xe tải thùng màu xanh lại, theo quán tính hỏi: Xin chào, trong xe chứa gì thế? Chở chỗ nào? Chở đến đi đâu... vừa gặng hỏi vừa quan sát thần sắc của tài xế cùng những người khác trong xe, xem có để lộ sơ hở nào không.

Tài xế là một người trẻ tuổi, chỉ khoảng hơn hai mươi tuổi đầu, phụ xe là một thanh niên chỉ khoảng mười bảy mười tám, nhìn vẫn

còn nhỏ, hiền lành, hơi hướng nội, khi đối mặt với câu hỏi của Lộ Miêu, còn có mấy phần e dè, trả lời rằng trong xe chở hoa quả.

Lộ Miêu mở thùng xe ra, kéo chú chó nghiệp vụ Đại Thành của cô lên xe, trên xe chất đầy cam, mới vừa được hái xuống, vẫn còn lá cây, từng giỏ từng giỏ chồng lên nhau, trên cùng phủ một lớp vải ướt.

Lộ Miêu tiện tay kiểm tra mấy chiếc giỏ, không phát hiện điều gì khác thường, Đại Thành cũng xoay tới xoay lui trong thùng xe, rồi đi xuống.

Lộ Miêu cũng nhảy xuống theo, gài cửa xe lại cho bọn họ, đi đến trước cửa xe, đang định xua tay để bọn họ đi, thì cơn gió nhẹ thổi tới trước mặt, mang theo làn hương mảnh chua chua quen thuộc xộc vào trong mũi, Lộ Miêu rùng mình một cái, một tay tóm lấy cửa xe mở ra, Xuống xe!

Một cảnh này rơi vào trong mắt Kiều Trạch, vốn hai tay còn đặt trước ngực, tư thế thả lỏng ngồi dựa lui sau ghế, nhìn chăm chú vào màn hình, lúc vẻ mặt Lộ Miêu đột nhiên cứng lại thì anh cũng ngồi thẳng người lên.

Gay rồi!

Bàn tay phải của Tiểu Trạm lưu loát rút khẩu súng bên hông ra, đẩy cửa xuống xe.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 4

Ở bên kia, khi Lộ Miểu mở cửa xe ra, sắc mặt của hai người đều biến đổi, bỗng chàng trai ngồi bên ghế phụ móc khẩu súng ra, Đại Thành một bên đột nhiên nhảy dựng lên, bổ nhào vào người nọ, tiếng súng vang lên, theo bản năng Lộ Miểu xoay người ôm lấy chú chó, cản ngay trước họng súng, nhưng lại không có cảm giác đau đớn, còn chưa kịp phản ứng lại thì cánh tay đã bị tóm lấy, cả người được ôm vào lòng ngực săn chắc, bên tai tiếng súng vang lên liên tục, cùng cả âm thanh khởi động của xe tải.

Lộ Miểu ngẩng đầu lên, chỉ kịp trông thấy chiếc xe tải màu xanh đang hoảng sợ tháo chạy, cô theo bản năng đưa tay rút khẩu súng bên eo.

Đạn dùng để huấn luyện là giả.

Giọng nói trầm lạnh vang lên trên đỉnh đầu, cùng với hai phát pằng pằng, bánh sau của chiếc xe tải vốn định bỏ chạy lập tức xì hơi, xe dừng ven đường, hai người cầm súng nhảy từ trên xe xuống, liên tục nhắm đạn về phía bên này.

Lộ Miểu bị giữ chặt đầu hơi xoay người, nhìn không thấy rõ gì, chỉ nghe tiếng thét chói tai thâm ở xung quanh, đan xen với tiếng súng, nhưng rồi nhanh chóng mọi thứ đã về lại yên tĩnh.

Cô được thả ra.

Cô ngẩng đầu nhìn Kiều Trạch, liếc mắt một cái cũng nhận ra anh, nhưng sắc mặt không còn vẻ lười nhác của hai ngày trước nữa,

khuôn mặt sa sầm, có vẻ thờ ơ nghiêm túc xa lạ, khóe miệng nhếch lên, hai mắt sắc bén, tay phải nắm chặt khẩu súng, hòng súng hướng vào hai người té trên mặt đất cách đó không xa.

Tiểu Trạh đã dẫn người đến trợ giúp, áp giải hai người kia.

Đến bệnh viện trước đã. Tiểu Trạh phân phó, còn mình đã rút điện thoại ra, gọi điện cho phó cục trưởng Lưu, Phó cục trưởng Lưu, bên trạm kiểm tra An Hành vừa xảy ra chuyện bất ngờ, toàn bộ thực tập sinh cần phải rút về hết.

... Lộ Miếu lập tức thần mặt ra, Không phải diễn tập à?

Đây không phải người chúng tôi sắp xếp. Tiểu Trạh nghiêm mặt lại, cúp điện thoại, phát tay với những thực tập sinh bị hù dọa do chuyện xảy ra đột ngột, Về trước cả đi.

Kiều Trạch mắt nhìn chiếc xe tải ở bên đường, đi lên mấy bước, phá cửa xe, nhảy lên thùng xe, nhìn đồng hoa quả chất đầy ở bên trong.

Lộ Miếu cũng đi theo: Vừa nãy tôi ngửi thấy một mùi chua, là vị chua của heroin.

Chỉ vào mấy giỏ hoa quả được phủ bên dưới tấm vải xanh ẩm ướt: Tôi nhớ trước kia từng có vụ án hòa heroin vào trong nước, dùng quần áo ngâm mà chất lọc ra, nên tôi ngờ rằng mấy tấm vải ướt này có vấn đề.

Kiều Trạch nghiêng người xé rách một mảnh vải ướt ở bên trong, đưa lên ngửi, rồi ném chúng đi, xoay người nói với Tiểu Trạh: Cho người kéo xe về đi.

Đôi mắt sắc của Lộ Miêu trông thấy chỗ áo ở trên tay trái anh đã bị rách, đang thấm máu, giọng run run nói: Tay anh...

Tiểu Trạ̣m cũng theo bản năng đưa mắt nhìn cánh tay trái của anh, ạ̉n đường lập tức nhướn lên: Sao lại thế này?

Kiều Trạ̣ch không nghe thấy anh ta đang nói gì, nhưng từ thần thái với đôi môi đang mấp máy cũng có thể đoán được chút ít.

Không sao đâu, chỉ bị cửa xe đụng vào mà thôi.

Tiểu Trạ̣m lại lo lắng, nhìn sang Lộ Miêu: Em đưa cậu ấy đến bệnh viện khám đi.

Kiều Trạ̣ch: Thật sự tôi không sao đâu.

Không sao cũng là do bác sĩ nói, thương thể của cậu cũng chỉ mới hồi phục mấy tháng này. Tiểu Trạ̣m nghiêm mặt, trực tiếp hạ lệnh cho Lộ Miêu: Mau nói cho cậu ta biết, nếu cậu ta không đến bệnh viện, thì xảy ra chuyện gì tôi sẽ tìm em chịu trách nhiệm.

... Lộ Miêu nhìn anh ta với vẻ kì quái, nhưng vẫn thuật lại từ đầu chí cuối cho Kiều Trạ̣ch.

Kiều Trạ̣ch nhìn cô: Tôi không sao thì cô ấy cũng không trốn khỏi trách nhiệm đâu.

Nói thì nói thế, nhưng vẫn quay người lên xe.

Cùng đi còn có cả Tiểu Trạ̣m.

Hai người mang theo thuốc phiện đó cũng được đưa đến bệnh viện, anh ta muốn nghe ngóng thêm tình hình trước.

Hôm nay vốn chỉ là buổi diễn tập bình thường, không ngờ diễn tập truy bắt ma túy lại bắt ngờ tóm được hai kẻ vận chuyển ma túy.

Thành phố An là nơi mà ma túy lộng hành, lại là một trong những tuyến đường quan trọng tuồn ma túy từ nước ngoài vào, phía hải quan kiểm tra rất nghiêm ngặt, không ngờ vẫn có kẻ trắng trợn vận chuyển ma túy đến, đây không phải là vấn đề nhỏ.

Kiều Trạch vốn là muốn đi theo xem, nhưng thính lực của anh bị thương, nên không thể tham gia thẩm vấn, cân nhắc một chút, quyết định vẫn nên đi kiểm tra trước.

Anh là do cứu Lộ Miêu, khi kéo cô về từ cửa xe bị bắn, đã bị một góc làm bị thương.

Miệng vết thương hơi sâu, nhưng cũng may không ảnh hưởng đến gân cốt là bao.

Suốt dọc đường Lộ Miêu đi cùng anh, rốt cuộc cũng xác định anh không đứng ở chỗ nào.

Khi người khác nói chuyện với anh, dường như anh không có bất cứ phản ứng nào, anh chỉ phản ứng với mỗi âm thanh của cô mà thôi, cũng có mấy lần hỏi cô, Anh ta đang nói gì?

Sau khi lấy thuốc, Lộ Miêu không kiềm chế được mối nghi ngờ trong lòng, bèn hỏi anh: Có phải anh chỉ nghe thấy tôi nói thôi đúng không?

Kiều Trạch nhìn cô một cái, không thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ đưa cô lên khoa tai mũi họng ở tầng ba.

Bác sĩ chính Từ Mạo Thăng của anh đã ở đây.

Lúc Lộ Miểu đi đến cửa thì bị Kiều Trạch đè vai đẩy đi vào, nhìn sang ông bác sĩ già râu tóc trắng phau ngồi đối diện: Đã mang người đến cho bác rồi đây.

Sau đó liền trông thấy bác sĩ già dùng ánh mắt như nghiên cứu người ngoài hành tinh đánh giá cô.

Cô gái trẻ này, cháu ở đâu thế? Bác sĩ già hỏi.

Kiều Trạch nhìn cô: Ông ấy nói gì thế?

... Lộ Miểu khó hiểu nhìn anh, rồi thuật lại chi tiết, Ông ấy hỏi tôi ở đâu.

Lại hỏi anh: Mà sao thế?

Không có gì đâu.

Lúc nói chuyện, Kiều Trạch nhìn sang Từ Mạo Thăng: Bác cũng thấy rồi đây.

Từ Mạo Thăng kinh ngạc, lại dùng ánh mắt như nhìn người ngoài hành tinh đánh giá cô.

Lộ Miểu có thể lờ mờ hiểu rằng, anh ta chỉ có thể nghe được mỗi giọng của cô.

Điều này khiến cô cảm thấy rất thần kì, nhưng cũng rất khó hiểu.

Cái này đâu liên quan gì đến cháu. Cháu cũng không có làm gì hết. Lộ Miểu chỉ thiếu nước giơ tay lên thề mình trong sạch.

Nhưng bác sĩ già vẫn dùng ánh mắt ấy nhìn cô.

Tai anh ấy... có vấn đề ă? Cô hỏi.

Theo nguyên tắc thì vốn không có chuyện gì, nhưng thực tế lại có vấn đề đấy, thực tế lại như không có.

Đáp án của bác sĩ già cứ vòng vèo lại đọc nhieu, khiến Lộ Miêu cảm thấy ong cả đầu.

Tạm thời ông không thể tìm ra mấu chốt được, trầm ngâm một hồi lâu: Chuyện này phải để tôi về xem xét kĩ thêm mới được, tôi cũng không rõ tình huống này là thế nào.

Lộ Miêu bị truy hỏi ông ấy đang nói gì nhiều lần cuối cùng cũng rất tự giác thuật lại những lời này cho Kiều Trạch.

Anh gật đầu, cũng không hỏi thêm gì nữa.

Đi ra khỏi cao ốc bệnh viện, Lộ Miêu vẫy chiếc taxi định đưa Kiều Trạch về nhà.

Kiều Trạch khó hiểu nhìn cô, anh chỉ bị trầy da, cũng đâu nặng đến mức cần người tiễn về chứ.

Lộ Miêu không dám không tiễn.

Vừa nãy đội trưởng Tiểu có nói, nếu anh có chuyện gì, anh ấy sẽ tìm tôi trách móc mất. Anh không về đến nhà thì tôi lo lắm.

... Kiều Trạch kiềm chế nhìn cô một cái, Là tôi cứu cô.

Ngụ ý rất rõ, anh không cần cô bảo vệ.

Lộ Miêu cũng biết, nếu không có anh không chừng bây giờ cô đã nằm trong nhà xác rồi, nhưng có mệnh lệnh của Tiểu Trạ, cô

không tận mắt trông thấy anh về nhà an toàn thì cô sẽ không yên lòng.

Cuối cùng trong sự nhõng nhéo cố chấp của cô, Kiều Trạch cũng thỏa hiệp.

Chỗ anh ở cách bệnh viện không xa, đi xe khoảng 20 phút, là một tiểu khu hơi cũ, phòng đôi ở tầng bảy, trên cánh cửa mang theo hơi thở của năm tháng.

Đến trước cửa phòng, Kiều Trạch đoán chừng nếu cô không thấy anh vào nhà thì sẽ không yên tâm mà đi, bèn lấy chìa khóa ra, ném cho cô: Mở cửa.

Lộ Miêu xỏ chìa khóa vào, theo quán tính vặn sang phải, nhưng lại không vặn được.

Kiều Trạch đứng ngay bên cạnh cô, cô hơi căng thẳng, cô cũng không rõ là do mối quan hệ không tên giữa anh với lãnh đạo của mình làm cô căng thẳng, hay là chính bản thân anh khiến cô căng thẳng nữa, đáng vẻ mở cửa không được khiến cô trông quần bách làm sao, mà người một khi quần bách liền căng thẳng, mà căng thẳng thì ngược lại không thể mở được cửa.

Kiều Trạch đợi cả nửa ngày cũng chỉ thấy cô cong lưng vắn vắn nắm đấm mà cửa cũng không mở, bất giác nhìn về phía ổ khóa, nhắc nhở cô: Xoay sang trái...

Chữ trái còn chưa nói xong, cửa đã vang rầm một tiếng, cô không chỉ làm gãy chìa khóa, còn bẻ gãy cả một miếng mang theo chìa khóa trên ván cửa xuống, để lại một lỗ thủng đen tuyền trên đó.

Kiều Trạch: ...

Lộ Miêu cũng không ngờ lại như thế, sợ hãi nhìn đồng sắt dư ra trong tay mình, lập tức hóa ngốc tại chỗ.

Kiều Trạch đè nén xúc động nhìn cô: Tôi không có bảo cô phá cửa.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 5

Lộ Miêu lúng túng không thôi, da mặt cô lại mỏng, đỏ từ trong ra ngoài, Cái đó... Tôi... ấp ửng một hồi lâu, cuối cùng nghẹn ngào mà nói, Ổ khóa nhà anh có vấn đề rồi...

Vặn ngược hướng thì nó có thể không có vấn đề chắc?

Kiều Trạch đẩy cửa ra.

Lộ Bảo đã đứng ngay cửa, thè lưỡi thở phì phò, lúc nhìn thấy Lộ Miêu thì liền lén đến trước mặt cô, rồi lắc đầu vẫy đuôi với cô, trông rất thân thiết.

Lộ Miêu cứng đờ đứng nguyên tại chỗ, chỉ thiếu mức giờ tay ra chứng tỏ mình trong sạch.

Tôi không làm gì hết. Cô nói, nhìn sang người đàn ông đang dùng ánh mắt kì quái đánh giá cô và con chó nhà anh từ khi nó nhảy vọt về phía cô.

Tầm mắt Kiều Trạch dời từ chú chó nhà anh lên mặt cô: Không phải cô có dị năng đấy chứ?

Chỉ vào móng thép trong tay cô, rồi đưa mắt nhìn con chó ngu nhà mình, cuối cùng tầm mắt lại rơi xuống mặt cô lần nữa: Tôi với cô có thể dễ dàng trao đổi mà không hề gặp trở ngại thính lực nào.

... Chuyện đó thì liên quan gì đến tôi chứ. Lộ Miêu chực như sắp khóc, Tôi là người mà.

Tôi cũng đâu bảo cô là yêu quái.

Kiều Trạch ngoắc ngón tay với Lộ Bảo: Lộ Bảo.

Nét mặt Lộ Miêu lại nhất thời trở nên khó chịu, chỉ là Lộ Bảo không thèm để ý đến Kiều Trạch, vẫn cứ thở hển hển phì phò trước mặt cô, lắc đầu lắc đuôi với cô, vô cùng nhiệt tình.

Tuy Lộ Miêu giao tiếp với chó không ít, nhưng cô chưa bao giờ gặp phải tình huống một chú chó nhiệt tình quá mức với cô khi chỉ mới gặp mặt hai lần như thế này, tự trong lòng cảm thấy kì quái, cũng không dám đáp lại nó, chủ của nó còn đang nhìn cô như hồ rình mồi đây.

Chủ mày gọi mày đây. Cô nói với nó.

Nó oảng một tiếng.

Lộ Miêu chỉ vào Kiều Trạch, vẫy tay: Mau đến đó đi.

Lộ Bảo lại oảng nữa, rồi ngoan ngoãn đi đến.

Kiều Trạch lại dùng ánh mắt như nhìn quái vật nhìn cô.

Hình như nó có niềm yêu thích khó hiểu với cô rồi đây. Kiều Trạch vuốt đầu Lộ Bảo, tầm mắt cũng dừng trên người Lộ Miêu, Cô từng gặp nó rồi à?

Lộ Miêu mờ mịt lắc đầu: Đâu có.

Ánh mắt Kiều Trạch cứng lại, nhìn chăm chăm vào cô hơn hai giây, mắt cô sáng sấp nước, như mang theo cảm giác mê li ngái ngủ, không phải quá to, nhưng cũng không nhỏ, đôi đồng tử trong suốt, cũng khá thần nhiên, lại có vẻ hơi mù mờ, cả người nhìn vừa

vô tội lại vô hại, quả thật không giống người sẽ nói dối. Hơn nữa mới tháng sáu này cô ấy mới vào đội cảnh sát, mà Lộ Bảo từ tháng tư đã đi theo anh, cũng không thể nào gặp mặt được, xem chừng đúng như những gì phó cục trưởng Lưu nói, thiên phú thuần phục động vật khiến người ta run sợ, mới gặp có mặt có hai lần đã cướp đi linh hồn nhỏ bé của con chó nhà anh rồi.

Lộ Bảo. Anh lại gọi con chó một tiếng.

... Lộ Miểu không chịu nổi nữa, Tại sao lại đặt cho nó cái tên hay ho thế làm gì chứ... Cái tên ấy đâu phù hợp với thân tình cao lớn uy mãnh của nó chứ.

Lúc ở trong cảnh đội đã có tên đó rồi.

Lộ Miểu không phản đối, nhìn mớ sắt vụn còn trong tay mình, quay đầu lại nhìn lỗ thủng trên cửa, thế là đứng lên một cách ngượng ngùng: Thế cửa nhà anh...

Về mặt thẹn thùng muốn chết nhưng lại thấy chết không sồn, cả khuôn mặt đỏ bừng lên.

Kiều Trạch nhìn mà thấy buồn cười: Tháo xuống thế nào thì lắp vào lại thế ấy.

... Cô chu miệng nhìn anh, rầu rĩ ờ một tiếng, rồi im lặng xoay người đi giày vào lỗ thủng kia.

Kiều Trạch chưa từng gặp nha đầu nào chỉ toàn cơ bắp như thế, dáng vẻ nghiêm túc lắp lại ổ khóa giống như cứ bị anh ăn hiếp vậy.

Anh bước đến, cầm lấy ổ khóa trong tay cô: Ổ khóa vốn đã hư rồi, đừng có mày mò nó nữa.

Nâng cổ tay nhìn đồng hồ: Cô về trước đi, trên đường nhớ chú ý an toàn.

-

Lúc Lộ Miêu về lại đội thì mới bảy giờ tối.

Trước mắt cô vẫn còn đang trong kì tập huấn, ở lại kí túc xá tập thể, con gái đều ở cùng một dãy kí túc xá.

Mà giờ này chỉ vừa mới cơm nước xong, đến lúc ngồi tán gẫu rồi.

Chuyện chiều nay diễn tập vừa khéo bắt được mấy tay buôn ma túy đã sớm được lan truyền trong đội, và chuyện chuyên gia tháo bom vào thời khắc khẩn cấp cứu Lộ Miêu cũng được truyền đi từ sớm.

Mọi người đều biết, chuyên gia tháo bom rất tuần tú, chuyên gia tháo bom anh hùng cứu mỹ nhân càng đẹp trai hơn, hơn nữa chuyên gia tháo bom anh hùng cứu mỹ nhân còn dưới sự sắp xếp của đội trưởng Tiểu, được Lộ Miêu đưa đến bệnh viện, bây giờ đang chờ Lộ Miêu để hỏi thăm tình hình, thế nên khi cô vừa về, mọi người đều vây đến, tìm cô hỏi thăm chuyện của chuyên gia tháo bom.

Lộ Miêu ngỡ là mọi người hỏi thăm vết thương của anh: Anh ta không sao hết, chỉ bị trầy da thôi.

Người đâu rồi? Dáng vẻ thế nào? Sao lại đến đây? Sao cô lại biết anh ấy? Có người gấp gấp hỏi.

Lộ Miêu lại bắt đầu mờ mịt: Mình cũng đâu biết, mình không biết anh ta, đội trưởng Tiểu nói anh ấy không phải chuyên gia tháo gỡ bom mìn.

Mình cũng chưa từng nghe đến người này. Bên đại đội tháo gỡ bom mìn mình có quen, không có người này.

Hình như không phải người trong đội, chưa từng thấy anh ấy lên lớp hồi nào.

...

Khi những người khác đang mãi riu rít thảo luận, thì vừa hay Diêu Linh Linh tắm rửa xong quay về, trông thấy Lộ Miêu, liền gọi cô một tiếng: Đội trưởng Tiểu bảo cậu lập tức sang phòng thẩm vấn đây.

Lộ Miêu không dám chậm trễ, nhanh chóng đi đến nơi.

Tiểu Trạm vẫn còn đang thẩm tra người, chính là gã thanh niên trẻ tuổi ngồi ở ghế phụ hồi chiều.

Kiều Trạch bắn súng ngắm rất chuẩn, viên đạn ghim vào tay cầm súng của hắn, sau khi được đưa đến bệnh viện băng bó liền được đưa về, còn gã kia thì nghiêm trọng hơn, vẫn còn nằm trong bệnh viện.

Làm sao em biết trong xe chúng nó giấu thuốc? Đi ra khỏi phòng thẩm tra, Tiểu Trạm hỏi, Đến Đại Thành cũng không nghĩ thấy.

Nhắc tới điều này Lộ Miêu lại có chút bận lòng, chớ cô huấn luyện, lại không có mũi thính bằng cô, đây đúng là sai lầm của cô.

Chỉ là đột nhiên em ngửi thấy mùi chua thối. Chuyện này lúc chiều khi ở trong thùng xe Lộ Miêu đã có nhắc đến với Kiều Trạch, chỉ là không biết rốt cuộc đem theo nhiều hay ít, cũng không biết cụ thể tình hình là như thế nào.

Tiểu Trạh hình như không định nói với cô.

Nhưng ngay Đại Thành cũng không ngửi được. Trong công việc, Tiểu Trạh rất nghiêm túc, không còn cười đùa thoải mái như trước, Lộ Miêu, lần diễn tập này em lập công rồi, bắt được hai gã mang phần trăm theo thuốc phiện, đây là chuyện tốt. Nhưng với đó, hiệu suất của em vẫn chưa đủ.

Những lời Tiểu Trạh nói khiến Lộ Miêu có chút không yên, mơ hồ cảm thấy hình như có chuyện.

Đội trưởng Tiểu, ý của anh là... có phải em sẽ bị loại không?

Đừng nghĩ nhiều quá. Tiểu Trạh không trả lời thẳng, Chỉ là tìm em tâm sự thôi, hôm nay mệt rồi, về nghỉ ngơi trước đi. Kết quả sát hạch sẽ được chính thức công bố sau kì thảo luận hội đồng.

Anh không có ý định loại bỏ Miêu, cô gái nhỏ này làm việc cặn kẽ, cũng hiếu học, chuyện hôm nay mặc dù ít nhiều do Kiều Trạch ra tay đúng lúc, nhưng dù sao cũng là diễn tập, lại là tình huống xảy ra bất ngờ, cô gái này không hề có bất kì kinh nghiệm thực chiến, nên thoáng cái không thể theo kịp là điều có thể lí giải.

Không ngờ sau buổi thảo luận ngày hôm sau, câu đầu tiên của Kiều Trạch lại là: Lộ Miêu bị loại.

Rất thẳng thắn, không có bất kì dư âm vòng vèo nào, khiến Tiểu Trạh ngẩn người, ngay đến phó cục trưởng Lưu cũng kinh ngạc

nhìn anh một cái.

Cô ấy đã lập công. Tiểu Trạh nhắc nhở anh.

Mèo mù vớ cá rán thôi. Kiều Trạh rút cây bút trong ống đựng ra, đứng trước màn hình máy chiếu, đầu bút chỉ vào hình ảnh trên màn chiếu, Chó lùh bắt ma túy sau khi được huấn luyện, ít nhất có khả năng phải phân biệt được bảy loại dẫn xuất của ma túy, heroin, cocaine, thuốc phiện, sativa có mùi mạnh, phải có phản xạ đặc biệt. Nhưng con chó tên 'Đại Thành' này được cô ấy huấn luyện bốn tháng, nhưng mũi còn không nhạy bằng cô ấy, đây chính là vấn đề năng lực.

Lúc xảy ra chuyện, xuất phát từ bản năng cô ấy không hề rút súng ra, mà bảo vệ con chó này, cái này gọi là ngu ngốc.

Chiếc xe hơi này vừa được cô ấy kiểm tra xong, chạy sượt qua bên cạnh người, nhưng sau khi cô ấy bị kính chiếu hậu quẹt vào mới kịp né đi, điều này nói lên phản ứng trước nguy hiểm theo bản năng của cô ấy chậm hơn so với những người khác.

Từ hành động bảo vệ con chó này của cô ấy có thể thấy, trong khi huấn luyện rõ ràng cô ấy nhân từ với chó nghiệp vụ, đôi khi còn tùy tiện, nhẹ nhàng mà nói thì là tốt bụng, nhưng trên thực tế, đây là trình độ nghề nghiệp hóa không đủ. Cô ấy không hề ý thức được nhiệm vụ công việc của mình là gì.

Với công việc không đủ hiểu biết, không có năng lực chuyên nghiệp phối hợp, cũng không có khả năng ứng đối cơ bản trước nguy hiểm, chỉ riêng ba điều này, cô ấy đã không thích hợp cho công việc này rồi.

Thân là một cảnh sát truy bắt ma túy, sau này cần phải đối mặt với những kẻ vô cùng tàn bạo, bất cứ một sai lầm nào, đều có thể không đứng lên được nữa. Cô ấy không chỉ làm liên lụy một mình cô ấy, mà thậm chí là đến toàn đội.

Những phân tích của anh khiến Tiểu Trạm và phó cục trưởng Lưu trầm ngâm, những điều anh đưa ra đều là chính xác.

Ấn tượng về Lộ Miêu của phó cục trưởng Lưu không tệ lắm, trong trí nhớ chính là một cô bé kiên định chịu khó, người cũng chăm chỉ, quả thật có thiên phú trong việc huấn luyện chó nghiệp vụ.

Dù sao cũng là lần đầu tiên con bé gặp phải chuyện như thế, phản ứng không nhanh có thể hiểu được. Hơn nữa lần này chúng ta chỉ diễn tập, có khi nó tưởng hai kẻ kia là người chúng ta sắp xếp, nên theo bản năng mới bảo vệ con chó kia. Phó cục trưởng Lưu ra mặt thay cô, Về phần huấn luyện ấy, muốn trở thành một chú chó truy bắt ma túy đủ tư cách, thông thường cần phải qua bốn giai đoạn huấn luyện, giai đoạn đầu là bồi dưỡng năng lực cơ bản, xây dựng tình cảm giữa người và chó, cái này cũng phải mất khoảng nửa năm đến một năm.

Phó cục trưởng Lưu, đây là chó đã làm việc chứ không phải chó đợi huấn luyện. Hẳn nó đã phải có năng lực nghiệm thuộc cơ bản rồi. Kiều Trạch cúi người nhấn phím ở trên bàn, màn hình dừng lại ở hình ảnh Lộ Miêu ôm lấy Đại Thành, ngòi bút lại chỉ vào Lộ Miêu, Lần đầu tiên không thể là lí do được. Trước khi xuất phát đã nhấn mạnh nhiều lần rồi, đây là buổi tập súng thật đạn thật, chẳng qua đạn chỉ là giả, nhưng điều chúng ta khảo nghiệm chính là phản ứng đối tại hiện trường của bọn họ. Nếu cô ấy nghe hiểu, nhưng

không chấp hành, thì đây là vấn đề năng lực của cô ấy, nếu không nghe lọt, thì chính là không để tâm làm việc diễn hình.

Nhưng rất rõ ràng, là năng lực của cô ấy có vấn đề. Ở hiện trường phản ứng của cô ấy quá chậm, khi đặc huấn không được tập qua, nên không được phát huy, có lẽ thật đúng là trời sinh, cô ấy trời sinh ăn không hết chén cơm này.

Cho nên đề nghị của tôi là, trực tiếp loại cô ấy ra khỏi cục.

Phó cục trưởng Lưu nhũ mày, trong lòng vẫn có chút luyến tiếc: Hay là để con bé tiếp tục huấn luyện nữa đi, quan sát xem sao, rồi đợt lần sát hạch thứ hai nếu không thông qua thì hãy quyết tiếp?

Tiểu Trạm cũng đứng về phía Lộ Miêu: Cô ấy quả thật có thiên phú về việc thuần phục động vật, lại nhanh tay, giống chó gì cũng có thể thuần phục dễ bảo, điều này không được, cứ giữ cô ấy lại làm hướng dẫn chó nghiệp vụ đi.

Một người có thể dễ dàng thuần phục được cả chó nghiệp vụ, có thể giữ lại được sao? Kiều Trạch quay về chỗ ngồi, Tin tôi đi, cô gái này tuyệt đối có vấn đề.

Tiểu Trạm cười: Cậu có thành kiến với con gái nhà người ta thì có.

Chỉ là một cô gái trẻ, tôi có thể có ý kiến gì với cô ấy chứ. Kiều Trạch dựa lưng vào ghế, tư thế thả lỏng, Tôi nhìn ánh mắt của mấy người là biết rồi.

Đây là sự thật, Kiều Trạch chưa từng nhìn nhầm bao giờ.

Vậy có vấn đề chỗ nào? Tiểu Trạm hỏi.

Kiều Trạch lắc đầu: Không nói rõ được. Trục giác, từ ngày đầu tiên gặp cô ấy, đã có loại trục giác này.

Tiểu Trạm gật đầu, cái khác của Kiều Trạch khó mà nói, nhưng trục giác thì luôn đúng.

Nếu đã vậy, thì cứ quyết định thế đi, loại!

Chiều hôm đó kết quả được công bố, Lộ Miêu thực tập sinh đầu tiên, cũng là người duy nhất bị loại.

Chương 6

Khi nhận được tin, Lộ Miêu thất thần nhìn chăm chăm vào bảng thông báo một lúc lâu.

Cô biết mình làm không tốt, nhưng kết quả thế này còn vượt xa khỏi mong muốn của cô.

Diêu Linh Linh đứng ngay cạnh cô, lo âu thay cô, cô ấy nghĩ hoài cũng không rõ, vì sao Lộ Miêu lại bị loại, cô rõ ràng đã cố gắng như thế, cũng khá là ưu tú, thậm chí trong buổi diễn tập hôm qua, còn bất ngờ bắt được hai gã mang theo thuốc phiện.

Hay là tớ đi tìm phó cục trưởng Lưu với cậu hỏi rõ chuyện nhé? Cô ấy hỏi.

Lộ Miêu gật đầu, lúc xoay người đi chân còn lảo đảo, bước chân như bay, trong lòng hốt hoảng.

Tại văn phòng của phó cục trưởng Lưu, Tiểu Trạm đã ở đây, bọn họ đã suy nghĩ kỹ để đối đáp lí do thoái thác của cô.

Lộ Miêu à, tôi biết, cô rất cố gắng, cũng rất nghiêm túc có trách nhiệm, điều này rất hiếm. Nhưng những điều tôi biết lại không thể so được với phương diện khác được, từng thời khắc tôi luôn giữ chặt mạng mình trên tay, không chấp nhận một chút sơ xuất nhỏ. Các mặt khác của cô đều rất tốt, nhưng phản ứng với các tình huống khẩn cấp cũng như ứng biến thì quả thật vẫn còn thiếu sót, điều này chính là điểm trí mạng. Đạn không có mắt, nó không đợi đến lúc cô phản ứng lại mới bay về phía cô.

Nhưng cháu có luyện tập mà. Lộ Miêu cắn môi, mắt rung rung nhìn ông, Phó cục trưởng Lưu, liệu có thể cho cháu thêm thời gian hai tháng nữa được không, đến lúc đó nếu chú cảm thấy không được nữa thì loại cháu tiếp có được không?

Lộ Miêu à, ứng phó với tình huống cấp thiết là một loại bản năng. Còn về phần năng lực ứng biến, có vài người có thể là do ảnh hưởng của nhân tố bẩm sinh, ví dụ như người có máu nhiều hơn thì sẽ có năng lực ứng biến cao hơn so với người có niêm dịch nhiều. Phó cục trưởng Lưu nhìn dáng vẻ của cô, cũng không đành lòng, Khi chúng ta chọn nghề nghiệp hay những lựa chọn khác trong đời đó, ngoại trừ cân nhắc những tình hình khách quan cũng như hứng thú cá nhân ra, còn phải suy xét kỹ lưỡng đến năng lực ứng biến, liệu có thích hợp lựa chọn vào công việc hay không, cô nói xem có phải không?

Lộ Miêu cắn môi không đáp, mắt uơu ướn, dáng vẻ như sắp khóc đến nơi rồi, chỉ là không khóc thật.

Cô luôn rõ vấn đề của bản thân, trời sinh cô đã phản ứng chậm hơn so với người khác rất nhiều, từ nhỏ đã bị ghét vì dốt, không thông minh, cũng không linh hoạt, vụng về, lúc ở nhà họ Từ cũng

thế, mà nhà họ Lộ cũng vậy, cô đã rất cố gắng để khắc phục, cô cứ tưởng rằng mình đã không còn vấn đề gì nữa rồi.

Trong lòng cô rất khó chịu, nhưng đến cuối cũng chẳng nói gì, chỉ cúi đầu khẽ cảm ơn phó cục trưởng Lưu rồi đi.

Diêu Linh Linh rất lo cho cô, đi cùng cô về kí túc xá dọn dẹp hành lí.

Cô không biết công việc này có ý nghĩa thế nào đối với Lộ Miểu, nhưng cô biết, cô ấy rất coi trọng công việc này. Qua nhiều năm thế, cô ấy luôn cố gắng muốn bản thân trở thành cảnh sát truy bắt ma túy, cô ấy không phải người thông minh nhất, cũng không phải người có thân thủ linh hoạt nhất, nhưng nhất định là người nỗ lực nhất, bốn năm nay cô ấy luôn duy trì trạng thái lên lớp nghiêm túc, cũng là được nhận vào với thành tích văn hóa đứng nhất.

Bây giờ cứ bị loại đi như thế, đồng nghĩa nói với cô ấy rằng, nhiều năm qua cô ấy chăm chỉ như thế, chẳng qua chỉ là đã tròng xe cát.

Miểu Miểu à, bằng không tớ hỏi giúp cậu cục cảnh sát ở thị trấn chúng ta, xem bên đó còn nhận cảnh sát hiệp lực* không nhé, giờ cậu cứ làm cảnh sát hiệp lực tạm đã, sang năm lại tiếp tục thi công chức vào chỗ bọn họ.

(*Cảnh sát hiệp trợ là ở vị trí phụ trợ, thuộc đội ngũ trị an chuyên nghiệp, có quyền lợi nhưng không có quyền lực.)

Giúp cô dọn dẹp hành lí xong, Diêu Linh Linh hỏi.

Lộ Miểu hít mũi: Tớ còn phải nghĩ biện pháp đã, Linh Linh, cảm ơn cậu.

Diêu Linh Linh cười: Nói cảm ơn với tớ làm gì chứ.

Rồi lại hỏi cô: Tiếp đây cậu định làm gì?

Ngay bản thân Lộ Miêu cũng không rõ nữa, bị loại quá đột ngột, nhất thời cô không nghĩ ra tiếp theo phải làm gì.

Từ khi cô tốt nghiệp liền trực tiếp vào đội cảnh sát tập huấn, không có nhà ở thành phố An, cô cũng không còn tiền, bây giờ không có nơi để đi, cô chỉ có thể về nhà trước.

Nhà cô ở vùng thôn ngoại ô thành phố An, chỉ mất hai giờ đi xe.

Nhà cô quá mức đồ nát, căn nhà trệt chỉ có ba gian phòng, vách tường bị mưa gió mài mòn loang lổ, khắp nơi đều là rêu xanh.

Cô có ba chị gái, đều đã gả đi hết, nhưng cũng không đi xa, chỉ ở quanh quẩn trong thôn, chị cả cũng chỉ hơn cô bốn tuổi.

Gả đi gần, nhưng cũng không phải điều gì tốt, hiển nhiên thường xuyên dẫn theo con về nhà mẹ đẻ ở.

Lúc cô về nhà thì chị hai và chị ba đều ở đây, cũng dắt theo con mình, ngồi trên khu đất trống ngay trước nhà, mấy dì hàng xóm cũng có mặt, câu được câu chăng trò chuyện hết ngày.

Lộ Miêu không thân với các chị ấy lắm, lúc cô mới hơn năm tuổi thì đã bị đuổi về đây, theo hiểu biết trong độ tuổi đó, cô vẫn cho rằng bố mẹ mình chính là bố mẹ của Từ Gia Diên, từ khi cô có ý thức thì đã gọi họ là bố mẹ rồi, thế nên lúc bọn họ lái xe ném cô về lại đây, cho dù cô rất hoang mang, rất sợ hãi, nhưng luôn tin lời Trần Kỳ nói, bọn họ sẽ lại thăm cô, sẽ đến đón cô về.

Cô luôn chờ đợi họ, cũng luôn sợ họ không đến đón cô. Ở một nơi hoàn toàn xa lạ khiến cô sợ hãi, cô không cách nào tiếp nhận được các chị, cũng không thể hòa mình vào họ.

Nhiều khi cô chỉ ngồi một mình trong góc, sợ hãi nhìn bọn họ, không dám nói câu nào.

Mẹ cô, không tính là đối tốt với cô, nhưng cũng không xem là tệ.

Nhà này quá nghèo, hợp với đàn bà con gái, chỉ là nuôi không nổi mới đưa cô cho người khác, không ngờ lại bị gửi trả về.

Trong nhà đột nhiên nhiều thêm một miệng ăn là cô, mà nếp nhăn nã của cô chỉ tăng chứ không giảm. Mới ban đầu thấy cô ngồi thu lu một góc không nói gì, bà còn cố đến trò chuyện với cô, nhưng khi ấy cô còn quá nhỏ, hoàn toàn không thích ứng được với nỗi sợ hãi khi bị bỏ rơi, cô không biết phải làm sao, mặc cho bà có khuyên dỗ cô thế nào đi nữa, cô cũng chỉ biết sợ hãi nhìn bà, không nói câu gì.

Dần dà bà cũng không động đến cô nữa, một gia đình với cuộc sống bị ép đến mức thở không nổi, bà không thể giành ra nhiều thời gian để đợi cô đón nhận, bà chỉ biết lắc đầu thờ dài với cô, rồi cũng sai cô vài việc vặt vãnh để cô làm, ví dụ như cho gà ăn, cho chó ăn.

Khi đó người bạn duy nhất của cô là những động vật nhỏ này, cùng với em trai nhỏ hơn nàng một tuổi, Lộ Tiểu Thành.

Lúc cô vừa về thì Lộ Tiểu Thành vẫn còn nhỏ, có lẽ cỡ khoảng bốn tuổi, cu cậu rất thích lết đến bên cạnh cô, ngồi trước mặt cô bị ba bị bốn, thấy cô nhìn im lặng nhìn cậu thì cậu cũng không nói gì, cũng yên lặng ngồi trong góc với cô.

Cô rất ít nói, nhưng lại biết điều, gần như người khác bảo cô làm gì thì cô sẽ làm nấy, lúc đó cô chỉ cảm thấy, nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, bố mẹ sẽ lại đến đón cô, cô rất muốn về nhà, cũng rất muốn đến trường.

Bây giờ cô đã lớn, không còn nỗi sợ hãi bất lực như trước nữa, nhưng rốt cuộc cũng không thân thiết lắm, nên khi trông thấy người nhà với hàng xóm ngồi trước cửa, cô cũng chỉ lên tiếng chào hỏi mà thôi.

Cô bất ngờ quay nhà khiến mọi người kinh ngạc.

Sao lại về đột ngột thế này? Mẹ cô hỏi.

Trong đội... cho nghỉ.

Mọi người không hỏi nữa, cô quay về phòng, ngoài nhà lại truyền tới tiếng xì xào cúi đầu nói chuyện.

Cũng đâu phải nghỉ lễ Tết nhất gì đâu, cho nghỉ cái gì chứ.

Thằng Tư nhà tôi cũng thực tập bên đó mà có nghe nói nghỉ gì đâu.

Chị gọi điện hỏi giúp tôi vì sao lại thế giùm...

Được rồi.

Ôi nè, Tư đấy à, Miêu Miêu nói trong đội cho nghỉ mà sao mày không về hả... Cái gì... Không phải nghỉ à... À ờ...

Thằng nhóc nói sao...

Nói là bị loại rồi...

...

Phía ngoài nhà bỗng chốc yên ắng, rồi sau đó lại xầm xì to nhỏ với nhau...

Sao lại bị loại chứ... Haiz... Hồi trước đã bảo đứa nhỏ này ngốc lắm rồi mà, đâu thích hợp để đọc sách đâu, Tiểu Thành cũng phải thôi học để nó...

Mẹ này, mẹ nhỏ giọng lại đi... Tiểu Thành như thế, có nói cũng được gì chứ...

Nếu không phải để con bé đọc sách tiếp thì Tiểu Thành cũng sẽ không... Bây giờ không có Tiểu Thành mà nó lại như thế, còn tưởng có thể trông cậy vào nó chứ... haizz...

...

Cái cúi đầu than thở cùng tia ghen ngào được đè nén.

Lộ Miểu đứng trước bàn ở trong nhà, nghe tiếng xầm xì bên ngoài trò chuyện, lại nhìn mình trong gương, trong lòng thấy khó chịu.

Trên song cửa treo chiếc chuông gió cũ kĩ, được gió thổi vang lên những tiếng leng keng.

Dì có thể đưa con về tìm mẹ được không ạ...

Con muốn về trường học, có thể để con đi chơi với các bạn được không...

Cô bé sáu tuổi lên kéo lấy ống quần của mẹ, thấp giọng hỏi bà.

Trước tám tuổi cô chưa từng nói nói câu gì, thỉnh thoảng chỉ hỏi hai câu này, cứ cách hai tháng một lần, khi cô cảm thấy mình đã rất nghe lời liền cẩn thận đi xin bà ấy, nhưng đến khi cô lên tám mới được đi hòng.

Cô nhìn các bạn học đeo cặp sách, còn cô lại thút thít túm lấy góc áo của bà, nói rằng cô muốn đến trường.

Từ khi lên ba cô đã đến nhà trẻ, cho đến lúc năm tuổi rưỡi thì bỗng bị vất lại đây, khi đó cô vẫn muốn được về nhà trẻ, cô thích chơi với các bạn học khác, thích sau khi tan học nắm lấy song cửa sắt trên cổng trường, từng chút từng chút thuộc lòng cái câu quảng cáo nếu có một ngày, chợt bạn chẳng biết mình là ai..., rồi đợi mẹ đến đón cô về.

Lần đó Lộ Tiểu Thành cũng nắm tay mẹ giúp cô, ngẩng đầu, giúp cô cầu xin mẹ, nói rằng cậu muốn đi học với chị.

Cuối cùng là mẹ cô đồng ý với cậu.

Lộ Tiểu Thành... Lộ Tiểu Thành...

Ngón tay Lộ Miểu khẽ chạm lên lớp thủy tinh trên chuông gió, thủy tinh đã nứt vỡ, khiến cô bị đâm vào.

Lộ Miểu nhìn tơ máu dần thấm ra trên đầu ngón tay, một lúc sau mới rút về.

Nhưng phản ứng với các tình huống khẩn cấp cũng như ứng biến thì quả thật vẫn còn thiếu sót... ứng phó với tình huống cấp thiết là một loại bản năng. Còn về phần năng lực ứng biến, có vài người có thể là do ảnh hưởng của nhân tố bẩm sinh. Lời của phó cục trưởng Lưu cứ quanh quẩn bên tai.

Lộ Miêu nhìn vết thương nhỏ trên ngón tay, không biết vì sao lại bị cửa vào, rõ ràng cô chạm rất nhẹ rất chậm.

Chị ba cô đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cô thất thần trước cửa sổ, bèn gọi cô một tiếng.

Em không sao chứ?

Chị hỏi, hơi e ngại những điều vừa nói bị cô nghe thấy, nhưng nhìn cô trông rất bình thường, chỉ mờ mịt lắc đầu, nên lại yên lòng.

Tình cảm giữa chị với cô em gái này không sâu lắm, có thể bởi vì liên quan đến chuyện con nuôi trước kia, nên trong trí nhớ, cô là một đứa ngu ngốc, trì độn, phản ứng cũng chậm.

Thở dài trong lòng, thì lại nghe Lộ Miêu từ tốn nói: Chị ba, tối nay em phải về rồi, nên có thể sẽ không ăn cơm tối với nhà, lát nữa chị đừng nấu phần em.

Chị nhìn cô với ánh mắt kì lạ, rồi sau đó gật đầu: Được.

Xế chiều hôm đó Lộ Miêu về lại thành phố An, cô vừa tốt nghiệp, không có tiền, trong lúc thực tập cũng không có tiền lương, số tiền bố mẹ chu cấp cho cô, giờ trên người cô cũng chỉ còn vón vẹn hai nghìn đồng.

Một căn nhà ở thành phố An thường khoảng 800 đồng, đặt cọc một trả ba*, ngay đến cả nhà cô cũng không thuê nổi nữa.

(*Một hình thức trả tiền khi thuê nhà, mới đầu sẽ lấy phí tiền thuê một tháng làm tiền thế chấp, rồi sau đó cứ ba tháng trả tiền một lần. Theo như ở đây thì trước hết Lộ Miêu phải trả $800 \times 3 + 800 = 3200$ đồng.)

Lộ Miêu lên mạng tìm một nhà nghỉ nhỏ, nhà nghỉ rất tồi tàn, một đêm 25 đồng, ngay cả cửa sổ cũng không có, chỉ có một tấm bảng chống đỡ.

Trong phòng mùi hôi thối, ván giường già cỗi, ngồi lên trên cứ vang tiếng cọt kẹt, dưới sàn chất đầy đồ vật, đã lâu lắm rồi không có ai quét dọn.

Lộ Miêu chịu đựng đi vào, cô vẫn muốn quay về đội điều cấm ma túy, cô nhất định phải về.

Ngồi trên giường, Lộ Miêu suy nghĩ về việc phải quay về như thế nào.

Nhưng cô không biết phải làm gì để đề cao năng lực phản ứng của mình, từ đại học cho đến kì huấn luyện, cô đều rất cố gắng, dường như trời sinh dây thần kinh phản xạ của cô đã dài rồi, người khác gặp nguy hiểm đều có thể ngay lập tức cảnh giác, còn cô lại không thể.

Đầu giường có để chiếc quạt điện nhỏ, không biết có phải do người thuê trước quên tắt hay không, mà nó cứ quay cọt kẹt.

Phần bảo vệ của nửa trước quạt đã không thấy bóng dáng đâu, cánh quạt chuyển động với tốc độ chậm chạp, khẽ quay từng chút từng chút.

Lộ Miêu nhìn nó quay, thử đưa tay ra, muốn giữ cánh quạt lại, ai ngờ lại bị cửa vào.

Cô rút tay về, lại thử, lại bị cửa, lại thử tiếp, rồi lại bị cửa vào, nhưng vẫn thử tiếp...

Cả đêm đó, dường như Lộ Miêu chỉ ngồi đó thử nắm lấy cánh quạt.

Cô không biết phương pháp này có thể được hay không, cô chỉ muốn kích thích bản thân liên tục, để mình mãi cảm hơn.

Đến lúc trời sắp sáng, cuối cùng cô cũng có thể nắm lấy cánh quạt xoay tròn, người mệt quá, xé lấy mảnh vải buộc lên vết thương trên tay, lúc này mới nằm ngả ra ngủ say li bì.

Đến chiều Lộ Miêu đi tìm phó cục trưởng Lưu.

Lúc phó cục trưởng Lưu thấy cô thì có hơi bất ngờ, ông cứ ngỡ hôm qua cô đã đi rồi.

Cô vẫn nhìn ông với dáng vẻ cần mẫn đáng thương ấy, tinh thần không tốt lắm, mắt hơi sưng, rõ ràng đã khóc.

Phó cục trưởng Lưu. Cô đứng trước mặt ông, Cháu biết bọn chú cũng đã suy xét cho cháu, nhưng thật sự cháu rất muốn được ở lại. Nhất định cháu sẽ không làm liên lụy đến mọi người, có thể cho cháu thêm một cơ hội nữa được không?

Phó cục trưởng Lưu không ngờ cô đến là vì chuyện này, hơi ngây ra, ông vốn không cố chấp muốn loại cô, chỉ là đã tiếp nhận đề nghị của Kiều Trạch, năng lực ứng phó tình trạng khẩn cấp và năng lực ứng biến của cô thật không thích hợp cho công việc nguy hiểm này, nhưng bây giờ nhìn vào đôi mắt nhỏ quạt cuồng chực khóc ấy, trong lòng lại chẳng hiểu sao lại nảy sinh cảm giác như vướng vào tội ác.

Lộ Miêu à, cũng đâu phải nói sợ cô làm liên lụy đến mọi người, chỉ là tình hình của cô quả thật không thích hợp. Nếu không thì...

Phó cục trưởng Lưu nhíu mày suy nghĩ, Thế này đi, trước mắt cô cứ tập huấn kĩ đã, đến lúc đó sẽ sắp xếp cho cô quản lí đăng kí hộ khẩu.

Cháu không muốn. Lộ Miêu cắn môi, Cháu muốn vào đội truy bắt ma túy.

Ôi cái cô gái này... Nhất thời phó cục trưởng Lưu không biết nên nói gì với cô, Yên ổn ngồi trong phòng làm việc cũng rất tốt mà, sao lại muốn...

Phó cục trưởng Lưu... Lộ Miêu cầm lấy cây quạt điện đặt ở bên cạnh, Sau này cháu thật sự có thể luyện tập tốt hơn.

Cô cầm đầu phích vào nguồn, bật quạt lên: Giống thế này này, cũng coi như là bài kiểm tra tốc độ với năng lực phản ứng...

Lúc nói thì tay đột nhiên nhanh chóng với vào trong cánh quạt.

Vừa đúng lúc Kiều Trạch bước vào, sắc mặt hơi đổi: Làm gì đây?

Tiếng quạt dọa Lộ Miêu giật nảy người, lỡ tay một cái lại bị cánh quạt cửa vào tay.

Đầu bị cửa kẹp rồi à? Kiều Trạch đi lên trước, một tay đẩy quạt ra, nhìn tay cô, thấy trên tay cô hiện đầy vết cắt lớn nhỏ, rất nhiều, vẫn còn rướm máu.

Lộ Miêu cũng không kịp quản, sợ sai lầm vừa rồi sẽ khiến phó cục trưởng Lưu hiểu lầm, thế là tay lại nhanh chóng đưa ra, nhưng nửa chừng lại bị Kiều Trạch tóm lấy cổ tay.

Cô điên rồi à? Kiều Trạch tắt quạt, sắc mặt không tốt lắm.

Này anh làm gì thế hả. Lộ Miêu rút tay ra, lo lắng nhìn phó cục trưởng Lưu: Phó cục trưởng Lưu, năng lực phản ứng của cháu thật sự không kém như thế đâu.

Phó cục trưởng Lưu nhìn hai người, khẽ ho: Lộ Miêu à... Tôi biết cô muốn ở lại, tôi cũng biết cô rất xuất sắc, nhưng chuyện loại người này, cũng không phải một mình tôi tự quyết.

Ông đưa mắt nhìn Kiều Trạch: ... Cô xem, có thể thuyết phục được cậu ta không.

Lộ Miêu liền thông hiểu, ngẩng đầu nhìn Kiều Trạch: Là anh nói bọn họ loại tôi.

Kiều Trạch: Bọn tôi chỉ là suy xét từ trách nhiệm tính mạng của cô mà thôi, một đội này không cần sự hi sinh vô vị.

Lộ Miêu mím môi không nói gì, chỉ phồng má nhìn anh, dáng vẻ ai oán khổ đại thâm thù, giống như anh đã bắt nạt cô vậy, trông có vẻ sắp khóc.

Lộ Miêu Anh gọi cô một tiếng, rất bình tĩnh.

Tôi có thể đi thăm Lộ Bảo không? Bỗng cô ngắt lời anh, cầu xin nhìn anh, trông thật tội nghiệp.

Kiều Trạch nhìn cô hai giây, rồi gật đầu.

Từ đây đến nhà Kiều Trạch mất hơn hai mươi phút đi xe.

Lần này Kiều Trạch tự mình mở cửa, Lộ Miêu im lặng đứng bên cạnh anh, không nói gì.

Cửa mở ra, Lộ Bảo đã đứng trước cửa rung đùi đắc ý chờ bọn họ như trước.

Lộ Bảo này. Cô ngoắc tay với nó.

Nó liền tung tăng chạy đến.

Lộ Miêu ngồi xổm xuống trước mặt nó, cúi đầu khẽ cọ lên cái đầu nhò của nó.

Kiều Trạch nhìn cô, quả thật là bộ dạng rất yêu thích động vật.

Vào nhà trước đã. Anh nói.

Ờ. Lộ Miêu ngẩng đầu đáp lại anh, rồi nhìn sang Lộ Bảo, vuốt đầu nó: Lộ Bảo, chúng ta ra ngoài chơi được không?

Lộ Bảo ổng một tiếng.

Lộ Miêu đứng lên, nhìn sang Kiêu Trạch: Tôi về đây.

Con mắt đen của Kiêu Trạch chậm rãi nheo lại.

Cô vẫy tay với anh, xoay người chực đi, Lộ Bảo liền tung tăng theo sát.

Kiều Trạch: Lộ Bảo.

Lộ Bảo làm lơ anh, chỉ tung tăng đi theo sau Lộ Miêu.

Hai tay Kiêu Trạch nắm chặt trước ngực, nghiêng đầu nhìn Lộ Miêu: Lộ Miêu!

Lộ Miêu biết anh muốn nói gì, nhưng chỉ quay đầu đáp một câu:
Cái gì?

Kiều Trạch đưa mắt nhìn con chó nhà anh.

Lộ Miêu: Anh tự gọi nó về đi.

Rồi xoay người bỏ đi.

Lộ Bảo cũng phe phẩy cái đuôi nhỏ đi theo cô.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 6

Khi nhận được tin, Lộ Miêu thất thần nhìn chăm chăm vào bảng thông báo một lúc lâu.

Cô biết mình làm không tốt, nhưng kết quả thế này còn vượt xa khỏi mong muốn của cô.

Diêu Linh Linh đứng ngay cạnh cô, lo âu thay cô, cô ấy nghĩ hoài cũng không rõ, vì sao Lộ Miêu lại bị loại, cô rõ ràng đã cố gắng như thế, cũng khá là ưu tú, thậm chí trong buổi diễn tập hôm qua, còn bất ngờ bắt được hai gã mang theo thuốc phiện.

"Hay là tớ đi tìm phó cục trưởng Lưu với cậu hỏi rõ chuyện nhé?" Cô ấy hỏi.

Lộ Miêu gật đầu, lúc xoay người đi chân còn lảo đảo, bước chân như bay, trong lòng hốt hoảng.

Tại văn phòng của phó cục trưởng Lưu, Tiểu Trạ đã ở đây, bọn họ đã suy nghĩ kĩ để đối đáp lí do thoái thác của cô.

"Lộ Miêu à, tôi biết, cô rất cố gắng, cũng rất nghiêm túc có trách nhiệm, điều này rất hiếm. Nhưng những điều tôi biết lại không thể so được với phương diện khác được, từng thời khắc tôi luôn giữ chặt mạng mình trên tay, không chấp nhận một chút sơ xuất nhỏ. Các mặt khác của cô đều rất tốt, nhưng phản ứng với các tình huống khẩn cấp cũng như ứng biến thì quả thật vẫn còn thiếu sót, điều này chính là điểm trí mạng. Đạn không có mắt, nó không đợi đến lúc cô phản ứng lại mới bay về phía cô."

"Nhưng cháu có luyện tập mà." Lộ Miêu cắn môi, mắt rung rung nhìn ông, "Phó cục trưởng Lưu, liệu có thể cho cháu thêm thời gian hai tháng nữa được không, đến lúc đó nếu chú cảm thấy không được nữa thì loại cháu tiếp có được không?"

"Lộ Miêu à, ứng phó với tình huống cấp thiết là một loại bản năng. Còn về phần năng lực ứng biến, có vài người có thể là do ảnh hưởng của nhân tố bẩm sinh, ví dụ như người có máu nhiều hơn thì sẽ có năng lực ứng biến cao hơn so với người có niêm dịch nhiều." Phó cục trưởng Lưu nhìn dáng vẻ của cô, cũng không đành lòng, "Khi chúng ta chọn nghề nghiệp hay những lựa chọn khác trong đời đó, ngoại trừ cân nhắc những tình hình khách quan cũng như hứng thú cá nhân ra, còn phải suy xét kỹ lưỡng đến năng lực ứng biến, liệu có thích hợp lựa chọn vào công việc hay không, cô nói xem có phải không?"

Lộ Miêu cắn môi không đáp, mắt ươn ướt, dáng vẻ như sắp khóc đến nơi rồi, chỉ là không khóc thật.

Cô luôn rõ vấn đề của bản thân, trời sinh cô đã phản ứng chậm hơn so với người khác rất nhiều, từ nhỏ đã bị ghét vì dốt, không thông minh, cũng không linh hoạt, vụng về, lúc ở nhà họ Từ cũng thế, mà nhà họ Lộ cũng vậy, cô đã rất cố gắng để khắc phục, cô cứ tưởng rằng mình đã không còn vấn đề gì nữa rồi.

Trong lòng cô rất khó chịu, nhưng đến cuối cũng chẳng nói gì, chỉ cúi đầu khẽ cảm ơn phó cục trưởng Lưu rồi đi.

Diêu Linh Linh rất lo cho cô, đi cùng cô về kí túc xá dọn dẹp hành lí.

Cô không biết công việc này có ý nghĩa thế nào đối với Lộ Miểu, nhưng cô biết, cô ấy rất coi trọng công việc này. Qua nhiều năm thế, cô ấy luôn cố gắng muốn bản thân trở thành cảnh sát truy bắt ma túy, cô ấy không phải người thông minh nhất, cũng không phải người có thân thủ linh hoạt nhất, nhưng nhất định là người nỗ lực nhất, bốn năm nay cô ấy luôn duy trì trạng thái lên lớp nghiêm túc, cũng là được nhận vào với thành tích văn hóa đứng nhất.

Bây giờ cứ bị loại đi như thế, đồng nghĩa nói với cô ấy rằng, nhiều năm qua cô ấy chăm chỉ như thế, chẳng qua chỉ là đã tròng xe cát.

"Miểu Miểu à, bằng không tớ hỏi giúp cậu cục cảnh sát ở thị trấn chúng ta, xem bên đó còn nhận cảnh sát hiệp lực* không nhé, giờ cậu cứ làm cảnh sát hiệp lực tạm đã, sang năm lại tiếp tục thi công chức vào chỗ bọn họ."

(*Cảnh sát hiệp trợ là ở vị trí phụ trợ, thuộc đội ngũ trị an chuyên nghiệp, có quyền lợi nhưng không có quyền lực.)

Giúp cô dọn dẹp hành lí xong, Diêu Linh Linh hỏi.

Lộ Miểu hít mũi: "Tớ còn phải nghĩ biện pháp đã, Linh Linh, cảm ơn cậu."

Diêu Linh Linh cười: "Nói cảm ơn với tớ làm gì chứ."

Rồi lại hỏi cô: "Tiếp đây cậu định làm gì?"

Ngay bản thân Lộ Miểu cũng không rõ nữa, bị loại quá đột ngột, nhất thời cô không nghĩ ra tiếp theo phải làm gì.

Từ khi cô tốt nghiệp liền trực tiếp vào đội cảnh sát tập huấn, không có nhà ở thành phố An, cô cũng không còn tiền, bây giờ không có nơi để đi, cô chỉ có thể về nhà trước.

Nhà cô ở vùng thôn ngoại ô thành phố An, chỉ mất hai giờ đi xe.

Nhà cô quá mức đồ nát, căn nhà trệt chỉ có ba gian phòng, vách tường bị mưa gió mài mòn loang lổ, khắp nơi đều là rêu xanh.

Cô có ba chị gái, đều đã gả đi hết, nhưng cũng không đi xa, chỉ ở quanh quẩn trong thôn, chị cả cũng chỉ hơn cô bốn tuổi.

Gả đi gần, nhưng cũng không phải điều gì tốt, hiển nhiên thường xuyên dẫn theo con về nhà mẹ đẻ ở.

Lúc cô về nhà thì chị hai và chị ba đều ở đây, cũng dắt theo con mình, ngồi trên khu đất trống ngay trước nhà, mấy dì hàng xóm cũng có mặt, câu được câu chăng trò chuyện hết ngày.

Lộ Miêu không thân với các chị ấy lắm, lúc cô mới hơn năm tuổi thì đã bị đuổi về đây, theo hiểu biết trong độ tuổi đó, cô vẫn cho rằng bố mẹ mình chính là bố mẹ của Từ Gia Diên, từ khi cô có ý thức thì đã gọi họ là bố mẹ rồi, thế nên lúc bọn họ lái xe ném cô về lại đây, cho dù cô rất hoang mang, rất sợ hãi, nhưng luôn tin lời Trần Kỳ nói, bọn họ sẽ lại thăm cô, sẽ đến đón cô về.

Cô luôn chờ đợi họ, cũng luôn sợ họ không đến đón cô. Ở một nơi hoàn toàn xa lạ khiến cô sợ hãi, cô không cách nào tiếp nhận được các chị, cũng không thể hòa mình vào họ.

Nhiều khi cô chỉ ngồi một mình trong góc, sợ hãi nhìn bọn họ, không dám nói câu nào.

Mẹ cô, không tính là đối tốt với cô, nhưng cũng không xem là tệ.

Nhà này quá nghèo, hợp với đàn bà con gái, chỉ là nuôi không nổi mới đưa cô cho người khác, không ngờ lại bị gửi trả về.

Trong nhà đột nhiên nhiều thêm một miệng ăn là cô, mà nếp nhăn nã của cô chỉ tăng chứ không giảm. Mới ban đầu thấy cô ngồi thu lu một góc không nói gì, bà còn cố đến trò chuyện với cô, nhưng khi ấy cô còn quá nhỏ, hoàn toàn không thích ứng được với nỗi sợ hãi khi bị bỏ rơi, cô không biết phải làm sao, mặc cho bà có khuyên dỗ cô thế nào đi nữa, cô cũng chỉ biết sợ hãi nhìn bà, không nói câu gì.

Dần dà bà cũng không động đến cô nữa, một gia đình với cuộc sống bị ép đến mức thở không nổi, bà không thể giành ra nhiều thời gian để đợi cô đón nhận, bà chỉ biết lắc đầu thờ dài với cô, rồi cũng sai cô vài việc vặt vãnh để cô làm, ví dụ như cho gà ăn, cho chó ăn.

Khi đó người bạn duy nhất của cô là những động vật nhỏ này, cùng với em trai nhỏ hơn nàng một tuổi, Lộ Tiểu Thành.

Lúc cô vừa về thì Lộ Tiểu Thành vẫn còn nhỏ, có lẽ cỡ khoảng bốn tuổi, cu cậu rất thích lết đến bên cạnh cô, ngồi trước mặt cô bị ba bị bô, thấy cô nhìn im lặng nhìn cậu thì cậu cũng không nói gì, cũng yên lặng ngồi trong góc với cô.

Cô rất ít nói, nhưng lại biết điều, gần như người khác bảo cô làm gì thì cô sẽ làm nấy, lúc đó cô chỉ cảm thấy, nếu cô ngoan ngoãn nghe lời, bố mẹ sẽ lại đến đón cô, cô rất muốn về nhà, cũng rất muốn đến trường.

Bây giờ cô đã lớn, không còn nỗi sợ hãi bất lực như trước nữa, nhưng rốt cuộc cũng không thân thiết lắm, nên khi trông thấy người nhà với hàng xóm ngồi trước cửa, cô cũng chỉ lên tiếng chào hỏi mà thôi.

Cô bất ngờ quay nhà khiến mọi người kinh ngạc.

"Sao lại về đột ngột thế này?" Mẹ cô hỏi.

"Trong đội... cho nghỉ."

Mọi người không hỏi nữa, cô quay về phòng, ngoài nhà lại truyền tới tiếng xì xào cúi đầu nói chuyện.

"Cũng đâu phải nghỉ lễ Tết nhất gì đâu, cho nghỉ cái gì chứ."

"Thằng Tư nhà tôi cũng thực tập bên đó mà có nghe nói nghỉ gì đâu."

"Chị gọi điện hỏi giúp tôi vì sao lại thế giùm..."

"Được rồi."

"Ôi nè, Tư đấy à, Miêu Miêu nói trong đội cho nghỉ mà sao mày không về hả... Cái gì... Không phải nghỉ à... À ờ..."

"Thằng nhóc nói sao..."

"Nói là bị loại rồi..."

...

Phía ngoài nhà bỗng chốc yên ắng, rồi sau đó lại xầm xì to nhỏ với nhau...

"Sao lại bị loại chứ... Haiz... Hồi trước đã bảo đứa nhỏ này ngốc lắm rồi mà, đâu thích hợp để đọc sách đâu, Tiểu Thành cũng phải thôi học để nó..."

"Mẹ này, mẹ nhỏ giọng lại đi... Tiểu Thành như thế, có nói cũng được gì chứ..."

"Nếu không phải để con bé đọc sách tiếp thì Tiểu Thành cũng sẽ không... Bây giờ không có Tiểu Thành mà nó lại như thế, còn tưởng có thể trông cậy vào nó chứ... haizz..."

...

Cái cúi đầu than thở cùng tia ghen ngào được đè nén.

Lộ Miểu đứng trước bàn ở trong nhà, nghe tiếng xầm xì bên ngoài trò chuyện, lại nhìn mình trong gương, trong lòng thấy khó chịu.

Trên song cửa treo chiếc chuông gió cũ kĩ, được gió thổi vang lên những tiếng "leng keng".

"Dì có thể đưa con về tìm mẹ được không ạ..."

"Con muốn về trường học, có thể để con đi chơi với các bạn được không..."

Cô bé sáu tuổi lén kéo lấy ống quần của mẹ, thấp giọng hỏi bà.

Trước tám tuổi cô chưa từng nói nói câu gì, thỉnh thoảng chỉ hỏi hai câu này, cứ cách hai tháng một lần, khi cô cảm thấy mình đã rất nghe lời liên can thận đi xin bà ấy, nhưng đến khi cô lên tám mới được đi học.

Cô nhìn các bạn học đeo cặp sách, còn cô lại thút thít túm lấy góc áo của bà, nói rằng cô muốn đến trường.

Từ khi lên ba cô đã đến nhà trẻ, cho đến lúc năm tuổi rưỡi thì bỗng bị vất lại đây, khi đó cô vẫn muốn được về nhà trẻ, cô thích chơi với các bạn học khác, thích sau khi tan học nắm lấy song cửa sắt trên cổng trường, từng chút từng chút thuộc lòng cái câu quảng cáo "nếu có một ngày, chợt bạn chẳng biết mình là ai...", rồi đợi mẹ đến đón cô về.

Lần đó Lộ Tiểu Thành cũng nắm tay mẹ giúp cô, ngẩng đầu, giúp cô cầu xin mẹ, nói rằng cậu muốn đi học với chị.

Cuối cùng là mẹ cô đồng ý với cậu.

Lộ Tiểu Thành... Lộ Tiểu Thành...

Ngón tay Lộ Miểu khẽ chạm lên lớp thủy tinh trên chuông gió, thủy tinh đã nứt vỡ, khiến cô bị đâm vào.

Lộ Miểu nhìn tơ máu dần thấm ra trên đầu ngón tay, một lúc sau mới rút về.

"Nhưng phản ứng với các tình huống khẩn cấp cũng như ứng biến thì quả thật vẫn còn thiếu sót... ứng phó với tình huống cấp thiết là một loại bản năng. Còn về phần năng lực ứng biến, có vài người có thể là do ảnh hưởng của nhân tố bẩm sinh." Lời của phó cục trưởng Lưu cứ quanh quẩn bên tai.

Lộ Miểu nhìn vết thương nhỏ trên ngón tay, không biết vì sao lại bị cửa vào, rõ ràng cô chạm rất nhẹ rất chậm.

Chị ba cô đẩy cửa đi vào, nhìn thấy cô thất thần trước cửa sổ, bèn gọi cô một tiếng.

"Em không sao chứ?"

Chị hỏi, hơi e ngại những điều vừa nói bị cô nghe thấy, nhưng nhìn cô trông rất bình thường, chỉ mờ mịt lắc đầu, nên lại yên lòng.

Tình cảm giữa chị với cô em gái này không sâu lắm, có thể bởi vì liên quan đến chuyện con nuôi trước kia, nên trong trí nhớ, cô là một đứa ngu ngốc, trì độn, phản ứng cũng chậm.

Thở dài trong lòng, thì lại nghe Lộ Miêu từ tốn nói: "Chị ba, tối nay em phải về rồi, nên có thể sẽ không ăn cơm tối với nhà, lát nữa chị đừng nấu phần em."

Chị nhìn cô với ánh mắt kì lạ, rồi sau đó gật đầu: "Được."

Xế chiều hôm đó Lộ Miêu về lại thành phố An, cô vừa tốt nghiệp, không có tiền, trong lúc thực tập cũng không có tiền lương, số tiền bố mẹ chu cấp cho cô, giờ trên người cô cũng chỉ còn vồn vẹn hai nghìn đồng.

Một căn nhà ở thành phố An thường khoảng 800 đồng, đặt cọc một trả ba*, ngay đến cả nhà cô cũng không thuê nổi nữa.

(*Một hình thức trả tiền khi thuê nhà, mới đầu sẽ lấy phí tiền thuê một tháng làm tiền thế chấp, rồi sau đó cứ ba tháng trả tiền một lần. Theo như ở đây thì trước hết Lộ Miêu phải trả $800 \times 3 + 800 = 3200$ đồng.)

Lộ Miêu lên mạng tìm một nhà nghỉ nhỏ, nhà nghỉ rất tồi tàn, một đêm 25 đồng, ngay cả cửa sổ cũng không có, chỉ có một tấm

bảng chống đỡ.

Trong phòng mùi hôi thối, ván giường già cỗi, ngồi lên trên cứ vang tiếng cọt kẹt, dưới sàn chất đầy đồ vật, đã lâu lắm rồi không có ai quét dọn.

Lộ Miêu chịu đựng đi vào, cô vẫn muốn quay về đội điều cấm ma túy, cô nhất định phải về.

Ngồi trên giường, Lộ Miêu suy nghĩ về việc phải quay về như thế nào.

Nhưng cô không biết phải làm gì để đề cao năng lực phản ứng của mình, từ đại học cho đến kì huấn luyện, cô đều rất cố gắng, dường như trời sinh dây thần kinh phản xạ của cô đã dài rồi, người khác gặp nguy hiểm đều có thể ngay lập tức cảnh giác, còn cô lại không thể.

Đầu giường có để chiếc quạt điện nhỏ, không biết có phải do người thuê trước quên tắt hay không, mà nó cứ quay "cọt kẹt".

Phần bảo vệ của nửa trước quạt đã không thấy bóng dáng đâu, cánh quạt chuyển động với tốc độ chậm chạp, khẽ quay từng chút từng chút.

Lộ Miêu nhìn nó quay, thử đưa tay ra, muốn giữ cánh quạt lại, ai ngờ lại bị cửa vào.

Cô rút tay về, lại thử, lại bị cửa, lại thử tiếp, rồi lại bị cửa vào, nhưng vẫn thử tiếp...

Cả đêm đó, dường như Lộ Miêu chỉ ngồi đó thử nắm lấy cánh quạt.

Cô không biết phương pháp này có thể được hay không, cô chỉ muốn kích thích bản thân liên tục, để mình mãi cảm hơn.

Đến lúc trời sắp sáng, cuối cùng cô cũng có thể nắm lấy cánh quạt xoay tròn, người mệt quá, xé lấy mảnh vải buộc lên vết thương trên tay, lúc này mới nằm ngã ra ngủ say li bì.

Đến chiều Lộ Miêu đi tìm phó cục trưởng Lưu.

Lúc phó cục trưởng Lưu thấy cô thì có hơi bất ngờ, ông cứ ngỡ hôm qua cô đã đi rồi.

Cô vẫn nhìn ông với dáng vẻ cần mẫn đáng thương ấy, tinh thần không tốt lắm, mắt hơi sưng, rõ ràng đã khóc.

"Phó cục trưởng Lưu." Cô dừng trước mặt ông, "Cháu biết bọn chú cũng đã suy xét cho cháu, nhưng thật sự cháu rất muốn được ở lại. Nhất định cháu sẽ không làm liên lụy đến mọi người, có thể cho cháu thêm một cơ hội nữa được không?"

Phó cục trưởng Lưu không ngờ cô đến là vì chuyện này, hơi ngây ra, ông vốn không cố chấp muốn loại cô, chỉ là đã tiếp nhận đề nghị của Kiều Trạch, năng lực ứng phó tình trạng khẩn cấp và năng lực ứng biến của cô thật không thích hợp cho công việc nguy hiểm này, nhưng bây giờ nhìn vào đôi mắt nhỏ quạt cuồng chực khóc ấy, trong lòng lại chẳng hiểu sao lại nảy sinh cảm giác như vướng vào tội ác.

"Lộ Miêu à, cũng đâu phải nói sợ cô làm liên lụy đến mọi người, chỉ là tình hình của cô quả thật không thích hợp. Nếu không thì..." Phó cục trưởng Lưu nhíu mày suy nghĩ, "Thế này đi, trước mắt cô

cứ tập huấn kĩ đã, đến lúc đó sẽ sắp xếp cho cô quản lí đăng kí hộ khẩu."

"Cháu không muốn." Lộ Miêu cắn môi, "Cháu muốn vào đội truy bắt ma túy."

"Ôi cái cô gái này..." Nhất thời phó cục trưởng Lưu không biết nên nói gì với cô, "Yên ổn ngồi trong phòng làm việc cũng rất tốt mà, sao lại muốn..."

"Phó cục trưởng Lưu..." Lộ Miêu cầm lấy cây quạt điện đặt ở bên cạnh, "Sau này cháu thật sự có thể luyện tập tốt hơn."

Cô cầm đầu phích vào nguồn, bật quạt lên: "Giống thế này này, cũng coi như là bài kiểm tra tốc độ với năng lực phản ứng..."

Lúc nói thì tay đột nhiên nhanh chóng với vào trong cánh quạt.

Vừa đúng lúc Kiều Trạch bước vào, sắc mặt hơi đổi: "Làm gì đấy?"

Tiếng quát dọa Lộ Miêu giật nảy người, lỡ tay một cái lại bị cánh quạt cửa vào tay.

"Đầu bị cửa kẹp rồi à?" Kiều Trạch đi lên trước, một tay đẩy quạt ra, nhìn tay cô, thấy trên tay cô hiện đầy vết cắt lớn nhỏ, rất nhiều, vẫn còn rướm máu.

Lộ Miêu cũng không kịp quản, sợ sai lầm vừa rồi sẽ khiến phó cục trưởng Lưu hiểu lầm, thế là tay lại nhanh chóng đưa ra, nhưng nửa chừng lại bị Kiều Trạch tóm lấy cổ tay.

"Cô điên rồi à?" Kiều Trạch tắt quạt, sắc mặt không tốt lắm.

"Này anh làm gì thế hả." Lộ Miêu rút tay ra, lo lắng nhìn phó cục trưởng Lưu: "Phó cục trưởng Lưu, năng lực phản ứng của cháu thật sự không kém như thế đâu."

Phó cục trưởng Lưu nhìn hai người, khẽ ho: "Lộ Miêu à... Tôi biết cô muốn ở lại, tôi cũng biết cô rất xuất sắc, nhưng chuyện loại người này, cũng không phải một mình tôi tự quyết."

Ông đưa mắt nhìn Kiều Trạch: "... Cô xem, có thể thuyết phục được cậu ta không."

Lộ Miêu liền thông hiểu, ngẩng đầu nhìn Kiều Trạch: "Là anh nói bọn họ loại tôi."

Kiều Trạch: "Bọn tôi chỉ là suy xét từ trách nhiệm tính mạng của cô mà thôi, một đội này không cần sự hi sinh vô vị."

Lộ Miêu mím môi không nói gì, chỉ phồng má nhìn anh, dáng vẻ ai oán khổ đại thâm thù, giống như anh đã bắt nạt cô vậy, trông có vẻ sắp khóc.

"Lộ Miêu" Anh gọi cô một tiếng, rất bình tĩnh.

"Tôi có thể đi thăm Lộ Bảo không?" Bỗng cô ngắt lời anh, cầu xin nhìn anh, trông thật tội nghiệp.

Kiều Trạch nhìn cô hai giây, rồi gật đầu.

Từ đây đến nhà Kiều Trạch mất hơn hai mươi phút đi xe.

Lần này Kiều Trạch tự mình mở cửa, Lộ Miêu im lặng đứng bên cạnh anh, không nói gì.

Cửa mở ra, Lộ Bảo đã đứng trước cửa rung đùi đắc ý chờ bọn họ như trước.

"Lộ Bảo này." Cô ngoắc tay với nó.

Nó liền tung tăng chạy đến.

Lộ Miêu ngồi xổm xuống trước mặt nó, cúi đầu khẽ cọ lên cái đầu nhò của nó.

Kiều Trạch nhìn cô, quả thật là bộ dạng rất yêu thích động vật.

"Vào nhà trước đã." Anh nói.

"Ồ." Lộ Miêu ngẩng đầu đáp lại anh, rồi nhìn sang Lộ Bảo, vuốt đầu nó: "Lộ Bảo, chúng ta ra ngoài chơi được không?"

Lộ Bảo "oăng" một tiếng.

Lộ Miêu đứng lên, nhìn sang Kiều Trạch: "Tôi về đây."

Con mắt đen của Kiều Trạch chậm rãi nheo lại.

Cô vẫy tay với anh, xoay người chực đi, Lộ Bảo liền tung tăng theo sát.

Kiều Trạch: "Lộ Bảo."

Lộ Bảo làm lơ anh, chỉ tung tăng đi theo sau Lộ Miêu.

Hai tay Kiều Trạch nắm chặt trước ngực, nghiêng đầu nhìn Lộ Miêu: "Lộ Miêu!"

Lộ Miêu biết anh muốn nói gì, nhưng chỉ quay đầu đáp một câu:
"Cái gì?"

Kiều Trạch đưa mắt nhìn con chó nhà anh.

Lộ Miêu: "Anh tự gọi nó về đi."

Rồi xoay người bỏ đi.

Lộ Bảo cũng phe phẩy cái đuôi nhỏ đi theo cô.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 7

Kiều Trạch không thể không theo cô xuống lầu.

Lộ Miêu không có ý định dừng chân, Lộ bảo cũng ngúng nguẩy phe phẩy cái đuôi, vui vẻ nhảy chồm lên bên cạnh cô.

Kiều Trạch cũng không bảo cô dừng lại.

Anh rất muốn biết, đến tột cùng là cô muốn làm trò gì.

Đi độ khoảng mười phút, Lộ Miêu cũng dừng bước.

Cô quay đầu nhìn anh, chỉ cách một đoạn ngắn.

"Anh hẳn là kiểu người sắc sảo cố chấp ấy nhỉ?" Cô hỏi.

Kiều Trạch nhú mày, nhìn cô không nói.

"Anh xem đi." Lộ Miêu chỉ vào Lộ Bảo, "Thông minh như anh là thế, còn không phải cũng bị tôi dắt mũi, ngoan ngoãn đi theo tôi ư?"

Kiều Trạch: "..."

"Tôi với anh quen biết không lâu, nhưng tôi đã nắm rõ nhược điểm của anh, rõ ràng tôi chiếm ưu thế. Thế nên tôi có thể dễ dàng thuyết phục anh, thậm chí anh còn không hề phòng bị tôi một chút nào cả." Lộ Miêu đi đến gần anh, rồi đứng lại trước mặt anh, "Năng lực phản ứng của tôi có lẽ thật sự không tốt bằng các anh, nhưng điều này không có nghĩa tôi vô dụng. Công việc truy bắt ma túy

không phải lúc nào cũng phải ghìm súng chống chọi với con buôn mới gọi là truy bắt ma túy, cung cấp tình báo cũng là một cách thức."

"Tôi biết việc trinh sát, có thể nghiệm thuốc, suy nghĩ tinh tế, cẩn thận, dù tôi không thể ra tiền tuyến, thì cũng có thể nằm vùng."

Kiều Trạch không chút suy nghĩ: "Không được."

"Vì sao?"

"Một cô gái như cô thì nằm vùng cái gì."

"Anh kì thị phụ nữ."

"Cô có biết điều này có nghĩa gì không?"

Tất nhiên Lộ Miêu rõ có nghĩa là gì, là ngày ngày phải chạy bên làn ranh giới sống chết, tinh thần và cơ thể có thể bị tàn phá song song, thậm chí khả năng bị ép giao dịch và hút ma túy rất cao, mỗi một khả năng cô đều đã nghĩ đến, thậm chí còn có nhiều nguy cơ tiềm tàng cô mà không thể tưởng tượng nổi.

"Tôi muốn công việc này." Lộ Miêu nói, "Dù kết quả có ra sao tôi đều có thể chấp nhận."

"Hơn nữa tôi biết đường tự bảo vệ mình. Tuyệt đối tôi sẽ không liên lụy đến bất kì một ai."

"Tôi đã vượt qua kì thẩm hạch của học viện cảnh sát mà mới được vào học, cũng trải qua kì sát hạch của phó cục trưởng Lưu mới có thể vào cảnh đội, hơn nữa thành tích thi vào của tôi xếp đầu bảng, điều này nói lên rằng tôi có năng lực. Hôm đó là tình huống

đột phát, nhưng cũng chỉ là ngoài ý muốn, anh không thể vì một lần bất ngờ mà hoàn toàn phủ định tôi được." Lộ Miểu nói xong lại nhìn không được ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt còn mang theo vài phần cầu khẩn.

"Cái đó không thể gọi là ngoài ý muốn được." Kiều Trạch nhìn thẳng vào cô, từng câu từng chữ, "Từ lúc cô theo bản năng bảo vệ con chó đó thì tôi chỉ biết không phải là điều ngoài ý muốn rồi."

Lộ Miểu không cất lời, im lặng một lúc, rồi hỏi anh: "Có phải chỉ cần tôi có thể chứng minh rằng, tôi có đầy đủ năng lực đảm nhiệm công việc này, thì tôi có thể quay lại?"

Kiều Trạch: "Đương nhiên."

"Không được đổi ý." Lập tức Lộ Miểu tóm lấy câu này của anh, chỉ vào anh, chỉ thiếu nước bước tới vỗ tay tuyên thệ với anh.

"Nếu anh dám đổi ý, tôi sẽ xuống tay với Lộ Bảo."

Kiều Trạch nhếch môi, không nói câu gì.

Lộ Miểu cho là anh ngầm đồng ý, thế là ngồi xuống sờ đầu Lộ Bảo, để nó đi về với Kiều Trạch.

Cô cũng không định đưa Lộ bảo đi thật, chỉ là muốn mượn Lộ Bảo để chứng minh với anh, cô cũng có năng lực ở phương diện khác, không ngờ Lộ Bảo bình thường rất nghe lời cô lần này lại không chịu nghe lời, kêu “ư ư” mấy tiếng, dựa vào cô không chịu đi.

Kiều Trạch nhướn mày nhìn cô, không nói chuyện.

Lộ Miêu rơi vào thế cười hở khó xuống, cả người lập tức khốn đốn vô cùng.

"Bằng không tôi dắt nó đi tản bộ một vòng, rồi lát nữa để anh đưa nó về nhé?" Lộ Miêu nghĩ ngợi rồi nói, "Có thể là do vừa nãy tôi bảo sẽ dẫn nó đi chơi nhưng rồi không đi, nên nó mới cáu kỉnh."

Kiều Trạch cũng không làm khó cô: "Nếu không khuyên nó về được, thì tự cô liệu đấy mà làm."

Lộ Miêu dắt Lộ Bảo đi dạo mấy vòng trong công viên gần đây, nó vẫn còn muốn đi theo cô.

Cô không biết phải làm thế nào để nó không đi theo mình nữa, chủ của nó cũng đâu hành hạ gì nó.

Nhất thời cô không khuyên được nó, bản thân lại vừa mệt vừa buồn ngủ, cả đêm qua không ngủ, thật sự buồn ngủ kinh khủng, thôi hay cứ dứt khoát dẫn nó về chỗ cô trước đã.

Nhà nghỉ cô ở cũng ở gần đây, chỉ mất mười phút đi bộ.

Lúc về Lộ Miêu lại lo lắng Lộ Bảo sẽ bị bà chủ nhà nghỉ giữ lại, nên dắt vòng ra sau phòng, len lén đẩy nó qua cửa sổ vào phòng, rồi mới từ cửa trước đi vào.

Trong phòng vẫn y nguyên một mùi hôi nồng.

Cô mới vừa mở cửa ra thì trông thấy Lộ Bảo đang cố sức cào cào gầm giường, sủa liên tục, nhìn rất nóng nảy, hoàn toàn trái ngược hẳn với vẻ dịu hiền ngoan ngoãn ban nãy.

Lộ Miêu lấy làm kinh ngạc.

"Sao lại thế này?" Cô ngồi xổm xuống trước mặt Lộ Bảo, nhìn xuống gầm giường, bên trong bị đủ thứ đồ lấp đầy, nhìn không rõ vật gì ra vật gì.

Lộ Bảo không đáp, chỉ cuống quýt dùng móng vuốt ra sức cào lấy bao tải dưới gầm giường.

Lộ Miểu đưa mắt nhìn nó, lập tức đứng lên, vất toàn bộ chăn đệm trên giường sang bên, xóc ván giường lên, một mùi tanh nồng đậm lập tức ập đến.

Lộ Miểu kinh hãi nhìn trên mặt đất, ván giường trong tay "sầm" một tiếng nện xuống khung giường, lấy tay che miệng xoay người ói như điên, Lộ Bảo sủa một tiếng với cô, rồi nhảy vọt ra ngoài cửa sổ, Lộ Miểu định cản lại nhưng không kịp.

Tiếng động trong phòng làm kinh động đến bà chủ ở sảnh trước, liền vội vàng đẩy cửa đi vào: "Sao thế?"

Lộ Miểu che miệng đứng dậy, lạnh mặt nói: "Đứng ở cửa trông, không được để bất kể một ai vào phòng."

Rồi nhanh chóng rút điện thoại ra, gọi điện cho phó cục trưởng Lưu: "Phó cục trưởng Lưu, nhà nghỉ Huệ Ninh trên đường Văn Kim, phòng 103, có án mạng."

Cảnh sát ở đồn chưa kịp đến, Lộ Bảo đã dẫn Kiều Trạch đến trước.

Lộ Bảo gần như chạy như điên, nó quay về tìm Kiều Trạch, rồi sủa liên tục với anh.

Trực giác của Kiều Trạch cho hay Lộ Miểu đã xảy ra chuyện, bèn vội vàng đi theo Lộ Bảo.

Kiều Trạch vừa vào phòng liền ngửi thấy mùi hôi thối dày đặc, còn chưa kịp hỏi, Lộ Miểu đã yếu ớt nói: "Dưới giường... có thi thể."

Sắc mặt Kiều Trạch nghiêm nghị, quay đầu sang bà chủ đứng ngoài cửa đã bị dọa sợ: "Phong tỏa hiện trường, bất kể là ai cũng không được phép vào."

Rồi sau đó chuyển sang Lộ Bảo: "Lộ bảo, trông coi cửa đây."

Lộ Bảo nhanh chóng chạy ra ngoài.

Kiều Trạch quét mắt nhìn căn phòng: "Tôi qua cô đã ở đây."

Anh nhắc mới nhớ, Lộ Miểu liền che miệng xoay người muốn nôn.

Kiều Trạch vỗ lưng cô: "Không chịu nổi thì ra ngoài trước đi."

"Tôi không sao."

Lộ Miểu vỗ ngực đứng lên, cô không quên mình vẫn là cảnh sát, dù cô không học bên mảng điều tra, nhưng dù sao sau này cũng khó tránh lúc phải đối mặt với người chết.

Rất nhanh cảnh sát đã đến, lập tức kéo dây cảnh giới phong tỏa hiện trường.

Thi thể dưới giường đã thối rữa nhiều, không nhận dạng được khuôn mặt, chỉ có thể dựa theo quần áo mà lờ mờ phán đoán là một người đàn ông.

Thời gian tử vong ít nhất là trên năm ngày.

Nhà nghỉ tiện lợi theo kiểu gia đình nhỏ, bình thường không có người quét dọn, khách vào chỉ cần báo tên ở đại sảnh là được, thậm chí lúc đi cũng không phải lo liệu thủ tục rời đi.

Chân Lộ Miểu nhũn ra, nghĩ lại việc tối hôm qua cô ngủ ngay trên thi thể cả đêm là dạ dày cô lại nôn nao một trận.

Kiều Trạch cùng những cảnh sát khác bắt đầu điều tra hiện trường, sau đó đưa cô đến cục cảnh sát lấy khẩu cung, đợi khi lấy khẩu cung xong thì trời đã tối, Kiều Trạch vẫn còn làm việc.

Lộ Miểu rời đi trước, kéo theo vali, đứng đầu đường, nhìn dòng ngựa xe như nước, chợt cô chẳng biết nên đi đâu.

Trải qua chuyện này, cô đã có bóng ma tâm lí với nhà nghỉ rồi.

Cô định gọi điện cho Từ Gia Diên, là anh trai trước đây của cô.

Lúc cô lên mười thì anh có đến thăm cô, sau đó vẫn duy trì liên lạc như có như không, nhưng không thường xuyên qua lại lắm, quan hệ quá mỏng khiến cô không dám gọi điện xin anh giúp, nhưng quả thật bây giờ chỉ có anh là người duy nhất cô có thể cầu xin giúp đỡ.

Do dự một lúc lâu, Lộ Miểu chần chừ gọi cho anh.

Điện thoại nhanh chóng được kết nối.

"Anh ơi..." Cô cúi đầu gọi anh, vẫn là kiểu xưng hô như trước đây, đã nhiều năm trôi qua nhưng không sửa được.

"Sao thế?" Đầu đây là giọng nói ôn hòa của Từ Gia Diên, hoàn toàn trái ngược với sự lạnh nhạt trước đây của anh.

Từ sau lần anh đến thăm cô, Lộ Miêu dần cảm thấy thái độ của anh đối với mình có chuyển biến.

Có lẽ bởi vì lúc cô được nhận làm con nuôi thì anh đã là một đứa trẻ có ý thức, nhiều năm làm con một, tự nhiên cũng có mấy phần định ý với cô em gái mới về là cô đây, trong mấy năm cô ở nhà họ Từ, anh đối với cô không tính là tốt, mặc dù không đến mức quát mắng cô, nhưng ghét bỏ thì vẫn phải có.

Vợ chồng họ Từ không thích cô nhiều ít cũng liên quan đến Từ Gia Diên, dù thế nào đi nữa, thì đối với bọn họ mà nói, con mình sinh mới là bảo bối.

Lộ Miêu cũng không rõ vì sao bỗng dưng thái độ của Từ Gia Diên đối với cô lại tốt hẳn lên, có thể là vì đã trưởng thành, cũng có thể vì trước khi vất bỏ cô, cô đã cầm lấy tay anh cầu xin anh đưa cô quay về đã khuấy động anh.

Lần đầu tiên anh đến thăm cô thì đã là cậu chàng 15 tuổi, có vẻ hơi ngại ngùng, chỉ mãi cúi đầu nói câu "xin lỗi" với cô.

Từ sau lần đó anh liên tục gửi cho cô mấy thứ đồ vật vãnh, nào bút nào sách vở linh tinh.

Chiếc điện thoại đầu tiên của cô là Từ Gia Diên tặng, cũng là anh nạp tiền giúp cô, nhưng cô lại không dám giùm.

Cô đã không còn là con gái nhà họ Từ, cô không dám dùng đồ của nhà bọn họ nữa.

Sau khi Lộ Miêu thi vào đại học liền tự mình mua điện thoại di động, lúc ấy mới dần liên lạc nhiều hơn với Từ Gia Diên, nhưng tần suất không nhiều, một tháng chỉ gọi điện một hai lần, nghỉ đông với nghỉ hè thì về gặp mặt ăn với nhau bữa cơm.

Mấy năm nay anh khá chiều cô, thường gửi phí sinh hoạt và mua vài món quà cho cô, nhưng cô đến một đồng cũng không dám xài, toàn bộ vẫn còn nguyên trong thẻ không thêm bớt.

Số tiền trong tài khoản cô ở mức không nhỏ, nhưng nếu là tự cô kiếm, thì cũng chỉ có hai nghìn đồng.

Cô có thể yên lòng mà tiêu xài, cũng chỉ có hai nghìn này.

Lúc cô gọi đến cho Từ Gia Diên thì anh còn đang ở công ty, hình như đây là lần thứ hai cô gọi điện cho anh.

Đã nhiều năm qua, cô chỉ chủ động gọi điện cho anh hai lần, lần đầu tiên là vì Lộ Tiểu Thành, lần thứ hai, là lúc này.

Nếu không phải đến đường cùng, cô sẽ không gọi điện cho anh.

"Đã có chuyện gì thế?" Anh ôn tồn hỏi.

"Tôi nay... Em có thể ở nhờ chỗ anh một đêm không?" Hơi chần chừ, rồi Lộ Miêu vẫn hỏi, cô thật sự không dám một mình ở lại nhà nghỉ tiếp nữa.

"Đương nhiên được." Từ Gia Diên lập tức tắt máy tính, đứng dậy, "Bây giờ em đang ở đâu, anh đến đón em."

Lộ Miêu đọc địa chỉ.

Cô tắt máy chưa được bao lâu thì Kiều Trạch dẫn Lộ Bảo đi ra, đứng trước cửa cục cảnh sát, đưa mắt nhìn một vòng thì trông thấy cô đứng cách đó không xa, đang kéo vali đứng trên đường, nom thật cô đơn.

Anh đi về phía cô: "Không phải cô lại định tìm một nhà nghỉ ngay đến cửa sổ cũng không thềm khóa mà ở đây chứ?"

Lộ Miêu mấp máy môi: "Không có."

Rồi xoay đầu sang phía khác hỏi anh: "Sao anh vẫn chưa đi thế?"

Kiều Trạch đưa mắt nhìn con chó ngu ngốc lại lặng lẽ lẩn về bên chân cô.

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch nhắc cổ tay nhìn đồng hồ: "Bên chỗ tôi vẫn còn phòng trống, đêm nay cô cứ ở tạm đó một đêm đi."

Rồi thuận tay kéo vali của cô.

Lộ Miêu vội ngăn lại: "Không cần đâu, lát nữa anh trai tôi sẽ đến đón rồi, cảm ơn anh."

"Anh của cô?"

Anh nhớ rõ cô chỉ có ba chị gái.

Đúng lúc này tiếng còi xe ô tô từ trên đường vang lên, cùng với ánh đèn xe.

Kiều Trạch men theo ánh sáng ngáng đầu lên, chiếc Ferrari dừng ở bên đường, một người đàn ông cao lớn mặc âu phục bước từ trên

xe xuống, hô lên với bên này: "Miêu Miêu."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 8

Lộ Miêu vẫy tay với anh, xoay đầu tạm biệt Kiều Trạch, rồi kéo chiếc vali đi qua.

Lộ Bảo cũng tung tăng đi theo.

"Lộ Bảo." Kiều Trạch gọi nó, nhưng nó lại làm như không nghe thấy, lắc đầu ngoáy mắt đi theo sát Lộ Miêu.

Từ Gia Diên cũng bước sang chỗ Lộ Miêu, thuận tay xách vali trong tay cô, tay kia rất tự nhiên đặt lên vai cô, đẩy cô đi về phía cửa xe.

Chợt Lộ Bảo sủa một tiếng, nhảy bổ sang tấn công Từ Gia Diên.

Theo bản năng Từ Gia Diên nghiêng người tránh đi.

Lộ Bảo đứng cạnh chân Lộ Miêu, nhe răng với Từ Gia Diên.

Lộ Miêu ngạc nhiên.

Kiều Trạch cũng đi đến.

"Xin lỗi!" Anh hờ hững nói câu xin lỗi, rồi quay sang Lộ Bảo, gọi nó một câu.

"Ừ ừ" một tiếng, nó thu lại trạng thái tấn công, nhưng vẫn quanh quẩn bên người Lộ Miêu.

Lộ Miểu khó xử, áy náy nói với Từ Gia Diên: "Anh à, em xin lỗi."

Rồi nhanh chóng cúi đầu khuyên Lộ Bảo, để nó về với Kiều Trạch, chẳng ngờ không khuyên được, nó chỉ nôn nóng đi vòng quanh Từ Gia Diên hai vòng, nhìn thấy Lộ Miểu toan lên xe, cũng đuổi đầu chen vào.

Kiều Trạch không ngăn nó, chỉ bình tĩnh đánh giá Từ Gia Diên, dáng vẻ anh tuấn, mặt mũi dịu dàng, một cái giờ tay nhắc chân cũng có thể nhìn ra được gia thế khá giả nuôi dạy tốt, địch ý của Lộ Bảo đối với anh ta thật vô căn cứ.

Lộ Miểu bó tay trước Lộ Bảo, quay đầu giương mắt nhìn Kiều Trạch: "Chó của anh..."

Đuôi lông mày Kiều Trạch khẽ nhướn: "Không phải chính cô đưa nó ra ngoài này à?"

Lúc này Từ Gia Diên mới để ý đến Kiều Trạch: "Anh này là..."

"..." Lộ Miểu bị hỏi khó, chần chừ chỉ vào Lộ Bảo, "Là chủ của con chó này."

"..."

"..."

Hai người đàn ông đồng thời nhìn cô, làm cô lúng túng khó xử, tuy cô đã biết Kiều Trạch được mấy ngày, nhưng quả thật cô không biết rõ nghề nghiệp của anh, thậm chí ngay cả tên cũng không biết.

Cô chỉ biết anh đề phòng mình.

Kiều Trạch phản ứng lại trước, khẽ gật đầu với Từ Gia Diên: "Chào anh."

Vẫn không tự giới thiệu.

Từ Gia Diên cũng khách khí "chào anh" lại, rồi sau đó mở cửa xe ra.

Lộ Miêu định lên xe, nhưng Lộ Bảo vẫn đang cong mông dùng sức chen lên xe theo, bị kéo xuống thì liền nhe răng sửa cô.

Điều không hề bình thường.

"Lộ Miêu." Kiêu Trạch gọi cô, "Tối nay cô cứ ở lại tạm chỗ tôi một đêm đi, sáng mai có thể còn phải đến sở cảnh sát ghi chép khẩu cung."

Từ Gia Diên lập tức nhú mày: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Trong điện thoại Lộ Miêu không hề nói rõ sự tình cho anh.

Lộ Miêu cũng không giấu anh, quay đầu chỉ về nhà nghỉ ở cách đó không xa, "Em phát hiện một thi thể ở trong nhà nghỉ đó."

Từ Gia Diên đưa mắt nhìn sang: "Một cô gái như em sao lại ở đó?"

Lộ Miêu không dám nói.

Từ Gia Diên thở hắt ra, dẫn con giận: "Đi về trước, rồi mai anh chở em đến đây."

Lộ Miêu nhìn Lộ Bảo đang còn cố leo lên xe, do dự nói: "Hay là... em không qua có được không, lỡ vấp phải bố mẹ anh có vẻ

không hay lắm."

"Miêu Miêu." Rõ ràng giọng điệu của Từ Gia Diên đã không tốt cho lắm.

Lộ Miêu không dám nhìn anh: "Anh à... Em xin lỗi, hại anh đi một chuyến tay không rồi."

Xách lấy vali về lại.

Kiều Trạch cầm hộ cô, thuận đường đánh giá cốp sau, không có gì không ổn cả.

Lúc anh kéo Lộ Bảo xuống thì cũng nhân cơ hội bình tĩnh đưa mắt nhìn xuống gầm xe, tất cả đều bình thường.

Người bình thường, xe cũng bình thường, chỉ có mỗi con chó ngu ngốc kia là không bình thường.

Từ Gia Diên thấy Lộ Miêu có vẻ chỉ muốn đi với Kiều Trạch, nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng không nói gì.

"Em về nghỉ ngơi đi, mai anh lại gọi cho em."

Để lại câu nói, rồi người lái xe đi trước.

Trong lòng Lộ Miêu rất áy náy, là cô bảo Từ Gia Diên đến đây, nhưng lúc Kiều Trạch nói đồng ý để cô ở lại thì cô lại tình nguyện ở bên này hơn.

Có thể là do không quá thân thuộc, nên cô cũng không có tâm lý gánh nặng lớn với món nợ nhân tình này.

Với Kiều Trạch chỉ cần trả tiền là có thể giải quyết xong, nhưng lại không thể làm thế với Từ Gia Diên được.

Cô rất sợ gặp bố mẹ anh, cũng sợ bọn họ biết, cô luôn nhận sự giúp đỡ của Từ Gia Diên.

Từ hơn hai mươi năm trước bọn họ đã tỏ rõ không cần cô, mà cô lại không biết xấu hổ xài tiền của con bọn họ, cảm giác này thật sự rất kì quái.

Cô muốn mình có thể đứng trước mặt họ một cách hùng hồn, cho dù sau này gặp lại, đối mặt với những lời chỉ trích của họ, cô vẫn có thể đường đường chính chính, không thẹn với lương tâm.

Trên đường trở về với Kiều Trạch, suốt dọc đường Lộ Miêu chỉ im lặng.

Kiều Trạch cũng không nói gì, chỉ mãi suy nghĩ.

Nhà anh ở là phòng đôi, anh ở phòng chính, phòng phụ trống không.

Anh xách chiếc vali vào hộ cô, đứng bên cửa nói: "Căn phòng kia bình thường không có người ở, chần chệm đều mới cả."

Xoay người, chỉ vào nhà vệ sinh ở đối diện: "Phòng tắm xài chung với nhà vệ sinh, ở đây không có dư nhà vệ sinh nào nữa cả, cô cứ dùng trước đi."

Lộ Miêu gật đầu, cô không định ở lại đây lâu, chỉ là nay đã tối muộn khó tìm nhà, nên ở tạm một đêm.

"Còn nữa." Kiều Trạch nhìn cô, "Tôi là Kiều Trạch, không phải là chủ của con chó này."

Lộ Miêu: "..."

"Giờ cô cứ dọn dẹp chút đi, tạm thời tôi không dùng nhà về sinh."

Sắp xếp xong liền bỏ đi.

Lộ Miêu không có gì để mà thu dọn, bây giờ nhìn giường thôi cũng làm cô hoảng sợ, hơi chần chừ, cuối cùng vẫn không nhận được bước đến, cúi người nhìn xuống gầm giường.

Vừa đúng lúc Kiều Trạch cầm ly ra phòng khách rót nước, đưa mắt liền trông thấy bộ dạng cẩn thận xem xét gầm giường của cô.

"Dưới giường không giấu thi thể, tính cảnh giác kiểu này tôi vẫn còn có." Anh nói.

Lộ Miêu sờ mũi, im lặng đứng lên, không xem xét gầm giường nữa.

Tuy có Kiều Trạch cam đoan, nhưng nửa đêm Lộ Miêu vẫn gặp ác mộng.

Kiều Trạch ở ngay phòng bên cạnh cô, giường hai người chỉ cách có một vách tường, nên tiếng hét chói tai khi cô nằm mơ đã đánh thức anh.

Tiếng động không lớn, nhưng đối với người có tính cảnh giác cực cao như Kiều Trạch mà nói, thì đã là động tĩnh lớn rồi.

Anh gõ cửa, trong phòng không ai đáp, nhưng có thể nghe được âm thanh kiềm chế đau đớn, thậm chí là tiếng đập vào ván giường.

Kiều Trạch vặn mở cửa, rồi nghiêng người, gọi Lộ Bảo đến.

Lộ Bảo chạy vào, đánh thức Lộ Miêu.

Lúc Lộ Miêu bước ra, sắc mặt yếu ớt, cả người như vẫn còn đang chiêm bao, ngẩn ngơ chưa tỉnh.

"Sao thế?" Cô hỏi, có vẻ như chưa rõ tình hình.

"Cô không sao chứ?" Kiều Trạch hỏi.

Lộ Miêu lắc đầu: "Không sao đâu."

Cô chẳng rõ chuyện gì đã xảy ra, tự dưng đang ngủ thì bị Lộ Bảo liếm tỉnh.

Kiều Trạch nhìn xoáy vào cô: "Lộ Miêu, với tố chất tâm lý này của cô, sao có thể quay về đội cảnh sát? Sao có thể nằm vùng?"

Lộ Miêu giật mình.

Kiều Trạch nhấc tay nhìn đồng hồ: "Cô đi nghỉ ngơi đi, để Lộ Bảo ngủ trong phòng cô."

Lộ Miêu Miêu quay về nghỉ ngơi lần hai thì không còn phát ra âm thanh nằm mộng kì quái nào nữa cả.

Ngày hôm sau cô dậy rất sớm, nhưng Kiều Trạch còn sớm hơn cô, lúc cô mới dậy thì đã thấy anh định đi ra ngoài.

Lộ Miếu nhớ lại mấy lời nửa đêm hôm qua Kiều Trạch nói, chợt cảm thấy mờ mịt.

Cô nỗ lực lâu như thế, nhưng hình như tất cả đều vô ích, bỗng cô không biết mình nên đi đâu về đâu.

Cô lên mạng tìm nhà, cò kè mặc cả với chủ nhà giảm xuống còn 500 đồng, đặt cọc một trả một, chiều hôm đó cô lập tức dọn tới, để lại một tờ giấy với 200 đồng tiền phòng cho Kiều Trạch, đặt trên bàn trà.

Từ sáng sớm Kiều Trạch đã đến cục.

Tiểu Trạ đã có mặt, trông thấy anh thì nhân tiện nói: "Nghe nói dưới giường trong nhà nghỉ Lộ Miếu ở có giấu thi thể?"

Kiều Trạch gật đầu: "Đồn công an gần đó đang điều tra thân phận người chết, đoán có lẽ là vì tiền mà giết người, nhà nghỉ kia không an toàn lắm."

Bình thường anh không tham gia vào tiến trình điều tra, cũng không phải người ở hệ thống cảnh sát thành phố An, do đầu năm bị thương nên mới ở lâu dài ở thành phố An, ngoại trừ thân quen với Tiểu Trạ và phó cục trưởng Lưu, thì những người còn lại không quen, hôm qua anh đến đồn cảnh sát cũng chỉ là trợ giúp điều tra, không định nhận vụ án này.

Hôm nay anh đến đây là muốn điều tra chuyện của người kia.

"Lộ Miếu có một ông anh, lái Ferrari, lí lịch của người này thế nào?"

Tiểu Trạ nhíu mày: "Sao lại hỏi vậy?"

Kiều Trạch: "Tôi qua gặp một lần, phản ứng của Lộ Bảo có chỗ khác thường."

Tiểu Trạm cười: "Chó cậu nuôi đến cậu còn khác thường, huống gì là một người ngoài chứ."

Nói thì nói thế, nhưng vẫn đưa tư liệu điều tra cho anh.

"Có phải một người đàn ông tên Từ Gia Diên không?" Tiểu Trạm hỏi, "Trước năm tuổi Lộ Miêu từng được nhận nuôi, gia đình nhận nuôi cô ấy họ Từ, chính là nhà họ Từ hải vận Từ Dương."

Tiểu Trạm chỉ vào tấm ảnh chứng nhận trên máy tính: "Phải người này không?"

Kiều Trạch đưa mắt nhìn, gật đầu: "Lai lịch thế nào?"

"Hải vận Từ Dương, là tập đoàn vận tải biển nộp thuế nhiều nhất thành phố An, chủ yếu kinh doanh vận chuyển xuất nhập khẩu hàng hóa bình thường theo đường quốc tế, cho thuê thuyền, tàu bè tự do, tiêu thụ container, hiện tại Từ Gia Diên chính là CEO của hải vận Từ Dương."

"Hải vận Từ Dương." Kiêu Trạch thầm đọc mấy chữ này.

Tiểu Trạm nhướn mày nhìn anh: "Sao thế?"

Kiều Trạch lắc đầu: "Không có gì. Chỉ là đang nhớ đến tập đoàn Huy Trình trước kia."

Tiểu Trạm biết, đó là lần lỡ tay duy nhất trong 12 năm làm việc của Kiêu Trạch, cũng từng xuất thân là hải vận, nhưng hơn mười năm trước đã chuyển sang kinh doanh mặt khác.

Lần sảy tay duy nhất đó, đã khiến hai tai anh mất đi thính giác, cũng đã khiến nghề nghiệp kiếm sống của anh từ đó phải dừng lại.

"Hương đi kinh doanh của Huy Trình không trùng với Từ Dương. Hơn nữa tổng bộ một bên ở nước ngoài một bên ở thành phố An, không thể nào giao nhau được." Tiểu Trạh vỗ vai anh, viết lên trên tấm bảng.

"Còn người thì sao?" Kiều Trạch hỏi, "Từ Gia Diên sạch sẽ ư?"

"Là người kinh doanh khá đứng đắn đấy." Tiểu Trạh chỉ vào lí lịch của Từ Gia Diên, "Hai mươi một tuổi tốt nghiệp đại học nổi tiếng, một năm sau khi tốt nghiệp liền tiếp quản xí nghiệp trong nhà, từ cơ sở đi lên, mất hết chín năm, từng bước vực dậy hải vận Từ Dương vốn chỉ là công ty nhỏ nửa sống nửa chết trở nên quy mô như hiện nay."

Hai tay Kiều Trạch theo thói quen đan chéo trước ngực, như có suy nghĩ: "Nói như thế, biểu hiện khác thường của Lộ Bảo thật vô lí."

Đúng lúc phó cục trưởng Lưu ghé đến, nghe hai người trao đổi, liền tiếp lời: "Càng vô lí hơn chính là, chó nhà cậu chỉ vây quanh một cô gái, ngay cả chủ nó cũng không muốn."

Còn đặc biệt viết rõ ra, đưa Kiều Trạch xem.

Tiểu Trạh cúi đầu cười.

Kiều Trạch lườm anh ta.

Tiểu Trạh nén cười, cũng không trêu anh nữa: "Nói thật đi, không định để Lộ Miêu về đơn vị lại thật đấy à? Cô gái này ngoại

trừ hơi kém khoản ứng biến, nhưng các mặt khác đều không tệ."

Kiều Trạch: "Tổ chất tâm lí cũng không được."

Rồi thuật lại chuyện tối qua Lộ Miêu gặp ác mộng.

Tiểu Trạ: "Một cô gái chỉ vừa tốt nghiệp, lại chẳng biết sao phải nằm ngủ cả đêm trên thi thể mục nát, không lẽ người ta không thể bị ám ảnh tâm lí ư?"

"Mục đích của cô ấy là nằm vùng." Kiêu Trạch quay đầu nhìn anh, "Cậu cảm thấy cô ấy như thế thì có thể nằm vùng ư?"

Tiểu Trạ đầu hàng: "Được rồi được rồi, cậu nói gì cũng đúng hết."

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, tìm phó cục trưởng Lưu, báo cáo tiến triển của vụ án giấu thi thể ở nhà nghỉ tối qua.

Vì vụ án giấu thi thể ở nhà nghỉ này hôm qua là vụ án trọng đại, nên đã chuyển giao cho đội hình sự cục thành phố phụ trách, phó cục trưởng Lưu được phân quản đội hình sự, ngoài ra còn có cả đội truy quét ma túy và đội đặc công.

Phó cục trưởng Lưu thuận tay nhận lấy bản báo cáo.

"Người chết là Trương Toàn, nam, ba mươi lăm tuổi, là cố vấn đầu tư của tập đoàn Huy Trình..."

Kiều Trạch đọc được mấy chữ này khi ông mấp máy môi, sắc mặt căng thẳng, rồi lập tức cầm lấy bản báo cáo trong tay phó cục trưởng Lưu, nhanh chóng đọc lướt qua.

"Xin lỗi." Kiều Trạch nắm chặt bản báo cáo, vẻ mặt lạnh lùng, "Phó cục trưởng Lưu, tài liệu này có thể tôi phải lấy đi một phần, đây không phải là vụ án hình sự bình thường."

Phó cục trưởng Lưu nhìn sắc mặt anh thì biết sự tình không đơn giản, lại nhắc đến Huy Trình, đây vốn là vụ án Kiều Trạch từng phụ trách, chẳng qua vì tổng bộ Huy Trình Trung Quốc ở ngay thành phố An, nên bên ông mới được lệnh giúp điều tra mà thôi.

Kiều Trạch không thuộc sự quản lý của ông, cậu ta ở đây dưỡng thương, còn ông chỉ là được người ta nhờ vả âm thầm chăm sóc bảo vệ mà thôi.

Sau khi Kiều Trạch rời khỏi cục cảnh sát liền đến tỉnh lỵ, hẹn người.

Người nọ vừa đến, anh liền ném tập tài liệu lên bàn: "Trương Toàn chết rồi."

"Ngủ lại ở một nhà nghỉ, nửa đêm bị trộm giết hại. Đây là kết quả điều tra trước mắt." Kiều Trạch nói, "Theo báo cáo xét nghiệm máu của anh ta, lúc còn sống có thể đã hít heroin và LSD*, độ tinh khiết cao."

(*LSD là chất gây ảo giác mạnh nhất được biết đến cho đến nay và là một trong hai loại ma túy nguy hiểm nhất, chất còn lại chính là heroin. LSD có trong hiểm họa "tem giấy" đang nổi lên ở Việt Nam.)

"Trong máu còn có vài thành phần khác, dùng trong thuốc ngủ và thuốc an thần."

Người kia nhìn anh, ấn đường chau lại, một lúc lâu không hề lên tiếng.

"Tôi xin phép điều tra lại lần nữa." Kiều Trạch nói.

"Không được." Người đó không chút suy nghĩ, lập tức từ chối, "Ngay cả tôi nói gì anh cũng không thể nghe thấy, sao có thể điều tra được?"

Kiều Trạch trầm mặc hồi lâu, khẽ mím môi, im lặng.

Người đó vỗ vai anh: "Tôi biết vụ án này không phá, sẽ trở thành trở ngại trong lòng anh, nhưng tình hình trước mắt, thiếu sót cơ thể anh vẫn còn đó, mà từng người được phái đi lại lần lượt... Bây giờ ngay cả Trương Toàn cũng thế... Chúng ta không thể lại để có bất kì sơ suất thêm lần nào nữa, cũng không thể hi sinh vì việc này. Tạm thời chúng ta sẽ tạm dừng toàn bộ hành động."

"Nhiều năm qua chúng ta bận rộn, hi sinh nhiều người đến thế, chỉ còn thiếu một bước cuối cùng, bây giờ lại tạm dừng, điều này có nghĩa toàn bộ nỗ lực đều có thể thất bại trong gang tấc." Kiều Trạch thảm than, "Tôi không thể chấp nhận kết quả như thế."

Lại nói: "Tôi có thể quay về, nhất định sẽ về."

"Trước khi anh khôi phục thính lực, tôi không chấp nhận."

Lần gặp mặt của hai người có chút không vui, đối phương chẳng ai thuyết phục được lẫn nhau.

Quay về từ tỉnh lị, Kiều Trạch về nhà trước, lúc tới nơi thì đã là bảy giờ tối.

Lộ Bảo ở trong phong, khi anh vừa mở ra liềm sửa lên với anh, ánh mắt u oán.

"Cô ấy đi rồi?"Kiều Trạch hỏi, mắt nhìn căn phòng phụ, quả nhiên đã dọn dẹp đâu vào đấy, không còn đồ đạc của cô nữa.

Anh trông thấy 200 đồng và tờ giấy trên bàn trà.

Mảnh giấy viết rất đơn giản: "Tôi đi đây, cảm ơn anh đã chứa chấp tôi, 200 đồng này là tiền phòng tối qua, có hơi ít, sau này có cơ hội sẽ trả lại cho anh."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ
Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 9

Chữ của cô không hề phù hợp với diện mạo yếu ớt của mình, nét chữ cứng cáp mạnh mẽ, lưu loát rõ ràng, đầu bút tì sâu lên trang giấy, nhìn thật không giống được một cô gái ngốc nghếch là cô viết.

Tối qua anh cũng đoán có thể cô sẽ không ở lâu, nhưng không ngờ lại đi nhanh như thế, cứ như đang sợ quấy rầy đến anh, điều này thật khiến anh thấy bất ngờ.

Hôm qua lúc ở trong cục, cô còn dùng ánh mắt tức giận nhìn anh, sau lại im lặng không nói chuyện với anh, bắt cóc Lộ Bảo không chút dấu vết, bởi vì muốn chứng minh với anh rằng, dù cô không thể ra tiền tuyến, cô vẫn có thể chiến đấu.

Còn thề thốt nói cô sẽ chứng minh mình có đầy đủ năng lực để đảm nhiệm công việc này, mà hôm nay bỏ đi không buồn nói câu gì.

Kiều Trạch đã gặp rất nhiều người như thế, không có cảm nhận gì nhiều về việc cô đi không báo, chỉ là có chút tiếc hận, tiếc rằng bản thân đã nhìn nhầm

Anh là người nhiều năm nay chạy trên làn ranh giới sống chết, gặp đủ loại người, nhưng ngày ấy ở văn phòng của phó cục trưởng Lưu, vì chứng minh chỗ thiếu sót của mình có thể thay đổi, cô không chút do dự vươn bàn tay chồng chất vết cắt về phía cánh quạt, đã làm anh rung động.

Sâu trong cô là một sự bèn bỉ, tuy đáng người mảnh mai nhỏ bé, nhưng trong lòng lại cất chứa quyết tâm không sợ chết.

Anh đánh giá cao sự kiên trì này của cô, chẳng ngờ chưa đến một ngày, cô lại để anh cảm thấy rằng, anh đã nhìn sai rồi.

Kiều Trạch lắc đầu, đặt tờ giấy lại lên bàn.

Cô chỉ ở một đêm nên trong nhà không có nhiều dấu tích của cô lắm, cô rời đi rồi, cũng không ảnh hưởng nhiều đến cuộc sống của anh.

Duy nhất bị ảnh hưởng, chính là con chó ngu dốt kia.

Lộ Bảo rất oán hận, cả đêm cúi đầu kêu "ư ử", thức ăn cho chó đã ăn hết, trong bát ăn cho có còn dư nửa khúc xương gặm dở, đoán có lẽ là trước khi đi Lộ Miêu đã cho nó ăn.

Cô không hay rằng, Lộ Bảo cũng xuất thân là chó nghiệp vụ, đồ ăn của nó hoàn toàn dựa theo tiêu chuẩn của một con chó nghiệp vụ, là thức ăn nhiều dinh dưỡng.

Nó chưa từng gặm xương bao giờ.

Bây giờ gặm được nửa khúc, có lẽ cũng rất quý Lộ Miêu, dường như nó có thứ tình cảm khó hiểu đối với cô.

Kiều Trạch vốn tưởng nó buồn mà kêu là vì Lộ Miêu đi nên tâm trạng không tốt, không ngờ liên tục hai đêm, nó đều lặng lẽ quần quít bên chân anh rên rỉ, lúc ăn cũng rất cẩn thận, chậm chạp từ tốn, bình thường còn bị ghen với ới, thỉnh thoảng còn đuổi cổ nuốt nước bọt.

Điều này quá bất thường.

Rốt cuộc Kiều Trạch cũng để ý thấy nó có chỗ lạ, ngồi xuống đánh giá nó một lát, thử sờ vào thực quản, thì chạm phải vật cứng nhỏ xíu.

Nó bị hóc bởi khúc xương Lộ Miêu cho ăn!

"Nên gọi mày là Tham Ăn mới phải." Anh vỗ đầu nó một cái.

Nó lại "ừ ừ" không dám lên tiếng.

Kiều Trạch đứng dậy đưa nó đến bệnh viện thú y.

Anh ở trung tâm thành phố, nên cách chỗ đó khá gần.

Anh không ngờ lại gặp Lộ Miêu ở bệnh viện thú y, cô đã thay bộ cánh phục bằng áo khoác trắng, bận rộn trước từng chiếc lồng thú nuôi.

Lộ Miêu cũng không nghĩ sẽ gặp Kiều Trạch ở đây, nhất là Lộ Bảo ử rũ bên cạnh.

"Nó bị sao thế?" Lộ Miêu lo lắng hỏi, ngồi xuống, cẩn thận kiểm tra cho nó.

Kiều Trạch: "Bị một người không hiểu chuyện cho ăn nên bị hóc xương."

"..."

Kiều Trạch chỉ hơi khuyu gỏi: "Nó không ăn được xương."

"..." Mặt Lộ Miêu hơi đỏ, "Tôi cứ tưởng anh không mua nổi thức ăn cho chó."

Cô thấy trong bát của Lộ Bảo chỉ có cơm, cô còn tưởng anh cho nó ăn cơm thừa.

Kiều Trạch nhìn cô: "Trông tôi nghèo kiết xác thế kia à?"

Lộ Miêu không dám nói thật: "Cửa của anh còn bị tôi gõ xuống..."

"Điều đó cho thấy cô nên kiểm điểm lại bản thân."

Kiều Trạch đứng lên, đi theo bác sĩ thú y đưa Lộ Bảo đi làm kiểm tra X quang.

Lộ Miêu cũng đi theo.

Hôm trước cô chuyển nhà xong thì liền đi tìm việc, cô có thiên phú về việc thuần phục động vật, nghỉ đông hay nghỉ hè đều đến làm thêm ở bệnh viện thú y, làm công việc quản lí động vật.

Bây giờ cô chưa biết tiếp theo mình nên làm gì, nhưng dù sao cũng phải nuôi sống bản thân trước, nên đi tìm việc mà làm.

"Sau này cô định giao tiếp với mấy con chó con mèo này đây à?" Nhìn Lộ Bảo ngoan ngoãn để bác sĩ gấp xương ra, Kiêu Trạch nhìn sang cô, hỏi.

"Không phải anh nói tôi không phù hợp rồi à, mấy năm đại học tôi cũng chỉ học mỗi ngành đó, bây giờ bị loại rồi thì đương nhiên chỉ có thể tìm đường khác thôi." Lộ Miêu nhìn Lộ Bảo, "Dù sao

đến chó của anh còn nghe lời tôi, tôi còn sợ gì mà không quản được chó mèo ở đây."

Kiều Trạch bật cười khẽ: "Coi như mấy năm nay vất vả uống phí rồi?"

Lộ Miêu: "Không phải anh nói tố chất tâm lí của tôi không được à?"

Kiều Trạch không đáp.

Vật lạ trong cổ Lộ Bảo nhanh chóng được lấy ra, lúc này đến cọ lên người Lộ Miêu không chịu đi.

Lộ Miêu đã thân với nó hơn, cũng ôm lấy cọ cọ cọ vào cổ nó, giống như cô nhóc chưa lớn.

Kiều Trạch nhìn một người một chó khoa trương ở đó, liền nhìn kĩ Lộ Miêu hơn, vẫn là đáng vẻ tốt bụng vô hại như trước, nụ cười nhạt sạch sẽ tinh khiết, đôi mắt trong suốt, trong mấy ngày tiếp xúc đó, ngoại trừ ngây người, ngốc nghếch ra, quả thật không giống người có vấn đề.

Chợt anh nảy sinh suy nghĩ muốn dùng cô.

Cô xuất thân chuyên ngành điều cấm ma túy, có hiểu biết thấu đáo về ma túy, có thể dễ dàng thuần phục chó cỡ lớn, từng học đánh nhau, biết bắn súng, quan trọng hơn là, anh có thể nghe cô nói.

Nếu anh thật sự muốn khởi tố lại vụ án này, thì giữ lại cô bên mình giúp đỡ có tiện lợi rất lớn với anh.

Cũng như người kia đã nói, chỗ thiếu hụt bây giờ của anh, đã hoàn toàn ngăn anh cơ hội tiến một bước tham dự.

Vì chương ngại thính giác đã hạ thấp tính cảnh giác của anh, nên anh cần một người có thể bất cứ lúc nào cũng luôn duy trì cảnh giác bên cạnh.

Không nghi ngờ gì nữa, Lộ Miêu có thể giao tiếp với anh mà không trở ngại chính là người thích hợp nhất, còn quý hơn chính là, bản thân cô cũng có quyết tâm suy nghĩ đó.

Cô và anh chính là kiểu người khác đường cùng đích, nên có thể lược đi khoản thuyết phục cô.

Nhưng đồng thời đó, khả năng ứng biến cùng tố chất tâm lý của cô chính là vết thương trí mạng.

Kiều Trạch cân nhắc trong lòng, xem xét suốt cả đêm.

Hôm sau khi dẫn Lộ Bảo đi kiểm tra lại, Kiêu Trạch đưa cho cô một bản tài liệu, chính là khẩu cung của hai gã vận chuyển thuốc phiện mà cô bắt mấy hôm trước.

Khi Lộ Bảo kiểm tra xong, Kiêu Trạch lại hẹn Lộ Miêu ăn trưa.

Trên bàn ăn, ngón tay Kiêu Trạch đề mạnh lên bản khẩu cung, hỏi cô còn muốn về đơn vị nữa hay không.

Tất nhiên Lộ Miêu muốn, từ khi cô bắt đầu lên chín, cả cuộc đời cô chỉ có độc một tín ngưỡng, truy bắt ma túy.

"Lộ Miêu, tôi không cần biết xuất phát từ mục đích gì mà cô muốn công việc này, nhưng truy bắt ma túy, là không thể mang

theo oán hận riêng. Điều đó có thể sẽ ảnh hưởng đến phán đoán của cô, thậm chí ảnh hưởng tất cả đến cái nhìn toàn cục của cô, phá hủy cố gắng của mọi người."

Lộ Miêu mím môi không nói.

Đầu ngón tay của Kiều Trạch từ từ đẩy phần tài liệu lên trước: "Đây là khẩu cung của hai gã hôm đó cô đã bắt. Người trong thôn nhà họ Châu ở thành phố An, một gã tên Châu Triều, gã kia tên Châu Thăng, 20 tuổi và 18 tuổi, vì biết rõ An Hành vừa kiểm tra cửa khẩu nên mới cố ý mang theo thuốc phiện, tuyến trên của chúng thông qua một người đàn ông tên là A Xán giao hàng. Tôi cho cô thời gian ba ngày, cô phải tìm cho ra bằng được tuyến trên của chúng, tôi đồng ý để cô quay về."

Lộ Miêu lấy phần tài liệu, lật giở xem một chốc, rồi gật đầu: "Được."

"Còn nữa, để gây dựng sự ăn ý hợp tác giữa chúng ta, tôi hi vọng cô có thể dọn sang chỗ tôi ở." Kiều Trạch nói, anh cũng cần phải làm một bước quán sát, xem cô có đáng để tin nhiệm hay không.

"Tất nhiên, tiền thuê và tiền điện nước tất cả đều được miễn." Anh nói thêm.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 10

Lộ Miểu nhíu mày: "Cái gì gọi là... gây dựng sự ăn ý hợp tác giữa chúng ta?"

"Rốt cuộc anh làm gì thế?" Cô hỏi.

Kiều Trạch: "Thất nghiệp lang thang."

Lộ Miểu: "..."

Kiều Trạch cầm lấy tài liệu khẩu cung, nghiêng đầu nhìn cô: "Ý cô thế nào?"

Lộ Miểu nghiêng đầu nghĩ ngợi: "Được."

Cô sáng khoái thế này để Kiều Trạch không phải nhìn cô thêm, dường như cô không có chút nhạy cảm khi ở cùng một phòng với đàn ông xa lạ, trông cứ như anh đang dụ dỗ một cô gái không biết tí gì.

"Lộ Miểu." Tay anh vuốt ve mép ly, trầm ngâm nhìn cô, "Cô có biết, cô ở lại đó là có nghĩa gì không?"

"..." Lộ Miểu không hiểu, "Không phải anh nói là muốn gây dựng sự ăn ý hợp tác giữa chúng ta ư?"

"..."

Kiều Trạch không thảo luận chuyện này với cô nữa, không phải cô nhóc này không coi anh là một người đàn ông, mà là không xem

mình là một cô gái, chuyện này cũng tốt, không cần phải ngại ngùng va chạm gì nhiều.

Chiều hôm đó Lộ Miêu lập tức dọn đến, Kiều Trạch cũng giúp cô dọn dẹp.

Tạm thời cô không trả lại phòng, dù sao cũng mới vừa đóng tiền phòng một tháng.

Cô biết Kiều Trạch yêu cầu nghiêm khắc, không rõ biểu hiện của mình có thông qua sát hạch của anh không, sợ đến lúc không qua lại phải tìm phòng thêm lần nữa.

Kiều Trạch cũng kệ cô, xách vali giùm cô, vẫn như trước cô ở lại căn phòng phụ.

"Tạm thời cô ở đây để thích ứng trước đi đã, thời hạn ba ngày tính từ ngày mai." Đặt đồng hồ xuống, Kiều Trạch nhìn cô nói, "Bây giờ cô cứ nghiên cứu kỹ vụ án đi đã, có ý kiến gì hay chỗ nào cần giúp, bất cứ lúc nào cũng có thể tìm tôi."

Lộ Miêu gật đầu, dọn dẹp sơ sơ rồi bắt đầu xem xét vụ án.

Bởi vì thành phố An ở vị trí đặc thù, là một trong những cứ điểm quan trọng trung chuyển ma túy từ nước ngoài vào, rất nhiều giao dịch ma túy hoặc là nhập cảnh từ thành phố khác, rồi đi qua thành phố An, sau đó sẽ nhập lậu qua An Hành, hoặc trực tiếp từ nước ngoài đi vào thành phố An, rồi từ thành phố An sẽ phân tán đến các chợ đen ma túy ở các thành phố lớn.

Cũng vì vị trí đặc biệt thế này, nên nhiều năm qua thuốc phiện lan tràn khắp thành phố An, ma túy hoành hành. Tất cả ma túy liên kết chặt chẽ với nhau như bản đồ hình cây, ngoại trừ trùm ma túy ở

tầng đỉnh, thì bên dưới từ vận chuyển đến phân tán đều phân cấp ra rõ rệt, "A Xán" trong miệng Châu Triều và Châu Thăng chính là "kẻ cung cấp" ở tầng chót hết, cũng giống như những kẻ "cung cấp" khác ở chợ đen, dạng này thường dựa vào việc buôn bán mà nuôi cơn nghiện, nhận lấy ma túy từ bên trên làm nguồn cung cấp, giữ lại cho mình một phần, một phần khác lại bán cho những kẻ nghiện hút.

Mà những kẻ khác đó, chính là dựa vào đồng nghiệp, bạn bè, bạn học hay quan hệ khách hàng liên kết lại.

Kiều Trạch để Lộ Miêu điều tra, chính là một trong những "kẻ cung cấp" ở tầng đáy. Trong khẩu cung của Châu Triều và Châu Thăng không nói kỹ về người đàn ông gọi là A Xán này, bọn họ chỉ gặp người này một lần, cao khoảng 1 mét 78, hình thể bình thường, không mập không gầy, đeo khẩu trang mũ kính râm, che dấu rất khá, không nhìn rõ mặt. Sau khi giao dịch thì để bọn chúng giao hàng ở địa điểm đã chỉ định, tiền của hắn sớm đã đặt sang một bên. Không kiểm hàng, cũng không sợ chúng cầm tiền bỏ trốn.

Theo lời của hai kẻ này mà nói thì, là một quái nhân.

Trong khẩu cung có một tấm hình, ảnh chụp A Xán, khi hắn ta lấy hàng thì từ đằng xa bọn chúng có chụp được bức ảnh, chỉ có một bên mặt, không nhìn rõ ngũ quan.

Không có nghề nghiệp cũng không có sơ lược bối cảnh thân phận.

Điều này có nghĩa rằng, trong thời gian ba ngày cô có này, từ mấy hàng chữ ít ỏi cùng tấm ảnh này, phải bắt được hắn ta trong hơn hai mươi triệu người.

Vấn đề Kiều Trạch đưa cô đúng là không nhỏ.

Hôm sau, Lộ Miểu muốn tìm Kiều Trạch để lấy toàn bộ danh sách ghi chép những người sử dụng ma túy ở thành phố An.

Kiều Trạch đưa cô đến chỗ Tiểu Trạ, ném một xấp tài liệu cho cô.

"Đây là toàn bộ danh sách ghi chép những kẻ nghiện." Kiều Trạch nói, "Nhưng thực tế con số người hít ma túy, có thể gấp 5 hay thậm chí gấp 10 con số này. Hẳn ta không ở trong danh sách, cô đừng lãng phí thời gian vào chuyện này."

Lộ Miểu nghe là biết anh đã tìm được người rồi.

"Các anh có đáp án rồi ư?" Cô hỏi.

Kiều Trạch không nói rõ: "Đây là đề thi của cô."

Phó cục trưởng Lưu cũng ở đó, cười khuyên cô: "Lộ Miểu, Kiều Trạch cậu ta khó có dịp cho cô cơ hội, cô phải nắm cho thật chắc đấy. Cậu ta chưa từng dẫn dắt ai đâu."

Lộ Miểu ngây ngốc gật đầu, tuy không rõ Kiều Trạch làm gì, nhưng người mà phó cục trưởng Lưu đã bảo đảm, thì cho cùng cũng không làm chuyện trái pháp luật.

Đến chiều thì cô về nhà trước, Kiều Trạch ở lại cục xem xét vụ án Trương Toàn.

Lúc về đến nhà, Lộ Bảo lại "ư ừ" quán lấy Lộ Miểu.

Tiểu tử này mấy hôm trước vừa được lấy khúc xương mắc trong cổ ra, bây giờ đã lại vui vẻ.

Lộ Miêu ngồi xuống chơi đùa với nó, chợt hỏi: "Lộ Bảo, chúng ta làm xiếc đi, mày phụ trách diễn xiếc, tao phụ trách kiếm tiền, được không?"

Lộ Bảo "gâu" một tiếng, không biết là đồng ý hay từ chối.

Lộ Miêu cũng không để ý, thay quần áo, trang điểm xấu xí đến mức gần như không nhận ra mình, sắm mình thành tên hề, rồi dắt nó ra cửa.

Cô đưa nó đến trường tiểu học tốt nhất thành phố An, đối diện trường tiểu học phụ thuộc An Trung.

Trường tiểu học phụ thuộc An Trung nằm ở khu lão thành thành phố An, cách khá gần khu dân cư, nằm lân cận quảng trường buôn bán.

Lộ Miêu dắt Lộ Bảo đến quảng trường buôn bán đối diện mặt sườn cổng chính của trường học, tìm chỗ ngồi xuống.

Ở bên kia có vài gánh hàng rong, cũng rất đông người già trẻ nhỏ, đều là người dân gần đây sau khi ăn xong thì ra quảng trường tản bộ khiêu vũ.

Lúc Lộ Miêu đến vừa đúng lúc tan học buổi chiều, cô thử điều khiển Lộ Bảo làm mấy trò vật vãnh, ví dụ như nhào lộn hay đứng thẳng đi, Lộ Bảo cũng khá phối hợp, dần dần thu hút không ít người qua đường.

Trong thành phố ít khi thấy khỉ làm xiếc, huống gì là chó.

Người đến xem càng lúc càng đông, những em học sinh tiểu học vừa tan cũng dắt tay bố mẹ đến xem, sau khi bị bố mẹ bắt về, ăn

com xong lại chạy đến xem, không ít người còn thưởng tiền.

Suốt cả buổi tối, Lộ Miêu kiếm được đầy một bát.

Cô dẫn Lộ Bảo về, vừa vào nhà thì chạm mặt Kiều Trạch.

Suýt chút nữa Kiều Trạch không nhận ra cô.

"Đang làm trò gì đây?" Kiều Trạch hỏi, tiện tay cầm lấy khăn lông ướt ném lên mặt cô, "Lau sạch đi."

Lộ Miêu liền lau mặt, ngũ quan dần rõ ràng.

"Điều tra thế nào rồi?" Kiều Trạch hỏi.

Lộ Miêu: "Không tiến triển mấy."

Kiều Trạch liếc mắt nhìn Lộ Bảo u oán bên chân cô: "Cô dẫn nó đi làm gì?"

"Đi làm xiếc đó." Lộ Miêu nói xong liền lấy một xấp tiền trong túi xách ra, rút ra một nửa, đưa cho anh, "Đây là Lộ Bảo kiếm, chó của anh, nên một nửa thuộc về anh."

Kiều Trạch: "..."

Lộ Miêu cũng đưa nửa còn lại sang: "Đây là tiền thuê nhà."

Kiều Trạch kiềm chế nhìn cô: "Tôi bảo cô đi điều tra án, cô lại đưa chó tôi đi kiếm tiền?"

"Anh cũng đâu quy định là tôi phải điều tra thế nào đâu." Giọng Lộ Miêu yếu đi, "Tôi bận cả tối, không phải tiền đều sung công hết đấy à."

Kiều Trạch: "..."

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng chuông.

Lộ Bảo sửa "gâu" với cửa, nó thông báo lại tiếng động cho Kiều Trạch.

Kiều Trạch đi ra mở cửa.

"Anh hai, mẹ bảo em đưa thuốc bổ với phương thuốc dân gian đến cho anh đây." Cửa vừa mở ra, giọng của Kiều Thời liền theo vào.

Theo bản năng Lộ Miêu quay đầu lại, vừa vịn đôi mắt với Kiều Thời.

Kiều Thời sững sốt, hai mắt len lén nhìn Kiều Trạch, mấp máy môi hỏi: "Chị dâu?"

Vừa nói xong liền bị đánh một phát.

"Nói bậy bạ gì đó." Bàn tay đặt trên đầu cô kéo người vào phòng.

Kiều Thời xấu hổ chào hỏi Lộ Miêu.

Lộ Miêu mỉm cười đáp lại cô ấy.

Kiều Trạch thuận tay xách lấy thứ đồ trong tay Kiều Thời, rồi giới thiệu hai người:

"Kiều Thời."

"Lộ Miêu."

Đơn giản đến mức ngay cả Kiều Thời có muốn làm quen cũng không biết phải làm thế nào.

Lộ Miêu từng nghe nói đến Kiều Thời, biết Thẩm Ngộ thì cũng biết Kiều Thời.

Thành phố An là một thành phố hiện đại hóa nhưng vẫn mang theo luồng không khí văn hóa dòng họ dày đặc, luôn duy trì xưng hô "tộc trưởng", Thẩm Ngộ chính là tộc trưởng bên này.

Quan trọng hơn cả, Thẩm Ngộ chính là truyền kì ở đội cảnh sát, xuất thân cảnh sát hình sự, tự mình xin điều đến đội truy bắt ma túy, sau lại được điều sang đội đặc công, chiến công chói lọi, sau lại mặc dù tạm thời rời khỏi đội cảnh sát, nhưng vẫn có ảnh hưởng nhất định đến trong cục, phó cục trưởng Lưu với anh ta khá tâm đầu ý hợp, không ít lần nhắc đến truyền kì của đội cảnh sát với những người mới các cô.

Nên bây giờ khi nghe Kiều Trạch giới thiệu Kiều Thời, Lộ Miêu kinh ngạc một lúc lâu: "Tôi biết cô, cô chính là vợ của tộc trưởng."

Thái dương Kiều Thời giật giật, đối với hai chữ "tộc trưởng" này cô vẫn có chút lạ lẫm không quen.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, rồi gật đầu: "Đúng thế, con bé gả cho một linh vật."

"..."

"..."

Kiều Trạch nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Nếu đồ đã đưa đến rồi, thì về sớm chút đi."

Kiều Thời đã sớm quen với kiểu đuổi khách này của anh, Thảm Ngô vẫn còn đứng dưới lầu đợi cô, đang bế con, con còn đang ngủ, anh không tiện đi lên.

Cô chào tạm biệt Lộ Miêu rồi đi xuống trước.

Kiều Trạch tiễn cô xuống lầu.

Kiều Thời không nhịn được, quay đầu hỏi anh: "Anh nè, đó thật sự không phải chị dâu à?"

"Không phải."

Lập tức Kiều Thời như nắm được điểm yếu, tay cô gõ chữ: "Lần trước em ở lại nhà Thảm Ngô, anh đã nói với em sao ấy nhỉ? ‘Em có phải bị ngốc không đó, không danh không phận mà ở lại nhà người ta làm gì?’ đúng không nhỉ?"

"Ha ha... chính nghĩa lắm liệt như thế, sao bây giờ anh có thể để cho con gái nhà người ta không danh không phận ở lại nhà anh chứ, anh có ý gì đây? Hả?" Cô hỏi, chỉ thiếu nước túm chặt lấy tay anh, người lúc trước còn giáo huấn cô đến mức lỗ mãng, lúc này thật không tự nêu gương.

Lúc này cô chưa bao giờ cảm thấy tiếc nuối đến thế, Kiều Trạch không nghe được, khiến cơ hội cô học ngữ khí của anh cũng không có, đánh mặt anh không sướng bằng đánh Thảm Ngô, nhưng vẫn nhịn không được nói ra hai câu này, đầu đuôi gõ vào trên điện thoại, đặc ý đưa cho anh xem.

Kiều Trạch chỉ thản nhiên nhìn cô: "Tính chất khác nhau. Anh là vì nhu cầu công việc, còn cậu ta có ý đồ."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 11

Kiều Thời cười "ha ha": "Đều là cô nam quả nữ như nhau, sao tính chất lại có thể không giống chứ?"

"Hai đứa là ảnh hưởng hormone, anh với cô ấy không có kiểu đó." Kiều Trạch ấn nút trên cửa thang máy, đi vào trước.

Kiều Thời cũng theo vào: "Vâng vâng vâng, có câu thế này, hormone quyết định vừa gặp đã yêu, dopamine* quyết định thiên trường địa cửu, còn tuyến trên thận ấy, quyết định có ra tay hay không."

(*Chất hóa học dopamine trong não ở những người đang yêu cao hơn ở những người bình thường. Nó đóng vai trò chủ chốt đối với những trải nghiệm của chúng ta về sự vui thú và nỗi đau, liên quan đến khao khát, sự nghiện ngập, tình trạng “phờn phơ”, ham muốn và khoái lạc.)

"Đợi tuyến trên thận của anh phát huy tác dụng thì dopamine của anh nên hành động đi rồi." Kiều Thời nghiêng đầu nhìn anh, "Nghe nói chất này trong não tiết ra chủ yếu chịu..."

Khẽ dừng, cô mỉm cười với anh: "Tình dục ở đại não."

Vừa dứt lời thì gáy lập tức bị đánh.

"Tròng đầu chứa thứ quái quỷ gì đấy."

Kiều Thời xoa gáy, vẫn còn cố chấp với sự tồn tại của Lộ Miểu.

"Anh à, cô gái đó làm gì thế?"

Kiều Trạch: "Diễn xiếc."

Kiều Thời: "..."

"Thế thì có chỗ nào trùng với công việc của anh chứ?" Kiều Thời hỏi.

Kiều Thời: "Trông chó."

"..." Kiều Thời phát hiện cô thật sự không có cách nào có thể moi được nửa câu từ miệng Kiều Trạch.

"Cô ấy có bạn trai chưa?"

Kiều Thời hỏi tiếp, hỏi xong lại thấy Kiều Trạch nhìn mình vẻ kì lạ: "Câu hỏi kiểu này không phải em nên hỏi cô ấy à?"

"Tốt xấu gì hai người cũng chung nhà mà." Kiều Thời kéo tay anh, khẽ ngẩng đầu nhìn anh, "Anh à, cô ấy trông cũng xinh xắn dễ thương đó, tình cách nhìn cũng dịu dàng, gần nước lâu dài, anh thật không định xuống tay?"

"Không hề."

Kiều Thời tò mò: "Tại sao? Dáng vẻ của cô ấy trông rất được người yêu mến mà."

Kiều Trạch không nói, anh chưa từng nghĩ đến loại chuyện này, cô gái kia chỉ biết ngốc nghếch, đầu toàn rẽ cây.

Kiều Thời biết anh sẽ không thốt ra câu gì, miệng anh đóng chặt như ếch vậy, cả nửa ngày cũng không cạy ra nổi, trò chuyện nhiều

như thế, hiểu biết của cô về cô gái trong nhà anh chính là, một cô gái diễm xiếc trông chó của anh, mẹ nó chứ...

Quả thật Kiều Thời muốn điên rồi, lúc lên xe rời đi vẫn còn có chút tức giận.

Thẩm Ngộ trông thấy cô phòng má lại biết cô bị khuất phục ở chỗ anh trai mình rồi.

"Sao thế?" Thẩm Ngộ hỏi, đối với mỗi lần đấu một lần thua của cô đã sớm thành quen.

"Trong nhà anh em có con gái."

Chân mày Thẩm Ngộ khẽ chau, nhìn cô qua gương chiếu hậu: "Trường hợp gì?"

"Em cũng muốn biết." Kiều Thời giận dữ nhìn lại anh, "Nói bóng gió cả nửa ngày, anh có biết anh ấy trả lời em thế nào không?"

"Lộ Miêu."

"Diễm xiếc."

"Trông chó."

Kiều Thời học ngữ khí của Kiều Trạch, quả thực vẫn còn tức, nhưng lại không nén được cười, con gái người ta yêu kiều là thế, vậy mà từ trong miệng của Kiều Trạch, thành ra không có chút hình tượng nào cả.

Thẩm Ngộ cũng không nhịn cười được, không phát biểu ý kiến.

Trong lòng Kiều Thời tò mò về Lộ Miêu, bèn hỏi Thảm Ngộ: "Có thể nhờ lão Lục điều tra thêm về cô gái này không?"

Lão Lục là Thảm Kiều, mấy hôm trước vừa mới điều tra tình cảnh của Lộ Miêu cho Kiều Trạch xong, vừa nghe nói Kiều Thời cũng muốn điều tra Lộ Miêu, liền vui vẻ: "Hai anh em cô sao lại thế này chứ, ai ai cũng vội vàng tra xét một cô gái."

Hôm sau lúc đưa tài liệu của Lộ Miêu cho Kiều Thời còn bổ sung thêm: "Cô ấy vốn là ở đội chó nghiệp vụ truy bắt ma túy, nhưng lại bị anh cô đá đi đấy."

Kiều Thời kinh ngạc nhìn anh ta một cái, quả thật cô không biết chuyện này, nhưng xem hết tài liệu về Lộ Miêu, cảm thấy đây là một cô gái rất đáng thương, cuộc đời không thuận lợi cho lắm, không dễ dàng gì mới khổ tận cam lai, ai ngờ lại gặp phải anh cô, để cho anh cô đá một phát quay về điểm xuất phát.

"Anh tôi đúng là không có nhân tính." Xem hết tài liệu, Kiều Thời thôn thức.

Thảm Kiều cũng ngập tràn xúc động: "Đúng là không có nhân tính. Chính con gái nhà người ta đến thế, bây giờ chỉ có thể ra quảng trường phía trước đất chó diễn xiếc mà thôi."

Kiều Thời: "..."

"Ở đâu thế?" Cô hỏi.

Tay Thảm Kiều chỉ ra ngoài ban công: "Trước mặt trường tiểu học phụ thuộc An Trung đấy. Hôm qua tan ca tôi đi ra từ chỗ kia, còn trông thấy cô ấy."

Để kiểm tra xem lời Thảm Kiều nói là thật hay giả, sau bữa tối Kiều Thời cố tình sang bên kai tản bộ, cùng đi còn có Thảm ngộ, dắt theo Tiểu Tiểu Kiều.

Tiểu Tiểu Kiều là con gái bọn họ, hơn một tuổi, mới bắt đầu tập đi và bì bõm "ê a".

Dù sao cô nhóc vẫn còn nhỏ, vừa đến quảng trường liền dùng sức vùng vẫy bàn tay nhỏ, sải chân chạy về phía đông người.

Kiều Thời và Thảm Ngộ đi theo cô nhóc, ở đó người vây quanh cũng phải đến ba lớp, giữa đám người, một cô gái trẻ tuổi đang điều khiển một con Labrador xoay bóng.

Kiều Thời nhận ra con chó kia, chính là chó trợ thính của anh trai cô, không ở nhà trông nhà cho anh, ngược lại để người "trông chó" mà anh nói dẫn ra đây mãi nghệ.

Lộ Miểu trong đám đông hóa trang thành gã hề, không nhìn rõ nét mặt, Kiều Thời không biết tình cảnh của cô ấy ra sao, nhưng nhìn cô điều khiển chú chó thông thạo thế kia, một người một chó phối hợp rất ăn ý.

Bây giờ mới hơn sáu giờ, người đến xem đều là người già và trẻ nhỏ đi dạo, lác đác mấy em học sinh tiểu học, nên em gái nhỏ dù ngồi trong tối xem vẫn nổi bật rõ ràng.

Em gái nhỏ chỉ mới khoảng sáu bảy tuổi, có lẽ là học sinh ở trường trước mặt, mặc đồng phục của trường tiểu học phụ thuộc An Trung, màu trắng với váy đen ngắn, mỉm cười đáng yêu, trong đám đông có vẻ rất chói mắt. Ngũ quan em ấy rất thanh tú, nhưng vẻ mặt lại phảng phất chút cô đơn, trong hai mắt mang theo vẻ khát

khao với chú chó, mỗi lần Lộ Bảo đến gần thì cô bé đều vươn tay ra định sờ nó, nhưng Lộ Bảo lại như không quen bị người lạ sờ, khi tay cô nhóc lại giơ về phía nó thì bỗng nó sủa to, cô nhóc thất kinh bước giật lùi mấy bước, đặt mông ngồi trên mặt đất, tay cũng chống lên trên, không biết có phải bị trầy da hay không, mà lập tức bật khóc.

Lộ Miểu vội vàng đi về phía em ấy, kéo cô bé đứng dậy, luôn miệng xin lỗi, lo lắng lật tay cô bé nhìn kĩ có bị thương hay không.

Trên khuỷu tay cô bé đã bị trầy.

Lộ Miểu sốt ruột chực khóc: "Em gái này, chị đưa em đến bệnh viện khám có được không?"

Em gái nhỏ sợ hãi lắc đầu: "Không cần đâu, cảm ơn chị, em không sao."

Nhưng Lộ Miểu vẫn không yên lòng, đảo mắt nhìn quanh: "Bố mẹ em có đến đón em không? Hay để bố mẹ dẫn em đi xem sao nhé?"

Em gái nhỏ vẫn lắc đầu: "Bố em chưa đến, em không có mẹ."

Động tác của Lộ Miểu chợt dừng, cầm lấy tay cô bé, hỏi em, "Nhà em ở chỗ nào? Chị đưa em về nhé?"

Cô bé lưỡng lự chỉ vào tiểu khu ở cách đó không xa, gật đầu.

Lộ Miểu đứng dậy thu dọn đồ đạc, rồi dắt theo Lộ Bảo tiễn cô bé về, người đến xem dân tản đi, cũng có người lo lắng, có lẽ lo cô là kẻ buôn người, nên cũng đi theo cô sang đường.

Kiều Thời đứng trong đám đông, nhìn Lộ Miểu dần dần đi xa, cảm thấy cô gái này thật tốt bụng.

Còn đang nghiêm ngẫm trong lòng, chợt cảm giác bên cạnh có bóng người.

Cô quay đầu lại nhìn theo bản năng, trông thấy Kiều Trạch chẳng biết chui ra từ khe nứt nào thì giật mình vô cùng, còn đang muốn mắng anh mấy câu, thì thấy anh nhìn theo hướng Lộ Miểu rồi đi không dứt, trông có vẻ đang suy nghĩ.

Kiều Thời không lần mò được suy nghĩ của anh.

"Anh à, một cô gái tốt lại bị anh chinh thành thế, anh không sợ lương tâm bất an à?" Cô hỏi.

Kiều Trạch không nhanh không chậm nhìn cô một cái, rồi nhìn Thẩm Ngộ ở phía sau: "Với chỉ số IQ chút đó của nó, sao cậu có thể nhìn vừa mắt chứ?"

Kiều Thời: "..."

Thẩm Ngộ nén cười: "Củ cải cải trắng*, chuyện không có biện pháp."

(*Củ cải hay là cải trắng thì đều có chỗ đáng đề yêu, ý của Thẩm Ngộ là dù Kiều Trạch không thích cô thì anh vẫn thích.)

Kiều Trạch gật đầu đầy hiểu biết: "Cây cải trắng này nảy mầm không tốt*, vất vả rồi."

(*Từ gốc là 拱白菜, ba chữ này dùng để chỉ về cảnh tượng "đũa lệch", trai gái không xứng nhau theo vẻ bề ngoài.)

Sau đó dưới con mắt tóe lửa của Kiều Thời, võ vai an ủi cô, cầm chỉ hướng Lộ Miểu đi, cười nói: "Đường đi còn dài hơn so với em, nên đầu óc người ta cũng tốt hơn em cả trăm lần."

"Lộ Miểu vẫn chỉ là bị anh đá đi thôi, nếu đổi lại là em, thì anh sẽ trực tiếp nhân xuống hố rồi."

Thản nhiên ném lại một câu, Kiều Trạch bước theo hướng Lộ Miểu đã đi.

-

Dọc đường Lộ Miểu đưa em gái nhỏ về nhà.

Nhà cô bé cách trường học không tính là xa, chỉ băng qua hai con đường, không mất đến nửa giờ đã đến, cô bé tên Châu Mân Mân, bố tên Châu Tuấn.

"Bình thường em đều tự mình đi về à?" Vừa quan sát môi trường xung quanh, Lộ Miểu vừa thuận miệng hỏi.

"Có khi bố đến đón em, có khi tự em về."

Đi được một đoạn đường ngắn, cô bé đã không còn phòng bị với Lộ Miểu, thậm chí là hoàn toàn tin cậy, ngay cả tên và tin tức về bố mẹ cũng nói ra, bàn tay nhỏ cũng rất tự nhiên nắm lấy tay Lộ Miểu, cảm giác mềm mại trong lòng bàn tay khiến bước chân Lộ Miểu chậm lại.

Cô nghiêng đầu nhìn cô bé: "Vậy ông bà nội của em đâu?"

Cô bé lắc đầu: "Em không có ông bà nội."

Lộ Miêu nhìn chăm chú cô bé một lúc, cuối cùng chỉ khẽ sờ đầu, rồi đưa cô bé về nhà.

Nhà cô nhóc ở tầng sáu, cô bé có đem theo chìa khóa, nhưng người hơi thaaso, lúc mở cửa còn phải cố hết sức kiểm đầu ngón chân.

"Để chị giúp em nào." Cô mở cửa hộ cô bé.

Cửa vừa đẩy ra, trong phòng có một mùi nồng nặc, rất gắt mũi, Lộ Miêu bất giác che miệng hắt hơi ba cái.

Hình như cô nhóc đã sớm quen với mùi này, không thấy có gì không ổn, chỉ là vừa xoay người cởi cặp sách trên vai xuống, vừa gọi vào trong phòng: "Bố ơi?"

Rồi quay đầu lại đón Lộ Miêu: "Chị ơi, chị vào đi."

Lộ Miêu dắt Lộ Bảo vào nhà.

Trong phòng khách truyền đến tiếng bước chân chậm chạp, kéo dèp lê "xoạch xoạch", trong ăn phòng u tối yên tĩnh lại càng trở nên rõ ràng hơn.

Lộ Miêu nhìn vào bên trong, công tắc kêu "bụp", đèn bật lên, một người đàn ông cao lớn xuất hiện ở cửa trước phòng bếp giao với phòng khách.

Người đàn ông này nhìn rất cao, nhưng nếu so với Kiều Trạch vẫn còn thấp, còn lẽ không đến một mét tám, mặc áo sơ mi dài tay màu đen cùng với quần ống dài màu đen, thân hình thoát hình gầy yếu, mặt cũng gầy, nhưng ngũ quan lại có vẻ tuần tú, cả người nhìn

như vừa mới ngủ dậy, ánh mắt còn hơi mơ màng, một tay xoa ấn đường, một tay đặt lên trên cổng tắc ở vách tường.

Trong phòng ngoại trừ mùi khói tràn ngập, trên bàn với ghế cũng lộn xộn một đồng, quần áo bừa bộn ném sang một bên, trên bàn trà bày đầy li tách bát đĩa chưa rửa, còn cả mấy cái kéo ném lung tung và một cái đầu người tạo hình plastic, trên tường đối diện tủ tivi, treo một khung ảnh đen trắng, trong khung là một cô gái trẻ thanh thú, miệng mỉm cười, gương mặt toát lên vẻ dịu dàng.

Đó là một bức di ảnh.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 12

Người đàn ông đứng ở nơi đối diện tivi, lúc hắn ta nâng mắt thì vừa vịn đối diện với ánh mắt của người phụ nữ trong ảnh, động tác ần ần đường của hắn ta dừng lại, ngần ngợ chăm chú nhìn người phụ nữ trên tường.

Hắn ta không để ý đến việc trong phòng có thêm một người một chó.

Lộ Bảo sửa lên.

Tiếng sửa của Lộ Bảo đã kéo lại tầm mắt của hắn ta rời khỏi di ảnh trên tường, từ từ chuyển sang Lộ Miểu ở bên, ần đường chưa giãn ra hết lại chau lại, em gái nhỏ liền đi đến kéo tay hắn ta, ngẩng đầu nhìn: "Bố ơi, là chị này đưa con về nhà. Bố lại quên đi đón con rồi."

Theo lời cô bé nói, tầm mắt của người đàn ông chậm rãi dừng trên người Lộ Miểu.

Lộ Miểu không dễ chịu lắm, mỉm cười với hắn ta: "Cái đó... Thật ngại quá, lúc nãy chó của tôi không cẩn thận hù dọa con anh, hại em ấy ngã té bị thương, tôi đưa em ấy đến bác sĩ xem rồi thuận đường đưa em ấy về, tôi thật sự xin lỗi."

Lớp trang điểm trên mặt cô đã được lau sạch, vóc người vốn nhỏ, bây giờ còn dất theo con chó, mắt tự nhiên đứng đằng ấy, trông có vẻ khá cân trọng vô tội.

Ánh mắt ủa người đàn ông dừng trên người cô, rồi sau đó nghiêng người nhìn Tiểu Mân Mân bên cạnh: "Mân Mân, con có sao không?"

Tiểu Mân Mân lắc đầu: "Con không sao ạ, chỉ bị xước da một chút thôi."

Vừa nói vừa giơ tay lên cho anh ta nhìn.

Người đàn ông nhìn, gật đầu, rồi nhìn sang Lộ Miêu: "Không sao đâu, da dẻ lỗ nhỏ, tự nó cũng không để ý, cô không cần phải để tâm đâu."

Lộ Miêu nhìn như nhẹ nhàng thở phào, rồi lại cười ngại ngùng với hắn ta: "Cám ơn anh."

Mân Mân khó có cơ hội được tiếp xúc gần gũi với chó, lúc này đã buông tay bố ra, chạy sang Lộ Miêu, sợ hãi nhìn Lộ Bảo, hỏi: "Chị ơi, vì sao chó lại chơi bóng thể, có thể để nó làm lại lần cho em xem được không?"

Nói xong muốn sờ Lộ Bảo tiếp, nhưng lại lo nó sẽ nhảy chồm về phía mình, nên tay mới vươn ra một nửa đã vội rút về.

Lộ Miêu ngồi xuống, kéo cô bé vào lòng, cầm tay cô bé sờ vào Lộ Bảo, bộ lông mềm mại khiến cô bé cười khúc khích không ngừng, cảm thấy mới lạ thích thú, lần lượt giơ tay lên chơi với Lộ Bảo, cũng không quên quay đầu nói với bố: "Bố ơi, chị ấy pha trò với con chó này vui lắm, chị ấy dắt nó đến trường con làm xiếc, nhiều người đến xem lắm đó."

Người đàn ông dừng mắt trên người Lộ Miêu: "Cô diễn xiếc à?"

Lộ Miểu không biết xấu hổ gật đầu: "Thật ra cũng không phải, chỉ là gần đây thất nghiệp, nên tạm thời làm cái khác để kiếm chút phí sinh hoạt."

"Cô tên gì?" Người đàn ông hỏi.

"Tôi là Từ Miểu."

"Từ Miểu." Người đàn ông nhớ kỹ hai chữ này, "Tên hay lắm."

Rồi lại hỏi cô: "Không học đại học à? Tuổi này của cô hẳn nên đi học đại học mới đúng."

Lộ Miểu lắc đầu: "Trong nhà không có tiền, nên sớm ra ngoài làm việc."

"Làm cái gì?"

"Phục vụ trong nhà hàng này, sau lại đến tiệm làm tóc học nghề."

Dường như người đàn ông hơi bất ngờ: "Cô còn làm nhân viên gội đầu trong tiệm làm tóc ư?"

Trên mặt Lộ Miểu lộ ra sắc đỏ thẹn thùng: "Đã từng làm một lần."

Mân Mân còn muốn chơi với chú chó, nhìn hai người trò chuyện thì không thể chơi được, nên lén kéo tay người đàn ông: "Bố ơi, con đói rồi."

Người đàn ông sờ đầu cô bé vỗ về, nói vài câu với Lộ Miểu rồi cất bước vào phòng bếp.

Một lần nữa sự chú ý của Mân Mân lại xoay sang Lộ Bảo, Lộ Miểu để Lộ Bảo vào phòng khách chơi với cô bé, cô bé ném bóng, Lộ Bảo đi nhặt về, cầm lấy ném lại, chẳng ngờ quả bóng lăn vào trong phòng ngủ chính, Lộ Bảo tung tăng chạy đến, Lộ Miểu nhanh chóng dắt Mân Mân đi theo.

Lúc đi vào phòng ngủ, chợt Lộ Bảo trở nên cáu kỉnh, hai chân dùng sức đẩy tủ đầu giường.

Lộ Miểu nhìn tủ đầu giường, nhặt bóng lên, dắt lấy Lộ Bảo, nhanh chóng đi ra, bố của Mân Mân nghe thấy tiếng thì liền đi đến.

Lộ Miểu giơ bóng lên: "Ngại quá, bóng tự dưng lăn vào trong phòng."

Bố của Mân Mân nhìn Lộ Bảo chơi với Mân Mân, cười cười: "Không sao đâu. Vừa nãy còn nghe thấy trong phòng ồn ào, còn tưởng xảy ra chuyện gì."

Rồi nói: "Cô vẫn chưa ăn cơm đâu nhỉ, hay ở lại ăn cùng đi."

"Không cần đâu." Lộ Miểu dắt lấy Lộ Bảo, "Tôi đã ăn rồi, hai bố con ăn trước đi."

Mất nhìn đồng hồ, đã hơn tám giờ, cũng không dám quấy rầy nữa, nói tạm biệt rồi kéo Lộ Bảo định đi.

Mân Mân tiếc nuối, dính chặt lấy bên chân cô không muốn cô đi.

"Chiều mai chị sẽ lại dẫn chó đến trường học các em chơi, đến khi đó để cho em chơi với nó được không?"

Mân Mân bịn rịn buông tay ra, gật đầu.

Lộ Miêu dắt Lộ Bảo về nhà trước, dưới lầu trời đã tối đen.

Bên này là khu nội thành cũ, khu phố khá già cỗi, cũng nhiều con ngõ nhỏ, rắc rối phức tạp, ánh đèn lò mờ ít người đi, Lộ Miêu dắt theo Lộ Bảo, trong lòng nghĩ lại chuyện này, nên không để ý đến xung quanh vừa đi ra khỏi đầu hẻm tiểu khu, thỉnh thoảng một cánh tay chìa ra từ đằng sau, bỗng miệng cô bị bịt kín, cả người nhanh chóng bị kéo vào trong con hẻm, cả quá trình diễn ra nhanh chóng, thậm chí Lộ Miêu không có cơ hội để phản kích.

Lộ Miêu kịp phản ứng lại, đâm khuỷu tay vào người đằng sau, nửa chừng lại bị một bàn tay cầm chắc, bàn tay vốn bịt miệng cô cũng dần buông lỏng, đổi thành hạ xuống vai cô, xoay người cô một cái, thậm chí Lộ Miêu còn không kịp nhìn rõ người kia, lực trên vai và trên tay chợt nhẹ đi, theo đó giọng nói trầm thấp của Kiều Trạch cũng vang lên: "Tính cảnh giác không phải kém ở mức bình thường đâu."

Lộ Miêu nhẹ nhàng thở hắt ra, theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh.

Trong con hẻm không có đèn, chỉ dựa vào ngọn đèn cũ ở ngoài đường chiếu rọi vào, trong đêm tối, thân hình cao lớn của Kiều Trạch lại có cảm giác áp bách gấp mười lần, hơn nữa tối nay anh chỉ mặc áo sơ mi trắng với quần tây đen, tay áo xắn lên nửa, áo sơ mi trắng ôm lấy nửa thân người trắng kiết rần rởi của anh, trong bóng tối tồn tại cảm giác mạnh mẽ rõ hơn.

Anh đứng cách cô nửa cánh tay, hai tay theo thói quen đan chéo trước ngực, từ trên nhìn xuống cô, tư thế nom như giáo huấn học sinh tiểu học.

"Sao anh lại ở đây?" Lộ Miểu xoa khuỷu tay bị anh vịn, nhỏ giọng nói.

Kiều Trạch: "Tìm chó."

"..." Lộ Miểu khẽ đá vào chân Lộ Bảo, "Bố mày đến tìm mày đó."

Rồi rất tự giác rút tiền từ trong túi ra, rất tự giác đưa cho anh: "Đây, nó kiếm được, sung công."

Kiều Trạch nhìn cô, hoàn cảnh này đáng vẽ này, trông anh rất giống với thủ lĩnh lưu manh dọa nạt vợ vệt tiền của.

Anh bước lui ra sau: "Nói đi, tình hình thế nào?"

Lộ Miểu cất tiền đi: "Châu Tuấn chính là A Xán, tôi không tìm nhầm người đó chứ?"

Chân mày Kiều Trạch nhướn lên: "Bằng chứng."

"Tạm thời không có." Lộ Miểu phủi tay, "Cho tôi thêm thời gian hai ngày, tôi sẽ câu cho anh con cá lớn."

Kiều Trạch nhìn cô mấy giây, rồi sau đó gật đầu: "Được."

Lại nhìn đồng hồ ở cổ tay: "Về thôi."

Rồi cất bước ra khỏi con hẻm trước, Lộ Miểu đi sát theo sau, vừa đi được nửa thì điện thoại vang lên, là điện thoại của Từ Gia Diên, anh hẹn cô ăn cơm.

Sau hôm vụ ở nhà nghỉ anh có tìm cô, nhưng khi đó cô đang bận tìm nhà tìm việc, nên lấy cớ công việc bận nên không đến, sau đó

cứ ngày ngày anh lại gọi điện cho cô, nhưng quả thật cô rất bận, luôn không có thời gian đi ăn bữa cơm với anh.

Hôm nay khi lại gọi điện đến thì Từ Gia Diên rõ ràng đã dè nén cơn giận, điện thoại vừa có người bắt, câu đầu tiên chính là: "Hôm nay lại bận rộn nên không có thời gian ăn cơm với anh hả?"

Mấy ngày nay quả thật Lộ Miêu đã không đến, cũng vừa hay chưa ăn cơm, nên mềm giọng hỏi anh: "Ăn ở đâu đây ạ?"

Rốt cuộc Từ Gia Diên cũng dịu giọng đi: "Bây giờ em ở đâu, anh đến đón em."

Lộ Miêu báo địa điểm, lúc này mới tắt máy, rồi sau đó gọi Kiều Trạch: "Anh tôi muốn đến đón tôi đi ăn, tạm thời tôi không về được."

Kiều Trạch cúi đầu nhìn đồng hồ: "Giờ này còn ăn cái gì?"

Lộ Miêu cứ thế mà gật đầu: "Tôi vẫn chưa ăn mà."

Lại chỉ vào Lộ Bảo: "Nó vẫn chưa ăn gì."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 13

Kiều Trạch nhìn Lộ Bảo đang mở rộng miệng, đáng thương nhìn anh.

"Bố nó cũng chưa ăn gì." Anh nói.

"..." Lộ Miêu bị chẹn họng, ngẩng đầu nhìn xung quanh, rồi chỉ vào một quán ăn trước mặt cách đó không xa, "Ở đó có một tiệm mì."

Rồi lấy tiền ra, đưa cho anh: "Đủ để anh chén một bữa no nê rồi đó."

Kiều Trạch không nhận, lại giơ cổ tay nhìn đồng hồ: "Bao giờ thì anh cô đến đây?"

Lộ Miêu cũng không rõ: "Chắc là hơn mười phút nữa."

Kiều Trạch gạt đầu, nhưng không đi, chỉ đứng ở bên đường đợi với cô.

Lộ Miêu bất ngờ: "Anh không đi ăn à?"

"Tôi không có thói quen nửa đêm ném một cô gái lại trên đường." Nói xong theo thói quen đút hai tay vào túi quần, đứng bên đường, cùng đợi với cô.

Hơn mười phút sau, Từ Gia Diên mới lái xe đến, vẫn là chiếc Ferrari trắng lằn trước.

Kiều Trạch nhìn người đã xuống xe, lúc này mới quay đầu nhìn Lộ Miêu: "Chú ý an toàn, đừng chậm trễ chuyện chính."

Rồi gọi Lộ Bảo một tiếng, xoay người định đi.

Lộ Miêu hơi ngại khi để anh chờ lâu như thế với cô, bèn gọi giật lại: "Không phải anh cũng chưa ăn sao? Chi bằng đi ăn cùng với chúng tôi đi."

Nói xong liền thấy Kiêu Trạch nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, rồi lại nhìn Từ Gia Diên, không biết nên khen cô đơn giản hay là không hiểu phong tình đây.

Từ Gia Diên chạy đến gần, cũng nghe hết toàn bộ những gì Lộ Miêu nói, không sót một chữ.

"Miêu Miêu." Anh gọi cô một tiếng, "Bạn của em có việc bận thì cứ để anh ấy đi trước đi, hôm khác chúng ta mời anh ấy đi ăn sau."

Rồi quay sang Kiêu Trạch, áy náy cười: "Xin lỗi, Miêu Miêu vừa tốt nghiệp nên không hiểu chuyện, anh chớ để trong lòng."

Khóe miệng Kiêu Trạch cong lên, coi như đáp lại, quay đầu gọi Lộ Bảo, Lộ Bảo rên rĩ không chịu đi, nhìn Lộ Miêu với ánh mắt đáng thương.

Lộ Miêu đến vỗ đầu nó an ủi: "Ngoan, đi ăn trước đi nhé."

Lộ Bảo cụp đầu rên "ư ử", rồi vẫn từng bước theo sát Kiêu Trạch.

Từ Gia Diên nhìn một người một chó dần đi xa, lúc này mới quay đầu lại nhìn Lộ Miêu: "Sao em vẫn còn đi chung với anh ta?"

Lộ Miêu không hiểu: "Sao cơ ạ?"

Từ Gia Diên chau mày: "Em vẫn ở với anh ta à?"

Lộ Miêu gật đầu: "Đúng thế ạ."

"Chỉ có em với anh ta?"

"Còn có con chó đó nữa."

Từ Gia Diên kiểm chế, nhìn cô một cái: "Miêu Miêu, em là con gái đấy."

Lộ Miêu nghe ra ngữ khí bức mình của anh, kinh ngạc nhìn anh: "Anh ấy là người tốt, sẽ không làm gì với em đâu."

"Hơn nữa em còn có người giúp mà, chó của anh ấy nghe lời em."

Từ Gia Diên: "..."

Anh nhìn cô một hồi lâu, không nói câu nào, chỉ mở cửa xe ra: "Lên xe trước đi."

Anh đưa cô đi ăn thịt dê nướng mà từ nhỏ cô đã thích ăn.

Từ Gia Diên rất hiểu khẩu vị của cô, mỗi lần mời cô đi ăn đều là những nhà hàng cô thích.

"Người đàn ông đó tên gì, làm gì, vì sao em lại đến chỗ anh ta?"
Lúc ăn, Từ Gia Diên bắt đầu bức cung.

"Thì là... em không cẩn thận lừa chó anh ta đi." Lộ Miêu xé một miếng thịt dê lớn, vừa ăn vừa đáp.

"Tên, nghề nghiệp."

"Anh ấy là Kiều Trạch, nghe nói thất nghiệp."

Từ Gia Diên nhú mày: "Thất nghiệp?"

"Nhìn thì là thế." Lộ Miêu cũng không rõ, từ trưa đến giờ cô chưa ăn gì, bụng đói meo, chỉ lo cầm đầu ăn uống.

Từ Gia Diên không làm phiền cô nữa, thấy cô ăn kha khá, mới hỏi cô: "Nghe nói em bị đội cảnh sát loại rồi?"

Lộ Miêu gật đầu, nhìn sang anh: "Sao anh biết?"

"Anh đến đơn vị của bọn em không tìm thấy em, nghe đồng nghiệp của em nói." Từ Gia Diên rút khăn giấy ra đưa cô, "Sao không nói anh hay?"

"Đâu phải chuyện gì vẻ vang đâu chứ."

Lộ Miêu không thích kể chuyện mình với Từ Gia Diên, Từ Gia Diên cũng biết điều đó, không hỏi nhiều nữa, chỉ trầm ngâm nói: "Loại rồi cũng tốt, một cô gái làm việc gì không được chứ, việc gì phải làm cảnh sát."

Lộ Miêu mấp máy môi, không nói câu nào.

Từ Gia Diên nói tiếp: "Em cứ nên về công ty làm đi, muốn làm gì, anh sẽ sắp xếp vị trí cho em."

"Em không muốn." Lộ Miêu từ chối rất cương quyết.

Từ Gia Diên có thể hiểu sơ sơ khúc mắc của cô.

"Bố mẹ đều đã về hưu, bây giờ công ty do anh quản." Anh nói, "Nếu em cảm thấy không quen làm ở những bộ phận khác thì cứ

làm ở phòng anh đi, bắt đầu từ vị trí trợ lý bình thường mà đi lên."

Lộ Miêu chân chừ lắc đầu: "Em không muốn đi."

Từ Gia Diên trầm mặc một lúc, hai tay cầm ly nước, tay nhẹ nhẹ vuốt ve.

"Miêu Miêu à." Anh nhìn cô, giọng mềm xuống, "Có phải chỉ cần có quan hệ đến nhà họ Từ, em đều không muốn đụng đến?"

"Đâu có." Lộ Miêu chỉ anh, "Không phải bây giờ em đang ăn với anh đó sao?"

Từ Gia Diên nhìn cô không nói, mím chặt môi.

Lộ Miêu không biết anh đang nghĩ gì, cẩn thận nhìn anh: "Sao thế ạ?"

"Không sao." Chợt Từ Gia Diên trở nên buồn bực, một tay vớ lấy áo khoác treo trên ghế, "Về thôi."

Giơ tay vẫy phục vụ, lấy hóa đơn.

Anh lái xe đưa cô về.

Xe chạy nửa tiếng, Lộ Miêu mới phát hiện không phải đường về nhà Kiều Trạch.

"Anh..." Cô gọi anh một tiếng, nhìn ra ngoài cửa sổ, "Đây là chỗ nào thế?"

"Đưa em đi xem nhà." Từ Gia Diên thuận thực đánh tay lái, "Một cô gái như em ở trong nhà đàn ông độc thân, truyền ra ngoài không dễ nghe cho lắm."

Lộ Miêu: "..."

Từ Gia Diên lái xe được năm phút thì dừng lại ở một tiểu khu xa hoa.

Anh đưa cô lên xem phòng ở tầng năm, một căn phòng đôi mới toanh.

"Phòng này bình thường để trống cũng phí." Từ Gia Diên mở cửa phòng, dẫn cô vào, "Mai em chuyển sang đây đi."

Cúi người kéo tay cô, đặt xâu chìa khóa vào trong tay.

Lộ Miêu như bị bỏng, lập tức rút tay về.

"Em không muốn ở lại nhà anh." Đây cũng không phải lần đầu tiên cô tỏ rõ thái độ, tính khí cô mềm, nên khi nói cũng không cứng rắn lắm, "Anh à, bây giờ em thật sự rất tốt, thật sự không cần anh quan tâm em đâu."

Từ Gia Diên mơ hồ nổi giận, tay đặt lên cửa: "Em tình nguyện đón nhận sự thông cảm của một người lạ chứ nhất quyết không chịu xài đồ chỗ anh đúng không?"

Lộ Miêu chưa từng thấy anh giận đến vậy, nhất thời hơi sững sốt, kinh ngạc nhìn anh.

Cô không gặp mặt anh nhiều lắm, nhưng mười mấy năm qua, Từ Gia Diên đều luôn tạo nhã, anh sẽ tôn trọng ý kiến của cô.

Anh biết cô có chút bực bội với nhà họ Từ, nên cũng không ép cô phải nhận hay từ bỏ điều gì, nhưng bây giờ anh không chỉ tức

giận, mà còn mơ hồ cố chấp, không nói câu nào kéo lấy tay cô, nhét mạnh chìa khóa vào tay cô.

"Cầm lấy."

Cô không thích bị ép buộc thế này, chỉ mím môi im lặng nhìn anh.

Từ Gia Diên hiểu cô, cô muốn gì chỉ cần nhìn thần thái sẽ rõ, chỉ cần là những điều cô không thích nghe hay những thứ cô không muốn làm, cô sẽ không tranh biện với anh, chỉ im lặng không nói lời nào, cả người nhìn thì yếu ớt yếu kiêu, nhưng lại còn bướng bỉnh hơn so với người khác.

Cuối cùng là anh đầu hàng, giọng dịu đi: "Miểu Miểu, anh chỉ hi vọng em sống tốt thôi."

Thái độ của anh cũng khiến Lộ Miểu không bướng bỉnh với anh nữa, chìa khóa nắm trong lòng bàn tay hơi đâm vào tay.

"Anh à, em thật sự không cần."

Từ Gia Diên cũng không để cô đáp lại.

"Chìa khóa này em cứ cầm đi, bao giờ em đồng ý dọn đến thì cứ đến ở thôi."

Anh rất bao dung cô, nhưng ở vài thời điểm, trong kiểu bao dung này vẫn mơ hồ có sự cương quyết.

Cuối cùng Lộ Miểu không thể trả chìa khóa lại cho anh.

Anh lại tiễn cô về chỗ Kiều Trạch, xe dừng dưới lầu, xuống xe cùng với cô, ngẩng đầu nhìn tầng gác, không nói gì, chỉ đưa tay sơ

đầu cô.

"Vào trước đi, một mình em ở ngoài phải biết cách bảo vệ mình, có chuyện gì cứ gọi cho anh."

Lộ Miêu gật đầu, "vâng" một tiếng, rồi tạm biệt anh, lúc này mới lên lầu.

Cứ thế một bữa cơm và đi xem nhà giày vò qua lại nhau, đã mất hơn một tiếng.

Lộ Miêu nguyên tưởng Kiều Trạch đã đi ngủ, không ngờ vừa mở cửa thì trong phòng khách vẫn còn người đang ngồi, sợ đến mức chìa khóa trong tay cô suýt nữa rơi xuống đất.

Dường như Kiều Trạch đang bận, đôi chân dài đan vào nhau, trên đùi đặt chiếc laptop nhỏ, một tay trượt không ngừng trên màn hình, tay kia thì khoát lên lưng sô pha, tư thế thực lười nhác.

Nghe thấy động tĩnh, anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, đánh giá cô từ đầu đến chân, cuối cùng dừng trên mặt cô.

"Cô sợ cái gì?"

Lộ Miêu khó xử: "Sao anh vẫn chưa ngủ đi?"

Kiều Trạch đá chú chó nằm úp sấp bên chân mình: "Có kẻ muốn chờ cửa."

Lộ Bảo rên rỉ, miễn cưỡng nằm sấp không nhúc nhích, nhìn sao cũng giống đã ngủ say.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 14

"..." Lộ Miêu chỉ vào Lộ Bảo, "Nó đang ngủ."

Kiều Trạch đá nó, "gâu" một tiếng, nó giật mình đứng dậy.

"Lộ Bảo." Cầm anh khẽ hát về phía Lộ Miêu.

Lập tức Lộ Bảo chạy sang bên Lộ Miêu, đi vòng quanh cô mấy vòng, như đang ngửi mùi.

Lộ Miêu không hiểu ra làm sao, nhìn sang Kiều Trạch.

Kiều Trạch không nhanh không chậm đặt laptop sang một bên, đứng lên.

"Lộ Miêu, nguyên tắc dùng người của tôi là, toàn tâm toàn ý." Anh nhìn cô, nói từng câu chữ, "Tính chất công việc khá đặt biệt, tôi hi vọng trong thời gian hợp tác, người đó phải một lòng một dạ làm việc, không được chần chừ, không để yếu tố bên ngoài quấy rối."

"..." Lộ Miêu nghe mà không hiểu, "Tôi... làm sao à?"

Kiều Trạch cúi người cầm một tờ giấy A4 trên bàn, đưa cho cô: "Điền vào đi."

Lộ Miêu do dự đưa tay ra cầm, đó là một bảng điều tra bối cảnh cá nhân, chính là tên và số chứng minh nhân dân, bối cảnh gia đình, học tập và làm việc, tình trạng hôn nhân, tình trạng yêu đương, vân vân.

Điều tra đến cả tình trạng yêu đương thì thật sự là tường tận.

"Là còn độc thân hay không?"

"Là có vướng mắc tình cảm với bạn khác giới nào không?"

"Trong thời gian hợp đồng có hiệu lực cấm yêu đương, có đồng ý không?"

Lộ Miêu nhú mày: "Cái gì gọi là vướng mắc tình cảm?"

"Ví dụ như người cô thâm mến cũng thích cô." Kiều Trạch đưa ra ví dụ, rồi nói, "Nếu cô có thể thuận lợi thông qua sát hạch này, chúng ta sẽ bước vào giai đoạn hợp tác ngắn ngủi, thời gian khoảng nửa năm hoặc một năm. Tôi hi vọng trong vòng một năm này, cô có thể mãi giữ được lí trí và trạng thái sáng suốt, không bị tình cảm chi phối."

Lộ Miêu gật đầu rõ ràng, cầm lấy bút, rất nhanh điền lên trên bảng.

Độc thân, có, không.

Ba câu hỏi, một lúc đã viết xong, đầu bút không mòn nhiều lắm.

Điền xong rồi cô liền đưa nó cho Kiều Trạch.

Kiều Trạch quét mắt nhìn, ánh mắt dừng lại trên ba câu hỏi cuối, rồi nâng mắt nhìn cô: "Khẳng định không?"

Rồi nói: "Cứ xem rõ điều khoản cuối cùng đi, không bắt buộc."

Lộ Miêu cầm lấy lần nữa, đưa mắt nhìn, trong thời gian tồn tại hợp đồng cấm yêu đương, cô không nghĩ đến chuyện này.

Cô lại đưa bảng biểu về lại cho anh: "Khẳng định."

Kiều Trạch gật đầu: "Được rồi, cô nghỉ ngơi đi."

Chiều ngày hôm sau, Lộ Miêu như cũ dẫn Lộ Bảo đến quảng trường đối diện trường tiểu học phụ thuộc An Trung.

Châu Mân Mân vừa tan học liền vội chen chúc vào đám người, gọi cô một tiếng "chị ơi" rồi đứng một bên xem.

Hôm nay bố cô bé đến đón rất sớm, dắt lấy tay cô nhóc, cũng cùng đứng trong đám người xem Lộ Bảo biểu diễn.

Trên tầng hai của quán cà phê đông khách đối diện quảng trường, Tiểu Trạ và Kiều Trạch ngồi cạnh cửa sổ trong gian phòng được bao, trong tay Tiểu Trạ cầm lên kính viễn vọng loại nhỏ, nhìn đám người đến xem bên dưới.

"Nhìn đi, cô nhóc này cũng có bản lĩnh đấy." Một tay nắm kính viễn vọng, tay kia thuận tiện tốc kí lên trên bảng.

Kiều Trạch bùng ly cà phê lên, không nhanh không chậm ném một hóp, khó có dịp khen cô một câu: "Dù tình cảnh giác không tốt lắm, nhưng đầu óc vẫn coi như linh hoạt."

Đưa mắt nhìn tấm bảng ghi được anh ta mang theo bên mình: "Không cần lần nào cũng đem nó theo đâu, nói chuyện chậm lại, mấy chữ đơn giản tôi vẫn có thể đọc được."

Tiểu Trạ đặt tấm bảng xuống: "Con gái người ta vừa mới tốt nghiệp, đừng nghiêm khắc như thế."

"Người nắm mạng sống trong tay, không thể có sai sót được." Kiều Trạch đặt ly cà phê xuống, "Ít nhiều cô ấy có gương mặt vô hại, người nhìn cũng ngốc, có thể dọa người."

"Dáng vẻ cô ấy khá được yêu thích, vừa đến không bao lâu, mấy tên nhóc độc thân dưới trướng tôi đều muốn cướp cô ấy sang hỗ trợ đấy."

Kiều Trạch nhìn anh ta: "Quản chặt người dưới của mình vào. Đây là công việc liều mạng, cô ấy đã đủ ngẩn ngơ rồi, còn phân tán vào ba chuyện yêu đương, liệu làm việc nổi không cơ chứ."

"Được rồi được rồi." Tiểu Trạm gật đầu, "Cậu có lý."

Rồi sau đó chợt "ơ" lên, theo biểu hiện của anh ta Kiều Trạch đoán có chuyện khác thường, "Sao thế?" Anh hỏi, thuận tay cầm lấy kính viễn vọng nhỏ trên bàn, nhìn sang đám người.

"Từ Gia Diên kia." Tiểu Trạm chỉ vào người đàn ông mặc âu phục trong đám đông.

Kiều Trạch cũng nhìn thấy Từ Gia Diên dừng xe một bên, anh bước xuống xe, đi về phía Lộ Miêu.

"Người đàn ông này chỉ tổ phá việc." Kiều Trạch đặt kính xuống, xoay người xuống lầu.

Hôm qua Từ Gia Diên có nghe Lộ Miêu nói mình dẫn xiếc chó ở quảng trường, cơ bản anh không tin, cho đến lúc rõ ràng trông thấy Lộ Miêu giữa đám người, như một gã hề, đùa với con chó, mặc người cười đùa cho tiền.

Cô tình nguyện vất mặt mũi kiếm tiền như thế, chứ không chịu nhận tí tẹo nào ở anh.

Từ Gia Diên biết mấy năm nay mình gửi tiền sinh hoạt phí cho cô, đến một đồng cô cũng không đựng đến, nguyên vẹn nằm trong tài khoản anh cho cô.

Anh có thể đợi cô từ từ tiếp nhận anh, nhưng không cách nào tha thứ cho việc cô dấn đạp lên bản thân như thế.

Anh gát đám người ra hai bên, không nói câu nào đi đến, rồi ngồi xuống trước mặt cô.

Anh xuất hiện quá đột ngột, Lộ Miêu khẽ sững sốt, Lộ Bảo nhanh chóng sửa lên với anh.

Đám người xôn xao, tràn đầy hứng thú nhìn chuyện này.

Châu Mân Mân lo lắng kéo tay bố: "Bố ơi..."

Châu Tuấn vỗ vai cô nhóc an ủi, không nói gì, chỉ nhìn hai người giữa đám đông.

Lộ Miêu kịp phản ứng, kinh ngạc nhìn Từ Gia Diên: "Anh?"

Anh giơ tay ra với cô: "Miêu Miêu, về với anh thôi."

Khẩu khí anh dịu dàng, nhưng động tác lại mạnh mẽ, anh nắm lấy tay cô kéo đi.

Lộ Bảo nhanh chóng lên vào giữa anh và Lộ Miêu, nhe răng gầm gừ với anh, trưng ra tư thế bảo vệ người.

Trong lòng Từ Gia Diên dồn nén cơn tức giận, liền nhấc chân đá vào Lộ Bảo.

"Anh!" Lộ Miêu lớn tiếng quát anh, cơ hồ theo bản năng bảo vệ Lộ Bảo.

Từ Gia Diên còn chưa đá nó, sắc mặt Lộ Miêu đã trầm đi.

Cô là người không nổi giận bao giờ, ít nhất Từ Gia Diên chưa từng trông thấy dáng vẻ nổi giận của cô, ngay đến đen mặt cũng không có, nhưng bây giờ, cô đang cắn môi, sầm mặt, ánh mắt quật cường lại oan ức nhìn vào anh..

"Vì sao anh bảo tôi về thì tôi phải về?" Cô hỏi, dáng vẻ hung hăng đầy khí thế.

"Lúc trước nhà mấy người không quan tâm đến tôi, bây giờ dựa vào gì mà đòi quản chuyện của tôi?"

"Tôi làm việc ở đây thì sao? Đó là do tôi dựa vào bản lĩnh của mình kiếm tiền, không lẽ so với mấy người thì thấp hèn lắm ư?"

...

Từng câu từng câu hỏi ra, đâm vào Từ Gia Diên khiến sắc mặt anh tái nhợt.

Lộ Miêu càng lúc càng kích động: "Lúc trước là nhà mấy người đòi nuôi tôi, đâu phải tôi cố sống cố chết đòi sang nhà mấy người chứ, dựa vào đâu mà sau khi nhà các người có con gái, nói văt tôi đi là văt luôn, vì sao còn muốn lừa tôi nói..."

Cô ghen ngào đi, nước mắt chực chảy ra, điều này khiến Kiều Trạch đang ẩn thân trong đám người nhất thời không phân biệt được cô đang diễn, hay là tình cảm thật sự, nhưng những lời này đã thành công cản lại Từ Gia Diên, mặt anh tái nhợt, ánh mắt nhìn cô đầy phức tạp, cổ họng lên xuống kịch liệt, nhưng lại không thể giải thích cho mình nổi nửa câu.

Lộ Miêu chớp mấy môi, đưa tay quệt mạnh nước mắt, xoay người dọn dẹp đồ đạc, kéo Lộ Bảo, muốn nhanh chóng rời đi.

Theo bản năng Từ Gia Diên đưa tay giữ cô, lại bị cô gạt mạnh ra, anh còn định kéo nữa, thì Châu Tuấn ở bên cạnh đã kéo Lộ Miêu sang một bên, chắn giữa anh và Lộ Miêu.

"Anh trai này, nếu cô ấy đã không muốn, thì đừng làm khó dễ nữa."

Từ Gia Diên nheo mắt nhìn hắn: "Mày là ai?"

"Tôi chỉ là người qua đường." Châu Tuấn nói, quay đầu nhìn Lộ Miêu.

Lộ Miêu còn đang hít hà, muốn quay lưng lại, thì Châu Mân Mân đã kéo tay cô, thấp giọng an ủi, còn lấy trong cặp sách ra chiếc khăn tay, đưa cho cô.

Từ Gia Diên hít sâu một hơi, dần cơn giận xuống, nhìn Lộ Miêu: "Miêu Miêu."

Giọng anh rất dịu dàng, thậm chí còn mang theo chút cầu khẩn.

Lộ Miêu chớp mắt, mím môi không trả lời anh.

"Anh xin lỗi." Bỗng anh nói xin lỗi, rồi sau đó không nói một lời xoay người lại, gạt đám người ra, bỏ đi.

Lộ Miêu nhìn bóng lưng anh, có chút ngẩn ngơ.

Kiều Trạch nhìn cô đầy suy tư, cô đang áy náy.

Tiểu Trạh cũng đã đến, vỗ lên vai anh.

Anh quay đầu nhìn anh ta một cái, không nói gì, vẫn chỉ trầm mặc nhìn Lộ Miêu cách đó không xa.

Châu Tuấn xoay người nhìn cô, an ủi cô.

Cô cúi đầu cảm ơn.

Hắn mời cô về nhà hắn nghỉ ngơi trước, Lộ Miêu gật đầu, dẫn theo Lộ Bảo đi theo về nhà hắn, đám đông dần dần tản đi, Kiều Trạch đứng tại chỗ như cũ, đầy suy tư nhìn theo hướng Lộ Miêu rời đi.

Tiểu Trạh cũng nghĩ ngợi: "Cô gái này còn rất biết lợi dụng lòng người đấy, xử lí tình hình đột phát cũng thật thuận buồm xuôi gió."

Kiều Trạch không phát biểu ý kiến, anh giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: "Tôi đi xem sao."

--

Lộ Miêu theo Châu Tuấn về nhà, Châu Tuấn nhìn cô đã dần bình ổn cảm xúc, chỉ là không nói câu gì, toàn hoàn không giống với nét hoạt bát ngày hôm qua, cả người thoạt nhìn khá uất ức, hắn ta đoán có lẽ chuyện vừa rồi ảnh hưởng đến cô, nên lại ai ủi cô vài câu.

Lộ Miểu khẽ nói cảm ơn, hít mũi mấy cái, người ngồi trên ghế.

Châu Tuấn rút mấy tờ khăn giấy ra đưa cô, hỏi cô: "Cô không định tìm một công việc ổn định à?"

"Tìm không được." Lộ Miểu xoa mũi, âm thanh có chút khàn vì đã khóc, "Tôi muốn học làm tóc, nên đi tìm mấy tiệm, nhưng chỗ nào cũng ghét tôi tay chân không khéo, kinh nghiệm chưa đủ, mới làm được mấy ngày đã bị đuổi, nên tôi định tìm ít tiền trước, rồi sau đó đến lớp làm tóc học hành đàng hoàng."

Châu Tuấn nghĩ ngợi rồi gật đầu, khom người rút một tờ danh thiếp dưới bàn đưa cho cô, "Thế này đi, tôi có đứng tên một salon làm tóc, hiện vẫn còn nhận người, trong đó đều là những thợ có kinh nghiệm, cô có thể theo bọn họ học tập tốt."

Nói xong lại thấy Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn hấn, nhận lấy tấm danh thiếp trong tay hấn, khẽ cắn môi dưới, không ngừng cảm ơn hấn.

Châu Tuấn cười: "Cảm ơn gì chứ, vừa vặn chỗ tôi cũng thiếu người."

"VẬY... Chừng nào thì tôi đi làm đây?" Lộ Miểu chần chừ hỏi hấn.

"Mai luôn đi." Châu Tuấn nhìn đồng hồ, "Lát nữa tôi dẫn cô đến xem trước."

Salon làm tóc của Châu Tuấn cách nhà hấn một đoạn, đi xe hơn nửa tiếng, ở giao lộ khu công nghiệp thành phố An, tập trung một vài nhà máy, tụ thành một khu buôn bán nhỏ, ở gần đó đều là những nhân công nam nữ trẻ tuổi làm ở nhà máy.

Tiệm của hắn tên là làm tóc trang điểm Văn Tuấn, là một tiệm cắt tóc làm ăn khá khẩm, mặt tiền cửa tiệm rất lớn, bài trí cũng xa hoa hơn các tiệm khác, so giá thì cũng không chát bằng, tay nghề của thợ trong tiệm rất tốt, bởi vậy rất được những công nhân nam nữ gần đó chào đón.

Châu Tuấn dẫn cô đi xem một vòng mặt tiền cửa tiệm, bên trong có hai tầng, tầng dưới chuyên làm tóc, trên lầu chuyên về thẩm mỹ, mát xa châm cứu chăm sóc sắc đẹp đều có cả, bên trong bố trí rất nhiều phòng.

"Bây giờ con gái học làm đẹp khá nhiều." Châu Tuấn vừa dẫn cô thăm thú, vừa giới thiệu, "Sau này cô có thể đi theo các cô ấy học sơ về chăm sóc sắc đẹp."

Lộ Miêu gật đầu, chào hỏi từng người hắn giới thiệu.

Cuối cùng Châu Tuấn giao cô cho một quản lí tên "Đình Lệ", để chị ta trông coi cô.

Ngày mai cô mới chính thức đi làm, sau khi đưa cô đi xem, Châu Tuấn liền để cô về trước.

Lộ Miêu ngồi xe buýt về.

Đã hơn chín giờ tối, trên xe buýt từ khu công nghiệp vào trong thành phố không có nhiều người, trên xe chỉ có một người ngồi, trong góc ở cuối hàng, cả người gần như chìm trong bóng tối, chỉ lơ mơ trông thấy dáng người cao lớn.

Ánh sáng trên khoang xe lơ mơ, lại còn cách một hàng ghế, Lộ Miêu không nhìn kĩ, trực tiếp ngồi xuống vị trí gần cửa sổ bên cửa

xe ở cuối, người kia cuối cùng nhẹ nhàng thở ra, Lộ Bảo theo cô lên xe cứ xoay tròn chạy lui sau.

Lộ Miêu quay đầu nhìn nó một cái, cũng không để ý đến nó nữa, lấy điện thoại ra, chần chừ nhìn điện thoại một lát, cuối cùng cũng gọi cho Từ Gia Diên.

Vừa đặt điện thoại lên tai, đột nhiên một bàn tay từ phía sau đuổi đến, thành linh rút lấy điện thoại trong tay cô, Lộ Miêu thất kinh quay đầu nhìn, thì trông thấy Kiều Trạch.

Anh ngồi ngay sau lưng cô, tay phải cầm điện thoại cô, nhấn nút kết thúc cuộc gọi.

"Biết cái gì gọi là nghề nghiệp hóa không?" Anh nghiêng đầu nhìn cô, "Thời gian thích hợp, địa điểm thích hợp, dùng phương thức thích hợp, nói lời thích hợp, làm chuyện thích hợp."

Lộ Miêu: "..."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 15

Kiều Trạch ném trả điện thoại lại cho cô: "Nếu thật muốn tiếp tục, thì thu những suy nghĩ không nên có của cô lại đi."

"Nghề này chính là thế, trừ bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm thậm chí tử vong ra, còn có thể phải khiến người thân không hiểu, thậm chí là hiểu lầm."

"Sự việc đột phát hôm nay không phải lần cuối cùng, chẳng lẽ cứ mỗi lần như thế, cô đều muốn gọi điện, giải thích rõ ràng với anh ta?"

Lộ Miểu siết điện thoại, cúi thấp đầu, mím môi không đáp.

Kiều Trạch không để ý đến cô nữa, dựa lưng ra sau ghế.

Tâm trạng Lộ Miểu không được tốt lắm. Lời kết tội hôm nay là biện pháp cô nghĩ ra dưới tình thế cấp bách khi đuổi Từ Gia Diên đi.

Cô biết anh hổ thẹn với cô, chuyện bỏ lại cô vào năm đó luôn là khúc mắc trong anh.

Khi cô khóc nắm tay anh, xin anh đưa cô về, nếu lúc đó anh chịu mở miệng, bố mẹ anh cũng không thật sự vất cô lại đó.

Anh biết mình có địa vị trong lòng bố mẹ, nhưng lúc đó anh lại không làm thế.

Sau này anh đối tốt với cô có thể là do phần hổ thẹn đó, ôm tâm lí muốn bù đắp đến giúp cô.

Cô không trách anh, một cậu bé mười tuổi thì biết gì chứ, ngược lại mấy năm nay vì sự giúp đỡ chiếu cố cẩn thận của anh, cô cũng không đến mức khôn khổ lắm.

Đối với Từ Gia Diên, cô cảm kích thậm chí còn có lúc ỷ lại, cho dù cô không xài một xu tiền của anh, nhưng về mặt tinh thần lại luôn dựa vào.

Nhiều lúc có cảm giác mình không gồng gánh nổi nữa, thì luôn nhớ rằng mình còn có một người anh, còn có một người anh bất cứ lúc nào cũng có thể giúp cô, chung quy trong lòng cũng dễ chịu hơn nhiều.

Nhưng bây giờ, vì công việc của mình, mà cô lại dùng những thứ anh để tâm nhất đâm vào anh.

Lộ Miêu nhớ lại câu "anh xin lỗi" kia, cùng với bóng lưng lúc anh rời đi, trong lòng càng thêm khó chịu.

Cô cũng chỉ có một người anh là anh.

Điện thoại trong tay cô bị siết chặt lại lỏng ra, thả lỏng rồi lại nắm chặt, cuối cùng không đẩy lùi được sự áy náy đang bao trùm lên mình, cô gọi điện cho Từ Gia Diên.

Kiều Trạch ngồi ngay sau lưng cô, nhìn cô hết cầm lấy điện thoại lại buông ra, cuối cùng gọi đi.

Anh không giật điện thoại của cô nữa, mặt không đổi sắc quay đầu ra nhìn ra ngoài cửa sổ, bên tai là giọng nói nho nhỏ của cô.

"Anh?"

Từ Gia Diên đang đi xã giao, uống nhiều rượu, lúc nghe thấy giọng cô thì im lặng một lúc lâu, không nói gì.

"Anh ơi, chiều hôm nay... em xin lỗi." Cô cúi đầu xin lỗi, "Không phải em cố ý nói vậy đâu, chỉ là lúc đó không kiểm soát được."

"Không sao." Cuối cùng Từ Gia Diên cũng đáp lại, giọng hơi khàn, "Là anh nên xin lỗi mới đúng."

Lộ Miêu im lặng, không biết phải trả lời anh thế nào nữa.

Từ Gia Diên phá không khí im ắng này trước: "Em ăn cơm chưa?"

Lộ Miêu nhẹ nhàng gật đầu: "Ăn rồi ạ."

"Nếu ăn rồi thì tốt, em sớm về nghỉ ngơi đi."

Lộ Miêu "vâng" một tiếng, nhưng không tắt máy, cô cảm giác lời xin lỗi của mình không đến được chỗ anh, anh vẫn còn để ý lời chỉ trích của cô.

"Anh ơi... Em thật sự không có ý trách anh đâu." Lộ Miêu thấp giọng giải thích, "Chỉ là em không thích người khác can thiệp vào chuyện của em, thật sự em chỉ muốn nhanh kiếm chút tiền, anh xuất hiện như thế khiến em hơi khó xử, do cấp bách nên mới nói mấy lời như thế, anh chớ để trong lòng."

Cô không có cách nào nói thật với anh được, chỉ có thể lựa một lí do khiến anh thoải mái hơn mà nói ra, quả thật tâm tình của Từ Gia

Diên ở đầu dây vì những lời này của cô mà có biến chuyển tốt hơn, nhưng cũng càng thêm thấy được rằng mình phải xin lỗi cô.

Cô vốn cũng có thể trở thành cô em gái gần gũi của anh, giống như Từ Gia Thiên, cảm y ngọc thực, lớn lên không chút âu lo.

Hoặc là ngay từ đầu nếu không có chuyện con nuôi này, cô cũng sẽ không...

Từ Gia Diên hít một hơi thật sâu, cười nói: "Anh biết rồi, anh sẽ không để bụng chuyện này nữa, em cũng đừng nghĩ lung tung, hôm nào anh lại mời em đi ăn, giờ đi ngủ sớm đi, nhé?"

Sự thoải mái trong giọng anh khiến Lộ Miểu thoáng thở phào, ngực cũng không còn khó chịu như bị đá đè nữa.

Cô gác máy, nắm điện thoại, không quay đầu nhìn Kiều Trạch.

Từ đầu đến cuối Kiều Trạch không hề nói gì.

Khi xe buýt dừng lại trước cửa tiểu khu, anh không nói một lời đi xuống xe, Lộ Bảo tung tăng đuổi theo, Lộ Miểu xuống xe sau hết, đi sát sau anh không xa cũng chẳng gần.

Về đến trước cửa nhà, thừa dịp khi anh đang mở cửa, Lộ Miểu cúi đầu nói xin lỗi.

"Cô không cần phải xin lỗi với tôi." Kiều Trạch đẩy cửa ra, cúi người cầm lấy bảng điều tra cá nhân trên bàn, đưa cho cô, "Mai cô không cần đến chỗ làm Văn Tuấn nữa, đừng phí thời gian."

"..." Lộ Miểu nhìn anh không rõ.

"Hạng mục đổi người." Kiều Trạch nói, rất tỉnh táo, "Châu Tuấn là A Xán, phương hướng điều tra của cô đã đúng, tôi cũng thừa nhận năng lực điều tra của cô. Nhưng, tôi không cần một người chỉ biết yêu đương."

Lộ Miêu chân chừ không đưa tay ra cầm.

"Tôi chỉ là... nói xin lỗi cũng không được ư? Tôi đâu có tiết lộ tin tức gì đến vụ án chứ?"

"Hôm nay nói xin lỗi, vậy còn mai? Rồi một thì sao?" Kiều Trạch hỏi, "Trước khi gọi điện tôi đã nhắc cô, nghề nghiệp hóa, nghề nghiệp hóa, vậy mà cô cho vào tai này lại ra tai kia, cô thấy vui thì cô làm. Sát hạch dừng lại ở đây, cô không qua được."

Anh nhét bảng biểu vào tay cô, xoay người về phòng.

Lộ Miêu ngẩn ngơ đứng giữa phòng khách, một lúc lâu cũng không động đậy.

Lộ Bảo lo lắng đảo quanh bên chân cô.

Cô không khóc, cũng không dám xin anh, một mình ngồi trên sô pha trong phòng khách cả đêm.

Sáng hôm qua Kiều Trạch thấy cô dựa vào ghế sô pha ngủ, thậm chí cũng không đắp chăn.

Anh thuận tay kéo tấm chăn mềm ném lên người cô, không đánh thức cô, đi ra ngoài từ sớm.

Khi tỉnh lại, Lộ Miêu thấy trên người có chăn đắp, cô nhìn về phía phòng Kiều Trạch, cửa phòng mở toang, nhưng người đã đi

rồi.

Cô rửa mặt xong xuôi thì đến chỗ salon Văn Tuấn, sau một đêm nghỉ ngơi, tinh thần tâm tình cô cũng đã điều chỉnh đến mức tốt nhất.

Đinh Lệ phụ trách cô là một cô gái trẻ cỡ hai mươi tuổi, không lớn hơn cô là bao, chịu trách nhiệm công việc làm đẹp.

Ngày đầu tiên của Lộ Miểu là làm quen với môi trường làm việc cũng như quy trình làm việc.

Trong cửa tiệm đều là thanh niên hơn hai mươi tuổi, có lẽ vì nguyên nhân công việc, nên khá là nhiệt tình với người mới là cô, cũng rất chiều cô, không quá nửa ngày đã thân quen với nhau.

Nhân viên trong cửa tiệm không nhiều lắm, cộng lại cũng chỉ có tám người, ba nhà tạo mẫu tóc, còn năm người khác đảm nhiệm gội đầu và làm đẹp.

Trong tiệm có năm gian phòng, tất cả đều khép kín, ngày ngày có không ít người vào châm cứu mát xa.

Điều này làm Lộ Miểu có chút bất ngờ. Salon làm tóc ở khu nhà máy đều được phân đông những thợ trẻ tuổi đến, tiền lương thường thấp, ý thức về làm đẹp chăm sóc sức khỏe cũng khá thấp, thanh niên thể chất cường tráng, nhưng ngày nào cũng có không ít người đến mát xa, đều là những người trẻ tuổi, nam nữ đều có cả.

Lộ Miểu mới đến, chỉ làm việc đơn giản là ghi sổ gội đầu, ngay cả cơ hội đi lên tầng cũng không có.

Tuy Châu Tuấn là ông chủ, nhưng một ngày chỉ ghé qua một chốc, dường như không quá bận tâm đến việc làm ăn trong cửa tiệm.

"Sau khi bà chủ mất, anh ấy toàn như thế cả." Đến tối khi xong việc ngồi lại ăn cơm, cô gái ngồi bên cạnh Lộ Miêu nói.

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn cô: "Bà chủ qua đời khi nào thế?"

"Không lâu lắm, mới mấy tháng thôi."

"Vì sao lại mất?"

"Nghe nói là sảy chân rơi từ trên lầu xuống, ngã chết."

Lộ Miêu nhớ đến cô gái trong di ảnh trên vách tường nhà Châu Tuấn.

"Haiz, có lẽ ông trời đổ kị hồng nhan đây mà. Bà chủ đẹp lắm, tình cảm với ông chủ cũng tốt. Cửa tiệm này là do ông bà chủ khai trương, kinh doanh cũng được mười năm rồi, tình cảm giữa hai người rất tốt, không ngờ..."

"Bây giờ gần như ông chủ không dám bước vào tiệm nữa, có lẽ sợ nhìn vật lại nhớ người."

...

Mọi người râm rì bàn tán một phen, cùng với âm thanh cụng ly, không biết là ai châm thuốc, hút một hơi.

Một điếu thuốc được đưa đến trước mặt Lộ Miêu: "Hút không?"

Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn người đó, rồi do dự nhìn hộp thuốc lá, đưa tay rút ra một điếu.

"Em chưa hút thuốc bao giờ." Cô nói, đánh giá điếu thuốc, rồi đưa đến dưới mũi ngửi.

Người đưa thuốc cười: "Chưa hút bao giờ cũng rất bình thường."

Tay bật bật lửa, đưa đến: "Thử đi."

Lộ Miêu đỏ mặt lắc đầu: "Có lẽ không thử vẫn hơn, em không thích mùi khói."

"Không sao, hút vài hơi thôi." Người đó luôn xúi giục, tự ý châm điếu thuốc trong tay cô, mọi người cũng cười ồn ào, bảo cô thử xem.

Lộ Miêu cầm điếu thuốc không nhúc nhích, chỉ mỉm cười.

Lúc này lục lạc treo trên cửa thủy tinh chợt truyền đến tiếng đập cửa.

Lộ Miêu ngẩng đầu, trông thấy Kiều Trạch đi vào thì ngẩn người.

Hôm nay anh mặc áo khoác dài màu đen, gió thổi tà áo phát phơ, trông có vẻ sương gió mệt mỏi.

Tay anh cào tóc, nhìn mọi người đang ăn cơm trong phòng: "Bây giờ còn có thể gọi đầu không?"

"Có chứ." Lộ Miêu dụi tắt điếu thuốc, đứng lên, "Mời anh đi bên này."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 16

Quản lí Châu Kỳ ngăn cô lại.

Gã ta áy náy cười với Kiều Trạch: "Xin lỗi anh, đã hết giờ làm rồi, phiền anh mai lại đến vậy."

Lộ Miểu biết Kiều Trạch nghe không được, nên nhanh chóng tiếp lời: "Không sao mà, dù gì em cũng ăn no rồi, để em gọi cho anh ấy đi, không phải ông chủ nói có khách đến thì phải tiếp đón cho tốt sao."

Kiều Trạch không đáp lại Châu Kỳ, mặt không đổi sắc bước về phía phòng gọi đầu, thái độ nhìn có mấy phần ngạo mạn, mấy người đàn ông trong tiệm khinh thường khẽ hừ, nhưng khách cũng vào rồi, cũng không thể đuổi người được, chỉ có thể tiếc hận rèn sắt không thành thép nhìn sang Lộ Miểu.

"Sau này đừng có năng nỏ quá, đã xong việc thì thôi, có tăng ca ông chủ cũng không tăng tiền lương cho cô đâu."

"Sau này gặp phải khách như thế cứ nói thẳng là em đã hết giờ làm, nếu không cứ chốc chốc lại có người đến, em không định tan ca à?"

...

Lộ Miểu gật đầu như gà mổ thóc, tay che bên miệng dè giọng nói: "Tôi xin lỗi, là tôi không nghĩ đến việc này, lần sau nhất định tôi sẽ chú ý hơn, tôi đi trước đây."

Giống như sợ khách không đủ kiên nhẫn để chờ, vội vàng giặt lấy hai chiếc khăn lông khô rồi rời đi.

Trong phòng gội đầu, cửa treo tấm rèm dày ngăn ánh sáng.

Lộ Miểu vén rèm đi vào, Kiều Trạch đã an vị ở ghế gội đầu, hai tay anh đan chéo trước ngực, quay đầu, nhìn cô bất động.

Lộ Miểu bị anh nhìn có hơi chột dạ, mấp máy môi, không dám nhiều lời, lại không dám đối mắt với anh, cúi thấp đầu, như học sinh tiểu học làm sai lỗi, đứng trước mặt anh, dịu dàng hỏi anh: "Anh có còn muốn gội đầu nữa không?"

Đáng vẻ đáng thương, lập tức chặn lại khẩu khí của anh ở ngay cổ.

Anh nghiêm mặt, không biến sắc cởi áo khoác ra, ném sang ghế bên cạnh, nằm xuống: "Gội sơ qua là được rồi, tôi còn vội."

"Được." Lộ Miểu đáp dứt khoát, cố ý để người bên ngoài nghe thấy, cũng theo quy củ làm việc mà hỏi anh, "Xin hỏi anh muốn dùng dầu gội đầu loại nào? 20 đồng, 30 đồng hay 40 đồng chúng tôi đều có cả."

"Loại giữa đi."

Lộ Miểu đáp "vâng", mượn lúc cúi đầu thoa dầu gội mà ghé mắt nhìn ra bên ngoài, mọi người vẫn còn đang dùng bữa trò chuyện, không ai chú ý sang bên này.

Lộ Miểu không biết trong phòng có cài thiết bị nghe trộm gì đó không, nên không dám nhiều lời, chỉ tận lực gội đầu cho anh.

Đây không phải lần đầu tiên cô gội đầu cho người khác, nhưng có thể vì không quá quen thân với Kiều Trạch, nên khi tay cô xoa đến da đầu anh, cảm giác da thịt chạm vào nhau nóng lên khiến cô thấy mất tự nhiên, dần lòng mấy lần rồi im lặng thu ngón tay về.

Kiều Trạch nhìn như không có phản ứng, từ đầu chí cuối nhắm chặt hai mắt, sắc mặt bình tĩnh, tựa như đã ngủ.

Lộ Miêu thả lỏng tâm tình, từ từ buông bỏ chỗ mất tự nhiên này, coi anh là một người khách bình thường, rất nhanh tập trung làm em gái gội đầu, nghiêm túc gội sạch cho anh hai lần, lúc bôi kem dưỡng tóc xong, một tay còn nâng gáy anh lên, tay kia nhẹ nhàng mát xa trên cổ cho anh.

Ở đây khi gội đầu đều mát xa cô và vai, hôm nay Đinh Lệ dạy cô một ngày, Lộ Miêu sớm đã học thành thạo.

CÔ cũng không nghĩ nhiều, xem anh là khách bình thường thì trong lòng không còn áp lực nữa, chỉ là theo quy trình mà làm, ấn xuống da đầu rồi ấn đến sau gáy, ấn sau gáy xong lại xuống vai, từng chút từng chút, nhẹ nhàng xoa bóp, khi thấy đã ổn, mới cầm lấy vò hoa sen, lòng bàn tay vốc lấy nước, lau chùi qua lại trên cổ với vai anh, giúp anh rửa sạch bọt trên đó.

Chỉ là kỹ thuật của cô còn chưa thành thạo, lúc xoa bóp thì cứ trượt dần xuống, đề phòng còn sót lại bọt, liền vốc lấy nước lau cho anh, bàn tay không tự giác men xuống thấp, trực tiếp trượt vào trong áo anh, lướt đến ngực anh.

Đột nhiên anh trợn mắt, giữ chặt lấy cổ tay cô.

"Đừng sờ bậy bạ." Anh nói, ngữ khí hơi trầm, mơ hồ có chút khàn.

"..." Lộ Miêu kinh ngạc nhìn anh.

Anh nắm lấy tay ra khỏi cổ áo mình, trở mình ngồi dậy, tay tóm lấy khăn lông phủ trên vai lau khô tóc, rồi giơ tay ném sang một bên, tay kia rất tự nhiên cầm lấy vòi nước trong tay cô, cúi người tự mình giữ sạch.

Lộ Miêu khó xử nhìn anh: "Cái đó... Kỹ thuật của tôi không tốt à?"

Kỹ thuật?

Cô dùng đôi bàn tay mềm mại của mình, sờ tới sờ lui lên tấm lưng trần của anh, như chú mèo gãi ngứa, còn hỏi anh có phải kỹ thuật không tốt?

Kiều Trạch sầm mặt: "Bình thường cô đều gội đầu cho khách như thế à?"

"... Đây là quy trình gội đầu bình thường mà."

"..." Kiều Trạch hất mái tóc còn nhỏ nước lên nhìn cô, "Gội đầu đó, chính là gội rửa trên đầu, sau này đừng có thêm lượng công việc lung tung nữa."

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch nhét vòi nước vào tay cô, cầm lấy chiếc khăn lông khác trên tay cô, xoa qua quýt lên mái tóc đen, rồi vén rèm đi ra ngoài trước.

Những người khác trong cửa tiệm đều đã cơm nước xong xuôi, tốp ba tốp năm đi trước, chỉ còn lại một mình quản lí Châu Kỳ.

Gã ta tự mình đến sấy tóc chỉnh sửa cho Kiều Trạch.

Kiều Trạch không có yêu cầu gì về việc tạo hình, chỉ cần sấy khô là được, không đến một lát sau liền trả tiền rồi rời đi.

Lộ Miêu dọn dẹp xong xuôi toan chuẩn bị về, thì Châu Kỳ gọi cô lại.

"Cô ở đâu, tôi đưa cô về."

Nói rồi người cầm lấy chìa khóa trên quầy thu ngân, tắt đèn, đi ra ngoài với cô.

Châu Kỳ nhìn có vẻ xấp xỉ tuổi với Châu Tuấn, tên cũng gần giống nhau, nhưng dáng vẻ lại không giống.

Người này nhìn qua chính là một nhà tạo mẫu tóc điển hình, rất giống Châu Tuấn ở điểm đó, đều tự tạo cho mình những kiểu tóc mới.

Kiểu tóc của Châu Tuấn là dài đến ngang vai, rồi dùng dây chun tùy ý buộc hai lọn tóc mai ra lui sau.

Còn Châu Kỳ lại cạo đi phần tóc ở sau gáy và hai bên tai, còn tóc trên đỉnh đầu với tóc mái khá dài, ở sau khi uốn thì nhuộm màu nâu hợp mốt, đội thêm chiếc mũ lễ phục màu đen, phối với bộ vét ngắn đen sơ mi trắng, trong tạo hình có vài phần của một nhà ảo thuật.

Ấn tượng của Lộ Miêu với gã khá tốt, người thoát nhìn trầm ổn, không nói nhiều, rất chiều cô đến cô, lúc này ăn uống cả đám người

nói chuyện về Châu Tuấn và vợ hắn, gã không nói quá nửa câu, lúc mọi người nhao nhao mời cô hút thuốc, gã cũng chỉ ngồi một bên nhìn, không lên tiếng.

Gã đi xe máy điện đến, đậu xe trước cửa tiệm.

Gã lái xe đến, dừng trước mặt Lộ Miêu: "Ở chỗ nào, tôi tiễn cô."

Lộ Miêu do dự nhìn gã, rồi gật đầu: "Làm phiền quản lí rồi. Dừng ở trạm xe buýt phía trước là được, chỗ em ở khá xa."

Trạm xe buýt chỉ cách chỗ này năm phút đi xe.

Khi Châu Kỳ chờ cô đến trạm xe buýt thì xe vẫn chưa đến, gã đứng chờ xe cùng với cô.

"Sao cô lại quen ông chủ?" Tranh thủ lúc chờ xe, Châu Kỳ nhìn cô hỏi, có vẻ trò chuyện tùy ý.

"Quen trước công trường." Lộ Miêu kể sơ qua chuyện mình quen Châu Mân Mân ra.

Châu Kỳ gật đầu: "Anh ấy tính tình kì quái, tính đề phòng cao, bình thường không đích thân nhận người, mọi người thấy cô là do tự anh ấy đưa đến, nên không xem cô làm người ngoài, cô chờ đề trong lòng, sau này quen nhau là ổn hết."

Lộ Miêu biết gã đang nói đến chuyện mọi người âm ỉ xúi cô hút thuốc.

"Bọn họ đều hút thuốc cả sao?" Lộ Miêu hỏi.

"Cũng chỉ có mấy tay con trai mới hút thôi, con gái con đưa hút thuốc cái gì chứ." Châu Kỳ nói, "Họ cũng chỉ trêu cô thôi, đâu ép

cô hút thật."

Khóe miệng Lộ Miêu cong lên nét cười khỏ: "Em còn tưởng thật chứ, làm em giật cả mình."

Thấy xe buýt đã đến, bèn vẫy tay với gã rồi bước lên xe.

Người vừa đi thì điện thoại vang lên.

Lộ Miêu đưa mắt nhìn, bắt máy.

"Xuống xe ở trạm tiếp theo." Là giọng của Kiều Trạch.

Lộ Miêu đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, không thấy xe hay người nào, nhưng vẫn gật đầu: "Được."

Rất nhanh xe buýt dừng ở trạm tiếp theo.

Lộ Miêu vừa xuống xe không quá một phút, một chiếc Audi đen bóng dừng cái "kít" trước mặt cô, cửa kính dần dần hạ xuống, Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: "Lên xe."

Lộ Miêu mở cửa xe bên ghế phụ ra, ngạc nhiên nhìn anh: "Sao anh lại lái xe đến?"

"Thị giác và khả năng phản ứng của tôi vẫn còn bình thường, có kinh nghiệm lái xe hơn mười năm và kinh nghiệm chạy trốn trên nhiều năm. Chỉ có thính lực bị tổn hại, không đến mức lái xe cũng không an toàn nổi." Kiều Trạch nhìn cô một cái, "Tôi hôm qua tôi đã nói thế nào?"

Lộ Miêu mấp máy môi: "Tôi muốn đến nơi đến chốn."

Lại hỏi anh: "Sao anh lại đến đó? Đúng là xuất quỷ nhập thần."

"Nếu tôi không xuất quỷ nhập thần, bây giờ cô còn có thể bình yên mà ngồi đây à?" Kiều Trạch nhìn cô một cái, "Chuyện hút thuốc đó là sao?"

"Tôi nghi ngờ trong đó có trộn lẫn ma túy tổng hợp." Tên khác của ma túy tổng hợp là thuốc xâm hại tình dục, là ma túy thần kinh kiểu mới, trừ tính gây nghiện rất mạnh ra, còn có tác dụng thúc giục tình dục và ảo giác, sau khi hít rất khéo ăn nói, phản ứng sinh lí tăng cao, từng có nữ phạm nhân khai rằng, sau khi cắn thuốc đã muốn cởi sạch quần áo vận động, muốn cùng người khác âu yếm, không thể khống chế bản thân được.

Kiều Trạch giơ tay ra với cô.

"..." Lộ Miêu khó hiểu, "Làm gì thế?"

"Không phải cô gây trộm người ta nửa điều thuốc à?"

"..." Lộ Miêu lúng túng, "Tôi đâu lấy nổi nửa điều chứ, chỉ lén dùng móng tay móc một chút thôi, bẻ cả nửa điều để người ta phát hiện cho à."

Tay sờ soạng trong túi áo khoác, cẩn thận lấy khăn tay ra, trên khăn tay dính bột phấn và mùi thuốc lá nhàn nhạt.

Thứ này là cô nhân lúc cúi tắt thuốc mà móc lấy, trước khi gọi đầu cho Kiều Trạch thì bôi vào trên khăn tay, cô cho là mình đã làm mà quỷ không biết thần không hay, không ngờ vẫn bị Kiều Trạch trông thấy.

Kiều Trạch cầm lấy thứ đồ đó, đưa mắt nhìn, rồi rút túi chân không vật chứng trong hộp xe ra, để cô bỏ thứ đó vào.

"Vừa nãy tôi còn nghe thấy bọn họ nói, nửa năm trước vợ Châu Tuấn ngã lầu bỏ mạng, thật sự là ngoài ý muốn ư?"

"Tự sát."

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh: "Vì sao? Không phải nói tình cảm của cô ấy với Châu Tuấn rất tốt sao? Hơn nữa cô ấy còn là một cô gái thông minh xinh đẹp đến thế, gia đình mỹ mãn, cơm áo không lo, vì sao lại tự sát chứ?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 17

"Đây mới là vấn đề." Kiều Trạch nhìn dòng xe phía trước dừng lại khi đèn chuyển đỏ, "Đang êm đềm, cô ta vì sao phải tự sát?"

Lộ Miểu đã không suy nghĩ cẩn thận.

Kiều Trạch không truy vấn.

"Nói thử xem, vì sao cô điều tra được đến hắc ta, vì sao phải lên vào salon Văn Tuấn?"

Lộ Miểu mím môi, cẩn thận nhìn anh: "Ý anh là, để cho tôi tiếp tục điều tra?"

Kiều Trạch: "Tôi có nói à?"

"Vậy anh hỏi làm gì." Lộ Miểu không vui, "Dù sao anh thông minh như thế, thì tự mình đoán đi."

Kiều Trạch: "..."

Anh không để ý đến cô nữa, mắt thấy đèn đỏ chuyển xanh, chậm rãi khởi động xe, "Cô có thể nhìn thì cứ nín nhìn đi, dù sao bài kiểm tra của cô, cũng đã kết thúc vào tối qua rồi."

Lộ Miểu phồng má không nhìn anh, đến khi về trước cửa, cô lại xuống nước trước, lặng lẽ giặt tay áo anh: "Bằng không, tôi và anh cùng phân tích suy đoán của tôi nhé, nếu anh cảm thấy tôi có khả năng, thì cho tôi thêm một cơ hội nhé?"

"Không thể thương lượng."

Kiều Trạch mở cửa, Lộ Bảo mong mõi chạy đến anh, theo thói quen Kiều Trạch đá vào chân nó, nhưng chân vừa nhấc lên còn chưa kịp đá, bỗng Lộ Miểu gọi nó một tiếng, nó liền lắc mông bật về phía Lộ Miểu, chân Kiều Trạch rơi vào khoảng không.

Lộ Miểu ngồi xuống ôm lấy Lộ Bảo, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh xem đi, chó của anh chỉ nghe lời mõi tôi thôi."

Kiều Trạch nhìn cô, mặt mày bất động: "Sau đó thì sao?"

"Anh muốn sát hạch tôi, không phải là vì nhìn trúng tôi có thể giao tiếp thuận lợi với anh đấy à. Anh nuôi Lộ Bảo, chẳng phải vì lúc đó anh bình thường nên mới thuận lợi thế sao? Nếu tôi dắt chó anh đi mất, anh còn có thể ỷ lại vào ai đây?" Lộ Miểu đứng lên, "Bây giờ tôi làm cái loa miễn phí cho anh, sẵn võ song toàn lại có thể tự bảo vệ mình, sẽ không làm liên lụy đến anh, chẳng lẽ so ra còn thua cả một con chó ư?"

Kiều Trạch: "Chó biết nghe lời, cô thì sao?"

Lộ Miểu chỉ Lộ Bảo: "Vừa nãy nó cũng đâu nghe lời anh."

Kiều Trạch: "..."

Lộ Miểu: "Đến cả một con chó anh còn không sai bảo nổi, chí ít tôi đây còn đồng ý nghe anh sai bảo, tính thêm một con chó, lần mua bán này còn không thỏa đáng à?"

Kiều Trạch cười với cô: "Nghĩ ngờ của cô còn chưa rũ sạch, tính gì chuyện mua bán với tôi."

Rồi xoay người đi vào phòng.

Lộ Miếu đuổi theo đầy mong chờ: "Tôi thì có nghi ngờ gì chứ?"

Kiều Trạch đang lấy áo ngủ ở trong tủ quần áo, ngón trỏ tay phải chỉ vào tai phải, không quay đầu nhìn, ý tứ đã rất rõ ràng.

"..." Lộ Miếu không nói nên lời: "Anh ăn cơm bị ghen, không lẽ anh còn nghi ngờ cả suất cơm kia?"

Kiều Trạch quay đầu quan sát cô: "Tôi nay còn ở lại không?"

Lộ Miếu: "..."

Một lần nữa anh đặt áo ngủ vào lại trong tủ: "Tôi cho cô năm phút."

Rồi người đi ra phòng khách ngồi xuống sofa.

Lộ Miếu cầm bản khẩu cung của Châu Hương và Châu Thăng cùng tám ảnh chụp ngồi xuống bên cạnh.

Cô cầm tám ảnh, đặt mạnh xuống bàn, chỉ vào người đàn ông trong hình: "Tuy hấn ta đội mũ đeo khẩu trang, nhưng ở đây vẫn lộ ra một nắm tóc, nên tôi đoán tóc hấn hấn phải dài quá tai đến ngang vai, thông thường đàn ông để tóc dài chỉ có hai loại người, một loại là ở trong giới giải trí, ví dụ như ca sĩ, diễn viên, MC, nhà tạo mẫu hay văn nghệ sĩ gì đó, loại khác là bản thân làm chủ, không có gì bị hạn chế. Sau đó đến trang phục của hấn, áo khoác Givenchy cùng quần jean rách màu trắng, nhãn hiệu phối với hàng vỉa hè, hoặc là cố ý, hoặc giống điều kiện từ nhỏ đã thế, nhưng anh xem đi, đốt tay hấn khá to, hiển nhiên không phải từ nhỏ sống trong nhung lụa, nên tôi đoán hấn hấn thuộc loại sau. Mà loại người này, thông thường

cuộc sống từ nhỏ đã khá gian khổ, sau đó bản thân phải nỗ lực dốc sức mới có chút thành tựu, bắt đầu coi trọng việc nuôi dạy con cái, cho nên nếu có con, nhất định sẽ nghĩ cách cho nó có nền giáo dục tốt nhất. Mà trường tiểu học phụ thuộc An Trung là trường tiểu học tốt nhất ở thành phố An."

Kiều Trạch nhưn mày nhìn cô: "Làm sao cô biết hần có con?"

"Bình nước đó." Lộ Miêu chỉ vào bình giữ ẩm hình hoạt hình màu hồng nhạt mà hần cầm theo ở bên tay trái, "Bình nước này thường chỉ có mấy em gái nhỏ mới dùng, còn dấu hiệu này nhìn qua giống một góc của huy hiệu trường tiểu học phụ thuộc An Trung."

Lộ Miêu cầm lấy kính lúp, khoanh lên một góc trên bình nước, chỉ vào hình cung màu tím cùng một nửa góc của sao năm cánh bên trên: "Cả màu sắc lẫn dấu hiệu này nhìn khá giống huy hiệu trường tiểu học An Trung, lại tổng hợp suy đoán với thân phận của hần, tôi đoán hần hần có con gái học ở trường tiểu học An Trung, bình nước này cho thấy có thể là hoạt động giao lưu bố mẹ con cái, hoặc là phần thưởng của hoạt động khác, nói chung là có ý nghĩa kỉ niệm với cả hần lẫn con gái, nên hần luôn mang theo bên mình. Nhưng hần cầm bình nước này đi lấy hàng thì không hợp lẽ thường cho lắm, sau đó tôi xem lại khẩu cung của Châu Hường và Châu Thăng lần nữa, thời gian mỗi lần giao dịch của chúng đều định là vào ba giờ chiều, mà thông thường trường tiểu học phụ thuộc An Trung khoảng bốn rưỡi mới tan, vừa khéo hần lấy hàng xong liền đến trường, nên tôi đoán có thể là trên đường đi đón con hần thuận tiện đi lấy hàng, dù sao người bình thường cũng sẽ không nghi ngờ một ông bố đón con đi học.

"Quan trọng nhất là, anh xem đi." Lộ Miêu chỉ vào động tác xoay người của hắn, một điểm trắng nổi bật trên áo sơ mi đen, "Đây là hoa trắng cài ngực, chỉ khi người thân qua đời mới cài. Nên tôi lại đoán trong nhà hắn có người nào đó mới mất, nhưng nhìn cách ăn mặc lôi thôi của hắn, cả người cũng luộm thuộm, đến con cũng phải tự mình đi đón, nên tôi mới ngờ rằng người mất là vợ hắn. Bóng lưng trong ảnh còn có thể cảm giác được vẻ đau khổ, một người đàn ông chìm trong nỗi đau mất vợ, đồng thời trầm mê vào ma túy, khó mà tiếp tục chăm sóc con được, thậm chí có lúc ngay cả đi đón con hắn cũng không thể, nên tôi mới nghĩ đến chuyện điều tra ở cô bé nào bị bỏ rơi, nhưng cả trường học lớn như thế, tôi không thể ngày nào cũng chực ở cổng được, bảo vệ người ta cũng không đồng ý để tôi đón về. Nên tôi muốn đưa Lộ Bảo đi thử xem, kiểu trẻ con vừa mới mất mẹ, lại bị bố bỏ quên như nó là kiểu cô đơn bàng hoàng nhất, không có người lớn răn đe, có thể con bé sẽ sinh ra cảm giác ỷ lại vào động vật, ánh mắt cũng không giống các bạn học khác, nên tôi đầu tiên con bé đứng xem trong đám người, những bạn nhỏ khác đều được bố mẹ đón đi ngay, chỉ còn một mình con bé, theo trực giác tôi biết mục tiêu của mình chính là nó. Hôm sau mới đặc biệt để Lộ Bảo làm ngã con bé, con bé tuổi nhỏ không để phòng gì, cứ thế dẫn tôi về nhà nó."

"Sau đó tôi gặp bố nó, tuy trên ảnh không thấy rõ mặt, nhưng dáng người rất giống, tôi cố ý ném bóng vào trong phòng hắn, lúc Lộ Bảo đi nhặt bóng đột nhiên không khống chế được với tủ đầu giường. Có thể làm cho Lộ Bảo chột trở nên nóng nảy, hoặc là thi thể, hoặc là bom đạn, hoặc là ma túy, nhưng ngửi mùi với sức chứa thì hiển nhiên không thể là thi thể, trong nhà của mình, càng không thể nào đặt bom được, vậy chỉ còn lại mỗi ma túy. Nhưng hắn là người cung cấp hàng ở tầng chót hết, hắn đang bán ma túy nuôi

nghiện, Châu Triều với Châu Thăng đã bị tóm mấy ngày, hàng của hắn sẽ đến đâu đây? Hắn là đang nuôi ai?"

"Lúc đó tôi thấy trong phòng khách của hắn có một cái đầu người plastic với đủ loại kéo, nên cơ bản nhận định hắn là nhà thiết kế tóc, hơn nữa nhìn hoàn cảnh hắn và Châu Hường Châu Thăng giao hàng, không thể nào là nhân viên được, hắn không có nhiều tiền như thế, nên lúc hắn hỏi tôi làm gì thì tôi vờ bảo là mình từng làm thuê trong tiệm cắt tóc, để hắn có ấn tượng trước, kết quả mấy hôm sau trong lúc vô tình anh tôi đã giúp tôi một phen."

Nói xong Lộ Miểu đặt tấm ảnh xuống, nhìn sang Kiều Trạch: "Hôm đó không phải tôi nói với anh là muốn câu con cá lớn ư? Hắn muốn cung cấp hàng, khẳng định dưới hắn còn có cả một nhóm người hút, nhưng Châu Triều Châu Thăng đã bị bắt, bọn hắn lấy hàng từ đâu ra đây? Tôi vốn nhân cơ hội điều tra xem mạng lưới tiêu thụ ma túy dưới hắn gồm có ai, thông qua đâu mà tụ tập với nhau, có nguồn hàng cung cấp khác không, nhưng trong khối thuốc tối nay, nếu thật sự có trộn ma túy tổng hợp, đây là ma túy loại mới, bọn Châu Hường không có hàng, không phải điều này nói lên rằng, bọn chúng nhất định có đường mua hàng khác mà chúng ta không biết đây ư?"

Kiều Trạch như mỉm cười: "Cũng không tệ lắm, chẳng qua là vận khí tốt, mới làm xiếc có hai ngày mà cô đã bảo Lộ Bảo đựng đến Châu Mân Mân rồi."

Lộ Miểu bất mãn: "Đó là vì tôi hiểu tâm lý của một đứa trẻ bị vứt bỏ, biết không hả?"

Nói rồi không nhận được nhú mày: "Nhưng tôi nghĩ mãi không ra, vợ Châu Tuấn cũng đã mất được nửa năm, vì sao đến giờ hắn

vẫn còn cài hoa trắng? Làm tôi tưởng cô ấy chỉ mới mất gần đây. Hơn nữa vì sao vợ hắt phải tự sát? Vì Châu Tuấn chơi ma túy? Nhưng hắt nghiện cũng ít nhất phải ba năm, cô ấy không thể chỉ mới phát hiện ra gần đây, cho dù mới phát hiện, nhưng vì sao cô ấy không khuyên hắt cai nghiện mà lại tự sát? Không phải cô ấy còn đứa con gái bảy tuổi sao? Để con gái lại cho ông chồng nghiện ngập, còn mình tự sát, điều này không hợp với tính cách của một người mẹ, hơn nữa cô ấy với Châu Tuấn cùng gây dựng sự nghiệp, lại làm nghề phục vụ, hắt tính cách cũng không thể quá yếu đuối được."

Kiều Trạch cầm ly nước lên chậm rãi hớp: "Điều này thì cần tự cô điều tra mới rõ."

Mắt Lộ Miêu lập tức sáng lên, cẩn thận nhìn anh: "Ý anh là, bài kiểm tra của tôi chưa chấm dứt?"

"Một cơ hội cuối cùng." Kiêu Trạch đứng lên, "Nếu để tôi phát hiện cô còn đưa thứ tình cảm vớ vẩn vào công việc, thì đến Lộ Bảo giúp cô cũng vô ích thôi."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 18

Lộ Miêu thấy mình nào có đưa tình cảm nam nữ vào công việc đâu, chẳng phải cô chỉ gọi điện giải thích cho anh trai thôi sao.

Nhưng câu này cô không dám nói với Kiều Trạch, trọng tâm vấn đề anh nhìn không giống cô, mà anh đồng ý cho cô một cơ hội nữa là cô đã rất vui sướng rồi.

Mấy ngày sau, cô cứ như được tiêm máu gà* vậy, ngày ngày là người đầu tiên đến cửa tiệm, cũng là người về cuối cùng, hễ là việc đơn giản đều giành làm hết.

(*Một liệu pháp bổ sung chất dinh dưỡng đầy mê tín vào những năm 1959-1965, ngày nay dùng chỉ những người sung sức quá mức.)

Người cần cù ai cũng quý, huống gì là một cô gái trẻ đáng yêu xinh xắn dễ thương, mấy ngày sau, quan hệ của Lộ Miêu với đồng nghiệp đã trở nên rất tốt, bình thường mọi người không có việc gì làm đều thích tìm cô trò chuyện, nhưng không hẹn cùng nhau đi ăn, cũng không còn cảnh như đêm hôm đó, mọi người nhao nhao bảo cô hút thuốc nữa.

Đến chiều ngày thứ ba Kiều Trạch mới nói kết quả kiểm tra thuốc lá cho cô.

"Quả thật có thành phần của ma túy tổng hợp." Anh nói, đích thân gọi điện cho cô, "Một mình cô nhớ đề tâm chút, đừng làm gì ngốc nghếch đấy."

Lộ Miêu "ờ" đáp, không thấy bất ngờ trước kết quả này. Con nghiện khi không đủ tiền mua thuốc, phần lớn sẽ quay sang việc bán thuốc để nuôi con nghiện, dù đồ cũng được, lừa gạt cũng xong, dùng hết loạt thủ đoạn, dù người bên cạnh hít thứ thuốc này, thử một lần hai lần thì thành nghiện, không dứt ra nổi.

Cô là người Châu Tuấn đích thân đưa đến, là người lạ đối với hội này, những người khác chẳng bận tâm đến việc cô có dính vào hay không, nhiều người sa vào, càng nhiều người “gia nhập”*, càng thêm nhiều con đường để giải quyết con nghiện của mình.

(*Từ gốc là 下线, hình dung chiêu sấn “gà” trong bán hàng đa cấp.)

Lúc Kiều Trạch gọi đến, cô đang làm trong tiệm, đã đến chiều, là thời gian nhàn rỗi nhất trong tiệm, cũng không có ai để ý đến việc cô gọi điện hay không, gọi cho ai.

Lộ Miêu cũng không cố ý che giấu cuộc gọi, những người khác cười hỏi có phải đang tán gẫu với bạn trai hay không, thì cô chỉ cười thẹn thùng.

Cô chưa tắt máy thì Châu Tuấn đã đến.

Hắn đến không thường xuyên lắm, cách ngày đến một lần.

Trông thấy Lộ Miêu đang gọi điện, hắn thản nhiên nhìn Lộ Miêu một cái, cũng chẳng nói gì.

Có lẽ do chuyện vợ qua đời, nên nhìn hắn trông hơi ủ dột.

Người khác bắt gặp, trên mặt Lộ Miêu sẽ có vẻ xấu hổ khi bị bắt quả tang đang “bắt cá trong giờ làm việc”*, còn lúc hắn đến thì lại

đỏ mặt bịt loa chào hỏi với hần: "Chào buổi chiều ông chủ."

(*Tên một trò chơi khá phổ biến, được dùng để chỉ những người đi làm mà không chuyên chính, chỉ lo làm việc riêng.)

Châu Tuấn khẽ gật đầu: "Đang gọi điện với bạn trai đấy à?"

Hai má Lộ Miêu ửng đỏ, nhìn có vẻ ngại ngùng: "Cũng không hần..."

Sau đó khẽ thấp giọng nói với đầu dây "Em bận việc rồi, lát nữa sẽ tìm anh" rồi liền tắt máy.

Châu Tuấn mỉm cười: "Còn nói không có à."

Cũng không nói gì thêm, chỉ quan sát trong phòng, rồi hỏi cô: "Làm ở đây đã quen chưa?"

Lộ Miêu gật đầu liên tục: "Ừm, mọi người đối xử với tôi rất tốt."

"Quen là ỏn rồi, làm tốt lắm." Trấn an xong, người bước vào, nhìn quanh đại sảnh một chốc, mọi người đều đã ở trên tầng cả.

Hần ở trên tầng hai giờ, Lộ Miêu quan sát đại thể, thấy trong hai giờ này, người trong tiệm đều lên đó một lượt, đợi qua một lúc lại đi xuống.

Lộ Miêu đoán hần hần là đến đưa thuốc. Theo quan sát từ cái đêm mọi người ỏn ào dụ cô hút thuốc đó, xem chừng mỗi người ở đây có thể đều là con nghiện, bọn họ dụ dỗ làm ỏn, cung cấp ma túy cho khách hàng, vô hình trung nơi này đã trở thành cái chợ, cũng cung cấp "cơ hội buôn bán" cho những kẻ bán thuốc. Số hàng

Châu Tuấn đến giao dịch, cũng trở thành nguồn cung cấp cho cái chợ này.

Khoảng bốn giờ, Châu Tuấn với một cô gái tuổi trẻ gọi là "chị Nghê" đi về. Lộ Miêu có gặp cô ấy hai lần, còn khá trẻ, không cao, đáng vẻ xinh đẹp, lạnh lùng, ngày nào cũng đến chăm sóc mặt, mỗi lần đều là tự Đinh Lệ làm việc cho cô ta.

Hôm nay hình như cô ta đợi riêng Châu Tuấn, rồi sau đó rời đi với hắn.

Lộ Miêu nhìn theo bóng lưng hai người một lúc lâu, lén hỏi Đinh Lệ: "Vậy có phải là bà chủ mới không?"

Vừa hỏi xong đã bị Đinh Lệ vỗ lên gáy: "Đừng nói bậy bạ."

Rồi không nói thêm gì.

Lộ Miêu cũng không hỏi tiếp, bận việc của mình, không ngờ đến hơn sáu giờ thì tiếng chuông cửa vang lên, cô nhìn sang, là Châu Mân Mân đẩy cửa vào.

Tuy là cửa tiệm trong nhà, nhưng cô bé này nhìn nhút nhát, khẽ mím môi, mở to hai mắt, cẩn thận nhìn vào bên trong, lúc nhìn thấy Lộ Miêu thì hai mắt sáng lên, tay chân nhẹ nhàng đi về phía cô.

"Chị ơi." Cô bé khẽ kéo tay Lộ Miêu, ngẩng đầu nhìn cô, "Chị ở đây thật sao?"

Cô bé này mặt mũi rất khá, có vài phần giống với mẹ Trần Nhất Văn của mình, điển hình là mặt trái xoan, cằm nhọn, mắt đen sáng ngời, tóc dài xõa ngang vai, đuôi tóc còn cong tự nhiên, cả người

thoạt nhìn vừa xinh xắn lại đáng yêu, tính tình dịu dàng, là nguyên nhân gì mà phải khiến cô ấy bỏ mặc đứa bé này rồi tự sát chứ?

Còn đang xuất thuận, bàn tay bị giật nhẹ.

"Chị ơi, chị làm sao thế?"

"Không sao." Lộ Miêu gấp nửa người, nhìn cô bé, "Sao em lại đến đây? Bố lại không đi đón em nữa à?"

Châu Mân Mân lắc đầu: "Lại không thấy ạ."

"Tự em đến đây."

Rồi kéo tay cô: "Chị ơi, chị có thể về nhà chơi với em không? Em không thích ở nhà một mình?"

Lộ Miêu khó xử gãi đầu, rồi nhìn Châu Kỳ ở bên kia: "Quản lí..."

Châu Kỳ cũng nghe thấy hai người nói chuyện, đưa mắt nhìn khách ngoài cửa tiệm: "Không sao đâu, chiều nay cũng không có khách mấy, em cứ đưa con bé về trước đi."

Vừa đúng lúc Đinh Lệ gọi đầu xong cho khách đi ra, cười nói: "Em còn thích chơi với con nít à."

Khom người véo mũi Mân Mân, nhưng lại bị cô nhóc ghét bỏ đập vào tay.

Đinh Lệ cười có chút xấu hổ, nhưng rất nhanh đã giấu đi, căn dặn Lộ Miêu: "Trời bên ngoài lạnh, Mân Mân lại bị hen, em đưa con bé về thì nhớ mặc thêm áo cho nó, đừng để nó bị cảm nhé."

Lộ Miểu bất ngờ nhìn Châu Mân Mân, cô không biết cô bé bị hen, rồi chợt hiểu vì sao Châu Tuấn phải mang theo bình nước bên mình.

Cô gật đầu, kéo chặt áo cho Châu Mân Mân, rồi lúc này mới đưa cô bé về.

Châu Mân Mân mới lên sáu, đi học trước một năm.

"Em không thích cái chị kia, bẩn quá." Ra khỏi cửa, đột nhiên Châu Mân Mân nói.

Trong lòng Lộ Miểu "lộp bộp", ngạc nhiên nhìn cô nhóc: "Mân Mân, không được nói với chị như thế. Chị ấy làm sao?"

Châu Mân Mân mím cái miệng nhỏ nhắn không nói gì, suốt dọc đường cũng không nói thêm.

Về đến nhà, Lộ Miểu nhìn Trần Nhất Văn trên tường, hỏi cô: "Mân Mân, đó là mẹ em hả?"

Châu Mân Mân nhìn lướt qua, cắn môi, im lặng gật đầu.

Lộ Miểu cẩn thận nhìn sắc mặt cô bé, có phần bi thương, chực khóc nhưng lại không khóc, lại mơ hồ có chút bài xích, sắc mặt nhìn rất phức tạp.

Lộ Miểu không đọc hiểu vẻ phức tạp này.

Lúc này cô bé đã ngún nguẩy dặt tay cô ra: "Chị ơi, em đi nấu mì trước đây."

Rồi xoay người chạy vào bếp.

Lộ Miêu đi theo, nhìn cô bé nhón chân, cố sức với lấy ấm đun nước nhỏ trên bếp ga xuống.

Lộ Miêu bước đến giúp.

"Mân Mân, bình thường đều là em nấu ăn à?"

"Trước kia là mẹ nấu, bây giờ có bố ở nhà thì bố sẽ nấu. Bố không có nhà, em đói thì tự nấu mì ăn." Châu Mân Mân thấp giọng nói, thấy Lộ Miêu đặt nồi lên bếp, liền thành thạo vặn ga, sau đó lấy cái ghế đầu nhỏ đến, đứng lên ghế, nhìn nước trong nồi từ từ sôi, rồi bỏ mì vào.

Lộ Miêu nhìn cô bé mà đau lòng, liền đến kéo cô bé ra, nấu mì giúp cô bé.

Khi mì nấu chín thì Châu Tuấn cũng đã về, thấy Lộ Miêu trong bếp thì nhú mày, bước đến.

"Để tôi."

Lộ Miêu không giành với hắn, chỉ mím môi, rồi không nhìn được mà khuyên: "Ông chủ, Mân Mân còn nhỏ như thế, anh để con bé ở trong bếp một mình, rất nguy hiểm."

"Tôi biết." Châu Tuấn tranh thủ nhìn cô, "Tôi sẽ để ý hơn. Cô nên về đi rồi."

Lộ Miêu gạt đầu, về lại tiệm, những người khác vẫn chưa tan làm, có lẽ do Châu Mân Mân nói Đinh Lệ "bẩn", nên khi Lộ Miêu nhìn chị, cảm giác hơi kì lạ.

Tuy Đinh Lệ phụ trách cô, nhưng thật ra cũng không lớn lắm, cũng chỉ khoảng độ hai hai hai ba, người xinh đẹp, gầy, cao một mét sáu, mái tóc xoăn thực hợp một, khá trẻ trung, tính khí tốt, hay chiều cổ đến cô.

Cô nhìn không giống người cầu kết với Châu Tuấn, hơn nữa cô ấy còn là bạn gái của Châu Kỳ.

Chuyện này hai hôm sau Lộ Miêu mới biết, hôm đó là thứ bảy, ngày phát tiền lương, đến chiều hẹn nhau tối đi Kara hát ăn mừng.

Trước khi đi Lộ Miêu lén gửi tin nhắn cho Kiều Trạch: "Tối nay tôi không về, đi KTV Hoàng Gia."

Gửi xong tin nhắn, Lộ Miêu thấy cánh tay Đinh Lệ thân mật kéo tay Châu Kỳ, ỏn ẻn gọi gã một tiếng: "Châu Kỳ..."

Châu Kỳ rút tay ra, nhét vào túi quần, nhìn thật lạnh lùng.

"Quản lí với chị Lệ là một đôi đây." Đồng nghiệp đi với Lộ Miêu khề nói bên tai cô, "Bọn họ qua lại nhiều năm rồi, cô không nhìn ra à?"

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn cô ta: "Quả thật không nhìn ra."

"Từ khi lên cấp ba chị Lệ đã theo quản lí lẩn lộn rồi, vì anh ấy mà phá thai nhiều lần, nhưng vẫn theo một lòng."

Bất giác Lộ Miêu đưa mắt nhìn hai người họ, cánh tay bị hất ra của Đinh Lệ lại quấn lấy tay Châu Kỳ, nhìn có vẻ đánh đá, lần này Châu Kỳ không đẩy cô ra nữa, mãi đến khi vào phòng KTV vẫn không bỏ ra.

Lộ Miêu vốn tưởng tối nay sẽ tụ họp với người làm cùng ở Văn Tuấn, không ngờ còn có một nhóm người khác nữa, năm sáu người, không chênh lệch tuổi tác lắm, đều là những nhân viên ở các salon tóc gần đó, ba nam ba nữ, nhìn có vẻ quen thân với đám người, nhất là một cô gái trẻ nhuộm tóc vàng trong đó, thấy Châu Kỳ thì còn duyên dáng cười gọi một tiếng "A Kỳ", người liền bước lên.

Châu Kỳ rút cánh tay bị Đinh Lệ ôm lấy ra, mỉm cười với cô ta, rồi ngồi xuống ghế, cô nàng tóc vàng cũng ngồi xuống cạnh gã.

Đinh Lệ sầm mặt, tay chỉ vào cô nàng nọ: "Châu Kỳ, anh vẫn còn qua lại với con khốn không biết xấu hổ này ư?"

Người đàn ông ngồi cạnh cô nàng tóc vàng cười nhìn Đinh Lệ, rồi quay sang phía Châu Kỳ: "Châu Kỳ, mày để bạn gái cười lên đầu đó hả? Mày còn là đàn ông không thế?"

Rồi chậm chạp rút một bọc đồ trong túi tiền ra, bọc bằng giấy trắng, ném lên bàn: "Mày giáo huấn nó, thứ này cho mày."

Châu Kỳ liếc nhìn hắn ta một cái, khóe miệng cười cười.

Cô ả tóc vàng cũng thấy túi đồ tương tự lên bàn, tay bò lên tay gã, nhả hơi bên tai: "A Kỳ, nếu anh dám cho nó hai tát, thứ này cũng là của anh, còn cả em nữa..."

Châu Kỳ nhìn cô nàng một cái, đột nhiên đứng lên, "bốp bốp" hai cái, ngay tại chỗ cho Đinh Lệ hai cái bạt tai, cái tát vừa tàn nhẫn vừa mạnh, Đinh Lệ lão đảo, "loảng xoảng" ngã lên bàn, mọi người vỗ tay cười to.

Lộ Miêu khiếp sợ nhìn tình cảnh này: "Quản lí, sao anh lại có thể..."

Lời đến bên miệng lại đề xuống, mấp máy môi, đỡ Đinh Lệ không rên một câu dậy, lo lắng nhìn cô ta: "Chị không sao chứ?"

Hai bên má Đinh Lệ sưng phồng lên, lực của Châu Kỳ khá lớn, đánh khiến răng cô bập xuống môi dưới, cắn ra máu, bên khóe miệng còn vương tơ máu, nhìn rất khổ sở.

Cô ta giờ tay quệt miệng: "Chị không sao."

Ngước mắt lên, nhìn Châu Kỳ và cô ả tóc vàng bên cạnh gã đây cầm phần.

Cô nàng tóc vàng cười duyên dáng dựa vào ngực Châu Kỳ, ngẩng đầu nhìn gã: "A Kỳ, nó còn trùng mắt với em kìa."

Thấy Châu Kỳ không có động tĩnh, miệng cong lên: "Anh chẳng thương người ta."

Rồi đi lên định tát Đinh Lệ, nhưng lúc này Lộ Miêu theo bản năng giờ tay ra ôm lấy Đinh Lệ, cô quay lưng lại, chắn trước người Đinh Lệ, một tát của cô nàng tóc vàng quét qua trán cô, móng tay cào một đường vết máu nhọt nhọt trên trán cô.

Đinh Lệ nhìn cô đây phức tạp.

"Chúng ta vào nhà vệ sinh sửa sang lại chút đi đã." Lộ Miêu cúi đầu nói với cô ta.

Đinh Lệ chân chừ gật đầu.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 19

Lộ Miêu đỡ Đinh Lệ vào nhà vệ sinh, rồi lại ra đứng trước tìm ít đá lạnh.

Một cái tát kia của Châu Kỳ rất mạnh, mặt Đinh Lệ sưng phù lên, Lộ Miêu nhìn mà thấy khó chịu thay chị ta.

Cô cầm đá cẩn thận chườm lên mặt chị ta, nhớ lại vẻ tàn nhẫn của Châu Kỳ, lại nhin không được bất bình thay.

"Sao quản lí có thể làm thế chứ? Những người nọ là ai chứ?"

"Gần đây anh ấy đều thế cả."

Đinh Lệ cúi đầu nói, cục đá kích thích đến vết thương, người co lại, Lộ Miêu nhẹ tay hơn, lo lắng nhìn chị ta: "Hay chị đi gặp bác sĩ với em nhé, xem chừng cục đá này không ổn đâu."

Đinh Lệ lắc đầu, rồi cầm lấy cục đá trong tay cô: "Để tự chị làm."

Lộ Miêu không giành với chị ta, chỉ là nhìn chị ta như thế, cứ thấy khó chịu.

"Chị Lệ à." Ở trong tiệm cô đều gọi chị ta như thế, lí lịch của chị ta dày hơn so với cô, lại là người phụ trách cô, trong tiệm cũng gọi cô một tiếng "chị Lệ".

"Quản lí đối xử với chị như thế, sao chị còn..." Cô không nói hết, nhưng ý đã rõ.

Đình Lệ hiểu ý cô, quay đầu mỉm cười buồn bã: "Còn đi theo anh ấy phải không?"

Lộ Miêu mím môi không đáp, nhìn mà thấy tủi thân hộ chị ta.

Đình Lệ ở trong chốn này đã lâu, lâu rồi không có ai ngu ngốc ra mặt giùm chị ta như cô, ngu ngốc bất bình giùm chị ta, trong mắt chị ta, Lộ Miêu chỉ là một cô gái vừa bước chân vào xã hội, ngốc nghếch không hiểu gì, thế nên lúc nói chuyện với cô, bất giác có chút cảm khái của người từng trải.

"Miêu Miêu, sau này tìm đàn ông phải mở to mắt ra, biết chưa?" Chị ta nói, "Từ mười sáu tuổi chị đã theo anh ấy, theo liền mười năm."

Châu Kỳ hơn chị ta bốn tuổi, bỏ học từ cấp ba, học nghề trong salon tóc, salon đó ở ngay cổng trường Đình Lệ học. Châu Kỳ hai mươi tuổi anh tuấn điển trai, hài hước dí dỏm, còn có vài phần lưu manh vô lại, bản thân gã cũng chẳng đàng hoàng, là đại ca nhỏ nổi tiếng ở khu phố đó, thích gì nói đó, có khi ức hiếp người ta, nhưng cũng có lúc giúp người ta đòi công bằng. Kiểu đàn ông vừa xấu vừa có khí chất anh hùng này đối với những cô gái độ tuổi mới biết yêu đúng là hấp dẫn trí mạng, Đình Lệ cũng thuộc nhóm người bị vẻ lưu manh của gã thu hút.

Khi chị ta bị một nam sinh khác áp úng thổ lộ, đột nhiên gã xuất hiện, kéo cô ra sau, để cậu chàng không quấy rối chị ta nữa, thì cô gái mười sáu tuổi đã dễ dàng bị chinh phục.

Gã tỉ mỉ làm tóc cho chị ta, ngày ngày sau giờ tự học sẽ tiễn chị ta về, chị ta nhanh chóng sa vào cảm giác bá đạo dịu dàng này, trong lòng trong mắt chỉ có mỗi gã.

Chị ta yêu sớm, không chịu nổi mê hoặc của gã nên lén ở chung, từ lớp mười thành tích của chị ta đã trượt dốc, nhưng lúc thi đại học vẫn suýt được trường cao đẳng trong huyện chọn, gã trở nên luống cuống, nói sau này chị ta học đại học sẽ không để ý đến gã nữa, ép chị ta phải chọn giữa gã và đại học.

Chị ta chọn gã, trong mắt chị ta, đại học không được tích sự gì, chị ta yêu người đàn ông này, đồng ý vì người đàn ông này mà từ bỏ mọi thứ.

Chị ta còn trẻ nên căn bản không nghĩ đến, một người đàn ông lấy chuyện chia tay để uy hiếp, ngăn người con gái của mình trở nên xuất sắc, thì đến hoài bão bản thân của người đàn ông này có vấn đề.

Một người đàn ông trưởng thành có trách nhiệm, cho dù tạm thời không thể cho cô ấy một cuộc sống tốt, nhưng chí ít cũng nguyện ý vì cô ấy, cùng đi lên với cô ấy, chứ không phải kéo cô ấy sa chân.

Chị ta bỏ học đại học, theo Châu Kỳ vào salon tóc làm công.

Bản thân Châu Kỳ phức tạp, bên cạnh đều là bạn xấu, lại ở thành phố An ma túy tràn lan, xung anh gọi em kéo bè kết phái, rất nhanh Châu Kỳ đã bị anh em dụ hút ma túy, hai năm sau Đinh Lệ mới phát hiện, chị ta không nỡ rời bỏ người đàn ông này, nhưng khuyên gã cũng không được, trong cơn tức giận, chị ta giận dữ mà hút theo.

"Bọn họ đều nói, mấy thứ ma túy này qua tay nhiều người rồi mới đến đây, trong đó trộn không biết bao nhiêu bột mì, nào có dễ nghiện như thế." Đinh Lệ nói, "Lúc đó chị cũng tưởng thế, nếu em đã không khuyên được anh, anh hút, vậy em cũng hút, cả hai đều hút, để xem anh còn dám chà đạp nữa không."

Nói xong chị ta cười: "Ban đầu anh ấy sợ chị chạm vào thật, ngăn chị nhiều lần, anh ấy thật sự rất sợ chị hít, nhưng chính anh ấy còn không chịu bỏ, chị cũng không còn cách nào, có lần lên cơn ngiên, cứ như phế vật vậy, run lẩy bẩy tìm bột, chị không chịu đưa anh ấy, anh ấy liền bóp cổ chị ép, thật sự anh ấy muốn bóp chết chị, lúc đó chị chợt cảm thấy tuyệt vọng, cũng có chút cam chịu, đưa thuốc cho anh ấy, rồi chị cũng thử, chị chỉ muốn biết, thứ kia rốt cuộc có ma lực gì, mà khiến anh ấy..."

Đinh Lệ ghen ngào, hít mũi: "Sau lại thành như thế... Anh ấy không bỏ được, chị cũng dứt không nổi."

Rồi chị ta quay đầu nhìn Lộ Miêu: "Hắn em không đụng đến thứ đó đâu nhỉ."

Lộ Miêu gật đầu: "Em không dám đụng vào. Em có cậu em cũng vì dùng thứ đó mà yếu dần, nhưng không phải cậu ấy tự nguyện."

Đinh Lệ gật đầu: "Không đụng đến là tốt nhất. Ngàn vạn lần em đừng có suy nghĩ muốn thử, dù một lần cũng không được."

Lộ Miêu mấp má môi, gật đầu, do dự nhìn chị ta: "Mấy người kia đó, có phải cũng đều... hít không?"

Đinh Lệ cười: "Người ông chủ tuyển dụng, có thể sạch sẽ sao? Anh ta còn phải dựa vào bọn chị để mà kiếm tiền ấy chứ."

Rồi ngạc nhiên nhú mày: "Chị nhớ em cũng là người anh ấy đưa vào, vậy mà em không đụng đến, anh ấy có biết không?"

Lộ Miêu mù mờ lắc đầu: "Anh ấy không hỏi em, chỉ hỏi em có hứng thú vào tiệm làm không, rồi đưa em đến. Anh ấy... cũng hít à?"

"Còn nói gì nữa." Khóe miệng Đinh Lệ vạch ra nụ cười trào phúng, "Anh ta và Châu Kỳ là anh em, một nhóm chơi với nhau, ai lôi kéo ai còn chưa biết. Nếu không phải bọn họ đụng đến thứ này, chị Văn sao lại chết chứ."

"Bà chủ..." Lộ Miêu chân chừ nhìn chị ta, "Chết là vì ông chủ hít ma túy ư?"

"Không phải." Đinh Lệ đặt túi chườm đá qua một bên, "Biết vì sao tên trọc với ả tiện nhân kia để Châu Kỳ đánh chị mà anh ấy sung sướng thế không?"

"Chị ngủ với hắn ta. Hít phải rồi, chẳng còn biết ai là ai, cứ thế mà ngủ. Sau đó hắn ta quấn lấy chị, chị không chịu, hắn liền tìm cách dạy dỗ chị. Nhưng Châu Kỳ là người đàn ông độ lượng thế, chị đi học đại học còn đòi chia tay chị, làm sao chịu nổi chị đội nón xanh lên đầu anh ấy chứ, huống gì chuyện của chị Văn..." Đinh Lệ dừng lại, cup mí mắt xuống, "Anh ấy còn hận chị ấy chứ, người khác chọc anh ấy một chút, anh ấy liền đánh chị một trận. ả kia thích anh ấy, nên cũng thích nhìn anh ấy đánh chị." Đinh Lệ nói xong liền mỉm cười với cô, "Em xem đó, lúc anh ấy đánh chị những kẻ khác đều thờ ơ phải không? Cũng đã quen rồi, không muốn gây chuyện, còn trông cậy vào hàng anh ấy đưa nữa mà. Cả nhóm bọn chị cứ thế cả, một đám phé vật. Em đừng có u mê đi theo nữa, tìm một cơ hội rồi rời khỏi cửa tiệm này đi."

Chị ta khuyên nhủ cô, nhưng câu chữ và cả thần thái trong đó, là đã sớm chết lặng trước những chuyện này rồi.

Lộ Miêu không ngờ chị ta sẽ nói những điều này với cô, nhìn chị ta, bỗng giật mình.

Đinh Lệ thấy bộ dạng giật mình của cô trong gương, liền lắc đầu cười: "Em rơi vào rồi, đối với chị chẳng có gì tốt. Chị không bán thuốc, cuộc đời này đã bị hủy hoại rồi, con tranh kiếm gì nổi về tiền bạc nữa chứ, không lẽ để Châu Kỳ đánh tiếp sao?"

Cúi đầu nhìn đá chườm đã tan thành nước trong tay, lập tức ném vào thùng rác: "Về thôi."

Vừa đẩy cửa ra, Châu Kỳ mặt lạnh đã nhìn hai người.

"Sao đi lâu thế?" Gã hỏi.

Vừa nãy ở trước mặt cô Đinh Lệ vẫn còn đáng vẻ tang thương từng trải là thế, nay đứng trước Châu Kỳ khí thế lại xẹp đi, lại không cam lòng, mím môi lạnh mặt không nói gì.

Tên đầu trọc với ả tóc vàng đứng một bên trêu ghẹo, lần này Châu Kỳ không ra tay nữa, chỉ khom người xách lấy chai rượu trên bàn, nốc hai ngụm, rồi lại đặt mạnh xuống, quay đầu nhìn hai người kia: "Hôm nay khó có dịp mọi người rảnh rỗi gặp mặt, dù sao cũng phải gặp máu một phen chứ?"

Hai người kia lập tức im mồm, tên đầu trọc cười nói: "Nói gì thế, khó khăn mới có dịp ra ngoài, sao có thể mất hứng chứ."

Cầm chai rượu lên, mở nắp bình, cũng tu một ngụm lớn, lúc đặt rượu xuống lại như vô ý quét mắt nhìn Lộ Miêu một cái: "Cô em này nhìn lạ mặt lắm đấy."

"Mới đến tiệm, là người A Tuấn tự đưa đến." Lúc nói, Châu Kỳ lại cúi người cầm lấy ly cocktail màu quả đào, đưa Lộ Miêu, "Miêu Miêu, người này là anh Quang, là nhân vật lớn trong khu chúng ta, kính anh Quang một ly đi."

Ly Cocktail mới đi nửa đường đã bị Đinh Lệ cướp lấy.

Chị ta giờ ly, nhìn tên trọc cười: "Lão Quang, trước đây là em không hiểu chuyện, có chỗ nào đặc tội với anh thì chớ để bụng."

Nghiêng người chạm vào chai rượu của hắn ta, ngửa đầu một hơi cạn sạch.

Tên trọc cười nhìn chị ta: "Ồ, em gái này là gì của em thế? Vừa nãy vì em đến cả mạng cũng không cần, bây giờ em lại che chở nó?"

"Điều đó là đương nhiên, đồ đệ của em, không che chở em ấy thì che chở ai chứ." Đinh Lệ uống hết rượu liền đặt mạnh ly lên bàn, "Huống gì em ấy là người A Tuấn tự đưa đến, con gái A Tuấn rất mến em ấy, anh đừng có lòng dạ gì."

Rồi quay đầu nói với Lộ Miêu: "Vừa nãy không phải Mân Mân gọi bảo em đến giúp con bé sao, em đi trước đi."

Châu Kỳ nhú mày: "Mân Mân gọi điện cho cô ấy?"

Đinh Lệ nhìn gã: "Đêm nay A Tuấn không ở nhà đâu phải anh không biết, bây giờ chỉ có một mình con bé Mân Mân ở nhà, không an toàn lắm."

Lại xoay đầu nhìn Lộ Miêu: "Nhanh đi đi, đừng để Mân Mân chờ sốt ruột."

Lộ Miêu nghe lời gật đầu: "Vâng, chị cũng đừng chơi muộn quá, nhớ nghỉ ngơi."

Chào tạm biệt với mọi người, rồi ra ngoài trước.

Vừa ra đến đường cái, cô liền lấy điện thoại gọi cho Kiều Trạch: "Anh đề đội trưởng Tiểu phái vài người đến đây đi, KTV Hoàng Gia tầng ba phòng 308, tóm gọn một mẻ."

"Cô đến đây trước đã." Kiều Trạch nói, "Bên trái, đi về phía trước một trăm mét, băng qua đường, đầu con hẻm bên phải."

Lộ Miểu theo lời mà đi, đến đầu hẻm thì có tiếng còi ô tô "bíp bíp", cô nhìn lại, trông thấy đầu hẻm có chiếc xe con màu đen đậu ở đó, liền đi đến.

Kiều Trạch mở cửa xe bên cửa phụ ra.

Lộ Miểu cúi người lên xe, ngạc nhiên nhìn anh: "Sao anh lại ở đây?"

"Tôi nhận được tin nhắn của cô." Kiều Trạch xoay đầu nhìn cô, đưa mắt một cái lập tức thấy vết máu trên trán cô, ấn đường nhíu lại, "Sao lại thế này?"

Lộ Miểu không hiểu anh đang nói gì: "Sao cơ?"

Kiều Trạch giơ tay, chọc vào trán cô: "Sao lại bị thương thế này?"

"À..." Theo bản năng Lộ Miểu đưa tay định chạm vào, nhưng chưa chạm đến đã bị Kiều Trạch bắt lấy cổ tay kéo xuống.

"Đừng sờ bậy." Anh nói, rồi lặp lại lần nữa, "Sao lại thế này?"

"Vừa nãy không cẩn thận bị cào qua."

Lộ Miểu kể lại tình hình lúc đó, thấy ấn đường Kiều Trạch càng nhíu chặt hơn, định mắng cô, bất giác Lộ Miểu lùi về phía cửa xe,

đổi đề tài sang công việc: "Có lẽ tối nay bọn họ hẹn nhau hít thuốc để high, bắt luôn một thể, trừ Châu Tuấn vắng mặt ra, còn lại đều là con nghiện cả, có theo dõi tiếp cũng không có nghĩa gì. Đinh Lệ biết rõ nội tình, cô ấy cũng đồng ý chịu kể. Hơn nữa tôi nghe ý của cô ấy, hình như đêm nay Châu Tuấn có hành động."

"Đội trưởng Tiểu đã sắp xếp đâu vào đấy rồi." Nói xong Kiều Trạch lại đưa mắt nhìn vết thương trên trán cô, chau mày, nhưng không nói gì.

Nửa tiếng sau, gười của đội trưởng Tiểu tiến hành đột kích vào KTV Hoàng Gia, bắt hết toàn bộ người đang hít ma túy ở phòng 308 đi.

Lộ Miêu và Kiều Trạch cùng quay về đội.

"Em muốn gặp Đinh Lệ." Cô nói với đội trưởng Tiểu.

Tiểu Trạh nhìn Kiều Trạch, sau này Lộ Miêu là người đi theo cậu ta, anh phải nghe theo ý của cậu ta.

Kiều Trạch gật đầu: "Đề cô ấy gặp đi."

Nhìn Lộ Miêu đi theo cảnh sát thẩm vấn vào, lúc này mới nhìn sang đội trưởng Tiểu: "Tôi đi gặp cô gái tóc vàng kia."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 20

Tiểu Trạm theo Kiều Trạch đi vào.

Co gái tóc vàng cắn thuốc lắc, say sưa nhảy nhót theo điệu nhạc trong phòng bao, bây giờ cả người hư thoát gục xuống, mặt mỗi nằm sấp trên bàn, ánh mắt lác lõng, vẻ mặt chết lặng, mắt mở hé hé, còn lại gần như đắm chìm trong mê ảo do ma túy gây ra, Kiều Trạch đến gần cũng không có bất kì phản ứng nào.

Anh kéo tay phải cô, quan sát kỹ đầu ngón tay, rồi lại kéo tay trái nhìn xem, lúc này mới thả xuống, đi ra ngoài.

Tiểu Trạm mù mịt không hiểu chuyện.

"Sao thế?" Anh ta hỏi.

"Xem trên tay cô ta có thương tích không." Kiều Trạch nói, quay đầu nhìn cô gái tóc vàng gục mặt xuống bàn, "Vết thương trên mặt Lộ Miểu là do cô ta cào, tôi lo trên tay cô nhóc đó cũng có vết thương hở, lây nhiễm qua máu gì đó rất dễ."

"Cẩn thận." Tiểu Trạm cười, tầm mắt lướt qua bả vai anh, nhìn về cô gái tóc vàng phía sau anh, "Tay cô ta không bị thương nhỉ."

"May là không có." Kiều Trạch cười lắc đầu, "Cô gái kia vẫn cầu thả khinh thường mấy việc này."

Giơ tay lên nhìn đồng hồ: "Tôi qua bên cô ấy xem sao."

-

Lộ Miếu lấy thân phận người thân vào thăm Đinh Lệ.

Đinh Lệ được giam ở một phòng riêng khác, Lộ Miếu trực tiếp vào tìm chị ta.

Đinh Lệ ngồi thu lu trong góc tường, tay chân bị trói tạm thời, chị ta bị bắt khi ngủ ở phòng Kara, lúc này cơn nghiện đag phát tác. Để tránh chị ta không khống chế được khiến bản thân bị thương, nên tạm thời trói tay chân lại. Bây giờ tình thần chị ta đang trong trạng thái hỗn loạn, tinh thần không rõ, nhưng so với cô gái tóc vàng vẫn khá hơn, dù ánh mắt lơ đãng, nhưng tốt xấu gì vẫn biết ai đang đến, chỉ là không tỉnh táo lắm, lúc thấy Lộ Miếu thì vẫn còn mù mịt một lúc lâu.

"Miếu Miếu? Sao em lại về đây?" Chị ta thì thảo hỏi, cố gắng giãy tây ra, không ngừng hỏi cô, "Có mang hàng theo không, cho chị chút, mau cho chị chút có được không?"

Đúng lúc Kiều Trạch đi đến giữa cửa, xuyên qua cửa thủy tinh nhìn thấy cảnh này, lập tức nhíu mày, "Sao lại để cô ấy vào?"

"Là cô ấy yêu cầu." Tiểu Trạ giải thích, "Đáng lẽ phải đến phòng thẩm vấn, nhưng cô ấy thấy Đinh Lệ đang lên cơn nghiện, bảo nhốt cô ta vào phòng đơn đã, cô ấy có thể hỏi chuyện cô ta được."

Võ vai Kiều Trạch: "Cậu đừng quá lo lắng, dù sao cô ấy vẫn là cảnh sát, không phải trong đó còn có người trông chừng sao?"

Quả thật ở cửa còn có hai cảnh sát canh chừng, tuy tay Đinh Lệ mất khống chế, nhưng Lộ Miếu luôn duy trì phạm vi an toàn với chị ta, người nhìn cũng không còn vẻ ngần ngại.

Kiều Trạch gật đầu, không cố chấp nữa, quay về phòng theo dõi.

Trên màn hình theo dõi, Lộ Miêu ngồi xồm trước mặt Đinh Lệ.

"Chị Lệ, chị ráng nhìn chút đã." Cô dịu giọng khuyên chị ta, "Chịu qua cơn này là ổn rồi, chúng ta sẽ cai nghiện, bắt đầu lại lần nữa, được không?"

"Bắt đầu lại lần nữa ư?" Chị ta cúi đầu lúu rúu những từ này, cả người khó chịu, ý thức đan xen không rõ, rất muốn có ma túy mang đến trạng thái sảng khoái, nhưng trong tiềm thức lại sợ tiếp tục quay lại cuộc sống đó, cả người như bước vào cuộc giao chiến, tay cũng vì kiềm chế, dùng sức giãy dụa.

Lộ Miêu khẽ cầm lấy tay chị ta xoay lại, chị ta im lặng, giật mình nhìn cô.

Lộ Miêu nắm tay chị ta không buông.

Tay chị ta rất lạnh.

Đôi tay này cách đây không lâu còn cản lại ma túy thay cô, ung dung đẩy cô rời đi.

Lộ Miêu khẽ siết chặt thêm.

"Chị Lệ à." Cô nhìn chị ta, "Cố chịu đựng nào, cần răng chịu đựng là ổn cả."

"Được... gắng chịu..." Chị ta vô ý thức nỉ non theo, tay nắm chặt lại buông ra, buông ra lại nắm chặt, túm lấy tay Lộ Miêu khiến cô đau, nhưng cũng để mặc chị ta túm, ngồi trước mặt chị ta không

nhúc nhích, tựa như đang trò chuyện, nhẹ nhàng hỏi chị ta, "Chị Lệ, anh Tuấn đi đâu rồi?"

Âm điệu cô dịu dàng ấm áp, từ tốn chậm rãi, như đang thôi miên, từng chút rót vào đại não của chị ta, ý thức của Đinh Lệ vẫn chưa tỉnh táo khỏi cơn nghiện, chỉ trả lời cô theo bản năng, "Ra ngoài lấy hàng rồi."

"Đến chỗ chị Nghê lấy à?" Lộ Miêu hỏi, "Ở đâu?"

"Ngay phố Sa Cát, nhà chị Nghê."

"Số mấy?"

"Là... Là..." Chị ta lại bắt đầu khó chịu, lắc đầu liên tục, "Khó chịu quá... Cho chị đi, một chút thôi, chị chỉ cần hít một chút..."

Lộ Miêu siết chặt tay chị ta, khẽ gạt mớ tóc rũ xuống hai bên mặt chị ta, nhẹ giọng trò chuyện với chị ta: "Chị Lệ à, đã tối rồi mà anh Tuấn để Mân Mân ở nhà một mình, em không yên tâm lắm, muốn đi tìm anh Tuấn lấy chìa khóa, chị nói em hay anh Tuấn đang ở đâu được không?"

Lời của cô đã thành công thu hút sự chú ý của Đinh Lệ, thoát khỏi trận dày vò của ma túy, những lời này là chị ta lấy cớ để cô đi, kiếm cớ để mọi người lúc đó có thể tin vào, Lộ Miêu nghĩ nhất định tối nay Châu Tuấn có giao dịch, Đinh Lệ đang lên cơn nghiện nên không phân biệt được thật giả trong lời cô, chỉ theo bản năng nói theo lời cô: "Đúng đúng... Để một mình Mân Mân ở nhà rất nguy hiểm, chị đã sớm nói để con bé ở lại bên chỗ chị, chị cũng có thể giúp chăm sóc con bé, nhưng nó lại ghét chị, nó nói chị bẩn, không chịu đi theo chị..."

"Đúng thế. Con bé còn nhỏ thế, để nó ở nhà một mình rất nguy hiểm." Lộ Miêu ngắt lời cãi nhai của chị ta, dịu giọng nói, "Địa chỉ nhà chị Nghê, để em đi tìm anh Tuấn lấy chìa khóa."

"Đại viện số 15... tầng... tầng hai..."

"Tầng hai đại viện số 15 ư?" Lộ Miêu lặp lại, quay đầu nhìn camera, cô biết bên kia camera có người đang theo dõi cô và Đinh Lệ.

Kiều Trạch với Tiểu Trạm ở ngay trong phòng theo dõi, camera nổi liền với máy tính.

Kiều Trạch và Tiểu Trạm đều thấy ánh mắt của cô, Tiểu Trạm rút cánh tay đang chống trên bàn lại, nói với hai cảnh sát khác trong phòng, "Tầng hai đại viện số 15 phố Sa Cát, qua đó xem sao."

Kiều Trạch không đi theo, đứng trước máy tính như trước, hai tay vòng trước ngực, theo dõi Lộ Miêu.

Anh không nghe rõ hai người trao đổi điều gì, nhưng chấp vá từ những câu vụn vặt của Lộ Miêu cũng hiểu đại khái, Lộ Miêu trước máy giám sát không hề bỏ đi ngay, tau vẫn nhẹ nắm lấy tay Đinh Lệ như trước, hỏi chị ta: "Chị Lệ, em đi tìm Mân Mân trước đây. À đúng rồi, vì sao chị Vãn lại bỏ Mân Mân lại?"

"Vì chính chị ấy không chịu nổi..."

Đinh Lệ thì thảo đáp, nói gì thì Kiều Trạch không nghe rõ, Tiểu Trạm sắp xếp đầu vào đây liền đến tìm anh, hỏi anh có đi không, vì mãi nói với Tiểu Trạm nên bỏ lỡ đoạn đối thoại này của hai người, đến khi anh quay lại trước máy tính thì sắc mặt Lộ Miêu mơ hồ tái

nhọt, đang hạ giọng khuyên Đình Lệ gắng chịu đựng, phải nhẫn nhịn, rồi người đứng lên.

Kiều Trạch đến cửa phòng tạm giam.

Lộ Miêu cũng vừa bước ra, trông thấy anh.

"Không sao chứ?" Anh đi về phía cô.

Lộ Miêu lắc đầu: "Tôi không sao."

Quay đầu nhìn Đình Lệ vẫn còn đang đấu tranh với cơn nghiện trong phòng, khẽ thở hắt ra, hạ giọng nói với anh: "Lúc ở phòng bao, Đình Lệ vì để tôi thoát thân, nên lấy Mân Mân ra làm lá chắn, có nhắc đến việc tối nay Châu Tuấn đi lấy hàng. Một đám con nghiện bọn họ đến tối lại hẹn nhau ở KTV, thông thường đều tụ tập đập đông đủ mới hít, lại ở nơi mà đến thế, tôi đoán có lẽ là thuốc lắc tác động lên thần kinh, hậu quả gây ảo giác khá nghiêm trọng, Đình Lệ có nhắc đến với tôi, cô ấy từng vì hít thuốc lắc gây ảo giác mà xảy ra quan hệ với tên trọc đánh cô ấy, chuyện này khẳng định không phải lần một lần hai, nên tôi nghĩ không bằng nhân cơ hội diệt cỏ tận gốc một phen, nhân lúc cô ấy chưa tỉnh táo mà moi tin tức ở chỗ cô ấy, miệng đóng không chặt."

Cô lại xoay đầu nhìn Đình Lệ trong phòng, cô không ngờ tối nay chị ta sẽ không chế mà không chạm vào ma túy, có lẽ trong tiềm thức vẫn còn tồn tại mấy phần ý thức bài xích thuốc phiện.

Kiều Trạch vỗ vai cô: "Về trước thôi."

Lộ Miêu gật đầu, theo anh đi ra ngoài, vừa đến cửa thì điện thoại vang lên.

Lộ Miêu bắt máy, không ngờ là điện thoại của Mân Mân.

Trong điện thoại là tiếng tủ thân và sợ hãi của Châu Mân Mân, dường như cô bé đang khóc nức nở: "Chị ơi... Chị có thể đến giúp em không, em không biết bố đi đâu hết, em ở nhà một mình sợ lắm... Em không mở cửa ra được, em không ra ngoài được..."

Nói xong liền òa khóc.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 21

Lộ Miêu nghe thấy tâm tình của Châu Mân Mân không ổn cho lắm, lo cô bé xảy ra chuyện, liền dịu giọng vỗ về: "Mân Mân, đừng khóc, em ở nhà đợi chị chút nhé, bây giờ chị qua chỗ em liền được không?"

"Dạ..." Châu Mân Mân nhe răng nói, "Vậy chị nhanh đến nhé... Em không gọi cho bố được..."

"Được rồi."

Tắt máy, Lộ Miêu gọi Kiều Trạch.

"Tôi muốn đến nhà Châu Tuấn một chuyến đã, anh về trước đi."

Kiều Trạch nâng cổ tay nhìn đồng hồ: "Giờ này ư?"

"Đúng thế, con bé ở nhà một mình không an toàn, tôi đến xem sao."

Ấn đường Kiều Trạch nhíu lại: "Một cô bé sáu tuổi, giờ này còn gọi cho cô?"

Lộ Miêu thấy giọng điệu anh không ổn: "Có... chuyện gì không phù hợp ư?"

"Có thể con bé nửa đêm tỉnh ngủ không thấy bố đâu, một mình ở nhà nên sợ?"

Kiều Trạch lắc đầu, tay đặt lên vai cô, đẩy cô ra khỏi cửa: "Tôi đưa cô đi."

Xe anh đã đậu ngay cửa, hai người nhanh chóng lên xe.

Từ đây đến nhà Châu Tuấn đi mất gần nửa tiếng, xe chạy nửa đường thì Tiểu Trạm gửi tin nhắn cho Kiều Trạch, Châu Tuấn đã bị bắt về quy án, hẳn ta đang giao dịch ma túy với chị Nghê thì bị bắt tại trận.

Kiều Trạch đọc xong tin nhắn thì thuận tay ném điện thoại cho Lộ Miêu.

Lộ Miêu đang dựa đầu vào cửa sổ nghỉ ngơi, thấy anh ném điện thoại sang, giờ tay chụp lấy, lúc đọc tin thì không bắt ngờ lắm, cũng không có cảm giác hưng phấn khi hoàn thành nhiệm vụ, Châu Tuấn bị bắt, giờ Châu Mân Mân phải làm sao?"

"Vừa nãy Đinh Lệ nói gì với cô?" Bỗng Kiều Trạch nói, "Sắc mặt cô nhìn không ổn."

"..." Lộ Miêu vô ý thức sờ mặt, "Không ổn chỗ nào?"

Kiều Trạch nhìn cô không nói.

Lộ Miêu lo anh lại định nói cô tố chất tâm lý không vững, bèn mấp máy môi, nói trước: "Tôi thật sự không sao. Chỉ là Đinh Lệ kể tôi nguyên nhân vợ Châu Tuấn chết, tôi khó tiếp nhận nổi."

Kiều Trạch: "Cô ta nói sao?"

Lộ Miêu ngây ra, nhớ lại những lời vừa nãy Đinh Lệ đã nói.

"Chị Lệ, vì sao chị Văn lại bỏ Mân Mân mà đi?"

"Chị ấy cũng đâu muốn thế, chỉ là không chịu nổi mà thôi..."
Thần thái chị ta mê man, có thể là vì cơn nghiện, cũng có thể vì đắm chìm trong hồi ức, "Mấy người bạn chị lại nhà A Tuấn ăn cơm, Châu Kỳ, A Tuấn, tên trọc, còn cả chị nữa... Sau đó lại hào hứng, muốn hít, nên cùng nhau, hít rất nhiều, lúc đó sợ hãi, cứ như ở thiên đường vậy..."

"Châu Tuấn Châu Kỳ với mấy gã bạn xấu của họ đến nhà anh ấy ăn cơm, lên cơn nghiện, không khống chế được, mấy người ở nhà liền hít, hít nữa hít mãi, sinh ra ảo giác, rồi đưa Trần Nhất Văn..."
Lộ Miếu dừng lại, bỏ qua hai chữ kia, "Hôm sau tỉnh táo mới biết đã xảy ra chuyện, nhưng muộn rồi, Trần Nhất Văn chịu không nổi, nhảy lầu."

Tôi đó là Đinh Lệ lên cơn trước, chị ta giật dây mọi người cùng hít, Châu Kỳ mắng chị ta, nếu không phải do chị ta, mọi người sẽ không làm thế ở nhà Châu Tuấn, cũng sẽ không gặp ảo giác mà chạm vào Trần Nhất Văn, Trần Nhất Văn cũng sẽ không chết. Đêm đó Đinh Lệ cũng bị chơi luân phiên liên tiếp, Châu Kỳ không chịu nổi, nên nửa năm qua mới hờn tí lại đánh đập chị ta, giống trong phòng bao tôi nay vậy, người khác mới chọc một tí, đã đánh chị ta phát tiết.

Bây giờ Lộ Miếu đã hiểu vì sao Mân Mân nói Đinh Lệ "bẩn", cùng với tình cảm bị thương nhưng nhớ lại có chút bài xích khi nhìn ảnh chụp Trần Nhất Văn, hôm đó cô bé còn ở nhà, những chuyện xảy ra ngay trong nhà, có khi cô bé đã chứng kiến tất cả mọi chuyện.

Lộ Miếu nhớ đến Châu Mân Mân thì dạ dày bóp siết đau, cô bé ấy đúng là một đứa trẻ đáng thương.

Chỉ vì người bố nghiện ngập, mà phá hủy cả cuộc đời con gái.

Lúc này điện thoại vang lên, là Châu Mân Mân gọi đến.

Lộ Miêu hít mũi, bắt máy.

"Chị... Vì sao chị vẫn chưa đến?" Trong tiếng khóc nức nở yếu ớt của trẻ em, mơ hồ mang theo vẻ sốt ruột, "Chị mau đến đây đi... Lửa càng lúc càng to, em sợ lắm..."

"Lửa?" Lập tức Lộ Miêu ngồi thẳng người lên, "Mân Mân, lửa gì cơ? Bây giờ em ở đâu, phòng khách hay phòng ngủ?"

"Là lửa đó... Càng lúc càng to làm sao bây giờ... Em không ra được... Chị ơi... Chị nhanh lên đi... Em sợ quá..." Nói xong òa khóc nức nở, càng khóc càng nôn nóng, càng khóc càng sợ hãi, còn cả âm thanh đập cửa liên hồi, trong tiếng "rầm rầm" dồn dập đó, Lộ Miêu nghe thấy tiếng ngọn lửa bập bùng tí tách, cô thất kinh nắm lấy tay Kiều Trạch.

"Cháy rồi... Nhanh lên, số 601 đây hai tiểu khu An Đông..." Giọng cô run run, bàn tay nắm lấy Kiều Trạch cũng run lên.

Kiều Trạch giẫm xuống chân phanh, tay trái nắm chặt tay cô, bàn tay kia nhanh chóng lấy điện thoại, gọi cho chữa cháy: "Số 601 đây nhà hai tiểu khu An Đông có hỏa hoạn, một cô bé sáu tuổi bị nhốt trong đó, tình hình nghiêm trọng."

Tắt máy, rồi khởi động xe lần nữa, gần như đạp hết tốc độ, chạy nhanh đến tiểu khu An Đông.

Châu Mân Mân vẫn còn khóc ở đầu dây điện thoại, Lộ Miêu hỏi cô bé cái gì cũng không đáp, chỉ biết sợ hãi, khóc điên cuồng, đập

cửa kêu, "Chị ơi, mau đến cứu em với..."

"Mân Mân... Mân Mân, nghe chị nói đã." Lộ Miêu cố điều chỉnh lại giọng bình tĩnh, "Nhà vệ sinh không có lửa đúng không, giờ em vào nhà vệ sinh trước đi, chạy nhanh lên, đóng cửa lại, làm ướt khăn mặt... Mân Mân... Mân Mân ơi?"

Trong điện thoại đã không còn âm thanh gì, chỉ có tiếng "tút tut" máy bận, gọi điện lại thì cũng không có người bắt máy, Lộ Miêu phát hoảng trong lòng, bàn tay thấm đẫm mồ hôi, cô không biết rốt cuộc Châu Mân Mân có chuyện gì, cô bé nửa đêm vô duyên vô cớ gọi cho cô thì cô hẳn phải nghĩ đến, nếu không có chuyện, sao cô bé lại đột nhiên gọi cho cô, có thể ngay trong cuộc gọi đầu tiên đã có lửa trong phòng, chỉ là cô mãi không có ý thức nguy hiểm cao, gọi điện thoại cho bố không được, liền tìm cô, rồi ngốc nghếch đợi cô đến đưa cô bé ra ngoài.

Cũng có thể là cô bé không hiểu chuyện lắm, nửa năm qua chỉ có một mình, đói bụng thì tự đi nấu cơm, khát thì tự nấu nước, trông thấy lửa, có thể cô bé cũng chỉ chậm chạp bung chậu nước để dập lửa.

Lộ Miêu hiểu rất rõ sự trì trệ và không hiểu chuyện này của Châu Mân Mân, trời sinh không phải người thông minh mẫn cảm, nếu có bố mẹ trưởng bối chỉ dạy cho, thì cũng đâu đến nỗi đẩy mình vào thế nguy hiểm. Mà khi thiếu đi sự quan tâm của bố mẹ, sẽ trở thành người tâm tư mẫn cảm tự ti, nói một câu thôi cũng lo sẽ chọc tức người khác, chứ đừng nói đến việc đi tìm người giúp đỡ.

Cô bé cũng tìm không được người giúp mình.

Nhà Châu Tuấn có lắp bộ cửa sắt chống trộm, ban công với cửa sổ cũng lắp cửa bảo vệ, lúc Châu Tuấn ra ngoài thì đã khóa trái lại, người ngoài không thể vào được.

Phòng tắm là nơi duy nhất không lắp lưới chống trộm, chỉ có một lớp cửa chớp thủy tinh nhỏ.

Lộ Miểu đề cô bé đến phòng tắm, không biết cô bé có nghe cô hay không, liệu có nghe không đây.

Cô không biết tình hình hỏa hoạn trong nhà thế nào, trong ấn tượng về hai lần duy nhất cô ghé qua, quần áo ra giường keo xít tóc thùng giấy vát lung tung trong nhà...

-

Rất nhanh xe đã dừng lại ở tiểu khu An Đông, làn khói đen dày đặc cùng ngọn lửa hùng hực bốc cháy từ lướt sắt ban công phòng 601 dãy nhà hai, trong nhà là tiếng con nít khóc thê lương, mọi người đều cuống cuồng lao đảo chạy ra khỏi tòa nhà, bên ngoài tiểu khu cứ một vòng lại một vòng người, bàn tán sôi nổi.

Tiếng còi xe cứu hỏa inh ỏi vang lên, từng chiếc chạy đến gần.

Kiều Trạch còn chưa kịp dừng xe hẳn, Lộ Miểu đã dùng sức mở cửa ra, nhanh chóng chạy vào dãy hai, vừa lên đến đầu hành lang thì đã bị Kiều Trạch đuổi theo túm chặt lấy cánh tay giật lại, đen mặt nói: "Cô ra về anh hùng cái gì, không thấy nhân viên phòng chữa cháy đã đến rồi à, chuyện chuyên môn cứ để người có chuyên môn làm."

"Nhiều người thì nhiều thêm một tia hi vọng." Lộ Miểu cố xoay cánh tay,

"Tôi là một cảnh sát, tôi có thể cứu con bé, tôi muốn cứu con bé... Nhất định con bé ở trong phòng tắm, nó rất nghe lời tôi..."

Nói xong nước mắt chực chảy xuống, người nắc nghẹn lên, răng cắn chặt môi dưới, nhìn anh đầy cầu xin lại quật cường.

Anh chưa từng thấy cô như thế này bao giờ, chỉ vì một người không liên quan, mà lại liều lĩnh như thế, khóc cầu xin anh.

Anh nhìn cô đầy phức tạp, quay đầu cao giọng nhắc một nhân viên phòng chữa cháy đang bận rộn: "Cửa sổ phòng tắm không lắp lưới bảo vệ."

Trở tay nắm lấy tay cô, đưa cô lên tầng sáu.

Cửa phòng 601 đã bị khóa trái, làn khói dày đặc tràn ra từ khe cửa, lơ mờ có thể trông thấy ngọn lửa, nhưng không thể vào từ cửa chính được.

Chủ nhà phòng 602 bên cạnh chạy vội vàng quá, cửa không kịp khóa.

Kiều Trạch kéo Lộ Miêu vào phòng 602, cửa sổ nhà bếp phòng 602 và phòng tắm phòng 602 tạo thành một góc vuông, ở giữa chỉ cách cửa sổ lối phòng sách phòng 201.

Trên cửa lối phòng 601 có lưới sắt bảo vệ.

Kiều Trạch cởi áo gió trên người ra, ném cho Lộ Miêu: "Làm ướt!"

Rồi người thò ra ngoài cửa sổ, ước tính khoảng cách giữa hai cửa sổ.

Lộ Miêu nhanh chóng làm ướt áo thay anh, Kiều Trạch mặc lại lên người, đẩy cô lùi về sau mấy bước, "Đứng ở đây chớ nhúc nhích."

Thuận tay cầm lấy cán lăn bột trên chạn bát đĩa, đẩy cửa sổ ra, tay với lấy cửa sổ định nhảy lên, chợt như nhớ đến chuyện gì đó, quay đầu căn dặn cô: "Không được tự ý hành động, có nghe không?"

Lộ Miêu cứ thế gạt đầu: "Anh nhớ cẩn thận."

Kiều Trạch không để ý đến cô nữa, rất nhanh nhảy lên cửa sổ, rồi sau đó thành thạo đu đến cửa sổ liền bên cạnh, trái im Lộ Miêu phút chốc như nhảy vọt ra, tay anh đã vững vàng dừng trên song sắt bảo vệ.

Cửa sổ bảo vệ cách cửa sổ phòng tắm khoảng một cánh tay, Kiều Trạch nương theo lưới bảo vệ, nhảy lên cửa sổ, một tay nắm lấy lưới bảo vệ, một tay cầm cán lăn bột, đập lên cửa sổ phòng tắm, thủy tinh rơi xuống đất theo từng cú đập, tay trái Kiều Trạch nắm lấy song cửa phòng tắm, cẩn thận chuyển trọng tâm cơ thể đến cửa sổ bên này, rồi sau đó từ ô cửa nhỏ lật người vào phòng.

Trái tim treo trên cao của Lộ Miêu lúc này mới thả xuống.

Không quá một lát sau, cửa sổ phòng tắm lại có động tĩnh, bóng dáng cao lớn của Kiều Trạch xuất hiện bên cửa sổ.

Nhân viên phòng chữa cháy đến cứu viện cũng đã buộc chặt đai bảo hộ, hạ từ trên mái nhà xuống cửa sổ.

Kiều Trạch giao Châu Mân Mân đã hôn mê cho anh ta, rồi sau đó về lại theo đường cũ, trên gương mặt tuần tú của anh đã bị khói hun

đen nhám nhở, nhìn có chút nhếch nhác, cũng không kịp lau sạch, người vừa an toàn đáp xuống đất, lập tức trở tay tóm lấy Lộ Miêu, dẫn cô xuống lầu.

Xe cấp cứu đã đến, Châu Mân Mân được đưa vào xe ngay.

Cảnh này vừa vặn được Châu Tuấn ngồi trong xe cảnh sát trông thấy, hấn vồn ử rữ ngồi sau xe, tiếng còi xe bên ngoài ầm ỹ khiến hấn theo bản năng xoay đầu đưa mắt nhìn, vừa nhìn một cái đã trông thấy trong phòng 601 dấy hai khói lửa cuộn cuộn, cùng những nhân viên phòng chữa cháy bận rộn, cả người lập tức phát điên lên.

"Mân Mân! Mân Mân! Dừng xe, mau dừng xe..." Tay ra sức thoát khỏi còng tay, liều mạng đập vào cửa kính định xuống xe, "Xin các anh, để tôi xuống xe đi, con gái của tôi... con gái của tôi nó... Ở trong phòng..."

Cả người nói năng lộn xộn, run rẩy như muốn điên lên, hai mắt đỏ ngầu.

Tiểu Trạh ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, đúng lúc trông thấy Kiều Trạch và Lộ Miêu trong đám đông.

Anh ta gọi điện cho Lộ Miêu: "Sao lại thế này?"

"Phòng 601 có cháy." Lộ Miêu vừa cuống lại vừa lo, nhìn Châu Mân Mân được đưa lên xe cấp cứu, đã chẳng biết trước mắt mình là chuyện gì nữa.

"Châu Mân Mân thì sao?"

"Em không biết, bây giờ đưa đến bệnh viện cấp cứu."

"Được rồi." Tiểu Trạ̣m cúp máy, nhìn Châu Tuấn đang nổi khùng từ trong gương chiếu hậu, "Đã về."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 22

Lộ Miêu và Kiều Trạch theo xe cấp cứu đến bệnh viện.

Châu Mân Mân được đưa vào phòng cấp cứu, lúc đó cô bé nghe lời Lộ Miêu, cắn răng băng qua ngọn lửa, trốn trong nhà vệ sinh.

Nhà vệ sinh nhà Châu Tuấn chỉ lắp cửa thủy tinh phòng cháy, tạm thời chặn lại ngọn lửa bên ngoài, cũng may cô và Kiều Trạch kịp thời đến cứu cô bé trước khi khói dày đặc, nhưng suy cho cùng cũng ở trong biển lửa lâu, trên tay và lưng cô bé bị bỏng nặng nhẹ khác nhau, hít vào phổi không ít khói, cả người rơi vào hôn mê sâu, trong thời gian ngắn không thể tỉnh được, cũng may không nguy hiểm đến tính mạng, đây đúng là trong cái họa có cái may.

Lúc nghe bác sĩ thông báo tình hình của Châu Mân Mân xong, Lộ Miêu không nói rõ được là nên thở phào hay khó chịu nữa, nhưng người vẫn còn sống là tốt rồi.

Cô có vẻ bức bối, nhìn em gái nằm trên giường bệnh không nhúc nhích khiến lòng cô khó chịu, cô về cục một chuyến, xin Tiểu Trâm cho gặp Châu Tuấn.

Tiểu Trâm đồng ý yêu cầu của cô, cô vẫn dùng thân phận người quen để gặp hắn ta.

Châu Tuấn ở đằng sau cánh cửa gặp mặt suy sụp tiêu tụy, lại sốt ruột, lúc trông thấy Lộ Miêu thì lập tức trở nên kích động.

"Miêu Miêu, Miêu Miêu, Mân Mân thế nào rồi? Nhà tôi đã xảy ra chuyện gì, cô nhìn giúp tôi rốt cuộc con bé có chuyện gì hay không? Tôi cầu xin cô."

Lộ Miêu ngồi xuống ghé đôi diện hăn, từ từ ngẩng đầu nhìn hăn: "Thì ra anh vẫn còn nhớ mình có con gái ư?"

Châu Tuấn phớt lờ vẻ lạnh lùng của cô, cả người như điên lên: "Miêu Miêu, tôi sai rồi, tôi xin cô, nói cho tôi biết Mân Mân đã làm sao đi."

"Cô bé..." Lộ Miêu dừng lại, rồi ngẩng đầu nhìn hăn, "Đã..."

Châu Tuấn sững sốt, lập tức cả người như rơi vào trống rỗng, sụp ngồi xuống, không đầy một lát sau, cơ thể không kiềm chế được gục xuống bàn gào khóc, khóc đến nỗi tê tâm liệt phế, tay không không chế được đập lên bàn.

Một người đàn ông trưởng thành là thế, nhưng lại chẳng đếm xỉa đến hình tượng mà cứ thế gục đầu xuống bàn khóc thét lên.

Lộ Miêu không rõ vào lúc này hăn ta đang hối hận hay thế nào, nhìn Châu Tuấn như thế, trong lòng cô lại không cảm thấy đồng tình, chỉ thấy xót xa.

Nếu Mân Mân thật sự đã chết, hăn có khóc lớn hơn nữa cũng có ích gì, hối hận cũng có ích gì.

Lúc chơi thuốc, lúc bán thuốc, hăn không nghĩ đến những hậu quả này sao? Lúc mẹ Mân Mân tự sát, hăn không nghĩ đến ư?

Không ai ép hăn, là tự hăn đi trên con đường này. Mấy năm trở lại đây, hăn có rất nhiều cơ hội để làm lại từ đầu, phạm chỉ cần có

chút ý thức về trách nhiệm, cộng chút quyết tâm, hẳn cũng không từng bước dồn Mân Mân và mẹ cô bé đến đường cùng, dồn cái nhà này vào cảnh nhà tan cửa nát.

Trần Nhất Văn không chơi thuốc, khi còn sống cô ấy còn khuyên hẳn bỏ rất nhiều lần, thậm chí còn dùng cả cái chết để ép hẳn, nhưng chính hẳn cứ mãi cố chấp. Cuối cùng sự cố chấp đó của hẳn đã làm hại Trần Nhất Văn, cũng hại cả Mân Mân.

Lộ Miêu cảm thấy, Trần Nhất Văn lựa chọn cái chết đó, không chỉ có vì bị chính chồng mình dẫn người cưỡng hiếp luân phiên, tuyệt vọng cùng cực về ông chồng, mà khi bị con gái nhìn thấy toàn bộ đã không chịu nổi nữa, thậm chí còn bắt đầu sợ hãi trốn tránh cô bé, cô ấy không biết phải đối mặt với con gái thế nào nữa, chỉ có thể hèn nhát chọn cách tự tử để kết thúc mọi chuyện.

Hẳn không phải kẻ vô tội, người vô tội chính là Mân Mân bé bỏng, gặp phải người bố như thế.

Lộ Miêu khẽ thở hắt ra, gập ngón tay lại, gõ lên bàn.

"Mân Mân chưa chết." Cô nói, "Bây giờ chỉ hôn mê sâu, vẫn còn ở bệnh viện."

Tiếng khóc của Châu Tuấn nín bật, lập tức ngẩng đầu nhìn cô.

"Mân Mân còn người thân nào nữa không?" Lộ Miêu hỏi.

Châu Tuấn gật đầu lia lịa: "Có có, con bé còn có một người dì, tên Trần Nhất Tử, làm việc ở hải vận Từ Dương, bây giờ ở đường Văn Châu bên kia, trước kia thương Mân Mân lắm, chẳng qua là vì mẹ Mân Mân mới..."

Giọng Châu Tuấn nhỏ dần, yết hầu lên xuống, cảm xúc vẫn còn chút kích động.

"Hải vận Từ Dương ư?" Lộ Miêu nhíu mày, cầm lấy giấy bút: "Điện thoại."

Châu Tuấn đọc một dãy số điện thoại cho cô.

Lộ Miêu đứng dậy: "Nếu anh thật sự lo lắng cho Mân Mân, thì ở trong đó lo cải tạo cho tốt, cai nghiện đi. Bên phía Mân Mân tôi sẽ liên hệ với dì con bé giúp nó."

Rồi đi ra khỏi phòng gặp người thân dưới những cái gật đầu liên tục như quỳ lạy cảm ơn đến nơi của Châu Tuấn.

Tiểu Trạm nhìn Lộ Miêu dần ra khỏi ống kính, liền quay đầu cười với Kiều Trạch: "Trong thời khắc quan trọng, cô gái nhỏ này vẫn rất bình tĩnh, không tệ đâu."

Lúc anh ta nói cố sức nói thật chậm, mỗi một chữ đều nói rất rõ, Kiều Trạch có thể suy đoán được đại khái ý qua bờ môi mấp máy của anh ta.

Cuộc trò chuyện của Lộ Miêu với Châu Tuấn, anh chỉ có thể nghe mỗi Lộ Miêu nói, nhưng cũng có thể đoán được cô đã nói gì, vì thế đối với lời khen của Tiểu Trạ, chỉ là lắc đầu cười.

"Điều này không liên quan gì đến tôi hết, là phẩm chất riêng của bản thân cô ấy."

Tiểu Trạ "chặc chặc" hai tiếng: "Không đúng, tôi nhớ mấy ngày trước có người không phải nói như thế, cô bé này bị đánh giá thấp đến mức không còn giá trị."

"Cơ thể phản ứng không nhạy, phản ứng khẩn cấp kém, tính cảnh giác tẻ, dễ mềm lòng." Kiều Trạch nhìn anh ta, "Đây quả thật là những vấn đề còn tồn tại ở cô ấy, cho dù có nhiều ưu điểm đi chăng nữa, cũng không thể vì thế mà che lấp những khuyết điểm này."

"Đương nhiên." Kiều Trạch lại dừng, "Con người cô ấy đúng là rất thông minh, can đảm can trọng, có cách nghĩ riêng. Hơn nữa về việc điều khiển tình cảm người khác, quả thật rất có nghề, điểm này rất hiếm thấy, hiếm hơn nữa là có gương mặt nhìn như vô tội, cả ngày ngây ngô ngơ ngác, chỉ chớp mắt hai ba cái đã đủ đánh lừa người ta rồi."

Đúng lúc Lộ Miêu đẩy cửa đi vào.

"Cái gì mà ngây ngô ngơ ngác?"

Tốc độ nói chuyện của cô vẫn từ tốn ấm áp như cũ, không nhanh không chậm, phối thêm khuôn mặt bầu dục khá đáng yêu cùng mái tóc đen dài vạt năm không đổi, ánh mắt trầm tĩnh thiếu mấy phần linh hoạt, đưa mắt sang nhìn quả thật hơi ngốc.

Tiểu Trạ cười: "Nói em đây."

Tay Kiều Trạch tự nhiên giơ về phía cô: "Bạn xong rồi?"

Lộ Miêu ngây ngốc gật đầu, lúc bước đến gần thì cả người bị bàn tay Kiều Trạch đè lên bả vai kéo đến trước mặt, chính cô không để ý, Kiều Trạch dường như cũng không phát hiện, nhưng Tiểu Trạ lại trông thấy rõ, đưa một tay lên miệng khẽ ho.

Không ai để ý đến anh ta.

Kiều Trạch nói tạm biệt với anh ta, rồi đưa Lộ Miêu ra ngoài.

Dày vò hơn nửa đêm, vừa cứu người vừa chờ Châu Mân Mân lại vừa đi tìm Châu Tuấn, cả đêm cứ như vậy mà trôi qua, lúc hai người về đến nhà thì đã là chín giờ sáng ngày hôm sau.

Lộ Bảo trông nhà trọn một ngày đêm hình như rất ai oán, trông thấy hai người cùng nhau bước vào thì kêu "oảng", đảo quanh Lộ Miểu.

Theo thói quen Lộ Miểu cúi đầu chào nó.

Đầu hơi cúi xuống, vết thương đã kết vảy trên trán trông có vẻ rõ ràng hơn.

Tối qua vì bận rộn chuyện của Mân Mân, đến ngay cả chút thời gian để băng bó vết thương cô cũng không có.

Kiều Trạch kéo cô lại, tay chỉ vào sô pha: "Đến đó ngồi đi."

"..." Lộ Miểu ngạc nhiên quay đầu nhìn anh, "Sao thế?"

Kiều Trạch: "Tính sổ."

Lộ Miểu: "..."

Kiều Trạch vòng qua người cô, đi đến tủ tivi, cúi người kéo hộc tủ ra, không quá một lát đã lấy thuốc sát trùng povidone iodine và tấm bông, ngồi xuống bên ghế sô pha, đưa mắt nhìn cô: "Đến đây."

Lộ Miểu nhìn sắc mặt lạnh như băng của anh, trong lòng chợt không yên tâm, cẩn thận ngồi từ từ xuống sô pha, lo lắng hỏi anh: "Tôi lại làm chuyện gì sai sao?"

Kiều Trạch không đáp lại cô, chỉ lấy chút povidone iodine thấm lên tấm bông, rồi bất thành linh tay đưa lên trán cô.

Khi chất lỏng lạnh lạnh chạm vào vết thương trên trán, Lộ Miêu hít hà một hơi, lúc này mới nhớ trên trán bị thương, theo bản năng giơ tay lên sờ, lại bị Kiều Trạch tóm lấy: "Đừng có lộn xộn."

Lộ Miêu không dám lộn xộn nữa, nhìn đáng vẻ rất muốn tính sổ với cô, bất giác dao động lên tiếng: "Giờ tôi cũng thành ra bệnh nhân rồi, không thể không bắt nạt bệnh nhân được sao?"

Kiều Trạch đưa mắt nhìn cô một cái: "Bây giờ biết mình bị thương à? Lúc cần cái tát thay người ta thì nói thế nào?"

"Tình hình lúc ấy đâu có giống chứ, cả một đám người lại đi bắt nạt một cô gái trẻ, không thể nào ngồi nhìn không được." Nói xong Lộ Miêu lén nhìn anh, "Hơn nữa cũng chỉ là một cái tát, tôi có quan sát tay của cô gái kia rồi, cô ấy chăm sóc tay rất khá, không có vết thương hở bầy bọ nào, nên không sao đâu."

Kiều Trạch mím môi không đề ý đến cô, chỉ chấm povidone iodine, từng chút từng chút lau sạch vết thương cho cô, động tác rất khẽ, không làm cô đau.

Lộ Miêu cũng không dám lộn xộn, để mặc anh khử trùng hộ cô, rồi sau đó nhìn anh chậm rãi vặn nắp chai lại, lúc này mới cúi đầu với anh: "Cám ơn anh nhé."

Kiều Trạch nhìn cô rồi mặc kệ, đứng lên, đặt mọi thứ vào lại chỗ cũ, bây giờ mới quay đầu nhìn cô: "Đi tắm rửa đi, rồi đi nghỉ sớm đi."

Lộ Miêu mới nhớ vụ án này xem như đã tạm qua được một lúc, nhưng hình như Kiều Trạch không có ý nhắc đến việc sát hạch.

"Đợi lát nữa đi... Bên phía Châu Tuấn với chị Nghê có khai ra bên trên không? Là anh để tôi tìm A Xán dưới tụi Châu Triều Châu Thăng, tôi không chỉ tìm ra người, mà còn lôi cả mạng lưới bên dưới của hắn và nguồn hàng khác ra, đã hoàn thành nhiệm vụ rất xuất sắc rồi, sát hạch của tôi... cũng coi thông qua rồi chứ?"

Nhưng Kiều Trạch không cho cô đáp án: "Đi nghỉ ngơi trước đi."

Lộ Miêu: "Không có đáp án tôi không ngủ được."

"Chỉ chút chuyện nhỏ thế mà cô cũng không ngủ nổi." Theo thói quen Kiều Trạch vòng hai tay trước ngực, "Rõ ràng tố chất tâm lý..."

"Tôi đi ngủ đây." Lộ Miêu vội vàng ngắt lời anh, nhanh chóng đứng dậy, đi vào phòng mà không hề ngoảnh đầu lại.

Cô chỉ ngủ một giấc dài hai tiếng, không phải lo vụ sát hạch, mà là lo cho Châu Mân Mân.

Tuy bác sĩ nói trong thời gian ngắn cô bé không thể tỉnh lại, nhưng chung quy Lộ Miêu cũng không yên lòng nổi, sợ cô bé nửa đêm tỉnh lại một mình, bên cạnh không có ai.

Đến chiều cô lại ghé qua thăm cô bé, vẫn chưa tỉnh.

Cô ngồi trước giường bệnh một lát, rồi theo số điện thoại Châu Tuấn đưa, gọi cho người dì Trần Nhất Tử của cô bé, để cô ấy đến bệnh viện, nhưng hiện cô ấy đang họp ở bên ngoài, nên hẹn cô năm giờ chiều sẽ đến.

Vừa gọi cho Trần Nhất Tử xong thì Kiều Trạch liền gọi đến, bảo cô đến cục một chuyến.

Lúc Lộ Miêu đến thì trực tiếp đến phòng hội nghị cấp cao tìm anh.

Kiều Trạch đã sớm có mặt, cả căn phòng to như thế nhưng chỉ có một mình anh.

Anh lại mặc áo thun Polo sẫm màu với áo khoác cổ đứng màu tối như lần trước, cả người tùy ý ngồi đằng kia, trước mặt bày mấy tập tài liệu, hai tay chống lên tay ghế, mười ngón tay thoải mái đan chéo lại vào nhau, ngón giữa cầm bút, xoay bút lên xuống như có như không, khẽ nghiêng đầu, trông thấy cô, thoáng nheo đôi mắt đen, tư thế nhìn khá lười biếng, lại mang theo mấy phần lạnh lùng che dấu, thoát nhìn không giống bình thường lắm, mơ hồ có cảm giác xa cách.

Lộ Miêu nhìn mà bất giác hồi hộp, thậm chí không dám gọi anh, chỉ đứng cách một cái bàn nhìn anh: "Cái đó..."

Cầm Kiều Trạch khẽ hất chỉ vào ghế dựa đối diện anh: "Đó cái gì mà đó, ngồi đi..."

Lộ Miêu "ờ" một tiếng, dè dặt ngồi xuống đối diện anh.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: "Mới mấy giờ không gặp, lại thành ra sợ tôi thế kia à?"

"..." Lộ Miêu phồng má không dám nhìn anh, "Hôm nay nhìn anh có vẻ dọa người quá."

"Là trên đầu mọc thêm sừng hay sau lưng mọc thêm đuôi?"

Anh nói thế, Lộ Miêu thả lỏng đi ít nhiều: "Không phải..."

Rồi ngẩng đầu lên, vừa hay chạm vào ánh mắt anh, đường cong nơi miệng anh rõ ràng rất dịu dàng, bàn tay đặt lên tập tài liệu đẩy về phía cô: "Ký tên vào."

Lộ Miêu cúi đầu nhìn, rồi ngạc nhiên nhìn anh.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 23

Đó là một bản thỏa thuận giữ bí mật.

"Lộ Miểu, bây giờ cô không thể quay về đội cảnh sát được." Nhắc đến công việc, Kiều Trạch lại khôi phục vẻ lạnh lùng khi cô vừa mới vào, "Đối với bên ngoài, với tất cả mọi người, cô chính là học sinh không thông qua kì sát hạch, bị đá ra khỏi đội cảnh sát. Nguyên nhân không qua kì sát hạch là, trong kì kiểm tra truy quét ma túy ở cửa khẩu, không nghe tổ chức sắp đặt, tự tiện hành động, khiến nhiệm vụ vây bắt thất bại."

"Không thể nói rõ, cũng không nói rõ được." Thân mình anh hơi nghiêng về trước, đôi mắt nhìn cô không nhúc nhích, "Điều này có nghĩa, sau này cô có thể phải nhận lấy sự hiểu lầm của người nhà, bạn bè cô, thậm chí là phỉ nhổ nhục mạ, hoặc có thể ngay cả cuộc sống của mình cô cũng sẽ không có."

"Có muốn kí tên không, có dám kí tên không, cô phải suy nghĩ cho kĩ vào."

"Nếu cô không đồng ý, bên phó đội trưởng Lưu sẽ để cô quay về như trước. Ngay từ đầu, là tôi thuyết phục chú ấy loại cô."

"Phản ứng cơ thể của cô, phản ứng với tình huống khẩn cấp của cô, tính cảnh giác của cô cùng với sự mềm lòng của cô, đều chứng minh rằng, cô không thích hợp với công việc truy quét ma túy."

"Nhưng rất may, lòng dũng cảm can trọng và cách nắm bắt lòng người của cô, cùng với sự tinh thông nguy trang của cô, đã bù lại

những thiếu sót bẩm sinh ở cô."

"Cô đã thông qua kì sát hạch." Đầu ngón tay Kiều Trạch lại đẩy đến một bản tài liệu khác, "Chào mừng cô về đơn vị."

Khóe miệng Lộ Miêu giật giật: "Cám ơn."

"Chỉ là có điểm này, cô nhất định phải nắm chắc tâm lí, trước khi nâng cao bản năng phản ứng của cô, không được tham dự đến bất kì hành động truy quét nào cả, điều đó không chỉ sẽ hại cô, mà còn hại cả đồng đội của cô nữa."

Tay khế chống lên bàn, nhắc người đứng lên.

Rồi anh xoay người cầm lấy cây bút đánh dấu màu đen trên tấm bảng nhỏ, "xoạt xoạt" mấy nét vẽ lên tấm bảng bản đồ thành phố An, chấm một chấm đen nhỏ ở góc Đông Nam.

"Đây là thành phố An." Anh hơi nghiêng người, tay cầm một đầu bút, gõ lên tấm bảng, rồi sau đó chỉ vào điểm đen ở góc Đông Nam, "Đây là vùng biên giới, cửa khẩu nhập cảnh An Hành."

Lại chỉ về vào đông tây nam bắc của thành phố An, phác họa thành một hình lưới các tia khúc xạ: "Đây là trạm thu phí quốc lộ ở bên ngoài thành phố và tỉnh."

Bút tập trung chỉ vào tuyến đường ở phía Đông Nam: "Đây là đường đến Hoa Nam, sẽ xuất cảnh từ chỗ này."

"Đây là vị trí địa lí của thành phố An." Ngòi bút Kiều Trạch chỉ vào điểm đen trên tấm bảng trắng, gõ lên vài cái, "Đây là một thành phố trung chuyển ma túy. Rất nhiều giao dịch ma túy từ Nam Mỹ sẽ vào từ cửa khẩu Đông Nam, trung chuyển qua thành phố An, rồi

lại được vận chuyển đến các nơi khác bên ngoài. Trong đợt trung chuyển này sẽ có một phần ma túy tiến hành phân dùng ở thành phố An, phân tán đến các tầng rồi chuyển qua các thành phố khác."

Nói rồi anh xoay người lau bảng, lau đi mọi thứ trên tấm bảng rằng, sau đó nhanh chóng vẽ sơ đồ hình cây bốn tầng, trên đỉnh vẽ bản đồ địa hình Nam Mỹ.

Ngồi bút theo sơ đồ dần chỉ xuống, cuối cùng đi đến tầng cuối cùng: "Sau tầng phân dùng, thì đây là tầng chợ đen 'cung cấp hàng' ở đây, cũng chính là loại người như Châu Tuấn, loại này ở thành phố An không phải một vạn thì cũng không dưới mấy nghìn. Dưới bọn họ, còn đến mấy đám nghiện ngập, giống bọn Châu Kỳ Đình Lệ, bọn chúng lợi dụng nghề nghiệp mà "mời" ma túy với khách hàng, cho nên tính ra, bên dưới chúng còn có một nhóm người nữa. Trước mắt trong danh sách kê khai những người sử dụng ma túy trong thành phố An, nhóm người này không dưới năm mươi nghìn, thậm chí có thể lên đến trăm nghìn."

Anh đổi bút qua tay khác, xoay người, tay chống lên bàn, nghiêng người nhìn Lộ Miêu: "Theo cái cách cô bắt người đó, có bắt hết nổi không?"

Lộ Miêu lắc đầu.

"Nên việc chúng ta phải làm, đó là chặt đứt."Kiều Trạch xoay người, đầu bút vẽ lên mấy chỗ trên đường nối giữa bản đồ địa hình Nam Mỹ với trùm ma túy, sau đó lại vẽ lên vài điểm trên đường nối tầng thứ hai trên bản đồ cây, hình thành một xấu "X", "Chặt đứt dây xích. Chỉ có cách làm đứt dây xích này, ngoài vào không được, trên không xuống được, mới có thể phá hủy toàn bộ."

Ngồi bút trong tay khoanh một vòng ở tầng đỉnh sơ đồ cây, biểu thị cho trùm ma túy, "Đây mới là mục tiêu của chúng ta."

"Nhổ sạch tầng này, cả dây xích mới sụp đổ." Kiều Trạch đẩy nắp bút, kéo ghế dựa ra, ngồi xuống lần nữa, nhìn sang Lộ Miêu, "Chúng tôi đã theo dõi mạng lưới buôn ma túy này ba năm, rót vào rất nhiều tinh lực nhân lực, mắt thấy sắp thành công đến nơi, không ngờ đến bước cuối cùng, lại thất bại trong gang tấc. Vì vụ án này mà chúng tôi đã hi sinh rất nhiều người, bọn họ không nên có kết cục ấy."

"Với tư chất cùng lí lịch của cô mà nói, cô cũng không thích hợp tham gia vào vụ án này." Kiều Trạch chỉ vào tai mình, "Nhưng tôi cần cô."

"Bệnh biến trong tai tôi vốn đã khỏi hẳn, nhưng lại chẳng thể nghe thấy âm thanh nào. Bác sĩ trưởng của tôi đoán, có thể là vấn đề tâm lí hoặc hệ thần kinh, chứ không phải vấn đề bệnh lí. Nó cần một quá trình để thích ứng và khôi phục từng bước." Kiều Trạch nhìn cô, "Khi nào nó có thể hoàn toàn khôi phục, không ai đoán trước được, có thể là mai, cũng có thể cả đời, tôi lại không thể lãng phí tiếp thời gian chờ nó khỏi hẳn được. Chúng tôi không đợi được."

"Cô nhìn Châu Mân Mân, nhìn Trần Nhất Văn ấy, cô vì bọn họ mà khổ sở, đau lòng thay. Nhưng đây không phải trường hợp đặc biệt, còn có rất nhiều người thâm trầm hơn họ nhiều, có thâm án của người nào không vì ma túy gây ra mà đau lòng chứ? Vì sao chúng ta lại cấm ma túy? Nhiều đồng nghiệp như thế, vì sao không cần cuộc sống yên ổn bày ra đó rồi, lại bằng lòng mạo hiểm tính mạng, lớp này nối lớp sau, nhất định phải cấm ma túy? Bởi vì bọn họ

muốn bảo vệ mảnh đất này, muốn gắn bó giữ cho mảnh đất này được bình an."

"Tôi không biết vì sao cô cứ cố chấp muốn tham gia vào đội truy quét ma túy. Tôi đã điều tra bối cảnh cá nhân của cô, cô có một người em trai bỏ nhà đi, đến nay vẫn chưa về. Chính xác mà nói, thuộc kiểu mất tích, sống chết không rõ." Kiều Trạch khề thờ hất ra, "Nếu cô vì chuyện cá nhân mới gia nhập vào đội ngũ này, thế thì không cần, em trai cô có bất cứ tin tức gì, tin tốt hay tin xấu, đều có thể hoàn toàn đẩy lùi sự nhiệt tình của cô."

"Vì ngay từ đầu, cô đã mang theo tình cảm riêng mà làm việc." Kiều Trạch xoay bút trong tay, "Tôi không hi vọng cô đưa tình cảm vào công việc, sẽ làm hại cô."

"Lần này tôi cho cô quyền lựa chọn, đi theo tôi, phá đỉnh dây xích này. Đi theo đội trưởng Tiểu, quét sạch đám tôm cua nhỏ trong địa bàn của các cô. Dù bất kể là ai, đều rất có lỗi với huy hiệu cảnh sát trên vai cô."

Từng câu chữ nói ra, Lộ Miểu nghe mà đầu "ong ong" cả lên.

"Anh... Rốt cuộc anh là ai?" Lộ Miểu hỏi, có vẻ mù mờ, lời của anh làm cô chấn động quá lớn, trong nhất thời cô không thể đưa ra quyết định.

"Tôi là Kiều Trạch." Anh nói, "Cũng chỉ là Kiều Trạch mà thôi."

Lộ Miểu thấy anh không định nói, vẫn gương mặt đó, vẫn vẻ mặt đó, rõ ràng đã rất quen thuộc, nhưng lại như người lạ.

Cô phát hiện ra dường như cho đến bây giờ mình chưa hề hiểu về Kiều Trạch, nhìn như thất nghiệp, nhưng quan hệ với phó đội

trưởng Lưu và đội trưởng Tiểu Trạm rất sâu.

Anh bị trở ngại thính giác, nhưng biết tháo gỡ bom mìn, biết nghĩ cách cứu viện, kỹ thuật lái xe tốt, thân thủ không phải bàn.

Tin tức anh mang đến cho cô, cùng với những gì cô muốn, cô tiếp xúc không quá giống nhau.

Cô chỉ gạt đi một lớp bụi bên trên, nhưng anh lại chạy thẳng vào trung tâm của vấn đề.

Anh đứng ngay chỗ trung tâm, và hỏi cô, có dám đến gần hay không.

Lộ Miêu không dám, điều này đã vượt quá khỏi hiểu biết và phạm vi tiếp nhận của cô.

Theo phân tích của anh, cô đã thấy mình chênh lệch với anh lắm rồi, điều anh nói, điều cô băn khoăn, anh đều cho cô đặt cược.

Chuyện này quả thật không thể nào dựa vào ý thức tư tưởng và năng lực của cô là làm được.

"Tôi... để tôi xem xét lại đã, tôi không thể nào tiêu hóa nổi thông tin anh cho tôi." Cô nói, rồi đẩy tập tài liệu kia về bên anh.

Kiều Trạch im lặng, rồi sau đó gạt đầu: "Cô nên xem xét cho tốt."

Lộ Miêu bước ra khỏi văn phòng với anh, rồi vào văn phòng của phó cục trưởng Lưu, tinh thần cô có vẻ không tốt, sắc mặt nhìn có chút tái nhợt.

"Sao thế?" Tiểu Trạm hỏi.

Lộ Miêu lắc đầu. liếc mắt nhìn Kiều Trạch đang rót nước ở gần đó, đề giọng nói: "Đội trưởng Tiểu, rốt cuộc... anh ấy là ai?"

Tiểu Trạ bị cô hỏi mà sững sờ, ngẩng đầu nhìn Kiều Trạch, cười nói: "Đến cậu ta làm gì em còn không biết, vậy mà lại không rõ ràng kí tên vào hợp đồng bán mình thế ư?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Em không dám kí. Em lo mình không làm đến nơi đến chốn."

"Có cậu ta theo em thì còn sợ gì chứ?" Tiểu Trạ vỗ vai an ủi cô, "Kiều Trạch ấy à, một truyền kỳ thế kia, tài xé có thâm niên, có cậu ta dẫn em đi, em còn sợ bị lật xe sao?"

"En... Vẫn nên xem xét lại kĩ đã." Lộ Miêu mấp máy môi, "Em cảm thấy, mình ở trước mặt anh ấy có chút không tự lượng sức."

Tiểu Trạ gật đầu: "Cũng được, nếu em không muốn theo cậu ta, thì về lại đội làm đi. Phá vụ án lần này không tệ."

Vừa đúng lúc Kiều Trạch rót nước xong xoay người lại, cử động miệng của Tiểu Trạ mà đọc được ý của anh ta.

"Cậu đừng vội bảo cô ấy về. Cho cô ấy mấy ngày suy nghĩ kĩ, thời gian qua cô ấy cũng bận rộn lắm rồi, coi như nghỉ phép đi."

Tiểu Trạ "chặc chặt" hai tiếng: "Còn chưa thu người về dưới trướng, mà đã bắt đầu che chở ghé con rồi sao?"

Kiều Trạch chỉ nhìn anh ta một cái, không trả lời.

Tiểu Trạ cũng thôi khua môi múa mép với anh, nói đùa với một kẻ điếc khiến anh ta bực bội, lần nào nói chuyện cũng phải nói

chậm rãi, hoàn toàn mất đi niềm vui của việc khua môi múa mép.

Chuyện Lộ Miểu nghỉ phép được anh đồng ý, bản thân cô là được ah ta đưa đến đây, lãnh đạo trực tiếp của cô cũng là anh ta, huống gì Lộ Miểu đã bị loại, thuộc hàng thất nghiệp.

Lộ Miểu còn chưa nghĩ ra phải làm thế nào, nên đồng ý với quyết định của Tiểu Trạch. Cô có cuộc hẹn năm giờ chiều với Trần Nhất Tử, lúc này thời gian cũng cận kề, cô thấy không còn chuyện gì, liền tạm biệt mọi người, toan bước đi.

"Tôi đi với cô." Kiều Trạch gọi cô lại.

Sau khi Lộ Miểu bị mấy lời nói kia công kích, trái lại không quen ở cạnh anh, liền từ chối theo bản năng: "Không cần, tự mình tôi đi cũng được rồi."

Kiều Trạch làm như không nghe thấy, đặt cốc nước xuống, đi về phía cô.

"Đi thôi."

Lộ Miểu bị bắt đi cùng Kiều Trạch đến bệnh viện, cứ thế bắt xe đi.

Lộ Miểu và Kiều Trạch ngồi ở băng ghế sau.

Vừa lên xe, cô không tự giác mà ngồi vào trong góc, vạch ra khoảng cách với Kiều Trạch.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: "Tôi đáng sợ thế ư?"

Lộ Miểu lắc đầu: "Đâu có."

Lại nói thêm: "Ngồi với truyền kỳ khiến tôi có áp lực rất lớn."

Kiều Trạch nhíu mày: "Truyền kỳ gì cơ?"

Lộ Miêu: "Đội trưởng Tiểu nói anh là truyền kỳ."

Kiều Trạch khẽ hừ một tiếng: "Cô nghe cậu ta nói lung tung đấy à."

Lộ Miêu vẫn cảm thấy Kiều Trạch bây giờ đã hoàn toàn đập vỡ một Kiều Trạch mà cô quen, khiến cô cảm thấy giữa mình và anh có ít nhiều khoảng cách.

Cô không mở miệng nữa, im lặng ngồi trong góc nhỏ của mình, cho đến khi xe dừng lại trước cửa bệnh viện.

Anh cùng cô xuống xe, rồi lại cùng cô đến phòng bệnh của Châu Mân Mân.

Cô bé vẫn chưa tỉnh, Trần Nhất Tử cũng chưa đến.

Lộ Miêu không định để anh chờ cô lâu, quay đầu khuyên anh: "Hay anh về trước đi, bên này tôi tự quản được."

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn chăm chú vào mặt cô một lúc: "Lộ Miêu, sao cô phải khách khí với tôi thế?"

"..." Lộ Miêu mấp máy môi, "Thì vốn từ đầu tôi đã khách khí với anh rồi mà."

Bỗng Kiều Trạch ghen lời, cẩn thận nhớ lại, đúng là từ trước đến nay cô luôn khách khí với anh, lần không khách khí duy nhất đó là chơi với chó của anh.

Kiều Trạch ho nhẹ một tiếng, xoay người dựa vào tủ đứng bên giường bệnh, không nói có đi hay không.

Lộ Miểu không tiện đuổi người nữa, cũng chẳng buồn lên tiếng ngồi đợi trong phòng, cũng may không phải đợi lâu lắm, Trần Nhất Tử nhanh chóng đến, đi cùng còn có... Từ Gia Diên.

Trông thấy người đàn ông cao to đi vào với Trần Nhất Tử, Lộ Miểu sững sờ mấy giây.

"Anh?" Cô lạc giọng gọi anh.

Từ Gia Diên cũng không nghĩ lại gặp cô ở đây, tầm mắt chuyển từ mặt cô đến trên người Kiều Trạch rồi lại chậm rãi rơi xuống người cô lại.

"Sao em lại ở đây?" Anh đi về phía cô, dừng lại trước mặt, bày ra điệu bộ của bậc cha anh đánh giá cô, "Sao lại gầy thế này?"

Lộ Miểu sờ mặt: "Nào có chứ."

Rồi nhớ lại chuyện mấy ngày trước khóc lóc lên án anh, trong lòng nhiều ít cảm thấy không tự nhiên lắm, không dám nhìn anh, chỉ cúi đầu xin lỗi anh: "Anh này... Chuyện lần trước là em quá xúc động, anh đừng để trong lòng."

Kiều Trạch nhìn cô một cái, rồi xoay đầu đi.

Từ Gia Diên không để ý đến Kiều Trạch ở bên cạnh, chỉ cười vỗ vai cô: "Cũng là chuyện qua lâu rồi, còn ghi nhớ làm gì chứ."

Rồi sau đó xoay sang Trần Nhất Tử, giới thiệu hai người với nhau.

"Lộ Miếu."

"Trần Nhất Tử, trợ lý của anh."

Lộ Miếu ngẩng đầu mỉm cười với cô ấy, cất lời chào hỏi, lại thấy cô ấy đang nhìn cô chăm chú đầy kinh ngạc.

Ánh mắt kia thật sự rất kinh ngạc, còn mang theo mấy phần như có suy nghĩ, trong vẻ suy nghĩ đó còn có sự dò hỏi, ánh mắt thắc mắc chuyển sang Từ Gia Diên.

Từ Gia Diên cười: "Miếu Miếu là lần trước tôi có nhắc đến với cô đấy, là người tôi bảo cô sắp xếp vị trí giùm."

Trần Nhất Tử nhìn như tỉnh ngộ gật đầu, mặc dù đã cẩn thận che dấu, nhưng trong mắt vẫn lộ ra vẻ nghi hoặc.

Ánh mắt như thế cũng khiến Lộ Miếu hồ nghi, bất giác đánh giá cô ấy nhiều hơn hai mắt.

Người nhìn khoảng một mét sáu, một cô gái thời trang gầy gò nhưng có sức sống, tóc uốn cụp đuôi màu sợi mây kiểu Hàn, là một cô gái đô thị phong cách già dặn, khuôn mặt nhỏ tinh xảo, rất xinh. Nhưng quả thật đây là lần đầu tiên Lộ Miếu gặp cô ấy, cô không biết sự nghi ngờ của Trần Nhất Tử là từ đâu mà ra.

Sự chú ý của Trần Nhất Tử lại chuyển sang Kiều Trạch: "Anh này là?"

Chợt Lộ Miếu nhớ Kiều Trạch vẫn còn trong phòng.

"Cái đó... Anh ấy tên Kiều Trạch."

Kiều Trạch nhìn cô, rồi đi đến, đứng bên cạnh Lộ Miểu, cất tiếng chào Trần Nhất Tử và Từ Gia Diên.

Kiều Trạch cũng khách khí "chào anh" đáp lại.

Tuy đây là lần thứ ba gặp mặt, nhưng hai bên vẫn chẳng thể nào thân hơn được, hơn nữa lúc Từ Gia Diên nhìn Kiêu Trạch, trong mắt còn mang theo mấy phần tìm tòi đầy bình tĩnh, anh không rõ rốt cuộc người đàn ông này có quan hệ gì với Lộ Miểu, trong cuộc sống của Lộ Miểu sắm vai gì.

Anh chỉ biết là, bây giờ Lộ Miểu đang ở chung với anh ta.

Cô tình nguyện ở chung với anh ta chứ không ở trong nhà anh đã chuẩn bị cho cô.

Sự mặc nhận đó khiến anh không thoải mái lắm, bất giác ấn đường dính vào nhau.

Tâm tư của Lộ Miểu đều đặt trên người Châu Mân Mân, thấy mọi người đều đã chào hỏi, liền kể sơ qua chuyện của Châu Mân Mân và Châu Tuấn cho Trần Nhất Tử.

Cô hi vọng Trần Nhất Tử có thể tạm thời nhận nuôi Châu Mân Mân.

Cô nhìn ra được, Trần Nhất Tử thật sự rất thương Châu Mân Mân, lúc nhìn Châu Mân Mân nằm trên giường bệnh hôn mê chưa tỉnh, vành mắt đỏ lên, thật sự đau lòng, chẳng qua là vì chuyện Châu Tuấn bức tử Trần Nhất Văn, mới ép bản thân không quan tâm đến cô bé.

Tuy Lộ Miêu thương Châu Mân Mân, nhưng cô không thể nhận nuôi cô bé được.

Cô không có trụ cột tình cảm ở chung lâu dài với Châu Mân Mân, mà điều kiện kinh tế cũng không đủ để nuôi cô bé, cho cô bé đi học. Quan trọng nhất là, tính chất công việc của cô nhất định không thể cho cô bé một cuộc sống yên ổn. Một đứa trẻ trải qua khó khăn từ nhỏ giống như cô đây thiếu nhất là cảm giác an toàn, cô bé cần một gia đình yên ổn bình thản để bắt đầu lại lần nữa, điều này Trần Nhất Tử khá hơn so với cô.

Trần Nhất Tử nhìn Châu Mân Mân nằm trên giường một lúc lâu, thờ dài.

"Để tôi bảo bố mẹ đến chăm sóc con bé. Trong thời gian này đã làm phiền cô rồi."

Lộ Miêu mím môi cười: "Chuyện cần thiết mà."

Rồi cúi đầu nhìn đồng hồ: "Chuyện này... Sau này nhờ cả vào chị, lúc rảnh tôi lại đến thăm con bé."

Xoay người chào tạm biệt Từ Gia Diên.

"Đi ăn bữa cơm với nhau đi." Tay đút trong túi áo khoác, Từ Gia Diên đã ra quyết định thay cô.

Lộ Miêu không có ý kiến, nhưng Kiều Trạch vẫn còn ở đây, tại anh lại bất tiện, bọn họ ở bên cạnh trò chuyện đùa vui, anh lại ở một bên như vịt nghe sấm thì hình như không hay lắm.

"Để hôm khác đi." Lộ Miêu từ chối Từ Gia Diên, "Bọn em vẫn còn vài chuyện, lần sau em hẹn anh vậy."

Từ Gia Diên gật đầu: "Được."

Rồi nói với cô: "Đúng rồi, đã tìm được việc chưa?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Vẫn chưa ạ."

"Chuyện hôm đó anh nói với em hãy suy nghĩ kĩ nhé." Từ Gia Diên đi đến trước mặt cô, thở dài một hơi, hai tay đặt trên vai cô, nghiêm túc nhìn, "Miêu Miêu, bố mẹ anh là bố mẹ anh, anh là anh, em đừng đem những đề tâm với bố mẹ đổ lên người anh nữa."

Bất giác Lộ Miêu cười với anh: "Sẽ không có đâu."

Từ Gia Diên cũng như nhẹ nhàng thở ra, cười cười, xoa đầu cô: "Lát về gọi cho anh."

"Dạ."

Tạm biệt xong, Lộ Miêu quay đầu nhìn Kiều Trạch, đã thấy anh đang nghiêng đầu nhìn mình, dáng vẻ như có suy nghĩ, không biết đã nhìn bao lâu rồi.

Lộ Miêu biết anh không nghe thấy bọn cô nói gì, xem chừng vẫn còn kiên nhẫn đợi cô, trong lòng lại lo lắng.

"Về được rồi chứ?" Cô hỏi.

Kiều Trạch gật đầu.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 24

Trên đường trở về, Kiều Trạch không nói gì nhiều.

Đầu dựa vào cửa sổ, hơi chống đầu, dùng vẻ mặt như có điều suy tư nhìn cô.

Cả đường Lộ Miêu bị anh nhìn, nhìn đến mức lông tóc cô dựng đứng cả lên.

Cô liền co lại ở chỗ ngồi trong xe bên kia, cảm giác như mình là một nàng thỏ trắng bị sói nhìn chăm chăm.

Kiều Trạch không nói gì, tay cứ thế chống má, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa nhìn cô.

Khi xe taxi nhanh chóng dừng lại dưới lầu, cuối cùng Lộ Miêu cũng không nhận được nữa...

"Anh đang nhìn gì thế?"

Hỏi xong liền thấy Kiều Trạch ném qua một ánh mắt.

"Trừ cô ra còn có thể nhìn cái gì được nữa."

"..." Lộ Miêu lúng túng, không tự chủ mà đưa tay lên che mặt, "Nhìn tôi làm gì."

Tài xế dừng xe ngay dưới tiểu khu, chỉ vào cửa xe: "Đã đến rồi."

Kiều Trạch trả tiền, đẩy cửa xuống xe, lúc xuống xe lại nhìn cô một cái, rồi sau đó xoay người đi lên lầu.

Lộ Miêu đi theo sau anh mà chẳng hiểu gì.

"Mấy ngày nay cô không có kế hoạch gì chứ?" Mở cửa ra, đột nhiên Kiều Trạch hỏi.

Lộ Miêu lắc đầu: "Không có."

"Được rồi." Kiều Trạch quay đầu nhìn cô một cái, "Mấy ngày tới cô hãy đến bãi tập với tôi."

"..." Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh.

"Năng lực cơ thể* của cô, tốc độ phản ứng của cô, khả năng truy bắt của cô, khả năng bắn súng của cô... Tôi cần làm một bài tổng hợp đánh giá."

(*Là năng lực vận động thông qua tổ chất vận động như sức lực, tốc độ, sự chịu đựng, sự mềm dẻo, linh hoạt, nhịp nhàng biểu hiện ra ngoài cơ thể.)

"..." Lộ Miêu nhú mày, "Tôi còn chưa trả lời với anh mà."

Kiều Trạch: "Nên mới nhân dịp trước khi cô trả lời mà tiến hành đánh giá. Đánh giá xong rồi, cô muốn đồng ý cũng vô dụng."

Lộ Miêu phòng má: "Vậy xem ra, chẳng thà tôi từ bỏ luôn cho rồi."

Xoay người định đi về phòng, bỗng cánh tay bị giữ chặt.

Anh dùng sức, cả người cô bị kéo qua, gót chân không trụ vững, cả người lão đảo, cả người mất trọng tâm nghiêng đi dựa vào vách tường bên cạnh, Kiều Trạch tiến lên một bước, thân hình anh cao lớn, chỉ một bước nhỏ đã đủ dồn cô dựa vào góc tường.

"Cô nói gì?" Anh hỏi.

Lộ Miêu có cảm giác bị ghé sát nhìn chăm chú, Kiều Trạch như thế làm cô hơi sợ, bất giác rút về phía sau.

"Anh... Yêu cầu nghiêm khắc thế, không cần nghĩ cũng biết tôi chắc chắn không qua, cần gì phải lãng phí thời gian chứ." Cô cúi đầu nói, đi theo anh, cô thà ở lại chỗ Tiểu Trạm.

Người cô muốn tìm, không liên quan đến đỉnh của sơ đồ hình cây kia.

Kiều Trạch nhìn cô một lát: "Xác định rồi?"

Lộ Miêu định gật đầu, nhưng dưới ánh mắt anh lại nhát gan, cuối cùng đổi thành câu hòa hoãn: "Đề tôi suy nghĩ lại đã."

Kiều Trạch buông cô ra.

"Sáu giờ sáng mai, đừng dậy muộn."

Lộ Miêu không dám ngủ nướng, năm giờ năm mươi sáng hôm sau đã tự giác tỉnh dậy, lúc cô dậy rửa mặt thì Kiều Trạch cũng đã dậy, vừa bước ra khỏi phòng ngủ, mặc bộ đồ ngủ màu xám, áo vải bông là kiểu ôm sát người, để lộ ra bả vai và cơ ngực săn chắc của anh.

Lộ Miêu tự giác né tránh: "Anh tắm rửa trước đi."

Kiều Trạch giờ tay nhìn đồng hồ: "Bây giờ chỉ cách thời điểm sáu giờ còn có tám phút, trước sáu giờ cô có thể kịp rửa mặt thay quần áo ra khỏi cửa?"

Lộ Miểu không biết anh làm vệ sinh trong bao lâu, liếc nhìn phòng tắm của anh, không gian khá lớn, cô gái đầu, rồi im lặng đi đến, sóng đôi với Kiều Trạch, không nói gì, lấy nước, đánh răng, không hề có vẻ mất tự nhiên chút nào.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô, cô nghiêm túc đánh răng, thật đúng là không có tí gì gọi là mất tự nhiên.

Cho đến bây giờ cô không hề có tính tự giác xem anh là một người đàn ông.

Bất giác Kiều Trạch nhướn mày, lắc đầu trong một chốc, Lộ Miểu miệng dính bột kem nhìn anh đầy kì quái.

"Sao thế?"

Không hiểu sao trong lòng Kiều Trạch lại dâng lên mấy phần không thoải mái.

"Đánh răng đi." Anh vỗ nhẹ vào gáy cô, không trả lời cô nữa.

Tám phút sau, hai người đều đã thay quần áo mặc giày thể thao chuẩn bị ra khỏi cửa, Lộ Bảo cũng phe phẩy đuôi đuôi theo.

"Lộ Bảo, ở nhà trông nhà." Dặn dò Lộ Bảo xong, Kiều Trạch liền dẫn Lộ Miểu ra ngoài.

Anh đưa cô đi vòng quanh thành phố An, chạy lộ trình bán marathon, 21 km, trong đó còn tăng thêm kiểm tra biến tốc.

Chạy xong hành trình, Lộ Miêu thở hổn hển, mặc dù kém thoải mái hơn Kiều Trạch, nhưng tinh thần với thể trạng lại khỏe hơn.

Lần này Kiều Trạch không làm khó cô tiếp, nhìn cô hai tay chống lưng thở gấp ở đằng kia, liền cầm lấy khăn khô đi đến, ném lên đầu cô, phủ lấy trán để cô lau mồ hôi.

"Không sao chứ?" Anh hỏi.

Lộ Miêu lắc đầu: "Không sao."

Hơi thở bình ổn lại mới đứng lên.

Kiều Trạch gạt đầu, nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ: "Đã qua hạn mục năng lực cơ thể."

Lộ Miêu nhẹ nhàng thở ra, mím môi cười với anh: "Anh hình như đã có nhân tính hơn rồi đấy."

Kiều Trạch nhìn cô: "Thì ra trong mắt cô, tôi không chỉ không phải là một người đàn ông, mà đến người cũng không phải nốt?"

Lộ Miêu thành thật gạt đầu: "Tôi cảm thấy anh đã vượt quá phạm trù định nghĩa nam nữ của tôi."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 25

Mặt mũi Kiều Trạch bất động nhìn cô: "Nói thế là có ý gì?"

Lộ Miêu đưa tay lên quá đầu: "Chính là trên cả mức thần, không biết vui buồn li hợp, không có thất tình lục dục cũng không có nhân tính, chỉ có..."

Lộ Miêu nghiêng đầu nghĩ ngợi: "Chúng sinh bình đẳng."

Rồi sau còn gật đầu đầy khẳng định: "Đúng thế, chính là cảm giác chúng sinh bình đẳng. Ở trước mặt bồ tát tôi cũng rất tự tại."

"..." Kiều Trạch nhin xuống xúc động muốn đánh cô, cho đến bây giờ noron hướng tâm của nha đầu này chưa bao giờ chạy theo chiều thông thường, không giống đầu óc đơn giản như Kiều Thời, trong đầu chỉ cần có chút tâm địa gian xảo nào, anh đưa mắt một cái là có thể nhìn thấu.

Anh cũng không trông đợi gì vào chuyện cô sẽ coi anh là một người đàn ông bình thường, mà anh cũng không cần.

Anh vỗ vai cô: "Đi ăn sáng trước đã."

Lộ Miêu gật đầu, sáng khoái đi theo Kiều Trạch ăn sáng.

Trừ vẻ kính sợ ngày hôm qua có trời mới biết anh là truyền kỳ, qua một đêm, khi cô đối mặt với Kiều Trạch lần nữa đã rất thản nhiên, quả đúng có vẻ thản nhiên khi cầu thần bái phạt đội diện bồ tát phạt tổ.

Kiều Trạch thấy khi cô nhìn mình chỉ thiếu nước giơ hai nén nhang bày đồ cúng, bị nghẹn trong ngực, dồn ép khiến anh không thoải mái lắm, thế nên vào buổi luyện tập chiều đã nghiêm khắc tra tấn cô. Cô không qua được bài kiểm tra truy bắt, nói cho cùng vẫn là trời sinh phản ứng cơ thể chậm, tay anh đặt trên vai cô, cô mới chậm rãi kịp phản ứng lại, nắm lấy tay anh định ném qua vai, nhưng năng lực cơ thể và kỹ thuật của cô đều thua xa anh, kéo mấy lần không được ngược lại lại để bản thân quấn vào trong vòm ngực anh.

Nếu không phải Kiều Trạch biết nơ ron hướng tâm của cô khác với người bình thường, thì đã nghi ngờ cô đây là chủ động nhảy vào lòng ngực anh.

Người cũng đã nằm trong lòng ngực anh, nhưng cô không hề đỏ mặt, trong mắt cô, anh thật sự biến thành pho tượng bồ tát.

Anh buông cô ra: "Truy bắt, không qua."

"..." Lộ Miêu giơ tay lau mồ hôi, "Còn có người có thể thắng được anh ư?"

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: "Mấy năm này thì tạm thời chưa có."

Lập tức Lộ Miêu hùng hồn nói: "Đúng thế, không có ai địch nổi anh, tôi chỉ là trợ thủ, dựa vào đâu yêu cầu tôi phải lợi hại hơn cả anh chứ?"

Kiều Trạch kiềm chế nhìn cô: "Cô là ngốc thật hay đang giả ngốc đấy?"

Lộ Miêu :..."

Lại trưng ra nét mặt vô tội ngẩn ngơ.

Kiều Trạch không nhìn được, vỗ nhẹ vào gáy cô: "Thu cái vẻ ngơ ngẩn đó của cô lại đi."

Nhìn dáng vẻ phồng má không cam lòng của cô, lại nhìn không được duỗi tay ra chọc vào gáy cô: "Đúng là đồ ngốc..."

Rồi sau đó giờ tay nhìn đồng hồ: "Hạng mục tiếp theo. Bắt súng."

Lộ Miêu miễn cưỡng qua bắn súng, vì bia ngắm đứng yên nên cô bắn cũng đạt chuẩn, khi bia bắt đầu chuyển thì không ổn lắm, vẫn là vấn đề về tốc độ phản ứng.

Lần này Kiều Trạch không làm khó cô nữa, khi xong việc chỉ thần nhiên dặn dò: "Có thời gian thì luyện tập khả năng phản ứng nhiều vào, đừng có đứng đực ra đây."

Anh nói thế đã tỏ vẻ thừa nhận khả năng của cô.

Được đại thần thừa nhận khiến Lộ Miêu nhẹ lòng hẳn đi, tuy cô không biết anh ngồi ở đỉnh núi nào, anh cũng không định nói, về nhà ăn tối xong lại đến tìm cô.

Anh tìm cô nói chuyện công việc.

"Nói đi, vì sao cô cứ cố chấp vào đội truy bắt ma túy?" Hai tay vòng trước ngực, Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô, hỏi.

Lộ Miêu mấp máy môi, im lặng một lúc, rồi cẩn thận ngẩng đầu nhìn anh: "Tôi có thể không nói được không? Tôi cam đoan chuyện

đó sẽ không ảnh hưởng gì đến phán đoán bình thường và công việc của tôi hết."

Mắt cô trong veo, trong đôi mắt mơ hồ có phần nài nỉ, cũng có vẻ không muốn để người ngoài tìm hiểu, được cất dấu cẩn thận, không muốn để bất cứ ai chạm tới, bao gồm cả anh.

Kiều Trạch nhìn vào mắt cô một lúc lâu, rồi dời tầm mắt sang chỗ khác, gật đầu: "Được."

Tạm dừng một chốc, lại nhìn cô: "Có giấy thông hành đi Hồng Kông không?"

Lộ Miêu gật đầu: "Có."

Kiều Trạch: "Tốt, ngày mai theo tôi đến nơi này."

Đi đâu thì Kiều Trạch không nói, Lộ Miêu không hỏi, cũng không kịp hỏi, từ khi cô ngồi xuống sofa, Lộ Bảo liền quần lấy chân cô vờn lui vờn tới, để cô đưa nó ra ngoài đi dạo.

Mấy hôm nay cô quá bận, đã lâu rồi không rảnh dắt chó Kiều Trạch đi dạo.

Kiều Trạch không phải kiểu người thích dắt chó đi dạo, từ khi cô vào ở nhà anh, cô gần như trở thành người phụ trách chơi với chó, cho dù có hôm tan làm trễ đến đâu cũng phải dắt Lộ Bảo ra ngoài, thế nên nhìn Kiều Trạch không còn việc gì nữa, liền kéo Lộ Bảo sang, đưa nó ra ngoài đi dạo.

Giờ này vẫn còn sớm, mới tám giờ, đèn đuốc khắp nơi sáng trưng.

Đã mấy ngày rồi Lộ Bảo không được đi dạo, vất vả lắm mới có một cơ hội, vừa ra ngoài liền sướng điên, mừng rỡ kéo Lộ Miêu chạy.

Sáng nay Lộ Miêu mới bị chủ nhân của nó tra tấn chạy bán marathon, bây giờ lại bị nó hành hạ, chạy đuổi theo sau nó chịu không nổi, nhìn nó cũng hiểu biết, liền thả dây ra cho nó tự chạy, không ngờ nó lại vọt chạy mất tăm, Lộ Miêu tìm nửa ngày quanh tiểu khu cũng không thấy bóng nó đâu, không ngờ lại tìm được nó ngay dưới dãy nhà, miệng ngậm một chiếc hộp màu trắng dài cỡ cánh tay, được bọc bằng tấm xốp bọt khí.

Lộ Miêu đi đến chỗ nó: "Sao mày lại đem thứ này về?"

Lộ Bảo "oảng" lên với cô, ngậm lấy đồ chạy vọt lên lầu, Lộ Miêu không thể không đi theo nó, trông thấy Lộ Miêu bị khóa ngoài cửa phòng.

"Mày tìm thứ này ở đâu thế?" Lộ Miêu ngồi xuống trước mặt nó, cầm lấy thứ đồ trong miệng, "Đây là cái gì?"

Lộ Bảo sủa "gâu gâu", ngẩng đầu, lưỡi thè ra, nhìn cô như cô đang tranh công với nó vậy.

Lộ Miêu bấm bụng nghi ngờ, lật trái lật phải nhìn thứ đồ, nhìn giống một cây dù được đóng gói lại, nhưng không thấy tên ghi bên trên, không biết là của ai.

"Lộ Bảo, mày lấy thứ này ở đâu?" Cô quay đầu hỏi nó, nhưng một con chó thì làm sao trả lời cô được cơ chứ.

Lộ Miêu nghi hoặc, đưa tay mở cửa, thử quơ quơ vài cái, xác định không phải là vật nguy hiểm gì, mới bắt đầu mở đồ ra xem.

Thứ đồ này không được gói chặt, bên ngoài chỉ bọc một tấm xốp bọt, bên trong là một chiếc hộp dài.

Lộ Miếu không chú ý đến chiếc hộp lắm, mở nắp hộp liền trực tấp lấy đồ bên trong ra, vừa giơ tay nhìn, lập tức sững sốt.

Đó là một chiếc máy rung massage âm đạo.

Vừa khéo Kiều Trạch đi ra khỏi phòng ngủ, vừa nhìn một cái đã trông thấy thứ đồ cô đang giơ lên.

"Cô..." Kiều Trạch kiềm chế nhìn cô.

Lộ Miếu bị cái nhìn đó đốt cháy mặt, thứ đồ trong tay đột nhiên như biến thành gai, đâm vào khiến cô lập tức ném sang Lộ Bảo: "Không... không phải của tôi."

Lộ Bảo kêu "oảng oảng" với thứ đồ nọ.

Kiều Trạch nhặt nó lên, cầm trong tay đánh giá, rồi đưa mắt liếc cô: "Cô vội vã cái gì chứ, bỏ tất có thể hiểu nhu cầu của cô mà."

"..." Lộ Miếu lúng túng đỏ mặt, nói chuyện lắp bắp, "Tôi còn lâu mới mua thứ này... Đó là do Lộ Bảo nhặt về."

Nhìn thứ đồ trong tay anh lại chẳng biết sao cay mắt, cuống quýt đứng dậy định cướp đi: "Anh vất nó đi đi."

Kiều Trạch giơ tay lên, nhẹ tránh được tay cô vươn tới.

"Đừng lộn xộn."

Nhìn khuôn mặt đỏ bừng sắp vỡ mạch máu của cô, lúc này mới thôi bốn cợt.

"Lộ Bảo xuất thân là chó nghiệp vụ, nó sẽ không vô duyên vô cớ nhặt đồ đưa về nhà đâu."

Anh nói như thế, lập tức Lộ Miêu che dấu đi sự lúng túng ban nãy, đi lên nhìn thứ trong tay anh: "Có vấn đề sao?"

Rồi giờ tay toan lấy.

Lần này Kiều Trạch không cản cô, chỉ nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Cô xác định muốn cầm thứ này về tự mình nghiên cứu?"

"..." Mặt Lộ Miêu lại đỏ lên, tức giận lườm anh một cái, rút tay về, "Có tự anh đi mà nghiên cứu."

Kiều Trạch giờ tay ra với cô: "Đưa cả hộp cho tôi."

Lộ Miêu đưa đồ sang cho anh, anh không nói gì, chỉ nhét thứ đồ vào lại trong hộp, ngẩng đầu nhìn cô: "Chín giờ sáng mai phải lên máy bay, đừng có ngủ quên."

Lúc này Lộ Miêu mới nhớ đến chuyện anh bảo cô đi chung với anh.

Nơi anh muốn đến là Macau.

Mười một giờ sáng, bọn họ đáp chuyến bay an toàn đến sân bay quốc tế Macau.

Kiều Trạch vẫn mặc chiếc áo khoác dài màu đen, nhưng có đeo thêm kính râm, gương mặt lạnh lùng, khóe môi khẽ mím, khí chất xa cách, nhìn có mấy phần của sếp lớn, so với đôi giày trắng chiếc váy ngắn với áo len nhỏ rộng thùng thình của Lộ Miêu bên cạnh, có vẻ rất không hợp nhau.

Anh như đi làm việc, còn cô lại giống đi du lịch.

Kiều Trạch chưa từng thấy cô ăn mặc như thế này bao giờ, hơn nữa phong cách này không phù hợp với nơi anh sắp đến, lúc ra khỏi sân bay liền đánh giá cô từ đầu đến chân: "Bộ quần áo này trẻ quá."

Rồi đưa cô đến một cửa hàng chuyên hàng hiệu mua mấy chiếc váy lễ phục dài và váy phương Tây, lúc này mới đưa cô đến khách sạn.

Từ đầu đến cuối Lộ Miểu không biết anh đến Macau làm gì, mà anh cũng không nói rõ.

Khi làm thủ tục khách sạn, cô không nhịn được quay đầu hỏi anh: "Chúng ta định làm gì thế?"

Kiều Trạch nhìn cô: "Đến Macau, tất nhiên là đến sòng bạc."

Rồi giơ tay ra: "Thẻ thông hành."

Lộ Miểu đưa giấy tờ cần cước cho anh, nhìn anh đẩy hai tấm thẻ thông hành Hồng Kông đến: "Một phòng, cảm ơn."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 26

"Anh đã đặt trước rồi đúng không ạ?" Lễ tân ngẩng đầu hỏi.

Kiều Trạch gật đầu: "Đúng thế."

Lộ Miểu sững sờ hai giây, lặng lẽ giật tay áo anh: "Thế tôi ở đâu?"

Hỏi xong liền thấy Kiều Trạch dùng ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn cô, cảm anh chỉ vào hai tờ giấy thông hành Hồng Kông cầm trong tay: "Cô nói xem cô ở đâu?"

"..." Lộ Miểu không nói nên lời, "Nếu anh không còn tiền, thì chúng ta ở khách sạn nào rẻ hơn cũng được."

Kiều Trạch: "..."

Cánh tay dài của anh chợt đưa về phía cô, tay đưa lên vỗ vào gáy cô rồi ôm cô tới, nghiêng đầu, dựa vào bên tai cô cúi đầu nói: "Có phải trọng tâm của cô sai rồi không?"

"Những chuyện kiểu này không phải cô nên lo lắng, liệu có phải giường đôi hay không ư?"

Lộ Miểu: "..."

Cô đẩy anh ra, không ngờ cánh tay Kiều Trạch lại siết chặt thêm, dùng tư thế cực thân mật ôm cô vào lòng.

"Đừng lộn xộn." Anh hạ giọng nói, "Người đàn ông mặc âu phục xám và cô gái mặc váy đỏ đang đi vào cửa đó, để ý bọn họ nói gì."

"..." Lộ Miêu nhân cơ hội ngẩng đầu nhìn anh, đuôi mắt liếc về phía cửa, quả nhiên trông thấy một cô gái mặc váy đỏ khoác tay người đàn ông mặc âu phục xám, từ cửa đi vào đại sảnh, có lẽ là khách đã nghỉ lại khách sạn này, sau khi băng qua đại sảnh, liền đi thẳng vào thang máy, vừa đi vừa nói, nhìn như một cặp đôi, lại có vẻ giống nhân tình.

Lộ Miêu không chắc chắn, nhìn hai người họ đi xa một cách tinh queo.

Sau đó đăng kí phòng ở đã xong.

"Cám ơn." Kiều Trạch nhận thẻ phòng và giấy thông hành, một tay kéo vali, một tay ôm Lộ Miêu, cùng nhau đi vào thang máy.

Hai người kia vừa vào thang máy, mắt thấy cửa sắp đóng, Lộ Miêu vội đưa tay ra nhấn nút, cánh cửa lại mở ra.

Lộ Miêu cười áy náy với hai người trong thang máy: "Ngại quá."

Cô gái váy đỏ cũng cười khách khí: "Không sao."

Lộ Miêu theo Kiều Trạch bước vào.

Thang máy dừng lại ở tầng 13, người đàn ông mặc âu phục xám và cô gái váy đỏ ra khỏi thang máy, phòng của Lộ Miêu và Kiều Trạch cũng ở tầng này, vừa khéo hai phòng nằm chéch đối diện nhau.

Lộ Miêu làm như bất ngờ, cười với cô gái váy đỏ: "Anh chị cũng ở đây sao? Thật trùng hợp quá."

Cô gái quần đỏ cũng khẽ cười, xem như trả lời.

Lộ Miêu và Kiều Trạch vào phòng.

Phòng rất lớn, và cũng chỉ có một chiếc giường lớn.

Lực chú ý của Lộ Miêu đều tập trung trên hai người nọ, vừa bước vào cửa, đã không nhịn được quay đầu hỏi Kiều Trạch: "Hai người đó là ai?"

Kiều Trạch: "Không biết."

"..." Lộ Miêu tức giận, "Vậy anh bảo tôi nghe trộm người ta làm gì."

Kiều Trạch đá vali vào góc tường, hai tay chống trên bàn, xoay người dựa vào, hỏi cô: "Bọn họ nói gì?"

Lộ Miêu xoay đầu: "Không nghe thấy."

Nói xong liền bị Kiều Trạch nắm chặt tay lôi đến trước mặt, lặp lại lần nữa: "Bọn họ nói gì?"

Lộ Miêu không định nói cho anh biết: "Tự mình nghe đi chứ."

"Xem thường tôi không nghe được phải không?" Kiều Trạch bóp vai cô, nghiêm mặt: "Bọn họ nói gì?"

Anh nghiêm túc như thế khiến Lộ Miêu không dám tranh cãi với anh.

"Nói tôi muốn đến nhà hàng Ấn Độ Ashton ăn, sau đó đến sông bạc chơi hai bàn."

Nói xong lại ngẩng đầu nhìn hắn: "Rốt cuộc họ là ai?"

"Nam tên Thương Kỳ, nhà đầu tư mạo hiểm." Kiều Trạch nói, "Là mục tiêu đến Macau lần này của chúng ta."

"Mục đích của cô chính là làm quen với bọn họ, càng thân càng tốt."

Lộ Miêu nhú mày, có chút lo lắng: "Không phải anh định để tôi đi quyến rũ anh ta đấy chứ?"

Vừa nói xong gáy liền bị Kiều Trạch đập lên: "Với cái vẻ canh sông nước nhạt này của cô, người ta còn thấy cô chướng mắt ấy chứ."

Lộ Miêu gãi đầu, phồng má, không phục nói: "Cũng có người thích canh sông nước nhạt mà."

"Thế cũng không phải là cô." Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô, "Làm quen, hiểu không? Không cần phải sắm vai phụ nữ bên cạnh anh ta, ngốc nghếch đi quyến rũ đàn ông."

Lộ Miêu "ờ" nói, không nói chuyện với anh nữa, xoay người dọn dẹp hành lý, lấy mấy chiếc váy mới mua ra treo lên tủ, rồi ngẩng đầu hỏi Kiều Trạch: "Có cần treo áo lên hộ anh không?"

"..." Kiều Trạch nhìn cô một cái, rồi lại nhìn về chiếc giường lớn kia, lại lần nữa tin rằng, cô thật sự không coi anh là một người đàn ông.

"Lộ Miêu, ở đây chỉ có một giường." Anh nhắc cô.

Lộ Miêu gật đầu: "Tôi biết mà. Tối tôi ngủ dưới đất, anh cứ ngủ trên giường đi."

"..." Kiều Trạch thôi muốn khai thông với cô nữa.

Anh đưa tay nhìn đồng hồ: "Ăn cơm đã nào."

Anh dẫn cô đi ăn mỹ thực đặc sắc của Macau, sau đó đi dạo mấy vòng ở trung tâm mua sắm Grand Canal Shoppes ở Venice.

Trung tâm mua sắm Grand Canal Shoppes rất đặc sắc, đỉnh đầu được bầu trời bao la che phủ, dưới hiệu ứng ánh sáng của máy tính, tùy theo lúc mặt trời lặn mọc sáng chiều mà thay đổi, bên dưới là ba con đường bên trong kênh đào, nước sông rất trong, những con đò Gondola qua lại bên dưới như thoi, xung quanh kênh đào là những kiến trúc đặc sắc và những cây cầu cong cong ở Venice, rất có vẻ trữ tình của thành phố miền sông nước.

Đây là lần đầu tiên Lộ Miêu đến đây, cô nhìn phong cảnh tuyệt đẹp là thế, nhưng lại khá trấn định, không thích đi dạo phố, cũng không thích chụp ảnh, cả quãng đường chỉ im lặng đi sát Kiều Trạch, đi dọc theo kênh đào, thỉnh thoảng dừng bước ngắm cảnh, đến lúc thật sự bị cảnh sắc làm cho kinh ngạc, mới lấy điện thoại ra chụp một tấm ảnh, chụp xong lại sợ Kiều Trạch nói cô làm trễ chuyện, nên quay đầu hỏi anh đầy tha thiết mong chờ: "Chỉ bằng tôi cũng chụp cho anh một phôi nhé?"

"..." Kiều Trạch nhìn cô không nói gì.

Lộ Miêu đã gơ điện thoại lên, chụp kêu "tách tách", sau đó cầm điện thoại hỏi anh: "Thế nào?"

Kiều Trạch đưa mắt nhìn: "Xóa đi."

Lộ Miểu mím môi, nhanh chóng xóa nó đi cho anh, suy nghĩ chút, rồi hỏi anh: "Có thể chụp ảnh chung với anh không?"

"..." Kiều Trạch khó hiểu nhìn cô, "Làm gì à?"

Lộ Miểu lắc đầu: "Không biết nữa, chỉ là bỗng dưng muốn chụp thế thôi."

"Nhưng mà thôi bỏ đi." Cô nhét điện thoại vào lại trong túi, "Đi thôi."

Kiều Trạch gật đầu, cũng không đòi chụp ảnh, cả anh và cô đều không thích dùng máy ảnh để ghi lại nhiều thứ.

Lộ Miểu và Kiều Trạch đi dạo một lát cho qua chiều, sau bữa tối cô vốn tưởng có thể về khách sạn nghỉ ngơi, không ngờ anh lại đưa cô đến sông bạc.

Ở đây, Lộ Miểu bắt gặp Thương Kỳ và bạn gái của anh ta mà lúc trưa Kiều Trạch có nhắc với cô, bọn họ đang mở ván bài, một trước một sau ngồi ngay đó.

Lộ Miểu ngạc nhiên, mím cười với bạn gái Thương Kỳ: "Trùng hợp quá, anh chị cũng đến chơi sao?"

Bạn gái Thương Kỳ hình như khá bất ngờ với người một ngày vô tình gặp ba lần, lần này không có vẻ xa cách như lúc trưa, cũng mím cười gật đầu: "Hai người cũng đến chơi à?"

Lộ Miểu gật đầu cười: "Vâng."

Bạn gái Thương Kỳ liếc nhìn Kiều Trạch bên cạnh cô: "Bạn trai cô đây à?"

Lộ Miêu đỏ mặt lắc đầu: "Không phải... Anh ấy... là sếp của em."

Trong mắt bạn gái Thương Kỳ nhất thời xẹt qua một tia đã rõ, đều cùng là cấp dưới của sếp.

Lộ Miêu hiểu vẻ rõ ràng trong mắt cô ấy, cũng không thấy xấu hổ, ở nơi này, mượn danh nghĩa đi làm để dẫn theo người tình bạn giường đến phong lưu mấy ngày cũng không ít đâu.

Cô ở trong mắt cô ấy, có lẽ là người tình của Kiều Trạch, hoặc là bạn giường.

Thân phận bạn giường này khiến bạn gái của Thương Kỳ nhìn cô thêm mấy phần thân thiết, cô ấy vốn theo Thương Kỳ đến đây chơi, bản thân không thích cờ bạc, ở bên cạnh xem mà thấy vô vị, khó mà gặp được người có duyên, lại là người có thân phận cũng gần giống mình, trong lòng xem như gần gũi hơn, nhìn hai người đàn ông đang chăm chú chơi bài, cũng không làm phiền, chỉ cười hỏi Lộ Miêu: "Chị đi lấy cà phê, cùng đi nhé?"

Lộ Miêu gật đầu: "Được."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 27

Sòng bạc bọn họ đang chơi nằm ở đại sảnh khách quý, ở đây có bài trí khu ăn uống.

Lộ Miêu đi theo cô gái váy đỏ lấy cà phê, cô gái váy đỏ chủ động tự giới thiệu: "Đúng rồi, tôi là Ngô Man Man, em tên gì?"

Lộ Miêu mỉm cười với cô ấy: "Em là Lộ Miêu."

"Tên hay lắm." Ngô Man Man cười nói, nghiêng đầu nhìn bàn bạc, "Sếp em nhìn khá trẻ đấy chứ, đã kết hôn chưa?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Cái này thì chưa."

Ngô Man Man cười: "Thế sao không nghĩ đến việc chọn anh ta đi, đáng người phong nhã, ra tay cũng xa hoa."

"Anh ấy cũng ra tay xa hoa với đám phụ nữ khác thôi." Lộ Miêu mỉm cười với cô ấy, "Đàn ông có tiền mà, cô cũng biết đấy. Chỉ cần thỏa mãn là đủ, không dám nghĩ đến những chuyện đó, dù sao đi nữa bây giờ anh ấy đối xử với tôi cũng không tệ."

Ngô Man Man gật đầu, khá có vẻ cùng cảnh cùng thương*: "Quả thật thế, đàn ông có chút tiền, chỉ cần muốn là gái xinh trẻ đẹp đều có đủ, có mấy ai chịu một lòng với một cô gái đâu."

(*Nguyên văn là tình tình tương tích, thành ngữ chỉ những người có tính cách, cảnh ngộ giống nhau thường sẽ bảo vệ, đồng tình lẫn nhau.)

"Đúng thế, nên đừng suy nghĩ đến mấy thứ có không kia, có thể vét được bao nhiêu thì cứ vét thôi." Lộ Miêu thẳng lưng, quay đầu nhìn Thương Kỳ, "Anh ta... là bạn trai chị đấy à? Cảm thấy anh ấy khá thương chị đấy chứ."

Ngô Man Man khẽ cười khi, khóe miệng cong lên nụ cười tự giễu: "Đâu có thể chứ. Nói dễ nghe thì là bạn gái, khó nghe thì, chỉ là bạn tình mà thôi."

Rồi nhìn cô một cái: "Cũng không khác em là bao."

"Đàn ông không có gì tốt đẹp cả."

Lộ Miêu cười mắng, lấy hai ly cà phê với cô ấy, rồi cùng nhau quay về.

Bầu không khí trên bàn bạc đã bắt đầu trở nên gay gắt hồi hộp, trên bàn chỉ còn lại Kiều Trạch và Thương Kỳ.

Số chips trước mặt Kiều Trạch càng lúc càng nhiều, ngược lại chips trước mặt Thương Kỳ ngày càng ít đi.

So với Kiều Trạch bình tĩnh không nhanh không chậm, rõ ràng Thương Kỳ đã sốt vó cả lên, mặt càng lúc càng đỏ lên.

Người chia bài là một cô gái trẻ xinh đẹp lạnh lùng, tay chân lạnh lẽo, cả quá trình mặt cứ nghiêm nghị.

Đến giây cuối cùng, Kiều Trạch đẩy hết đồng chips trước mặt ra, ván này thua, toàn bộ số chips đã thắng vào hết trong tay Thương Kỳ.

Trên gương mặt căng ra của Thương kỳ cuối cùng cũng lộ ý cười nhạt, lúc đứng lên còn chủ động giơ tay ra với Kiều Trạch: "Rất vui được gặp."

Kiều Trạch cũng cười, bắt tay với anh ta.

Chơi xong, cô gái chia bài liên thu lại vẻ mặt lạnh lùng khi làm việc, khẽ mỉm cười với hai người: "Ván này của anh Kiều và anh Thương quả thật đặc sắc, mọi người khó có duyên gặp nhau ở đây, cùng đi uống một ly nhé?"

Lộ Miêu rất tự nhiên sắm vai người phiên dịch, nghiêng đầu cười nhìn sang Kiều Trạch: "Đúng thế, khó có cơ hội ở cùng nhau thế này, chỉ bằng đi uống một ly đi?"

Kiều Trạch gật đầu, nhìn sang Thương Kỳ: "Ý của anh Thương thì sao?"

Ngô Man Man cũng kéo tay Thương Kỳ nài nỉ: "Hiếm khi hợp nhau, cùng đi đi mà."

Dường như Thương Kỳ rất nghe lời Ngô Man Man, bản thân cũng là người sáng khoái: "Đương nhiên không thành vấn đề, tôi mời khách."

Tầng ba sòng bạc có khu giải trí, Thương Kỳ bảo người ta dọn một phòng bao KTV.

Anh ta là người đã quen với chốn đèn mờ hỗn tạp, trông dáng vẻ có mấy phần anh tuấn, lại mang theo vẻ bất cần của công tử ăn chơi, bản thân cũng không phải kẻ câu nệ tiểu tiết, vừa ngồi xuống ghé liền ôm lấy Ngô man Man, cúi đầu hôn môi cô ấy một cái, may may không thềm để ý đến người bên cạnh.

Kiều Trạch cũng ôm Lộ Miểu ngồi xuống, một tay thân mật đặt lên vai cô, đề đầu cô dựa vào ngực mình, tay kia tùy ý khoát lên lưng ghế, quả rất có dáng vẻ của người làm ăn.

Lộ Miểu biết anh đang đóng kịch, nên không tính toán với anh, chỉ mặc anh đùa giỡn.

Thương Kỳ cười: "Anh Kiêu và bạn gái tình cảm quá."

Thân phận "bạn giường" này không phải là do Lộ Miểu và Kiêu Trạch quyết, mà là cô vì để lời kéo Ngô Man Man làm quen mà nhất thời nghĩ ra, cô sợ lát nữa Kiêu Trạch lại nói gì sai, liền cười ngồi dậy: "Tổng giám đốc Thương nói gì thế chứ, em cũng đâu phải bạn gái gì của tổng giám đốc Kiêu đâu."

Cầm lấy chai rượu rót ra bốn ly, lần lượt đặt trước mặt mấy người, rồi cầm lên một ly, cười kính với Thương Kỳ: "Người ta tối đa có 'bốn cái cùng', cùng ăn cùng uống cùng chơi cùng cược."

Kiêu Trạch liếc mắt nhìn cô.

Khóe miệng cô trước sau vẫn treo nụ cười nhạt, nhìn Thương Kỳ.

Thương Kỳ cúi người cầm ly rượu lên, chạm vào ly cô, mắt nhìn bàn tay Kiêu Trạch đang ôm eo cô đầy ý tứ: "Là năm cái cùng mới đúng."

Lộ Miểu hơi khó xử nhưng vẫn cười, không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận.

Ngô Man Man như bất mãn chuyển sang Thương Kỳ: "Vậy em đây không phải năm cùng sao?"

"Không phải đang ăn giấm đây chứ?" Thương Kỳ lại cúi đầu hôn lên môi cô ấy, làm yên lòng con mèo nhỏ, nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc cô ấy, lúc này mới nhìn sang Kiều Trạch, "Anh Kiều làm gì ấy nhỉ?"

Khuỷu tay Lộ Miêu tỉnh bơ huých vào sườn Kiều Trạch: "Danh thiếp."

Rồi lại cười áy náy với Thương Kỳ: "Thật là ngại, tai của sếp em không nhạy lắm, phải nói to mới có thể nghe được."

Thương Kỳ giật mình: "Là sau này mới bị chứ? Tôi thấy anh Kiều cũng nói chuyện có khó khăn gì đâu."

Lộ Miêu gật đầu: "Vâng ạ, năm trước bị tai nạn xe cộ, nên mới bị thương, đến giờ vẫn chưa khôi phục hoàn toàn."

"Bác sĩ nói có chữa được không?" Ngô Man Man nhìn cô lo âu, "Tôi có quen một bác sĩ chuyên chữa trị bệnh về tai, rất nổi tiếng, hồi nào về tôi sẽ giới thiệu với hai người."

Lộ Miêu lập tức cười: "Tốt quá, cảm ơn chị Man."

Dáng người cô nhỏ, gọi một tiếng "chị Man" này cũng không khiến Ngô Man Man không vui, trái lại sinh ra mấy phần gần gũi.

Lúc này ngoài cửa truyền đến tiếng gõ, rồi sau đó cửa mở ra, là cô gái chia bài ban nãy, cùng đi vào còn có một người đàn ông cao gầy, hai má hơi hóp, nhìn khá nghiêm túc.

Thương Kỳ đứng dậy, chỉ vào người đàn ông cao gầy giới thiệu: "Để tôi giới thiệu, đây là bạn tôi, Tô Minh."

"Kiều Trạch, Lộ Miểu."

Kiều Trạch đứng lên, bắt tay với Tô Minh.

Cô gái chia bài cười bước lên, tự giới thiệu: "Thang Mộc Ngân."

Kiều Trạch cũng khách khí gật đầu với cô ta, Thang Mộc Ngân liền ngồi xuống cạnh Kiều Trạch, không cần quan tâm đến Lộ Miểu bên cạnh, cầm ly rượu lên bắt đầu lôi kéo làm quen.

Ngô Man Man nhìn Lộ Miểu một cái.

Lộ Miểu ngỡ ngàng quay đầu lại, rồi lại ngỡ ngàng nhìn cô ấy, trong mắt còn mang theo dấu hỏi.

Ngô Man Man ném cho cô ánh mắt tiếc không rèn sắt thành thép, sau đó cười duyên với Thương Kỳ: "Em vào nhà vệ sinh chút."

Rồi nói với Lộ Miểu: "Miểu Miểu, đi cùng không?"

Ngô Man Man chủ động hẹn cô, đương nhiên Lộ Miểu sẽ không bỏ qua cơ hội này, cũng đứng dậy đi theo.

Vào nhà vệ sinh, Ngô Man Man không nhịn được căn dặn cô: "Cô cẩn thận cô gái họ Thang kia chút đi."

s"... " Lộ Miểu ngây ngô nhìn cô, "Vì sao?"

Ngô Man Man nhìn cô trong gương: "Có phải cô bị ngốc không thế? Người đàn ông của cô được người ta để ý đến, cô không thấy sao?"

Lộ Miểu chợt tỉnh ngộ: "À... Nhưng anh ấy cũng đâu phải người đàn ông của em, là người bao nuôi, anh ấy muốn tìm gái em cũng

không giữ được."

Ngô Man Man không dám gật bừa với ngôn luận của cô, nhin không được chọc vào người cô: "Đừng vờ ngớ ngẩn, có thể tóm được thì cứ nghĩ cách mà giữ cho chặt vào, bây giờ là bạn giường, ai biết sau này thành kiểu gì, đúng không?"

Cô ấy cao hơn một mét bảy, so với Lộ Miêu thì hơn một cái đầu, vóc người trưởng thành xinh đẹp, Lộ Miêu đứng trước mặt cô ấy cứ như một em tóc vàng hoe vừa bước chân vào xã hội, nhưng có thể là do mặt mũi khá vô hại, cả tối tiếp xúc, tính cách của cô cũng không có chỗ nào khiến người ta ghét, còn hơi dần, thoát như cô hầu nhỏ, nghe cô nói, không có vẻ gì là uy hiếp, ấn tượng của Ngô Man Man với cô không tệ, nên nhin không được muốn cảnh tỉnh cô.

Lộ Miêu thẹn thùng gật đầu, cũng không nói có hay không, lúc quay về nhin không được len lén quan sát Thang Mộc Ngân một phen, quả thật có cảm giác hình như cô ta khá coi trọng Kiều Trạch, cả tối đều tìm Kiều Trạch nói chuyện, nhưng có lẽ không phát hiện người ngồi trước mặt mình là một người điếc, nên luôn tự mình lải nhải, còn Kiều Trạch mãi cũng không thốt một câu, sắc mặt thản nhiên ngồi đó, đến một chữ "ừ" cũng không thêm đáp, nhưng trên mặt cô ấy không hề có nửa phần xấu hổ, trước khi tan cuộc còn đưa cho Kiều Trạch một tờ danh thiếp.

Lộ Miêu nhìn mà không nhin được thông cảm cho cô ta, người đàn ông cô ta muốn theo đuổi không chỉ là bồ tát không có thất tình lục dục, mà còn là một kẻ điếc, nói đôi ba câu với người bị động còn có thể nhận được hồi âm, nhưng mà nói chuyện với Kiều Trạch, dù lải nhải không ngớt cũng không có ai trả lời.

Cô lo Kiều Trạch tai điếc không để ý đến tờ danh thiếp cô ấy đưa, nên chủ động đưa tay ra lấy.

"Lát về em sẽ đưa lại cho sếp."

Nói xong liền thấy Thang Mộc Ngân nhìn cô đầy cảnh giác, nhưng suy cho cùng ở đây nhiều người đang nhìn, với cả trong trường hợp này, đàn ông dẫn bạn gái tới không ít, nên khách khí cười: "Làm phiền rồi."

Về lại phòng, Lộ Miểu đưa danh thiếp cho Kiều Trạch: "Hoa đào của anh đó."

Kiều Trạch không thèm nhìn: "Vắt đi."

Người đứng thẳng trước bàn, quay đầu nhìn cô: "Cô ngồi đó cả tối, không lo làm chuyện chính, lại đi ngắm hoa đào hộ tôi?"

"..." Lộ Miểu căm tức, quơ quơ tờ danh thiếp trong tay, "Tôi giúp anh ngắm hoa đào hồi nào? Số điện thoại của người ta tôi đều lấy về cho anh còn gì."

Lại nhin không được nói: "Cô Thang kia cũng thật không dễ dàng gì, còn tâm sự nửa ngày với một kẻ điếc nữa chứ."

Kiều Trạch duỗi tay ra, nắm lấy tay cô xách đến trước mặt: "Trọng điểm sai rồi."

Rồi nói: "Thời gian hỏi đáp, tối nay bọn họ trò chuyện những gì, trọng điểm là gì?"

"..." Lần này Lộ Miểu không để tâm thật, cô tưởng chỉ cần lôi kéo làm quen, nào biết đến uống rượu cũng đưa vào bài kiểm tra.

Cô suy nghĩ một lát, rồi nhíu mày nhìn anh: "Chẳng phải tôi vẫn chưa ký tên vào bản thỏa thuận sao? Sao lại để tôi làm việc cho anh?"

"Đây gọi là kiểm tra." Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô, "Kiểm tra đầu tiên là để phân tích xem năng lực trình thám của cô đến đâu, bài kiểm tra thứ hai là để biết khả năng cơ thể cùng khả năng phòng vệ cá nhân. Bây giờ là bài kiểm tra thứ ba, kiểm tra độ ăn ý phối hợp giữa chúng ta."

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch buông tay cô ra: "Rõ ràng chúng ta không đủ ăn ý rồi, tiêu thư năm cùng ạ."

Nói đến hai chữ "năm cùng" này còn cố tình dừng lại, rồi sau đó nhìn cô một cái đầy ý vị: "Đến bạn giường mà cô cũng nghĩ ra được, cô đúng là nhân tài."

Lộ Miêu không phục: "Thân phận này không phải dùng tốt hơn so với bạn gái hay vợ sao. Một cô gái nhanh chóng nảy sinh thiện cảm với cô gái lạ khác, phần nhiều là dựa vào cảm giác cùng cảnh cùng thương. Rõ ràng Ngô Man Man và Thương Kỳ không phải quan hệ bạn trai bạn gái bình thường, nếu tôi dùng thân phận bạn gái chính thức của anh tiếp cận cô ấy, có khi cô ấy còn thấy tôi điều võ dương oai hay xem thường nữa đó, chắc chắn ngay từ đầu sẽ đề phòng tôi. Nhưng nếu tôi và cô ấy không khác nhau lắm, đều là đồ chơi, bạn cặp không lên được bàn tiệc, ngược lại sẽ khiến cô ấy cảm thấy như có tiếng nói chung."

"Đồ chơi?" Kiều Trạch như cười như không nhìn cô, "Cô hoàn toàn hi sinh bản thân đấy."

Rồi giờ cô tay lên nhìn đồng hồ: "Sao cô lại đoán cô ta với Thương Kỳ không phải quan hệ trai gái bình thường?"

"Tự bọn họ nói lên còn gì. Lúc trưa đi ngang đại sảnh, Ngô Man Man ôm anh ta nũng nịu đòi mua này mua kia, tất cả đều là mấy món đồ quý báu xa xỉ, Thương Kỳ ôm hôn cô ấy cũng khá ngả nón phóng đảng, có bạn trai bạn gái bình thường nào như thế đâu. Hơn nữa đối với hoa cỏ đại bên ngoài, đàn ông các anh không phải toàn để mặc họ thích gì thì đòi sao, chứ đâu có hào phóng với vợ mình như thế."

Nói xong liền bị ăn đập vào gáy.

"Đừng có nói như cô hiểu đàn ông lắm."

Lộ Miểu phồng má không thèm để ý đến anh: "Tôi là nói đàn ông bình thường."

Kiều Trạch không tính toán ý tứ của cô trong lời này, dù sao trong lòng cô anh cũng đã vượt qua khái niệm nam nữ bình thường.

Anh xoay người cầm laptop trên bàn, bật máy: "Thương Kỳ là người phụ trách của công ty đầu tư mạo hiểm Kỳ Tấn, công ty đó chuyên rửa tiền. Ngô Man Man là thư ký riêng kiêm bạn giường của anh ta, hiện nay Tô Minh là trợ thủ đắc lực nhất của anh ta. Cô nghĩ cách đi, xây dựng liên hệ bình thường với Tô Minh."

Lộ Miểu nhú mày: "Việc này với chuyện anh cần điều tra thì có liên quan gì?"

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: "Rửa tiền là rửa tiền, cô nói có quan hệ không?"

Lộ Miêu hơi hiểu.

"Hôm Châu Tuấn bị bắt còn có người phụ nữ gọi là chị Nghê, tên khai sinh là Nghê Yến Hồng, chủ yếu giao dịch ma túy loại mới, trên khẩu cung của cô ta có nhắc đến qua lại làm ăn với đầu tư mạo hiểm Kỳ Tấn, vừa khéo, manh mối năm trước của chúng tôi, cũng đứt gãy ở chỗ đầu tư mạo hiểm Kỳ Tấn này."

Lộ Miêu gật đầu rõ ràng: "Bây giờ anh thật sự muốn hợp tác với tôi?"

"Chỉ là làm thí nghiệm độ ăn ý phối hợp giữa tôi và cô thôi." Kiều Trạch nói, "Nên cô còn một cơ hội lựa chọn nữa, tôi cũng thế."

"Cô chọn tôi, hoặc tôi chọn cô, đều phải xem biểu hiện của cô." Kiều Trạch gấp laptop lại, "Được rồi, đi tắm trước đi, tiểu thư năm cùng ạ."

"..." Lộ Miêu không nói gì, "Tôi chỉ nói tôi là bốn cùng."

Kiều Trạch đưa mắt nhìn giường lớn: "Tôi cho phép cô nằm cùng."

Lộ Miêu không để ý đến nh, tắm rửa xong đi ra, Kiều Trạch vẫn còn bận rộn trước máy tính, cô không quấy rầy anh, yên lặng sấy tóc, không lên tiếng mở tủ quần áo ra, lấy ra giường chăn mền trong tủ ra.

Kiều Trạch cũng vừa lúc xong việc, mới quay đầu lại đã thấy cô cúi người trải chăn trên thảm sàn, đuôi mày anh hơi nhướng lên: "Làm gì thế?"

"Đi nghỉ chứ làm gì." Lộ Miêu quay đầu nhìn anh, chỉ vào giường, "Giường tặng lại cho anh."

Kiều Trạch: "..."

Anh đi đến lấy lại chăn mền: "Con gái sao nằm ngủ dưới đất được."

Lộ Miêu nhìn dáng người cao của anh: "Không lẽ anh ngủ à, chăn không đủ dài."

"Tôi không ngủ trên sàn." Kiều Trạch nhét chăn mền vào lại tủ quần áo, quay đầu nhìn chiếc giường lớn rộng hai mét, "Trong mắt cô tôi đều thành Phật đến nơi rồi, còn sợ Phật tổ có mưu đồ quấy rối với cô sao?"

Lộ Miêu: "..."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 28

Kiều Trạch ném bộ chăn ra lên giường, chỉ vào đấng trong: "Cô ngủ trong đó."

Giường rất rộng, chăn mềm mỗi người lại một cái.

Lộ Miểu nghĩ ngợi, rồi đồng ý, quần chăn rúc vào góc mép giường.

Lúc Kiều Trạch tắm gội xong đi ra, trông thấy cô đã ngủ, ôm chăn, cả người cuộn tròn như tôm.

Kiều Trạch nằm xuống ở phía giường còn lại.

Đưa cô theo, đặt phòng một giường cũng không phải vì gì khác, chỉ là vì công việc, để che dấu tai mắt người ta mà thôi.

Mặc dù hai người nằm chung giường, nhưng chiếc giường rộng đến hai mét, mỗi người ôm chăn gác một góc, thật ra cũng không ảnh hưởng gì đến nhau.

Kiều Trạch sớm lâm vào giấc ngủ, nhưng đến nửa đêm lại tỉnh dậy vì giường rung lên.

Theo thói quen nghề nghiệp, tính cảnh giác của anh từ trước đến nay rất cao, cho dù bây giờ nghe không được, nhưng một chấn động nhỏ thôi vẫn sẽ ảnh hưởng đến anh.

Anh nhanh chóng mở mắt, trừ tiếng chấn động nhỏ của ván giường ra, còn có cả tiếng rên khe khẽ.

Âm thanh này vọng lại từ chỗ Lộ Miêu.

Hình như cô gặp ác mộng, cả người gần như cuộn tròn thành quả bóng, rúc vào trong chăn, tay chân thỉnh thoảng lại xé gì đó, miệng phát ra âm thanh kì quái.

Kiều Trạch nhớ lại buổi tối khi cô phát hiện ra thi thể mục rữa ở nhà nghỉ, cũng phát ra tiếng kì quái hết như thế này, lúc ấy anh cho là cô vì chuyện thi thể mà mơ thấy ác mộng, còn nói thẳng tố chất tâm lí của cô không vững, nhưng hai ngày qua không có chuyện gì quá đáng để đêm mơ, hơn nữa tình trạng của cô cũng luôn ổn định.

Kiều Trạch vỗ nhẹ lên ván giường: "Lộ Miêu?"

Cô không dậy, vẫn cuộn tròn trong chăn như cũ.

"Lộ Miêu?" Kiêu Trạch lại nâng cao giọng, nhưng vẫn không đánh thức cô dậy được.

Kiều Trạch không thể không vén chăn, mở đèn đầu giường, xoay người sang cô, kéo chăn cô ra.

Quả thật cô như gặp ác mộng.

Kiều Trạch không biết cô đang gặp ác mộng gì, cả người cô gần như cuộn tròn, giống bào thai trong bụng mẹ, một tư thế bảo vệ bản thân tuyệt đối, cả người run rẩy, hai tay dùng sức gập lại, giống như đang đối kháng với thứ nào đó, sắc mặt tái nhợt đến mức làm người ta giật mình, hai mắt nhắm chặt, nhưng nước mắt vẫn tuôn ra, lăn dài không tiếng động, môi bị răng cắn gần như trở nên trắng bệch, gương mặt bất lực lại đau đớn.

So với những lúc cô tỉnh táo, hoàn toàn không giống.

Ngốc nghếch cũng tốt, ngẩn ngơ cũng được, hoặc cứ là đáng về cười nhặt ấy, dù sao nhìn cũng tràn đầy sức sống trẻ trung, không như bây giờ, đến cả bóng lưng cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng bi thương không nên có ở độ tuổi này của cô.

Đột nhiên Kiều Trạch nhớ lại hai ngày trước, anh hỏi cô vì sao cứ cố chấp vào đội truy bắt ma túy, cô cẩn thận hỏi anh, có thể không trả lời được không.

Trong mắt cô cất giấu câu chuyện cũ.

Kiều Trạch khẽ than, vỗ nhẹ lên vai cô: "Lộ Miêu?"

Cô vẫn không chịu tỉnh, vẫn bị vùi trong ác mộng, răng cắn chặt môi dưới, nước mắt thấm ướt cả ra giường dưới người cô, cô lại hoàn toàn không có ý thức.

Anh khẽ lật người cô ra, cơ thể cô theo bản năng tìm kiếm nguồn nhiệt, cả người gần như chôn vào trước ngực anh, giống con mèo láu lỉnh.

Tay Kiều Trạch định đẩy cô ra thì bất chợt dừng lại, ánh mắt phức tạp sụp xuống nhìn cô.

Nếp nhăn giữa ấn đường cô từ từ giãn ra, nhưng lệ châu vẫn còn đọng lại nơi đó.

Tay Kiều Trạch đặt trên vai cô, lại đổi thành roi lên lưng cô, khẽ khàng ôm cô vào trước ngực, cô dần dần yên giấc trở lại.

Cả đêm Kiều Trạch không ngủ.

Sáng hôm sau theo thói quen Lộ Miêu dậy sớm, mới sáu giờ đã bị đồng hồ sinh học gọi tỉnh, vừa mở mắt đã cảm thấy không thích hợp, cô đang làm tổ trong lòng Kiều Trạch.

Khi thông tin này vừa chui vào đại não cô, cô thất kinh thụt lùi về sau, giây tiếp theo kéo luôn chặn ra khỏi người Kiều Trạch, cả người lập tức trở nên lúng túng.

Kiều Trạch rất bình tĩnh, từ đầu chí cuối, đôi mắt sâu hoắm yên lặng nhìn cô, như đang tìm hiểu, lại như trầm tư.

Lộ Miêu không thể nói rõ, chỉ cảm thấy hôm nay anh hơi khác, ánh mắt nhìn cô còn mang theo mấy phần suy nghĩ cẩn thận, thậm chí không giống dáng vẻ tranh cãi với cô như hôm qua, chỉ trầm mặc im lặng nhìn cô.

Lộ Miêu bị anh nhìn thành ra không được tự nhiên, ho nhẹ một tiếng, gãi đầu đôi dề tài.

"Chuyện này... Xin lỗi..." Cô không giải thích rõ được, "Tướng ngủ của tôi... Có thể không tốt lắm."

Cô luôn biết tướng ngủ của mình không tốt, nhiều lúc rõ ràng trước khi ngủ cô nằm ở phía này, đến hôm sau tỉnh lại lại thành ngủ ở bên kia, có khi thậm chí không biết thế nào mà nằm ngã trên sofa nữa.

"Chuyện đó... Hẳn tôi không bị mộng du đấy chứ?" Cô dè dặt nhìn anh, hỏi.

"Không có." Anh lạnh giọng nói, nhưng ánh mắt vẫn dính chặt trên mặt cô, như muốn nhìn thấu cô vậy.

Lộ Miếu ở chung với Kiều Trạch chưa từng mất tự nhiên bao giờ, nhưng ánh mắt của anh, sự im lặng của anh vào lúc này, lại khiến cô cảm thấy áp lực.

Cô thậm chí không dám đón ánh mắt anh.

"Tôi... vào rửa mặt trước đây." Cúi đầu nói, cô vội vàng nhảy xuống giường, vào nhà vệ sinh rửa mặt chải đầu.

Từ đầu đến cuối Kiều Trạch chỉ ngồi dựa vào đầu giường, nét mặt im lặng sa sầm, trên mặt mang theo vẻ suy nghĩ xa xa.

Lộ Miếu rửa mặt chải đầu xong đi ra, phát hiện anh vẫn duy trì tư thế vẻ mặt đó, điều này làm cô không có cách nào thản nhiên đối mặt với anh như bình thường được.

Cô bất giác cúi đầu, né tránh ánh mắt anh, im lặng ngồi trước gương trang điểm, thoa đồ dưỡng da.

Cuối cùng Kiều Trạch cũng đứng dậy, im lặng đi rửa mặt.

Lộ Miếu len lén đưa mắt nhìn nhà vệ sinh, rồi lại len thu lại tầm mắt, Kiều Trạch như thế khiến cô hơi sợ, cô không dám hỏi anh, liệu có phải tối qua cô đã làm chuyện gì cực kì bí ẩn với anh hay không.

Cô ngủ như chết, hoàn toàn không có ấn tượng.

Kiều Trạch nhanh chóng bước ra.

"Lát nữa đi ăn sáng, sau đó đến sông bạc làm một vòng, đến chiều đi chơi golf với Thương Kỳ Ngô Man Man."

Lộ Miêu "ờ", lén nhìn Kiều Trạch, thấy sắc mặt anh bình tĩnh, lại có chút xa cách, không dám hỏi nhiều, chỉ biết làm theo ý anh.

Lúc ăn sáng, Lộ Miêu cảm giác rất rõ, Kiều Trạch không có vẻ hiền hòa của hôm qua.

Anh đúng là hay thay đổi khí chất, hoặc lười biếng hoặc nhàn hạ hoặc lạnh lùng hoặc nghiêm túc, mỗi đặc chất anh bày ra đều khác nhau, cũng mang đến cảm giác khoảng cách khác nhau.

Anh bây giờ là lạnh lùng mà xa cách, điều này làm cô không dám càn quấy tùy tiện, im lặng cơm nước với anh xong, rồi cùng đến sòng bạc với anh.

Bọn họ không có chút bất ngờ nào khi gặp Thương Kỳ và Ngô Man Man ở đây.

Hai người họ cũng vừa ăn sáng xong, thuận đường đến thăm thú sòng bạc.

Cả Thương Kỳ lẫn Kiều Trạch đều không có tâm trí làm ván bài, chỉ dẫn theo bạn gái dừng chân ở khu khách nghỉ ngơi.

Kiều Trạch của hôm nay không giống trước, Lộ Miêu cũng không dám ngồi dựa vào người anh như hôm qua nữa, chỉ ngồi một cách quy củ, rồi sau đó thân thiết hỏi anh có muốn cà phê không, nhanh chóng đứng dậy đi lấy cà phê cho mọi người.

Giờ này ở khu ăn uống không đông lắm, Lộ Miêu lấy bốn ly cà phê xong, xoay người toan đi về phía khu nghỉ ngơi, không ngờ lúc xoay người lại đang suy nghĩ, không ngẩng đầu, khay đựng phải người ta, cà phê bắn ra, còn dính lên người.

"Tôi xin lỗi tôi xin lỗi." Lộ Miêu theo bản năng nói xin lỗi, ngẩng đầu, còn chưa kịp nhìn rõ là ai, đối phương đã lên tiếng trước.

"Lộ Miêu?"

Lộ Miêu kinh ngạc nhìn bà ta, rồi sau đó sửng sốt, người đến là Từ phu nhân, từng là mẹ của cô, Trần Kỳ.

Đi cùng còn có chồng bà ấy là Từ Dương, cùng với Từ Gia Thiên cô con gái nhà họ Từ.

Lộ Miêu không biết làm sao chỉ một ánh mắt mà bọn họ đã nhận ra cô, đã nhiều năm cô chưa gặp lại họ, cô cũng chưa chuẩn bị tốt tâm lí để mà gặp họ, lập tức sửng sốt tại chỗ.

Trần Kỳ ngạc nhiên nhìn cô: "Sao cô lại ở đây?"

Rồi nhìn khay cô đang bưng, nhíu mày: "Phục vụ ư?"

Kiều Trạch ngồi ở chỗ đối diện, cách không xa, vừa ngẩng đầu đã thấy gương mặt tái nhợt của cô, giật mình nhìn ba người đang chặn đường.

Anh khẽ nhíu mày, áy náy ném một câu "xin lỗi, tôi đi đây chút" với Thương Kỳ, rồi đứng dậy, đi về phía Lộ Miêu.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 29

"Không phải nói để anh đi là được rồi sao? Sao lại chạy lung tung thế."

Anh cúi đầu nói, ngữ khí như mắng, nhưng đồng thời cũng có vẻ cung chiều bất đắc dĩ, Lộ Miêu nghe mà sửng sốt, theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh, rồi lại thấy anh bất đắc dĩ khẽ xoa lên tóc cô, tay áp lên đầu cô đẩy nhích vào ngực mình, lúc này mới quét mắt kinh ngạc nhìn ba người họ, rồi sau đó cụp mắt nhìn Lộ Miêu: "Mấy người này là?"

"..."

Lộ Miêu vốn bị anh ồn ào nên không hiểu gì, vừa nghe anh hỏi thân phận mấy người Trần Kỳ Từ Gia Thiên, lập tức không biết phải giới thiệu thế nào, đang còn bối rối, không ngờ lại nghe thấy Kiều Trạch nhàn nhạt nói: "Đã nói em bao nhiêu lần rồi, đừng tùy tiện nói chuyện với người không ra sao."

Lộ Miêu: "..."

Cô còn chưa kịp phản ứng, Kiều Trạch đã ôm cô về lại khu khách quý, để lại Trần Kỳ tức giận đỏ mặt và Từ Gia Thiên ngạc nhiên nhìn theo Kiều Trạch, còn cả Từ Dương không hề nói câu nào.

"Mới mấy năm không gặp, con nhóc này càng lúc càng ngang ngược." Trần Kỳ cúi đầu mắng, "May năm đó không giữ nó lại, bằng không đã nuôi phải một đứa kiêu ngạo rồi."

Sự chú ý của Từ Gia Thiên lúc này đều tập trung lên người Kiều Trạch, cô chỉ mới hơn 20, kinh nghiệm đời không nhiều, nên nhanh chóng đã bị một Kiều Trạch trưởng thành chừng chạc thu hút.

"Người kia là bạn trai của chị sao?" Từ Gia Thiên hiếu kì hỏi, vừa dứt lời lại bị Trần Kỳ quở trách, "Chị cái gì, con có chị gái từ đâu ra hả?"

Từ Gia Thiên bị mắng không dám hé răng nữa, cô với Lộ Miêu không tính là biết nhau, thậm chí cô còn sợ Lộ Miêu, nhưng vì quan hệ với Từ Gia Diên, cô biết đến sự tồn tại của cô ấy, cũng biết Từ Gia Diên luôn âm thầm hỗ trợ Lộ Miêu.

Trần Kỳ nhìn bộ dạng không dám lên tiếng của cô, tính khí lập tức mềm xuống, nhưng rồi thấy vết sẹo ở khóe mắt con gái, cơn giận lại không thể nào nín nhịn nổi.

Từ Gia Thiên hoàn toàn được di truyền vẻ đẹp của bà, ngũ quan xinh đẹp, gương mặt trái xoan tiêu chuẩn, mắt to mũi cao môi hình thoi, lại đang trong độ tuổi trẻ, là người đẹp từ trong trứng điển hình.

Duy chỉ có khuyết điểm ấy là đúng bên góc mắt phải có một vết sẹo nhạt to bằng ngón trỏ, tuy đã được tóc mái che đi, nhưng dù sao cũng là một tí vết.

Lúc Trần Kỳ còn trẻ luôn hi vọng sinh được một cô con gái, chỉ là thai đầu lại là con trai, lúc sinh lại còn sinh non, suýt nữa mất con, làm tổn thương đến thân thể, vốn bà còn có hội chứng buồng trứng đa nang, sức khỏe không thể mang thai, bác sĩ nói khả năng mang thai lần hai không lớn, mấy năm sau đó không thể nào thụ thai thành công, lúc đó mới có suy nghĩ nhận con nuôi vừa hay tết

âm năm đó bà đến một gia đình xa chúc tết, nghe nói nhà họ Lộ trong thôn sinh liền bốn đứa con gái, nhà lại nghèo, nuôi không nổi, muốn tặng con gái thứ tư cho người ta nuôi, bà cũng đến nhìn, Lộ Miểu lúc đó mới sinh trông rất xinh xắn đáng yêu, hai mắt long lanh nhìn rất thông minh, hoàn toàn không giống trẻ sơ sinh mới hai tháng, bà nhìn thích không thôi, liền bàn bạc với người chồng Từ Dương của mình, xong xuôi liền nhận con nuôi, chỉ không ngờ con bé này càng lớn càng mất đi vẻ nhanh nhẩu thỏ nhỏ, người đàn độn ngốc nghếch, không khóc không cười, phản ứng chậm chạp, gọi nó một tiếng có khi nửa ngày không thừa vâng, đánh nó cũng không khóc, cả ngày ngoài cứng đầu cứng cổ nhìn mọi người thì đến nửa ngày không nói câu gì, bị đánh đau cũng không khóc, như một đứa trẻ ngốc vậy, chỉ biết sững sờ ngẩn người nhìn vết thương, vẻ mặt mờ mịt.

Lúc đó bà đã nghĩ bỏ đi, xem chừng khi nhà họ Lộ mang thai không hề kiểm tra định kì, đừng nói gì đến việc sàng lọc bệnh down, lúc ấy trong lòng đã không vui vẻ gì cho lắm, thậm chí còn có xúc động muốn trả Lộ Miểu về, nhưng suy cho cùng cũng đã nuôi hai ba năm, nhiều ít vẫn còn chút cảm tình, cũng không đành lòng trả lại, vừa đúng lúc đó bà mang thai, sau tám năm mới mang thai lại, lại còn là con gái, đứa con gái gần như giống bà như đúc.

Con gái mới chào đời khiến bà càng thêm bất mãn với Lộ Miểu, nhưng cũng không định đưa trả con bé về lại nhà bố mẹ đẻ, tuy năm xưa họ Từ không giàu có như bây giờ, nhưng nuôi thêm một người cũng không thành vấn đề. Chỉ là trời sinh Lộ Miểu như tương khắc với con gái bà, chỉ cần bà xoay người không để ý đến con bé, nó liền lén chạy đến đùa giỡn với Từ Gia Thiên, nhưng tuổi còn nhỏ lại ngu ngốc, lần nào giỡn xong cũng gây ra chuyện, khiến vết thương của Từ Gia Thiên cứ chồng chất, không phải xước tay

thì u đầu, mà lần nghiêm trọng nhất, chính là lần cả người nó ngã nhào vào nôi của Từ Gia Thiên, làm cả nôi lật tung, Từ Gia Thiên bị văng ra ngoài, ngã đến mức bị chấn động não, đầu bị thương, khắp mặt và cổ đều là máu.

Chuyện lần đó đến giờ bà nghĩ lại mà vẫn còn thấy sợ, nếu bị đập mạnh hơn chút nữa, thì dù là một đứa trẻ tốt lành cũng bị nó làm biến thành đồ ngốc.

Sau chuyện đó, dù có nói gì bà cũng không dám giữ nó lại bên cạnh, nhanh chóng trả người về lại cho bố mẹ nó.

Bà không ngờ rằng người đã đưa đi, mà vẫn không để nhà mình sống yên ổn.

"Nuôi nó ăn ngon mặc đẹp mấy năm giờ lại làm cứ như nhà ta thiếu nợ nó vậy." Trần Kỳ sầm mặt lại nhai, kéo lấy Từ Gia Thiên còn đang tỉnh thoảng ngoái đầu nhìn theo Kiều Trạch, "Nhìn cái gì mà nhìn, đàn ông dính vào nó thì có thể làm thứ gì tốt chứ."

Rồi lôi người vào sòng bạc.

Giọng miệt thị của bà không nhỏ, Lộ Miêu ngồi cách đó không xa, lời của bà ta đến một chữ cô đều nghe không sót, cô nghe mà thấy khó chịu vô cùng, ngoại trừ chuyện lần đó của Lộ Tiểu Thành mà gặp mặt một lần, còn lại gần hai mươi năm, cô chưa từng gặp lại họ.

Cô nghĩ mãi chẳng thể nào hiểu nổi, sao Trần Kỳ lại có thái độ thù địch với cô lớn đến nhường ấy.

Ngay cả chuyện năm đó, ở trong bệnh viện, mới tỉnh lại khỏi cơn hôn mê, người vẫn còn mơ màng không biết sao mình lại ở bệnh

viện, chợt bà ta sầm mặt, nổi giận ùng ùng xông vào, lập tức giáng ngay cho cô một cái tát, lúc đó cô choáng váng, cả đầu vang lên "ong ong", bên tai là từng câu mắng chửi gay gắt của bà ta, sau đó Từ Dương với Từ Gia Diên đến, trong lúc hỗn loạn kéo bà ta ra ngoài.

Từ đó về sau cô không gặp lại Trần Kỳ nữa.

Bây giờ đã qua năm năm, ở một nơi rộng lớn như thành phố An không hề chạm mặt, ngược lại ở trong thành phố cờ bạc Macau nhỏ nhỏ này lại không hẹn mà gặp.

Ác ý của bà ta với cô, chỉ có tăng không giảm.

Cô nghĩ hoài cũng không rõ nguyên nhân.

Nhìn chằm chằm theo hướng một nhà họ Từ rời đi, trong lúc nhất thời Lộ Miêu có chút xuất thần, cho đến lúc trên bàn vang lên mấy tiếng gõ, mới lấy lại tinh thần, tầm mắt dừng ở cánh tay đặt trên bàn, nương theo cánh tay đó mà nhìn lên, cuối cùng rơi trên mặt Kiều Trạch.

Anh đang nhìn cô, đôi mắt đen sâu hoắm im lặng, ánh mắt đó như đang tìm hiểu suy tư, giống hết lúc sáng tỉnh dậy.

Ánh mắt ấy khiến Lộ Miêu không quá tự nhiên, theo bản năng nhìn sang chỗ khác trốn tránh.

Ngô Man Man nhìn thấy hết cảnh Kiều Trạch giải vây giúp cô, liền cười nói: "Quả nhiên tổng giám đốc Kiều yêu thương Miêu Miêu quá."

Lộ Miêu nghe mà lúng túng, cũng may Kiều Trạch không nghe thấy.

Mới vừa về lại chỗ ngồi thì cô liền biết, là Kiều Trạch đang giải vây giúp cô, dùng một cách nâng cao thân phận địa vị cô để giải vây, Kiều Trạch như thế khiến cô bất ngờ, cô cứ tưởng anh là người trong mắt chỉ có công việc chỉ có nguyên tắc, không mắng cô không nghề nghiệp hóa đã tốt rồi, không ngờ lại còn giải vây cho cô nữa.

Cô rất cảm kích anh.

Nhưng cảm kích này không thể để Thương Kỳ và Ngô Man Man nhìn thấy, bèn cười xấu hổ với Ngô Man Man, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Ngô Man Man thấy cô thẹn thùng, bèn trêu chọc cô vài câu, cũng nhờ cô ấy trêu chọc mà bầu không khí càng thêm thân thiết.

Mấy người họ ngồi trò chuyện hơn một giờ, đang định rời đi thì Từ Gia Thiên lăm la lăm lét chạy đến, không dám lại gần cô, nên đứng cách một đoạn, lúng túng gọi Lộ Miêu một tiếng "chị".

Lộ Miêu bị một chữ "chị" này của cô ấy làm mất tự nhiên, tuy trước đây cô rất thích Từ Gia Thiên bụ bẫm, nhưng cũng đã hơn hai mươi năm không gặp, ấn tượng của cô về cô ấy cũng chỉ dừng lại ở tám hình của cô ấy mà Từ Gia Thiên gửi cô, bây giờ đột nhiên cô ấy chạy đến gọi cô là chị, cô nghe không quen.

Cô xấu hổ nhếch môi, xem như đáp lại.

Ngô Man Man ngạc nhiên nhìn Lộ Miêu: "Đây là em gái cô đây à?"

Lộ Miêu chân chừ gật đầu: "Cứ coi là thế đi."

Từ Gia Thiên là người thông minh lanh lợi, cũng biết nhìn ánh mắt người ta, rất nhanh quay sang Ngô Man Man, cũng gọi cô ấy một tiếng "chị" ngọt ngào.

Cô ấy vốn có dáng vẻ vui tươi, miệng cũng ngọt, một tiếng "chị" này khiến mặt mày Ngô Man Man giãn ra, để lộ ý cười nhạt.

"Cô em này miệng ngọt lắm đây."

Từ Gia Thiên được khen mà ngại ngùng, gãi đầu cười, mặt mày cong lên, nhìn rất đáng yêu.

Ngô Man Man chỉ vừa nhìn đã thích cô gái này: "Cô nhóc, em tên gì thế, sao lại chạy ra đây một mình?"

"Em tên Từ Gia Thiên ạ." Từ Gia Thiên ngượng ngùng thè lưỡi, "Nhân lúc bố mẹ không để ý nên em lén chạy ra đây."

Rồi lại hỏi cô ấy: "Hôm nay mấy anh chị đi đâu chơi thế, có thể dẫn em theo cùng không?"

Ngô Man Man nói một cách sảng khoái: "Đi chơi golf, cô nhóc như em có biết chơi không?"

"Đương nhiên rồi." Từ Gia Thiên vỗ ngực một cách khí khái, "Đánh golf là điểm mạnh của em đó."

Đến buổi chiều đi đánh golf, quả nhiên Từ Gia Thiên đi theo, không quán lấy Lộ Miêu, chỉ quán lấy Ngô Man Man, so kỹ năng đánh golf với cô ấy.

Kiều Trạch cầm lấy gậy golf, còn Lộ Miểu ở bên cạnh nhìn hai người họ, không đi đến.

Từ lúc Từ Gia Thiên xuất hiện, Lộ Miểu có chút cảm giác thiệt thòi.

Cô không được vui cho lắm, không ngờ là mình lôi kéo làm quen Ngô Man Man trước, bây giờ lại phải đứng một bên nhìn Từ Gia Thiên và Ngô Man Man quấn lấy nhau.

"Cô em gái này của cô trông am hiểu chuyện xử lí quan hệ hơn so với cô đấy." Đột nhiên Kiều Trạch nói.

Bất giác Lộ Miểu ngẩng đầu nhìn anh một cái, anh đang nhìn chăm chú Từ Gia Thiên ở cách đó không xa, không biết đang phê bình hay đang khen ngợi nữa.

Tâm tình cô vốn đã không được tốt, những lời này của Kiều Trạch lọt vào tai cô nghe như đang chán ghét cô, năm đó cô vốn vì Từ Gia Thiên mà bị vất bỏ, nay Từ Gia Thiên vừa mới xuất hiện, đến cả Kiều Trạch cũng bắt đầu ghét cô không bằng người ta, tâm tình không khỏi tụt dốc, mấp máy môi, không nói gì.

Kiều Trạch đợi một hồi lâu mà không thấy cô đáp lại, nghiêng đầu nhìn cô một cái, trông thấy cô mím môi quay đầu sang chỗ khác.

"Tôi qua bên kia ngồi một lát." Cúi đầu nói xong, Lộ Miểu liền xoay người đi sang khu vực nghỉ ngơi, trong buổi chiều thu, không hiểu sao nơi bóng lưng ấy lại có vẻ cô quạnh.

Anh dõi theo bóng dáng cô một lúc, rồi dời tầm mắt.

Bình tĩnh mà xem xét, cô dễ dàng bị lời nói của người khác chi phối tình cảm, thật không thích hợp tham gia vào vụ án này.

Lại một lần nữa, Kiều Trạch thăm đánh giá độ xứng đôi trong công việc với Lộ Miểu.

Từ Gia Thiên luôn lén quan sát Kiều Trạch với Lộ Miểu, chợt thấy Lộ Miểu rời đi, cô ngạc nhiên nhú mày, lặng lẽ hỏi Ngô Man Man: "Chị Mạn, chị em với bạn trai chị ấy làm sao thế? Không phải họ cãi nhau đó chứ?"

Ngô Man Man ngẩng đầu nhìn Lộ Miểu cách đó không xa, rồi lại nhìn Kiều Trạch.

Trông thấy rõ Lộ Miểu chán nản, cũng thấy vẻ thờ ơ ở Kiều Trạch.

Đúng là người đàn ông lạnh lùng.

Cô ấy thầm than trong lòng một tiếng, cảm thấy không đáng thay Lộ Miểu, bất giác nói với Từ Gia Thiên: "Đó không phải là bạn trái của chị gái em."

Từ Gia Thiên kinh ngạc quay đầu lại nhìn cô ấy: "Có thật không vậy?"

Ngô Man Man lại nhìn Lộ Miểu, lắc đầu cười: "Nếu một người đàn ông thật sự yêu một cô gái, đâu có thể để cô ấy phải tủ thân đến thế. Bọn họ chỉ là quan hệ cấp trên cấp dưới thôi."

Bỗng tim Từ Gia Thiên khẽ đập mạnh, lén quay đầu nhìn Kiều Trạch, dưới ánh nắng chiều, khí chất lạnh lùng của anh lại có vẻ nổi trội hơn nhiều, hình tượng của anh thân phận của anh, cùng cả thái

độ của anh đối với Lộ Miêu, hoàn toàn phù hợp với nam chính ngôn tình “đạo chơi khắp chốn sắc hương, một nhành lá cũng chẳng vương đến lòng”* trong tưởng tượng, điều này khiến cô chợt có cảm giác như là nữ chính, tự vẽ nên cảnh tượng đẹp đẽ, khiến nhịp tim đập nhanh hơn.

(*Chỉ những người lãng nhãng thì nhiều mà không chịu trách nhiệm với một ai.)

Ngô Man Man vỗ vai cô một cái: "Cô nhóc này đừng có nằm mơ nữa, loại đàn ông như thế em có thể muốn sao?"

Từ Gia Thiên ngại ngùng, thề lười nói: "Dù thế nào đi nữa thì anh ấy cũng không có bạn gái, nhà em với anh ấy cũng khá môn đăng hộ đối, nói không chừng người ta có thể nhìn trúng em ấy chứ."

Ngô Man Man bị câu nói ngây thơ này của cô bé chọc cười: "Đừng có vọng tưởng một người đàn ông đi trong bụi hoa, sẽ vì mình mà dừng lại, đây là chuyện không thể nà. Cho dù là tạm thời dừng bên em ba năm, thì đợi đến lúc em già đi, anh ta vẫn chỉ để mắt đến những cô gái trẻ trung xinh đẹp mà thôi."

Từ Gia Thiên dẫu môi không đáp, cuối cùng không chịu thua Ngô man Man giảng đạo, nhân lúc nghỉ ngơi, cầm chai nước đi tìm Kiều Trạch.

"Anh Kiều, có thể giúp em vặn nắp chai được không?"

Kiều Trạch rũ mắt nhìn hai mắt mở to đang lóe sáng, nhìn anh về tội nghiệp, mặc dù không nghe thấy cô ấy nói gì, nhưng động tác giơ chai nước đã hoàn toàn nói lên động cơ của cô.

Anh cứ cho rằng Kiều Thời đã đủ ngốc rồi, không ngờ vẫn có người ngu ngốc hơn cả con bé, ngay đến động cơ đều trắng trợn trần trụi không hề che dấu.

"Cô bỏ ra một phần ba sức cô vung gậy, đừng nói mở nắp một chai nước, dù khiêng một thùng nước cũng khỏi phải nói."

Lạnh lùng nói, Kiều Trạch xoay người bước về phía Lộ Miêu, để lại Từ Gia Thiên sững sờ tại chỗ.

Lộ Miêu ngồi khá xa, không nghe thấy hai người họ nói gì, nhưng có lẽ cũng có thể đoán đại khái.

Mục đích của Từ Gia Thiên quá rõ ràng, đàn ông bình thường có thể sẽ đớp quả thính này, nhưng có lẽ cô ấy không ý thức được, người cô ấy nhắm ngay đến đàn ông cũng không phải.

Cô một mình ngồi ở kia, tâm trạng đã tốt hẳn lên, nhìn Kiều Trạch ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô, bèn chủ động bắt chuyện: "Có phải anh lại làm người ta bẽ mặt không? Tôi thấy con bé sắp khóc đến nơi rồi."

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô ấy: "Cô ấy một mét sáu, cầm chai nước đến nói tôi là cô ấy không vịn được nắp, là tôi đang làm bẽ mặt cô ấy hay tự cô ấy khiến mình bẽ mặt đây?"

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch chống khuỷu tay lên bàn, nhìn về phía cô: "Chỉ ra sự thật, nói chuyện đạo lý, cái này có gọi là làm người ta bẽ mặt không?"

Lộ Miêu thành thật lắc đầu: "Không có."

"Nhưng mà..." Cô dừng lại, "Khó trách anh không lấy được vợ."

Kiều Trạch: "..."

Anh nhìn cô: "Kiểu sinh vật vợ đó không nằm trong phạm vi cân nhắc của tôi."

Lộ Miêu gật đầu: "Nên anh phổ độ chúng sinh là đúng rồi đó."

"..." Đột nhiên Kiều Trạch cảm thấy bàn tay ngứa ngáy khó chịu, bèn chụp lấy cánh tay cô, kéo người ta vào lòng, giữ chặt không cho cô cử động, cúi đầu nhìn cô, "Biết vì sao sáng nay lại tỉnh dậy trong lòng tôi không?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 30

Lộ Miêu sững sốt, theo bản năng tiếp lời anh: "Vì sao?"

"Độ cô thành người."

"..." Lộ Miêu lại ngẩn người, cô không thể nào bắt kịp suy nghĩ của anh được.

"Tôi vốn là người mà." Cô thì thảo phản bác.

Trần Kiều Trạch đề lên cô: "Người lớn*?"

(*Hai chữ thành người còn có nghĩa là người lớn, trưởng thành. Chương trước Lộ Miêu bảo Kiều Trạch là bồ tát phổ độ chúng sinh.)

"..." Lộ Miêu hiểu ý, mặt như sắp nổ, vừa nóng vừa lúng túng, dùng sức muốn đẩy anh ra, nhưng lại bị anh kéo vào lòng.

"Đừng lộn xộn." Đột nhiên anh nói.

Giọng anh nghiêm túc hẳn lên, Lộ Miêu biết anh đã tiến vào trạng thái làm việc, liền thôi giãy dụa, nhìn anh với ánh mắt nghi vấn.

Tay Kiều Trạch đỡ gáy cô, trán thân mật chạm vào cô.

Lúc này tiếng người của Ngô Man Man vang lên từ đằng sau: "Tổng giám đốc Kiều thật hăng hái, cũng không sợ Miêu Miêu của chúng ta bền lên."

Lộ Miểu vốn còn lo Kiều Trạch không nghe thấy sẽ không trả lời, không ngờ anh lại ngẩng đầu lên, cười nhạt nói: "Phong cảnh tốt đẹp, thích hợp nói chuyện yêu đương."

Rồi đẩy Lộ Miểu ngồi dậy, cánh tay còn hơi ôm ngang eo cô.

Mặt Lộ Miểu đỏ bừng, nhìn vào có vẻ lúng túng khi bị người ta bắt gặp.

"Chị Man à." Cô then thùng mở miệng chào hỏi, đuôi mắt đảo qua trên mặt Từ Gia Thiên, Từ Gia Thiên vừa đỏ mặt, vừa ngượng ngùng lại vừa xấu hổ nhìn cô và Kiều Trạch, nhìn còn có vẻ ngượng ngùng hơn cả đương sự là cô.

Thấy cô nhìn qua, Từ Gia Thiên có vẻ hơi sợ cô, cẩn thận bước lùi về phía sau Ngô Man Man, lúng túng gọi cô một tiếng "chị".

Ngô Man Man cười: "Sao cô nhóc này lại sợ bà chị này thế này chứ, còn sợ cô ấy ăn em luôn đấy à?"

Từ Gia Thiên mím môi không ổn, không dám nhìn Lộ Miểu.

Lúc này Thương Kỳ cũng đi đến, đang vặn nắp chai nước uống một ngụm lớn, lại nhìn dáng vẻ của Kiều Trạch và Lộ Miểu, cũng cười nói: "Tổng giám đốc Kiều cũng cô đơn khó nhin nhỉ."

Lộ Miểu tự giác thấp giọng phiên dịch lại với anh: "Anh ta nói anh cô đơn khó nhin."

Kiều Trạch chỉ cười nhạt, ôm Lộ Miểu đứng lên: "Khó có được dịp thả lỏng, không phải nên cần thoải mái ư."

Thương Kỳ cười gật đầu liên tục, nhìn Lộ Miêu một cái: "Chắc tôi qua không chăm sóc tổng giám đốc Kiều tốt rồi, em gái cũng cực rồi."

Đề tài đi hơi xa, Từ Gia Thiên ở bên cạnh đã sớm đỏ mặt.

Ngô Man Man vỗ anh ta một cái: "Anh nói bậy gì thế, không thấy còn có cô bạn nhỏ ở đây sao?"

Thương Kỳ biết cô ấy mền Từ Gia Thiên, nên không nói mấy lời thô tục nữa, mắt nhìn đồng hồ, cười nói: "Cùng đi ăn cơm đi."

Kiều Trạch gật đầu, ngồi chung xe với Lộ Miêu.

Từ Gia Thiên muốn theo lên xe cùng, Kiều Trạch liền đưa mắt nhìn Ngô Man Man: "Cô Ngô, những cảnh không phải phim teen thì đừng để trẻ nhỏ xem nhiều."

Ngô Man Man lập tức hiểu rõ, anh ta là muốn tình chàng ý thiếp với Lộ Miêu ở trên xe đây mà, bèn chụp lấy Từ Gia Thiên đưa lên xe.

Xe nhanh chóng chạy ra ngoài, tức khắc Lộ Miêu nổi giận với anh: "Anh cố ý."

"Đóng kịch mà, tất nhiên phải diễn cho đến nơi đến chốn rồi." Kiều Trạch tranh thủ nhìn cô, "Đây không phải là tự cô nói, tôi là người bao nuôi cô sao? Một cô gái năm cùng, với người bao nuôi cái kính. Nãy giờ còn không giống đã nói sao?"

Lộ Miêu: "..."

"Người chơi rửa tiền đều tinh ranh cả." Kiều Trạch nhìn con xe thể thao trắng đi theo sau trong gương chiếu hậu, "Là chính cô đưa con át chủ bài cho người ta, vậy thì cứ yên phận làm người tình nhỏ cùng chơi cùng ngủ đi. Người tình nhỏ của tôi phát cáu, kẻ bao nuôi là tôi đây tất nhiên phải hạ mình dỗ dành người ta rồi. Bằng không cô cứ ủ rũ mặt mày, tôi ủ rũ mặt mày, đây không phải gọi là giao dịch, mà là tình cảm. Rõ ràng không hợp với tình tiết cô đã sắp xếp."

Lộ Miêu bị anh nói đến mức á khẩu không trả lời được, gãi đầu, không lên tiếng.

Xe nhanh chóng dừng lại ở nhà hàng mà Thương Kỳ chỉ định.

Kiều Trạch ôm Lộ Miêu xuống xe.

Đây là một nhà hàng Quảng Đông.

Thương Kỳ đã đặt phòng trước, mọi người đi vào, vừa ngồi xuống thì điện thoại của Từ Gia Thiên reo lên, là Trần Kỳ gọi đến.

Từ Gia Thiên là bảo bối của bà, vừa quay người không thấy cô đâu liền phát hoảng.

"Ây da, mẹ, mẹ đừng lo, con đang ăn cơm với bạn à, ở nhà hàng Quảng Đông đó, không sao đâu ạ." Báo lại tên nhà hàng để bà yên tâm, lúc này mới cúp máy.

Không ngờ cúp máy chưa được bao lâu, Trần Kỳ đã trực tiếp tìm đến, trực tiếp vào phòng, vừa nhìn thấy cô liền không nhịn được quở mắng: "Cái con nhỏ này, mẹ đã nói với con bao lần rồi, bên ngoài không thể so với trong nhà, đừng có một mình đi lung tung,

dẫn mãi không nghe, lần này gọi bao nhiêu cuộc cũng không chịu bắt máy."

Từ Gia Thiên bị mẹ mắng thẳng mặt có chút lúng túng, yếu ớt gọi "mẹ" một tiếng, người đứng lên đi đến, thẳng thắn kéo lấy bà: "Đây là mẹ em. Ngại thật đấy, bình thường mẹ thích quan tâm em lắm, hề chuyện gì liên quan đến em đều không có chừng mực, mấy anh chị đừng để ý."

Rồi sau đó giới thiệu mọi người trên bàn với bà.

Kiều Trạch trông thấy Lộ Miêu và Kiều Trạch thì sầm mặt lại, nhưng khi nhìn đến Thương Kỳ thì lại thoáng dịu đi.

Bà biết Thương Kỳ, hải vận Từ Dương và đầu tư mạo hiểm Kỳ Tấn của Thương Kỳ có đầu tư qua lại nhau. Mặc dù mấy năm nay bà đã không chủ quan việc của hải vận Từ Dương, nhưng nhiều ít vẫn biết tình hình kinh doanh của công ty, bèn cười chào hỏi với anh ta: "Tổng giám đốc Thương đến Macau lúc nào vậy, sớm biết anh ở đây, đã cùng ăn bữa cơm với anh rồi."

Thương Kỳ cười: "Tôi cũng chỉ vừa đến hai ngày."

Rồi lại khách sáo với bà ta: "Hắn chị cũng chưa ăn nhĩ, cùng ngồi xuống ăn đi."

Trần Kỳ cũng không phải người khách sáo câu nệ, lập tức sảng khoái kéo ghế ra ngồi xuống.

Lộ Miêu mấp máy môi, đột nhiên không có hứng ăn uống nữa, có thể vì bóng ma bị vứt bỏ trước đây hơi lớn, nên cô không có cách nào có thể đối mặt với Trần Kỳ một cách bình tĩnh được.

Tuy năm đó cô ở nhà họ Từ không có bao nhiêu người yêu mến, nhưng từ khi cô có nhận thức, thì đó đã là nhà của cô, là bố mẹ cô.

Dù bọn họ có đánh cô, mắng cô ngu ngốc đến đâu, cô cũng chỉ cảm thấy, cô thật sự quá ngốc, nên mới luôn bị bố mẹ trách mắng, cô còn cẩn thận nghe lời họ, phải ngoan, phải vâng lời, dù bị đánh cô đều không dám khóc, ngã đau cũng không dám khóc, lúc bị bỏ lại nhà trẻ một mình, đợi hoài không thấy ai đến đón cô cũng không dám khóc, khi bị Từ Gia Diên bắt nạt cũng không dám khóc dám mách lẻo, bọn họ bảo cô làm gì thì cô làm cái đó, nhưng chưa bao giờ dám đòi hỏi gì ở họ. Cô bị nhốt trong căn phòng tối đen như mực, có sợ đến đâu cũng không dám nói, cô đói bụng cũng chẳng dám kêu, lúc đó cô chỉ cảm thấy rằng, nếu cô nghe lời, bố mẹ và anh trai sẽ thích cô.

Nên khi Trần Kỳ dịu dàng ôm cô, nói với cô rằng, muốn dẫn cô đi chơi thì cô vui sướng đến tột cùng.

Cô nghĩ, cuối cùng bố mẹ cũng thích mình rồi.

Ai ngờ lúc bọn họ ném cô lại một nơi xa lạ đó, lái xe bỏ đi, cô thật sự sợ hãi, lần đầu tiên dùng sức phản kháng đến vậy, cô không muốn nghe lời, cô muốn về nhà, cô vừa hốt hoảng vừa sốt ruột cầm lấy tay Từ Gia Diên, xin anh dẫn cô về nhà.

Trần Kỳ gạt cô ra, cô rất sợ, bắt chấp tất cả, trong mắt chỉ còn lại chiếc xe kia, cô muốn ngồi lên chiếc xe đó, cô nghĩ chỉ cần mình bò lên xe là có thể quay về, liền huy động cả chân tay giữ lấy ghế định trèo lên xe, nhưng Trần Kỳ lại kéo cô xuống, cô càng sợ, càng sốt ruột muốn leo lên.

Rõ ràng nhiều lần đã bò lên hơn nửa người, rõ ràng mắt thấy mình có thể theo bọn họ quay về, nhưng lần nào lèn vào, cũng lại bị ôm xuống, một lần lại một lần.

Nhiều năm về sau, khi nhớ lại cảnh ngày hôm đó, cô cảm thấy đây là một loại tuyệt vọng, lần đầu tiên cô cảm giác được mùi vị của tuyệt vọng.

Đây chính là bố mẹ cô anh trai cô, sao bọn họ có thể đột nhiên không cần đến cô nữa chứ.

Buổi sáng trước khi ra khỏi nhà còn đối xử tốt với cô, lại kiên nhẫn đợi cô ăn cơm, mặc quần áo đẹp cho cô, còn nói muốn dẫn cô đi chơi, tại vì sao đột nhiên lại không cần cô nữa.

Có lẽ cảm giác tuyệt vọng khi bỗng nhiên bị vất bỏ mãnh liệt quá mức cũng ăn sâu vào xương quá mức, nên gần hai mươi năm qua, phải gặp lại Trần Kỳ, cô không cách nào buông bỏ được.

Bây giờ bà ngồi đối diện cô, vừa tùy ý trò chuyện với Thương Kỳ, vừa chu đáo gấp rau cho Từ Gia Thiên, bà hoàn toàn cung chiều đứa con gái này.

Lộ Miêu vẫn còn nhớ rõ, từ khi cô còn nhỏ đã phải bắt đầu tự ăn cơm, ngay cả đứa con cầm không xong, gấp lấy rau đều rơi xuống bàn, tay của Trần Kỳ lập tức đập lên mu bàn tay cô: "Sao lớn thế mà còn vụng về vậy hả, gấp thức ăn cũng không xong nữa." Rơi một lần, đập một cái, cho đến cuối cùng, cô vừa nhìn thấy đồ ăn mà sợ, dè dặt cẩn thận, sợ lại làm rơi một tí thức ăn, một hột cơm.

Lộ Miêu khẽ than nhé, ăn vào không có vị giác, nhưng bây giờ đang làm việc, cô không thể nào buông đứa bỏ đi được, đành ngồi

đếm hạt cơm, cúi đầu ăn từng chút, còn đang ăn được nửa thì đột nhiên tay Kiều Trạch vươn đến, gấp theo một miếng thịt bò.

Lộ Miêu ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Kiều Trạch cũng đang nhìn cô, lại là ánh mắt suy tư tìm hiểu ban sáng, đôi mắt đen sâu thẳm, lại bình yên đến lạ, ánh mắt dừng trên mặt cô, như đang có suy nghĩ.

Lộ Miêu nhìn anh không đến một giây lại xấu hổ cụp mắt xuống.

"Cám ơn." Lời cảm ơn không cần thận buột miệng nói ra.

Ngô Man Man ngồi ngay bên cạnh cười nhìn cô: "Miêu Miêu, sao em lại khách khí thế với tổng giám đốc Kiều chứ."

Lộ Miêu thâm kinh ngạc, trên mặt lại lấy vẻ ngượng ngùng để che dấu.

"Đột nhiên anh ấy quan tâm thế, em chưa quen lắm."

Im lặng gấp miếng thịt bò, cho vào miệng, nhai nuốt rồi bất giác nhú mày, lại thử nhai lần nữa, cô liền đặt đũa xuống.

"Xin lỗi, em đi vệ sinh chút." Ấy náy nói với mọi người, Lộ Miêu đứng dậy đi ra khỏi phòng.

Động tác nhỏ của cô không qua được mắt Kiều Trạch.

Anh nghiêng đầu nhìn bóng dáng cô, trầm ngâm chốc lát, rồi sau đó liền đứng lên.

"Xin lỗi." Người đi ra khỏi phòng bao.

Sau khi Lộ Miêu ra ngoài, nhìn không được ngẩng đầu nhìn bảng chỉ dẫn nhà hàng, cô muốn tìm phòng bếp.

Nhưng một người khách như cô trực tiếp hỏi bếp ở đâu thì không hay lắm.

Cô kéo một nhân viên lại: "Xin chào, cho hỏi nhà vệ sinh ở đâu?"

Nhân viên chỉ sang bên phải: "Đi thẳng, rẽ trái là tới."

"Cảm ơn nhiều." Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn theo hướng tay người nhân viên, "Phòng bếp cũng ở bên đó sao?"

"Không phải, phòng bếp ở cạnh bên chút nữa."

Lộ Miêu gật đầu, nói cảm ơn, rồi men theo hướng cô ấy chỉ mà tìm đến, vòng qua ngã rẽ quả nhiên trông thấy phòng bếp.

Cửa bếp đóng, trên cửa có viết rõ to dòng chữ "không phải nhân viên nhà bếp xin miễn vào".

Lộ Miêu đi đến, cẩn thận đẩy cửa ra, đang còn nhìn thăm dò bên trong, thì một nhân viên đã phát hiện ra cô, bèn đi về phía cô.

"Cô này, ngại quá, đây là bếp quan trọng, khách không thể tùy tiện vào được."

"Ôi xin lỗi." Cô đỏ mặt cười thẹn thùng với anh ta, "Áo tôi không cẩn thận bị rượu đổ lên, có thể vào trong mượn nước giặt được không?"

"Rẽ trái đằng trước có nhà vệ sinh có máy sấy khô, cô có thể đến đó rửa."

"Được... Được rồi." Lộ Miểu quét mắt lên nhìn vào bên trong, rồi cười với anh ta, "Cảm ơn anh."

Xoay người đi đến nhà vệ sinh, mới vừa trước bồn rửa tay phân chia buồng vệ sinh nam nữ, thì Kiều Trạch cúi đầu đột nhiên nói bên tai cô: "Cô đang tìm ai?"

Lộ Miểu giật mình xoay người lại, Kiều Trạch đứng ngay sau lưng cô, gương mặt điềm đạm, mắt buông lỏng, bình tĩnh nhìn cô.

Phút chốc Lộ Miểu nhẹ thở ra: "Tôi không tìm ai hết."

Kiều Trạch nhìn cô: "Cô có việc đầu tôi."

Bất giác Lộ Miểu rũ mắt: "Thật không có chuyện gì cả."

Kiều Trạch nhìn cô một lúc lâu, rồi mới dời mắt.

"Đi về trước đi."

Lộ Miểu hơi ngạc nhiên: "Không về nữa sao? Thương Kỳ với chị Man còn chờ chúng ta mà."

Kiều Trạch đã rút điện thoại ra, gọi cho Thương Kỳ: "Tổng giám đốc Thương, thật có lỗi quá, bệnh viêm dạ dày cấp tính của bạn gái tôi phát tác, tôi phải đưa cô ấy đi bệnh viện trước, lần sau sẽ mời anh ăn cơm."

Cũng không đợi anh ta đáp lại đã tắt máy, điện thoại ném vào trong túi, rồi bèn chụp lấy tay cô: "Đi về."

Đưa cô quay về khách sạn.

Dọc đường đi, Kiều Trạch luôn lạnh mặt, không nói gì, nhìn mặt có vẻ không có biểu cảm.

Sau khi về lại phòng anh liền buông cô ra, trở tay đề lên bàn, dựa vào bàn, nghiêng đầu nhìn cô: "Trần Kỳ là mẹ nuôi của cô?"

Lộ Miêu mấp má môi: "Tôi còn gì mà anh không biết không."

"Nhiều lắm." Hai tay Kiều Trạch vừa thu về, lại theo quán tính vòng trước ngực, "Ví dụ như, vì sao cô muốn vào đội truy bắt ma túy? Vì sao vừa đối mặt với Trần Kỳ thì phản ứng của cô lại bất thường đến vậy?"

Lộ Miêu mím môi không nói, im lặng một lúc lâu, rồi mới cúi đầu: "Xin lỗi, tôi sẽ không để tâm trạng của mình ảnh hưởng đến công việc nữa. Tôi cam đoan đây sẽ là lần cuối cùng."

"..." Kiều Trạch thở dài một hơi, nhìn cô, rồi liền thu xếp chuyện của mình.

Đường về nhà của cô hoàn toàn không cùng một tuyến, người ngốc, miệng chặt, không thể nào cạy được nửa câu.

Lộ Miêu thấy anh không để ý đến mình nữa, cũng không dám lên tiếng quấy rầy anh, một mình im lặng ngồi bên cạnh nghiên cứu Kỳ Tấn, khi đã đến giờ nghỉ mới đi tắm rửa, tắm xong cũng không ới hơi ôm chăn nằm xuống một góc giường.

Khi Kiều Trạch xong việc thì cô đã ngủ say, vẫn là tư thế cuộn tròn như tối qua, ngủ rất yên ổn, không giống như biết mình đang nằm mơ.

Anh tắm rửa xong liền lên giường nghỉ ngơi, nhưng không cách nào ngủ được, ánh mắt không tự giác miết nhìn Lộ Miểu rúc vào trong góc.

Thật không ăn khớp với thói quen nghỉ ngơi của anh, vì nguyên nhân công việc khá đặc biệt, anh thường có thể ép bản thân nhanh chóng đi ngủ, cũng có thể vì một tiếng động lạ mà khởi động trạng thái cảnh giác.

Nhưng đêm nay anh lại mất ngủ.

Anh nhìn cô nhóc cuộn tròn trong góc giường mà mất ngủ, anh lại lo cô gặp ác mộng, hoặc có thể nói, anh đang nghiên cứu phán đoán, liệu cô có thể gặp ác mộng nữa hay không, tối qua chỉ là tình cờ, hay vẫn luôn như thế.

Đến hơn hai giờ sáng thấy cô không có động tĩnh gì, có lẽ chỉ là tình cờ thật.

Kiều Trạch khẽ thở ra, quay lưng lại, chuẩn bị bắt mình đi ngủ, người còn đang mơ màng, bên giường chợt có tiếng động kì lạ.

Anh trở mình trợn mắt, mở đèn đầu giường lên, nhìn sang Lộ Miểu.

Quả thật cô giống như bị cơn ác mộng vây lấp, nhưng không khóc giống tối qua, chỉ cuộn tròn cả người, tay cũng co lại, tay siết chặt để bên miệng, răng đang cắn lấy tay, giống như đang cố gắng đè nén gì đó, âm thanh vụn vặt thốt ra từ khe miệng, cả gương mặt tái nhợt đau đớn.

Anh mím môi, nhìn cô một lúc lâu, rồi duỗi tay ra, ôm cô vào lòng, bàn tay đặt lên lưng cô, siết chặt.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 31

Hôm sau là Kiều Trạch dậy trước.

Đồng hồ sinh học của anh luôn đúng giờ, trong vòng tay còn nhiều thêm một người, nên ngủ cũng không sâu như bình thường.

Anh mở mắt thì Lộ Miểu vẫn chưa tỉnh, cả người như chú mèo nhỏ, im lặng cuộn trong cánh tay anh, khuôn mặt bình thản mà trầm lặng.

Đây là lần đầu tiên Kiều Trạch quan sát cô ở khoảng cách gần, quan sát ngũ quan cô, gương mặt cô.

Dường như cũng là lần đầu tiên, đại não anh phác họa gương mặt cô rõ ràng đến thế.

Cho đến nay, sự nhận biết của anh với phái nữ, chỉ chia ra thông minh và không thông minh, anh thừa nhận tính cách và năng lực của bọn họ lớn hơn so với diện mạo.

Nên tuy đã quen cô nhiều ngày, nhưng anh lại luôn mơ hồ với vẻ ngoài của cô.

Sự nhận biết của anh về cô, chỉ là một cô nhóc ngốc nghếch, không thông minh, cũng không đẹp chói mắt, có mấy phần dẻo dại, lại có chút ngốc, toàn rễ cây, không hay thay đổi. Dù có đặt giữa đám đông vẫn không đủ thu hút, cho dù bề ngoài có xinh đẹp hơn đi nữa, nhưng với tính tình như thế, quả thật không đủ để người ta khắc sâu trí nhớ.

Trời sinh cô đã có dáng vẻ tôi nhìn mà thương, kiêu dịu dàng yếu ớt cần đàn ông bảo vệ quan tâm, ấn tượng đầu tiên của anh về cô, là trực tiếp đá Kiều Thời ra sau.

Anh không cần một cô gái sống dựa vào anh.

Kiều Thời là người anh nuôi khôn lớn, vụng thì có vụng, nhưng chí ít vẫn độc lập.

Nhưng trong khoảng thời gian sống chung này, quả thật gương mặt cô rất dễ lừa người khác.

Người nhìn ngốc nghếch, nhưng đầu óc dễ dùng hơn Kiều Thời, cũng thận trọng, có gan, cô biết làm thế nào để lợi dụng cách tự vệ, không ngừng lừa mọi người, cũng gạt cả anh.

Căn bản là cô không nghĩ đến việc dựa vào bất kì người nào.

Dù đối với ai, cô cũng phòng bị.

Khuôn mặt trước mắt này, yên giấc, khôn ngoan, trên gương mặt còn có thể trông thấy cảm giác collagen đặc biệt chỉ ở tuổi này, trẻ trung tươi mát, nhìn quả thật không giống người có tâm sự, trong mắt cô cũng chưa từng biểu lộ chút sầu đau hay khổ sở nào, bất kể ở thời điểm nào, tuy thoạt nhìn cô có vẻ ngây ngẩn ít nói, nhưng luôn tràn ngập phấn chấn cũng như bốc đồng.

Điều đó không thể nào giả vờ được. Một người tâm tư u ám hay nhốt mình trong quá khứ, không thể nào có ánh mắt và nụ cười như thế được.

Nhưng nếu không phải bị chôn vùi trong quá khứ không biết tên, vì sao một người lại liên tục gặp ác mộng như thế?

Nhìn gương mặt trước mắt này, Kiều Trạch phát hiện, quả thật anh nhìn mà không hiểu cô.

Nhưng nét mặt bình yên thế, lại như lộ ra cảm giác yếu đuối không biết tên, khiến anh bất giác siết chặt cánh tay ôm cô.

Đây dường như là một động tác theo bản năng, cũng có thể là ý nghĩ bảo vệ trời sinh của đàn ông, nên khi tay siết chặt, đầu anh cũng vô thức tiến sát đến, cảm nhẹ nhàng gác trên đỉnh đầu cô, cúi đầu khẽ chạm vào trán, Lộ Miểu lập tức tỉnh dậy, bèn đẩy anh ra.

Kiều Trạch đoán có lẽ đây là một lần phản ứng nhanh nhất trong đời cô, trở mình ngồi dậy, về mặt ngơ ngác.

Lộ Miểu cũng không biết mình lại làm sao, đang mơ màng thì cảm giác có thứ gì đó chà xát lên mình, mở mắt ra thì trông thấy đôi ngực, cảnh tượng của sáng hôm qua lập tức ủa về, cô sợ đến mức bật dậy ngay.

"Chuyện đó... Chuyện đó... Tôi..." Áp úng một lúc lâu, mãi Lộ Miểu không thể nói hết nửa câu, cô không biết vì sao mình lại chạy vào trong lòng Kiều Trạch nữa.

Nhưng theo hiểu biết của mình cũng như hiểu biết về Kiều Trạch, cô liền quy nguyên nhân về mình.

Một người đàn ông đặc biệt nghiêm khắc không nói chuyện tình cảm không hiểu người chỉ nói chuyện nguyên tắc, anh không giơ chân đá cô xuống giường là tốt lắm rồi, đâu thể nào thừa dịp cô ngủ say mà động chân động tay được.

Lộ Miểu nghi ngờ lúc mình ngủ đã vô ý thức xem anh thành gối ôm.

Điều này khiến cô khá lúng túng, ánh mắt tán loạn không dám nhìn anh, lấp bắp nửa ngày, im lặng chỉ vào sô pha bên cạnh: "Xin lỗi anh... Thôi tối nay để tôi ngủ ở sô pha đi."

"..." Kiều Trạch nhìn cô một cái, cô chợt bừng tỉnh cũng làm anh tỉnh táo lại từ trong màn sương mù, người đã khôi phục lại trạng thái bình tĩnh.

"Tôi ngủ sô pha." Anh lạnh nhạt nói, ôm chầm xuống giường.

Lộ Miêu lén nhìn theo bóng lưng anh, càng chắc nịch lúc mình ngủ say đã làm ra chuyện cực kỳ bi thảm với anh.

Anh lại giống như sáng hôm qua, nhìn có chút lạnh lùng, mang theo cảm giác xa lạ.

Lúc ăn sáng, Lộ Miêu tự giác biết sai chủ động rót sữa cho Kiều Trạch, nhẹ giọng xin lỗi anh.

"Tôi xin lỗi, có thể lúc ngủ tôi không được đàng hoàng cho lắm, anh*... đừng để ý."

(*Ở đây Lộ Miêu xưng "您: ngài" với Kiều Trạch.)

Vừa nói xong liền thấy Kiều Trạch nhìn cô bằng ánh mắt kì quái, rồi sau đó cầm ly sữa cô đưa đến, một hộp uống sạch, lúc này mới nhìn cô: "Tối qua cô ngủ ngon không?"

Lộ Miêu mù mờ gật đầu: "Ngủ ngon lắm."

Kiều Trạch: "Không gặp ác mộng?"

"..." Lộ Miêu ngập ngừng, cẩn thận nhìn anh, "Tối qua tôi lại gặp ác mộng làm phiền đến anh à?"

Rồi rất tự giác mà xin lỗi: "Tôi xin lỗi. Tôi thật sự không cố ý, có thể là lúc ngủ vô thức nằm mơ, tôi cứ tưởng đã khá hơn rồi."

Suy nghĩ chút rồi lại nói: "Hay là... Tôi thuê thêm phòng nữa nhé?"

Dứt lời liền thấy Kiều Trạch thản nhiên nhìn cô, cô nhìn mà không hiểu, anh đặt ly sữa xuống, đột nhiên kéo tay phải cô, chỉ vào dấu răng trên mu bàn tay: "Vết thương kiểu này trên người cô có nhiều không?"

Lộ Miêu lắc đầu, lại gật đầu: "Thi thoảng sẽ có."

Kiều Trạch: "Cô không nghĩ vì sao lại có ư?"

"Lúc ngủ thì bất cần tự mình cắn hoặc đập lên thôi." Lộ Miêu rút tay lại, nhìn anh, "Bạn cùng phòng đại học hồi trước cũng có nhắc qua với tôi về chuyện này."

"Có thường xuyên không?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Không có."

Không muốn quần chuyện này lên người mình tiếp nữa, Lộ Miêu lại rót sữa cho anh, vừa hỏi: "Tối nay chúng ta có kế hoạch gì không?"

Kiều Trạch: "Không có, ăn uống chơi bời đánh bạc, cái gì cũng được, cứ tùy mà làm quen với Thương Kỳ và Ngô Man Man."

Lộ Miêu gật đầu nghĩ ngợi: "Vậy tôi tôi hẹn Ngô Man Man đi thăm mỹ viện vậy."

Lại dặn anh: "Không cho anh đi theo."

Kiều Trạch mặc kệ cô.

Đến chiều Lộ Miêu hẹn Ngô Man Man, cùng uống trà đạo phố làm đẹp, đến chín giờ tối thì về.

Sau khi tan cuộc cô lấy cớ có việc đi trước, không về chung với Ngô Man Man.

Lúc Ngô Man Man về khách sạn thì đụng trúng Kiều Trạch đi ra ngoài, không thấy Lộ Miêu đâu, anh nhìn vào thang máy sau lưng cô ấy.

"Cô Ngô, cô ấy đâu rồi?"

"Bạn cô ấy đến Macau, bảo cô ấy đi đón rồi." Ngô Man Man cười gheò, "Tổng giám đốc Kiều, mới mấy giờ không gặp, đã nhớ Miêu Miêu rồi ư?"

Cô ấy nói chuyện không nhanh, vì hai ngày trước Lộ Miêu có nói về chuyện tai Kiều Trạch có vấn đề, nên cũng đặc biệt nói chậm lại, Kiều Trạch có thể đọc được ý từ miệng cô, vốn vì yêu cầu công việc, nên đòi hỏi bản thân phải đọc được khẩu hình, thế nên dù không có Lộ Miêu ở đây, mặt đối mặt trao đổi cũng không gây ảnh hưởng lớn với anh lắm.

Anh cười khách khí với cô ấy, không đáp lại, tạm biệt rồi về phòng trước.

Anh lấy điện thoại ra gọi điện cho Lộ Miêu.

Cô không bắt máy. Cũng không biết là sợ anh kiểm tra mà tảng lờ đi, hay thật sự không để ý.

Kiều Trạch gọi lần thứ hai mà cô vẫn không bắt máy.

Anh tắt máy, xoay người ra khỏi cửa, gọi xe đến nhà hàng Quảng Đông tối qua.

Lộ Miêu đang ở nhà hàng Quảng Đông này.

Sau khi cô và Ngô man Man tách ra liền đến nhà hàng Quảng Đông, gọi một món, chính là món cá chua ngọt trên bàn ăn tối qua.

Ăn hơn nửa, cô vẫy tay gọi phục vụ đến, chỉ vào đĩa cá, sầm mắt nói với cô ấy: "Món này là ai làm? Gọi đầu bếp các cô đến đây."

Khách lạnh mặt tìm đầu bếp khiến phục vụ đứng ngồi không yên, cẩn thận nhìn cô: "Cô à, món này làm sao thế ạ?"

"Trong này trộn với thứ gì?" Lộ Miêu cầm đũa đảo trong miếng thịt bò, rồi lôi ra vài sợi tóc.

Sắc mặt người phục vụ hơi tái đi, liên tục giải thích.

Lộ Miêu vẫn chỉ có một thái độ: "Gọi đầu bếp các cô đến đây."

Phục vụ không dám chậm trễ, sau khi bàn qua với quản lí, liền đến phòng bếp gọi người.

Không đầy một lát, một bóng dáng cao gầy theo phục vụ đi đến, lúc nhìn thấy Lộ Miêu thì biến sắc, quay người đi về lại bếp.

Lộ Miêu cũng không đuổi theo, chỉ quay đầu nhìn quản lí: "Đây chính là thái độ phục vụ của nhà hàng các anh sao? Anh ta là ai? Tên gì?"

Quản lí cúi đầu khom lưng không ngừng xin lỗi, nhấn mạnh sẽ miễn hóa đơn cho cô, nhưng về tên của đầu bếp, vẫn không chịu tiết lộ.

Lộ Miêu cũng không cãi nhau với anh ta, là cô cố ý để tóc vào, trả tiền xong rồi bước ra ngoài, nhưng không về, mà trực tiếp vòng lui sau nhà hàng, ở đó có cửa sau của nhà bếp, bình thường nhân viên nhà bếp đều ra vào thẳng ở đây, nếu tối không bận gì thì dọn dẹp sạch sẽ rồi lấy ghế ra ngoài ngồi hóng mát.

Đối diện cửa sau có một cửa hàng đồ ngọt nhỏ, Lộ Miêu ngồi xuống, gọi vài món đồ ngọt, tìm một vị tí có thể trông thấy cửa sau ở đối diện, rồi nhìn chăm chú lên cánh cửa.

Mười giờ rưỡi tối mới tan tầm, đầu bếp và người làm công lực đục kéo ra, khi bóng người cao gầy đó lọt vào tầm mắt, Lộ Miêu siết chặt bàn tay cầm thìa nhựa, rồi lại buông ra, nhìn người kia chậm rãi đi xa, liền đứng dậy đi đến.

Người đàn ông đó tên Trương Khởi, năm năm trước bắt đầu mất tích không rõ.

Lộ Miêu không ngờ anh ta lại trốn ở đây.

Cô đi theo anh ta, nhìn anh ta từ quảng trường phồn hoa đi vào một con hẻm tắt tối mù, ở chỗ này phần nhiều là người làm thuê từ trong nước đến Macau, vì để tiết kiệm tiền thuê nhà, hơn mười người thuê một căn phòng cỡ ba bốn chục mét vuông, nhà cũ kĩ, con hẻm chật chội đổ bê, giá phơi quần áo để ngổn ngang ngoài hẻm, mắc đầy quần áo và vỏ chăn. Lưới chống trộm ở ban công thì rỉ sét, trên đó cũng phơi quần áo.

Dưới lầu có quầy tạp hóa nhỏ, khoảng đất trống phía trước dùng vải sọc phủ gần nửa bãi, đặt bên trên bàn bóng bàn và bàn bida, đây chính là thiên hạ của những thanh niên làm công.

Trông Trương Khởi và bà chủ khá quen nhau, lúc đi vào trực tiếp mua nợ đồ uống, bà chủ vừa lải nhải, vừa lấy ra sổ nợ để anh ta kí.

Trương Khởi vặn nắp chai nước, uống một nạm lớn, rồi cầm lấy cây cơ, bắt đầu chơi đánh bida.

Lộ Miểu rút điện thoại ra chụp mấy tấm hình, nhìn thấy anh ta xưng anh gọi em với mấy người bên kia, rồi sau đó khoác vai quay về tòa nhà cũ nát bên cạnh, không đầy một lát, chất giọng thô của anh ta từ tầng ba truyền xuống, chửi đồng.

Lộ Miểu vào quầy tạp hóa mua nước với đồng đồ ăn vặt, lúc trả tiền thì cô quay đầu nhìn bàn bida ồn ào ở ngoài, rãnh rỗi hàn huyên với bà chủ.

"Dì này, dì buôn bán ở đây trông cũng khả khâm đấy, một mình dì trông tiệm chắc không dễ gì đâu."

Cô nói tiếng Quảng Đông.

Lộ Miểu biết một ít tiếng Quảng, vì câu nói chát Quảng này mà khiến bà chủ cảm giác gần gũi hơn, bèn lắc đầu tiếp chuyện: "Biết làm sao được nữa chứ, ăn uống ngủ nghỉ đều phải tiêu tiền."

Lộ Miểu gật đầu: "Đúng thế, thật không dễ dàng gì."

Bà chủ nhìn cô một cái: "Nhìn cháu trông khá lạ mặt, mới chuyển đến hả?"

Lộ Miêu gật đầu: "Vâng ạ..."

Rồi thẹn thùng nhoẽn miệng cười với bà ta: "Cháu vẫn chưa quen hết ở đây, sau này lại đến phiền gì nhiều rồi."

Lại nói: "Cháu thấy ở đây nhiều thanh niên quá, nhìn đều dữ dằn, ở bên này liệu có... có không an toàn lắm không ạ?"

"Đừng gây chuyện, về nhà sớm là không sao hết." Bà chủ dặn cô, "Ở đây cũng nhiều bọm nhậu mất dạy lắm, con gái buổi tối ít ra ngoài một mình đi."

Rồi lại hỏi cô: "Là ở một mình hay ở với bạn trai?"

"Ở với bạn trai ạ, nhưng mấy hôm trước cãi nhau, không biết người chạy đi đâu nữa rồi." Lộ Miêu lấy điện thoại ra, mở ảnh của Lộ Tiểu Thành, đây là ảnh cô tải từ trên QQ của cậu xuống.

Cô đưa điện thoại cho bà chủ xem: "Đây, là anh ấy đấy, giống đứa trẻ vậy, động chút là cáu kỉnh bỏ nhà đi."

Bà chủ nhìn điện thoại: "Bây giờ tụi thanh niên toàn thế cả, hờ chút lại lừa bạn gái."

Lộ Miêu đồng cảm gật đầu: "Đúng thế đấy ạ."

Lại hỏi bà ta: "Dì đã gặp anh ấy bao giờ chưa? Anh ấy đã tới chỗ dì lần nào chưa?"

Bà chủ lắc đầu: "Chưa từng thấy."

"Chưa từng ư?"

"Không hề." Bà chủ chỉ vào đầu mình, "Đầu óc dĩ tốt lắm, gặp một lần dĩ đều nhớ cả."

Lộ Miêu nhú mày: "Cũng không qua lại chỗ bọn Khu Tử ư? Bọn họ đều làm tạp vụ, trước kia cũng hay uống rượu đánh bida với nhau."

Khu Tử là vừa nãy bà chủ mắng gọi Trương Khởi.

Bà chủ bữu môi: "Thằng đó kéo bạn xấu đến không ít, nhưng khôi ngô như thế, thật sự chưa gặp bao giờ."

Lộ Miêu gật đầu như có suy nghĩ, tạm biệt bà ta rồi đi trước.

Người vừa mới ra ngoài hẻm, thì một bóng người cao lớn liền đề đến, Lộ Miêu hết hồn ngẩng đầu lên, trông thấy gương mặt tuấn tú của Kiều Trạch thì ngẩn người.

Kiều Trạch đang nhìn cô, hai tay vòng trước ngực, từ trên cao nghiêng đầu nhìn cô.

Đối với kiểu xuất quỷ nhập thần xuất hiện của anh, Lộ Miêu đã sớm từ khiếp sợ trở thành quen, nhưng luôn có cảm giác xấu hổ bị bắt quả tang.

Cô mấp máy môi, trốn tránh ánh mắt anh.

"Công việc hôm nay tôi đã làm xong rồi, bây giờ là thời gian cá nhân." Cô cúi đầu nói.

"Đó cũng là thời gian của tôi." Kiều Trạch nhìn cô, mặt mày bất động, "Vì trong lúc làm việc, tôi còn phải phụ trách sự an toàn của cô."

Lộ Miêu hạ giọng nói: "Tôi không sao mà..."

"Nếu có chuyện thì sao?"

"Tôi có thể tự bảo vệ mình."

Khóe miệng Kiều Trạch cong lên, bất thành linh giờ tay đánh cô, Lộ Miêu bị một chiêu của anh chế ngự, tay bị anh bắt đan chéo sau lưng, đè lên vách tường.

Anh dán sát vào ngay sau lưng cô, tay kia đặt trên vai cô, dùng một tư thế vô cùng mờ ám mà cô không thể nào phản kháng lại, nhốt cô giữa khuỷu tay anh với vách tường.

"Cái gì gọi là có thể tự bảo vệ?" Kiều Trạch nói, tay trượt xuống khỏi vai cô, đặt hờ trên bụng cô, "Nếu tôi muốn làm gì với cô thì làm, thì cô đến cơ hội phản kháng cũng không có."

"Anh đôi lại là người bình thường thử xem." Lộ Miêu dùng sức né tránh, có chút không phục, "Anh đâu phải người bình thường, tôi đánh không lại anh là quá bình thường."

"Cô có thể thắng một người bình thường, vậy nếu nhiều người thì sao?" Kiều Trạch thả cô ra.

Lộ Miêu xoa cánh tay bị anh làm đau: "Theo như anh nói thế, thì những cảnh sát khác làm sao bây giờ, chẳng lẽ vì sợ nguy hiểm mà không phá án ư?"

"Người khác không phản ứng kém như cô."

Lộ Miêu mím môi không đáp.

Kiều Trạch chụp lấy cánh tay cô: "Đi về đã."

Người gần như bị anh đẩy lên xe, sau đó đẩy mạnh vào phòng.

Lộ Miêu lão đảo, tự biết đã sai, không dám tranh cãi gì với anh, im lặng xoa tay, cúi đầu: "Xin lỗi, tôi sai rồi."

"Đừng có xin lỗi với tôi." Kiều Trạch xoay người nhìn cô, "Lý do."

Cô vẫn mím môi không nói.

Kiều Trạch lặp lại lần nữa: "Lý do!"

Cuối cùng Lộ Miêu cũng xuống nước: "Tôi với người đó... trước đây... có chút ân oán."

Đuôi mày Kiều Trạch nhướn lên: "Thế thôi?"

Lộ Miêu cắn môi, gật đầu, mắt đỏ lên, nhìn như sắp khóc.

"Có thể... đừng hỏi được không. Chẳng qua vì tôi bất ngờ phát hiện ra tung tích của anh ta, chỉ là muốn xem thế nào mà thôi, tôi thật sự sẽ không để việc này làm ảnh hưởng đến công việc. Tôi tự biết chừng mực."

Kiều Trạch nhìn cô một hồi lâu, rồi sau đó gật đầu, không ép hỏi nữa.

Hôm sau, anh gửi tấm ảnh chụp Trương Khởi cho Tiểu Trạ, nhờ anh ta điều tra về người này.

Ảnh là lúc anh theo dõi Lộ Miêu thì nhân tiện chụp luôn.

Lộ Miêu không dám tự mình ra ngoài nữa.

Có lẽ vì chuyện tối hôm qua, nên cô hơi sợ anh, đến sáng khi gặp anh thì hơi nhút nhát, không dám chủ động bắt chuyện.

Cô lại gặp ác mộng như tối trước, hơn nữa còn dữ dội hơn so với hai người trước đó, cả người sợ hãi, không ngừng vùng vẫy chân tay, như đang đuổi theo thứ gì đó.

Cô có ấn tượng về cơn ác mộng này, sáng sớm liền xin lỗi anh.

Trước đây cô ít khi liên tục gặp phải ác mộng như thế này, bây giờ ở chung với Kiều Trạch, tối nào cũng như vậy, trong lòng cô có áp lực rất lớn, đến khi tỉnh dậy cả người đều sa sút hơn trước.

Càng là người vùi sâu trong cảm xúc, càng ngăn người ra.

Buổi sáng, Kiều Trạch gọi cô nhiều lần cô mới mãi phản ứng lại.

"Hôm nay cô muốn đi dạo chỗ nào thì đi, mai về." Bỗng Kiều Trạch nói.

Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn anh một cái, miệng mở ra, cuối cùng ngoan ngoãn gật đầu, "Được rồi."

Ăn sáng xong Kiều Trạch liền ra ngoài, không đưa cô theo.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 32

Ăn sáng xong Kiều Trạch liền ra ngoài, không đưa cô theo.

Lộ Miêu một mình về khách sạn, có chút bức bối.

Không phải bức bối vì không được Kiều Trạch cho phép, mà là vì bản thân luôn nói không để cảm xúc làm ảnh hưởng đến công việc, nhưng rồi vẫn tự mất mặt.

Cô quả đúng như Kiều Trạch nói, không đủ thuần thực xử lý chuyện tình cảm.

Cũng chứng thực năng lực còn thiếu.

Cô nhiều ít vẫn còn để ý đến cái nhìn của Kiều Trạch, vì để ý, nên mới cảm thấy áp lực, cũng vì vậy mà không nắm tốt cảm xúc trong tay.

Cô có thể đón nhận chỗ thiếu hụt của mình, nhưng không cho phép bản thân vì nó mà hối hận.

Phương diện nào chưa đủ, thì bù đắp phương diện ấy.

Đến trưa Lộ Miêu mới điều chỉnh lại tâm tình, giữa trưa hẹn Ngô Man Man đi ăn.

Lúc gặp Ngô Man Man thì cô thu lại vẻ tiêu tụy của hai ngày nay, trạng thái đã khôi phục lại vẻ sáng rõ của ngày đầu tiên.

Ngô Man Man nhìn là biết được cô có thay đổi: "Hôm nay nhìn tâm tình có vẻ không tệ, sao thế, gặp được chuyện gì vui à?"

"Đâu có chứ." Lộ Miêu then thùng cười, "Chỉ là đã nghĩ thông một việc."

Ngô Man Man cười "ù ôi" hai tiếng: "Nghĩ thông chuyện gì cơ? Có liên quan đến tổng giám đốc Kiều không?"

Lại nói: "Chị thấy em hai ngày trước có vẻ mệt mỏi, chắc cũng liên quan đến tổng giám đốc Kiều nhỉ."

Chợt trong lòng Lộ Miêu đập thịch một cái, khó trách Kiều Trạch nhắc cô, cả đám này, đều thành tinh cả, chỉ là cất giấu không thích nói mà thôi.

Cô khẽ than, im lặng một lúc, rồi mới nhìn cô ấy: "Quả thật có chút nguyên nhân vì anh ấy."

"Hai ngày nay nhìn ánh mắt của anh ấy nhìn Từ Gia Thiên, rồi thái độ đối với em thì..." Lộ Miêu khẽ khuấy ống hút, hơi dừng lại, nhìn sang cô ấy nói, "Em cảm thấy... Hình như mình thích anh ấy rồi."

Ngô Man Man sững sốt, sau đó cười nói: "Chị còn tưởng sao nữa, không dung đột nhiên trở nên mệt mỏi như thế."

Lộ Miêu mím môi cười, không nói tiếp.

Ngô Man Man cầm ly cà phê gõ "cốc cốc" lên bàn hai cái: "Ồ, ngày đó là ai nói, đối với đàn ông ấy mà, chỉ cần thỏa mãn là được rồi, đừng nghĩ đến chuyện không nên. Sao bản thân lại lún vào rồi."

Lộ Miêu lắc đầu cười: "Nên mới nói, đàn bà phụ nữ toàn khẩu thị tâm phi."

"Người đàn ông như anh ấy, thật ra muốn không động tâm cũng khó lắm." Lộ Miêu nói xong nhìn cô ấy, "Chị Man, nói thật đi, chị sẽ không rung động trước tổng giám đốc Thương chứ?"

"Rung động thì sao, còn không phải như thế này ư." Ngô Man Man khuấy cà phê, "Dù sao như bây giờ cũng tốt, tạm thời anh ấy cũng không bỏ rơi chị, cứ thế mà ở bên anh ấy thôi."

Lộ Miêu gật đầu, cầm ly nước lên, kính với cô ấy: "Chúc chị có kết quả tốt."

"Cảm ơn." Ngô Man Man cũng cạn ly lại.

Lộ Miêu nhấp một hớp, rồi tiếc nuối đặt ly xuống: "Mai bọn em phải về trước, không biết sau này bao giờ mới có thể gặp lại đây."

"Có gì đâu, không phải các em cũng ở thành phố An sao? Sau này vẫn còn nhiều cơ hội lắm." Ngô Man Man đưa cho cô một tờ danh thiếp, "Bên trên là số điện thoại riêng của chị, có cơ hội thì đi ăn với nhau một bữa."

"Khoảng hai ngày nữa bọn chị cũng phải về." Lại nói thêm.

Lộ Miêu cười nhận lấy tấm danh thiếp, "Tốt quá, đến lúc đó chị Man đừng chê em phiền nhé."

Rồi hỏi cô ấy: "Đúng rồi, chị Man, chị có quen bác sĩ tâm lý nào không?"

"Sao thế?" Ngô Man Man lo lắng nhìn cô.

"Gần đây em cứ có áp lực lớn, đêm gặp ác mộng, làm phiền đến người ta, nên muốn đi xem thế nào."

Ngô Man Man liền hiểu rõ, mạng lưới của cô ấy khá rộng, rất nhanh đã giới thiệu cho cô, ở ngay Macau.

Sau khi ăn xong còn đích thân dẫn cô đi.

Lộ Miểu cũng tùy cô ấy, nếu sau này thật sự phải tiếp xúc thâm nhập, cô không muốn lúc đó cô ấy nghi ngờ thói quen xấu này của cô.

Bác sĩ tâm lý hơn 40 tuổi, nhìn khá thân với Ngô Man Man.

Bác ấy hỏi bệnh tình của cô, Lộ Miểu kể sơ qua, cũng chắc đến chuyện mình bị nhà họ Từ vất bỏ.

Thương Kỳ và Ngô Man Man đều quen Trần Kỳ, Từ Gia Thiên lại gọi cô ấy một tiếng chị, Lộ Miểu cũng từng nhắc đến quan hệ của cô với Từ Gia Thiên trước mặt họ, thế nên ở trước mặt Ngô Man Man cũng không kiêng dè.

Bác sĩ tâm lý chẩn bệnh là, có thể do áp lực tâm lý quá lớn, dẫn đến lo âu.

Ngô Man Man cho là cô vì Kiều Trạch nên mới như thế, bước ra khỏi phòng khám, an ủi cô vài câu, thả lỏng tinh thần, đừng nghĩ nhiều, thậm chí còn khuyên cô thử rời bỏ Kiều Trạch xem.

Vừa đúng lúc Tô Minh đến đón cô ấy, Ngô Man Man lập tức chỉ vào Tô Minh cười nói: "Tô Minh nhà bọn chị cũng không tệ, có muốn cân nhắc lại không."

Lộ Miểu và anh ta đã từng gặp mặt trong KTV, từng gặp một lần, cô vẫn còn nhớ Kiều Trạch nói là cô phải xây dựng liên lạc với Tô Minh, bèn cười nói: "Chị Man, chị đừng làm bản tổng giám đốc Tô chứ. Em là người thế nào, tổng giám đốc Tô là ai kia chứ."

Nói thì nói thế, nhưng vẫn lấy điện thoại ra, xin số Wechat của Tô Minh.

Ngô Man Man cười cô nói một đằng làm một nẻo, lúc lên xe vẫn còn trêu ghẹo Tô Minh: "Cô em gái này của tôi không tệ đâu, anh nên nắm cho chắc vào."

Tô Minh chỉ cười ngại ngùng, chào hỏi Lộ Miểu, rồi dẫn Ngô Man Man đi trước.

Lộ Miểu thôi cười, xoay người đến phòng khám tâm lí khác ở gần đây.

Vẫn là xin ý kiến về vấn đề gặp ác mộng của mình, kết quả chẩn đoán của bác sĩ cũng không khác nhau lắm, vẫn cảm thấy do cô gặp áp lực tâm lí quá lớn, có thể cũng liên quan đến vài chuyện đã xảy ra, cho cô mấy viên thuốc an thần, khuyên cô hãy thoải mái, thả lỏng tinh thần.

Lộ Miểu để người ta làm một giấy tờ xác minh cô có thể làm việc sinh hoạt bình thường cho cô.

Khám xong thì sắc trời hãy còn sớm.

Không biết Kiều Trạch đã đi đâu, không thấy gọi cho cô, Lộ Miểu cũng không dám gọi cho anh, một mình buồn chán, rảnh rỗi đi đến nhà hàng Quảng Đông hôm qua.

Cô đặc biệt canh giữ cửa sau nhà bếp, đợi Trương Khởi.

Đến chín giờ rưỡi tối thì nhà hàng cũng thừa người dân, Trương Khởi ở trong bếp cuối cùng cũng có cơ hội ra ngoài hít thở.

Anh ta vừa đẩy cửa ra thì liền trông thấy Lộ Miêu, sắc mặt hốt hoảng, xoay người định đi.

Lộ Miêu không biết anh ta bận cái gì, dường như anh sợ phải gặp cô.

Cô đi theo, luôn đi sau anh ta, không nói câu gì.

Cước bộ của anh ta lúc nhanh lúc chậm, Lộ Miêu đi theo cũng khi nhanh khi chậm.

Cuối cùng Trương Khởi bị ép đến mức nóng nảy, dừng bước, quay đầu nhìn cô: "Cô muốn gì?"

Lộ Miêu chỉ nhìn anh ta mà không nói gì, bước lên mấy bước, đột nhiên hất lùi về sau, tay cản trước mặt: "Tôi nói cô hay, cô đừng có đến đây, đây chính là địa bàn của tôi."

Vừa đúng lúc Từ Gia Thiên và bố mẹ đến ăn cơm, còn đang gọi điện thoại với anh trai Từ Gia Diên, mới đưa mắt đã nhìn thấy Lộ Miêu và Trương Khởi ở đầu hẻm, kinh ngạc gọi một tiếng "chị?".

Ở vị trí của cô ấy không nhìn thấy rõ mặt Trương Khởi, chỉ thấy Lộ Miêu.

Một chữ "chị" này của cô khiến Từ Gia Diên ở đầu bên kia nhíu mày, "Chị ư?"

"Là Lộ Miêu đấy." Từ Gia Thiên nói, "Hai ngày nay chị ấy ở Macau."

Lộ Miêu và Trương Khởi đều vì một chữ "chị" này của cô ấy mà quay đầu lại nhìn, lúc Từ Gia Thiên trông thấy Trương Khởi thì giật mình suýt nữa làm rớt điện thoại: "Trương... Trương Khởi?"

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn cô ấy một cái, không hiểu vì sao cô ấy lại quen Trương Khởi.

Trương Khởi lại giống như bắt gặp cọng cỏ cứu mạng, chạy về phía cô ấy, núp ở đằng sau: "Cô mau đưa cô gái này đi đi, âm hồn bắt tán quần lấy tôi làm gì."

Trần Kỳ thấy anh ta là một đầu bếp bản thủ, lòng chỉ một mực bảo vệ ghé con, liền kéo Từ Gia Thiên sang, lạnh mặt với anh ta: "Định làm gì hả?"

Từ Gia Diên ở đầu dây nhú mảy, nhẩn với Từ Gia Thiên: "Tìm Trương Khởi đòi số điện thoại bàn."

Rồi sau đó dặn cô: "Đưa điện thoại cho Lộ Miêu."

"Vâng..." Từ Gia Thiên sợ hãi đưa điện thoại cho Lộ Miêu.

Lộ Miêu không nhận lấy, chỉ nhìn Trương Khởi ở sau lưng cô ấy: "Lộ Tiểu Thành đâu? Rốt cuộc tối đó đã xảy ra chuyện gì?"

"Ai biết mẹ gì nó còn sống hay đã chết chứ."

Từ Gia Diên nhú mảy, căn dặn Từ Gia Thiên: "Mở loa ngoài."

Từ Gia Thiên bèn mở loa ngoài.

Giọng điệu dịu dàng của Từ Gia Diên xuyên qua loa truyền đến:
"Miêu Miêu, em về trước đi."

Trần Kỳ vừa thấy Từ Gia Diên xưng hô thế, lập tức phát điên:
"Có phải mấy đứa các con đều gạt mẹ liên lạc với nó không?"

"Mẹ, mẹ đừng nói gì cả." Từ Gia Diên quát nhẹ, rồi sau đó dịu giọng nói với Lộ Miêu, "Miêu Miêu, nghe lời, em về trước đi. Chuyện gã ta để anh xử lí, được không?"

Lộ Miêu không đi, chỉ lấy điện thoại ra, gọi cho cảnh sát khu vực: "Alo, cảnh sát phải không? Tôi muốn báo cáo, ở đây có công nhân chui."

Mặt mày Trương Khởi lập tức vặn vẹo: "Cô..."

Lộ Miêu nhìn anh ta không rời, tiếp tục nói với đầu dây: "Tên khai sinh của anh ta là Trương Khởi, người thành phố An, nhập cư trái phép đến đây làm việc, bây giờ ở tại..."

Lộ Miêu báo địa chỉ của Trương Khởi, kèm cả địa điểm làm việc của anh ta.

Trương Khởi toan chạy trốn, nhưng Lộ Miêu đã cản hấn lại.

Cảnh sát rất nhanh liền đến, dẫn Trương Khởi về cục cảnh sát điều tra, nếu như thật đúng là nhập cư trái phép, ngoại trừ bị xử phạt hành chính ra, Trương Khởi còn bị trục xuất về quê.

Cả Trần Kỳ và Từ Gia Thiên đều bị một chiêu này của Lộ Miêu dọa sợ, cả hai nhìn cô đầy kinh ngạc.

Từ Gia Diên ở đầu dây cũng không ngờ cô lại dùng cách này để đuổi Trương Khởi về thành phố An, im lặng một lúc lâu, cuối cùng tắt máy mà không nói gì.

Lộ Miêu phối hợp bận rộn xong thì đã hơn mười một giờ, lúc về lại khách sạn thì gần không giờ.

Vừa ra khỏi thang máy, Từ Gia Diên đã gọi đến cho cô.

"Em đi Macau lúc nào?" Thoáng như không hề xảy ra chuyện trước đó, giọng của Từ Gia Diên ở đầu dây vẫn điềm đạm như cũ.

Trần Kỳ không có ở đây, nên Lộ Miêu cũng không còn lạnh nhạt với anh như lúc nãy.

"Mới hai ba ngày." Cô nói.

"Bao giờ về?"

"Mai ạ."

"Mấy giờ? Anh đến đón em."

"Không cần đâu ạ, em đi cùng với bạn."

Từ Gia Diên không chấp nhận lời từ chối của cô: "Nhấn số chuyển bay sang cho anh."

"Thật sự không cần mà. Em còn biết là mấy giờ."

"Biết rồi thì nhấn sang anh."

"Thật..."

"Miêu Miêu..." Đột nhiên Từ Gia Diên ngắt lời cô, "Người cuối cùng nhìn thấy Lộ Tiểu Thành là anh."

Lộ Miêu im lặng một lúc: "Vâng..."

Tắt cuộc gọi với anh, lúc này mới mở cửa phòng ra.

Kiều Trạch đã về, có vẻ đã về được một lát, hình như nghe thấy cuộc trò chuyện ngoài cửa của cô, người ngồi trên ghế trước laptop, hai tay đan trước ngực nghiêng đầu nhìn cô.

Dáng vẻ này của anh khiến Lộ Miêu cảm thấy áp lực rất lớn, hơn nữa mới sáng nay còn bị anh phê bình, ở trước mặt anh bất giác khí thế cô xẹp xuống, nhìn anh một cái rồi cụp mắt, cúi đầu đứng ở đằng kia, như em học sinh tiểu học phạm lỗi.

"Nghe nói cô mới vừa báo cảnh sát một nhân công chui?" Đột nhiên Kiều Trạch hỏi.

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh: "Sao anh biết?"

"Đúng lúc đi ăn với một người bạn, vụ án cậu ta xử lí."

Lộ Miêu rũ mắt, lầm bầm: "Trên đời này còn người nào anh không biết nữa không?"

"Nhiều lắm." Kiều Trạch đứng lên, "Ai bảo cô xúi quẩy, lần nào cũng đều chết trên tay tôi."

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch dừng trước mặt cô, nhìn chăm chú quan sát cô: "Đưa cô đến Macau mấy ngày, cô cũng chỉ làm được đúng một chuyện, đuổi kẻ thù của cô về nước?"

"..." Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn anh, "Đâu chỉ thế, tôi còn đã thân thiết với Ngô Man Man hơn rồi. Cũng đã thiết lập liên lạc với Tô Minh."

Lấy điện thoại ra, mở Wechat, để anh xem Wechat của Tô Minh.

Tô Minh vừa gửi cô một tin nhắn: "Đã ngủ chưa?"

Kiều Trạch nhìn cô một cái.

Lộ Miêu lấy điện thoại lại: "Tám chuyện cũng coi như là liên lạc bình thường đi."

Kiều Trạch: "..."

Lộ Miêu kéo túi xách, lấy bản xác nhận của bác sĩ ra, hơi chần chừ, rồi vẫn mím môi đưa cho anh.

"Hôm nay tôi có đi khám tâm lý." Cô cúi đầu nói, "Bác sĩ nói tâm lý của tôi không có vấn đề gì, chỉ là có thể do áp lực quá lớn, nên mới dẫn đến gặp ác mộng. Nhưng chuyện này sẽ không ảnh hưởng gì đến công việc bình thường của tôi, hơn nữa tôi cũng không nói mớ."

"Đây là xác nhận của bác sĩ." Cô bước lên từng bước, nhẹ nhàng nhét bản xác nhận vào trong tay anh, "Tôi đi khám đến hai bác sĩ, đều là kết luận giống nhau. Nên anh không cần lo lắng vấn đề tâm lý của tôi, tôi sẽ điều chỉnh lại tốt."

Kiều Trạch đảo mắt nhìn cô.

Cô nhìn có chút không thoải mái lắm, khẽ cắn môi: "Chuyện sáng nay... Tôi thật sự xin lỗi, tôi cam đoan sẽ không tái phạm

nữa."

Rồi lại lấy tấm card mà anh cho cô ra, đưa lại anh: "Tạm thời trên người tôi không có nhiều tiền, nên cầm hai tháng lương trước. Không nói trước với anh là tôi có lỗi, vài bữa nữa tôi sẽ trả lại anh."

Tấm card này là anh vì để cô có qua lại với Ngô Man Man cũng không lộ tẩy, là thẻ hạng vàng.

Anh nhìn chăm chăm vào tấm thẻ không nói gì, rồi tầm mắt theo tấm thẻ chậm rãi dời lên mặt cô.

Cô cũng đang ngẩng đầu nhìn anh, có chút sợ hãi, lại thêm có chấp, còn có vẻ không yên, đang khẽ mím môi, ép mình tiếp đón ánh mắt anh.

Anh chưa từng gặp người nào ngốc như thế... Khiến anh...

Cánh tay buông lỏng bên người khẽ giật, bỗng anh bước đến, nhẹ nhàng kéo cô vào lòng.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 33

Anh ôm cô thật chặt, hai tay tạo nên tư thế bảo vệ lại có vẻ bất đắc dĩ, để cô vào giữa vòng tay anh, siết chặt, thậm chí bàn tay còn xoa tóc cô đầy yêu thương, cằm khế đặt lên đỉnh đầu cô.

Lộ Miểu dần mặt ra, lập tức đứng sững, cả người cứng lại, có chút lúng túng, hoàn toàn không biết Kiều Trạch đã bị kích thích gì.

Cô không dám lộn xộn, chỉ cương cứng người để mặc anh ôm.

Cô cứng người như thế liền nhắc nhở sự bất thành tâm của anh, anh mấp máy môi, buông cô ra, rũ mắt nhìn cô.

Cô đáp trả anh bằng gương mặt ngây dại.

Lộ Miểu thật sự lơ mờ, Kiều Trạch trước mắt quá mức xa lạ, vẻ hời hợt rõ ràng mang theo cảm giác khoảng cách, nhưng nhìn ánh mắt cô, thâm trầm lại bình thản.

"Anh..." Lộ Miểu không dễ chịu lắm kéo khóe miệng cứng ngắc, "Không sao đâu chứ?"

Anh nhìn cô một lúc lâu, cuối cùng cũng thu tầm mắt lại: "Không sao."

Lộ Miểu nhẹ nhàng thở ra: "Không sao là ổn rồi."

Nói xong liền thấy Kiều Trạch quay đầu nhìn cô một cái, rồi ngay tức khắc đi vào phòng.

Lộ Miêu có thể cảm nhận rõ cảm xúc của Kiều Trạch lúc này rất bất bình thường, cô không dám lên tiếng quấy rối anh, một mình im lặng đi theo vào, đặt túi xách xuống, lén nhìn anh một cái, nghĩ ngợi, rồi không nhin được mà hỏi anh: "Mai chúng ta bay chuyển mấy giờ?"

"Sáng, tám giờ."

Lộ Miêu gật đầu, mở điện thoại ra kiểm tra tin tức về chuyến bay, rồi chuyển số chuyến bay cho Từ Gia Diên.

Vừa gửi tin nhắn xong, ngoài cửa vang lên tiếng gõ.

Ngô Man Man đến tìm cô.

Nghe nói mai bọn họ trở về, nên đặc biệt đến hẹn ra ngoài một chuyến.

Lộ Miêu và Kiều Trạch thay quần áo rồi ra ngoài.

Chỗ Ngô Man Man và Thương Kỳ sắp xếp là một biệt thự tư nhân cạnh bờ biển, diện tích khá lớn.

Xe của Lộ Miêu và Kiều Trạch vừa dừng lại ở cửa biệt thự, Lộ Miêu liền trông thấy Kiều Trạch rất không thoải mái lắm.

Anh ngồi trong xe đưa mắt nhìn căn biệt thự bên ngoài, sắc mặt ngưng trọng đi mấy phần, rồi dăm chiêu suy nghĩ.

"Sao thế?" Lộ Miêu lo lắng hỏi anh.

Kiều Trạch mím môi, mười ngón tay đan chéo vào nhau, trầm ngâm một lúc: "Không có gì, xuống xe thôi."

Rồi xuống xe với cô.

Cả Thương Kỳ và Ngô Man Man đều đã xuống xe trước, đang đứng ngay cửa biệt thự đợi bọn họ.

Thấy hai người đi đến, lập tức cười chào.

"Đây là biệt thự của một người bạn của tôi. Bình thường chỉ có mình cô ấy ở, không có ai nữa cả, thành ra cũng khá tự do." Ngô Man Man cười giải thích, rồi đón hai người vào.

Trong nhà còn có vài người trẻ tuổi khác, đều khoảng hơn hai mươi ba mươi, cả trai lẫn gái, người không xem là ít, hai mươi ba người, có mấy người đều là bạn bè mà Thương Kỳ và Ngô Man Man mới gặp trong vài ngày nay.

Lộ Miêu đã trải qua quá trình thiết lập tâm lí cả buổi sáng, nên đã có thể dung nhập với vai mà mình sắm sửa, bước vào nhà liền kéo tay Kiều Trạch, thoải mái chào hỏi mọi người.

Tất cả mọi người đều làm ăn kinh doanh cả, đến đây thành khách du lịch, đều nắm giữ nguyên tắc "bạn nhiều hơn, đừng làm ăn nhiều hơn", nên cũng thoải mái bắt chuyện.

Chào hỏi xong, Ngô Man Man liền xoay người hỏi một cô gái váy đỏ khác: "Giai Ngâm đâu? Tối nay là cô ấy hẹn mọi người tụ tập, sao giờ không thấy cô ấy đâu?"

"Lại không thoải mái lắm, giờ đang nghỉ trên lầu." Cô gái váy đỏ trả lời, "Cô ấy bảo mọi người cứ thoải mái, đừng khách khí, đến tối cô ấy sẽ lại xuống."

Ngô Man Man gật đầu, rồi sau đó quay sang Lộ Miêu và Kiều Trạch, cười nói: "Giai Ngâm là chủ nhân căn nhà này, nghe nói chúng tôi đều ở Macau, nên hẹn mọi người đến đây tụ tập, tôi nghĩ mọi người đều là bạn cả, vừa hay quê nhà cô ấy cũng ở thành phố An, có thể tiện đường giới thiệu cho hai người làm quen, ở thành phố An hay Macau cô ấy đều có nhân mạch cả, sau này có chuyện gì có thể tìm cô ấy, con người cô ấy cũng tốt lắm."

"Chỉ không ngờ lại không may, đúng lúc gặp cô ấy không khỏe trong người." Ngô Man Man nói xong, luyến tiếc lắc đầu, "Năm trước cô ấy gặp tai nạn, cơ thể luôn không được khỏe, đây cũng là chuyện không có cách gì."

Lộ Miêu cười: "Không sao. Sau này vẫn còn cơ hội mà."

Ngẩng đầu nhìn trên lầu: "Cô ấy... Không sao chứ?"

"Chắc cũng không sao đâu." Ngô Man Man đáp thoải mái, nhìn quả thật như không bị làm sao.

"Cứ coi như là nhà mình, thoải mái đi." Cô ấy tiếp đón xong, liền xoay người trò chuyện với những người khác.

Lộ Miêu quay đầu lại nhìn Kiều Trạch, liền bắt gặp anh đang nhìn chằm chằm lầu trên, có vẻ đắm chiêu.

Từ khi xe dần đến gần căn biệt thự này, anh luôn có nét mặt như có suy nghĩ lại nặng nề này.

Lộ Miêu cảm thấy Kiều Trạch có chuyện giấu cô.

Cô lặng lẽ kéo góc áo anh, Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô một cái, tay trái tự nhiên ôm eo cô, đưa cô đến ngồi vào giữa đám

người.

Kiểu tụ họp nhỏ này có phần giống party tư nhân, có tính chất của bữa tiệc làm ăn, buổi gặp mặt này phục vụ buffet, mọi người đều là du khách hoặc bàn bè quen nhau khi làm ăn, phần lớn lui tới vì công việc, hoặc vì cơ hội làm ăn ẩn giấu trong đó, thế nên đều rất nhiệt tình với nhau, nhân dịp party này mà làm quen, để sau còn có ý làm ăn.

Lộ Miếu và Kiều Trạch ngồi trong đám người, dựa theo câu hỏi hay thắc mắc của người ta, tinh tế thuật lại ý tứ của người khác cho Kiều Trạch.

Bữa tiệc nhỏ nhiều người, cũng không có ai quá để ý đến ai, hàn huyên một hồi, Kiều Trạch liền lấy cớ vào nhà vệ sinh mà ra ngoài trước.

Lộ Miếu nhìn theo anh đi về phía nhà vệ sinh, không ngờ đến một ngã rẽ thì thấy anh rẽ vào đó, chuyển qua hoa viên vào cầu thang bên trong.

Lộ Miếu âm thầm kinh ngạc, do dự một lúc, rồi cũng đứng dậy đi theo, lên lầu, đi phía sau Kiều Trạch.

Vì chương ngại thính lực mà Kiều Trạch rất khó cảm nhận mình bị theo dõi.

Lộ Miếu nhìn anh cẩn thận mà nhanh chóng đẩy từng cánh cửa ra, rồi lại cẩn thận khép lại, như đang tìm thứ gì đó.

Cô không biết vì sao anh lại để lại cô đó rồi hành động một mình, rõ ràng chương ngại thính giác của anh lúc này không thích hợp để anh hành động một mình.

Anh vừa mới đẩy ra cánh cửa thư phòng đầy nghi ngờ, thì trong căn phòng đối diện chếch phía anh liền truyền đến giọng một cô gái đang khiển trách, như đang gọi điện thoại mắng người, nghe có vẻ như bất cứ lúc nào cũng đều có thể vắt điện thoại xông ra, nhưng anh không hề có cảm giác.

Tình huống này cô không thể mang giày cao gót đến nhắc anh được, khó mà nói liệu có kịp thời gian không, nếu hai người đều bị phát hiện đứng trước cửa phòng càng không thể nào nói nổi.

Lộ Miểu thầm sốt ruột, giày cao gót trên chân trái nhẹ nhàng quẹo sang bên, cô kêu lên "a" một tiếng, bàn tay Kiều Trạch đặt trên nắm đấm nháy mắt thu về, quay đầu theo tiếng kêu.

Trong lòng Lộ Miểu sốt ruột cả lên, xoa cổ chân bị trật, ngẩng mặt đáng thương lên án anh: "Tổng giám đốc Kiều, anh có thể dừng nhanh thế được không? Tốt xấu gì đây cũng là nhà người ta."

Kiều Trạch nhìn cô một cái, rồi đi về phía cô.

Cửa phòng phía sau anh có động tĩnh, một cô gái bước ra, chống gậy, ngạc nhiên nhìn sang bên này.

Lộ Miểu cũng ngẩng đầu nhìn cô ấy một cái, thấy ánh mắt nghi ngờ của cô ấy chậm rãi nheo lại, nhìn chằm chằm vào bóng lưng Kiều Trạch.

Kiều Trạch chạy đến trước mặt cô, một tay ôm lấy cô.

"Có một cô gái đang nhìn anh chăm chú ở sau lưng đấy." Lộ Miểu nhỏ giọng nhắc anh.

Kiều Trạch đôi mắt nhìn cô: "Trông chừng cô ấy, đừng để cô ấy đến gần."

Lộ Miểu đáp trả anh bằng ánh mắt “vâng”, rồi để mặc anh ôm xuống lầu.

Từ đầu đến cuối Kiều Trạch không hề quay đầu lại, cô gái kia cũng không đi đến, chỉ hoang mang buồn bực nhìn sang bên này, cho đến khi bọn họ rẽ bước, mới đi đến cầu thang.

Ngô Man Man và Thương Kỳ đều ở dưới lầu, trông thấy Kiều Trạch ôm Lộ Miểu xuống, đều ngạc nhiên bước đến: "Sao thế này?"

Hai má Lộ Miểu ửng hồng, lắp bắp nói: "Tổng giám đốc Kiều anh ấy... Muốn cái đó... Ừm... Giữ em chặt quá, không cẩn thận bị trượt chân."

Kiều Trạch ho nhẹ một tiếng, nhìn sang Thương Kỳ và Ngô Man Man: "Tổng giám đốc Thương, cô Ngô, thật xin lỗi, cô ấy bị trật chân, tôi phải đưa cô ấy đến bệnh viện đã, hôm nào về thành phố An lại mời hai người dùng cơm."

Ngô Man Man liếc nhìn cổ chân Lộ Miểu, quả thật trật không nhẹ, sưng đỏ cả lên, liền khuyên bảo: "Không sao đâu, mau đến bệnh viện xử lý trước đi, đừng làm thương đến gân cốt."

Kiều Trạch gật đầu, ôm Lộ Miểu ra cửa.

Hai người vừa đi thì Hoàng Giai Ngâm ở trên lầu chống gậy đã đi đến cửa cầu thang, chỉ kịp nhìn thấy bóng lưng Kiều Trạch.

"Người đàn ông đó là ai?" Hoàng Giai Ngâm hỏi Ngô Man Man.

"Gọi là Kiều Trạch. Người phụ trách của một công ty tên 'Sách Phi'."

Hoàng Giai Ngâm gật đầu suy tư, không hỏi thêm nữa.

-

Kiều Trạch ôm Lộ Miêu lên xe: "Tài xế, đến bệnh viện."

Dẫn dò lái xe xong, bất chợt kéo lấy chân trái cô, Lộ Miêu thất kinh toan rút về.

Đột nhiên Kiều Trạch đè đùi cô lại.

"Đừng nhúc nhích."

Giọng anh nặng nề, lập tức Lộ Miêu không dám lộn xộn, để mặc anh kéo chân trái, đẩy vẩy sang hai bên, nhìn chăm chăm cổ chân cô.

Cô bị nhìn thành ra không tự nhiên, co chân lại: "Tôi không sao."

Kiều Trạch không để ý đến cô, nhìn chăm chú một lúc rồi mới buông ra, ngẩng đầu nhìn cô: "Có phải cô bị ngốc không? Sao lại để mình bị thương thế này?"

"Nếu tôi dám đi một mình, tất nhiên tôi có cách ứng đối."

Lộ Miêu "ờ" một tiếng, ngoan ngoãn không lộn xộn, cô nào biết anh có cách ứng đối không chứ, chỉ là tình huống lúc đó, cô không thể mặc kệ anh được.

Kiều Trạch nhìn cô ngồi trong góc không lên tiếng, thật giống một cô nhóc đáng thương bị ruồng rẫy.

Có lẽ là do khuôn mặt ấy, nên một động tác nhỏ trong vô thức của cô, đều có thể mang theo vẻ yếu ớt bất lực đáng thương, nhìn mà khiến trong lòng anh như có thứ gì đó chặn lại.

Kiều Trạch nhíu mày, đột nhiên vươn tay ra, ôm lấy vai kéo cả người cô đến.

"Dù thế nào đi nữa, tối nay thật sự cảm ơn cô." Anh nói, "Cô làm khá lắm."

Lộ Miêu khó hiểu trước lời khen của anh, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Tay Kiều Trạch đặt trên đầu cô, rồi xoay mặt cô lại.

"Sau này đừng làm thế nữa." Chợt anh nói.

Lộ Miêu "ừm" gật đầu, rồi không hé răng gì nữa.

Rất nhanh đã đến bệnh viện, Lộ Miêu bị trật khớp không nặng lắm, chỉ là bị trật nhỏ, uống thuốc đúng liều mấy ngày là khỏe lại.

Nhưng suy cho cùng cũng là bị trật chân, đi đường không tiện lắm.

Hôm sau về lại thành phố An, cô gần như để Kiều Trạch dìu xuống máy bay.

Từ Gia Diên đến đón cô, đứng ở ngay đại sảnh bên ngoài, cô vừa xuống máy bay, điện thoại vừa bật lên, thì anh đã gọi đến cho cô.

Cúp điện thoại, Lộ Miêu xoay người nhìn Kiều Trạch: "Anh tôi đến đón rồi, tôi có chút chuyện, không về trước được, anh có thể xách giùm vali của tôi về được không?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 34

"..." Kiều Trạch đưa mắt nhìn ra ngoài đại sảnh, tầm mắt dừng trên mặt cô, "Anh ta tới đây làm gì?"

Lộ Miêu: "Tới đón tôi đây."

"Nên cô muốn ném lại hành lí cho tôi, còn mình chạy đi hẹn hò trước?"

Lộ Miêu mấp máy môi: "Thì chẳng nào anh cũng phải về... Chỉ là để anh tiện đường giúp tôi đưa về thôi mà..."

Kiều Trạch mím môi không nói, tay khẽ khoát lên vai cô, đưa cô đến nơi lấy hành lí: "Ra ngoài trước đã."

Lấy hành lí xong, Lộ Miêu không dám giao vali cho anh, tự mình đẩy ra ngoài, liền bị Kiều Trạch kéo lại.

"Chân còn đau thì ngoan ngoãn vào chút."

Lộ Miêu phát hiện tuy ngoài miệng Kiều Trạch khá nghiêm khắc, nhưng người thỉnh thoảng vẫn khá chu đáo.

Cô quay đầu nói cảm ơn với anh.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, không nói gì, kéo vali ra ngoài.

Từ Gia Diên đứng ở ngay cửa, từ xa đã trông thấy hai người, cũng nhìn thấy cánh tay Kiều Trạch đặt trên vai Lộ Miêu, lập tức ấn

đường chau lại, gọi một tiếng "Lộ Miểu", rồi người bước về phía họ.

"Chân sao thế?" Vừa đến gần, lo lắng nhú mày, Từ Gia Diên đã trông thấy Lộ Miểu cà nhắc đi, cúi đầu quan sát dải băng trắng bọc trên cổ chân cô.

"Em không sao, do bất cẩn nên bị trật một chút." Lộ Miểu xoay người nhìn Kiều Trạch, rồi chỉ vào vali của mình, "Cái này... có tiện mang theo không?"

"Để anh tôi để nó lên sau xe cũng được, sẽ không làm chậm trễ thời gian của anh đâu."

Kiều Trạch nhìn cô một cái, rồi nhanh chóng dời tầm mắt sang chỗ khác.

Từ Gia Diên mỉm cười cầm lấy vali của Lộ Miểu: "Cứ để anh."

"Hai ngày nay đã làm phiền anh Kiều rồi."

Kiều Trạch thoáng xoay tay, lấy lại vali.

"Cứ để tôi là được rồi."

Rồi nhìn về phía Lộ Miểu: "Tối nhớ về sớm chút."

Lộ Miểu gật đầu: "Vâng."

Từ Gia Diên cũng không giành hành lí với anh nữa, nhìn anh kéo vali đi xa, lúc này mới nhìn sang Lộ Miểu: "Sao không nói gì đã chạy đến Macau rồi? Em ở cùng với người đàn ông kia?"

"Đâu có." Lộ Miểu nhìn anh kì quái, "Em chỉ ra ngoài chơi mấy ngày thôi."

"Muốn sang Macau chơi sao không nói sớm với anh?"

Lộ Miểu mím môi không nói, thật ra những vấn đề tương tự thế này bọn họ đã thảo luận nhiều lần lắm rồi.

Từ Gia Diên cũng nhận thấy bản thân nôn nóng, vì ba chữ Từ Gia Diên này, nếu không phải đến đường cùng, thì cô mãi mãi không có khả năng chủ động tìm anh.

Lòng cô phòng bị còn khó cạy hơn cả vỏ ngọc trai, đã nhiều năm là thế, cô chỉ tìm anh duy nhất hay lần, trừ lần nhà nghỉ giấu thi thể cách đây không lâu ra, thì chính là đêm cô xảy ra chuyện của năm năm trước, nửa đêm kinh hoàng thất thố gọi cho anh, sợ hãi tuyệt vọng, một lần đó cô hoàn toàn suy sụp, vừa khóc vừa nói năng lộn xộn, không ngừng lặp đi lặp lại, "Anh ơi, cứu mạng..."

Lúc anh chạy đến tuy không trễ, nhưng đã muộn.

Khẽ than dài một tiếng, sắc mặt Từ Gia Diên dịu lại, đỡ lấy cô: "Đi ăn trước đã."

Anh đưa cô về lại nội thành ăn cơm.

Trong đầu Lộ Miểu nhớ đến Lộ Tiểu Thành, vừa ngồi xuống đã mở miệng trước: "Anh, tối qua anh nói anh là người cuối cùng trông thấy Tiểu Thành."

Từ Gia Diên nhìn cô một lúc.

"Miểu Miểu, anh xin lỗi, anh lừa em đấy."

Lộ Miêu: "..."

"Anh chỉ muốn em." Anh nói, "Em đưa Trương Khởi về lại thành phố An rồi, em định làm gì?"

"Đương nhiên là giao cho pháp luật rồi." Lộ Miêu nhìn anh, "Vụ án năm đó không phải cũng vì không tìm thấy người mà bị bỏ mặc ư? Bây giờ người đã tìm về rồi, tiếp tục điều tra."

"Chuyện đã qua nhiều năm thế rồi, không có nhân chứng trông thấy tận mắt, không có chứng cứ, hẳn ta sẽ không thừa nhận, phải định tội thế nào đây?"

Nhất thời Lộ Miêu bị hỏi khó, im lặng một lúc lâu mới nói: "Dù sao người cũng đã về rồi, chí ít cũng tốt hơn so với không tìm được người."

Từ Gia Diên không nói, chỉ trầm ngâm, ngón tay lúc có lúc không nắm lấy mặt bàn.

Lộ Miêu không nói nữa, lần gặp mặt này quả thật nặng nề.

Cơm nước xong xuôi cô muốn về trước, nhưng Từ Gia Diên không cho.

"Miêu Miêu, đi với anh một lúc đã."

Lộ Miêu có thể từ chối những món đồ anh chu cấp, nhưng với đề nghị kiểu này, cô không thể từ chối.

Anh vẫn bận tâm đến vết thương trên chân cô, không định để cô đi dạo với mình thật, tìm công viên gần đó rồi ngồi xuống, mới ngồi mà đã đến quá trưa.

Tiết trời cuối thu kẻ đông không tính là lạnh lắm.

Lộ Miếu ngồi cùng anh trên băng ghế dài trong công viên, anh không nói lời nào, cô cũng không lên tiếng.

Một lúc lâu sau, Từ Gia Diên mới xoay đầu sang nhìn cô: "Miếu Miếu, từ lúc em mười tuổi, lần đầu tiên anh đến thăm em đó, cho đến giờ cũng đã gần mười lăm năm, em có chuyện gì, nói gì, gặp khó khăn gì, đều chưa từng chịu kể với anh. Rốt cuộc phải làm thế nào, em mới đồng ý chấp nhận anh đây? Cho dù chỉ là một chút?"

"..." Lộ Miếu do dự nhìn anh, "Sao... sao lại đột nhiên nói thế chứ ạ?"

"Anh không tìm em, thì đến một năm nửa năm em cũng không liên lạc với anh." Từ Gia Diên nhìn cô, "Anh ép em, thì đến mười ngày nửa tháng em cũng không lên tiếng. Bởi vì anh là Từ Gia Diên, anh họ Từ, anh chỉ có thể đứng từ xa nhìn em, không làm phiền đến em ư?"

Giọng anh không nặng nề, nhưng có vẻ hùng hổ, Lộ Miếu chưa từng trông thấy Từ Gia Diên hung hăng như thế, nhất thời không biết trả lời thế nào.

"Miếu Miếu, em có khúc mắc với nhà họ Từ, em không muốn bị bố mẹ anh chỉ trích, em muốn vạch rõ giới hạn với anh, anh hoàn toàn có thể hiểu được. Nhưng anh là anh, bố mẹ anh là bố mẹ anh, anh cũng từng là một đứa trẻ, Từ Gia Diên năm mười tuổi đó không thể nào nhận định được hết toàn bộ sự việc rằng, em gái của cậu ta bị đưa đi, sẽ gây ra ảnh hưởng thế nào đến cuộc đời em ấy. Sau này cậu ta cũng đã hối hận, vì sao năm đó không ngăn cản, vì sao không đối tốt với em ấy hơn."

"Anh biết em kiêng kỵ nhà họ Từ, nên ngay từ đầu, anh đã tách phần tài sản của anh và tài sản của bố mẹ anh ra riêng, nhà họ Từ bây giờ là do anh vực lên, chút của cải bố mẹ anh tích góp đã trôi đi sạch cả rồi, lúc hải vận Từ Dương giao vào tay anh thì đã là một cái vỏ không sắp sửa đóng cửa, là anh từng bước đưa nó đến ngày hôm nay, mỗi một phen tiền của gia đình này anh đều tránh, bọn họ không có quyền can thiệp và. Anh không cầu em phải thế nào cả, nhưng chí ít cũng hãy đón nhận anh, đón nhận từ trong lòng, không lẽ khó đến thế sao?"

"Anh..." Lộ Miểu bị những lời anh nói khiến lòng rối bời, cô không biết phải đáp lại thế nào, cho đến nay, cô cảm thấy mình nhận lòng tốt của anh một cách vô điều kiện, tốt đến mức cô không biết phải báo đáp lại anh thế nào, cô báo đáp không nổi.

"Em dễ dàng tiếp nhận người đàn ông kia như thế, vậy vì sao lại khó tiếp nhận anh đối tốt với em đến mức ấy?"

Lộ Miểu không trả lời được, có thể là do cô với Kiều Trạch là quan hệ hợp tác, nhưng với anh lại là quan hệ tình nghĩa.

Người trước thuộc về kiểu trao đổi lợi ích, anh đối tốt với cô, cô nỗ lực giúp anh, có thể đáp trả lại ngang bằng nhau, nhưng Từ Gia Diên đối tốt với cô, nghề nghiệp của anh khác hẳn con đường của cô, cô không cách nào báo đáp được, cũng chẳng thể yên lòng.

Từ Gia Diên cũng không ép cô, mấy ngày nay tâm tình của anh xao động quá mức, hơn nữa nhìn thấy trong sân bay, cô và người đàn ông kia cùng lúc xuất hiện, thậm chí tay anh ta còn thân mật đặt lên vai cô, cảm giác này, giống như thứ mà anh luôn cẩn thận giữ gìn bảo vệ, lại từng chút bị người ta cuỗm đi.

Anh không thích mất mát như thế, nhưng không dám ép cô.

Cô không phải người nếu bị ép sẽ giương nanh phản kháng, mà cô thường tìm vấn đề trên người mình. Càng ép cô, cô càng cảm thấy mình đã làm sai, nhất định là bản thân đã không cư xử thỏa đáng, theo đó sẽ lùi một bước cách xa anh.

Cô như thế... khiến anh không có cách ứng đối.

Anh dựa vào chút tâm sự ấy mà ép cô ngồi cùng anh cả buổi trưa, rồi đi ăn tối, đến tối mới đưa cô về.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 35

Lúc Lộ Miểu về đến nhà thì còn chưa đến chín giờ.

Từ Gia Diên chờ cô đến dưới tiểu khu, kiên quyết muốn tiễn cô lên lầu.

Lộ Miểu không từ chối anh được, hôm nay Từ Gia Diên có vẻ hơi cương quyết.

Anh đưa cô đến tầng bảy, rồi dừng lại trước cánh cửa gỗ thật không tính là cao cấp.

Anh nhìn mà nhú mày: "Em ở nơi như thế này ư?"

Lộ Miểu biết anh từ nhỏ đã quen với áo gấm ăn ngon, thức ăn chỗ ở đều phải tốt nhất, tiểu khu như thế này quả thật không đáng để vào mắt anh, huống gì cánh cửa hồng này còn suýt bị cô tháo xuống.

Lúc cô rút chìa khóa ra, tay không cầm được mà run lên, sợ lại không cẩn thận lại phá cả ổ khóa xuống ngay trước mặt Từ Gia Diên, đến lúc đó anh mà không ép cô đến ở nhà anh mới là lạ.

Từ Gia Diên nhìn cô chậm rãi bản thân, bèn nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Sao thế?"

Lộ Miểu dứt chìa khóa vào ổ, ngẩng đầu nhìn anh: "Anh, em về đến nơi rồi, anh về trước đi, trời không còn sớm nữa."

Từ Gia Diên nhìn đồng hồ: "Không vội."

Nhưng Lộ Miêu lại vội, đây không phải nhà cô, cô còn chưa hỏi xin ý kiến của Kiều Trạch, không thể tùy tiện dẫn người về.

"Anh..." Cô dịu giọng nói, trong giọng mơ hồ có vẻ cầu xin, "Em chỉ là ở nhờ nhà người ta thôi, anh cứ vào như thế thật sự không..."

Chữ "tốt" còn chưa nói xong, thì cánh cửa đột ngột bật mở.

Lộ Miêu đang dựa vào cửa, suýt nữa đã ngã ra.

Cả Kiều Trạch và Từ Gia Diên đồng thời giơ tay đỡ lấy cô.

Kiều Trạch cúi đầu nhìn cô, rồi nhìn lên Từ Gia Diên đối diện.

Từ Gia Diên rút cánh tay đang đỡ Lộ Miêu về, khách khí chào hỏi vs Kiều Trạch: "Ngại quá, tôi tiễn Miêu Miêu lên đây."

Kiều Trạch: "Vất vả rồi."

Lộ Miêu nghe câu này mà cảm thấy kì quái, nụ cười trên mặt Từ Gia Diên cũng đã có chút miễn cưỡng.

"Hắn nên thế." Anh trả lời, rồi làm như vô tình quét mắt vào trong phòng.

Kiều Trạch ôm hờ bên hông Lộ Miêu, rồi mở cửa ra: "Nếu anh Từ không đề ý thì vào ngồi chút đi."

Từ Gia Diên cười: "Làm phiền rồi."

Người liền đi vào.

Lộ Miêu cũng đi vào theo, lúc bước ngang qua người Kiều Trạch thì tay bị anh kéo lại.

Anh đi vào rót nước cho Từ Gia Diên: "Anh Từ, mời ngồi."

Từ Gia Diên ngồi xuống sô pha: "Cám ơn."

Cầm lấy ly nước uống một hớp, rồi quay đầu đánh giá hai căn phòng.

Lộ Miêu sợ anh hiểu lầm, bèn chỉ vào căn phòng của mình: "Em ở một mình."

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Từ Gia Diên mỉm cười ôn tồn với cô: "Anh biết."

Rồi quay đầu lại nhìn Kiều Trạch: "Anh Kiều, Miêu Miêu còn nhỏ không hiểu chuyện, đã làm phiền anh rồi."

Kiều Trạch chỉ mỉm cười nhìn anh, không đáp.

Từ Gia Diên quay sang Lộ Miêu: "Miêu Miêu, dù gì đây cũng là nhà anh Kiều, em đừng phiền đến người ta như thế, không hay lắm."

Đề tài của anh thay đổi quá nhanh, nhất thời Lộ Miêu không tiếp lời được, câu này của anh cũng xoay chuyển khéo léo, cô không thể nào đáp.

Ở ngay trước mặt Kiều Trạch nói làm phiền đến anh là không tốt, cô cũng không biết nói sao nữa, Kiều Trạch không để ý, đều ai biết Kiều Trạch có để ý hay không.

Nhưng nếu cô đồng ý với anh, có khi anh lại khuyên cô dọn đi.

Khi cô đang bối rối không biết phải trả lời thế nào, thì tay Từ Gia Diên đã giơ về phía cô, bất chợt cầm lấy chùm chìa khóa trong tay cô, rồi rút ra chiếc chìa khóa mà lần trước anh đưa cho cô: "Có dịp rảnh thì qua bên ấy dọn dẹp đi, nhà vẫn để không."

Lời này của anh vô hình ép cô đi một bước, cô gật đầu, coi chừng phải thật sự dọn dẹp căn nhà đó của anh rồi.

Cô không gật đầu, lại không thể nào nói được, rõ ràng mình có nhà, lại còn cố sống cố chết bám vào Kiều Trạch không chịu đi.

Cô bị ép phải ở trong thế cười hổ khó xuống, lén liếc nhìn Kiều Trạch, Kiều Trạch cũng nghiêng đầu nhìn cô, im lặng không nói.

Từ Gia Diên cũng đang nhìn cô, chờ đáp án của cô.

Lộ Miểu bị nhìn đến mức da đầu run lên, một lúc lâu sau mới nghĩ ra biện pháp hòa hoãn: "Em... để em nghĩ thêm đã."

Trên mặt Từ Gia Diên lộ ra ý cười dịu dàng, gật đầu, cũng dịu giọng: "Được, suy nghĩ kỹ rồi điện cho anh, anh sẽ giúp em chuyển nhà."

Rồi giơ cổ tay nhìn đồng hồ: "Anh Kiều, tôi không làm phiền anh nữa. Trong khoảng thời gian này anh đã chăm sóc Miểu Miểu ít nhiều, có cơ hội tôi sẽ cảm ơn anh đàng hoàng."

Mặt mày Kiều Trạch bất động: "Nên thế."

Đứng dậy tiễn anh, Lộ Miểu đi theo sau anh.

Tiền người xong, Kiều Trạch đóng cửa lại.

"Cô định dọn qua bên chỗ anh cô ở?" Anh hỏi, xoay người đi vào phòng khách.

Lộ Miêu lắc đầu: "Vẫn chưa nghĩ kĩ."

Anh quay đầu nhìn cô một cái, không nói gì, người ngồi xuống sô pha, thuận tay nhắc lấy laptop ở bên cạnh, bận việc của mình.

Lộ Miêu cũng không làm phiền anh nữa: "VẬY... TÔI VỀ PHÒNG TRƯỚC ĐÃ."

Xoay người định đi, bỗng Kiều Trạch đặt laptop cái "cạch" lên bàn.

"Đến đây."

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh.

Kiều Trạch vỗ vào sô pha bên cạnh, ý rất rõ ràng.

Lộ Miêu khó hiểu đi đến.

Kiều Trạch: "Ngồi xuống."

Rồi người đứng lên, đi lấy thuốc trong tủ trước tivi.

Lộ Miêu không hiểu anh muốn làm gì.

Kiều Trạch quay người lại thì trông thấy cô đứng dậy, bèn đưa mắt nhìn chân cô: "Thay thuốc."

Lộ Miêu bừng tỉnh, cúi đầu nhìn: "Để tự tôi làm cũng được."

Kiều Trạch không để ý đến lời cô, đến gần, bàn tay trực tiếp đè lên vai cô đẩy cô ngồi xuống sô pha, kéo chân trái cô ra đặt trên đùi mình.

Lộ Miểu không quen được anh chăm sóc thế này, bèn rút chân lại.

Kiều Trạch đè lên không cho cô cử động, cẩn thận tháo dải băng trắng xuống.

Cổ chân hơi sưng lên.

"Hôm nay cứ vậy mà đi cả ngày với anh cô ư?"

Lộ Miểu lắc đầu: "Đâu có, ngồi nguyên ngày trong công viên mà."

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô một cái: "Thật đúng là hện hò sao?"

"Không hẳn, chỉ đi ăn bữa cơm thôi..."

Chỉ là nếu thật sự nghĩ lại, quả thật có vẻ giống hện hò.

Lộ Miểu nhớ lại những lời ban chiều Từ Gia Diên nói với cô.

Cho đến giờ, quả thật cô chỉ đứng trên lập trường của mình mà từ chối toàn bộ thiện ý của anh, nhưng đã nhiều năm như thế trôi qua, chính xác là vì sau lưng có anh, nên cô mới có cảm giác kiên định.

Bỗng cô có chút mù mịt, không biết sự kiên trì ấy của mình cho đến bây giờ liệu có đúng không.

Chợt cơn buốt trên chân truyền đến đã kéo cô tập trung lại.

Tay Kiều Trạch đang đặt trên vết thương của cô, người đang nhìn cô, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt trầm tư.

"Tình cảm giữa anh em cô luôn tốt thế ư?" Anh hỏi.

Lộ Miêu gật đầu: "Anh ấy rất quan tâm tôi."

Kiều Trạch: "Vậy sao không đi với anh ta?"

Lộ Miêu trầm mặc chốc lát: "Không dễ chịu lắm."

"Ở chỗ tôi thì dễ chịu?"

Lộ Miêu chần chừ gật đầu: "Với anh thì không cần quản trách nhiệm tình cảm, dường như sẽ tốt hơn."

Kiều Trạch nhìn cô một cái: "Cũng chỉ là vấn đề ân huệ? Chứ không phải vì anh ta là đàn ông?"

Lộ Miêu nghiêng đầu nghĩ: "Cũng có thể."

Kiều Trạch buông bàn chân đã được băng bó xong xuôi xuống: "Vậy cô có từng nghĩ, tôi cũng là đàn ông không?"

Lộ Miêu cảm thấy hình như chủ đề này bọn họ đã thảo luận không dưới một lần...

Kiều Trạch nhìn dáng vẻ tám gió thổi chẳng động* của cô, trong lòng lại như có con mèo gãi ngứa, gãi đến mức khiến anh không thoải mái lắm, trong lòng bàn tay ngứa ngứa, anh thật sự rất muốn... vô cùng muốn...

(*Cụm từ trong giới Phật, tám ngọn gió ấy gồm lợi, suy, hủy, dự, xung, cơ, khổ, lạc, ý chỉ việc sống vững chãi và thanh thoi trong vô

và biến động thuận nghịch của cuộc đời.)

Bỗng anh phủ người về phía cô, tay chống trên lưng sofa, nhót cô giữa cánh tay mình và ghế, nhìn cô từ trên xuống.

"Cô nhìn tôi cho kĩ."

Lộ Miêu nghe lời nhìn anh.

Anh bóp cằm cô, để cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Cô có biết tư thế này có ý gì không?"

Anh rất tỉnh táo.

Cô cũng rất tỉnh táo, chỉ là có chút kinh ngạc: "Anh làm sao thế?"

Bỗng Kiều Trạch cảm thấy thật vô vị, trêu chọc một kẻ đầu gối, đạn đã bắn ra còn biết đường quay ngược lại, nhưng trêu ghẹo người trước mắt này, đừng nói là bắn ngược lại, căn bản là không hề di chuyển.

Anh buông cô ra, đứng lên.

"Đi với tôi ra ngoài một chuyến."

Lộ Miêu cũng đứng lên theo: "Đi đâu?"

"Đón Lộ Bảo."

Lộ Bảo gửi hộ ở nhà Kiều Thời, trước khi anh đi công tác đã đưa đến.

Lúc đến nhà Kiều Thời thì đã gần mười một giờ.

Kiều Thời mở cửa, đưa mắt một cái liền trông thấy Kiều Trạch: "Ấy? Anh à, anh du lịch về rồi đó hả?"

Lại nhin không được chua giọng nói với anh: "Anh nói thử xem, một người điếc như anh cứ ở nhà là được rồi, cả ngày chạy lung tung làm gì. Anh xem Lộ Bảo ai oán chưa kìa."

Nói xong mở cửa ra nghiêng người, lúc này mới trông thấy Lộ Miêu bên cạnh anh, lập tức có chút xấu hổ, phát tay với cô, cất tiếng chào hỏi.

Đã mấy ngày Lộ Bảo không gặp Lộ Miêu, lúc này tung tăng chạy đến, nhiệt tình liếm lấy tay Lộ Miêu, lại bị Kiều Trạch gạt sang một bên.

Kiều Thời ngạc nhiên nhìn Lộ Miêu và Lộ Bảo một cái, rồi nhú mày nhìn sang Kiều Trạch, ý tứ hả hê rất rõ ràng.

Tiểu Tiểu Kiều vẫn chưa ngủ, vốn đang chơi với chó, nào dè chó chạy mất, cánh tay bé nhỏ đang đưa đi theo, trông thấy Kiều Trạch thì toét cái miệng nhỏ nhắn, kêu "cậu, cậu ơi".

Kiều Trạch cúi người ôm lấy cô nhóc, hôn lên khuôn mặt phúng phính của bé: "Ngoan lắm."

Sự chú ý của Lộ Miêu cũng bị cục thịt nhỏ đáng yêu trên tay anh thu hút, nhưng chỉ đứng cách một khoảng với cô bé mà mỉm cười, không dám đi lên đùa với cô bé.

Có thể là do hồi nhỏ không cẩn thận làm Từ Gia Thiên bị thương, nên cô luôn có cảm giác sợ hãi với những đứa trẻ ở tuổi

này, thích, nhưng không dám đến gần, sợ mình không khéo lại làm trẻ nhỏ bị thương.

Kiều Thời mắt thấy Lộ Miêu khá là thích Tiểu Tiểu Kiều, liền đi đến đùa với Tiểu Tiểu Kiều: "Gọi chị đi con."

Tiểu Tiểu Kiều ngoan ngoãn gọi theo một tiếng "chị", hai cánh tay bé nhỏ cũng duỗi về phía Lộ Miêu.

Lộ Miêu lúng túng bước lui sau: "Tôi không ôm trẻ con đâu."

Nói xong liền thấy Kiều Trạch nhìn cô đầy kì quái, càng nhìn càng khiến cô lúng túng, thoáng bước lên, vươn tay ra, khẽ cầm lấy đầu ngón tay cô bé mà lắc lắc.

Vừa đúng lúc Thẩm Ngộ pha sữa xong đi ra, trông thấy Kiều Trạch và Lộ Miêu, cất giọng chào hỏi.

Kiều Thời giới thiệu hai người: "Đây là... bạn cùng phòng của anh em, Lộ Miêu."

"Đây là bố của Tiểu Tiểu Kiều, Thẩm Ngộ."

Lộ Miêu khách khí chào anh ta.

Thẩm Ngộ mời hai người vào nhà ngồi, Kiều Trạch buông Tiểu Tiểu Kiều ra: "Đề hôm khác đi, hôm nay muộn rồi."

Hai chân Tiểu Tiểu Kiều vừa chạm đất, đã tung tăng đi về phía Lộ Miêu, ôm chân cô, ngẩng đầu nhìn cô.

Lộ Miêu cứng người, không dám nhúc nhích.

Kiều Trạch nhìn xoáy vào cô: "Cô sợ trẻ con?"

Lộ Miếu lắc đầu: "Không có."

"Nhưng chúng nhỏ quá, tôi sợ mình vụng về làm thương tụi nó."

"Đâu thể chiều con nít như thế được." Kiều Thời bước đến ôm lấy Tiểu Tiểu Kiều, "Nên tự lăn lóc va chạm sẽ tốt hơn."

Tiểu Tiểu Kiều tò mò vươn tay nghịch tóc Lộ Miếu, Lộ Miếu cứng người để mặc con bé chơi, bản thân không dám lộn xộn.

Kiều Trạch nhìn cô như thế, bèn hỏi: "Cô bây giờ thế này, thì mai sau có con phải làm sao?"

"Tôi không sinh." Lộ Miếu quay đầu nhìn anh, "Tôi không muốn có trẻ con."

Kiều Thời ngạc nhiên liếc nhìn Kiều Trạch, Kiều Trạch cũng nhú mày, có chút không hiểu với ý nghĩ này của cô.

"Vì sao?" Anh hỏi.

Lộ Miếu: "Tôi không chăm sóc tốt tụi nó. Đã không chăm sóc chi bằng không cần."

Kiều Thời cười: "Sau khi sinh rồi sẽ không nghĩ vậy đâu."

Lộ Miếu kéo môi cười, không trả lời, đợi với Kiều Trạch một lát rồi dẫn Lộ Bảo về.

Dọc đường đi Kiều Trạch không nói gì, sau khi về chỉ dặn cô nghỉ ngơi cho tốt, rồi về phòng trước.

Mới rạng sáng hôm sau, Kiều Trạch đã ra khỏi nhà, anh tìm Tiểu Trạ về tài liệu điều tra Trương Khởi, rồi đi tìm Thẩm Kiều, đòi

anh ta tài liệu bối cảnh của Lộ Miếu một lần nữa.

"Không được bỏ sót một chi tiết nhỏ nào." Anh nhấn mạnh.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 36

Kết quả điều tra chi tiết của Thẩm Kiều phải mấy ngày sau mới có.

Bản tư liệu của Trương Khởi trong tay Kiều Trạch cũng không phải bản đầy đủ. Bỏ học năm cấp hai, là khách quen của đồn cảnh sát, phần nhiều là do đánh nhau mà vào đồn, nhốt vài ngày, thả ra rồi lại tiếp tục gây sự.

Trên bản điều tra cũng không xuất hiện chỗ nào liên quan đến Lộ Miểu.

"Điều tra rõ ràng người đàn ông tên Trương Khởi này." Kiều Trạch đưa tài liệu của Trương Khởi cho Thẩm Kiều, "Nhất là những chỗ có thể dính dáng đến chị em Lộ Miểu Lộ Tiểu Thành."

"Không thành vấn đề." Thẩm Kiều búng tay, tò mò nhìn anh, "Anh Kiều, ngày lại ngày anh cứ điều tra cô nương nhà người ta, không phải là nhìn trúng người ta rồi đó chứ?"

Người thường xuyên liên hệ với Kiều Trạch đều biết thánh lực của anh gặp trở ngại, nên lúc nói chuyện đều cố ý nói chậm lại.

Gần một năm nay hầu như Kiều Trạch dưỡng bệnh ở thành phố An, lúc ấy anh bị thương nghiêm trọng, hai tháng trước nằm trên giường bệnh gần như không thể cử động được.

Vì người thân anh lo lắng, nên Thẩm Ngộ để Thẩm Kiều đến chăm sóc anh, bởi vậy giao tình giữa hai người không tệ, Thẩm

Kiều lại là người tùy tiện không câu nệ tiểu tiết, từ trước đến nay nói chuyện với Kiều Trạch đều không quanh co lòng vòng, Kiều Trạch cũng mặc kệ cậu ta, tay dùng sức đè bả vai cậu ta xuống.

"Nói vớ vẩn gì đấy." Anh nói, "Đây không phải là chuyện đùa, anh cần làm bản đánh giá tổng hợp về cô ấy."

Vai Thẩm Kiều bị anh đè đau: "Được được rồi, anh có lý, lát nữa có tin gì em sẽ lập tức báo lại anh ngay."

Hai hôm sau liền mang đến cho Kiều Trạch tập tin tức, tỉ mỉ rõ ràng, ngay cả ảnh chụp cũng tìm được cho anh.

"Anh kiều, anh đừng có đánh giá xong rồi lại đau lòng nhé." Thẩm Kiều cảnh báo trước, rút một xấp tài liệu trong đồng giấy tờ ra, "Tuổi thơ của cô gái này đọc mà xót ruột xót gan, một người như thế..."

"Cô ấy sinh được hai tháng thì được nhà họ Từ hải vận Từ Dương nhận làm con nuôi." Thẩm Kiều cầm bức ảnh chụp Lộ Miêu hơn hai tháng đưa cho Kiều Trạch, "Cô gái này hồi nhỏ cũng có đáng đáp người đẹp đấy chứ."

Kiều Trạch cầm lấy tấm ảnh.

Bức ảnh hẳn là được chụp sau khi đến nhà họ Từ, đứa trẻ hơn hai tháng, ngũ quan đã rõ nét, mắt mở to, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên, hai má bụ bẫm, nhìn đáng yêu lại thông minh, trong ngũ quan có thể lờ mờ nhìn thấy đáng đáp của bây giờ, nhưng nếu so ra thì hồi ấy trông có vẻ hoạt bát hơn.

"Lúc cô ấy hơn một tuổi thì bị con trai Trần Kỳ, là Từ Gia Diên đem đi vất. Lúc ấy đoán có lẽ Trần Kỳ nhìn thấy cô bé đáng yêu,

muốn ôm về nuôi, không ngờ con trai mình lại phản đối dữ dội vậy. Từ Gia Diên sáu tuổi là một đứa trẻ nghịch ngợm được chiều hư, vốn là bảo bối trong nhà, không ngờ bỗng chốc lại bị một người ngoài chiếm mất tình cảm đáng lí ra dành mình, sự chú ý của bố mẹ đều đặt lên người ngoài, dám chắc cậu ta không chấp nhận, nói gì mà không cần cô em gái này, cả ngày nếu không phỉa cáu kỉnh thì tuyệt thực, ép vợ chồng Từ Dương bỏ đứa bé này đi. Con người ta mới có một tuổi, đã bị cậu ta lừa người trong nhà lén vắt cô ấy đi. Mọi người tìm một ngày một đêm mới thấy cô ấy trong bụi cây gần đó."

Thẩm Kiều đưa bản đồ cho Kiều Trạch: "Là chỗ này, không biết một đứa con nít ngỗ nghịch mới sáu tuổi sao lại đến đây được."

"Chuyện này đã tạo thành tâm lí trong cô nhóc, trẻ con mới một tuổi thì nhớ được gì chứ, nhưng có lẽ vì sợ hãi, sau khi bị bệnh, trở nên rất sợ người lạ. Mà lâu lâu cũng vì Từ Gia Diên gây ồn ào, Trần Kỳ lại là người thương con, trong lòng tự nhiên cũng nghiêng về con mình nhiều hơn, Lộ Miểu đâu phải do mình mang thai chín tháng mười ngày, suy cho cùng cũng không có nhiều kiên nhẫn bao dung, phát cáu một cái liền mắng mỏ, hai chuyện một ảnh hưởng, dần dà cô ấy trở nên nhút nhát. Mới đầu Trần Kỳ còn có chút áy náy, nhưng lâu dần cũng không còn kiên nhẫn với một đứa trẻ ngớ ngác, bà ta lại theo lối dạy bảo roi vọt, giáo dục chèn ép*, theo lời hàng xóm thì, cứ phạm một lỗi nhỏ liền đánh, đi đường bị ngã cũng đánh, không phải đánh vào bàn tay cô ấy thì cũng phạt không cho ăn cơm, đứa trẻ hai ba tuổi thì biết được gì, càng bị phạt lại càng sợ sai, càng sợ sai lại càng dễ phạm lỗi, mà cứ một lỗi sai lại không được ăn cơm lại bị đánh, thành ra người càng trở nên cẩn thận, càng lớn nhìn càng đàn độn, càng ngốc lại càng không được Trần Kỳ thích." Thẩm Kiều rút một bản tài liệu khác ra, "Năm cô ấy bốn

tuổi, Trần Kỳ mang thai, sinh ra Từ Gia Thiên. Có con gái của mình rồi, Trần Kỳ càng không kiên nhẫn mà lo cô ấy nữa, bận chuyện công việc, thường không quan tâm đến nhà trẻ đón cô ấy, gần như ngày nào cô ấy cũng là người cuối cùng được đón về, em đoán có khi từ lúc đó cô ấy đã sợ hãi bị ruồng bỏ."

(*Ý chỉ trong quá trình gặp phải khó khăn, vấp ngã, mới có thể giỏi giang, cứ đánh đòn để con nhớ, con giỏi.)

"Từ nhỏ cô ấy đã không có bạn chơi, không gần gũi với bố mẹ, lại không được anh trai thích, vất vả lắm mới có một em gái, đương nhiên rất vui. Mà khi đã rất thích cô em gái này, thông thường đều không nhìn được mà chơi đùa với em gái, nhưng Trần Kỳ lại lo cô ấy ngốc nghếch sẽ làm hại đến con gái, không cho cô ấy đến gần, bởi vậy lần nào vừa nhìn thấy cô ấy lại gần đều mắng mỏ, bà ta sợ sẽ xảy ra chuyện, trong lúc lơ đãng mà động đến Từ Gia Thiên, một lần nghiêm trọng nhất, cô ấy làm nghiêng cả cái nôi, Từ Gia Thiên được đưa vào phòng cấp cứu, cô ấy thì bị nhốt ở nhà, mất máu nhiều mà ngất đi, may mà trong nhà có nuôi chó, là con chó ấy chui qua chuồng chó đi tìm hàng xóm, mới cứu được cái mạng nhỏ của cô ấy."

"Lần đó Từ Gia Thiên bị ngã chấn động não, trên đầu may mấy mũi. Trần Kỳ và Từ Dương lo rằng chuyện tương tự sẽ xảy ra lần nữa, bọn họ không thể một ngày hai tư giờ đều theo dõi được, vì thế quyết định trả cô ấy về lại với bố mẹ, tìm cơ hội lấy cớ bảo là đi du lịch mà lừa cô ấy lên xe, vất lại ở chỗ bố mẹ thân sinh. Chuyện này đã tạo thành ảnh hưởng rất lớn đến cô ấy, cô ấy rơi vào giai đoạn tự kỷ dài ba năm. Theo lời hàng xóm của cô ấy, trong ba năm đó gần như cô ấy không hề nói một câu nào với bố mẹ, thỉnh thoảng chỉ nói một hai lần, mà đều là hỏi khi nào thì bố mẹ mình sẽ

đến đón cô ấy về, hoặc là, cô ấy muốn về trường học. Cô ấy không tiếp nhận được sự thật mình đã bị vất bỏ, là em trai Lộ Tiểu Thành của cô ấy luôn ở bên, chơi với cô ấy, dẫn cô ấy từng bước ra khỏi chứng tự kỷ, nên tình cảm hai chị em bọn họ rất sâu."

"Còn một chuyện khiến tình cảm chị em thêm thấm thiết, chính là cô ấy đi học. Từ nhỏ cô ấy đã rất thích đọc sách, rất muốn về lại trường học, nhưng vì cô ấy bị đuổi về vì lí do "học dốt", sau lại bị tự kỷ không nói năng, trong nhà cũng nghèo, bố mẹ cô ấy không muốn tốn tiền đưa cô ấy đến trường, cô ấy xin bố mẹ cho cô ấy về lại trường, lúc đầu bọn họ không đồng ý, sau đó Lộ Tiểu Thành cầu khẩn không chịu đến trường, đòi đi theo Lộ Miểu, lúc ấy bố mẹ mới đồng ý cho cô ấy đi học."

"Lúc cô ấy lên cấp ba, chỗ cô ấy có rất nhiều cô gái trẻ đã ra ngoài làm thêm kiếm tiền nuôi gia đình, hoặc lập gia đình từ sớm, bố mẹ cô ấy lại nghèo, cảm thấy nuôi cô ấy và em trai đi học quá khó, muốn để cô ấy bỏ học kiếm tiền giúp em trai, thế nên khi khai giảng học kì mới, bố mẹ không cho cô ấy đến trường nữa. Lộ Tiểu Thành giấu cô ấy và mọi người trong nhà, lén giao tiền học phí của mình cho cô ấy, còn mình bỏ học, đi làm thêm, nói là phải kiếm tiền cho cô ấy học đại học, lúc làm thêm thì quen biết Trương Khởi làm thêm ở nhà bếp lúc đó."

"Khi ấy Lộ Miểu ở kí túc xá trong trường, một tháng về nhà một lần, đến lúc gần hết học kì thì mới biết chuyện Lộ Tiểu Thành bỏ học, nhưng lúc biết đã quá muộn, vốn Lộ Tiểu Thành cũng không phải người cs thành tích nổi trội, lại thiếu một học kì, nói gì cũng không chịu về lại trường nữa."

"Tạm thời chỉ mới điều tra được chừng này." Thẩm Kiều nói, "Cô ấy học cấp hai ở trường trong huyện, Lộ Tiểu Thành cũng làm

thêm trong huyện, người ở quê không biết chuyện của chị em họ. Những bạn học gần gũi hồi cấp ba đều khá kín miệng khi nhắc đến chuyện của cô ấy, một mực bảo vệ chuyện riêng tư của cô ấy, bạn học không thân thì lại không rõ lắm về cô ấy, chỉ biết cô ấy vốn được học miễn phí ở trường sư phạm, nhưng bỗng không đi, ở nhà thi lại. Người ở quê có nói, đáng lẽ cô ấy khai giảng ngày 10 tháng 9, bắt tàu ngày 9 tháng 9, chiều ngày 8 tháng 9 Lộ Tiểu Thành tiễn cô ấy ra ga, nhưng vài ngày sau, một mình cô ấy lại quay về, nói trường học gửi nhầm thư, cô ấy không đậu, về nhà thi lại, còn Lộ Tiểu Thành lại không thấy về."

"Vừa hay, hai ngày trước em đến bệnh viện, có điều tra được một tập hồ sơ bệnh viện của cô ấy." Thầm Kiều đưa bản photo hồ sơ cho anh, "Rạng sáng ngày 8 tháng 9 vào cấp cứu, sau đó nằm viện quan sát hai ngày, là Từ Gia Diên đưa cô ấy vào viện, lúc đó cô ấy còn đang hôn mê, nhưng tài liệu về bệnh án và phòng đăng kí lại không điều tra ra."

"Hơn nữa sau lần đó, gần như sự quan tâm của Từ Gia Diên với cô ấy đã đạt đến mức chiều chuộng vô điều kiện."

"Lộ Tiểu Thành..." Kiều Trạch nhíu mày, "Là mất tích vào tối ngày 8 tháng 9 sao?"

"Đúng thế. Nhưng kì lạ lắm, cảnh sát không nhận được báo án nào về việc cậu ta mất tích, cho nên trên nguyên tắc không phải là mất tích, là bản thân biến mất mới đúng."

Kiều Trạch trầm ngâm một lát: "Còn Trương Khởi? Tối đó anh ta có làm gì lạ không?"

Thẩm Kiều lắc đầu: "Không điều tra được, nhưng sau đó mấy ngày anh ta lại nghỉ không đi làm, bị khách sạn đuổi việc, cùng nghỉ làm còn có hai người khác nữa, đều xưng anh gọi em với Lộ Tiểu Thành, sau đó không lâu nói xuống phía nam Thẩm Quyến làm thêm, cũng đã mấy năm rồi chưa về."

"Hít ma túy?" Kiều Trạch chột hỏi.

Thẩm Kiều gật đầu.

"Còn Lộ Tiểu Thành?"

Thẩm Kiều lắc đầu: "Chuyện này thì không rõ lắm."

"Nhưng cô ấy thật sự cố chấp đi tìm em trai." Thẩm Kiều nói, "Nếu không phải cậu em này, căn bản cô ấy không thể nào có được ngày hôm nay. Bất kể ở nhà họ Từ hay nhà họ Lộ, cô ấy đều bị ruồng bỏ, chỉ có một Lộ Tiểu Thành là đối tốt với cô ấy. Có lẽ Lộ Tiểu Thành là tất cả chỗ dựa tinh thần của cô ấy."

Kiều Trạch gật đầu, không hỏi nữa.

Anh tiêu hủy kết quả bản điều tra, rồi mới về nhà.

Lộ Miêu không có nhà, hôm nay Ngô Man Man về, cô đến sân bay đón cô ấy.

Cô đi con Audi của Kiều Trạch.

Vì mặt công tác, cô đã lấy được bằng lái vào kì nghỉ hè năm trước, lúc này để che giấu thân phận, đặc biệt lái xe đến đón Ngô Man Man.

Ngô Man Man và Thương Kỳ cùng về với nhau, đi về cùng, còn có Hoàng Giai Ngâm.

Ngày đó Lộ Miêu đối mặt từ xa với cô ấy, lại là buổi tối, còn ngược sáng, không nhìn rõ mặt, bây giờ sở dĩ nhìn một cái có thể nhận ra cô ấy, là vì cô ấy chống gậy.

Bây giờ nhìn người ở cự li gần, ngay cả Lộ Miêu không có quan niệm đẹp xấu quá lớn với mọi người mà vẫn cảm thấy Hoàng Giai Ngâm trước mắt thật sự rất đẹp, giống Từ Gia Thiên vậy, là vẻ kiều diễm choái lóa được cuộc sống sung túc nuôi thành, ngũ quan xinh xắn, khí chất xuất chúng, trong mắt có vẻ kiều căng, không phải là kiều căng khinh thường, mà là vẻ rực rỡ tự tin bẩm sinh.

Ngô Man Man đứng giữa cô và Hoàng Giai Ngâm, cười cười giới thiệu hai người: "Đáng lẽ tối đó định giới thiệu hai người làm quen với nhau, không ngờ lại không gặp đúng dịp, một người sinh bệnh, một người bị thương, không gặp mặt được."

"Đây là Hoàng Giai Ngâm."

"Còn đây là Lộ Miêu."

Lộ Miêu chìa tay ra với Hoàng Giai Ngâm: "Chào cô hoàng, rất hân hạnh được biết cô."

hgn cũng cười chìa tay ra: "Gọi tôi là Giai Ngâm là được rồi."

Rồi nhìn ra sau cô, cười hỏi: "Hôm nay bạn trai cô không đến cùng ư?"

Lộ Miêu đoán xem chừng là nói Kiều Trạch, cũng chẳng biết Ngô Man Man giới thiệu Kiều Trạch với cô ấy thế nào, chỉ đành đỏ

mặt cười: "Anh ấy không phải bạn trai tôi, chỉ là sếp mà thôi."

hgn cười: "Có cơ hội mọi người cùng đi ăn một bữa với nhau đi."

Lộ Miểu gật đầu: "Được."

Rồi cùng đi ăn với mấy người họ.

hgn không hiền như Ngô Man Man, nhiều ít có phần đoan chính, một động tác nhỏ đều có thể nhìn ra xuất thân từ nơi tốt đẹp.

Lộ Miểu không biết vì sao Ngô Man Man lại biết hgn, nhưng rõ ràng quan hệ của hai người khá tốt, nhưng không giống kiểu bạn thân khăng khít, mà nhìn có phần giống... Ngô Man Man nịnh bợ hgn.

Lộ Miểu không biết phải ảo giác của bản thân không, ở trước mặt hgn, quả thật Ngô Man Man mơ hồ có cảm giác thấp kém của kẻ rửa chân.

Còn hgn lại giống như đã thành quen, hoặc là nói, rất hưởng thụ kiểu nịnh nọt này.

Người có thể để Ngô Man Man hao tâm nịnh bợ...

Bất giác Lộ Miểu có vài phần tâm tư với hgn, định bụng về hỏi Kiều Trạch, liệu có biết nội tình của cô Hoàng này không.

Bữa ăn này khá sớm, lúc cô về thì mới tám giờ tối.

Vừa đẩy cửa ra thì đã trông thấy Kiều Trạch bận rộn trong phòng bếp, trên bàn còn bày mấy món ăn.

Ở chung đã lâu, Lộ Miêu chưa trông thấy Kiều Trạch nấu ăn bao giờ, kinh ngạc đưa mắt nhìn vào phòng bếp: "Hả? Anh cũng biết nấu ăn ư?"

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô một cái, "Đây là câu hỏi kiểu gì thế?"

"..." Lộ Miêu gãi đầu, "Chỉ là tò mò ấy vậy mà anh biết nấu ăn thôi mà."

Đúng lúc Kiều Trạch đổ cái thìa ra đĩa, thuận tay đưa cho cô: "Đưa sang đó đi."

Lộ Miêu tự giác nhận lấy, bung đến bàn ăn cho anh, quay người lại, liền thấy Kiều Trạch cầm hai cái cái đi ra, đặt một bát trước mặt cô: "Ăn cơm."

"..." Lộ Miêu im lặng ngẩng đầu nhìn anh, "Tôi ăn rồi..."

"Vậy uống chút nước." Anh múc canh vào bát cho cô.

Lộ Miêu tròn mắt nhìn bát canh không nhúc nhích, "Tôi ăn no rồi..."

Kiều Trạch quay đầu nhìn Lộ Miêu nằm một bên, "Lộ Bảo, đưa cô ấy ra ngoài chạy hai vòng, bao giờ đói thì về."

Lộ Bảo "oảng" một tiếng, không biết nghe có hiểu không, cứ xoay vòng quanh chân Lộ Miêu.

Lộ Miêu bị ép cầm thìa lên, uống vài thìa canh, rồi ngẩng đầu hỏi Kiều Trạch: "Đúng rồi, hôm nay tôi đi đón Ngô Man Man và Thương Kỳ, có gặp chủ nhân căn biệt thự ngày đó, là hgn..."

Kiều Trạch nhìn vào thìa canh cô đang cầm: "Mùi vị thế nào?"

"..." Lộ Miêu nhấp một hớp, "Cũng không tệ lắm."

Rồi lại nói chuyện vụ án: "Sau đó chúng tôi cùng đi ăn, tôi cứ cảm thấy Ngô Man Man như đang nịnh hgn vậy. Lai lịch của hgn thế nào vậy, anh có rõ không?"

"Không biết." Kiêu Trạch nghiêng đầu nhìn cô, "Lộ Miêu, cô uống thìa canh này có phải rất qua quýt không?"

"..." Lộ Miêu cúi đầu nhìn canh, rồi lại nhìn anh, có vẻ khó hiểu.

Kiều Trạch: "Uống xong lại nói."

Lộ Miêu "ừm", nghe lời uống hết, rồi rút khăn ra lau miệng, cuối cùng cảm khái: "Canh anh nấu uống ngon quá."

Kiều Trạch giương mắt nhìn cô, thật sự là đang cảm khái, không phải hùa theo nịnh hót, mà cô người như thế cũng không học được cách nịnh nọt.

Cơm nước xong, cô lại nhớ đến hgn: "Anh thật sự không biết hay giả vờ không biết đây? Tôi ấy vì sao anh lại bảo tôi canh chùng cô ấy, không để cô ấy đến gần?"

Kiều Trạch trầm mặc một lát, rồi ngẩng đầu nhìn cô: "hgn cô đừng có can thiệp, cô ấy không liên quan đến vụ án."

Lộ Miêu gật đầu nghĩ ngợi: "Vậy mà anh còn nói anh không biết người ta."

Nhớ lại cử chỉ kì quái tối đó của anh, liền nhú mày nhìn anh: "Không phải hôm đó anh đang tìm cô ấy đây chứ?"

Vậy thì cái chân bị trật của cô... oan uổng rồi.

Tay Kiều Trạch vươn ra quá bàn, vỗ lên trán cô: "Nói vớ vẩn gì thế."

Lộ Miêu bung trán không nói gì.

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô, người đang xoa trán, mím môi, phồng má, không biết thế nào, mà nhìn lại có vẻ đáng yêu.

Anh khó mà nhìn ra được từ thần thái đáng yêu này, cô lại từng có một quá khứ như thế.

Cô không chịu nói gì, cái gì cũng cất giấu.

Động tác nhai cơm của Kiều Trạch từ từ chậm lại, rồi dần dần không ăn uống gì nữa.

Lộ Miêu thấy Kiều Trạch đã ăn xong, bèn chỉ vào phòng mình: "Tôi về phòng trước nhé?"

Kiều Trạch gật đầu, không lên tiếng.

Cô cũng không bận rịn gì, sau khi cầm bát đi rửa, một mình về lại phòng.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cánh cửa đóng chặt, đột nhiên nhớ lại câu mà Thẩm Kiều nói, Lộ Tiểu Thành gần như là tất cả chỗ dựa tinh thần của cô.

Đã nhiều năm như thế, chỉ có một mình Lộ Tiểu Thành xem cô là người nhà.

Trong mắt cô cũng chỉ có một Lộ Tiểu Thành, nên bất cứ chuyện gì, bất kể là ai, đều không vào được mắt cô, cũng không chạm đến lòng cô.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 37

Qua hai ngày, cuối cùng vết thương trên chân Lộ Miểu đã khôi phục hoàn toàn.

Cô bớt thì giờ vào bệnh viện thăm Châu Mân Mân.

Trong mấy ngày cô đi Macau, cô bé đã tỉnh lại, nhưng dù gì cũng chịu phải vết thương nghiêm trọng như thế, nên người trở nên im lặng ít nói.

Lúc cô đến bệnh viện thì Trần Nhất Tử đã ở đấy, cô bắt chuyện với cô ấy rồi đến thăm Châu Mân Mân.

Châu Mân Mân đã tỉnh, nhưng không nói gì.

"Mấy ngày qua con bé cứ như thế, từ sau khi tỉnh lại thì chẳng nói năng gì." Mẹ Trần Nhất Tử ở bên cạnh thở dài.

Lộ Miểu nhìn Châu Mân Mân im lặng, bèn cúi người chạm rảnh gọt mớ tóc trên trán cô bé ra, rồi từ từ ôm lấy cô bé.

Cô cũng không nói gì, chỉ ôm cô bé như thế.

Một lúc sau, mới từ từ buông ra, nhẹ nhàng hỏi: "Mân Mân, vết thương trên tay em còn đau không?"

Châu Mân Mân khe khẽ gật đầu: "Đau."

Lời cô bé thốt ra khiến Trần Nhất Tử và mẹ cô ấy thở phào nhẹ nhõm.

Lộ Miếu cúi đầu chạm vào trán cô bé, mắt nhìn thẳng vào mắt cô bé: "Không sao đâu, qua mấy ngày nữa sẽ đỡ thôi."

Rồi an ủi cô bé: "Đợi em khỏi bệnh, thì về nhà với bà ngoại và dì trước nhé, đợi thêm một lát nữa, bố sẽ lại về với em."

Châu Mân Mân nhẹ gật đầu: "Em muốn mẹ mình."

Lộ Miếu nghẹn ngào nơi cổ họng, tâm nguyện này cô mãi mãi không có cách gì giúp cô bé hoàn thành.

Châu Mân Mân không nói nữa, chỉ nhẹ nhàng kéo tay cô, không để cô đi.

Lộ Miếu ngồi với cô bé đến tận trưa, cho đến lúc cô bé ngủ mới đứng dậy rời đi.

Nguyên nhân vụ cháy trong nhà Châu Mân Mân đã được điều tra rõ trong ngày thứ ba, nửa đêm cô bé tỉnh lại tìm nước uống, không thấy Châu Tuấn đâu, một mình tự nấu nước, dây điện bị chập nên cúp điện, nên cô bé thấp nển, ngọn lửa bén vào mô hình cái đầu trong phòng khách, từ sau khi mẹ Mân Mân qua đời, Châu Tuấn liền rơi vào trạng thái cực đoan cam chịu, hầu như không hề dọn dẹp nhà cửa, phòng khách chất đầy quần áo chần mền cùng đủ thứ đầu nhựa plastic rồi keo xịt tóc, túi nilon rồi hộp đựng chất thải cũng quăng đầy trên sàn, trong nhà lại lắp sàn nhà gỗ, tủ rượu kê ngay sô pha, trong tủ còn chất đồng dầu hỏa chưa dùng hết khi chuyển đến chỗ ở mới, ngọn lửa nhanh chóng lan nhanh, chỉ dựa vào một cô nhóc như Châu Mân Mân không thể nào không chế nổi, từ lâu ở ngoài ban công đã lắp tấm rèm che ánh sáng dày, không ai phát hiện được điều bất trắc ở bên này.

Cô bé không biết báo cháy, nhà lại bị khóa trái, cô bé không ra được, không gọi được cho Châu Tuấn mới tìm cô, một mình ngồi trong đồng lửa đợi cô đến đưa mình ra ngoài.

Lộ Miêu quay đầu đưa mắt nhìn cô gái nhỏ ngủ say trên giường, rõ ràng nhìn không hề giống cô tí nào, nhưng không hiểu tại sao, lại có bóng dáng của cô ở đây.

Trần Nhất Tử cũng ngoảnh lại nhìn Châu Mân Mân, thở dài, rồi nhìn sang Lộ Miêu: "Lộ Miêu, có rảnh đi ăn cơm cùng không?"

Lộ Miêu thấy dáng vẻ của cô ấy như có việc tìm cô, bèn gật đầu.

Hai người đến một quán ăn gần bệnh viện.

Mới đầu Trần Nhất Tử còn khách sáo chuyện của Châu Mân Mân, chuyện trò một lúc lại quay chủ đề lên người Từ Gia Diên: "Hình như anh cô đối với cô rất tốt."

Lộ Miêu gật đầu: "Đúng thế."

"Hai người..." Trần Nhất Tử chần chừ, "Không phải anh em ruột đấy chứ?"

Lộ Miêu vẫn gật đầu như trước: "Đúng thế."

Cô dứt khoát như thế khiến Trần Nhất Tử nhìn cô đầy kinh ngạc một lúc lâu, Lộ Miêu không hiểu vì sao cô ấy lại nhìn cô như thế.

"Sao thế?" Cô hỏi.

"VẬY anh cô... Có từng nhắc đến tôi với anh ấy..." Cô ấy lưỡng lự, lại không có cách nào nói hết nửa câu sau.

Lúc Lộ Miêu còn đang đợi nửa câu sau của cô ấy, thì lại đợi được điện thoại của Từ Gia Diên.

Anh vẫn là gọi điện thăm hỏi ân cần như thường, hỏi cô đang ở đâu, đã ăn chưa.

Lộ Miêu thuận miệng đáp lại anh "đang còn ăn", lập tức Từ Gia Diên trở nên hứng thú.

"Ăn với ai?" Anh hỏi.

Lộ Miêu đưa mắt nhìn Trần Nhất Tử: "Với một người bạn."

Trần Nhất Tử vươn tay ra với cô: "Đưa điện thoại cho tôi."

Lộ Miêu do dự, rồi đưa điện thoại cho cô ấy.

Trần Nhất Tử nói với Từ Gia Diên ở đầu dây: "Em đang ăn với Lộ Miêu."

Lộ Miêu không nghe được Từ Gia Diên nói gì, nhưng lại thấy Trần Nhất Tử cúp máy ngay tức khắc, rồi sau đó trả lại điện thoại cho cô.

Lộ Miêu thấy thần sắc cô ấy có vẻ không tốt, nghĩ ngợi, rồi do dự hỏi: "Cô với anh tôi... là người yêu hả?"

"Không phải." Trần Nhất Tử phủ nhận ngay lập tức, nhưng rồi dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô, "Cũng có thể nói là phải, trước kia chúng tôi là người yêu của nhau."

Lộ Miêu gật đầu, không hỏi nữa, nhưng ngược lại Trần Nhất Tử lại không yên được: "Cô không tò mò bây giờ quan hệ giữa tôi với anh ấy là gì ư?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Chuyện này không liên quan gì đến tôi cả."

Trần Nhất Tử bị một câu của cô chặn họng, thở hắt ra, nhưng lại bình tĩnh lại.

"Bây giờ hải vận Từ Dương là do tôi với anh ấy cùng gây dựng, bọn tôi cứ hợp hợp tan tan mấy năm, đều vì không hợp tính mà chia tay, nhưng trên công việc chúng tôi phối hợp khá ăn ý, tôi có cổ phần ở công ty, anh ấy cũng không thể rời tôi được, nên chúng tôi là..." Trần Nhất Tử suy nghĩ, "ĐỐI tác kinh doanh."

Lại chắc nịch: "Đúng thế, là đối tác kinh doanh."

Lộ Miêu cảm thấy dùng từ này rất chính xác, có vẻ giống cô với Kiều Trạch, nhưng không đến được mức đối tác kinh doanh mà thôi, nhiều lắm chỉ là hợp tác công việc, thậm chí ngay cả hợp tác cũng không tính, cô còn chưa trả lời anh, gần đây anh cũng không trung cầu ý của cô nữa.

Theo ý nghĩ bây giờ của Lộ Miêu mà nói, cô càng có khuynh hướng quay về đội truy bắt ma túy hơn.

Nhưng cách thời gian nghỉ mà Tiểu Trạm cho cô đã quá hai ngày, anh ta không báo lại với cô về đi làm lại, cô không biết anh ta đang suy tính gì hay là đợi cô chủ động liên lạc với mình, thương lượng thời gian về làm.

Lộ Miêu không đoán được tâm tư của Tiểu Trạm, bản thân cô vẫn chưa hạ quyết định, kéo dài hai ngày, cũng có tâm lí trốn tránh, vừa lo âu quyết định, lại e dè về nó.

Đang còn cân nhắc thì Từ Gia Diên đã đến.

Anh vội vàng chạy tới, mép áo anh bị gió thổi bay lên, Lộ Miêu có thể nhìn thấy anh đầy mệt mỏi và căng thẳng.

Vừa vào quán ăn đã vội vàng đi về phía cô, đánh giá cô một lượt, rồi quay đầu nhìn Trần Nhất Tử, trên mặt có vẻ tức giận.

Lộ Miêu không hiểu vì sao anh lại căng thẳng đến thế. Cô chỉ ăn một bữa cơm với Trần Nhất Tử thôi mà.

Trần Nhất Tử như đã hưởng thụ đủ vẻ căng thẳng của anh, lúc này mới cười khẽ đứng lên: "Lộ Miêu đã cứu cháu ngoại e, em mời cô ấy một bữa để cảm ơn, có gì sai sao? Anh căng thẳng làm gì."

Có lẽ Từ Gia Diên cũng biết mình căng thẳng quá mức, thở hắt ra một hơi, rồi nhìn sang Trần Nhất Tử: "Anh rất xin lỗi."

Lộ Miêu nhìn hai người trò chuyện về bí hiểm, liền giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: "Ngại quá, em còn hẹn bạn khác nữa, đi trước đây."

Từ Gia Diên gật đầu: "Hẹn ở đâu? Anh đưa em đến."

Lộ Miêu nhìn anh hơi do dự, rồi gật đầu.

Cô có hẹn với Ngô Man Man, hoặc nói là, Ngô Man Man hẹn cô, hẹn cô đi xem triển lãm châu báu.

Sau khi quay về thành phố An, nếu hẹn được cô thì cô ấy hẹn rất thường xuyên, nhưng chỉ giới hạn trong phạm vi những chuyện con gái hay làm như làm đẹp shopping mà thôi.

"Anh..." Lên xe, Lộ Miêu trầm ngâm nhìn anh, "Vì sao anh phải đối tốt với em đến thế?"

Câu hỏi không đầu không đuôi của cô khiến Từ Gia Diên ngạc nhiên, quay đầu nhìn cô một cái.

Lộ Miêu nhìn thẳng lại anh, nghiêm túc.

"Em là em gái anh, anh đối tốt với em không phải điều đương nhiên sao?"

"Lần nào anh cũng đều lấy câu này qua quýt với em." Lộ Miêu không hài lòng, "Em muốn lời nói thật."

Từ Gia Diên im lặng một lúc, rồi ngẩng đầu nhìn dòng xe kẹt ở đằng trước.

"Có lẽ là do lương tâm bất an." Chợt Từ Gia Diên lên tiếng, giọng anh khe khẽ, có vẻ xa xăm, "Trước kia còn nhỏ không hiểu chuyện, đã làm nhiều điều sai, phá đi..."

Cuộc đời của cô.

Bốn chữ ấy anh nuốt về lại, ngoảnh đầu nhìn cô: "Càng lớn càng hiểu chuyện, mỗi lần nghĩ đến em thì lương tâm lại đều bất an. Cho nên... muốn bù đắp lại thật tốt, có thể bù lại được chừng nào thì hay chừng đó."

Không khác lắm với những gì cô đoán.

"Thật ra anh không cần phải..."

Bỗng tay Từ Gia Diên vươn về phía cô, đẩy vai để cô ngồi thẳng lại.

"Miêu Miêu, em có thể không tiếp nhận, nhưng anh không thể không làm."

Lộ Miểu không nhịn được cười với anh: "Thật sự em không sao mà, bây giờ em tốt lắm."

Từ Gia Diên nhìn sâu vào cô, rồi quay mặt đi.

"Hi vọng em có thể luôn luôn..."

Nói rồi lại không nói tiếp nửa câu sau.

Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn anh, anh đã khôi phục lại vẻ dịu dàng ngày thường, nhìn ra ngoài xe: "Đến rồi."

Anh tiễn cô xuống xe, Ngô Man Man đã đứng đợi cô ở ngay cửa phòng triển lãm, còn có cả Hoàng Giai Ngâm, vẫn đang chống gậy.

Lộ Miểu không biết chân cô ấy bị gì, bây giờ đang là mùa đông, cô ấy mặc váy dài màu đen, phủ đến tận mắt cá chân, chỉ có thể thấy cô ấy đi đứng không tiên, là bị thương chưa khỏi hẳn, hay là vẫn luôn như thế, cô không nhìn ra được.

Gần đây hể Ngô Man Man hẹn cô đi đâu, dường như Hoàng Giai Ngâm cũng có mặt.

Lộ Miểu không biết Hoàng Giai Ngâm thấy hứng thú với cô, hay hứng thú với những lời a dua nịnh hót của Ngô Man Man, hay là cái gì khác, tóm lại trong mấy ngày này, Lộ Miểu cũng đã quen sơ sơ với Hoàng Giai Ngâm, lúc gặp mặt cũng thoải mái gọi "chị Cao Phi" "Miểu Miểu", không còn xưng hô "cô Hoàng " "cô Lộ" nữa.

Hoàng Giai Ngâm không ngờ hôm nay là một người đàn ông khác đưa cô ấy đến, hơn nữa còn là người đàn ông mình có quen.

"Tổng giám đốc Từ?" Cô ấy gọi một tiếng đầy ngờ vực.

Từ Gia Diên cũng mất chút ít mới nhận ra Hoàng Giai Ngâm, hơn nữa cũng không xác định rõ lắm: "Cô Hoàng ư?"

Hoàng Giai Ngâm cười nhạt: "Là tôi đây."

Trong mắt Từ Gia Diên xẹt qua một tia bất ngờ: "Nghe nói đầu năm cô Hoàng xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều tung tin đồn cô Hoàng đã..."

Từ Gia Diên cười, chìa tay ra với cô ấy: "Còn sống là tốt rồi."

Hoàng Giai Ngâm cũng bắt lấy tay anh, nhìn có vẻ lạnh nhạt: "Cảm ơn."

Rồi sau đó làm như vô ý nhìn Lộ Miêu: "Hai người cũng quen nhau à, thế giới này thật nhỏ."

Ngô Man Man biết Từ Gia Diên, cười giới thiệu: "Hồi nhỏ Lộ Miêu được nhà họ Từ nhận nuôi, là em gái trên danh nghĩa của tổng giám đốc Từ."

Hoàng Giai Ngâm bừng tỉnh: "Thì ra là thế, thật khéo quá."

Lại nhìn sang Lộ Miêu: "Miêu Miêu, sao hôm nay không dẫn bạn trai đến?"

Lộ Miêu phát hiện cô ấy đã cố chấp đến cảnh giới mới với "bạn trai" của cô, lần nào gặp cũng nhìn ra sau rồi, rồi mới hỏi cô, sao bạn trai không đến, lúc chia tay cũng đều dặn cô một câu, bảo lần sau cô dẫn bạn trai theo.

Từ Gia Diên nghe thế bèn nghiêng đầu nhìn cô một cái: "Bạn trai gì cơ?"

Lộ Miêu mấp máy môi, gãi đầu không muốn hỏi.

Hoàng Giai Ngâm và Ngô Man Man thấy cô không muốn để người nhà biết mình cùng người khác lêu lổng, đều cười chuyển đề tài.

"Triển lãm châu báu cũng sắp bắt đầu rồi, tổng giám đốc Từ có muốn vào dạo cùng chút không?" Hoàng Giai Ngâm hỏi.

"Để hôm khác đi, buổi chiều tôi còn cuộc họp."

Anh không vào với các cô, chỉ dặn dò Lộ Miêu vài câu rồi đi trước.

Lộ Miêu và Ngô Man Man cùng đi theo Hoàng Giai Ngâm.

Là Hoàng Giai Ngâm muốn đi dạo triển lãm châu báu, hẹn Ngô Man Man, để cô ấy hẹn Lộ Miêu.

Dọc đường đi Hoàng Giai Ngâm có điện thoại, bèn ra ngoài nghe máy.

Ngô Man Man hờ hững nhìn châu báu được triển lãm trên quầy, bỗng hỏi: "Miêu Miêu, em có phát hiện ra không, hình như Giai Ngâm rất có hứng thú với người đàn ông của em?"

Năm chữ "người đàn ông của em" khiến Lộ Miêu giật mình, da gà da vịt nổi lên, cô kiềm chế xúc động muốn xoa tay, ngoảnh đầu lại nhìn cô ấy, gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc: "Em cũng đang tính hỏi chị đây, không lẽ chị Giai Ngâm có một chân* với tổng giám đốc Kiều chúng em?"

(*Chỉ quan hệ trai gái ám muội.)

"Lo lắng cái gì đâu thế chứ." Ngô Man Man cười vỗ cô một cái, đến gần cô từng bước, mắt nhìn chăm chăm vào Hoàng Giai Ngâm ở ngoài cửa, "Có lẽ vì bóng dáng người đàn ông của em có phần giống với người cô ấy yêu. Hai năm trước cô ấy yêu một người đàn ông, là một người dưới trướng bố cô ấy. Còn vì người đàn ông nọ mà trở mặt với bố, thậm chí hồi đầu năm còn vì cứu người kia mà suýt nữa phải trả bằng tính mạng, nhưng cũng đã muộn, người đàn ông kia chết ngay tại chỗ. Đến nay cô ấy vẫn không tin anh ta đã chết."

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn cô ấy, không ngờ đến một kết quả như thế.

Ngô Man Man thở dài với cô, thấy Hoàng Giai Ngâm đã trò chuyện xong, chuẩn bị quay về.

Lộ Miêu cũng biết điều không tán gẫu chủ đề này nữa, mãi cho đến khi buổi triển lãm châu báu kết thúc, mấy người đi ăn cơm, trước khi chia tay thì Hoàng Giai Ngâm cười khách sáo: "Đã quen lâu thế rồi, còn chưa gặp qua bạn trai em, hôm nào mọi người cùng đi ăn với nhau đi."

Rồi quay đầu nói với Ngô Man Man: "Cũng đưa Thương Kỳ nhà cô theo luôn đi."

Ngô Man Man cười nói: "Được rồi."

Lộ Miêu cũng cười, không gật đầu cũng không lắc đầu.

Tạm biệt Ngô Man Man và Hoàng Giai Ngâm, Lộ Miêu lén đến đội một chuyến, cô hẹn Diêu Linh Linh đi ăn, hẹn ở trong nhà ăn

trong đội, muốn nhờ cô ấy giúp điều tra qua chút về nội tình của Kiều Trạch.

Ấn tượng của Diêu Linh Linh về Kiều Trạch không sâu, chỉ biết là "chuyên gia tháo gỡ bom mìn", ngay cả người thật cũng chỉ mới gặp mặt một lần trong buổi sát hạch ngày đó.

"Sao đột nhiên lại muốn điều tra anh ta?" Diêu Linh Linh tò mò nhìn cô, "Anh ta không giống cảnh sát, không thấy anh ta mặc cảnh phục bao giờ. Người bên tớ cũng không có người này."

"Vậy cậu... có đường điều tra nào khác không?" Lộ Miêu hỏi, "Hoặc là bên trong hệ thống, có thể điều tra được không?"

"Muốn điều tra tôi, sao không trực tiếp đến hỏi tôi?" Đột nhiên giọng nói trầm tiến đến, Lộ Miêu thất kinh, đưa trong tay suýt nữa chọc vào bát cơm.

Cô vội vàng quya đầu, không biết từ khi nào Kiều Trạch đã xuất hiện bên cạnh cô, trong tay cầm một hộp cơm, thản nhiên nhìn cô.

Đi cùng anh còn có cả Tiểu Trạ.

Tay Lộ Miêu dè lên ngực còn đang đập liên hồi, không nhin được lảm bảm: "Sao đi đâu cũng đều có anh thế chứ?"

"Có lẽ là vì cô làm nhiều việc trái với lương tâm, ngay cả ông trời cũng đứng về phía tôi."

Kiều Trạch ngồi xuống cạnh cô, hôm nay anh đến tìm Tiểu Trạ thảo luận, bàn chuyện hơi trễ, nên tiện đường đến nhà ăn dùng cơm, không ngờ đang lấy cơm lại nghe thấy tiếng nói chuyện của

cô, cả thế giới to như thế nhưng chỉ nghe được mỗi giọng cô, anh muốn không đề ý cũng không được.

Lộ Miểu phòng má không đề ý đến anh, cũng không dám nhắc lại chuyện điều tra anh.

Tiểu Trạm ngồi ở phía đối diện, ngẩng đầu nhìn hai người, ngạc nhiên nhíu mày: "Sao lại thế này, sao tôi lại thấy có vẻ như liếc mắt đưa tình vậy nhỉ?"

Rồi quay đầu nhìn Diêu Linh Linh: "Tiểu Diêu, em cũng thấy vậy chứ?"

Diêu Linh Linh không biết chuyện hai người lên hợp tác, bình thường Kiều Trạch Lộ Miểu đến đội thì xe đều chạy thẳng vào trong, ngoại trừ phó cục trưởng Lưu và Tiểu Trạ, cũng không ai biết chuyện của họ, thế nên cô cũng không nhìn được gì lạ, mờ mịt lắc đầu: "Không có."

Tiểu Trạ lắc đầu: "Đúng là không có mắt."

Kiều Trạch không buồn đáp lại hai người, chỉ quay đầu nhìn Lộ Miểu: "Cả ngày nay lại chạy đi đâu?"

"Đi với bạn..." Lộ Miểu dừng lại, lén nhìn Tiểu Trạ một cái, "Đi ăn với Hoàng Giai Ngâm."

Tiểu Trạ đang húp canh liền bị sặc.

Anh ta ngẩng đầu nhìn Kiều Trạch một cái.

Lộ Miểu cũng quay đầu nhìn Kiều Trạch.

Thần sắc của Kiều Trạch khá tự nhiên, không nhanh không chậm uổng canh: "Mấy ngày nay tự do quá nhỉ."

Lộ Miêu đã lấy được tin tức mình muốn, không quan tâm anh xỉa xối, buồn bực cúi đầu ăn cơm.

Đến tối khi về nhà, vừa đóng cửa, Lộ Miêu đã ngoảnh đầu nhìn anh: "Hoàng Giai Ngâm hỏi bao giờ tôi dẫn bạn trai tôi đi ăn cùng được đây?"

Kiều Trạch nhìn cô một cái: "Ai là bạn trai cô?"

"..." Lộ Miêu hậu tri hậu giác phát hiện lời này không đúng, cô với Kiều Trạch đang sắm vai bạn giường, chỉ vì giữ mặt mũi cho cô mà Ngô Man Man mới bảo là bạn trai cô.

Cô nghiêng đầu nghĩ ngợi, hỏi anh: "Có thể mượn một người chỗ đội trưởng Tiểu được không? Phải lẹ mặt."

"Để làm gì?"

"Thì đóng giả bạn trai tôi đó." Lộ Miêu chỉ vào mình, "Người có bạn giường cũng thể hẹn hò với bạn trai ổn định mà."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 38

"Nên..." Kiều Trạch khẽ xoa cằm, nghiêng đầu nhìn cô, "Cô là định, sau khi tìm bạn trai, sẽ tìm bạn giường?"

"..." Suýt nữa Lộ Miểu bị anh bẫy, "Tôi đâu có nói tôi muốn tìm, tôi chỉ là muốn nói rõ rằng, tình huống như thế sẽ nảy sinh, hơn nữa ban đầu tôi đã nói với Ngô Man Man, tôi và anh là quan hệ bạn giường bao nuôi, tôi là một trong vô số những cô gái của anh, tôi thích anh, nhưng anh lại đồng thời thích nhiều người, nên tôi không thể nào chờ mong anh được. Tôi muốn kết hôn, thì đương nhiên có thể có bạn trai ổn định rồi."

Kiều Trạch nhẹ nhàng gật đầu: "Ban đầu cô không thi vào lớp biên kịch quả thật đáng tiếc."

"..." Lộ Miểu bị anh chặn họng, một lúc sau mới nhỏ nhẹ nói, "Không phải anh không muốn gặp Hoàng Giai Ngâm ư? Hay là không thể gặp cô ấy? Bây giờ tôi đang nghĩ thay anh đây, giúp anh tránh khỏi mạo hiểm gặp cô ấy."

Kiều Trạch thản nhiên nhìn cô một cái, chỉ thiếu mức tặng cô hai chữ "ha ha"...

Anh ngồi xuống sofa: "Mai tôi sẽ bảo bên phó cục trưởng Lưu sắp xếp."

Rồi ngẩng đầu nhìn cô một cái, quan sát cô: "Cô không định diễn giả làm thật đấy chứ?"

"..." Lộ Miểu mấp máy môi không nói gì, "Tôi với anh cũng đâu phải diễn giả làm thật đâu."

Kiều Trạch: "..."

Anh phát hiện mặc dù phản ứng cơ thể cô chậm, nhưng đầu óc xoay chuyển khá nhanh, hơn nữa khi nói, dù cả người nhìn có vẻ ngốc, nhưng vừa mở miệng thì chỉ có thể nghe không quá nửa câu, thật đúng là khiến người ta...

Anh dẫn lại cơn ngứa ngáy ở tay và trong lòng, không kéo cô xuống dưới người, sắc mặt lạnh lùng cầm lấy laptop, bận chuyện của mình.

Hôm sau anh xin chỉ thị của cấp trên, chọn trong đội của phó cục trưởng Lưu một người, một người giống cô, là sinh viên vừa tốt nghiệp, tên Ôn Lai, vóc dáng tạm được, máu chót là phản ứng nhanh, thân thủ linh hoạt, tuy nói suông nhưng lại cẩn thận, vào thời khắc quan trọng không chỉ mỗi ngăn cản thôi, mà còn có thể giúp cô chống đỡ.

Sau ba ngày xem xét và kiểm tra, cuối cùng anh chọn Ôn Lai.

Thân phận của Lộ Miểu không thể để lộ, bất luận là hợp tác ngắn hạn hay lâu dài, cũng không thể để đối phương nhìn ra manh mối, cho dù có nhìn ra, cũng có thể bảo vệ bí mật thay cô.

"Tặng một cậu trai tươi trẻ ngon miệng đến trước mặt cô ấy, cậu không lo cô nhóc sẽ quên cậu đấy chứ?" Sau khi đã chọn ra người, Tiểu Trạch cười nhìn anh.

"Bây giờ là tôi buộc cô ấy vào." Kiều Trạch nhìn anh ta, "Cho dù có đưa mười người đến trước mặt, cô ấy cũng không nhìn thẳng

đầu."

Tiểu Trạm cười: "Điều này khó nói lắm, lâu ngày sinh tình mà. Trai trẻ gái trẻ ở chung với nhau, một đôi toàn hormone, nói không chừng còn nhìn rất vừa ý ấy chứ."

Kiều Trạch im lặng một lúc: "Vừa ý thì cứ vừa ý, không ảnh hưởng đến công việc là được."

Rồi nhìn sang Tiểu Trạm: "Từ nhỏ cho đến giờ, cô ấy thật sự không dễ dàng gì, cậu Ôn Lai này nhìn cũng không tệ."

Tiểu Trạm lắc đầu cười, không bình luận gì câu này của anh. Đây quả thật là Kiều Trạch mà anh ta quen, từ chối bất cứ một tia tình cảm trời buột. Anh mười sáu tuổi học đại học, mười tám tuổi nhập ngũ, tiếp xúc đủ loại tội phạm, hơn mười năm trôi qua, con người đã sớm bị mài mòn đến nguội lạnh.

Tình cảm trời buột là điều anh kiêng kỵ nhất. Một là lo ảnh hưởng đến phán đoán với quyết sách, cũng lo đối phương đưa đến nguy hiểm tiềm tàng, bởi vậy anh không tùy tiện đụng đến chuyện tình cảm này.

"Cô nương người ta muốn nhìn trúng người khác, cậu đừng có hối hận." Tiểu Trạm vỗ vai cười nói, thật ra anh ta cũng chẳng có phát biểu gì về Kiều Trạch và Lộ Miêu, nếu quả thật có, cũng chỉ là tư tâm nhỏ, anh nhìn trúng điểm ở Lộ Miêu là có thể khiến Kiều Trạch nghe thấy giọng cô, đối với Kiều Trạch mà nói, đây quả thật có ích rất nhiều, nếu hai người có thể đến với nhau, đó chính là chuyện không thể tốt hơn được nữa, cũng bởi thế anh ta không ít lần đùa cợt hai người họ, nhưng dù có năng nổ thế nào, thì hai đương sự vẫn không hề trả lời anh ta lần nào.

Kiều Trạch trở tay kéo tay anh ta xuống: "Nếu Ôn Lai có thể khiến cô ấy nhìn trúng, thì đó là bản lĩnh của cậu ta."

Tiểu Trạm cười nhưng không nói, mượn danh nghĩa mời Ôn Lai đi ăn, lại tình cờ gặp được Lộ Miêu cũng đến nhà hàng ấy, thuận miệng mời Lộ Miêu cùng ăn, lấy một lần ngẫu nhiên gặp nhau, để hai người có cơ hội ngồi chung, làm quen với nhau.

Lúc ăn cơm Kiều Trạch cũng ở đây, trong suốt quá trình chỉ im lặng.

Lộ Miêu một lòng nghĩ về công việc, cũng không ngượng ngịu thiếu tự nhiên, cứ thoải mái mà hàn huyên với Ôn Lai, cuối cùng còn xin số điện thoại và Wechat của anh ta.

Ôn Lai và Lộ Miêu cùng vào đội cảnh sát, nhưng giao tình không sâu, ấn tượng về Lộ Miêu cũng chỉ là cô gái xinh đẹp yên lặng, hôm nay trên bàn ăn cô chủ động xin số điện thoại và Wechat của anh ta, khiến anh ta khá bất ngờ, nghĩ dù gì cũng từng là đồng nghiệp, tuy cô đã bị loại, nhưng dấu sao cũng đã từng ở trong hệ thống, nên thoải mái trao đổi cách thức liên lạc.

Để tránh cho Ôn Lai nghi ngờ, sau khi ăn xong, Lộ Miêu và Kiều Trạch đều tự về nhà.

Kiều Trạch về nhà trước, Lộ Miêu Lộ Miêu thì về muộn hơn nửa tiếng, người vừa đẩy cửa ra vừa gọi điện thoại, đang nói chuyện với Ôn Lai, trò chuyện khá vui vẻ, mới một buổi tối, cô đã có thể thiết lập liên lạc với Ôn Lai, hơn nữa giao tiếp rất không tệ.

Kiều Trạch kiên nhẫn nghe cô gọi điện xong, anh còn chưa kịp mở miệng, thì Lộ Miêu cúp điện thoại xong đã xoay sang anh: "Tôi

phát hiện thấy ánh mắt anh thật sự rất tốt đấy."

Kiều Trạch nhìn cô một cái: "Cô thu phục chàng trai này cũng không tệ."

Lộ Miêu: "..."

Vốn cô còn tưởng Kiều Trạch sẽ để Ôn Lai tham gia vào các hạng mục, không ngờ anh chỉ để cô và Ôn Lai làm quen nhau mà thôi, trong thời gian ngắn anh không định để Ôn Lai biết chuyện cô đang làm, cho nên phải mời Ôn Lai đến giúp thế nào, hơn nữa không được để cho anh ta và Ngô Man Man Hoàng Giai Ngâm nghi ngờ, là cô phải tự tìm đến.

Vì đề yêu cầu của mình không quá đột ngột, mấy hôm sau hễ rảnh rỗi là lại tìm Ôn Lai trò chuyện, hai người nhanh chóng thân nhau, Lộ Miêu cũng mượn dịp mời Ôn Lai đi ăn, rồi uyển chuyển đưa ra yêu cầu hi vọng anh ta có thể đóng giả làm bạn trai mình một lát.

Lần gặp mặt này của bọn họ đã hoàn thành dưới sự theo dõi của Kiều Trạch.

Xuất phát từ sự lo lắng về an toàn và nhiệm vụ của cô, cô lên đường trước, Kiều Trạch hi vọng có thể theo dõi quá trình đàm phán, để lại có thể tổng hợp đánh giá và quyết định.

Tiểu Trạm đi cùng với Kiều Trạch đến xem hai người hẹn hò.

Chỉ cần là có liên quan đến nhiệm vụ, Lộ Miêu đều có thể thuận lợi sắm vai, cô hiểu rất rõ phải lợi dụng ưu thế và yếu thế của mình như thế nào, chỉ là ấp úng hỏi Ôn Lai, "Có thể xin anh giúp một việc được không", là đã lập tức khơi dậy nghĩa khí của Ôn Lai,

nghe cô nửa giả nửa thật kể qua tình hình của mình xong, đồng ý ngay tại chỗ.

Để không bị lộ, Lộ Miêu rất "thản nhiên" nói với Ôn Lai, thật ra cô được Kiều Trạch bao nuôi, bởi thế sau khi quen biết Hoàng Giai Ngâm Ngô Man Man, bọn họ cũng biết chuyện cô được bao, vì để giữ mặt mũi cho mình, mà vẫn luôn nói dối rằng mình có một người bạn trai hai năm, bây giờ bọn họ muốn gặp bạn trai cô, cô không có cách gì cả, mới tìm Ôn Lai đến giúp, xâu chuỗi bối cảnh mấy hôm trước ở Macau mình bịa ra và gộp thêm cả vai diễn sau này anh ta phải sắm cùng phần diễn lại với nhau.

Mới đầu Ôn Lai không tiếp nhận mấy chuyện Lộ Miêu được "bao nuôi", nhưng dưới sự cầu xin của cô mà lòng mềm ra, rồi đồng ý với thỉnh cầu của cô.

Để tránh bị vạch trần, Lộ Miêu còn nghiêm túc đối đáp lời thoại với Ôn Lai, trao đổi yêu ghét hai bên, bịa ra những kỉ niệm chung.

Kiều Trạch và Tiểu Trạm ngồi đằng kai theo dõi, nhìn hai người nói chuyện với nhau.

Kiều Trạch cũng không biết là Lộ Miêu yên tâm về anh, hay là đề phòng anh, hai người cũng xem như là đóng giả người yêu mấy ngày, nhưng cô chưa từng chủ động kể về sở thích và những việc từng trải của mình, khó trách ngay từ đầu cô đã dùng thân phận "bạn giường" để che dấu, một người đàn ông phong lưu lưu luyến vạn cô nàng, một cô gái si mê người đàn ông phong lưu, thật đúng là... quá tiện, cho dù anh nói gì, làm gì, lí do tùy cô bịa, một cô gái đáng thương dù gì cũng có thể nhận được thông cảm, đến khi cô suy nghĩ cẩn thận, một cước đá văng người đàn ông phong lưu, tìm một người đàn ông ổn định để sống cả đời, còn khen ngợi mấy câu

làm rất tốt, tên đàn ông phong lưu là anh thích chơi đùa ở đâu thì cứ đi đi, vừa bắt đầu không còn là chuyện của anh.

Kiều Trạch không biết nên khen cô đầu óc linh hoạt, suy nghĩ chu đáo, hay là vận khí tốt, đánh bậy đánh bạ mà để anh tránh được vài phiền toái không cần thiết.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 39

Tiệc sinh nhật của Hoàng Giai Ngâm không mời nhiều người lắm, chỉ hơn mười người, cũng chẳng phải bữa tiệc long trọng gì, chỉ là thuê một phòng bao nhỏ, mọi người cùng nhau ăn uống hát ca.

Lộ Miểu thấy rằng, Hoàng Giai Ngâm mượn danh nghĩa sinh nhật chỉ để gặp Kiều Trạch.

Cô không biết rốt cuộc Kiều Trạch có phải người mà cô ấy muốn tìm hay không, nhưng không thể gặp được Kiều Trạch như mong muốn, Hoàng Giai Ngâm mát mát thấy rõ, cả đêm tươi cười lại có vẻ gượng ép, cho đến lúc sắp tan, Hoàng Giai Ngâm thấy Ôn Lai ra ngoài nghe điện thoại, mới đi sang bên này, làm như vô tình hỏi chuyện sếp cô.

Nghe nói ra nước ngoài công tác rồi. Lộ Miểu nói, Tôi cũng không rõ lắm, đã nhiều ngày nay không liên lạc gì rồi.

Chia tay rồi hả? Hoàng Giai Ngâm hỏi, cầm ly để dài lên, nghiêng đầu nhìn cô, trên mép ly lóe lên tia sáng, Lộ Miểu nhìn ánh mắt chập chờn của cô ấy mà hốt hoảng, nhìn giống như đã uống rượu.

Thật ra Lộ Miểu hơi sợ cô gái như Hoàng Giai Ngâm thế này, nhìn thì rất tỉnh, nhưng trong tình yêu lại yêu đến điên cuồng, cô hơi lo Kiều Trạch là người đàn ông mà cô ấy muốn tìm, cô cảm

thấy Hoàng Giai Ngâm sẽ xé cô ra, nên chân chừ gặt đầu: Quả đúng thế...

Hoàng Giai Ngâm im lặng chốc lát: Cô không có ảnh của anh ấy ư?

Lộ Miêu lắc đầu, đúng là cô không có thật.

Hoàng Giai Ngâm gặt đầu, thấy Ôn Lai đã về, bèn không nói gì nữa.

Không có người Hoàng Giai Ngâm muốn gặp, mới hơn mười giờ bữa tiệc đã kết thúc vội vã, Hoàng Giai Ngâm lấy có thân thể không khỏe về trước, những người khác cũng lục tục đi theo.

Lộ Miêu và Ôn Lai là người về cuối cùng, vừa đẩy cửa ra đã thấy Kiều Trạch đứng trước hành lang, Lộ Miêu sợ đến mức suýt nữa thu lại bàn chân mới vừa bước ra.

Kiều Trạch thản nhiên nhìn cô một cái, rồi tầm mắt lại dời sang phía hành lang, mang theo mấy phần nghĩ ngợi sâu xa, sắc mặt lạnh lùng.

Lộ Miêu không nhìn ra được gì từ vẻ mặt bình tĩnh ấy của anh, đang do dự có định lên chào hỏi hay không, thì Ôn Lai mới gặp Kiều Trạch một lần đã chủ động cất tiếng, Lộ Miêu cũng chào hỏi đầy khách khí.

Kiều Trạch cũng chỉ đáp lại bằng nụ cười khách khí.

Lộ Miêu đã quá quen với biểu hiện đó của Kiều Trạch, đôi ba câu xong liền đi trước với Ôn Lai.

Cô chỉ thấp hơn Ôn Lai một cái đầu, mấy ngày làm quen cô đã thân với anh ta hơn, hai người cũng có đề tài chung, vừa đi vừa nói, thi thoảng Lộ Miểu lại ngoái đầu nhìn anh ta, đôi khi Ôn Lai cũng đáp lại bằng nụ cười nhạt đầy bao dung, nhìn từ phía sau, thật giống một cặp tình nhân, chỉ thiếu nước cô không nắm tay anh ta.

Kiều Trạch vẫn nhớ lúc Lộ Miểu đi với anh không hề hoạt bát đáng yêu như thế, hơn phân nửa thời gian đều như đầu gỗ, ngẩn ngơ ngây ngốc, không kêu một tiếng, anh đâm cô một câu, cô chặn họng anh một câu, thêm vẻ mặt vô tội, nào có lúc nào liến thoắng như thế đâu.

Rốt cuộc là vì chênh lệch tuổi tác sao?

Trong lòng Kiêu Trạch không thoải mái cho lắm.

Hai ngày nay anh một mực cân nhắc, liệu sắp xếp như thế có thỏa đáng hay không.

Anh phát hiện tâm tính của mình dành cho Lộ Miểu đã thay đổi, anh bắt đầu thương tiếc cô trong lòng, có thương xót, thì có nghĩa sợi dây trói buộc sẽ lại chặt thêm một vòng, nhưng anh tuyệt đối không để loại chuyện ràng buộc này phát sinh.

Càng bận tâm, lại càng khó quyết tâm được, khi dừng thì không thể dừng, nhưng tính đến môi trường sau này của hai người họ, lại không cho anh một chút do dự nào.

Anh khẽ thở hắt ra, dần xuống vẻ khó chịu trong đáy lòng, đang chuẩn bị xoay người bước đi, đã trông thấy Lộ Miểu bước chậm lại, nhìn sang khe cửa phòng bao ở bên trái, anh cũng dừng bước, nhìn cô.

Cô đang nhìn chăm chú vào trong phòng, đáng vẻ có chút do dự, nhưng chỉ do dự trong nháy mắt, rất nhanh cô đã đẩy cửa ra.

Kiều Trạch bước đến, từ cánh cửa đã mở toang, Kiều Trạch trông thấy Lộ Miêu, cô đang đi đến trước mặt Từ Gia Thiên say khướt, kéo cô ấy ra khỏi lòng một tên đàn ông mặt mập tai béo, tên kia muốn giơ tay ra cướp lại, lại bị cô gạt tay ra, đỡ Từ Gia Thiên đứng lên.

Kiều Trạch quét mắt nhìn người trong phòng, có bảy tám người, anh nhận ra một người trong đó, trên tấm biển quảng cáo đối diện ngã tư ở dưới lầu còn treo đầy áp phích lớn của anh ta, là nam minh tinh khá nổi, hình như tên là Lê Quân Hạo gì đấy.

Anh không hay để ý lắm đến tin tức giải trí, cũng không rõ những ngôi sao này ra sao, nhưng trên tivi trên đường ở đâu cũng thấy quảng cáo, đoán có thể đây là một người đang trong độ nổi tiếng.

Những người khác trong phòng nhìn giống đạo diễn sản xuất, trừ Từ Gia Thiên ra, trong đó còn có hai cô gái nữa, cũng đều đã say bí tỉ, để mặc những người bên cạnh chăm chút.

Đại khái trong phòng đó chỉ có Lê Quân Hạo là người đàn ông khá hơn chút, không giống những người đàn ông khác động tay động chân với những cô gái đó, nhưng lại không ngăn cản, đoán có lẽ là lo sẽ ảnh hưởng đến sự nghiệp diễn xuất của mình.

Từ Gia Thiên đã sớm bị chuốc say khướt, cả người nằm gục xuống bàn, Lộ Miêu đỡ cô ấy dậy thì người đã không đứng vững nữa, cả người gần như ngã gục dựa vào Lộ Miêu.

Kiều Trạch đi đến giúp cô đỡ lấy người, Ôn Lai cũng đến giúp.

Lộ Miểu khá khách khí với anh hơn là Ôn Lai, đỡ Từ Gia Thiên xoay người, rồi quay sang Ôn Lai một bên, sau đó cười khách khí với Kiều Trạch: Không cần phiền thế đâu, có Ôn Lai là ổn rồi.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, ngay trước mặt mọi người, không trả lời lại cô.

Những gã khác trong phòng ồn ào đứng dậy.

Mấy người là ai hả? Sao có thể tùy tiện xông vào phòng của người khác?

Ai bảo là các người có thể đưa người đi?”

...

Cãi vãi ồn ào, định đưa tay ngăn Lộ Miểu lại, thì Kiều Trạch đã duỗi tay cản những người đó, mặc dù không nghe thấy nói gì, nhưng từ cảnh lộn xộn trước mắt này cũng có thể đoán được, anh không nói gì, trực tiếp móc điện thoại ra, bấm đại một số không có thật: Tiểu Vu, không phải hôm qua cậu nói còn thiếu tin giật gân mạng giải trí sao? Vừa hay ở bên này có...

Người đàn ông đang định ngăn Lộ Miểu lại vội vàng giơ tay toan cướp điện thoại của anh, sợ anh tung tin ra ngoài, Lộ Miểu nhân cơ hội cùng Ôn Lai đỡ Từ Gia Thiên say bí tỉ ra khỏi phòng.

Tay Kiều Trạch lật một cái, tránh được bàn tay kia, thu lại điện thoại, xoay người bước ra cửa.

Người trong phòng đó đều là những người có máu mặt, phần nhiều cũng kiêng dè danh tiếng, nên không dây dưa với Kiều Trạch nữa, sợ phóng viên chạy đến thật, vậy là nhanh chóng tản đi.

Kiều Trạch đến dưới lầu thì vừa lúc Ôn Lai và Lộ Miêu đưa Từ Gia Thiên lên xe, Lộ Miêu quay đầu vẫy tay với anh: Lúc này đã làm phiền anh rồi.

Rồi sau đó đóng cửa xe, bỏ đi.

Cô với Ôn Lai đưa Từ Gia Thiên đến bệnh viện, cô ấy say quá mức, cô lo cô ấy sẽ xảy ra chuyện, trên đường cô gọi điện thông báo cho Từ Gia Diên, để anh đến bệnh viện một chuyến.

Họ vừa mới đến nơi một lúc, Từ Gia Diên đã chạy đến, anh đưa mắt liếc trông thấy bên cạnh Lộ Miêu có người đàn ông cao lớn, nhưng không phải là Kiều Trạch.

Anh nhíu mày: Người này là?

Anh ấy là một người bạn của em. Lộ Miêu giải thích, chỉ vào Từ Gia Thiên trên giường, Lúc này em thấy em ấy uống say như chết với mấy gã đàn ông trong phòng bao, sợ em ấy gặp chuyện, nên đưa em ấy ra.

Từ Gia Diên nhìn Từ Gia Thiên đã yên giấc: Em ấy không sao chứ?

Không sao đâu, chỉ là uống nhiều quá mà thôi, mai tỉnh dậy sẽ đỡ hơn.

Từ Gia Diên gật đầu, lại ung dung đánh giá người đàn ông đứng bên cạnh, nhưng không rõ lắm rốt cuộc hai người có quan hệ gì.

Lộ Miểu không định giải thích, mà cô cũng không ý thức mấy về việc này, thấy Từ Gia Diên đã tới, bèn yên lòng giao Từ Gia Thiên lại cho anh.

Anh, vậy em ấy giao lại cho anh, bọn em về trước đã.

Từ Gia Diên gật đầu, tiễn hai người xuống lầu.

Để không bị đám người Hoàng Giai Ngâm nghi ngờ, Lộ Miểu lái xe Audi của Kiều Trạch đến.

Từ Gia Diên liếc mắt một cái đã trông thấy chiếc xe kia, anh chưa bắt gặp Kiều Trạch lái xe bao giờ, nên không biết đó là xe của anh, nhưng biết Lộ Miểu không có xe, theo trực giác ngỡ là xe của Ôn Lai, hơn nữa Ôn Lai còn ngồi trên ghế lái, lập tức nhú mày, mắt trông thấy Lộ Miểu đang định lên ghế phụ, không nói lời nào, chỉ âm thầm nhớ kĩ biển số xe, định tìm người điều tra người đàn ông mà cô đưa tới này.

Ôn Lai lái xe đưa Lộ Miểu về.

Lộ Miểu vốn để anh ta tiện đường lái về nhà anh ta trước, rồi sau đó cô tự mình lái xe về, nhưng không biết Ôn Lai lại lo cho cô, hay là không yên lòng mấy về cô, sợ địa chỉ nhà mình bị tiết lộ, anh ta không đồng ý, nhất định phải đưa cô về trước, sau đó mình bắt xe về.

Rất nhanh xe đã dừng lại trong bãi đậu xe dưới tiểu khu.

Ôn Lai tiễn Lộ Miểu xuống xe.

Tối nay thật sự đã làm phiền anh rồi. Lộ Miểu xoay người cảm ơn Ôn Lai, giữ anh ta lại cả đêm nên có vẻ ngại ngùng, Hôm nào

tôi lại mời anh ăn cơm.

Không sao, dù sao tối nay tôi cũng không bận gì. Ôn Lai cười đáp lại, quay đầu nhìn ra ngoài cửa tiểu khu, Tôi về trước đây, một mình cô nhớ chú ý an toàn.

Gâu, gâu gâu... Chợt trên lầu truyền đến tiếng sủa của Lộ Bảo.

Theo bản năng Lộ Miêu ngẩng đầu, liền trông thấy Kiều Trạch đứng trên ban công, cùng với Lộ Bảo đuổi hai chân cào lầy ban công, nhìn xuống dưới.

Kiều Trạch đang nhìn cô, hai tay vẫn theo thói quen vòng trước ngực, nghiêng đầu, nhìn cô từ trên cao.

Anh ở tầng bảy, cách khá xa, Lộ Miêu không nhìn rõ ánh mắt anh, nhưng vẫn có thể cảm nhận được, anh đang nhìn cô.

Có lẽ là do thế đứng, nên cô bị nhìn mà có chút thấp thỏm.

Ôn Lai cũng đã thấy Kiều Trạch ở trên lầu, khá bất ngờ, vẫy tay chào hỏi với anh, rồi sau đó nhìn sang Lộ Miêu: Cô với anh Kiều ở chung một tiểu khu sao?

Hình như thế... Lộ Miêu vòng vo, Nhưng bình thường không gặp mặt, không thân lắm.

Rồi đổi đề tài: Để tôi tiễn anh ra ngoài bắt xe.

Cô đưa Ôn Lai đến cửa tiểu khu, vẫy chiếc xe cho anh ta, nhìn anh ta rời đi, lúc này mới quay về.

Vừa đến trước cửa, đang chuẩn bị tìm chìa khóa, thì cửa đã bật mở từ bên trong, Kiều Trạch mở cửa ra, Lộ Bảo đứng bên cạnh

anh, nó nhắc anh tiếng bước chân.

Cậu ta về rồi? Kiều Trạch hỏi.

Lộ Miêu gật đầu: Ừ, về rồi.

Đẩy cửa vào nhà, chỉ mới vừa đóng cửa, Ôn Lai đã gửi tin nhắn Wechat đến.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, ngồi xuống sô pha.

Lộ Miêu trả lời tin nhắn, ngẩng đầu nhìn anh: Cái đó... Tôi về phòng trước đây.

Xoay người toan cất bước.

Cô lại đây! Đột nhiên Kiều Trạch cất lời, không nhìn cô.

Lộ Miêu ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh, thấy vẻ mặt anh khá căng, không hiểu sao trong lòng chợt nảy một cái, không dám đi đến.

Cô lén lút nhìn Lộ Bảo, Lộ Bảo ổng một tiếng, rồi im lặng nằm xuống ổ chó của mình.

Kiều Trạch cũng không thúc giục cô, chỉ bình tĩnh ngồi trên sô pha, hai tay khoanh trước ngực, không nhúc nhích.

Lộ Miêu do dự, thấp thỏm đi đến.

Sao vậy? Cô hỏi, giọng nói không tự giác mà nhỏ dần đi.

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô, cô mấp máy môi một cách mất tự chủ, hai mắt mở to, phòng bị không yên nhìn anh.

Quả thật... chỉ có phòng bị.

Kiều Trạch khẽ thở hắt ra, cầm chỉ vào sô pha bên cạnh: Ngồi đi.

Lộ Miêu tuân lời ngồi xuống, nhìn sắc mặt anh khác với lúc trước, có mấy phần nguội lạnh, nên không dám nói nhiều, chỉ thấp giọng hỏi anh: Tôi lại làm sai chuyện gì ư?

Giọng điệu dè dặt, vẻ mặt dè dặt, lại còn có vẻ bất an.

Đột nhiên Kiều Trạch nhớ lại câu Thẩm Kiều từng nói với anh, thừa thiếu thời của Lộ Miêu, là một quãng thời gian dè dặt như thế.

Anh thở dài, dần xuống sự khó chịu trong lòng, tay vươn về phía Lộ Miêu: Lại đây.

Lộ Miêu cẩn thận dịch về phía anh hai bước, thấy sắc mặt anh đã hòa hoãn lại không ít, người mới thoáng thở nhẹ ra, thấp giọng thì thào: Bộ bình thường anh đều có thói quen không nói chuyện, trưng ra khuôn mặt dọa người à?

... Kiều Trạch dần lòng nhìn cô, Lái xe của tôi, bao nuôi tiểu lang cầu, không phải vẫn chưa xin phép tôi sao?

Lộ Miêu: ...

Một lúc sau cô mới hiểu tiểu lang cầu* có nghĩa là gì, liền tức giận.

(*Tiểu lang cầu có nghĩa là trai bao, tuy nhiên không nhất thiết phải là loại mặt trắng như tiểu bạch kiểm.)

Cái gì mà tiểu lang cầu, còn không phải là anh đã cho phép rồi sao.

Kiều Trạch không nói gì, níu lấy tay cô kéo người đến trước mắt, nhìn chăm chăm quan sát cô.

Có Ôn Lai là được rồi? Anh hỏi, Từ bao giờ cô đã quen thân với cậu ta như thế?

Lộ Miêu bị hỏi khó, cô sao có thể suy nghĩ nhiều thế chứ, trước mặt Ôn Lai là cô giả vờ không quen anh, hơn nữa cô còn lợi dụng Ôn Lai đến giúp, tất nhiên không thể ngay giữa đường đẩy Ôn Lai ra đi theo anh được rồi.

Lộ Miêu chỉ cho là anh đang lo cô làm trái hợp đồng, trong thời kì hợp tác không nói chuyện yêu đương, ảnh hưởng đến kế hoạch của anh, bèn nhin không được thấp giọng giải thích: Tôi chỉ xin anh ta giúp một việc, không làm trái hợp đồng. Tôi không yêu đương gì hết.

Khẩu khí của Kiều Trạch bị cô chặn lại lên xuống không xong, buông cô ra: Đi nghỉ sớm đi.

Cái sự bất thường Kiều Trạch vừa dần xuống trong lòng lại dâng lên, chèn lên ngực anh mà khó chịu buồn bực thay, quay đầu nhìn cô một cái, cô thì hay rồi, cả người nhìn như không có sao cả, vừa đi vừa cúi đầu nhấn tin, có lẽ lại đang liên lạc tình cảm với Ôn Lai.

Đột nhiên Kiều Trạch không muốn che đậy lại vẻ bất thường trong lòng nữa, anh đứng lên, đi về phía phòng cô.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 40

Lộ Miêu vừa gửi tin nhắn cho Ôn Lai xong, đang chuẩn bị đóng cửa, thì một bàn tay bỗng nhiên chống trên ván cửa.

Cô kì quái quay đầu lại, trông thấy Kiều Trạch đứng ở cửa thì hơi bất ngờ, còn chưa kịp mở miệng, thì điện thoại trong tay đã bị anh giật lấy, ném lên giường, tay anh thuận thế khóa lấy bả vai cô, xoay cô nửa vòng, cả người cô đều bị ép sát lên cánh cửa.

Anh... Cô ngẩng đầu nhìn Kiều Trạch trước mặt, bất chợt câu nói bị nghẹn trong cổ họng.

Kiều Trạch đang nhìn cô, đôi mắt thâm trầm, ánh mắt yên tĩnh, nghiêm túc nhìn cô kĩ càng.

Ánh mắt anh khiến cô hơi hoảng, hơn nữa anh còn dùng tư thế cực kỳ mờ ám nhốt cô giữa lòng ngực anh và cánh cửa.

Anh... làm sao thế? Cô thấp thỏm đưa tay đẩy anh, nhưng đẩy không được.

Anh nhìn cô một cái, rồi bỗng cúi đầu, hôn cô.

Lập tức Lộ Miêu cứng người lại.

Anh có thể cảm nhận được sự cứng đờ của cô, đột nhiên trở nên kích động, hôn cô liên tiếp, thậm chí còn cạy mở môi cô ra, đầu lưỡi tiến vào thân tóc, hôn cô đầy gàn bướng lại mất khống chế, cánh tay dường như khế ép cô vào lòng.

Cô bị ép ngựa đầu tiếp nhận, khễ lùi bước, liền bị anh cuồng bạo ôm vào lòng, cọ sát trên môi tăng lên, không chấp nhận để cô trốn tránh, mà Lộ Miểu cũng không thể tránh được, cho đến cuối cùng khi anh đã hôn đủ rồi, mới buông cô ra.

Môi cô sưng lên, hơi thở đứt quãng.

Hơi thở của anh cũng không ổn định, tay ôm chặt lấy cô, nhẹ chạm trán vào trán cô.

Miểu ngốc, tôi thích em. Anh nói, giọng hơi khàn, khác hẳn với vẻ trầm ổn trước đó.

Cô ngẩn người nhìn anh.

Anh cũng nhìn cô, đợi một câu trả lời từ cô.

Cô hoảng hốt thất thần một lúc lâu, khi mắt dần trấn tĩnh lại thì cô mới chậm chậm đứng thẳng người lên, động tác ấy khiến trong lòng Kiều Trạch nặng trĩu, bất giác siết chặt tay, không để cô thoát.

Cô cũng không cố chấp vùng vẫy, chỉ nhìn anh đầy mộng lung, lúng túng nói: Nhưng... tôi không thích anh mà.

Bàn tay đặt trên lưng cô bất ngờ siết chặt, giọng của Kiều Trạch trầm đi mấy phần: Đây là lời thật lòng của em?

Lộ Miểu hơi chần chừ, nhưng rồi vẫn gật đầu: Tôi không thích bất cứ ai cả.

Tôi cũng ghét người khác nói thích mình. Cô cúi đầu, cúi thật thấp, tay khễ đặt trên cánh tay anh, nhẹ nhàng đẩy tay anh ra.

Anh đừng thích tôi. Cô nói.

Kiều Trạch nhìn cô không rời.

Cô cứ cúi thấp đầu, sắc mặt rất bình tĩnh, động tác lại chậm, đẩy tay anh ra xong còn đưa tay lên miệng khẽ lau đi, rồi mới ngẩng đầu nhìn anh, vẫn là dáng vẻ ngây ngốc ấy, nhưng ánh mắt lại thật bình tĩnh.

Sự bình tĩnh của cô khiến anh cảm thấy mình thật thảm hại, anh luôn để ý đến tâm tư vì cô mà thay đổi, lần lượt kháng cự nhưng lại không nhin được mà để ý đến cô, thậm chí còn có ý nghĩ biến cô thành của mình, không ngờ từ đầu đến cuối chỉ mình anh nhiệt tình còn người lại thờ ơ, một câu nhưng... tôi không thích anh mà vô cùng ngắn gọn của cô đã khiến anh trở nên thảm hại.

Anh thu tay về.

Tôi xin lỗi. Cúi đầu nói xong, Kiều Trạch xoay người bỏ đi.

Ấm áp trên lưng đột nhiên biến mất khiến Lộ Miểu cảm thấy mông lung, ngẩn ngơ một lúc lâu mới ngồi xuống giường.

Cô cả đêm ngủ không ngon, trong mơ đều là hình ảnh Kiều Trạch đè cô lên ván cửa, hôn cô một cách mất kiểm soát.

Tỉnh dậy sáng ngày hôm sau, tinh thần cô không tốt lắm, vẫn theo quán tính rời giường lúc sáu giờ, vừa đẩy cửa ra liền trông thấy Kiều Trạch cũng đúng lúc mở cửa, theo bản năng thu chân về.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, sau một đêm điều chỉnh, trạng thái của anh đã khôi phục lại vẻ thường ngày, cứ như chuyện tối qua không hề xảy ra.

Anh không để ý đến việc cô trốn tránh, tự mình rửa mặt, làm điểm tâm sáng.

Anh ngồi trước bàn ăn, còn cô buồn bực ngồi trong phòng không ra được.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cửa phòng cô, chợt tâm tình trở nên thật tồi tệ.

Anh khẽ thở dài, dần lòng, ăn hết bữa sáng, quay về phòng, cuối cùng bên ngoài mới truyền đến tiếng Lộ Miêu chào hỏi Lộ Bảo.

Đúng là cô đang tránh anh.

Ly cà phê cầm trong tay nhẹ đặt lên bàn máy tính, Kiều Trạch lại bất giác thở dài, quả đúng là tối qua anh đã không suy nghĩ thấu đáo rồi.

Hoặc nói là, không kiểm soát được.

Bóng đêm thường dễ khiến con người không không chế được tình cảm của mình.

Anh thích cô, thậm chí là có khát vọng với cô, đây là điều không thể nghi ngờ gì, nhưng niềm yêu thích khát vọng này không quá mãnh liệt đến mức chẳng thể cứu vãn, thậm chí là đến nông nổi không khống chế được, quả thật tối qua anh đã phóng túng bản thân mình, mới dẫn đến tình cảnh mạo phạm cô sau đó.

Anh mở cửa ra.

Lộ Miêu vừa mới rửa mặt xong, thấy Kiều Trạch thì lại không thanh thản lắm, tránh ánh mắt anh, không giống như trước, có thể

thoải mái chào hỏi anh.

Lộ Miêu. Anh gọi cô, người đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh khi mới quen cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh.

Chuyện tối qua đây... Tôi rất xin lỗi. Anh dừng lại, Là lỗi của tôi. Tôi cam đoan sẽ không để xảy ra chuyện tương tự thế nữa, cô cũng không cần phải mất tự nhiên hay gì đấy.

Lộ Miêu gật đầu: Được.

Nói thì nói thế, nhưng vẫn không dám nhìn thẳng anh, im lặng xoay người về phòng, ngay đến bữa sáng cũng không ăn.

Trên bàn có chút đồ ăn đấy. Anh nhắc cô.

Lộ Miêu lắc đầu: Tôi không đói.

Đột nhiên Kiều Trạch nổi nóng, giọng thấp đi mấy phần: Tôi nói, trên bàn có đồ ăn.

Lộ Miêu cũng nhận ra anh tức giận, im lặng một lúc, đáp ừm, rồi cảm ơn anh, dưới sự ép buộc của anh ngồi xuống lại bàn.

Tâm tình của Kiều Trạch lại trở nên tệ, xoay người về phòng, thay quần áo rồi ra ngoài.

Kiều Trạch không có nhà lại khiến Lộ Miêu thấy tự do rất nhiều, nhưng trong lòng vẫn buồn bực khó chịu, anh hôn cô, đột nhiên cô không biết phải đối mặt với anh thế nào nữa, cũng không biết phải tiếp tục hợp tác ra sao.

Một mình thần thờ ăn hết bữa sáng, Lộ Miêu không có tâm tình gì, dắt Lộ Bảo ra ngoài tản bộ.

Dường như bị nhiễm tâm trạng của cô, hôm nay Lộ Bảo cũng hơi ủ rũ, không còn hào hứng nữa.

Lộ Miêu dắt nó đến ngồi trên ghế trong công viên dưới lầu, nghiêng người xoa đầu, hỏi nó: Lộ Bảo, sao thế?

Lộ Bảo cúi đầu oảng, không đáp lại cô.

Tâm tình của Lộ Miêu cũng thấp dần, xoa đầu nó, không nói gì nữa, một mình ngồi trên băng ghế, suy nghĩ đã lan đến tận đầu taanjd đầu.

Cô cứ ngồi yên thế hơn nửa ngày.

Khi Kiều Trạch về thì từ xa đã trông thấy cô, một mình ngồi trên ghế, tay phải nắm lấy Lộ Bảo, im lặng, không biết đang nhìn gì, nghĩ gì, dù mắt đang nhìn thẳng, nhưng trong mắt hoàn toàn không có tiêu cự, chỉ im lặng ngồi nơi ấy.

Tiết trời cuối thu đầu đông vốn có vẻ âm u vắng lặng, cô cứ ngồi thế, không biết là do cảnh vật xung quanh, hay là do tâm tình, mà cả người cô, đều lộ ra một cảm giác bi thương.

Một cô gái mới hơn hai mươi tuổi, đang vào độ đẹp nhất trong cuộc đời, nhưng Kiều Trạch không hiểu vì sao cô lại có vẻ bi thương đáng lí không nên có ở tuổi này như thế.

Anh thở dài, đi về phía cô, ngồi xuống cạnh cô.

Rốt cuộc cô cũng hoàn hồn, quay đầu nhìn anh, hơi kinh ngạc: Anh về rồi à?

Ừ. Kiều Trạch nhẹ đáp, liếc mắt nhìn Lộ Bảo cụp đầu nằm bên chân, rồi lại giơ tay nhìn đồng hồ, hỏi cô, Chưa ăn trưa đúng không?

Lộ Miêu khẽ gật đầu: Vẫn chưa.

Kiều Trạch cầm lấy sợi dây dắt chó trong tay cô, rồi túm lấy cánh tay cô kéo cô dậy: Đi ăn trước đi.

Lộ Miêu bị ép đi theo anh đến quán ăn gần đó.

Anh gọi vài món, còn cô một mực im lặng, cho đến khi anh gấp thực đơn lại, cô mới ngẩng đầu nhìn anh, hỏi anh: Lần sát hạch thứ ba của tôi là đã thông qua hay chưa?

Kiều Trạch nhìn cô một cái, anh biết cô đang nói gì, lần đó ở Macau, cái gọi là đánh giá mức độ ăn ý giữa anh và cô, lúc đó anh thấy, vấn đề có thông qua hay không chẳng đáng nói, từ khi cô bắt đầu tiếp xúc với đám người Ngô Man Man Thương Kỳ, cô đã bị kéo vào thế cục này, giao tình giữa cô và Ngô Man Man quả thật tốt rất nhiều so với anh tưởng tượng.

Cũng xem như đã qua. Anh nói.

Cô im lặng một lúc lâu, hai tay nắm chặt chiếc ly.

Khi đó anh nói cho tôi cơ hội cân nhắc, tôi vẫn chưa cho anh câu trả lời đúng không? Cô hỏi.

Động tác của Kiều Trạch chợt dừng lại, ngược mắt nhìn cô, không nói câu gì.

Lộ Miêu cúi đầu, suy tính: Tôi cảm thấy mình không làm việc với anh được. Từ đầu tôi muốn làm cảnh sát, chẳng qua là vì em trai tôi. Thằng nhóc bị lừa hít ma túy, bị ép phải chơi ma túy, nó không muốn thế, nhưng lại không thể chống đối nổi. Tôi hận những kẻ buôn ma túy với những con nghiện kia, tôi cảm thấy nếu tôi bắt được một người thì sẽ bắt đi một người, có thể bắt được một người bị hại như em trai tôi.

Cô ngẩng đầu nhìn anh: Anh xem đi, tôi không có nhiều thiết tha với công việc này lắm.

Kiều Trạch nhìn cô, im lặng một lúc: Nên?

Tôi cảm thấy chi bằng mình quay về đội làm đi. Cô nói, Tôi khá thích công việc kia.

Kiều Trạch trầm mặc không nói.

Bữa cơm này kết thúc trong sự im lặng.

Sau khi về nhà đều tự quay về phòng.

Lộ Miêu chỉ vừa mới đóng cửa, điện thoại bất chợt vang lên, là Từ Gia Thiên gọi đến cho cô, sau một đêm say rượu, cô ấy đã tỉnh lại, nhất định đòi phải mời cô đi ăn để cảm ơn.

Lộ Miêu đồng ý, cô ở nhà có vẻ không thoải mái lắm.

Lúc Từ Gia Thiên gặp cô vẫn còn chút sợ hãi, Lộ Miêu không biết có phải do bản thân hơi nhỏ làm cô ấy bị thương nên vô hình

trung đã hình thành bóng ma tâm lí cho cô ấy hay là thế nào nữa, lúc gặp Từ Gia Thiên thì cô cũng có vẻ lúng túng, cô không biết phải đối mặt với người cô từng rất quý nhưng lại làm tổn thương đến người ta thế nào.

Chị... Khi món ăn vừa được đưa lên, Từ Gia Thiên cầm nước trái cây, cách một bàn sợ hãi nhìn cô, Tôi qua thật sự cảm ơn chị nhiều lắm.

Lộ Miêu mím môi cười: Không có gì.

Nụ cười của cô khiến Từ Gia Thiên hơi xấu hổ lại ngập ngừng, do dự một lúc, mới kín đáo nói: Chị à, sau này nếu có chuyện như thế nữa, thì chị có thể đừng để ý đến em được không?

Thật ra tôi qua đi xã giao với nhà sản xuất và đạo diễn của đoàn phim, suýt nữa em đã có được vai diễn kia rồi, Lê Quân Hạo cũng vất vả lắm mới giúp em có cơ hội này, kết quả lại bị chị... làm xáo trộn lên thế, đã thất bại cả rồi... Từ Gia Thiên nói xong có vẻ uể oải, lại bận tâm nhìn Lộ Miêu, Em không có ý trách chị, nhưng vai diễn ấy thật sự rất quan trọng với em. Em muốn phát triển trong giới giải trí, nếu như có thể nắm được vai diễn ấy, em có thể đi lên rồi.

Hôm nay em đã liên lạc với đạo diễn, ông ta đồng ý cho em thêm một cơ hội nữa, nhưng muốn cũng phải ra mặt nói xin lỗi mới được, chị xem, liệu có thể... đi xin lỗi với em không?

Lộ Miêu trực tiếp đứng dậy bỏ về.

Từ Gia Thiên vội vàng chụp lấy tay cô, thấp giọng nài nỉ: Đi mà chị, cơ hội này thật sự rất quan trọng với em, cũng chỉ là đi xin lỗi

thôi mà.

Chị không đi. Lộ Miêu rút tay về, Cả một đám căn bã vậy mà em còn trông chờ không buông, còn lâu chị mới để mình bỏ dỡ bị coi thường như thế.

Từ Gia Thiên bị cô nói đến mức sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Nếu không bọn em cũng sẽ không... Đang lảm bảm thì thấy Lộ Miêu nhìn mình, lập tức nuốt lại lời định nói, chỉ cầu xin nhìn cô, Chị... em xin chị đấy...

Anh có đồng ý không? Cô hỏi.

Từ Gia Thiên không dám lên tiếng.

Lộ Miêu trực tiếp lấy điện thoại ra, gọi điện cho Từ Gia Diên, lập tức Từ Gia Thiên hoảng hốt, vội vàng ngăn lại: Em không đi, em không đi nữa, chị đừng nói với anh em.

Lộ Miêu không cáo tố trước mặt cô ấy, nhưng trên đường về nhà vẫn gửi tin nhắn cho Từ Gia Diên, nói sơ qua tình hình của Từ Gia Thiên với anh.

Lúc cô về đến nhà thì Kiều Trạch đã có mặt, thấy cô đi vào, bèn quay đầu gọi cô: Lộ Miêu, cô đến đây chút.

Lộ Miêu đi đến: Sao thế?

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô: Cô nói thật đi, có phải cô muốn rút lui là vì chuyện tôi qua không?

Lộ Miêu do dự, rồi vẫn gật đầu: Quả thật có phần.

Là anh nói không được đưa chuyện tình cảm vào công việc, nhưng giờ anh lại thế này... Lộ Miêu thấp giọng, Tôi cảm thấy anh cũng chưa công việc hóa đủ.

Cô lén nhìn anh: Đây là công việc liều mạng. Tôi không muốn chưa hiểu gì đã dính vào.

Kiều Trạch: ...

Một lúc sau Kiều Trạch mới xóa đi được cơn nóng giận ở ngực, bình tĩnh nhìn cô: Nói thật?

Lộ Miêu mím môi không đáp.

Một khi cô không nói gì thì Kiều Trạch bắt bí cô bết tắc, cô sẽ tìm lí do qua loa tắc trách, nhưng biết cách dùng lời của anh để chặn họng anh, chỉ ít đã chứng minh, cô đã không còn buồn bực khó chịu như lúc sáng, ít nhất khi đối mặt với anh thì cô đang cố gắng để mình thoải mái hơn.

Anh hít sâu một hơi, bình tĩnh nhìn cô: Lộ Miêu, cô có biết là, tôi cần sự giúp đỡ của cô.

Anh chỉ vào tai mình, đoạn nói: Tôi qua đúng là tôi đã đi quá giới hạn, là tôi không xử lí tốt tình cảm cá nhân, tôi xin lỗi. Nhưng tôi có thể cam đoan với cô, sẽ không xảy ra tình huống tương tự nữa.

Bây giờ cô cũng đã đi theo kế hoạch rồi, tôi không hi vọng cô bỏ ngang giữa chừng.

Lộ Miêu nhìn anh, im lặng một lúc lâu: Tôi muốn suy nghĩ kĩ lại đã. Nhưng mà...

Cô thấp thỏm nhìn cái: Tôi muốn kí một bản hợp đồng.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 41

Nhưng Kiều Trạch không cho cô cơ hội mở miệng: Nếu cô cảm thấy công việc này có ý nghĩa, thì cô phải làm. Còn nếu thấy nó vô nghĩa, thì tôi không ép. Tôi không chấp nhận việc lắt bát kì điều kiện gì để uy hiếp.

Lộ Miểu không nói không rằng, mím môi ngồi yên, một lúc sau mới lúng túng nói: Tôi cũng không phải được voi đòi tiên ép anh cái gì, tôi chỉ không hi vọng trong thời gian hợp tác sau này, có người mượn danh nghĩa công việc động chân động tay với tôi.

Kiều Trạch: ...

Lời cô khiến anh thấy thật thảm hại, anh không biết nên khen cô thẳng thắn hay là EQ thấp, hay là cố ý nhắm vào anh.

Anh bị đâm không thoải mái tí nào.

Sẽ không bao giờ có chuyện như thế nữa. Anh nói, rồi đứng lên, Mai tôi sẽ liên hệ với bên đội trưởng Tiểu, cậu ta sẽ cho cô biết thời gian nhận chức cụ thể. Còn bên tôi, nếu cô đồng ý ở lại, thì cứ ở, còn không muốn, thì tôi chúc cô làm việc vui vẻ. Còn nữa, cảm ơn cô trong khoảng thời gian này đã nỗ lực rất nhiều. Bên đội trưởng Tiểu sẽ trả tiền lương đúng hạn cho cô.

Rồi người đi về phòng.

Lộ Miểu ngồi trên sofa không cử động, cô vốn do dự không chắc, thêm lời của Kiều Trạch lại khiến cô rơi vào khoảng không

mù mờ do dự. Đúng là cô muốn về lại đội truy bắt ma túy, nhưng trong thời gian này hợp tác với Kiều Trạch rất vui vẻ, thậm chí cô còn rất hưởng thụ loại công việc này, nhưng cô lại chẳng có cách nào để tiếp tục như trước, thản nhiên đối mặt với Kiều Trạch.

Cô không biết bây giờ phải làm sao, cũng không có người có thể bàn bạc, một mình ngồi trên sô pha buồn bực có nghĩ cũng không nghĩ ra sau này phải thế nào, ngược lại nghĩ lui nghĩ tới liền mệt đến mức ngủ thiếp đi.

Kiều Trạch phát hiện ra thật đúng là bất kì ở đâu chỗ nào cô đều có thể ngủ được, hơn nữa còn không hề kiêng dè trong phòng còn có một người đàn ông.

Đây cũng không phải là lần đầu tiên cô thiếp đi trên sô pha phòng khách, trời lạnh cũng không đắp chăn, cuộn tròn người rúc vào một góc sô pha, người ngủ say sưa, không gặp ác mộng nữa.

Sau khi từ Macau trở về thì hai người không còn chung phòng nữa, Kiều Trạch không biết đến tối cô có gặp ác mộng không, ít nhất anh không còn nghe thấy tiếng động kì quái của cái đêm cô ở nhờ đó.

Anh nhìn cô lúc này cuộn tròn trên ghế, chăm chú nhìn một lúc lâu, cuối cùng không yên tâm, đi về phía cô, cúi người vỗ vào cô gọi cô dậy, để cô về phòng nghỉ ngơi.

Gọi mấy tiếng nhưng cô vẫn không tỉnh, hình như khi cô đã ngủ thì rất khó đánh thức.

Kiều Trạch không biết một cảnh sát như cô, sao lại không có tí cảnh giác nào như thế, hay là vì chẳng qua đang ở trong nhà anh, cô

yên tâm về anh, nên mới thu lại sự cảnh giác?

Anh trầm ngâm một lát, ôm ngang lấy cô, đưa cô về lại phòng.

Tư thế thay đổi khiến cô có phản ứng, khẽ ưm một tiếng rồi xoay người, tìm đến nương theo nguồn nhiệt, như một nàng mèo nhỏ, im lặng rúc vào lồng ngực anh, dù người chưa tỉnh.

Kiều Trạch cúi đầu nhìn cô, cả gương mặt cô gần như chôn vào lồng ngực anh, hơi thở ấm áp phả trên ngực anh, yếu ớt lại ngứa ngáy.

Anh khe khẽ thở dài, nhẹ đặt cô lên giường, kéo chăn bông phủ lên người cô, cô trở người, một góc chăn bông rồi ngủ thật say sưa.

Kiều Trạch nhìn gương mặt say ngủ bình yên của cô, rõ ràng vẫn là gương mặt ấy, không thay đổi gì so với lúc mới gặp, nhưng khi nhìn lại thì ngực anh lại có cảm xúc không nói rõ thành lời.

Anh đã gặp qua rất rất nhiều người, cũng chẳng rõ vì sao khi nhìn gương mặt này, tim lại đập kịch liệt, nhưng người đâu có gì khác lạ.

Rõ ràng không khác gì người bình thường, không gặp rào cản xã giao cũng như rào cản giao tiếp, lại như cho đến giờ vẫn chưa thoát được chứng tự kỉ của năm sáu tuổi ấy.

Bàn tay anh bất giác vuốt gò má cô, nhìn một lúc, lại không kiềm chế được, cúi người, nhẹ nhàng hôn cô.

Cô rên một tiếng, tay anh luồn vào trong tóc cô, giữ chặt đầu cô, hôn càng thêm sâu, có chút khó kìm lòng nổi.

Trạng thái thiếu dưỡng khí khiến cô không thoải mái trở mình, anh chột tình lại, ánh mắt phức tạp nhìn sang cô, nhúu mày lại, động tác dừng lại, rồi sau đó buông cô ra.

Hôm sau khi Lộ Miêu tỉnh lại ở trên giường thì thấy khó hiểu, cô không nhớ mình về phòng khi nào, chỉ nhớ tối hôm qua nằm trên sofa suy nghĩ, nghĩ đi nghĩ lại rồi không có sau đó.

Lúc cô dậy thì Kiều Trạch đã ra ngoài, trên bàn còn bày chút đồ ăn sáng.

Anh đã đâm thủng cánh cửa sổ này, giờ khiến cô ăn đồ của anh xài đồ của anh, đều không cảm thấy dễ chịu gì lắm.

Tự cô đi xuống lầu mua hai cái bánh bao cứu đói.

Vừa ăn xong thì đội trưởng Tiểu gọi đến, bảo cô thứ hai đi làm nhiệm vụ.

Cô đã không cần phải đau đầu vì chuyện đi hay ở nữa, anh đã đưa ra quyết định thay cô.

Hợp tác chấm dứt.

Lộ Miêu không thể nói rõ là tư vị gì, có chút khó chịu, lại có chút thần thờ mông lung, nhưng lúc trước khi chuyển đến là do dựa vào hợp tác, vì để nuôi dưỡng độ ăn ý và hiểu thêm về nhau, bây giờ hợp tác đã chấm dứt, quả thật cô không nên ở lại đây làm phiền anh nữa.

Cũng mau nhà thuê lúc trước vì mới đóng tiền nhà, chưa hủy hợp đồng, nên bên kia vẫn để trống.

Nói chuyện điện thoại với đội trưởng Tiểu xong, cô lập tức xắn tay thu dọn hành lý của mình, trong chiều hôm đó liền dọn ra ngoài, chìa khóa và tiền nhà đặt trên bàn, còn quần áo giày dép anh mua cho cô, ban đầu ở Macau vì yêu cầu công việc, nay cũng để lại trong phòng không đem đi, thẻ card cũng đặt trên bàn với chìa khóa.

Lúc cô kéo vali đi thì Lộ Bảo căn ống quần cô, kêu lên oảng oảng.

Lộ Miêu cúi người sờ đầu nó, vỗ về nó một lúc, rồi mới rời đi.

Sau khi quay lại căn nhà đã thuê, Lộ Miêu gửi tin nhắn cảm ơn Kiều Trạch.

Lúc Kiều Trạch nhận được tin nhắn thì đang ở chỗ của Thẩm Kiều, anh còn đang điều tra quan hệ giữa Trương Khởi và chị em Lộ Miêu Lộ Tiểu Thành.

Tên Trương Khởi này từng theo đuổi Lộ Miêu. Thẩm Kiều nói, chỉ vào Trương Khởi trong ảnh, Cóc ghê mà cũng muốn ăn thịt thiên nga.

Điện thoại Kiều Trạch rung lên, đang định mở tin nhắn ra xem, nghe Thẩm Kiều nói thế, bèn nghiêng đầu nhìn máy tính: Anh ta?

Thẩm Kiều gật đầu: Nghe nói theo đuổi rất hăng, gây âm ỉ gần như cả trường học đều biết. Bởi vì vậy mà cô nhóc còn bị trường mời nói chuyện mấy lần.

Sau đó có qua lại không? Kiều Trạch hỏi.

Đương nhiên là không.

Kiều Trạch lắc đầu cười: Xem như cô ấy vẫn còn có mắt nhìn.

Bấm mở tin nhắn, xem xong thì lập tức mặt lạnh đi.

Tin nhắn tạm biệt của cô khách sáo có lẽ, cái gì mà cảm ơn anh trong thời gian này đã chăm sóc, cũng xin lỗi vì đã mang đến nhiều phiền toái cho anh, cũng xin lỗi đã cô phụ sự kì vọng của anh, cũng không đủ khả năng hoàn thành nhiệm vụ anh đã giao cho cô, cũng cảm ơn anh cho cô một cơ hội nữa về lại đội, quãng thời gian qua quả thật cô đã học hỏi được nhiều, cảm ơn anh...

Cả một đoạn dài, không ít mấy câu vô nghĩa, lại chẳng có lấy một câu khiến người đọc thoải mái.

Thậm Kiều thấy sắc mặt Kiêu Trạch không tốt lắm, lo lắng nhìn anh: Sao thế?

Không sao. Kiêu Trạch thu lại điện thoại, Cậu giúp tôi xem, liệu có thể tìm được Lộ Tiểu Thành đã mất tích không, Trương Khởi bị trục xuất nay đã về, bên ấy có thể có manh mối.

Công việc xong xuôi, liền rời đi.

Anh về thẳng nhà, quả nhiên trong nhà đã người đi cảnh trống, ngoại trừ chìa khóa tiền thuê nhà thẻ card đặt trên bàn, còn quét sạch một lượt nhà cửa cho anh, quả đúng là khách thuê phòng chu đáo chăm chỉ.

Lần một lần hai, không hề báo trước, ra đi gọn gàng nhanh nhẹn, không mảy may dây dưa chút nào.

Thật đúng là người lẳng lặng làm chuyện lớn, khiến người khác trở tay không kịp.

Kiều Trạch quay đầu nhìn Lộ Bảo nằm bất động bên bàn, khê đá vào nó một cái: Cô ấy lại bỏ lại mày chạy đi rồi?

Lộ Bảo kêu oăng lên, nhìn anh một cái, rồi không lên tiếng.

Kiều Trạch cũng không mở miệng thêm nữa, người ngồi xuống sô pha, nhà vẫn là nhà, nhưng lại cảm thấy trống trải, cánh cửa kia cũng sẽ không có người đẩy vào từ bên ngoài mỗi ngày nữa.

Cảm giác này đúng thật là không dễ chịu gì cho lắm, với anh cũng thật lạ lùng.

Kiều Trạch phát hiện tâm trạng của mình đang bị Lộ Miểu làm ảnh hưởng nghiêm trọng, gần đây sự chú ý của anh đã chuyển từ vụ án sang trên người Lộ Miểu, sự bình tĩnh của anh, sự lý trí của anh, thậm chí là phán đoán của anh gần như bị cô bào mòn không còn sót lại chút nào.

Kiều Trạch nhớ đến đủ kiểu khác thường của mình trong thời gian này, cuối cùng ép bản thân bình tĩnh lại, anh không đi tìm cô, cũng không gọi cho cô, chỉ nhắn tin lại cho cô: Đừng khách khí., rồi gửi lại số tiền thuê nhà cô để lại vào tài khoản của cô.

Lộ Miểu nhìn chằm chằm vào ba chữ kia một lúc lâu, có chút thần thờ, lại có đó chút thoải mái, từ trước đến nay cô không bao giờ đem đến cho mình gánh nặng tâm lý quá lớn, nhanh chóng xoay người dọn dẹp phòng tước.

Hôm nay mới là thứ tư, cách ngày báo danh còn bốn ngày, cô muốn tìm công việc làm thêm, giải quyết chuyện cấp bách.

Số tiền thuê nhà cô gửi cho Kiều Trạch, đều là do lần trước Lộ Bảo kiếm được, đến một phần cô cũng không giữ lại.

Chỉ có ba bốn ngày, Lộ Miêu tìm việc cũng không kén chọn, nơi nào nhiều tiền thì đến, trông thấy quán bar trong thành phố có tuyển phục vụ ban đêm liền qua đó, không ngờ ngày hôm sau cô lại gặp phải Ngô Man Man đến ăn chơi.

Ngô Man Man cũng khá bất ngờ khi gặp cô chỗ này, ngạc nhiên gọi cô lại, hỏi cô sao lại chạy đến nơi này.

Qua lại với Ngô Man Man cũng kha khá, Lộ Miêu đã sớm thấu rõ tính tình cô ấy, bèn hạ bút thành văn đối phó với cô ấy.

Chia tay với tổng giám đốc Kiều rồi, giờ thất nghiệp, chẳng còn cách nào cả, dù sao cũng phải sống. Lộ Miêu nói, Lúc trước đi theo anh ấy là dựa vào cơ thể này, chứ em không thạo ngón nghề nào cả, với lý lịch này của em, đến công ty tiền lương cũng chỉ được hai ba ngàn, làm việc vất vả, đến ngay túi xách cũng chẳng mua nổi.

Rồi chỉ ra ngoài cửa: Làm thêm buổi tối ở đây còn có tiền boa hơn 300, một ngày chỉ làm 5 tiếng, có lợi hơn là đến công ty làm.

Ngô Man Man nhú mày: Bạn trai em đâu?

Anh ấy chỉ biết ăn xài, đến mình còn chưa nuôi nổi, còn hi vọng gì mà nuôi em chứ. Lộ Miêu thở dài, mắt nhìn ra bên ngoài, Có khi nghĩ lại, còn không bằng tìm cơ hội câu một người đàn ông khác cho rồi.

Ngô Man Man trách cô một câu: Nói vớ vẩn gì thế.

Nghĩ ngợi một hồi, rồi lại nói với cô: Em đừng ở đây chà đạp mình nữa, lát nữa về để chị hỏi Thương Kỳ, xem liệu anh ấy có thể sắp xếp cho em một công việc trong công ty được không, còn đãi ngộ tiền lương thì cũng tạm.

Lộ Miêu chân chừ chốc lát, sau đó gật đầu: Làm phiền chị Man rồi.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 42

Tiểu Trạh nhìn bộ dạng này của Kiều Trạh, không rõ anh đang nghĩ gì.

Người lúc trước là anh muốn đi, bây giờ còn chưa đến mấy ngày, cũng là anh muốn đưa về.

Anh ta không thể nào hiểu nổi, tự dưng sao anh lại nói không cần là không cần, hỏi hai lần cũng chỉ nhận được bốn chữ: Cô ấy không hợp.

Không có sự giúp đỡ của cô ấy, cậu xác định cậu có thể làm được ư? Cuối cùng nhìn không được, Tiểu Trạh hỏi, trực tiếp viết chữ ra đưa đến.

Kiều Trạh đưa mắt nhìn, lật giấy tờ hồ sơ trong tay, đầu không ngẩng lên: Tôi sống hơn ba mươi năm, quen cô ấy cũng chỉ mới mấy ngày, làm gì đến mức không có cô ấy thì không được?

Chuyện này có thể giống nhau sao? Cậu sống hơn ba mươi năm, nhưng làm kẻ điếc mới mấy ngày?

Kiều Trạh không đáp.

Qua mấy ngày bình tĩnh, anh đã quen với việc trong nhà vắng bóng Lộ Miêu.

Suy cho cùng thì qua lại không sâu, sẽ có thương xót thậm chí là chút yêu thích, nhưng không đến mức không thể dứt bỏ được.

Cô đồng ý quay về, anh cảm ơn cô.

Cô không muốn, anh cũng chẳng cưỡng cầu.

Có hàng nghìn hàng vạn cách thức, không nhất thiết phải ép cô trói buộc cùng anh mới là lối thoát.

-

Lộ Miêu không đến trong đội báo danh, cũng không hẹn gặp Ngô Man Man.

Dù đã nhiều ngày trôi qua, cả người cô vẫn như rơi vào màn sương dày đặc.

Cô chưa từng lộn xộn vô trật tự như thế.

Đã nhiều năm, cô đều xác định mục tiêu của mình rõ ràng, một lòng một dạ trở thành cảnh sát của đội truy bắt ma túy, và đi tìm Lộ Tiểu Thành, bởi thế cuộc sống của cô cho đến tận bây giờ đều rất đơn điệu nhạt nhẽo.

Cô cứ ngỡ mình đã quen với vẻ đơn điệu nhạt nhẽo này rồi, nhưng trong giai đoạn sống chung với Kiều Trạch, cô chợt nhận thấy cuộc sống của cô cũng có thể muôn màu vui vẻ, ngày ngày dẫn Lộ Bảo đi dạo, đấu võ mồm với Kiều Trạch, thật ra thế mà lại rất vui vẻ.

Cô nhớ những ngày đều có người nhắc nhở quan tâm, nhưng cô biết mình không thể quay về được, cũng như Châu Mân Mân rất cuộc chẳng thể về nhà như cô.

Lộ Miểu buồn bực ngủ ở nhà một ngày, đến tối thì Ngô Man Man gọi cô, hẹn cô ra ngoài ăn cơm.

Cứ chung đụng nhau như thế, có lẽ Ngô Man Man đã xem cô là tri kỷ rồi.

Lộ Miểu không muốn buông bỏ mối quan hệ này với Ngô Man Man.

Sau một lúc do dự, cô vẫn ngồi dậy thay quần áo ra ngoài.

Ngô man Man chọn nhà hàng sa hoa trong thành phố, Lộ Miểu ở khu ổ chuột tại ngoại thành, đi xe bus mất hơn hai giờ mới đến nơi.

Lúc cô đến thì Ngô Man Man đã tới, Lộ Miểu còn tưởng cô ấy có chuyện gì, không ngờ chỉ buồn đưa hóng chuyện, kéo cô lên xem bạn trai mới của Từ Gia Thiên, là minh tinh đang nổi Lê Quân Hạo.

Từ sau khi quen nhau ở Macau về, Ngô Man Man luôn giữ liên lạc với Từ Gia Thiên.

Từ Gia Thiên khéo miệng, lại hay khen người khác, cô ấy với Ngô Man Man cũng như Ngô Man Man với Hoàng Giai Ngâm, Ngô Man Man nịnh nọt Hoàng Giai Ngâm đã lâu, nay đột nhiên xuất hiện một cô bé cả ngày xu nịnh mình, đương nhiên cô ấy khá thích.

Hôm nay cô ấy đặc biệt tới đây dùng cơm, là theo Từ Gia Thiên nói, Đến giúp em ấy đánh giá bạn trai mới.

Cô ấy với Lê Quân Hạo qua lại chưa được mấy ngày, tuy là Lê Quân Hạo theo đuổi cô ấy, cô ấy lại muốn vào chốn giải trí, đương nhiên sẽ bám lấy cành cây to là Lê Quân Hạo này, hôm nay để Ngô

Man Man đến, là muốn để Ngô Man Man nhìn xem giúp mình, rốt cuộc có thể nhờ vả Lê Quân Hạo được không.

Ngô Man Man chỉ đơn giản là vì có một mình không ai trò chuyện, nên mới kéo theo Lộ Miêu.

Để tránh bị Lê Quân Hạo phát hiện, Từ Gia Thiên còn đặt riêng một phòng bao, cô ấy với Lê Quân Hạo ở bên ngoài, để Ngô Man Man và Lộ Miêu ở trong.

Chỉ đưa mắt một cái Lộ Miêu đã nhận ra đại minh tinh tên Lê Quân Hạo này, không phải vì quảng cáo đầy rẫy, mà là vì anh ta có mặt trong phòng bao tối hôm đó.

Lúc đó Từ Gia Thiên uống say khướt, lão đảo bị tên đàn ông khác ôm vào lòng, vậy mà anh ta ngồi đối diện đó chỉ nhìn đầy thờ ơ.

Chỉ dựa vào điều đó, Lộ Miêu lập tức phủ nhận người đàn ông này, thế nên khi cơm nước xong xuôi, Từ Gia Thiên lén hỏi ý kiến của Ngô Man Man và thì Lộ Miêu nói thẳng với cô ấy, người đàn ông này không đáng tin cậy.

Bởi vì chuyện Lộ Miêu làm mất vai diễn của Từ Gia Thiên, nên khi thấy cô cũng muốn phủ nhận cơ hội duy nhất mình nắm bắt được, thì không mấy vui vẻ lắm, lăm bằm nhìn cô một cái: Em cũng đâu hỏi ý của chị...

Lời này khiến bầu không khí trở nên khó xử.

Ngô Man Man cười hòa giả, Lộ Miêu đứng một bên không đề ý đến Từ Gia Thiên.

Từ Gia Thiên nhìn bộ dạng của Lộ Miểu, cũng biết mình nói sai, rồi lại nhận lỗi với cô, nói hộ người đàn ông kia: Lê Quân Hạo là đàn ông tốt, chị xem mấy tờ báo kia đi, đều lên ngay mặt bìa, con người anh ấy cũng rất ôn hòa, sẽ không đối đãi tệ với em đâu.

Hơn nữa em với anh ấy còn là bạn học, anh ấy là đàn anh của em, em hiểu rõ mà.

Lộ Miểu không lên tiếng, không phát biểu ý kiến cũng không bình luận, nếu cô biết Ngô Man Man hẹn cô vì chuyện Từ Gia Thiên, còn lâu cô mới đến.

Chỗ cô ở không có xe bus lúc sáu giờ tối, bây giờ đã hơn chín giờ, cô không về được, mà cũng không thể lại tá túc chỗ Kiều Trạch được.

Cuối cùng Lộ Miểu không thể không gọi điện cho Diêu Linh Linh, tính sang ở nhờ chỗ cô ấy.

Diêu Linh Linh đã thông qua kì sát hạch, trở thành cảnh sát chính thức, đã kết thúc đợt tập huấn, bây giờ đang thuê nhà ở bên ngoài.

Tin tức Lộ Miểu quay về đội vẫn được Tiểu Trạm giấu chưa thông báo, không ai biết Lộ Miểu đã về lại đội, chỉ biết cô bị loại ngay trong lần sát hạch đầu tiên, ngay đến Diêu Linh Linh cũng không rõ chuyện, trông thấy Lộ Miểu bây giờ có vẻ chán nản, bèn không nhìn được cảm thấy đáng tiếc thay cô.

Có nhiều chuyện Lộ Miểu không cách nào nói rõ được, để mặc cô ấy thỏa sức mắng nhiếc phó cục trưởng Lưu và đội trưởng Tiểu không có tình người, thấy laptop đang đặt trên bàn, bèn thuận tiện cầm lấy.

Laptop là Diêu Linh Linh ghi chép lại lúc họp, bên trên đầy chữ cái, riêng sáu chữ tình báo đặc biệt số bảy được khoanh tròn lại, tầm mắt của Lộ Miểu cũng dừng trên đó.

Vừa lúc Diêu Linh Linh trông thấy, bèn nói một cách tiếc nuối: Hôm nay đang họp thì phó cục trưởng Lưu có nhắc đến một người, nghe nói là tình báo đặc biệt tinh anh của sở tình, là một người rất lợi hại, điều tra hình sự chống khủng bố tháo bom truy bắt ma túy, gần như là toàn năng, đáng tiếc đã mất rồi.

Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn cô ấy: Mất thế nào?

Nghe nói là bất ngờ khi chấp hành nhiệm vụ. Diêu Linh Linh nói, Tớ cũng không rõ lắm, phó cục trưởng Lưu không nói rõ, ông ấy chỉ dùng anh ta làm ví dụ thôi, cái gì mà truyền kỳ của đội cảnh sát, chúng tớ phải học tập theo anh ta gì đó.

Lộ Miểu hơi miễn cảm với hai chữ truyền kỳ: Lại thêm một truyền kỳ nữa à?

Diêu Linh Linh ngạc nhiên nhìn cô: Còn ai nữa à?

Thì chính là... Lộ Miểu nghiêng đầu suy nghĩ, cuối cùng không định nhắc đến Kiều Trạch, chỉ lắc đầu, Không nhớ ra. Tớ chỉ nhớ là đã có ai đó nhắc đến với mình rồi.

Diêu Linh Linh gật đầu, không hỏi thêm gì.

Lộ Miểu tò mò: Nếu tình báo này đã lợi hại đến vậy, sao lại gặp bất trắc như thế? Đối thủ đáng sợ lắm sao?

Diêu Linh Linh lắc đầu: Đây cũng không rõ. Chỉ là nghe nói hồi đầu năm xảy ra chuyện, sau đó người mất.

Đầu năm? Lộ Miêu nhú mày, Nam hay nữ?

Là nam. Diêu Linh Linh cũng không chắc lắm.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 43

Lộ Miêu gật đầu như có suy nghĩ: Vậy phó cục trưởng Lưu có kể tình hình lúc anh ta xảy ra chuyện không?

Nói cái gì mà... Lộ Miêu hơi dừng, Bên cạnh anh ta lúc đó có phụ nữ chẳng hạn?

Diêu Linh Linh phụt cười một tiếng: Cậu nghĩ đi đâu thế hả, đâu có chuyện thế chứ, cái chết này nhiều nghi ngờ lắm.

Lộ Miêu thấy Diêu Linh Linh hiểu lầm ý của cô, trong xe anh ta có phụ nữ cũng không nhất thiết phải làm loại chuyện ưót ái gì, nhưng nghĩ lại cô nghi ngờ cũng quá thiếu đạo lý, không thể vì hai chữ truyền kỳ này mà đi nghi ngờ người ta được.

Cô nhớ lần trước nhờ Diêu Linh Linh hỏi thăm lai lịch của Kiều Trạch, vốn muốn hỏi cô ấy chút tình hình, nhưng ngẫm lại cô với Kiều Trạch không còn hợp tác nữa, tìm hiểu lai lịch của anh cũng không còn ý nghĩa gì đối với cô, bèn nuốt vào lại những lời vừa nhảy ra đến miệng.

Cô ở nhà Diêu Linh Linh một đêm, mới rạng sáng ngày hôm sau đã về.

Ngồi trên xe bus, theo thói quen lên mạng đọc tin tức, vừa mới mở trình duyệt ra thì thông báo chủ động đã gửi đến một tiêu đề giải trí, chuyện Lê Quân Hạo yêu đương thực ảo được công bố, bức ảnh trên bản tin chính là chụp được khi Từ Gia Thiên và Lê Quân Hạo hẹn hò.

Lê Quân Hạo là nam minh tinh có nhân khí khá đỏ, hình tượng trong công chúng đều tích cực đi lên, mà khi tin tức anh ta yêu đương truyền ra, cả weibo như bùng nổ, những tìm kiếm nóng liên quan đến mảnh tình này cũng đều hot, nhờ thế mà Từ Gia Thiên cũng được tìm kiếm rất nhiều, cũng một phần do bối cảnh của Từ Gia Thiên, nên chỉ trong vòng nửa ngày ngắn ngủi, nhân khí của cô đã được Lê Quân Hạo kéo lên.

Imm gọi điện cho Lộ Miêu, trong điện thoại trực tiếp khen Từ Gia Thiên có tâm cơ, người nhìn thì có vẻ đơn thuần, nhưng lại không thiếu chút tâm tư, nhờ vào nhân khí của sao đang nổi để mình nổi tiếng hơn, nhưng một minh tinh nhân khí đỏ như Lê Quân Hạo, đồng ý để cô “mượn” nhân khí như thế, có lẽ là yêu Từ Gia Thiên thật, Ngô Man Man lại không nhận được khen Từ Gia Thiên dù dễ đàn ông khéo lắm, nói đến đây lại không kiềm chế được khuyên cô nên coi trọng Kiều Trạch, người đàn ông Từ Gia Thiên ngắm thật sự là Kiều Trạch kia.

Lộ Miêu không nói gì.

Em với anh ấy đã chia tay rồi. Cô nói, Thật sự đã chia tay rồi, không phải sinh nhật chị Giai Ngâm mấy hôm trước em đưa bạn trai đến đấy sao?

Miêu Miêu à, nói thật thì. Ngô Man Man không nhận được khuyên cô, Tổng giám đốc Kiều vừa đẹp trai lại có tiền, nhìn mạnh hơn anh bạn trai kia của em nhiều lắm. Em không xem xét kỹ chuyện nắm chặt tổng giám đốc Kiều sao, chị thấy anh ấy cũng khá thân mật với em đấy chứ.

Đó là khi người ta nhìn trúng em thôi. Lộ Miêu lắm bả, Anh ấy cũng không thèm điện thoại cho em, không phải là định để em về

năn nỉ anh ấy đấy chứ?

Phụ nữ thỉnh thoảng vẫn nên mềm chút, đàn ông đều thích kiểu này.

Nhìn đi. Lộ Miêu đưa mắt ra ngoài cửa sổ, vừa đúng lúc xe bus chạy qua nhà hàng tối qua, ngoài cửa còn treo bảng thông báo tuyển phục vụ, cô hơi do dự, đến khi xe bus dừng lại thì xuống xe.

Ngô Man Man nghe thấy tiếng xe báo dừng lại từ trong điện thoại, ngạc nhiên hỏi cô: Sao em lại ngồi xe bus?

Không có tiền đấy. Lộ Miêu xuống xe, Lúc em ở với tổng giám đốc Kiều thì đều là tiền của anh ấy, em cũng không để ý đến việc gửi ngân hàng, bây giờ chia tay rồi, cuộc sống về lại với ảnh nghèo rớt mồng tơi.

Rồi lại hỏi cô ấy: Chị Man, chị có công việc nào ổn không, giới thiệu em được không?

Cái này để chị về hỏi lại đã. Giọng điệu của Ngô Man Man có vẻ qua quýt, Bạn trai em đâu?

Câu vừa rồi của Lộ Miêu chỉ là buột miệng nhắc đến, không trông cậy gì vào việc cô ấy để ý, thở dài nói: Anh ấy chỉ biết tiêu dùng, vừa tốt nghiệp làm gì có tiền chứ.

Dứt lời lại không nhận được oán trách: Hôm đi sinh nhật chị Cao Phi là em lén lái xe của tổng giám đốc Kiều đấy, người đến đó đều có máu mặt, em sao có thể khó coi được. Bạn trai em ngoài việc đối tốt với em, thì mấy mặt khác quả thật không được, quá nghèo.

Quả đúng là nghèo không có ý nghĩa gì, mua chút đồ trang điểm còn phải suy nghĩ xem trong ví còn mấy tiền. Ngô Man Man ngáp đầy đồng cảm, Nên chị mới khuyên em đi tìm tổng giám đốc Kiều đấy. Không tính đến chuyện bộ dạng tai to mặt lớn kia, mà chỉ nói đến việc đẹp trai thôi là ngon rồi, dù không có tiền, ngủ không với một người đàn ông như thế thì em cũng kiếm được lãi đấy biết không?

Lộ Miêu: ...

Một khi nói đến loại chuyện này, Ngô Man Man không chút kiêng dè: Nhưng mà nói thật, với thể trạng này thân hình này của tổng giám đốc Kiều, khả năng ở phương diện đó của anh ấy cũng không tệ đúng không? Vậy sao em có thể bỏ anh ấy chứ, hay anh ấy chỉ là kẻ ngoài mạnh trong rỗng, mặt kia không được?

Lộ Miêu bị sắc nước bọt của mình.

Ngô Man Man bật cười: Có gì mà xấu hổ chứ. Nói thật, em cũng quá dứt khoát đấy, nói chia tay liền chia tay, không phải anh ta không được thật đấy chứ, nếu không sao lại lại bỏ anh ấy mà chọn bạn trai em kia chứ?

Lộ Miêu không thể không kiên nhẫn đáp: Đúng là... không tốt... cho lắm.

Chị biết ngay mà. Ngô Man Man lập tức hưng phấn, Hèn gì đàn ông độc thân đẹp trai nhiều tiền biết săn sóc thế mà không cần, lại đi tìm một gã nghèo không bằng anh ta, chuyện này là không thể.

Lộ Miêu gượng cười, đi xuống bậc thang: Thật ra thì... Cũng không hẳn là không tốt, chỉ là không... hợp cho lắm... Ừm, anh ấy

không để ý đến cảm nhận của phụ nữ...

Ngô Man Man cho là cô đang chừa mặt mũi cho Kiều Trạch, bèn nói rõ: Chị hiểu, em không cần giải thích nữa.

Lộ Miểu lúng túng: Chị Man à, loại chuyện này chỉ em với chị biết thì được, nhưng chị đừng nói ra ngoài đây. Đàn ông đều để ý đến những việc này.

Không đâu, em yên tâm.

Sau đó lại tán gẫu linh tinh này nọ, lúc này cô mới tắt máy.

Lộ Miểu có chút ngại ngùng, cũng hiểu mình đã không phải với Kiều Trạch, bình thường dù cô có bơi lội thanh danh của anh cũng đều chẳng sao, dầu gì đó chỉ là hư danh, nhưng nhắc đến năng lực của đàn ông, cô không biết liệu anh có để ý hay không.

Cô chỉ hi vọng Ngô Man Man chỉ là tán gẫu đơn thuần, đừng đem chuyện đó nói ra nữa.

-

Bước xuống xe bus, Lộ Miểu đi đến nhà hàng sang trọng mà tối qua ăn, ở đó đang tuyển nhân viên phục vụ bán thời gian, cô đến nộp đơn, chiều hôm đó đi làm luôn.

Quả thật cô cần phải kiếm tiền, kiếm ngày nào hay ngày đó, nhưng dầu gì nhà hàng này đã là lựa chọn tốt nhất rồi, không chỉ vì vấn đề tiền lương.

Đây là nhà hàng nổi tiếng nhất ở thành phố An, mà nhà hàng nổi tiếng có chỗ dở là, người muốn gặp thì không được, mà người

không muốn thấy, lại là không hẹn mà gặp.

Cô đi làm ba ngày thì gặp gia đình Kiều Thời đến đây dùng bữa.

Cô ấy với Thắm Ngô đưa con gái đến ăn, lúc đầu Lộ Miểu không thấy rõ là ai, thấy có người đi vào liền đưa thực đơn sang, đến khi đến trước bàn mới phát hiện là người quen, lập tức lúng túng.

Kiều Thời liếc mắt một cái liền nhận ra Lộ Miểu, hơi bất ngờ: Lộ Miểu?

Đưa mắt nhìn cô cầm thực đơn với bộ quần áo phục vụ cô mặc trên người: Sao cô lại chạy đến đây làm rồi?

Thật ra cô không thân với Lộ Miểu lắm, ngoại trừ biết cô bị anh trai tự đại đá ra đội truy bắt ma túy, thì không hiểu rõ lắm về công việc của cô, hỏi Kiều Trạch cũng không hỏi được nguyên do, dăm ba câu đã khiến cô ngẹn họng, chỉ duy một lần hỏi về công việc của cô ấy, đó là vào lần gặp mặt đầu tiên, câu diễn xiếc, trông chó của Kiều Trạch, không ngờ cô ấy lại đến đây làm phục vụ.

Cô nghĩ mãi không ra vì sao Lộ Miểu phải làm nhân viên phục vụ.

Lộ Miểu vừa bắt gặp cô ấy với Thắm Ngô thì trở nên khó xử, nhưng nhanh chóng thả nhiên lại, nhanh nhẹn đưa thực đơn đến: Gần đây không có việc gì làm, ở nhà rảnh rồi quá đâm chán, muốn tìm công việc làm thêm thôi.

Kiều Thời nhú mày: Thế anh trai tôi... có biết không?

Lộ Miểu lắc đầu: Tôi cũng không rõ nữa.

Cô với Kiều Trạch đã không liên lạc gì nữa rồi, câu hỏi này của Kiều Thời khiến cô bất ngờ.

Kiều Thời nhìn dáng vẻ cô thì đúng là không biết thật, bèn hơi nghi ngờ: Không phải cô ở nhà anh tôi sao?

Lộ Miểu bưng tỉnh: Đâu có, tôi đã dọn ra ngoài rồi.

Kiều Thời: ...

Sao lại dọn ra ngoài rồi? Có phải anh tôi bắt nạt cô không?

Đâu có chứ. Lộ Miểu sợ cô ấy hiểu lầm, nhanh chóng giải thích, Tôi chỉ cảm thấy làm phiền anh cô như thế thì không hay lắm.

Bất giác Kiều Thời ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt cô tĩnh lặng, nhìn đúng là không giống có vấn đề với ông anh tự đại, nhưng lại rất khách sáo, tựa như chỉ là quan hệ chủ nhà và người thuê.

Cô có chút nghi hoặc, cô còn tưởng Lộ Miểu sẽ có chút gì đó với ông anh tự đại, gần đây Kiều Trạch không ít lần dẫn Lộ Miểu theo, ngay đến mấy hôm trước sang nhà cô đón chó cũng đưa Lộ Miểu theo, ánh mắt anh nhìn cô ấy, khiến cô cảm thấy không được bình thường, nhưng giờ nhìn Lộ Miểu lạnh nhạt kể lại như thế, hình như chỉ là cô suy nghĩ nhiều rồi.

Kiều Thời ôm một bụng nghi vấn, lúc về thì để Thẩm Ngộ thuận đường vòng sang nhà Kiều Trạch một chuyến.

Kiều Trạch ở nhà một mình.

Anh vừa mở cửa, Kiều Thời đã thò đầu vào trong nhìn: Anh, Lộ Miểu đâu rồi?

Tay Kiều Trạch đè mạnh lên đầu cô, đẩy ra: Làm gì đấy?

Rồi nghiêng người sang một bên.

Kiều Thời vừa vào nhà thì mở cửa phòng Lộ Miêu ra, quả nhiên bên trong đã trống rỗng.

Cô quay đầu nhìn anh: Anh này, anh đuổi người ta đi rồi à?

Kiều Trạch không đáp lại cô, chỉ chào hỏi Thẩm Kiều, giang tay ôm lấy Tiểu Tiểu Kiều, véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé chơi.

Kiều Thời biết anh rất thích con gái mình, bèn lên kéo áo anh: Anh, anh không tính sinh một đứa à?

Kiều Trạch nhìn cô một cái, cô cho là anh không hiểu, bèn chạy đến trước mặt anh, chỉ vào miệng mình nói: Nhìn khẩu hình em này.

Rồi từ từ nhả ra từng chữ: Anh à, anh thật sự không tính sinh một đứa sao? Có con gái như Lộ Miêu nhất định rất đáng yêu.

Cuối cùng Kiều Trạch cũng nhìn thẳng vào cô: Có chuyện gì cứ nói thẳng ra.

Kiều Thời: Em đã gặp Lộ Miêu.

Kiều Trạch mặt mày bất động: Sau đó thì sao?

Anh với cô ấy làm sao thế?

Có phải em rảnh quá không? Hơn nửa đêm còn đến tìm anh nhiều chuyện hỏi mấy thứ vớ vẩn này?

Kiều Thời nghiêng đầu nhìn anh: Đúng thế, ai bảo hơn nửa đêm em thấy có người ngủ ngoài đường chứ.

Sợ anh không đọc đúng ý của mình, đặc biệt viết ra, đưa cho anh xem.

Kiều Trạch liếc nhìn, rồi tầm mắt từ từ rơi xuống mặt cô.

Kiều Thời thu điện thoại lại: Được rồi, em không làm phiền anh nữa.

Đưa tay ôm lấy Tiểu Tiểu Kiều: Bảo bối, chúng ta về nhà thôi.

Chào cậu đi nào.

Tiểu Tiểu Kiều nghe lời vẫy vẫy đôi tay nhỏ bé: Tạm biệt cậu.

Sự chú ý của Kiều Trạch đặt trên người Kiều Thời: Em thấy cô ấy ở đâu?

Kiều Thời không muốn nói: Không phải anh chê em nhiều chuyện sao? Em không nhiều chuyện nữa.

Rồi hôn lên hai má của Tiểu Tiểu Kiều: Chúc cậu ngủ ngon nào.

Tiểu Tiểu Kiều nghe lời cô, bập bẹ nói: Chúc cậu ngủ ngon.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 44

Kiều Trạch liếc Kiều Thời.

Kiều Thời bước lùi về sau, lùi đến bên cạnh Thẩm Ngộ, mới phát tay với Kiều Trạch: Anh, chúng em đi đây. Chúc ngủ ngon.

Mặt mày bất động, Kiều Trạch trả lại cô ba chữ: Chúc ngủ ngon.

Anh đáp một cách lạnh nhạt, Kiều Thời không xác định rõ tình cảm của anh dành cho Lộ Miểu được bao nhiêu, thế là địch không động ta không dậy, dắt Thẩm Ngộ rời đi.

Kiều Trạch ngồi xuống sofa, dòng suy nghĩ đã không còn bình tĩnh như trước, trong đầu chỉ toàn là cái câu ai bảo hơn nửa đêm em thấy có người ngủ ngoài đường chứ của Kiều Thời.

Anh không phân biệt được lời này là thật hay giả, nhưng biết Lộ Miểu toàn rě, cho dù cô thật sự không có chỗ để đi, cô cũng sẽ không đi xin bất kì ai giúp.

Nếu Kiều Thời thật sự không bắt gặp Lộ Miểu, thì cũng không chạy đến chỗ anh vô tình hữu ý trên chóc thế này.

Cuối cùng Kiều Trạch cũng không kiềm chế được, cầm lấy điện thoại, gửi tin nhắn đến Kiều Thời: Lộ Miểu ở đâu?

Rất nhanh Kiều Thời đã trả lời lại: Không phải anh nói người ta chỉ là cô nhóc điên xiếc ở tạm nhà trông chó sao? Sao đột nhiên lại quan tâm đến người ta thế này? Chó nhà anh nhớ cô ấy à?

Kiều Trạch chỉ trả lời lại cô ba chữ: Đừng nhiều lời.

Lúc bọn em đi ăn thì gặp cô ấy. Kiều Thời không nhủ anh nữa, báo địa chỉ.

Kiều Trạch liền đến nhà hàng đó.

Vừa đẩy cửa ra thì trông thấy ở cách đó không xa, Lộ Miểu đang cúi đầu dọn bát đĩa.

Anh không biết vì sao cô không về đội cảnh sát làm, mà lại đến đây bưng bê chén đĩa.

Cô không thấy anh, đưa lưng về phía anh lau bàn.

Anh ngồi xuống bàn ở cách cô không xa, lên tiếng: Phục vụ.

Đến đây. Cô trả lời theo phản ứng, đặt bát đĩa xuống, cầm lấy thực đơn, xoay người lại mới phát hiện là Kiều Trạch, lập tức sững sốt.

Kiều Trạch đang nhìn cô, ánh mắt nặng nề mà bình tĩnh.

Lộ Miểu chỉ sững sờ vài giây, rồi lại nhanh chóng phản ứng lại, đưa thực đơn đến: Chào anh, anh xem có cần món gì không?

Kiều Trạch cầm lấy thực đơn, nhìn cô một cái, gọi đại vài món ăn, rồi sau đó khép thực đơn lại đưa cho cô.

Công việc của cô chỉ là xử lý đơn hàng của anh, khách sáo để lại một câu xin anh chờ một lát rồi xoay người đi.

Kiều Trạch rút điện thoại ra, gửi tin nhắn cho cô: Sao cô lại ở đây?

Lộ Miêu nhanh chóng trả lời lại ba chữ: Kiếm tiền đó.

Kiều Trạch vẫn còn nhớ lúc trước cô bắt Lộ Bảo diễn xiếc ở đầu đường thì cũng nói là vì kiếm tiền.

Mấy giờ cô xong việc? Anh trả lời, hỏi.

Lộ Miêu lại gửi tin nhắn đáp lại: Sao thế?

Kiều Trạch vẫn cứ cố chấp với câu hỏi này: Máy giờ thì tan?

Lộ Miêu không trả lời, không biết là đang bận hay giả vờ không thấy.

Kiều Trạch quét mắt vào trong, không thấy người, khi bụng đồ ăn lên lại là nhân viên khác, bỗng anh có chút ngòai không được yên, trực tiếp gọi cho cô.

Lộ Miêu nhanh chóng bắt máy, nhưng lại hạ giọng nói: Tôi đang làm việc, tối về tôi sẽ trả lời anh sau.

Rồi ngắt cuộc gọi của anh.

Kiều Trạch hơi yên lòng, kết quả quá một giờ rồi mà không đợi được tin nhắn hay cuộc gọi nào của cô, cũng không thấy người đến, lại sốt ruột trong lòng.

Anh đặt đĩa xuống, kêu tính tiền, đi đến là nhân viên nọ.

Anh quay đầu lại nhìn vào trong phòng khách, hỏi cô ấy: Nhân viên lúc nãy để tôi gọi món đâu rồi?

Nhân viên không kịp nhớ ra: Là ai ạ?

Kiều Trạch chỉ vào số nhân viên trên hóa đơn: Mã số nhân viên 037, cô gọi cô ấy đến đây.

Nhân viên thấy sắc mặt anh không tốt cho lắm, lo là gây sự, cũng không dám chậm trễ, chỉ để lại một câu xin chờ rồi vội vàng tìm người, không đến một lát, cuối cùng Lộ Miểu cũng xuất hiện.

Tính tiền. Tay anh đẩy hóa đơn về phía cô.

Lộ Miểu cầm lấy nhìn: Một nghìn ba trăm tám.

Kiều Trạch rút hai nghìn rưỡi trong ví ra: Tiền thừa không cần thôi, cô cứ giữ lại làm tiền boa đi.

Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn anh, rồi lại rút ra 14 tờ trong xấp đó: Cảm ơn, nhưng chỉ lấy anh một nghìn bốn, anh lấy lại đi.

Kiều Trạch nhìn cô không nhúc nhích: Tiền boa của người khác cô dám nhận, sao của tôi cô lại không dám?

Lộ Miểu rơi vào lúng túng, nhà hàng này có thể nhận tiền boa, khách đến đây ăn uống nếu vui vẻ cũng sẽ boa cho, nhưng thường chỉ là mấy chục một trăm, cùng lắm cũng chỉ hai ba trăm, còn anh lại ném ra hơn một nghìn tiền boa, có thể thấy rõ lấy danh nghĩa tiền boa để cho cô tiền tiêu.

Kiều Trạch thấy cô đứng yên, cũng không giục cô, chỉ cúi đầu chơi điện thoại.

Không đầy một lát, Lộ Miểu cảm giác được điện thoại rung lên, cô cầm lấy nhìn, là Kiều Trạch gửi tin nhắn đến, chỉ có bốn chữ: Kinh phí hoạt động.

Lộ Miều lén nhìn anh một cái.

Kiều Trạch không nhìn cô, vẫn đang chơi điện thoại.

Lộ Miều chần chừ cầm lấy số tiền đó: Cảm ơn anh. Xin anh chờ chút.

Tính tiền cho anh, rồi nhận lấy số tiền boa đó.

Tính tiền xong thì Kiều Trạch không đi ngay, người ngồi trên xe, đậu ở quảng trường đối diện nhà hàng đợi cô.

Mười rưỡi thì Lộ Miều tan làm, cô không biết Kiều Trạch đang đợi cô, vừa hết ca, tạm biệt đồng nghiệp, rồi đi về phía trạm xe bus.

Nhà cô thuê cách xa nội thành, buổi tối không có xe đến đó, nhân viên làm thêm trong nhà hàng không có cung cấp chỗ ở, thế nên cô không thể không thuê nhà nghỉ ở gần đó, một đêm ba mươi đồng.

Một ngày làm thêm của cô có thể có năm sáu trăm tiền boa, đủ dư cho cô ở nhà nghỉ.

Xe Kiều Trạch đi theo sau xe bus cô ngồi, cho đến lúc cô xuống xe, rẽ vào một nhà nghỉ rách nát ở khu lão thành.

Phòng cô ở tầng một, anh đứng ngoài cửa có thể nhìn thấy số phòng cô.

Anh nhìn cô đi vào, hơi do dự, rồi bước đến.

Sảnh trước không có ai, ngay cả bảo vệ cũng không nốt.

Anh gõ cửa.

Lộ Miểu vừa mới thay quần áo xong, chợt nghe thấy tiếng gõ cửa, hơi ngạc nhiên: Ai thế?

Là tôi. Giọng nói trầm quen thuộc.

Lộ Miểu cúi đầu nhìn bộ đồ ngủ của mình, vớ lấy áo khoác khoác lên, ra mở cửa.

Cửa vừa hé ra nửa khe, Kiều Trạch đã đẩy cửa ra, bước vào phòng xong liền trở tay đóng cửa.

Anh đánh giá căn phòng, giường cũ, ván gỗ với lưá sắt dán lên cửa sổ, còn không bằng căn nhà nghỉ giấu thi thể cô ở lần trước.

Điều đáng mừng duy nhất là, giường nhìn khá sạch.

Tôi đã cẩn thận kiểm tra phòng rồi, không có thi thể. Cô đứng bên lúng túng nói, ngẩng đầu hỏi anh, Sao anh lại đến đây?

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô: Cửa đằng trước mở không khóa, ở sảnh không một bóng người, cũng không có máy theo dõi, người lạ đều có thể đi vào, cô ở nơi như thế này ư?

Dưới giường không giấu thi thể, bộ cô muốn để mình trở thành thi thể dưới giường?

... Lộ Miểu không nói gì, Tôi là cảnh sát...

Kiều Trạch nhìn cô một cái: Vậy xin hỏi sĩ quan cảnh sát, tôi theo dõi cô cả đoạn đường, cô có phát hiện ra không?

Lộ Miểu khó xử, quả thật cô không để ý bên ngoài xe bus, xe dừng lại ngay cửa nhà nghỉ, người vừa xuống xe đã đi thẳng vào phòng.

Cô cảm thấy không phải cô không có lòng cảnh giác, mà bây giờ cô chỉ là một nhân viên phục vụ nghèo rớt mồng tơi, ai thêm cướp cô chứ.

Sắc thì sao? Kiều Trạch hỏi, Không lo cướp tiền, nhưng không lo bị cướp sắc sao?

... Lộ Miêu sờ mặt, Tôi nhìn an toàn mà.

Quan trọng nếu thật sự có người đến gần, cô vẫn có thể phát hiện được, cũng có thể phản kích.

Kiều Trạch nhìn cô, không thấy cô an toàn chỗ nào cả, toàn thân từ đầu đến chân đều khiến người ta muốn phạm tội.

Anh dời tầm mắt sang chỗ khác, kéo ghế dựa ra, ngồi xuống: Sao không về đội làm?

Lộ Miêu mấp máy môi: Muốn từ từ trước, để điều chỉnh lại trạng thái.

Kiều Trạch: Sao lại đến đó làm việc?

Lộ Miêu: Thiếu tiền.

Nói rồi đưa một nghìn một của anh ra: Kinh phí hoạt động của anh.

Kiều Trạch nhìn cô, không nhúc nhích: Tôi muốn nghe lời nói thật.

Lộ Miêu quét mắt nhìn phòng, giọng thấp xuống; Tôi đều ở nơi thế này, còn không phải nói thật thì là gì?

Kiều Trạch chỉ nghiêng đầu nhìn cô, mím môi không đáp, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt trong vắt không gợn sóng, nhìn cô không rời, làm như không nghe cô nói đang vớ vẩn.

Lộ Miêu bị anh nhìn đến mức da đầu run lên, không tự giác mấp máy môi, cúi đầu: Tôi muốn vào công ty của Thương Kỳ.

Nói rồi len lén ngóc đầu nhìn anh: Ngô Man Man có thể giúp tôi.

Cô ấy là khách quen của nhà hàng đó. Cô ấy đối tốt với tôi lắm, cũng biết tooid đã chia tay với anh, bây giờ mặt xám mày tro, tôi có nhắc đến chuyện liệu có thể giới thiệu công việc giúp tôi được không, lúc ấy cô ấy không để tâm, nhưng nếu tôi lưu lạc thành thế này nhất định sẽ giúp tôi.

Cô chần chừ nhìn anh, Nhưng tôi không biết liệu làm thế có đúng hay không, tôi không biết mình nên đến công ty của Thương Kỳ, tiếp tục làm việc, hay là thành thật về đội làm, tôi vẫn chưa biết làm thế nào, nên muốn cho mình chút thời gian để nghĩ kĩ.

Kiều Trạch nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, rồi đứng lên: Sao không bàn bạc với tôi?

Lộ Miêu né tránh ánh mắt anh, giọng có vẻ ai oán: Anh đã thay tôi quyết định rồi kia mà.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 45

Nghe có vẻ như là lỗi của anh.

Kiều Trạch nhìn cô đang đứng cạnh giường, vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, suối tóc dài xõa trên vai, đầu cúi thấp, khẽ mấp máy môi không nhìn anh, người thoát nhìn vừa oan ức vừa yếu đuối, thật khiến người ta muốn...

Kiều Trạch thở dài một hơi, kiềm chế không bước đến ôm cô, người dừng trước mặt, rũ mắt nhìn cô.

Vậy thì, bây giờ cô còn đồng ý về không?

Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn anh, mờ mịt lắc đầu: Tôi chưa nghĩ kĩ.

Kiều Trạch: Về chỗ tôi ở trước?

Lộ Miêu không nghĩ đến, ở cùng với anh, cô bắt đầu cảm thấy kì lạ và bất tiện.

Sao hôm đó không nói gì với tôi đã chuyển ra ngoài rồi? Kiều Trạch hỏi.

Lộ Miêu quay đầu sang chỗ khác: Đã chấm dứt hợp tác rồi.

Kiều Trạch: Hợp tác chấm dứt thì không thể là bạn nữa ư?

Lộ Miêu im lặng trong chốc lát: Thì anh cũng phải tìm người khác hợp tác nữa chứ, anh phải xây dựng độ ăn ý giữa anh với

người hợp tác mới, tôi không thể chiếm nhà anh không đi được, khiến anh dọn qua nhà cô ấy ở.

Kiều Trạch: ...

Anh chưa từng lo đến vấn đề này, tồn tại sự hợp tác này, là căn cứ vào việc anh có thể nghe được giọng của cô.

Dù cô có về hay không, tôi sẽ không tìm người khác. Kiều Trạch nói, Tôi không có thời gian để kiểm tra lại từ đầu.

Anh nâng cổ tay nhìn đồng hồ: Cô cứ về chỗ tôi ở trước đi đã, đừng ở nơi như thế này.

Lộ Miểu không muốn sang đó, cứ nghĩ đến việc cùng anh chung mái nhà, cô cảm thấy không quen.

Kiều Trạch nhìn một cái đã tường tận suy nghĩ của cô: Đề nghị hôm đó của cô, tôi đồng ý.

Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn anh: Không phải anh nói không chấp nhận việc lấy bất kì điều kiện gì để uy hiếp sao?

Kiều Trạch sớm đã quen với cách nói chuyện của cô, nay rất bình tĩnh đáp lại nghi ngờ đó: Đây là lời hứa tôi cho cô, không phải là cô uy hiếp.

Đây còn không phải do tôi nói à. Lộ Miểu lẩm bẩm, mặc dù anh cho cô lời hứa hẹn, nhưng cô cần phải suy nghĩ kĩ, có muốn dọn đến dọn đi hay không.

Kiều Trạch không ép: Cô không muốn về cũng không sao, nhưng đổi thành khách sạn khác.

Cuối cùng, Lộ Miêu dọn đến khách sạn Kiều Trạch đổi cho cô, phòng lớn sạch sẽ lại an toàn.

Kiều Trạch dọn hành lí vào giúp cô, quét mắt nhìn phòng, coi như hài lòng.

Mấy hôm nay cô cứ ở đây trước đã, nếu cô không muốn dọn về thì đổi phòng khác tốt hơn mà ở, đừng có bon chen gì ở cái nơi ồ chuột kia.

Anh dặn cô, giờ cổ tay lên nhìn đồng hồ, Giờ không còn sớm, cô đi nghỉ sớm đi.”

Căn dặn cô xong, anh đi về trước.

Ngày hôm sau, Lộ Miêu vẫn như cũ đúng giờ đến nhà hàng làm, ở đây, cô gặp Ngô Man Man đến ăn cơm.

Từ khi cô ấy bước vào nhà hàng thì cô đã để ý đến, nhìn cô ấy vào phòng ăn, rồi mới cầm thực đơn đến.

Cửa phòng mở ra, ánh mắt hai người chạm vào nhau.

Ngô Man Man ngạc nhiên gọi cô một tiếng: Miêu Miêu?

Trên mặt Lộ Miêu lộ ra vẻ xấu hổ khi gặp người quen, đứng ở đó lùi không được tiến không xong, cuối cùng lúng túng gọi cô ấy một tiếng chị Man, rồi cầm thực đơn đi vào.

Sao em lại ở đây? Ngô Man Man không thể nào hiểu nổi, Sao lại chạy đến đây làm nhân viên phục vụ?

Lộ Miêu mấp máy môi đầu khó xử: Chia tay tổng giám đốc Kiều rồi, thất nghiệp, phải kiếm sống thôi mà.

Cô đưa thực đơn đến, thấp giọng nói: Vốn thời đại học em đã theo anh ấy rồi, sau khi tốt nghiệp cũng luôn ở cạnh anh ấy, không nghiêm túc làm việc gì, hơn nữa em cũng không tinh thông ngôn ngữ nào, với lí lịch bây giờ của em, đến công ty thì tiền lương cũng chỉ có hai ba nghìn, đến túi xách cũng mua chẳng nổi.

Ngẩng đầu lên đưa mắt nhìn căn phòng: Tuy làm việc ở đây không vẻ vang gì lắm, nhưng một buổi tối cũng được hơn 500 đồng tiền boa, một ngày chỉ làm 5 tiếng, so ra thì tốt hơn làm bên công ty nhiều.

Nhưng cũng đâu thể làm nhân viên phục vụ được. Ngô Man Man nhú mày, “Bạn trai em đâu.

Lộ Miêu lắc đầu: Anh ấy còn nuôi không nổi mình, mong gì vào việc nuôi em.

Người nhìn có chút sa sút: Có đôi khi nghĩ lại, không bằng quay về tìm tổng giám đốc Kiều cho rồi.

Ngô Man Man: Thôi bỏ anh ta đi, đẹp trai thì được ích gì, mặt kia không được, chỉ có em là khổ thôi.

... Lộ Miêu không ngờ cô ấy lại lôi chuyện này ra, nhin không được thấp giọng biện bạch hộ Kiều Trạch. Thật ra không phải anh ấy không được, chỉ là... không hài hòa lắm thôi.

Ngô Man Man nhìn cô một cái: Một lần anh có thể làm bao lâu?

... Lộ Miêu đỏ mặt, Chị Man này...

Ngô Man Man nhìn thế tự nhiên hiểu: Chị đây là nghiêm túc thảo luận với em đấy. Nếu anh ta không giữ lâu được thì thôi đi, đó cũng

là không hài hòa đấy.

Lộ Miêu: ...

Qua một hồi lâu cô mới có thể quay về đề tài chính: Chị Man, hay chị giới thiệu một người cho em đi?

Ngô Man Man như cười như không nhìn cô: Không cần bạn trai em nữa?

Lộ Miêu mím môi im lặng một lúc.

Em cũng không biết, thật ra anh ấy đối với em cũng rất tốt, chỉ là quá nghèo, em không chịu đựng nổi cuộc sống như thế. Cô nói, Vì kiếm chút tiền trả tiền nhà, bây giờ em đã lưu lạc đến mức bụng dón chén bát cho người ta rồi. Có khi ngẫm lại, còn không bằng câu một gã có tiền, ít nhất có thể không lo chuyện cơm áo.

Ngô Man Man trách cô một câu: Toàn nói bậy bạ gì đâu.

Bây giờ em còn trẻ câu đàn ông thì không sao, nhưng lớn tuổi hơn thì sao nào? Em còn có thể dựa vào ai đây? Cô ấy hỏi.

Lộ Miêu không đáp.

Ngô Man Man thở dài: Em đừng lãng phí ở đây nữa, chị thấy khả năng xã giao của em không tệ, lát nữa để chị hỏi Thương Kỳ, xem liệu anh ấy có thể sắp xếp cho em một chỗ trong công ty không, đãi ngộ tiền lương cũng khá.

Lộ Miêu do dự, rồi sau đó gật đầu: Cảm ơn chị Man.

Hôm sau Ngô Man Man đã mang tin tức đến cho cô, dưới trưởng Tô Minh còn thiếu một trợ lý, mời cô đến thử xem sao.

Cô vốn cũng là làm công việc trợ lý dưới tay Kiều Trạch, Tô Minh với Lộ Miểu lại quen nhau, anh ta có chút hảo cảm với Lộ Miểu, nên Ngô Man Man mới cho rằng, vị trí này khá là hợp với cô.

Lộ Miểu nhận lấy công việc này.

Chuyện liên quan đến Ngô Man Man cô đã nói trước với Kiều Trạch, Kiều Trạch cũng biết cô đang đợi tin của Ngô Man Man, thế nên khi nhận được tin của Ngô Man Man thì người đầu tiên cô nhắn tin thông báo là Kiều Trạch.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 46

Hôm sau Ngô Man Man đã mang tin tức đến cho cô, dưới trướng Tô Minh còn thiếu một trợ lý, mời cô đến thử xem sao.

Cô vốn cũng là làm công việc trợ lý dưới tay Kiều Trạch, Tô Minh với Lộ Miểu lại quen nhau, anh ta có chút hảo cảm với Lộ Miểu, nên Ngô Man Man mới cho rằng, vị trí này khá là hợp với cô.

Lúc Lộ Miểu nhận được tin của Ngô Man Man thì cô đã tan làm đang trên đường về nhà, đúng lúc về đến dưới khách sạn, vừa cúp máy chuẩn bị gọi thông báo cho Kiều Trạch, không ngờ vừa ra khỏi thang máy, đã trông thấy Kiều Trạch đứng trước cửa phòng cô.

Sao anh lại ở đây? Tắt máy, cô ngạc nhiên hỏi.

Qua xem sao. Người đứng trước cửa, nhìn cô lại gần, tay anh rất tự nhiên giơ về phía cô, cầm lấy túi xách trong tay cô, Hôm nay thế nào?

Ngô Man Man để tôi làm trợ lý cho Tô Minh.

Kiều Trạch nghe thế bèn liếc nhìn cô: Tô Minh?

Lộ Miểu gật đầu: Đúng thế.

Nhớ đến chuyện anh từng dặn cô giữ liên lạc với Tô Minh, bèn thấp giọng hỏi anh: Anh ta có vấn đề gì à?

Kiều Trạch lắc đầu: Không phải.

Tay cực kì tự nhiên bấm mật khẩu phòng cô, Lộ Miểu nhìn anh đầy kì quái, không ngờ đến cả mật khẩu phòng cô anh cũng cũng biết, đang định mở miệng, đột nhiên đổi diện truyền đến một tiếng Miểu Miểu?, Lộ Miểu ngẩng đầu lên theo bản năng, trông thấy Hoàng Giai Ngâm đang đi đến.

Chị Giai Ngâm? Cô ngạc nhiên cất tiếng thăm hỏi, khóe mắt thoáng thấy động tác của Kiều Trạch hơi dừng lại, anh nghiêng đầu nhìn cô một cái, vặn mở cửa, đưa lưng về phía Hoàng Giai Ngâm.

Hoàng Giai Ngâm sửng sờ trước bóng dáng của Kiều Trạch.

Hôm nay anh mặc áo khoác dài màu đen không bầu, cổ áo dựng thẳng che đầu anh lại.

Kiều Trạch vặn nắm đấm rồi nhanh nhẹn vào phòng, sầm một tiếng đóng cửa lại, đóng rất mạnh, người ngoài nhìn vào như đôi vợ chồng trẻ đang cãi nhau, Lộ Miểu phối hợp lộ ra thần sắc lúng túng oan ức lại khó xử, cô giơ tay lên toan gõ cửa, rồi lại hậm hực buông xuống, không dễ chịu mấy đi về phía Hoàng Giai Ngâm ở gần đó chào hỏi: Chị Giai Ngâm...

Sao chị lại ở đây? Cô ngượng ngùng hỏi thăm, đứng trước cửa phòng, nhìn như động vật nhỏ bị bỏ rơi, cứ chốc chốc lại ngoái đầu nhìn cánh cửa, rồi bủ môi thu ánh mắt về.

Đến thăm bạn. Hoàng Giai Ngâm đã đi đến trước cửa, thấy vẻ mặt quẫn bách của cô, lại quay đầu nhìn cánh cửa bị đóng, cười hỏi, Sao thế, cãi nhau với bạn trai à?

Lộ Miểu chân chừ gật đầu, lúng túng nói: Anh ấy... Không phải là bạn trai em.

Chỉ... Chỉ là... Một người bạn. Cô uyển chuyển nói, lại ử rử nhìn cô ấy, Chị Giai Ngâm, chuyện hôm nay chị gặp em ở khách sạn... Có thể... Đừng nói với bạn trai em không?

Tối đó khi cô giới thiệu Ôn Lai với Ngô Man Man và Hoàng Giai Ngâm thì đều trao đổi danh thiếp của nhau.

Hoàng Giai Ngâm trông cô xấu hổ lại lúng túng, quả thật có vẻ xấu hổ khi bị bắt gặp lúc thuê phòng, bèn cười cười: Không đâu.

Rồi nghiêng đầu nhìn cánh cửa đóng chặt: Anh chàng ban nãy là... Tổng giám đốc Kiều?

Lộ Miêu lúng túng gật đầu: Đúng thế, tai anh ấy bị thương, thính lực không được tốt, chị đừng để ý.

Hoàng Giai Ngâm nhú mày: Thính lực không được tốt?

Lộ Miêu gật đầu: Đúng thế, mấy năm trước anh ấy ngã bệnh làm thương tổn đến tai, mãi luôn không được tốt, bị khiếm thính nhẹ.

Hoàng Giai Ngâm gật đầu như có suy nghĩ, rồi lại tỉnh bơ nhìn cửa phòng.

Lộ Miêu gõ nhẹ lên ván cửa, van nài nói: Tổng giám đốc Kiều, sau này em sẽ không bao giờ thế nữa, anh mở cửa ra đi.

Xin xỏ xong lại xấu hổ nhìn sang Hoàng Giai Ngâm, lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Kiều Trạch.

Hoàng Giai Ngâm đứng với cô một lúc, nhìn cô bị ai cầu xin người đàn ông trong phòng, nhưng cửa mãi không mở, an ủi cô mấy câu rồi đi trước.

Lúc vào thang máy, Hoàng Giai Ngâm quay đầu lại nhìn Lộ Miêu ở bên này, cô vẫn ngửa đầu, gõ cửa phòng đầy nhún nhường như trước.

Ra khỏi thang máy, Hoàng Giai Ngâm liền gọi sang Ngô Man Man: Man Man, tai của anh tổng giám đốc Kiều kia có vấn đề?

Đúng thế. Ngô Man Man ở đầu dây nói, Thính lực anh ta không được tốt lắm, nghe nói là bệnh của nhiều năm trước để lại di chứng, mãi không khỏi được.

Lại hỏi cô ấy: Sao thế?

Không có gì, vừa nãy tôi gặp Lộ Miêu với anh ta ở khách sạn.

Ngô Man Man sững sốt, rồi sau đó cười nói: Sao cô ấy vẫn còn dây dưa với anh ta chứ?

Mấy ngày trước vẫn còn nói với tôi lúc đi làm còn được tổng giám đốc Kiều boa một nghìn, kiếm tiền vất vả, cô ấy tính về tìm tổng giám đốc Kiều, không ngờ lại làm thật.

Trông cô ấy có vẻ như hồi lỗi cầu xin người khác, người đàn ông kia nhốt cô ấy ngoài cửa, cô ấy cứ cúi đầu năn nỉ mãi.

Ngô Man Man lắc đầu cười: Đúng là không có tiền đồ.

Hoàng Giai Ngâm: Cô gọi điện cho bạn trai cô ấy đi, bảo cậu ta đến đón cô ấy về.

Đưa số phòng với điện thoại cho Ngô Man Man, lúc này mới ngắt cuộc gọi.

-

Lộ Miêu chờ cho Hoàng Giai Ngâm đi được một lúc, mới nhấn mật khẩu vào phòng.

Kiều Trạch đang đứng ngoài ban công, đưa lưng về cửa, nhìn xuống dưới lầu, hai tay đút vào trong túi áo khoác, đứng một cách tùy ý lười biếng.

Lộ Miêu đi về phía anh, đứng bên cạnh anh, cùng nhìn xuống dưới.

Anh nghiêng đầu nhìn cô: Cô ấy đi rồi?

Lộ Miêu khẽ ừ: Đi rồi.

Kiều Trạch gật đầu, nhìn chăm chăm dưới lầu, không nói gì.

Lộ Miêu đứng với anh một lát, cuối cùng nhịn không được, quay đầu hỏi anh: Anh với cô ấy có quan hệ gì?

Kiều Trạch nhìn cô: Không có gì.

Lộ Miêu mấp máy môi, im lặng, đứng một lát rồi quay vào trong.

Kiều Trạch đứng ở ban công một chập, vừa vào phòng thì thấy cô ngồi trên sofa, nom có vẻ đang hờn dỗi.

Anh đi về phía cô, ngồi xuống sofa đối diện cô.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, có chút u oán: Tôi vất vả phối hợp diễn kịch với anh là thế, mà lại không có quyền được biết ư?

Kiều Trạch nhìn cô một cái: Ngoại trừ biết cô ấy là Hoàng Giai Ngâm, cô biết gì về cô ấy?

Lộ Miêu lắc đầu: Không biết, tôi chỉ biết nhà cô ấy khá giả, còn những chuyện khác, dường như Ngô Man Man không có ý định tiết lộ.

Cô ấy tên Hoàng Giai Ngâm, là con gái của Hoàng Thường - chủ tịch tập đoàn Huy Trình, cũng là người thừa kế tập đoàn Huy Trình duy nhất trên pháp luật. Kiều Trạch nhìn cô, chậm rãi nói, Mà Hoàng Thường, là mục tiêu của chúng ta.

Lộ Miêu gật đầu đầy suy nghĩ: Cô ấy là bạn gái anh?

Vừa hỏi xong liền thấy Kiều Trạch quét mắt sang: Cô đề ý?

Lộ Miêu lắc đầu: Không có. Nhưng tôi không muốn chết mà không rõ ràng.

Kiều Trạch nhìn cô một lúc lâu, mới dời tầm mắt đi: Tôi không có bạn gái.

Lộ Miêu: Là bạn gái cũ?

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: Con mắt nào của cô thấy cô ấy giống bạn gái tôi?

Thì ánh mắt cô ấy nhìn anh đó. Lộ Miêu giương mắt ngáp ngừng nhìn anh, Nhìn anh như gã bạc tình vậy.

Kiều Trạch: ...

Anh không muốn nói chuyện với cô nữa, quay đầu nhìn giường: Tối nay tôi phải tá túc ở đây một đêm rồi.

Lộ Miêu: ...

Cô quở lên: Anh không thể ngủ ở nhà mình được à?

Hoàng Giai Ngâm chưa đi. Anh nói, người đứng dậy, đưa mắt nhìn phòng, Lát nữa cô cũng dọn dẹp đồ đi, mai theo tôi về, tạm thời cô không thể ở đây tiếp nữa.

Lộ Miêu ừm một tiếng, chậm chạp đứng lên, đưa mắt nhìn sô pha: Tối nay anh ngủ sô pha đi.

Kiều Trạch vẫn là câu nói kia: Trong mắt cô, tôi không phải đã vượt quá chủng tộc với giới tính rồi ư?

Ngày đó không phải anh... Đôi mắt với anh, Lộ Miêu lại lúng túng nuốt lời định nói xuống, Tóm lại anh không thể ngủ trên giường được. Bằng không anh ngủ dưới sàn đi.

Kiều Trạch không đáp cô, ngồi xuống sô pha, tiện tay cầm tờ tạp chí lật giở.

Lộ Miêu thấy anh chơi xỏ mà mình lại không tránh được, tắm rửa xong liền im lặng ôm chần sang sô pha ngủ.

Tôi tặng giường lại cho anh đó. Cô nói, người ôm chần đứng trước sô pha, nhìn có vẻ ai oán.

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô, tầm mắt chuyển từ mặt cô sang chần mền, rồi lại từ từ quay về mặt cô, nhíu mày: Cô ngủ sô pha?

Lộ Miêu mím môi gật đầu: Anh không chịu ngủ còn gì.

Kiều Trạch: Tôi chỉ ngủ giường.

Lộ Miêu không muốn bàn luận: Vậy thì anh đứng lên đi, tôi muốn ngủ.

Kiều Trạch nhìn cô không rời: Giường khá rộng.

Lộ Miểu không chút nghĩ ngợi: Tôi không cần.

Kiều Trạch gật đầu, đứng lên, không ép cô: Vậy hôm khác đừng lên án tôi không biết thương hoa tiếc ngọc.

Lộ Miểu không thềm đêm xỉa đến anh, im lặng trải chăn ra sofa, nằm đưa lưng về phía anh, cả người bọc kín như bánh chưng.

Vừa mới nằm xuống thì điện thoại vang lên.

Điện thoại cô đặt trên bàn, Kiều Trạch lấy nó hộ cô, thuận tiện nhìn màn hình, trông thấy hai chữ Ôn Lai thì nhìn cô một cái.

Lộ Miểu xoay người, tay giơ về phía anh.

Kiều Trạch đưa điện thoại cho cô.

Miểu Miểu, vừa nãy Ngô Man Man có gọi cho tôi, nói gặp cô ở khách sạn, cùng với một người đàn ông... Vừa mới kết nối, Ôn Lai đã chần chừ nói, Còn nhắn cho tôi số phòng với tên khách sạn, chuyện này rốt cuộc là sao?

Lộ Miểu không ngờ Hoàng Giai Ngâm lại nói chuyện này với Ôn Lai, cô trầm ngâm một lát: Vậy anh trả lời thế nào?

Tôi nói cô không phải người như thế, cô ấy nhìn nhầm rồi, gần đây cô đi công tác rồi.

Vậy được rồi. Lộ Miểu thoáng yên tâm, Cảm ơn anh. Quả đúng là tôi có ở khách sạn, cũng gặp phải Hoàng Giai Ngâm, nhưng không phải như bọn họ nghĩ.

Ôn Lai trầm mặc: Vậy thì tốt rồi.”

Dẫn dò vài câu, lúc này mới cúp điện thoại.

Ôn Lai định đến đây? Kiều Trạch hỏi.

Lộ Miểu lắc đầu: Không có, Hoàng Giai Ngâm để người ta báo cho Ôn Lai. Cũng may anh ấy ứng phó được.

Kiều Trạch gạt đầu, không hỏi thêm gì nữa, người ngồi xuống bên mép sô pha, Lộ Miểu nằm trên ghế xoay lưng về phía anh, nói gì cũng không chịu về giường.

Cô làm cả tối mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ say.

Kiều Trạch không định để cô ngủ ở sô pha thật, sô pha ở khách sạn nhỏ, không so với trong nhà được, nằm ở đây khó mà trở mình.

Cô ngủ rồi, anh bèn ôm cô về giường, một khi đã ngủ cô liền mất đi phòng bị với anh, chỉ men theo nguồn nhiệt mà đến gần, thích cọ cọ vào ngực anh, tay vòng qua eo anh cọ lên trước ngực, cứ ma sát đến độ cơ thể anh căng ra, trong không gian đều là hơi thở của cô, khiến anh không nhịn được mà rũ mắt.

Tầm mắt dừng trên gương mặt say ngủ bình thản của cô liền không thể nào dời đi được, như bị mê hoặc, men theo hơi thở của cô mà hôn lên môi cô, đôi môi đã dán lên lại không thể không chế được, tay đặt trên eo cô khẽ ôm chặt cô vào lòng, nhưng lí trí vẫn còn đó, anh nhanh chóng đẩy cô ra, đứng dậy ngủ tạm trên sô pha một đêm.

Hôm sau tỉnh lại Lộ Miểu phát hiện mình ở trên giường, còn Kiều Trạch nằm trên sô pha, vẫn chưa dậy, cơ thể cao to cong

lại chen chúc trên sô pha chật hẹp, nhìn có chút tội nghiệp, ngay cả chân cũng rơi một nửa trên sàn.

Lộ Miểu hơi ngại, đứng lên định nhặt chân cho anh, người mới vừa nhẹ chân nhẹ tay đi đến bên cạnh, nhặt chân lên toan đập lên người anh, chợt anh trở mình giơ tay ra, tay nhanh chóng chụp cổ tay cô, gần như dùng hết sức, định vặn gãy cổ tay cô, Lộ Miểu đau đến mức kêu a lên, không ngờ anh ngủ rồi mà tính cảnh giác vẫn cao như thế.

Kiều Trạch bị tiếng hét của cô gọi tỉnh, vừa mở mắt liền bắt gặp khuôn mặt trắng bệch của cô, bèn nói lỏng tay ra.

Xin lỗi. Anh cúi đầu nói, xoa ấn đường rồi trở mình ngồi dậy.

Lộ Miểu xoa cổ tay không nói gì.

Kiều Trạch kéo tay cô qua, thấy vết đỏ trên tay cô thì nhú mày, ngón tay vừa nhẹ nhàng xoa lên giúp cô, vừa nói: Lúc tôi ngủ không thích có người tùy tiện đến gần tôi, cơ thể sẽ theo bản năng vào trạng thái phòng bị.

Anh phòng bị cũng dữ quá đó. Lộ Miểu lẩm bẩm nói, Sau này vợ anh sẽ không bị anh đá xuống giường chứ?

Nghe thấy vậy, Kiêu Trạch ngược mắt nhìn cô: Máy hôm ở Macau, cô là tỉnh dậy từ trên sàn?

... Lộ Miểu bị chặn họng.

Kiều Trạch nhẹ nhàng xoa giúp cô, thấy vết đỏ dần biến mất, lúc này mới buông cô ra, đứng dậy rửa mặt, rồi dọn dẹp hành lý với cô, trong buổi sáng hôm đó lập tức dọn về chỗ anh.

Đã mấy ngày Lộ Bảo không được gặp Lộ Miêu, vừa trông thấy cô liền vui sướng không thôi, chạy vòng quanh cô lắc đầu vẩy đuôi, liếm lòng bàn tay cô.

Cũng đã mấy ngày Lộ Miêu không gặp nó, nên rất nhớ nó, vừa vào nhà đã ngồi xuống chơi đùa.

Kiều Trạch không để ý đến một người một chó này, xách hành lý của cô vào nhà xong thì về lại phòng mình, không đầy một lát liền cầm một bản tài liệu đi ra, đưa cho cô.

Lộ Miêu ngạc nhiên nhận lấy: Đây là gì thế?

Kiều Trạch: Bản hợp đồng mà cô muốn kí.

Lộ Miêu nhớ lại điều kiện hôm đó anh nói, cầm lấy nhìn lướt qua, quả thật là bản hợp đồng trời buột Kiêu Trạch, cái gì mà trong thời gian hợp tác sẽ không có hành vi vượt quá quan hệ hợp tác với cô.

Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn anh: Không phải anh nói sẽ nói không chấp nhận việc lấy bất kì điều kiện gì để uy hiếp sao?”

Đây là lời hứa tôi cho cô, không phải là cô uy hiếp.

Còn không phải là do tôi nói à. Lộ Miêu cúi đầu, cầm lấy bút, nhanh chóng kí tên lên hợp đồng.

Cô không biết vì sao Kiêu Trạch lại đột nhiên muốn kí tên màu mè thế, nhưng nếu anh đồng ý kí tên, thì ít nhất chứng minh rằng nhiều ít đêm hôm đó có chút ý loạn tình mê, không phải tình sinh ý động, hai bên sẽ thoải mái hơn nhiều.

Cô đưa giấy tờ đã kí cho anh.

Kiều Trạch không thèm nhìn mà đặt luôn sang một bên, người đi vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn sáng.

Lộ Miểu hẹn Ngô Man Man thứ hai tới sẽ đi báo danh, hôm nay là ngày cuối cô làm nhân viên, Ngô Man Man đặc biệt ghé đến dùng cơm, trò chuyện với cô một hồi lâu.

Đến mười giờ rưỡi tan tầm, đột nhiên Từ Gia Thiên vội vàng đi vào, thở không ra hơi, chào hỏi Ngô Man Man xong, liền nhảy vọt đến chỗ Lộ Miểu: Chị, chị, em muốn báo án nặc danh, Lê Quân Hạo chơi ma túy, các chị mau phái người bắt anh ta đi.

Ngô Man Man xoay người nhìn sang Lộ Miểu.

Ngay khi gặp phải Từ Gia Thiên ở Macau, Lộ Miểu đã biết sớm muộn gì cũng có ngày như thế này, trong lòng đã nghĩ đến mười vạn kiểu đối phó, thế nên khi đối mặt với Từ Gia Thiên nói năng lộn xộn, cô chỉ hơi luống cuống nhìn cô: Em làm sao thế?

“Sao hít ma túy, tiêu đề cực nóng đây. Từ Gia Thiên thở gấp, sớm đã quên chuyện mình sợ cô, tay nắm chặt lấy cánh tay cô, Ngay tại khu biệt thự ở vịnh, tụ tập đám đông hít ma túy, chị mau bảo đồng nghiệp trước kia của chị đến đó đi.

Toàn bộ sự chú ý của Ngô Man Man rơi vào câu cuối: Trước kia em là cảnh sát?

Lộ Miểu lắc đầu: Không phải, em có thực tập ở đội cảnh sát, nhưng chưa được tuyển chính thức thì đã bị loại rồi.

Ngô Man Man: Hồi đại học em học chuyên ngành gì?

Lộ Miêu chân chừ một giây: Chuyên ngành điều cấm thuốc phiện.

Từ Gia Thiên còn đang băn khoăn chuyện nổi tiếng của mình, cô vất vả lắm lắm bắt được bằng chữ Lê Quân Hạo dùng ma túy, tính nhân cơ hội này biến mình thành người bị hại, giẫm lên vị thế của Lê Quân Hạo, nên bất chấp mọi thứ, xen vào nói: Chuyện đó thì có sao, chị vẫn còn quen bạn là cảnh sát mà nhỉ, mau để bọn họ đi đi.

Lộ Miêu lắc đầu: Chị không quen họ.

Rồi đưa điện thoại cho cô: Không phải em trực tiếp báo cảnh sát là được sao?

Báo rồi, nhưng tìm thêm người quen để cho chắc.

Rốt cuộc sự chú ý của Ngô Man Man cũng chuyển sang Từ Gia Thiên: Gia Thiên, em đang muốn làm gì thế?

Báo hít ma túy. Giọng của Từ Gia Thiên đã dần bình ổn, Em chính là muốn để Lê Quân Hạo thua.

Ngô Man Man nhú mày: Thù cỡ nào?

Nhiều lắm. Từ Gia Thiên nói xong liền nhìn sang Lộ Miêu, giọng điệu gần như là van nài, Chị à...

Lộ Miêu bị cô ấy cầu xin mà đâm ra luống cuống: Không được đâu, thật sự chị không thể giúp được gì, cũng vì chuyện riêng mà chị bị đá ra khỏi đội cảnh sát, mọi người đều biết cả, chị đi tìm họ cũng không ai tin đâu. Nếu em đã báo cảnh sát rồi thì không sao đâu, nhất định sẽ có cảnh sát xử lý.

Ngô Man Man cũng cười vỗ về: Đúng thế, em lo lắng gì, đã báo rồi thì sẽ có cảnh sát xử lý.

Rồi nhìn điện thoại: Miêu Miêu, em cũng sắp xong việc rồi, bây giờ muộn rồi chị cũng không còn việc gì, tiện đường để chị đưa em về.

Lộ Miêu gật đầu: Được ạ.

Cô để Ngô Man Man đưa cô về nhà nghỉ mình ở mấy hôm trước.

Ngô Man Man trông thấy nhà nghỉ thấp thoáng dưới lùm cây xanh, ngạc nhiên nhìn cô: Em lại ở nơi thế này sao?

Lộ Miêu xấu hổ gật đầu: Không có tiền mà... Nếu không em cũng đâu đi làm nhân viên làm gì.

Vẫn nên đổi nơi khác tốt hơn đi, con gái ở nơi thế này không an toàn.

Ngô Man Man dặn dò, nhìn cô xuống xe vào nhà nghỉ, lúc này mới lái xe rời đi.

Từ Gia Thiên vẫn còn ngồi trên xe cô.

Cô đưa mắt nhìn nhà nghỉ từ kính chiếu hậu, hỏi Từ Gia Thiên: Trước kia chị em là cảnh sát à?

Cũng không xem là vậy. Từ Gia Thiên gãi đầu nhìn cô, Vốn chị ấy đã thực tập rồi, nhưng khả năng không được nên bị loại, mãi không tìm được công việc ổn định, anh em định sắp xếp để chị ấy đến công ty bọn em, nhưng chị ấy không chịu.

Ngô Man Man: Vì sao?

Có thể là vì bố mẹ em bỏ rơi chị ấy. Từ Gia Thiên cũng không rõ lắm, Thật ra em cũng không rõ, mấy năm nay anh em luôn muốn giúp chị ấy, nhưng đến một đồng tiền của anh em chị ấy cũng không muốn, chị xem chị ấy tình nguyện để tổng giám đốc Kiều bao nuôi chứ không chịu tiêu tiền của anh em, em thấy con người chị ấy cũng kì lạ.

Ngô Man Man nhìn gương chiếu hậu như có suy nghĩ, không nói gì, sau khi về lập tức tìm người điều tra lí lịch của Lộ Miêu.

Lộ Miêu ở nhà nghỉ một đêm, cô gửi tin nhắn cho Kiều Trạch, kể lại chuyện tình tối nay với anh.

Kiều Trạch để cô yên tâm nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, Lộ Miêu vừa tỉnh thì điện thoại đã vang lên.

Cô cầm lấy điện thoại.

Dậy rồi? Là giọng của Kiều Trạch, mới sáng ra nghe hơi khàn.

Lộ Miêu cũng chỉ mới tỉnh, ngáp: Ừm, vừa dậy.

Mở cửa đi. Kiều Trạch nói.

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn ra ngoài, mù mịt đứng dậy mở cửa.

Vừa mở cửa ra, đã trông thấy Kiều Trạch đứng ở đó.

Dường như anh đến đây đã được một lúc, tay phải cầm điện thoại đặt bên tai, nhìn cô, thân hình cao lớn gần như chiếm không gian trước cửa, trên người vẫn là áo khoác không màu đen, trên cổ áo còn đọng mấy giọt nước mưa, bên ngoài trời đang mưa.

Lộ Miêu không ngờ là anh lại ở cửa, nhất thời có chút sững sờ.

Chào buổi sáng. Anh thấp giọng nói, thỉnh thoảng tay giơ về phía cô, lướt qua tóc cô, rũ mắt nhìn cô, Tối qua ngủ không ngon à?

Đâu có. Lộ Miêu không tự nhiên nghiêng đầu né đi, kéo cửa ra, để anh đi vào, Sao mới sớm thế mà anh đã đến đây vậy?

Tối qua tôi ở bên ngoài.

Bỗng Lộ Miêu không biết nên nói gì, một lúc lâu mới lúng túng nói: Tôi không sao.

Kiều Trạch không nói gì, đẩy cô: Đi rửa mặt trước đi, rồi lát nữa đi ăn sáng.

Kiều Trạch đưa cô đến quán ăn Cha Chaan Teng* ở lân cận, Lộ Miêu vừa ngồi xuống liền lấy điện thoại ra lướt tin, không thấy tin gì về việc sao dùng ma túy, cô khó hiểu nhìn Kiều Trạch: Tối qua không có ai đi à?

(*Quán ăn bình dân phong cách Hồng Kông, là quán trà kết hợp quán ăn.)

Bên đội trưởng Tiểu có phái người qua, nhưng biệt thự không có ai. Kiều Trạch cầm ly sữa nóng thay cô, Có hai khả năng, đám người Lê Quân Hạo đã nhận ra Từ Gia Thiên có ý đồ, hoặc để lộ thông tin, nên bọn chúng đã rút lui trước. Hoặc là, Từ Gia Thiên cố ý vạch trần cô trước mặt Ngô Man Man.

Lộ Miêu nhú mày nghĩ, Tôi cảm thấy khả năng đầu tiên khá lớn.

Kiều Trạch không bình luận, anh không quen thân gì Từ Gia Thiên, chỉ trong đợt tiếp xúc gần gũi mà nhìn, anh đơn giản chỉ không thích tác phong của cô bé này, nhìn có vẻ đơn giản ngay thẳng, nhưng lại có mấy phần tâm cơ, khác hẳn vẻ bộc trực của Lộ Miêu, Lộ Miêu toàn rể, ngốc đến bất trị.

Ăn sang xong thì Lộ Miêu cùng Kiều Trạch về nhà, lần này Lộ Bảo không còn nhiệt tình chào đón như trước nữa, nó mãi chơi gì đó ở ổ chó, thỉnh thoảng oảng oảng lên, nom khá vui vẻ.

Nó làm sao thế? Lộ Miêu khó hiểu hỏi Kiều Trạch.

Kiều Trạch quay đầu nhìn có một cái: Xem chừng là tìm được đồ chơi ở góc nào rồi.

Rồi không để ý đến nó nữa.

Trong lòng Lộ Miêu thấy kì quái, bèn đi sang chỗ nó.

Nó trông thấy Lộ Miêu, hưng phấn sủa gâu gâu hai tiếng với cô, lập tức đưa móng vuốt cào vật gì đó lên, lập tức quay sang Lộ Miêu như dâng lên vật quý cho cô.

Lộ Miêu kì quái nhận lấy, vừa cầm đưa mắt nhìn, lập tức mặt nóng ran, lại là thứ massage âm đạo nó tha về, Kiều Trạch nói nó có vấn đề.

Đúng lúc Kiều Trạch ngẩng đầu lên, nhìn cô một cái.

Lộ Miêu vội vàng ném nó lại cho Lộ Miêu, vừa lúng túng vừa xấu hổ: Sao anh vẫn còn giữ thứ này thế?

... Kiều Trạch liếc cô, Cái gì gọi là tôi còn giữ thứ này?

--

Vẫn có lặ một chi tiế như chương trước, không hiểu vì sao, mà cắt đi thì có vẻ không thuận lắ nên mình giữ lại.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 47

"..." Kiều Trạch nhìn cô một cái, "Cái gì gọi là tôi còn giữ thứ này?"

Anh cúi người nhặt lên.

Lộ Miểu nhìn vật nọ trong tay Kiều Trạch, nhìn thế nào cũng thấy quái dị, hơn nữa hai ngày trước Ngô Man Man còn lấy Kiều Trạch làm vai chính để minh họa, cô rất khó tưởng tượng nổi khi một người đàn ông trước sau đều luôn chín chắn bình tĩnh lại bị tình dục khổng chế sẽ thế nào.

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô, thấy cô đỏ mặt, nhìn chăm chăm vào thứ trong tay anh.

Tay anh giơ lên vẫy vẫy trước mặt cô: "Có thể cô thích thứ này đây, cô muốn làm gì?"

"..." Lộ Miểu quần bách đỏ bừng mặt, "Có anh mới muốn làm gì..."

Đưa tay ra cầm lấy thứ đồ nọ: "Lần trước anh nói Lộ Bảo sẽ không vô duyên vô cớ nhặt đồ đem về, không lẽ bên trong có vấn đề?"

Kiều Trạch không nhìn nổi tay cô cầm thứ đó, bèn vươn tay ra lấy về.

"Giấu thuốc." Anh nói, lắc vật nọ, "Nửa phần trên có một đoạn ngắn rỗng ruột, có người giấu ma túy trong này."

"Thuốc phiện trên mạng?" Lộ Miểu nhíu mày hỏi, nhìn anh tháo thứ đồ đó ra, quả nhiên bên trong có một phần rỗng.

Cô nhớ khi Lộ Bảo đem thứ này về là đóng gói chuyển phát nhanh.

"Chính là thuốc phiện trên mạng." Kiều Trạch rút điện thoại ra, mở QQ ra, đăng nhập một tài khoản mới, trong đó có nhóm chat đang hoạt động, "Đây là án lệ lợi dụng mạng xã hội buôn bán ma túy, thông qua taobao hoặc nhóm chat để tiến hành mua online, sau đó ngụy trang thành đồ dùng tình dục, thông qua vận chuyển hậu cần đưa đến tay người mua."

Anh nhấn mở một nhóm hoạt động tích cực ra: "Đây là nhóm chơi ma túy ở thành phố An."

Anh quơ quơ gậy massage trong tay: "Đây chỉ là căn cứ vào thông tin hậu cần của thứ này mà tìm ra nhóm chơi ma túy. Thành viên trong nhóm là 431 người, chủ và quản lí gồm 10 người, ngoại trừ một lượng lớn người dùng ma túy, trong đó còn có ba nhóm người khác, cung cấp nguồn hàng, chuyên lời kéo con nghiện, và nhngwx kẻ dựa vào video sex để biểu diễn hoặc phổ biến phương pháp chế và hít ma túy. Ba nhóm người này được phân công tổ chức nghiêm ngặt, hợp tác chặt chẽ."

"Nhóm tương tự thế này, tìm theo đường dây này ra được hơn mười nhóm, số con nghiện hơn hai nghìn người, cả dây xích ma túy có tổng 6 tầng, đây chỉ là tầng thứ ba trong đó." Kiều Trạch lại lắc thứ đồ trong tay, "Chủ nhân của thứ đồ Lộ Bảo mang về này nằm

ngay trong phạm vi tiểu khu của chúng ta, hắn ta chắc hắn ở tầng thứ ba, lần xuống dưới, hắn ta tập hợp thành viên hít ma túy ở mấy nhóm, nguy trang ma túy thành lá trà, socola, đồ chơi tình dục, thông qua lượng tiêu thụ trên mạng mà đưa đến tay con kiện do đó kiếm được mức giá chênh lệch, mà đi lên trên, hắn chỉ là thành viên bình thường trong nhóm dùng ma túy này, mua hàng từ tầng thứ hai."

Ngón tay dài của anh trượt trong nhóm chat, màn hình dừng lại ở một đoạn văn: "Bạch tuyết 5 hộp 1000 đồng, dứa 10 quả 3000 đồng, inbox riêng để mua, chỉ bán sỉ."

"Đây chỉ là một trong những ám ngữ để trao đổi." Kiều Trạch tắt cửa sổ, "Còn những thứ như lá trà Thiết Quan Âm, keo xịt tóc, loa máy vân vân, tất cả cô có thể dự đoán được, những thứ không ngờ đều có cả, khó lòng mà phòng bị."

"Đây cũng giống như tụi Châu Kỳ, nhưng tính bí mật cao hơn, phạm vi hoạt động và tổn hại càng rộng, điều tra càng khó khăn hơn nhiều." Kiều Trạch nhìn cô, "Nhưng đầu nguồn ma túy, vẫn là cùng một đám người."

Cánh tay Kiều Trạch nhẹ nhàng giơ lên, thứ đồ trong tay đã rơi chuẩn xác vào thùng rác.

"Tôi vẫn là câu nói đó, tìm ra căn nguyên ma túy, ngăn chặn nguồn đó, chặt đứt luồng ma túy." Kiều Trạch vỗ tay, chỉ vào tai mình, "Chúng bị thương khi truy xét căn nguyên ma túy, chỉ thiếu một bước nữa là chúng tôi có thể hoàn toàn chặn được bộ phận này, không ngờ cuối cùng lại thất bại trong gang tấc, không đến nửa năm, mạng lưới ma túy này đã bí mật từ dưới đi lên, hơn nữa không ngừng lớn mạnh."

Lộ Miêu chần chừ nhìn sang anh: "Vì sao lại thất bại trong gang tấc?"

Kiều Trạch im lặng một lúc lâu, không trả lời thẳng: "Chúng tôi đã đánh mất một phần bằng chứng rất quan trọng, nên bây giờ chỉ có thể thu thập lại từ đầu. Mà lỗ hổng đứt đoạn này, chính là bắt đầu từ công ty Thương Kỳ. Nên cô muốn lên vào công ty Thương Kỳ là rất đúng."

"Tôi có thể được biết là bằng chứng gì không?" Lộ Miêu hỏi.

Kiều Trạch nhìn bàn, bên trên có đặt bản hợp đồng bí mật lần trước anh để cô kí tên, thái độ của anh rất rõ, những tin tức sâu hơn đều đề cập đến nội dung bí mật, anh nhất định phải bảo đảm rằng cô và anh ở cùng mặt trận.

Lộ Miêu đưa mắt nhìn đầy lưỡng lự, không dám cầm lấy bút, nếu kí tên thì cô sẽ không có đường lui.

Cô vẫn không từ bỏ được chuyện của Lộ Tiểu Thành.

Kiều Trạch cũng không ép cô, chỉ nhìn cô bất động.

Lộ Miêu mím môi im lặng một lúc: "Một tuần nghỉ phép mà tôi xin đội trưởng Tiểu vẫn chưa hết, tôi muốn xem xét lại."

Kiều Trạch gật đầu: "Được, lần này tự cô đưa ra quyết định."

"Cám ơn." Anh trở nên nghiêm túc, bất giác Lộ Miêu khách khí theo.

Lộ Bảo không hiểu được cảm xúc dao động giữa người, thấy Kiều Trạch ném thứ kia vào thùng rác, đã sớm hí hục bới thùng rác,

gấp thứ đồ đó ra, rồi lại như dâng lên vật quý đưa đến trước mặt Lộ Miêu, còn vẩy đuôi đặc ý với cô nữa, rất là đặc ý.

Lộ Miêu: "..."

Cô lén liếc nhìn Kiều Trạch.

Kiều Trạch đang nhìn chăm chăm Lộ Bảo, thấy cô nhìn mình thì ngược đầu nhìn cô.

Lộ Miêu lúng túng, im lặng bước về sau hai bước, nới rộng khoảng cách với Lộ Bảo, không ngờ Lộ Bảo lại cứ đi theo, ngậm vật kia kêu "ử ử" với cô.

Lộ Miêu chần chừ nhìn sang Kiều Trạch: "Có phải anh chưa lấy hết thứ giấu bên trong ra không?"

Kiều Trạch nhìn cô: "Cô đang nghi ngờ năng lực chuyên nghiệp của tôi."

Lộ Miêu nói thầm: "Tôi cũng chẳng nhìn ra được anh có năng lực chuyên nghiệp gì, trừ việc chỉ huy tôi cái này cái kia."

Nói xong ngẩng đầu nhìn anh: "Còn nữa, làm tôi sợ nhất chính là những lúc xuất hiện đúng lúc đấy, lần nào cũng toàn thân long thấy đầu chẳng thấy đuôi."

"Còn nữa, ngày nào anh cũng ôm cái laptop hồng kia, chẳng biết bận cái gì." Lộ Miêu chỉ vào máy tính anh đặt trên bàn, "Rốt cuộc cả ngày anh bận gì thế?"

Kiều Trạch: "Chơi game."

Lộ Miêu mấp máy môi, thiếu nước liếc nhìn anh một cái.

"Còn cả cái kia nữa..." Lộ Miêu nhìn anh, "Ngô Man Man nhất định sẽ điều tra tôi, có phải anh anh đã xử lí qua tài liệu lí lịch của tôi rồi không?"

Kiều Trạch nhìn cô một cái: "Tự cô biến mình thành gái làm đường, đương nhiên phải đi theo kịch bản của cô rồi."

Mấy ngày sau Ngô Man Man nhận được báo cáo điều tra Lộ Miêu, quả thật tốt nghiệp trường đại học cảnh sát, chuyên ngành điều cấm thuốc phiện, hơn nữa năng lực chuyên nghiệp rất mạnh, thành tích tốt, có khả năng phân biệt cao với các loại ma túy, nhưng vì vấn đề tác phong cá nhân bị báo cáo nặc danh, thời đại học từng bị mời lên nói chuyện mấy lần, thậm chí từng bị khuyên thôi học, là sinh viên có vết như điển hình, mặc dù sau khi tốt nghiệp thực tập ở đội cảnh sát, nhưng biểu hiện không tốt, không ít lần bị phê bình trước đám đông, mà một lần nghiêm trọng nhất là, trong khi hành động truy bắt ma túy ở cửa khẩu, không nghe tổ chức chỉ huy, tự ý hành động, suýt nữa làm nhiệm vụ truy bắt thất bại, cuối cùng bị lấy tội năng lực chuyên nghiệp không ổn và tác phong cá nhân có vấn đề mà bị loại khỏi đội cảnh sát, trở thành người duy nhất trong đám đông thực tập sinh bị loại, nhiều lần không phục tìm lãnh đạo chống án, xung đột với lãnh đạo không ngừng tăng, nhưng cuối cùng vẫn không được giữ lại như ý.

Lúc Ngô Man Man nhận được bản điều tra này thì hẹn Lộ Miêu đi ăn.

Từ trong miệng Từ Gia Thiên cô biết điều kiện gia đình của Lộ Miêu không tốt, cho nên khá khó hiểu về vấn đề "tác phong cá nhân" khi cô ấy học đại học, đại khái cô có thể hiểu, chỉ là không rõ.

"Vì sao em phải học chuyên ngành điều dưỡng?" Lúc ăn, Ngô Man Man làm như vô ý hỏi cô.

"Giáo viên đề nghị." Đối với những vấn đề Ngô Man Man có thể tò mò, Lộ Miêu đã sớm tập qua một lần trong lòng, thế nên khi đối mặt với những nghi ngờ của cô ấy, cô đã có thể ứng đối tự nhiên, "Trước kia chỉ biết nằm dí trong trường đọc sách, gia cảnh không tốt cũng không có quen biết, lúc điền nguyện vọng thì không biết phải điền cái gì, chỉ nghĩ học gì mà tốt nghiệp dễ dàng tìm việc là được, cô chủ nhiệm cảm thấy chuyên ngành này cũng khá mới, có tương lai, hơn nữa thi công chức dễ, nên đề nghị em vào học."

Nói xong, Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn cô ấy: "Nào biết lừa người thế chứ. Học cũng như không, bây giờ em không làm được cảnh sát, đến công ty, ai mà tuyển dụng một người học điều dưỡng chứ."

"Chuyên ngành này của bọn em, hẳn là rất dễ phân biệt ma túy nhỉ?" Ngô Man Man hỏi.

Lộ Miêu mờ mịt lắc đầu: "Em không biết những người khác thì sao, nhưng hình như ở mặt này em như được trời phú vậy, chỉ cần là ma túy em đã tiếp xúc, thông thường không dễ quên đi mùi vị tính trạng của nó, nên khá am hiểu chuyện phân biệt này. Hơn nữa em có thể làm quen được với lũ chó mèo, có thể điều khiển nó."

Ngô Man Man cười nhìn sang cô: "Thật hay giả vậy?"

"Đương nhiên là thật rồi." Nói đến đây, Lộ Miêu hơi ngại ngùng, "Vốn em thực tập ở đội chó nghiệp vụ, chó trong đó đều được em thuần phục nghe lời cả. Đến trước mặt em thì dù chó dữ đến đâu

cũng trở nên đặc biệt ngoan ngoãn, em cũng không biết vì sao nữa, ngay đến chó nhà tổng giám đốc Kiều cũng đều nghe em."

Ngô Man Man cam thấy hứng thú: "Thần kỳ thế ư?"

"Hôm nào rảnh đi với em sang nhà Giai Ngâm một chuyện, nhà cô ấy có nuôi mấy con chó ngao Tây Tạng, rất hung dữ, em có dám thử không?"

"Chó ngao Tây Tạng?" Lộ Miêu do dự nhìn cô ấy, "Em chưa tiếp xúc với chó ngao Tây Tạng bao giờ, không chắc có thể thuần hóa được không, chúng sẽ không cắn em chứ?"

"Không đâu." Ngô Man Man cười, liên tục cam đoan, "Em đừng nhìn dáng vẻ dọa người của bọn nó, thật ra rất có linh tính đất, chúng đều được Giai Ngâm nuôi, rất nghe lời cô ấy, chỉ cần không bình thường, cô ấy quát một tiếng là dừng lại, không sao đâu."

Lộ Miêu do dự một lát, sau đó gật đầu: "Được ạ."

Ngô Man Man hẹn cô cuối tuần này đến nhà Hoàng Giai Ngâm.

Đến tối về nhà thì Lộ Miêu tiến hành báo cáo công việc với Kiều Trạch, nhắc đến chuyện thứ bảy này phải đến nhà Hoàng Giai Ngâm gặp mấy con chó ngao Tây Tạng cô ấy nuôi, lập tức Kiều Trạch sầm mặt: "Cô có biết cô ta nuôi gì không? Cứ tùy tiện nhận lời như thế, cô có mấy cái mạng chơi với chó đây?"

Rất nhanh Lộ Miêu nắm bắt được sơ hở trong lời của anh: "Anh biết cô ấy nuôi gì."

Kiều Trạch nhìn cô bất động: "Đừng nói lảng sang chuyện khác."

Nghiêng người cầm lấy điện thoại, đưa cho cô: "Mở."

Lộ Miêu không nhận, giọng thấp xuống: "Lúc anh ở Macau, biệt thự của cô ấy không có bảo vệ trị an nào mà anh còn muốn tìm đồ. Bây giờ nhà cô ấy nuôi mấy con chó ngao Tây Tạng để đề phòng người ngoài, không phải rất đáng để đến gần sao?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 48

"..." Tâm mắt của Kiều Trạch dừng trên mặt cô, mang theo vẻ nghiên ngẫm.

Lộ Miểu không né tránh, ngược mắt nhìn anh: "Tôi không làm gì sai cả."

Hai tay Kiều Trạch đan chéo trước ngực, cả người ngả ngửa dựa ra sau sofa.

"Cô muốn làm gì?" Anh hỏi.

Lộ Miểu: "Phải đến nhà Hoàng Giai Ngâm làm quen với địa hình môi trường và an ninh."

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô, không cử động.

"Tôi biết anh chắc chắn quen Hoàng Giai Ngâm. Cô ấy lại là con gái của Hoàng Thường, ủy viên quản trị của tập đoàn Huy Trình, mà tập đoàn Huy Trình có tiền bạc qua lại với Kỳ Tấn của Thương Kỳ, anh cố ý để tôi tiếp cận Thương Kỳ và Ngô Man Man, chính là vì tiếp tục manh mối bị đứt của các anh, điều đó cho thấy anh là người có chủ đích rất mạnh. Mà người có chủ đích mạnh như anh, không thể nào cố ý nhắc đến Hoàng Giai Ngâm cùng với tập đoàn Huy Trình sau lưng cô ấy được, cô ấy bị thương, anh cũng bị thương, lại đều vào đầu năm nay, cô ấy luôn muốn xác nhận thân phận của anh, anh lại cứ cố ý tránh cô ấy, điều này thật kì lạ. Hai người chắc chắn quen nhau, hơn nữa quan hệ không chỉ ở mức bình thường, vốn dĩ với bối cảnh thân phận của anh mà nói, không thể

nào có khả năng tồn tại giao lộ giữa anh và cô ấy, trừ khi là anh có ý tiếp cận cô ấy, hoặc là nhà cô ấy, làm sinh ra mối quan hệ này."

"Vừa rồi khi tôi nhắc đến chuyện nhà cô ấy có chó ngao Tây Tạng, nhìn từ phản ứng của anh, dễ nhận thấy anh rất quen thuộc với nhà cô ấy, từ góc độ đó mà nói, có thể anh thường xuyên ra vào nhà cô ấy, trước kia người nhà cô ấy không hề phòng bị anh. Nhưng anh lại nói với tôi rằng vào thời điểm cuối cùng vì điều bất trắc mà thất bại trong gang tấc, anh bị thương rất nặng, thậm chí khiến Hoàng Giai Ngâm nghĩ lầm rằng anh đã chết, hơn nữa từ cái hôm ở Macau đó, phản ứng của anh khi ở trong nhà Hoàng Giai Ngâm nói lên rằng, dường như anh cũng không xác định rõ Hoàng Giai Ngâm còn sống, chuyện này nhất định kinh động đến không ít người, ít nhất là động đến Hoàng Thường."

"Ông ta bị người tín nhiệm nhất phản bội, nhất định thiết bị an ninh trong nhà phải bố trí lại lần nữa." Lộ Miểu nói xong ngẩng đầu nhìn anh, "Từ đó đến nay đã gần một năm, bây giờ chắc chắn anh cũng không hiểu rõ được tình hình an ninh ở nhà Hoàng Giai Ngâm, tôi đoán không sai đó chứ?"

Kiều Trạch nhìn cô chằm chằm không nói, đôi mắt sẫm đi vài phần.

Lộ Miểu nói tiếp: "Anh để tôi tiếp cận Ngô Man Man, thật ra cũng chỉ muốn để tôi mượn đường Ngô Man Man với Thương Kỳ, tiếp cận tập đoàn huy Trình. Vì quan hệ của anh, thần xui quỷ khiến thế nào tôi lại quen Hoàng Giai Ngâm, bây giờ Ngô Man Man lại cho tôi một cơ hội quang minh chính đại đến gần hơn nữa, vì sao không lợi dụng nó?"

Kiều Trạch nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, rồi mới dời tầm mắt: "Tôi không hi vọng cô bị thương."

"Nhưng lần này đi có nguy cơ khá cao." Lộ Miêu nhìn anh, "Không lẽ anh vì sợ nguy hiểm mà không đi ư?"

Kiều Trạch không đáp.

"Dám chắc chuyện lúc này tôi làm chỉ mở mức độ nguy hiểm thấp, ít nhất vẫn có chỗ tôi am hiểu." Lộ Miêu đưa mắt nhìn Lộ Bảo nằm sấp bên cạnh, "Con chó được anh lựa chọn dám chắc không đơn giản, nhưng ngay đến Lộ Bảo cũng đồng ý bỏ anh đi theo tôi, rất khó mà nói tôi không thể thuần phục được mấy con chó ngao Tây Tạng kia."

Rốt cuộc Kiêu Trạch cũng ngược mắt nhìn cô: "Cô biết cái gì gọi là chó ngao Tây Tạng không? Nó có thể dễ dàng xé cô ra."

"Hoàng Giai Ngâm với Ngô Man Man sẽ không để chúng xé tôi đâu, bọn họ chỉ là muốn thử tôi thôi."

"Phụ nữ đấu phụ nữ đấy, so ra thì dễ dàng hơn chuyện đàn ông đánh đàn ông của các anh. Sự phòng bị của phụ nữ với phụ nữ, nhiều khi chỉ là đàn ông thôi." Lộ Miêu nói xong ngồi xuống gần anh, "Anh muốn học cách tin tưởng tôi, thì đừng nghĩ tôi đây không phải không được, tôi thật sự không ngốc như vẻ ngoài."

Đột nhiên Kiêu Trạch vươn tay ra, véo mạnh lên má cô: "Cũng chẳng nhìn ra được có bao nhiêu thông minh."

Nhưng cuối cùng cũng không kiên quyết: "Tự cô đề ý đấy, không được thì lập tức rút lui."

Đến sáng thứ bảy khi cô định ra ngoài, thì anh đưa cho cô một chiếc đèn pin tự vệ gắn cỡ bàn tay: "Đừng để mình bị thương."

Lộ Miếu cất đồ vào túi xách, rồi ngẩng đầu cười với anh: "Sẽ không đâu."

"Phân tích ngày đó của cô không phải đều đúng cả." Kiều Trạch nói, giũ cổ áo khoác thay cô, "Chỉ ít có một chỗ cô đã phân tích sai, tôi không có quan hệ không bình thường với Hoàng Giai Ngâm."

Lộ Miếu ngạc nhiên nhìn anh, rồi sau đó gật đầu: "Ừ."

Kiều Trạch nhìn cô một cái, trong lòng bàn tay vừa ngửa lại chẳng thoát mái, nhưng đến cùng lại không làm gì, tay chỉ khẽ đẩy vai cô: "Nhớ chú ý an toàn."

Lộ Miếu tự mình lái xe đến.

Kiều Trạch lái xe đi theo ngay sau cô.

Biệt thự nhà họ Hoàng ở ngoại ô thành phố An, là căn biệt thự sân rộng độc lập, chiếm diện tích rất lớn, xung quanh tường cao dày đặc, trông sân trông mấy bụi cây thấp rậm rạp, quy tụ ba tầng trong ba tầng ngoài trong sân, biến nó thành miếng đậu hủ.

Kiều Trạch không vào cùng Lộ Miếu, mà đi lên mái nhà căn biệt thự ở phía tây, trên đó có đặt sẵn ống nhòm, ở vị trí này có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tượng ở cửa và trong sân nhà Hoàng Giai Ngâm.

Lộ Miếu với Ngô Man Man nhanh chóng xuất hiện trước tầm nhìn.

Hai người một trước một sau cùng xuống xe.

Cửa lớn biệt thự là cánh cửa sắt dày nặng cao hơn hai mét, ngoài cửa có thiết bị truyền tin.

Sau khi Ngô Man Man thăm hỏi Hoàng Giai Ngâm ở trước thiết bị truyền tin, cánh cửa lớn tự động từ từ mở ra.

Lộ Miêu tò mò nhìn vào sân, thỉnh thoảng đưa mắt vào trong thăm dò.

Ngô Man Man nhìn cô cười: "Đừng có nhìn lung tung, mấy con chó to đó nuôi ngay trong sân đây, một hơi thở lạ tới gần liền lao đến, Giai Ngâm không dẫn chị, chị cũng không dám vào."

Lộ Miêu nhìn cô đầy ngập ngừng: "Thật sự đáng sợ thế sao?"

"Chó ngao Tây Tạng mà, đều rất đáng sợ." Ngô Man Man cũng nhìn vào trong sân thăm dò, "Giai Ngâm còn có chút chuyện, có thể lát nữa mới ra, bằng không..."

Cô ấy chỉ vào sân: "Em đi vào thử xem? Xem em có thật sự thuần phục được chúng không?"

Lộ Miêu cười đầy gượng gạo: "Có thể tùy tiện đi lại hả?"

Ngô Man Man gật đầu: "Đương nhiên. Nhưng mà chị không biết chúng được nuôi ở đâu, nhà cô ấy rất lớn, cây lại nhiều, lại không hay cho chúng ăn cơm, bình thường đang đi lui đi tới, chợt chẳng biết từ đâu nhảy ra một con chó ngao Tây Tạng sủa ầm ĩ, nghe răng trợn mắt về phía em, rất đáng sợ."

"Nhưng cũng không sao đâu, có người nhìn đó mà, Giai Ngâm cũng không để chó tùy tiện đả thương người khác đâu." Ngô Man Man nói xong còn cười vỗ vai cô, "Không phải em có thiên phú

trong chuyện thuận phục chó mèo gì đó à, đi vào thử xem, không sao đâu."

Rồi hất cầm về phía cửa sắt đang mở một nửa: "Vào đi nào."

Lộ Miểu nhìn vào trong, chỉ thấy từng lùm cây rậm rạp, chẳng thấy chó mèo gì.

Cô hơi chán chừ, quya đầu lại cười với cmm: "Vậ em vào trước."

Cẩn thận đẩy cửa ra, đi vào.

Một chiếc xe thể thao màu đỏ im lặng dừng lại trước cửa không một tiếng động, cửa kính hạ xuống, Hoàng Giai Ngâm lộ đầu ra khỏi cửa xe, nhìn vào trong sân, hỏi Ngô Man Man: "Cô ấy vào rồi?"

Cô ấy đeo kính râm đen, che hơn nửa gương mặt.

Ngô Man Man không trông rõ thần sắc của cô ấy, chỉ nhẹ gạt đầu: "Vào rồi."

Lại lo lắng nhìn cô ấy: "Cô ấy sẽ không sao cả chứ?"

Hoàng Giai Ngâm tháo kính râm xuống: "Có thể có chuyện gì chứ. Không phải cô lo cô ấy là cảnh sát à? Chỉ là thử thôi."

Từ ống nhòm, Kiều Trạch không thể nhìn ra hai người họ đang nói gì, trầm ngâm một lát, anh lấy điện thoại ra, gọi điện cho Lộ Miểu: "Cô đừng động đến lũ chó đó, chúng thật sự tấn công đấy, cứ tỏ vẻ sợ hãi đi, có thể sợ bao nhiêu thì thể hiện bấy nhiêu."

Lộ Miểu cúi đầu "ừ" một tiếng: "Tôi biết rồi."

Người đi vào trong sân, vừa cảnh giác đi dọc theo đường đá mòn giữa các bụi cây, vừa thả nhiên quan sát bố cục trong sân, hồi hộp với tò mò đều được cô viết rõ trên mặt, cước bộ nhìn có vẻ thoải mái, nhưng mỗi bước chân lại rất cẩn thận.

Hơi thở xa lạ xâm phạm rất nhanh đã thu hút sự chú ý của lũ chó ngao dưới cây tùng.

Một tiếng chó sủa hung dữ, Lộ Miêu còn chưa kịp nghe thấy tiếng sủa phát ra từ đâu, thì đột nhiên một con chó lớn màu đen nhảy ra từ lùm cây ở bên trái Lộ Miêu, trạng thái phòng bị, nhe răng trợn mắt với cô, thần thái vô cùng hung ác, cứ như bất kỳ lúc nào cũng đều có thể tấn công.

Lộ Miêu nghiêm mặt, hai tay trong tư thế đầu hàng che trước người, ngồi xổm xuống, nghiêng về phía sau, phòng bị tốt nhìn nó: "Cái đó... Mày đừng có đến đây... Tao chỉ tìm chủ mày... Mà thôi."

Tay trái Kiều Trạch giữ vững ống nhòm, súng gậy tê trong tay phải chậm rãi giơ lên, hòng súng nhắm vào con chó đang giăng co với Lộ Miêu, ngón trỏ đặt sẵn trên cò súng, từ từ bóp cò.

Chó ngao Tây Tạng nhìn chằm chằm Lộ Miêu không nhúc nhích, chỉ là không ngừng sủa về phía cô.

Lộ Miêu cẩn thận cảnh giác nhìn nó, đối mắt với nó.

Cô bất động, nó cũng không đi.

Cô thử lùi về sau một bước nhỏ, nó liền bước lên một bước dài, sủa càng lúc càng dữ.

Trên mặt Lộ Miểu ngoại trừ nét sợ sệt, còn mang theo nụ cười yếu ớt, thử vẫy tay với nó, rồi sau đó vội vàng lùi về sau một vài bước, động tác nhất gan tròn tránh đó đã kích thích tính công kích của con chó dữ, nó bay nhanh về phía cô.

Cò súng dưới ngón tay Kiều Trạch gần như siết chặt, chợt một bóng người xuất hiện trong tầm mắt, đánh lên đầu con chó, bóng dáng ấy cũng nhanh chóng đi về phía Lộ Miểu.

Kiều Trạch vẫn cầm ống nhòm, thấy được người chạy đến cạnh Lộ Miểu là Từ Gia Diên.

Vì con chó ngao Tây Tạng đột nhiên nhào đến, cả người Lộ Miểu ngã ra đất, tảng đá Từ Gia Diên dùng để đánh tạm thời đẩy con chó lui ra, anh chắn giữa nó với Lộ Miểu, vội vàng nắm lấy vai Lộ Miểu, lo lắng nhìn cô: "Sao rồi, em không sao cả chứ?"

Lộ Miểu vẫn còn kinh hồn chưa định thần lại, vừa vỗ ngực, vừa mờ mịt ngẩng đầu nhìn anh: "Anh?"

Tay Từ Gia Diên nắm lấy tay cô đỡ dậy, đột nhiên con chó ngao Tây Tạng ở sau lưng nhảy bổ về phía hai người, theo bản năng Từ Gia Diên giữ chặt lấy đầu Lộ Miểu, che chở cả người cô vào lòng, ôm cô xoay nửa vòng, móng vuốt sắc bén của con chó chộp lên vai Từ Gia Diên, gần như cùng lúc đó, giọng của Hoàng Giai Ngâm vang lên từ phía sau: "A Bảo*!"

(*Chữ Bảo 保 này là trong bảo an, còn chữ Bảo 宝 trong tên Lộ Bảo là bảo bối, mọi người không cần nghi ngờ gian tình. :3)

Con chó ngao vốn tấn công thì trong nháy mắt trở nên yên ổn, ngoan ngoãn lùi về bên chân Hoàng Giai Ngâm.

Lộ Miêu tái nhợt cả mặt, ngẩng đầu lên từ trong lòng Từ Gia Diên.

"Anh?" Cô lo lắng gọi anh một tiếng, vội vàng chụp lấy cánh tay anh, ló đầu ra nhìn sau lưng anh, "Anh có bị gì không?"

Từ Gia Diên đè tay cô lại, cười cười: "Anh không sao."

Hoàng Giai Ngâm cũng đến gần, thần sắc nhìn có vẻ rất lo lắng: "Hai người có sao không? Có bị thương đâu không?"

Nói xong nắm lấy cánh tay Từ Gia Diên, trông thấy vạt áo bị rách sau lưng anh thì mặt mũi trắng bệch: "Anh Từ, anh..."

Lộ Miêu cũng thấy máu đỏ đang dần thấm ra áo anh, tay chụp lấy cánh tay anh: "Anh..."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 49

"Anh thật sự không sao." Từ Gia Diên cười với cô, nắm lấy cánh tay kéo cô lui ra sau, lúc này mới quay sang Hoàng Giai Ngâm, "Cô Hoàng, biết trong sân nhà mình có nuôi chó dữ, không phải nên tìm người đưa chó đi khi có khách đến sao?"

"Anh à, chuyện này không liên quan gì đến chị Giai Ngâm đâu." Lộ Miểu nhanh chóng giải thích, "Là tự em vào. Em tưởng mình có thể thuần phục được con chó này..."

Những câu sau nhỏ dần dưới ánh mắt từ từ sắc bén của Từ Gia Diên, rồi biến thành ba chữ "em xin lỗi."

Lúc này Ngô Man Man cũng đã đi vào, áy náy nói: "Tổng giám đốc Từ, anh đừng trách Lộ Miểu, là do tôi cả. Trước đó có nghe Miểu Miểu nói em ấy có thiên phú trong việc thuần phục động vật, tôi nhất thời cảm thấy mới lạ, muốn nhìn xem rốt cuộc thiên phú là thế nào, nên mới nói đùa để Miểu Miểu sang đây thử xem sao."

Lộ Miểu cũng cúi đầu đón lời: "Anh à... Trước kia anh cũng thấy rồi mà, em khá thân với lũ chó mèo mà, em chưa tiếp xúc với chó ngao Tây Tạng lần nào, nên tò mò muốn thử."

Nói xong, ngẩng đầu nhìn Hoàng Giai Ngâm đầy lúng túng: "Chị Giai Ngâm, thật không phải với chị rồi, đã gây phiền phức cho chị."

Hoàng Giai Ngâm cười: "Khách khí với chị làm gì, là sơ suất của chị mà. Chó ngao Tây Tạng vốn không dễ nuôi, chị cũng phải mất

thời gian dài mới thuận hóa được chúng, em lần đầu tiên đến đây, đâu có thể khiến chúng nghe lời ngay được."

Rồi nhìn sang Từ Gia Diên: "Tổng giám đốc Từ, vết thương sau lưng anh không sao chứ? Hay đến bệnh viện xem xét trước được không?"

Từ Gia Diên gật đầu: "Được."

Nắm lấy cánh tay Lộ Miêu: "Em cũng đến bệnh viện xem sao, tiêm vắc xin phòng chó dại."

Lộ Miêu "ừ" một tiếng, vì sự xuất hiện bất thành hình của Từ Gia Diên, kế hoạch của cô không thể không bị gián đoạn.

Cô chỉ mới đi được một phần ba căn nhà này, chỉ gặp một con chó ngao Tây Tạng, nhìn qua trước mắt có thể thấy căn phòng gần nhất là căn nhà bằng nằm độc lập cách khoảng mười mét bên tay trái, bài trí tương tự phòng trà kiểu Nhật, vừa nãy là Từ Gia Diên đi lao ra từ căn phòng này.

Nơi cửa có hai người đang đứng, một người hơn ba mươi tuổi, vóc dáng trên dưới một mét tám, mặt gầy gò lạnh lùng, im lặng đứng chếch phía sau ông cụ hơn sáu mươi tuổi.

Ông cụ cao mập, đỉnh đầu trọc một vòng, trên sống mũi là kính mắt viền vàng, gương mặt nghiêm túc, ánh mắt sắc bén, cho dù còn cách một cự li ngắn, Lộ Miêu vẫn có thể cảm nhận được sự áp bách trong ánh mắt ông ta.

Lộ Miêu đoán có lẽ ông ta chính là Hoàng Thường, bố của Hoàng Giai Ngâm.

Ông ta đang nhìn cô, ánh mắt sắc lẹm.

Lộ Miêu rút người về bên cạnh Từ Gia Diên, nhìn vào như không quen với loại chuyện thế này.

Từ Gia Diên bảo vệ cô, ngẩng đầu tạm biệt ông ta: "Quản trị Hoàng, có thể tôi phải đi bệnh viện một chuyện đã, hôm nào lại tới thăm ông."

Hoàng Giai Ngâm cũng nhìn sang ông ta: "Bố à, khách đến nhà lúc nào sao bố không nói với con một tiếng, bố xem suýt nữa A Bảo làm người ta bị thương rồi này, để con đưa tổng giám đốc Từ đến bệnh viện nhé?"

Trên gương mặt nghiêm túc của Hoàng Thường cũng đã có vẻ dịu đi, đi về phía này, hỏi Từ Gia Diên: "Tổng giám đốc Từ không sao chứ?"

Từ Gia Diên kéo khước môi: "Không sao."

Tầm mắt của Hoàng Thường chậm rãi dừng trên người Lộ Miêu: "Cô gái nhỏ này là?"

Lộ Miêu co rút người lại, cười cười mất tự nhiên, lên tiếng chào ông ta: "Chào bác."

"Cô ấy là em gái tôi." Từ Gia Diên cười giải thích, "Bình thường chưa gặp qua việc đời nào, khá sợ người lạ, tổng giám đốc Hoàng chớ để trong lòng."

Theo lời anh, Lộ Miêu đỏ mặt cười với Hoàng Thường, nhìn có vẻ nhút nhát thật.

Hoàng Giai Ngâm cười trách: "Bố này, bố đừng dọa bạn con chứ."

Rồi đi đến cạnh Lộ Miêu, thân mật kéo tay cô: "Em ấy là Lộ Miêu, là cô bạn con mới quen gần đây."

Đưa mắt nhìn Ngô Man Man một cái: "Cũng là bạn của Man Man."

Hoàng Thường cười "ha ha", cũng vì nụ cười đó mà gương mặt sắc bén trở nên ôn hòa.

"Lộ Miêu phải không?" Ông ta cười nhìn Lộ Miêu, "Vóc người trẻ trung xinh xắn, sau này rảnh thì đến chơi nhiều hơn nhé. Nhưng đừng có sợ bác đấy, trời sinh đã mang mặt Bao Công rồi, không còn cách nào."

Khóe miệng Lộ Miêu nhếch lên nụ cười ngượng ngùng: "Cảm ơn bác Hoàng."

Hoàng Giai Ngâm cười tiếp lời: "Được rồi, lần sau có cơ hội lại trò chuyện. Để con tiễn tổng giám đốc Từ và Miêu Miêu đến bệnh viện đã."

Hoàng Thường quơ trách: "Đi đứng không tiện còn lái xe cái gì."

Rồi quay đầu nói với người đàn ông gầy gò đằng sau: "A Tuấn, cậu đưa tổng giám đốc Từ và cô Lộ đây đến bệnh viện đi."

Kiều Trạch đứng trước ống nhòm, thu hết tất cả vào đáy mắt.

Anh nhìn Từ Gia Diên bao bọc cô đi ra khỏi sân nhà họ Hoàng, cho đến lúc lên xe rời đi, mới không nhìn ống nhòm nữa.

Đứng bên cạnh anh còn một người đàn ông khác nữa, chính là người mà anh quay về tỉnh để gặp vì cái chết của Trương Toàn, vừa lên trên mái hơn mười phút trước, cầm trong tay ống nhòm loại nhỏ, nhìn Kiều Trạch thôi nhìn vào ống nhòm, mới chậm chậm đưa tay cầm ống nhòm xuống, nhìn sang Kiều Trạch: "Cô ấy chính là cô nhóc mà cậu nói?"

Anh ta nói khá chậm, từ từ nhấp máy môi, để Kiều Trạch đọc được ý của mình.

Anh gật đầu: "Đúng."

"Tôi phối hợp với cô ấy rất khá. Khả năng tùy cơ ứng biến của cô ấy không tệ, khả năng phát huy tại chỗ rất mạnh, kỹ năng diễn cũng rất đạo người, quan trọng là cô ấy có thể giao tiếp bình thường với tôi, cộng bốn yếu tố đó lại, cơ bản đã bù lại chỗ thiếu sót của tôi rồi." Kiều Trạch bình tĩnh nhìn anh ta, "Nên tôi hi vọng có thể tái điều tra lại."

"Vì sao Trương Toàn lại xuất hiện ở nhà nghỉ đó, trước khi chết vì sao lại sử dụng Flunitrazepam*, những thứ này tạm thời chúng ta đều không biết."

(*Là hoạt chất làm tê liệt hệ thần kinh trung ương, mất khả năng chống cự về thể chất hay tình dục.)

Nguyên nhân cái chết của Trương Toàn đã được điều tra rõ, chỉ đơn giản là có cướp vào phòng, hung thủ cũng đã sa lưới, chỉ có một điểm không điều tra rõ đó là, vì sao lại ở nhà nghỉ đó, là muốn gặp ai, hay muốn trốn người nào, vì sao khi còn sống lại dùng Flunitrazepam có tác dụng thôi miên và lãng quên, đây cũng là nguyên nhân vì sao hung thủ có thể dễ dàng khống chế được gã.

Lúc tên cướp vào phòng thì đã động đến Trương Toàn chưa hôn mê hẳn, trong lúc bối rối đã ra tay giết gã, vội vàng giấu thi thể xuống gầm giường, rồi tiện tay vợ vét hết toàn bộ đồ tùy thân của Trương Toàn.

Ngoại trừ ví tiền điện thoại là đáng giá ra, những thứ khác đã được hung thủ ném xuống sông xử lý, điện thoại cũng đã bị hấn định dạng lại, không để sót một dấu vết nào.

Phó cục trưởng Lưu từng cho người xuống sông vớt đồ, nhưng nước sông chảy xiết, những thứ đó chẳng biết đã bị cuốn đến nơi nào, không tìm thấy gì.

Cái chết của gã ta không phải là câu đố, mà ẩn số duy nhất là, vì sao gã lại xuất hiện ở đó.

Người kia im lặng một lúc rồi nhìn sang anh: "Không phải cậu đã tự chủ trương điều tra rồi ư?"

"Đây là tôi không đúng." Kiều Trạch nói, "Đợi khi vụ án này rõ ràng, tôi chấp nhận xử phạt. Nhưng bây giờ..."

Kiều Trạch ngược mắt nhìn anh ta: "Đội trưởng Hình, anh thật sự không muốn điều tra tiếp sao?"

Đội trưởng Hình nhìn anh hơn mấy giây: "Nếu cậu cảm thấy bản thân không sao cả, thì cậu cứ việc điều tra."

Lại nói: "Lát nữa để tôi gặp cô nhóc kia."

Kiều Trạch gật đầu: "Được."

Trên đường về, Kiều Trạch gọi điện cho Lộ Miêu.

Lộ Miều vẫn còn đang ở bệnh viện, vừa tiêm vắc xin phòng bệnh xong, đang xử lý vết thương cho Từ Gia Diên.

Vết thương trên vai anh rất sâu, một vết máu dài, bị móng vuốt chó cào từ vai phải đến tận bả vai trái, tuy máu bên trên đã ngừng chảy, nhưng nhìn mà phát hoảng.

Lộ Miều ở một bên xem bác sĩ xử lý, nhìn mà có chút không đành lòng.

Ngoại trừ sắc mặt tái nhợt, thỉnh thoảng nhú mảy, thì Từ Gia Diên vẫn giữ bình tĩnh như trước.

"Anh à..." Lộ Miều không biết nên nói gì, "Vừa nãy thật sự cảm ơn anh."

"Cảm ơn anh làm gì chứ." Từ Gia Diên cười mắng cô, "Nhưng mà nơi nguy hiểm thế, sao một mình em lại chạy vào?"

"Em đâu biết nguy hiểm thế chứ." Lộ Miều ngẩng đầu nhìn anh, "Em chỉ muốn nhìn xem chó ngao Tây Tạng như thế nào thôi, liệu có giống chó bình thường không, ai ngờ..."

"Liều mạng!" Từ Gia Diên mắng cô, "Em có biết suýt nữa em đã..."

Lộ Miều cúi đầu: "Em sai rồi."

Lời quở mắng của Từ Gia Diên bị nghẹn ở họng trước cô cúi đầu nhận sai, mắng chửi không được, mà không mắng thì không thoải mái, một lúc lâu sau mới hạ hỏa, nói sang chuyện khác: "Sao lại chơi chung với Hoàng Giai Ngâm Ngô Man Man?"

"Quen hồi đi Macau, khá là ăn ý, qua lại thường xuyên nên thân hơn." Lộ Miêu kéo ghế ra ngồi đối diện anh, "Sao anh lại ở nhà họ Hoàng?"

"Bàn chuyện làm ăn."

Lộ Miêu: "Làm ăn cái gì?"

Từ Gia Diên nhìn cô khó hiểu: "Sao em lại bắt đầu thấy hứng thú với việc làm ăn của anh thế?"

Lộ Miêu mấp máy môi: "Tiện miệng hỏi chút thôi mà."

Từ Gia Diên cười: "Anh nhớ trước kia em đâu quan tâm gì về anh, giờ đột nhiên lại quan tâm thế này, khiến anh có chút..."

Anh hơi dừng lại: "Được sủng sinh lo."

Lộ Miêu phồng má: "Sao em không quan tâm được chứ, chỉ là do em không hiểu, hỏi nhiều sợ làm phiền đến anh thôi."

"Chỉ cần em đồng ý hỏi, thì sẽ chẳng có chuyện phiền hay không." Từ Gia Diên khẽ trách, "Hôm nay anh đến nhà họ Hoàng là bàn mấy thứ công việc. Tập đoàn Huy Trình có làm ăn bên lĩnh vực vận chuyển đường biển, anh định mua thêm, hôm nay đến tìm Hoàng Thường là vì việc này, cũng may mà anh đến, nếu không..."

Vừa nói xong liền hung hăng trợn mắt nhìn cô.

Lộ Miêu mím môi né tránh ánh mắt anh: "Anh xem đi, em nói rồi, anh nói mấy chuyện này em chẳng hiểu gì cả, hỏi cũng như không, bằng không khỏi hỏi."

Từ Gia Diên không nói.

Đúng lúc này Kiều Trạch gọi đến...

"Bây giờ ở đâu?" Anh hỏi, vẫn là vẻ qua quýt lưu loát trước sau như một.

"Ở bệnh viện đó." Lộ Miêu che điện thoại xoay người, đưa lưng về phái Từ Gia Diên, "Sao thế?"

Cô không biết chuyện Kiều Trạch đi theo mình, mà Kiều Trạch cũng không định nói với cô.

"Sao lại ở bệnh viện?" Anh hỏi.

Có mặt Từ Gia Diên ở đây, Lộ Miêu chỉ đành nói sơ qua: "Không phải hôm nay tôi có hẹn với chị Giai Ngâm à, lúc đến nhà chị ấy thì không cẩn thận bị chó tấn công, vì cứu tôi mà anh tôi bị thương, tôi đưa nh ấy đến bệnh viện."

Từng câu từng chữ không hề giấu diếm.

Trong lòng Kiều Trạch bỗng thả lỏng, ngữ khí cũng dịu dàng đi nhiều: "Cô không sao chứ?"

"Tôi không sao." Lộ Miêu cúi đầu nói, "Là anh tôi bị thương."

"Có nghiêm trọng không?"

Lộ Miêu: "Có chút."

Kiều Trạch: "Ở bệnh viện nào, tôi đến đón cô."

Lộ Miêu quay đầu nhìn Từ Gia Diên, đọc tên bệnh viện.

Từ Gia Diên nhìn cô cúp điện thoại, mới nhú mày nhìn cô:
"Kiều Trạch?"

Lộ Miêu chân chừ gật đầu.

Từ Gia Diên chau mày chặt hơn: "Vậy Ôn Lai lần trước là chuyện gì?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 50

Anh ấy... Lộ Miểu do dự, nghĩ đến quan hệ không rõ ràng giữa Từ Gia Diên và nhà họ Hoàng, sợ Từ Gia Diên lỡ miệng với bên Hoàng Giai Ngâm, nên dứt khoát nói, Anh ấy là bạn trai em.

Cái gì? Giọng của Từ Gia Diên đột nhiên cao vút, người thoáng bật dậy.

Anh cao hơn so với cô rất nhiều, đột ngột đứng lên như thế, cảm giác bí bách liền theo đến.

Lộ Miểu nhìn anh khó hiểu.

Từ Gia Diên cũng nhìn cô, hai mắt sáng rực: Em nói cái gì?

Anh ấy... Là bạn trai của em... Lúc nói ra những câu này thì Lộ Miểu vẫn có hơi chột dạ, bất giác né tránh ánh mắt anh.

Từ Gia Diên cất tiếng đáng sợ: Em có bạn trai từ khi nào?

Thì... Mới đây thôi.

Vậy còn Kiều Trạch? Từ Gia Diên nhìn cô, Em còn ở bên đó?

Lộ Miểu nghe câu này cũng thấy không được bình thường cho lắm, cô là một người có bạn trai, lại sống chung với đàn ông độc thân, dù là thế nào thì cũng không dễ nghe cho lắm.

Cô không biết phải giải thích thế nào, chỉ biết cúi thấp đầu im lặng.

Từ Gia Diên cho là cô mặc nhận, lập tức bực bội thở hắt ra.

Rốt cuộc em có biết mình đang làm gì không? Anh hỏi, ngữ khí đã không còn dịu dàng như ban nãy, Em với Kiều Trạch chỉ là quan hệ thuê nhà bình thường?

Lộ Miêu gật đầu.

Từ Gia Diên: Bạn trai em không đề ý?

Anh ấy... Đối mặt với sự truy hỏi của Từ Gia Diên, Lộ Miêu không thể không bịa thêm, Anh ấy không biết.

... Từ Gia Diên cảm giác một luồng khí lại dâng lên ngực, anh trừng mắt nhìn cô một cái, nhưng nhìn cô lại không thể nào nổi cáu được, ép mình hít thở sâu nhiều lần để hạ hỏa, lúc này mới hỏi cô, Em nghiêm túc?

Lộ Miêu khó hiểu: Nghiêm túc cái gì?

Từ Gia Diên: Em với Ôn Lai là nghiêm túc? Mục đích là kết hôn?

Lộ Miêu lắc đầu: Không có, trước hết phải xem sao đã.

Từ Gia Diên: Qua lại bao lâu rồi?

Không lâu lắm... Bắt đầu từ sau khi đi Macau về.

... Từ Gia Diên lại hít sâu một hơi, nhìn cô, Em thích cậu ta?

Lộ Miêu: ...

Từ Gia Diên hỏi dồn khiến cô không chống đỡ được, thấy bác sĩ đã xử lí xong xuôi vết thương của anh, lập tức chuyển đề tài, hỏi bác sĩ: Bác sĩ, vết thương của anh ấy có cần phải chú ý gì không?

Em đừng lãng sang chuyện khác. Từ Gia Diên nói, nhìn thẳng vào cô, Em thích cậu ta?

Lộ Miêu chần chừ gật đầu: ... Nếu không vì sao phải hẹn hò với anh ấy chứ.

... Từ Gia Diên nhìn chăm chăm cô không nói, mắt anh có thể trông thấy cả da đầu cô run lên.

Cô không biết vì sao anh phải nhìn mình như thế, là đang trách cô giấu diếm, hay là bất mãn với việc cô đã có bạn trai lại sống ở nhà một người đàn ông khác, hay là điều khác, cô lén nhìn, ánh mắt anh bây giờ khiến cô có áp lực rất lớn, không dám nhìn anh, cẩn thận nhìn bác sĩ.

Bác sĩ có lẽ cũng có thể chấp vạ được đại khái câu chuyện từ những gì họ nói, ánh mắt nhìn cô trở nên có chút kì lạ, nhưng rất có đạo đức công việc không hỏi xen vào, chỉ nghiêm túc dặn cô những việc cần chú ý chăm sóc vết thương của Từ Gia Diên, dặn xong rồi lại không nhìn được nhìn cô với vẻ kì lạ.

Lộ Miêu còn chưa kịp tiêu hóa hết ý của người ta, thì ngoài cửa vang lên tiếng cóc cóc, theo nhịp điệu.

Lộ Miêu ngẩng đầu lên, đưa mắt liền trông thấy Kiều Trạch.

Người đứng ở cửa, giơ tay phải lên, cong ngón giữa gõ lên ván cửa hai tiếng.

Anh tới rồi à. Lộ Miêu đứng thẳng lên, kinh ngạc chào hỏi, không nghĩ anh lại đến nhanh như thế.

Vừa khéo ở gần đây. Kiều Trạch lạnh lùng trả lời, nhìn Từ Gia Diên một cái.

Từ Gia Diên cũng nhìn anh, trong ánh mắt mang theo tia đánh giá, đánh giá xong thì quay đầu nhìn Lộ Miêu, cái nhìn này hơi có thâm ý.

Cũng vì Kiều Trạch vừa xuất hiện mà bác sĩ nhìn cô.

Mấy ánh mắt không rõ ý tứ rơi lên người, Lộ Miêu không khỏi xấu hổ, không mấy dễ chịu nói lời cảm ơn với bác sĩ, rồi ngắc đầu nói với Từ Gia Diên: Anh, đi lấy thuốc trước đi.

Kiều Trạch bước đến, thân nhiên gật đầu chào với Từ Gia Diên.

Từ Gia Diên cũng khẽ gật đầu đáp lại, không nói gì.

Sự chú ý của Kiều Trạch đã tập trung trên người Lộ Miêu, mắt nhìn cô từ trên xuống dưới, cuối cùng dừng trên mặt cô.

Không sao chứ? Anh hỏi.

Lộ Miêu lắc đầu: Không sao.

Rồi nói với anh: Giờ anh ra ngoài chờ tôi lát đã, tôi đi lấy thuốc cho anh trai đã.

Thân mật trong câu chữ khiến Từ Gia Diên nhú mày, ngắc đầu nhìn cô: Miêu Miêu, em đã có bạn trai, lời thiên hạ rất đáng sợ, nên chú ý ảnh hưởng chút.

Bổng Kiều Trạch nhìn Lộ Miêu.

Lộ Miêu cũng không ngờ đột nhiên Từ Gia Diên lại nói câu thế, ngân người, lại bị anh nhìn khiến mình lắp bắp.

Anh chau mày nhìn, trông có vẻ như nghe được những gì Từ Gia Diên nói, Lộ Miêu không rõ liệu Kiều Trạch có thật nghe thấy được hay không, nhiều khi với người bên ngoài thì anh cứ như không hề bị khiếm thính, cô không biết liệu anh cố ý làm như nghe thấy hay là có thể đọc được khẩu ngữ, cô chưa hỏi anh lần nào, nhưng ánh mắt nghiêm túc này của anh khiến cô có chút không yên.

Cô không nhịn được lén nhìn anh một cái, Kiều Trạch đang nhìn cô, đôi mắt thâm trầm khó nhìn ra cảm xúc, cô không xác định được, liệu có phải anh đọc hiểu câu nói kia của Từ Gia Diên không.

Đang cân nhắc thì ngữ khí của Từ Gia Diên nặng đi mấy phần: Miêu Miêu!

Sắc mặt không tốt lắm, Lộ Miêu có thể cảm nhận rõ cơn giận của anh.

Anh à, em tự biết chừng mực, anh không cần phải lo cho em đâu. Cô dịu giọng trấn an.

Lần này Từ Gia Diên lại không dễ dàng được vỗ yên: Ngày mai em dọn đi ngay đi.

... Lộ Miêu ít khi thấy anh kiên quyết như thế, ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn anh.

Ngày mai dọn đi ngay! Từ Gia Diên hoàn toàn không để cô thương lượng, Không muốn ở chỗ anh thì tìm khách sạn ở trước.

Lộ Miểu nhú mảy: Anh...

Từ Gia Diên phớt lờ cô, nhìn sang Kiều Trạch: Anh Kiều, thật có lỗi, Miểu Miểu còn nhỏ không hiểu chuyện, thời gian này đã làm phiền anh rồi, anh xem đi, con bé ở chỗ anh bao lâu rồi, nên thu bao nhiêu tiền, tạm thời tiền thuê nhà tôi cho cô ấy ứng trước.

Anh... Lộ Miểu sốt ruột, chắn ngang giữa hai người đàn ông, ngẩng đầu nhìn anh, Anh đừng như thế.

Rồi quay đầu lại nói với Kiều Trạch: Hay là anh ra ngoài chờ tôi một lát, lát nữa tôi sẽ qua.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, còn chưa đi, mà nhìn sang Từ Gia Diên: Anh Từ không sao chứ?”

Tôi không sao. Từ Gia Diên đáp vẻ sáo rỗng, Anh Kiều quả có tâm.

Không sao là tốt rồi. Kiều Trạch lạnh nhạt nói, chột tay vươn về phía Lộ Miểu, cầm tay cô kéo người đến gần, Tôi với cô ấy có chút chuyện, chúng tôi đi trước. Lúc nào rảnh nói chuyện sau.

Từ Gia Diên đưa tay tóm lấy cánh tay kia của Lộ Miểu.

Lộ Miểu liền bị mắc kẹt giữa hai người đàn ông, một trái một phải rơi vào hai bàn tay khác nhau.

Cô ngẩng đầu nhìn Kiều Trạch, rồi lại nhìn Từ Gia Diên, hoàn toàn không hiểu gì.

Cô có thể hiểu được hiểu lầm của Từ Gia Diên, cô đã có bạn trai mà vẫn còn do dự với người khác, thậm chí là ở chung, anh không

quen nhìn cô sa đọa, cô có thể hiểu, nhưng còn Kiều Trạch...

Cô quay đầu lại nhìn anh một cái.

Anh đang nhìn cô, từ trên cao nhìn xuống, sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt lại yên tĩnh.

Cô...

Lộ Miểu thử xoay cổ tay, nhưng hai bên đều không cử động được.

Kiều Trạch ngược mắt nhìn Từ Gia Diên.

Từ Gia Diên cũng nhìn anh, trong ánh mắt có mấy phần phân cao thấp, lại mơ hồ có vẻ cương quyết.

Kiều Trạch nhìn Lộ Miểu một cái, quay đầu đi chỗ khác, thả tay ra.

Tôi ra ngoài chờ cô.

Rồi xoay người đi.

Lộ Miểu nhìn theo bóng anh một lúc lâu, anh không hề quay đầu lại, bước chân vững vàng như cũ, nhưng trong bóng lưng lại mơ hồ có vẻ xơ xác tiêu điều.

Rốt cuộc em với anh ta có quan hệ gì? Âm thanh nguội lạnh của Từ Gia Diên đã kéo suy nghĩ của cô về lại, anh buông tay cô ra.

Lộ Miểu xoa cổ tay bị anh nắm đầu: Thì chỉ là chủ khách bình thường thôi.

Nói xong ngẩng đầu nhìn anh: Anh, anh có thể đừng can thiệp vào cuộc sống của được không, em không thích.

Từ Gia Diên nhìn cô bất động: Là người có bạn trai, vậy mà em còn mập mờ với người khác, rốt cuộc em muốn gì?

Em... Lộ Miêu chỉ cảm thấy đau đầu, hơi hối hận vì đêm hôm đó để anh gặp được Ôn Lai, bây giờ cô khó mà trả lời được.

Nếu bọn em chỉ mới quen nhau thì tình cảm cũng không sâu đậm gì lắm. Từ Gia Diên nói, Chia tay với cậu ta, dọn ra khỏi nhà người đàn ông đó, tìm một công việc đang hoàng, nghiêm túc đi làm, đừng có cả ngày dây dưa với mấy người không đứng đắn.

Em nào có dây dưa với người không đứng đắn chứ.

Ngô Man Man Hoàng Giai Ngâm thì sao? Từ Gia Diên hỏi, Thân phận em thế nào, thân phận bọn họ ra sao, bọn họ có thể thật lòng coi em là bạn?

Lộ Miêu mập máy môi: Các chị ấy đối với em rất tốt.

Em đừng có ngốc. Sắc mặt Từ Gia Diên nặng nề, Nếu thật sự xem em là bạn, sẽ để em một mình đi vào sân? Nếu không phải may có anh ở đó, bây giờ nằm ở đây là em mới đúng.

Lộ Miêu cúi thấp đầu không lên tiếng.

Từ Gia Diên không nói nhiều với cô nữa: Nếu em còn coi anh là anh trai, thì từ nay mai dọn ra khỏi nhà cái người tên Kiều Trạch đó, chia tay với Ôn Lai, ít qua lại với những người không đứng đắn này đi.

Dứt lời, người bước ra khỏi cửa.

Lộ Miểu đứng im không nhúc nhích, một lúc lâu mới gọi anh lại.

Anh, nếu em không nghe lời thì sao?

Từ Gia Diên thoáng dừng bước, im lặng: Vậy coi như em không có anh trai là anh.

Không dừng chẳng ở, bước đi ra ngoài.

Lộ Miểu đứng nguyên tại chỗ một lúc rồi mới đi ra theo, trên đường ghé đến cửa hàng thuốc lấy thuốc cho anh.

Lái xe của Từ Gia Diên đến đón anh, xe đậu trước cửa bệnh viện, đỗ song song với xe của Kiều Trạch.

Từ Gia Diên trông thấy xe của Kiều Trạch, chỉ nhìn một cái đã nhận ra chiếc xe kia.

Anh nhìn Kiều Trạch ngồi ở ghế lái.

Kiều Trạch chỉ trả lại anh ánh mắt bình tĩnh, không hề chào hỏi.

Từ Gia Diên mở cửa xe bên ghế phụ ra, nhưng không bước lên, nhìn cửa bệnh viện, chờ Lộ Miểu.

Một lúc lâu sau Lộ Miểu mới chậm chạp đi ra, trông có vẻ ủ rũ.

Cô cách xe xa xa nhìn anh một cái, lại mím môi cúp thấp đầu, không nói câu gì đi lên trước, đưa thuốc cho anh.

Cách dùng trên đơn thuốc, bình thường chú ý đừng chạm đến nước. Cô cúi đầu dặn dò.

Từ Gia Diên lấy thuốc, nhìn cô: Có muốn đi hay không, tự em lo liệu, anh cho em một đêm suy nghĩ.

Nói rồi không nhiều lời thêm nữa, cúi người lên xe, chiếc xe nhanh chóng chạy sượt qua người cô.

Lộ Miêu đứng một chỗ không nhúc nhích.

Kiều Trạch bấm còi liên tục.

Cô quay đầu nhìn anh.

Anh mở cửa xe ghé lái phụ, im lặng.

Lộ Miêu đi đến, lên xe.

Cửa xe vừa đóng lại, Kiều Trạch đã lái xe chạy nhanh ra ngoài, tốc độ khá nhanh.

Vì ban nãy Từ Gia Diên cương quyết mà giờ Lộ Miêu còn đau đầu, ở bên cạnh nhìn không bình thường lắm, nhìn không được quay đầu nhìn anh: Anh cũng làm sao thế nữa?

Không có gì. Kiều Trạch lạnh nhạt nói, rồi im lặng.

Lộ Miêu mấp máy môi, cũng không muốn nói chuyện, bất động ngồi một chỗ.

Kiều Trạch quay đầu sang nhìn cô, im lặng một lúc, chợt hỏi cô: Cô với Từ Gia Diên hẹn hò nhau?

... Lộ Miêu nhìn anh khó hiểu, Sao lại hỏi thế?

Kiều Trạch: Có phải không?

... Lộ Miêu chẳng hiểu trắng sao gì, Không phải anh đã rõ ràng
cầm tôi yêu đương à, tôi nào dám?

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô: Nên tính vụng trộm?

Lộ Miêu: ...

Cô thích Từ Gia Diên? Anh hỏi.

Lộ Miêu: ...

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 51

Cô thích Từ Gia Diên? Kiều Trạch lặp lại lần nữa, thấy đèn đã chuyển động, dừng xe lại, tay khoát lên bánh lái, ngón tay gõ gõ lên đó, có vẻ khá nôn nóng.

Tầm mắt Lộ Miêu dừng trên bàn tay anh, đảo mắt nhìn anh: Anh thích tôi?

... Kiều Trạch bị nghẹn, nhìn vào mặt cô, cẩn thận đánh giá.

Bỗng Kiều Trạch nhớ lại ngày trước cô đã từng nói, Tôi ghét người khác nói thích mình, anh bèn dời mắt đi, mím môi, không nói gì.

Khi đèn đỏ đã chuyển xanh, anh lái xe chạy nhanh, im lặng suốt cả dọc đường.

Lúc xe dừng trong garage dưới lầu thì Kiều Trạch đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Từ Gia Diên nói, cô là người có bạn trai là sao? Anh hỏi.

Lộ Miêu kì quái nhìn anh: Là Ôn Lai ấy.

Không phải anh biết rồi à?

... Trên mặt Kiều Trạch xẹt qua một tia xấu hổ, anh quay mặt đi.

Lộ Miêu im lặng gỡ dây an toàn ra, lạng đi một lúc, rồi mới quay đầu nhìn anh: Anh tôi bảo, ngày mai nếu tôi không dọn ra khỏi nhà

anh, thì anh ấy sẽ không nhận em gái tôi đây.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: Nếu cô dám dọn ra khỏi nơi này, tôi cũng sẽ không nhận cái micro là cô đâu.

Đẩy cửa ra, người bước xuống xe.

Lộ Miêu im lặng đi theo sau anh, chặn anh một câu: Tôi đâu phải muốn làm micro.

... Kiêu Trạch quay đầu nhìn cô, không nói câu nào, ánh mắt bình tĩnh, đôi mắt sâu hoắm, nhìn cô không nhúc nhích.

Lộ Miêu đang còn cố chấp lại bị anh nhìn mà phát run, theo bản năng cúi thấp đầu xuống, giọng cũng nhỏ đi: Tôi là nghiêm túc bàn bạc vấn đề với anh đây, anh không thể không nhảy vào hòng tôi được không?

Tôi cũng nghiêm túc. Kiêu Trạch bước vào thang máy.

Lộ Miêu đi vào theo, đứng trong góc, nhìn anh không nói câu nào.

Ánh mắt của cô khiến anh cảm thấy mình như đứa trẻ đang vò vè kẹo, ngây thơ, cố tình gây sự.

Anh hít sâu một hơi, nhìn về phía cô: Đến đây.

Lộ Miêu mím môi, hơi chần chừ, rồi cũng đến gần anh, vừa lại gần thì bỗng bị anh kéo tới trước mặt, cánh tay quấn chặt lấy eo cô, bóp cằm cô để cô ngẩng đầu nhìn anh.

Rốt cuộc em ngốc thật hay giả ngốc?

Anh hỏi, giọng nặng nề, gần như nghiền răng nghiền lợi mà nói, bàn tay nắm eo cô lúc chặt lúc lỏng, lúc buông lúc lại chặt, hận không thể ép cô vào trong lòng.

Lộ Miêu bị động tác bất thành linh của anh dọa, giật mình đứng nguyên tại chỗ.

Đầu anh xích đến gần cô, mắt thấy sắp hôn lên môi cô, nhưng đến nửa được lại dừng lại.

Anh nhắm hai mắt, cực lực kiềm chế cảm xúc.

Đầu gối này, không ngờ lại là đầu gối mọc ra hai chân dài chạy trốn, động một chút lại khiến anh phát phát ống tay áo, không mang theo một áng mây màu.

Về công lẫn tư, anh không thể để cô đi được.

Kiều Trạch hít sâu một hơi, bàn tay nắm chặt tay cô buông lỏng ra.

Xin lỗi. Anh mở mắt, thần sắc trong mắt đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh.

Anh buông cô ra, thấy cửa thang máy đã mở, bèn đi ra trước, mở cửa.

Lộ Miêu đi đằng sau anh, im lặng một lúc lâu mới hỏi: Có phải tôi đã làm phiền đến anh?

Không có. Kiêu Trạch bình tĩnh đáp, đi được hai bước lại thở dài một hơi, không nhìn được quay đầu nhìn cô, Rốt cuộc cô có phải là phụ nữ không?

... Lộ Miêu giơ tay nhìn mình, Bộ tôi trong giống pê đê lắm sao?

Kiều Trạch: ...

Không hiểu sao tâm trạng xấu của anh lại vì những lời này của cô mà trở nên tốt hơn, đúng thật là vô lí, cô đang ngẩng đầu nhìn anh, người nhìn vẫn ngốc nghếch, giống như nghi ngờ thật.

Cô trời sinh đã là diễn viên giỏi, dựa vào khuôn mặt đi đâu cũng mưu sinh được, anh hoàn toàn không thể phán đoán được gì từ thần thái của cô, rốt cuộc cô khờ thật hay đang giả ngốc.

Anh khẽ thở ra, đi lên từng bước, tay đặt sau gáy cô, đột nhiên kéo cô vào lòng.

Lộ Miêu cứng người.

Anh không buông cô ra, cũng không có hành động quá phận, chỉ là cái ôm đầy cung chiều lại khuôn khổ.

Em không làm phiền đến tôi. Anh nói, Là tôi cần em.

Anh buông cô ra, rũ mắt nhìn cô: Cô muốn đi hay ở thì tự quyết định là được. Nếu cô không nỡ bỏ anh cô, thì cô cứ dọn đi, dọn về khách sạn lúc trước mà ở, đổi sang phòng ở tầng trệt là được. Nếu cô cảm thấy mình cần phải ở lại, thì cứ ở.

Rồi xoay người ngồi trên sô pha, bật chế độ công việc: Chuyện hôm nay ở nhà họ Hoàng thế nào?

Lát nữa tôi sẽ vẽ bản đồ địa hình cho anh. Cô ngồi xuống bên sô pha, Tôi vẫn chưa đi hết, mới đi được một phần ba đã gặp con chó ngao, nhưng chỉ gặp được một con, thì anh tôi liền xuất hiện.

Kiều Trạch: Tôi thấy cả rồi.

... Lộ Miêu phòng má, Vậy mà anh còn hỏi tôi đi bệnh viện làm gì, anh cố ý thử tôi phải không.

Kiều Trạch khoanh hai tay trước ngực: Đúng thế.

Lộ Miêu: ...

Anh trực tiếp khiến cô mất hết hứng kê.

Tôi cần bảo đảm thân thể của cô được an toàn. Kiều Trạch nói, Một mình cô đến nhà họ Hoàng đã mạo hiểm rồi, tôi không thể để cô một thân một mình đi vào được.

Kiều Trạch nhú mày: Anh tính bảo đảm thế nào?

Kiều Trạch ném súng gậy tê lên bàn.

Lộ Miêu nhìn anh: May mà anh tôi đến.

Anh cô không cần đến, nếu không kế hoạch chúng ta càng thuận lợi hơn rồi. Kiều Trạch cúi người lấy lại cây súng, Tôi định sau khi bóp cò, sẽ xuất hiện.

Kiều Trạch đổi đề tài: Cô là giả vờ sợ hay thật sự không biết con chó ngao Tây Tạng kia?

Con chó đó nhìn cũng tạm, thật ra lúc đối mặt với nó không hề hung dữ như thế, chỉ là cảnh cáo người lạ đang xâm nhập vào lãnh địa mà thôi, tôi cảm thấy tôi có thể làm quen với nó được. Lộ Miêu nhú mày, Ngay từ đầu tôi đồng ý với nmm là để cô ấy biết, tôi còn có kỹ năng khác trong người, có lẽ hữu dụng với bọn họ, sau đó cô ấy đề nghị tôi đến nahf hgn thử con chó kia xem sao, thì tôi liền đổi

chủ ý. Rõ ràng cả nmm với hgn đều không có biểu hiện tốt như thế, cả hai người đều có tính toán riêng, đối với nmm mà nói, nếu tôi có thể thuận phục được chó nhà hgn, có thể có ích rất lớn với cô ấy, nên cô ấy mới cho tôi cơ hội này, đi thử xem tôi có thể thuận phục được không. Nhưng còn về hgn, nếu tôi có thể dễ dàng thuận phục chó nhà cô ấy, chắc chắn cô ấy sẽ đề phòng tôi. Nếu chúng ta chỉ mượn đường nmm, còn mục đích cuối cùng là tập đoàn Huy Trình, thì tôi không thể vì làm yên lòng nmm mà khiến hgn đề phòng tôi được.

Nên sau khi cân nhắc, tôi quyết định lấy bất biến ứng vạn biến. Sau đó anh lại gọi cho tôi, bảo tôi sợ thật, có thể sợ bao nhiêu thì cứ sợ, tôi cảm thấy tôi làm như vậy chắc chắn đúng.

Khởi đầu rất đúng. Kiều Trạch gật đầu, Đúng là hgn thử cô.

Lộ Miêu gật đầu như có suy nghĩ: Cô ấy cũng không sợ tôi thật sự bị chó nhà cô ấy cắn.

Rồi lén nhìn anh: Mắt nhìn của anh hình như không tốt cho lắm.

Kiều Trạch nhìn cô không nhúc nhích: Nói thế là có ý gì?

Lộ Miêu: Đến kiểu phụ nữ này mà anh cũng để ý.

Kiều Trạch: ...

Lòng bàn tay anh lại bắt đầu ngứa.

Lộ Miêu ngược mắt: Có phải đàn ông các anh chỉ cần phụ nữ xinh đẹp là được, còn những mặt khác lại không nhìn?

Kiều Trạch vẫn duy trì tư thế nghiêng đầu nhìn cô như cũ: Tôi là người nông cạn thế ư?

Lộ Miêu mấp máy môi: Này phải hỏi anh chứ.

Không phải cô nói, tôi đã vượt qua giới hạn đàn ông rồi sao? Đột nhiên Kiều Trạch nghiêng người dựa vào cô, Từ khi nào tôi đã thành một người đàn ông vậy?

... Lộ Miêu bị hỏi khó, ngẩn ngơ nhìn anh.

Tầm mắt anh dừng trên mặt cô, dáng vẻ ngẩn ngơ đâm vào khiến anh ngứa tay ngứa tim, như có thứ gì đó không tên dẫn dắt, bất giác, anh đến gần cô hơn, cho đến lúc đôi môi lại in lên cánh môi mềm mại của cô.

Theo bản năng cô định lùi về sau, nhưng tay anh nhanh hơn đã giữ lấy gáy cô, giữ chặt lấy, ép cô phải mở miệng, đầu lưỡi nhanh chóng tiến vào, quán lấy lưỡi cô, không để cô né tránh, cánh tay khác cũng bò lên chiếm hữu vòng eo, để cơ thể cô dựa vào người mình, công thành đoạt đất càng thêm hung ác.

Lộ Bảo ở bên cạnh sủa hai tiếng, anh không để ý, xoa lấy người trong lòng, hôn cô, trong tim trong mắt cũng chỉ còn lại một mình cô.

Tiếng sủa của Lộ Bảo chợt trở nên dữ hơn, Kiều Trạch còn chưa kịp phân định, đột nhiên nó đã bổ nhào lao vào cô, bản năng Kiều Trạch ôm lấy Lộ Miêu xoay người lại, che cô vào trong ngực, đưa lưng về phía Lộ Bảo.

Móng của Lộ Bảo đặt lên vai anh, nhe răng trợn mắt với anh, phá đi cảnh ý loạn tình mê vừa nãy, đánh thức anh, cũng làm cô tỉnh lại

Mu bàn tay bịt lấy môi, Lộ Miêu vội vàng lui ra khỏi người anh.

Xin... xin lỗi... Vội vàng để lại câu nói, người như chạy trốn chết, thất tha thất thểu quay về phòng.

Kiều Trạch quay đầu nhìn con chó ngu ngốc đang dựa lên vai anh, nhìn nó không nói gì.

Lộ Bảo ừ ừ, hậm hực lui xuống khỏi vai Kiều Trạch, nhìn anh một cái, rồi im lặng rút về ổ chó của mình, như đứa trẻ đã phạm sai, quỳ rạp trên đất không nhúc nhích.

Qua một hồi lâu Kiều Trạch mới hạ hỏa.

Anh đứng lên, đến gõ cửa phòng Lộ Miêu.

Giọng nói rầu rĩ của Lộ Miêu vang lên từ bên trong: Tôi muốn củ.

Kiều Trạch: Cô mở cửa ra.

Tôi thật sự muốn ngủ.

Mở cửa! Giọng anh đanh đi mấy phần.

Lộ Miêu không đáp, cũng không mở cửa.

Anh đã ném được sự cố chấp của cô, cô không muốn mở cửa, anh cũng không có cách ép cô.

Cuối cùng Kiều Trạch không thể không về lại phòng mình, lúc đi qua chuồng chó của Lộ Bảo thì khễ đá vào nó một cái, nó nằm úp không nhúc nhích, ánh mắt đặc biệt ai oán.

Kiều Trạch chẳng biết mình nuôi chó kiêu gì nữa, một lòng hướng về Lộ Miêu, chỉ sợ không chạy đi với cô.

Cô không bắt chó anh chạy đi, nhưng người lại đi mất.

Hôm sau khi Kiều Trạch dậy thì Lộ Miêu đã không có ở nhà.

Căn phòng trống rỗng, chăn mềm gấp xếp chỉnh tề, hành lí vẫn còn đó, không nhìn ra được là bị dọa nên chạy hay có chuyện ra ngoài.

Anh cầm lấy điện thoại, gọi điện cho cô.

Cô ở đâu?

Tôi đang ở ngoài.

Kiều Trạch: Chỗ nào ở ngoài?

Lộ Miêu im lặng một lát: Anh tôi bảo tôi hôm nay phải cho anh ấy câu trả lời thuyết phục, anh ấy hẹn tôi.

Kiều Trạch cũng lặng đi trong chốc lát: Vậy cô chuẩn bị trả lời thuyết phục anh ta thế nào?

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 52

Trả lời thuyết phục thế nào...

Thật ra Lộ Miêu vẫn chưa nghĩ ra.

Mới sáng sớm Từ Gia Diên đã hẹn cô, cô cũng hơi sợ khi phải đụng mặt với Kiều Trạch, cô không dám gặp anh, nên ra ngoài từ sớm, cố ý tránh mặt anh.

Cô không ngờ anh lại gọi đến.

Lộ Miêu. Kiều Trạch đợi mãi không thấy cô trả lời bèn gọi cô một tiếng, giọng bình tĩnh, như dáng vẻ mà ngày đầu cô mới quen anh, bình tĩnh, trầm ổn, nghiêm túc, không hề giống với người tôi qua ôm cô vào lòng, hôn cô thật sâu.

Cô định trả lời thuyết phục anh ta thế nào? Anh hỏi.

Tôi... Lộ Miêu ngập ngừng, Tôi không biết.

Khóe mắt trông thấy Từ Gia Diên đẩy cửa đi vào, cô cúi đầu nói: Anh tôi đến rồi, cúp máy trước đây.

Ngón tay đề lên hai chữ kết thúc, rồi đặt điện thoại lên bàn.

Từ Gia Diên ngồi xuống đối diện cô: Đến lâu chưa?

Anh hỏi, thuận tay cầm lấy thực đơn, gọi phục vụ, vừa gọi đồ ăn, vừa bót thì giờ nhìn cô: Suy nghĩ thế nào rồi?

Em sẽ chia tay với Ôn Lai. Tay cô vuốt ve mép ly, nhẹ nhàng nói, có vẻ tránh nặng tìm nhẹ.

Nhưng đáp án này cũng không khiến Từ Gia Diên vừa lòng.

Động tác giở thực đơn của anh dừng lại, ngẩng đầu nhìn cô: Chuyện dọn nhà thì sao?

Lộ Miêu mím môi không nói, né tránh ánh mắt anh.

Từ Gia Diên: Em không tính đi?

Lộ Miêu chần chừ, rồi gật đầu: Em ở đó đã quen rồi, tạm thời không muốn chuyển đi.

Từ Gia Diên khép thực đơn cái bộ: Em nhất định phải dọn đi.

Lộ Miêu mím môi không nhìn anh: Em không muốn.

Nhất định phải đi! Từ Gia Diên đặt thực đơn sang bên, nghiêm túc nhìn cô, Miêu Miêu, em nhất định phải dọn ra khỏi đó!

Lộ Miêu nắm ly không nhúc nhích, im lặng một lúc lâu mới nhỏ nhẹ nói: Anh, anh có biết cho đến giờ, vì sao em không muốn anh giúp em không?

Cô ngẩng đầu nhìn anh: Vì em sợ tình huống như thế này. Anh lấy danh nghĩa đối tốt với em, ép em làm chuyện em không thích, em sẽ không thể nào từ chối anh được.

Anh chăm sóc em như thế, lúc nào cũng suy nghĩ cho em, lúc em gặp khó khăn thì luôn là anh xuất hiện trước, thậm chí lần một lần hai anh còn vì cứu em mà bị thương, nếu em còn đối chọi với anh, thì cứ như em không biết cảm ơn, không biết phân biệt vậy. Cô cúi

đầu, Em không phải em gái ruột của anh, thậm chí chúng ta chẳng có quan hệ gì cả. Em không thể nào giống Từ Gia Diên, hoặc như người nhà của anh được, đón nhận anh đối tốt với em một cách đương nhiên như thế, em không có tư cách.

Nên anh càng tốt với em, thì em càng có áp lực lớn, em không báo đáp anh hết được, em chỉ có thể cố gắng nghe lời anh, không để anh phải lo lắng. Cô chần chừ nhìn anh, Nhưng em thật sự không thích thế. Em không muốn vì cảm kích mà phải thua thuyết, ép mình làm chuyện không thích.

Bây giờ em ở nhà Kiều Trạch rất thoải mái, anh ấy không ban ơn gì với em, em cũng không cảm thấy nợ anh ấy cái gì, em với anh ấy là trao đổi đồng giá, là vì nhu cầu, nên anh ấy không ép em phải làm gì, anh ấy không có tư cách đó. Cho dù... Anh ấy có bắt buộc, em vẫn có thể từ chối một cách thẳng thừng. Nhưng đôi lại là anh thì không được, em thiết anh nhiều lắm, nếu anh thật sự ép em, em chẳng thể nào từ chối anh được. Nếu từ chối, em sẽ áy náy, nhưng không từ chối, thì em lại không cam tâm tình nguyện.

Nên... Anh à... Lộ Miêu mấp máy môi, Anh* đừng ép em nữa được không? Em đã lớn rồi, em có thể phân biệt được người tốt kẻ xấu, thật sự anh không cần phải lo lắng cho em.

(*Lộ Miêu dùng kính ngữ với Gia Diên.)

Đây là lần đầu tiên cô nghiêm túc thẳng thắn nói lên suy nghĩ của mình với anh, nhất thời Từ Gia Diên giật mình, ánh mắt nhìn cô có chút phức tạp, mấy lần định mở miệng, lại im lặng nuốt vào, anh cúi đầu.

Anh xin lỗi. Anh cúi đầu nói, tay phải xách ấm trà, rót cho mình ly trà, một hơi uống cạn.

Lộ Miêu nhìn Từ Gia Diên như thế, trong lòng hơi khó chịu, cô không muốn vậy, không muốn vì những lời của mình mà khiến Từ Gia Diên bức bối, anh tốt với cô quá, tốt đến mức cô không đành lòng nhìn anh vì cô mà khổ sở.

Anh à... Lộ Miêu ngập ngừng gọi anh, lại chẳng biết nên nói gì, cả người có vẻ luống cuống.

Từ Gia Diên ngẩng đầu cười với cô: Em không việc gì phải tự tạo gánh nặng tâm lý cả. Anh không sao.

Thở dài một hơi, vừa cười nhìn cô: Cho tới nay chỉ là anh một mình tình nguyện tốt với em, anh không nghĩ đến chuyện khác, chỉ là cảm thấy trước đây đối với em... không tốt lắm, muốn bù đắp lại, cũng để lòng mình vui bớt.

Anh không biết vì sao năm đó mình lại không hiểu chuyện như thế, nếu không phải vì anh, bây giờ em cũng không thành ra thế này. Hôm đó sau khi đưa em đi, hình ảnh em nắm chặt lấy tay anh, khóc xin anh đưa em về, anh không thể nào quên được, mấy năm đó quả thật anh rất khó chịu, vừa nghĩ đến em anh lại buồn bực, áy náy, anh giằng co rất lâu, mới quyết định quay về thăm em, muốn giúp em.

Quả thật từ đầu đối với em là vì áy náy, ôm tâm lý muốn bù đắp mà tới gần em, giúp em. Anh chỉ là... đơn giản muốn mình dễ chịu chút. Ngón tay Từ Gia Diên xoa xoa mép ly, trầm ngâm một lúc, Nhưng nhiều năm đã qua, anh không phải chỉ đơn thuần muốn bù đắp cho em.

Miêu Miêu à. Anh ngẩng đầu nhìn cô, nghiêm túc nói, Anh có tình cảm với em. Anh muốn ở bên em, muốn chăm sóc em, em hiểu chứ?

Lộ Miêu giật mình.

Em nói em không có cách nào giống người nhà anh, thoải mái được anh đối tốt. Nếu đã thế, anh lấy thân phận bạn trai... Đối tốt với em được không?

Lộ Miêu chỉ ngẩn ngơ nhìn anh, đầu óc rối loạn, không nghĩ ra được gì để nói.

Miêu Miêu. Từ Gia Diên thở dài, thậm chí còn hơi cong khoe miệng, nói ra câu đó dường như khiến anh thoải mái hơn, Em có từng nghĩ, ngoại trừ quan hệ huyết thống ra, thì đề là người nhà vẫn còn có cách khác không?

Lộ Miêu không cười được: Anh à... Anh đừng nói đùa thế chứ?

Em là em gái anh mà... Cô hoảng hốt, có chút bối rối, Sao chúng ta có thể ở bên nhau được.

Anh không nói đùa. Từ Gia Diên nhìn cô, vô cùng nghiêm túc, Miêu Miêu, anh nghiêm túc.

Cho đến giờ em không phải là em gái anh, anh cũng chưa từng xem em là em gái.

Anh không biết làm thế này liệu có khiến em khó tiếp nhận nổi không, nhưng anh đã suy nghĩ kỹ càng cả đêm mới quyết định.

Đã nhiều năm qua, anh luôn cho em đủ không gian và tự do, không can thiệp đến em, là vì anh biết, trừ Lộ Tiểu Thành ra, không có người nào có thể lọt vào mắt em.

Anh vốn nghĩ, anh sẽ kiên nhẫn chờ em, chờ em từ từ nhận ra tâm ý của anh.

Nhưng cũng đã mấy năm rồi, em vẫn luôn từ chối anh, em tình nguyện ở nhà của người đàn ông xa lạ chứ nhất quyết không để anh đối tốt với em, anh không đợi được nữa.

Nhưng... Nhưng mà... Lộ Miêu chỉ cảm thấy đầu ong ong lên, trong lòng rối bời, cái gì cũng lộn xộn, đến mức cô không thể nói năng bình thường được.

Từ Gia Diên nhìn cô, anh có thể hiểu được tâm trạng lúc này của cô, anh không ép, chỉ kiên nhẫn đợi đáp án của cô.

Im lặng bao trùm cả hai bên.

Đầu dây điện thoại, cũng im lặng theo.

Vừa nãy cô chưa kịp ngắt cuộc gọi, Kiều Trạch vẫn giữ máy.

Anh yên vị trên sofa, tựa lưng ra sau, đầu hơi ngẩng lên, nhìn trần nhà, di động dán bên tai phải.

Bàn tay cầm điện thoại nắm chặt hơn, rồi lại từ từ buông ra, nhắm mắt lại mở mắt, nhìn trần nhà chăm chú, vẫn không nhúc nhích.

Vì do nhu cầu!

Không có tư cách!

Vì do nhu cầu!

Không có tư cách!

...

Những lời bình tĩnh của cô với hình ảnh cô nằm trong lòng anh tối qua không ngừng đan xen trong đại não.

Kiều Trạch kiềm chế nhắm mắt lại, ngón tay đặt lên phím tắt, nhưng không nhấn xuống mà để mặc điện thoại khẽ xoay trong tay, tầm mắt chuyển sang Lộ Bảo bên cạnh.

Lộ Bảo nằm bên chân anh, đang im lặng gặm thức ăn cho chó, bị anh liếc nhìn một cái, rầu rĩ đứng lên, ngậm bát thức ăn đi vào trong góc.

Kiều Trạch cũng không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm nó bất động, khẽ xoay điện thoại.

Lộ Miêu ở đầu dây vẫn mãi không lên tiếng.

Từ những lời của Lộ Miêu anh có thể đoán được, Từ Gia Diên đã phá một lớp cửa sổ, anh xé đi vỏ bọc anh trai của cô, đang tỏ tình với cô, khiến cô rơi vào hỗn loạn, cũng có thể là... do dự.

Cô do dự, anh nghĩ thế.

Liệu cô có thể đồng ý không?

Liệu có đồng ý không?

Nếu cô đồng ý...

Nếu cô dám đồng ý!

Đột nhiên tâm tình của Kiều Trạch trở nên tồi tệ, lại có chút nôn nóng, phút chốc đứng bật dậy.

Lộ Bảo dùng móng đào trong bát thức ăn, im lặng đi về sau mấy bước.

Kiều Trạch ngồi xuống trước mặt nó, vỗ lên đầu chó, đưa điện thoại ra cho nó, Sủa!

Lộ Bảo im lặng che bát thức ăn lùi về sau.

Ngữ khí của Kiều Trạch nặng hơn: Sủa!

Lộ Bảo yếu ớt nhìn anh, rồi nhìn chiếc điện thoại trong tay anh, không biết có hiểu hay không, ai oán sủa gâu.

Tiếng không lớn, nhưng đủ kinh động đến Lộ Miêu đang bồi rôi.

Cô mơ hồ nghe thấy tiếng chó sủa trong điện thoại, mờ mịt nhìn sang.

Từ Gia Diên cũng đưa mắt nhìn điện thoại, rồi chuyển sang cô: Miêu Miêu?

Lộ Miêu chần chừ nhìn anh.

Em có đồng ý cho anh cơ hội này không, để anh có đầy đủ lí do tư cách chăm sóc em?

Lộ Miêu: ...

Chợt trong điện thoại truyền đến hai tiếng chó sủa dồn dập.

Nháy mắt sự chú ý của Lộ Miểu đã bị chiếc điện thoại thu hút, cô nhanh chóng cầm điện thoại lên, khi trông thấy điện thoại vẫn còn kết nối thì ngẩn cả người.

Từ Gia Diên trông sắc mặt cô có vẻ không đúng, cũng nhìn điện thoại, thấy cuộc gọi với Kiều Trạch, lập tức ấn đường chau lại.

Lộ Miểu thật sự muốn tắt chết mình, cô không biết Kiều Trạch còn ở bên đầu dây không, rõ ràng cô đã tắt máy rồi mà, không biết sao lại...

Lộ Miểu chán nản che mắt, run lấy bầy đặt điện thoại bên tai, chần chừ lên tiếng: Alo...

Cô có biết cô đang phạm vào một sai lầm trí mạng không? Giọng của Kiều Trạch vang lên, rất bình tĩnh.

Bàn tay cầm điện thoại của Lộ Miểu nhin không được mà run lên, muốn cúp máy nhưng không dám, với tính nghiêm khắc của Kiều Trạch, cô hoàn toàn có thể đoán trước được kết quả của cô.

Sai lầm này có bao nhiêu điểm trí mạng cô đều biết, nếu điều này xảy ra khi đang nằm vùng, thì cô đã sớm chết đủ tám trăm lần rồi. Cô cứ ngỡ mình đã tắt máy, rõ ràng đã bấm nút tắt, không ngờ vẫn đang thực hiện cuộc gọi, cô đoán là do điện thoại bị đứng, ngón tay cô chỉ hơi đè xuống nhưng lại bị kẹt, mà cô cũng không xác nhận lại.

Sơ suất nhỏ, vào thời khắc mấu chốt cũng trở thành sai lầm trí mạng.

Cô không ngờ mình lại phạm phải sai lầm nhỏ này, cả người rơi vào hồi hận và áy náy tự trách không thôi.

Xin lỗi. Cô không dám biện giải gì cho mình, sai chính là sai, cô chỉ rất khó chịu, khó chịu khi mình lại phạm vào lỗi lầm như thế.

Từ Gia Diên nhìn về mặt chán nản tự trách của cô, ấn đường càng chau chặt hơn, giờ tay về phía cô: Đưa điện thoại cho anh.

Đúng lúc này điện thoại anh vang lên.

Lộ Miêu chỉ vào điện thoại của anh: Có điện thoại.

Từ Gia Diên không thể không thu tay về, bắt máy.

Kiều Trạch cũng không hề trở trách to tiếng gì như Lộ Miêu lo, chỉ bình tĩnh hỏi cô: Bây giờ ở đâu?

Lộ Miêu nhìn thực đơn, đọc tên nhà ăn.

Kiều Trạch: Khi nào về?

Cỡ giữa trưa. Lộ Miêu nhin không được vô trán chán nản, Xin lỗi, không phải tôi cố ý không tắt máy đâu. Điện thoại tôi đã dùng được mấy năm rồi, gần đây bị đứng khá nghiêm trọng, tôi đã bấm 'kết thúc' rồi, không ngờ...

Càng nói Lộ Miêu càng cảm giác được như mình đang kiếm cớ, chán nản nhắm mắt lại, uể oải: Rất xin lỗi.

Kiều Trạch im lặng một lúc: Tôi đi đón cô.

Lộ Miêu không biết có phải Kiều Trạch định tính sổ cô không, cô không dám từ chối, do dự gật đầu: Được.

Lén liếc mắt nhìn Từ Gia Diên, liền trông thấy Từ Gia Diên biến sắc, đứng bật dậy: Mẹ đừng nóng, giờ con về ngay đây.

Cúp điện thoại, giờ tay gọi phục vụ.

Sao thế? Lộ Miêu cũng vội vàng đứng lên, Đã xảy ra chuyện gì rồi ư?

Thiên Thiên mất tích rồi. Từ Gia Diên cất điện thoại, Miêu Miêu, anh phải về trước xem đã xảy ra chuyện gì, giờ em tự về nhé, lát nữa anh sẽ tìm em sau.

Em ấy thế nào? Lộ Miêu vội vàng hỏi, xuất phát từ thói quen nghề nghiệp, cô định đi theo anh đến hiện trường xem sao.

Cụ thể anh cũng không rõ, lát nói sau.

Từ Gia Diên xoay người toan đi.

Đợi đã, em đi với anh. Lộ Miêu gọi anh lại, cùng anh bước ra ngoài, vừa đi vừa nói với Kiều Trạch trong điện thoại, Anh đừng đến đây nữa. Gia Thiên mất tích, tôi muốn đi xem.

Kiều Trạch nhú mày: Từ Gia Thiên?

Lại hỏi cô: Bây giờ các cô muốn đi đâu?

Tôi không biết, chắc là về nhà họ Từ xem sao.

Lộ Miêu cúp điện thoại, cùng lên xe với Từ Gia Diên.

Sáng hôm qua con bé nói ra ngoài ăn với bạn, cả đêm không về. Từ Gia Diên khởi động xe, vừa quay đầu xe vừa nói, Điện thoại cũng tắt, không ai biết nó đi đâu.

Lộ Miếu nhíu mà: Liệu có thể đi đâu chơi với bạn, không gọi điện về?

Nếu thế thì còn may. Từ Gia Diên lưu loát đánh tay lái, quay đầu nhìn cô, Phát hiện xe của con bé ở trên đường cách nhà bảy tám km, xe mở tung cửa, trên ghế có dấu vết vật lộn.

Hôm qua trước khi đi thì con bé có nói buổi tối có thể không về, bảo mẹ không cần chuẩn bị cơm. Nên đến tối người không về, mẹ cũng không để tâm. Từ Gia Diên nói tiếp, Đến sáng gọi cho nó mới phát hiện tắt máy, cứ tưởng chưa dậy. Không ngờ vừa nãy nhận được điện thoại của cảnh sát, bảo đến nhận định xe.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 53

Nửa tiếng sau, xe đã đến biệt thự nhà họ Từ.

Căn biệt thự vẫn ở chỗ cũ. Gần hai mươi năm phát triển, khu nhà giàu có ngày xưa đã càng lúc càng phồn hoa đông đúc.

Sau khi Lộ Miểu rời khỏi nơi này, cũng gần hai mươi năm không về lại, thậm chí cũng chẳng đến gần.

Trí nhớ lúc lên sáu không khắc sâu nhiều lắm, nhưng khi xe ngày càng đến gần, tất cả hồi ức xưa đều trở nên rõ ràng, đặc biệt là khi xe băng qua nhà trẻ năm đó...

Nhà trẻ vẫn còn đấy, chỉ là căn nhà trệt trắng xóa thấp bé đã được tòa nhà ba tầng mới tinh thay thế, vách tường sơn màu vàng ấm áp cùng sắc xanh trời dịu nhẹ, cánh cổng rỉ sét loang lổ cũng đổi thành cửa sắt đen bóng khắc hoa.

Trạm xe buýt đối diện nhà trẻ vẫn còn đấy, trạm chờ đã đổi thành trần nhà màu bạc cùng hộp đèn quảng cáo, trên hộp đèn là Lê Quân Hạo đang quảng cáo loại đồ uống mới nhất, trẻ trung, mới mẻ, không còn tấm bảng trắng cũ nát bị mưa gió năm xưa mài mòn, cùng dòng chữ Khải đỏ đậm, nếu như có một ngày, chợt bạn chẳng biết mình là ai...

Lộ Miểu không biết vì sao mình lại nhớ rõ tấm quảng cáo, hàng chữ đỏ kia đến thế, xe chạy qua nơi nào, thì cảnh bản thân đứng đợi sau cánh cửa sắt tự nhiên hiện lên trong đầu.

Những kí ức này chẳng dễ chịu lắm, hơn nữa khi xe đến nhà biệt thự nhà họ Từ, trong lòng Lộ Miểu càng bàng hoàng bối rối hơn.

Lần đầu tiên cô phát hiện, thì ra cô luôn cường lại đến gần nơi đây.

Khi xe đã dừng, Từ Gia Diên xuống xe rất nhanh, còn Lộ Miểu vẫn ngồi trên xe không nhúc nhích.

Tay cô hơi ướt, thở sâu một hơi, cố vượt qua cảm giác kháng cự trong lòng.

Từ Gia Diên vòng qua đầu xe, mở cửa ra thay cô.

Trong đầu anh chỉ mãi để ý đến chuyện Từ Gia Thiên mất tích, nên không phát hiện ra sự khác thường của cô.

Lộ Miểu lặp lại trong lòng câu chuyên nghiệp hóa của Kiều Trạch, cô tự nói với mình, cô là một cảnh sát, cô đến đây tìm hiểu vụ án, mấy ngày trước cô còn tiếp xúc với Từ Gia Thiên, có lẽ cô biết nhiều hơn so với cảnh sát, cô chỉ đang hỗ trợ giải cứu một người dân vô tội mà thôi.

Lộ Miểu thở hắt ra, xuống xe.

Từ Gia Diên nắm chặt cổ tay cô, toan kéo cô cùng bước vào.

Nhưng Lộ Miểu lại rút tay về.

Anh. Cô cố ý gọi một tiếng anh, nhắc nhở anh, Vào trước xem tình hình thế nào đã.

Từ Gia Diên nhìn cô, không có thời gian xoắn bện với câu chữ của cô, gật đầu, người bước nhanh vào đại sảnh.

Lộ Miêu cũng sai chân đi theo sau anh.

Biệt thự nhà họ Từ đã được trùng tu tân trang, nhưng căn nhà vẫn còn bố cục của năm đó, vừa mới vào cửa, cảm giác quen thuộc đập vào mắt.

Chỉ duy một điều không quen, đó là chuông chó giữ cửa nay đã trống rỗng, chú chó Labrador làm bạn với cô hơn năm năm hồi đó đã sớm chẳng còn.

Nó cứu cô một mạng, nhưng ngay đến lời tạm biệt cô còn chưa kịp nói với nó.

Lộ Miêu nhớ lại sáng hôm cô đi, nó còn tung tăng dạo quanh sau lưng cô.

Lúc ấy cô còn nghĩ thật sự có thể ra ngoài chơi với bố mẹ, vui vẻ đến mức quên tạm biệt nó, cũng không để ý đến nó, cứ thế mà lên xe.

Cô chỉ nhớ khi mở cửa xe ra, nó đứng cách cửa khá xa, lắc đầu vẫy đuôi với cô ở trong xe.

Có lẽ nó cũng chẳng nghĩ đến, sau lần đó, cuối cùng nó không thể chờ cô về được.

Bình quân Labrador chỉ sống từ 12-14 năm, nó không sống được lâu như thế để đợi cô về.

Năm thứ hai sau khi em đi thì nó chết rồi. Thấy cô nhìn thất thần vào chỗ kia, chợt Từ Gia Diên cúi đầu nói, Tuyệt thực mà chết.

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh.

Từ Gia Diên nói tiếp: Nó nổi tính điên, suốt ngày nhảy lên xe cào bới, dùng móng vuốt cào cửa kính xe hay ghế ngồi một cách điên loạn, cào đến mức ghế rách nát hết, sau đó từ từ trở nên buồn bực không vui, không thiết ăn uống gì, không chống đỡ quá một tuần liền chết.

Đột nhiên Lộ Miểu khó chịu đến muốn khóc.

Từ Gia Diên không nhiều lời nữa, đi vào phòng.

Trần Kỳ ở bên sốt ruột đi tới đi lui, đưa mắt vừa trông thấy Từ Gia Diên, cảm xúc chống đỡ từ sáng đến nay liền sụp đổ.

Gia Diên à, cuối cùng con cũng về rồi. Lúc nói, nước mắt chảy vòng quanh, vội vàng đi về phía Từ Gia Diên, Rốt cuộc em gái con đã xảy ra chuyện gì, con bé sẽ không sao chứ?

Mẹ, mẹ chớ sốt ruột. Từ Gia Diên dịu giọng an ủi bà.

Trần Kỳ dậm chân: Sao mẹ có thể không lo được chứ, nếu Thiên Thiên con bé xảy ra chuyện không hay gì...

Nói được nửa thì nghẹn ngào không cất giọng nổi, đang định giơ tay lau mũi thì thoáng trông thấy Lộ Miểu đi theo sau Từ Gia Diên, lập tức hít sâu, lạnh mặt, nhìn sang Từ Gia Diên: Sao nó cũng đến?

Từ Gia Diên bất giác nhú mày: Mẹ à.

Lộ Miểu nhìn bà, rồi dời mắt sang chỗ khác, nhìn cảnh sát thụ án ở bên cạnh, thấp giọng hỏi anh ta: Xin hỏi tình hình bây giờ thế nào rồi?

Cảnh sát thụ án là cảnh sát ở đồn công an gần đây, không qua lại với Lộ Miểu, cũng không biết cô, bèn nhú mày nhìn: Cô là?

Cô ấy là người nhà tôi. Từ Gia Diên tiếp lời, rồi bước đến, Xin hỏi tình hình bây giờ thế nào rồi?

So với Trần Kỳ đã suy sụp, Từ Gia Diên trông có vẻ bình tĩnh hơn nhiều.

Xem xét từ dấu hiệu để lại hiện trường, hẳn là bắt cóc. Cảnh sát nói, Trước mắt chúng tôi đang kiểm tra những người khả nghi.

Lộ Miểu nhú mày: Có thể điều tra minh tinh tên Lê Quân Hạo được không? Gần đây anh ta với Từ Gia Thiên qua lại khá nhiều, cũng có gút mắt tình cảm.

Đột nhiên Trần Kỳ đi về phía cô: Cô đang nói lung tung gì đó hả?

Lộ Miểu mấp máy môi: Tôi không nói bậy. Quả thật gần đây Gia Thiên khá thân thiết với Lê Quân Hạo, còn có cả scandal, dĩ có thể lên mạng xem.

Đó chẳng qua là tụi nhà báo nói bậy cả. Sắc mặt Trần Kỳ không tốt lắm, Hai đứa nó chỉ là bạn bè bình thường cùng đi ăn bữa cơm mà thôi.

Từ Gia Diên nhú mày nhìn bà: Mẹ, mẹ biết Lê Quân Hạo này?

Kiều Trạch quay đầu đi, không lên tiếng.

Từ Gia Diên nhìn Lộ Miểu: Em nói tiếp đi.

Gia Thiên một lòng muốn vào giới giải trí, muốn mượn Lê Quân Hạo để đi lên, tối mấy hôm trước còn đột nhiên đến báo Lê Quân Hạo tụ tập hít ma túy. Tối qua liền bị bắt cóc, trong chuyện này chắc chắn có liên quan với nhau, em cảm thấy có thể bắt tay điều tra từ chỗ Lê Quân Hạo.

Làm cần. Đột nhiên Từ Gia Diên khẽ mắng một câu, chuyện Từ Gia Thiên muốn vào làng giải trí đã nhắc đến với anh, anh luôn cực lực phản đối chuyện con bé muốn vào chốn phức tạp đó, không ngờ nó lại tự đi đường tắt.

Sao cô biết? Đột nhiên Trần Kỳ chuyển lửa đạn sang Lộ Miểu, nghiêm mặt cất cao giọng, Nếu cô sớm biết nó làm việc đó, vì sao còn giấu chúng tôi?

Tôi... Lộ Miểu nhìn Từ Gia Diên một cái, cô có nói với Từ Gia Diên rồi mà, tối hôm Từ Gia Thiên say rượu nói một lần, hôm Từ Gia Thiên tìm cô xin lỗi thì cô cũng có nói thêm với Từ Gia Diên, cô bị Trần Kỳ oanh tạc đến mức khó hiểu, cô không lí giải được hận thù của bà ta với mình, cũng như thế, đưa mắt nhìn về người cô từng làm tưởng là mẹ, cũng từng thân thiết gọi hai tiếng mẹ ời, cô không thể trả lời nổi.

Mẹ à, Miểu Miểu có đề cập đến với con rồi. Từ Gia Diên kéo Lộ Miểu ra sau, Là do con không để ý, con chỉ nghĩ cảnh cáo Thiên Thiên là xong, không ngờ con bé lại cố chấp đến vậy.

Mấy đứa đều biết, vì sao còn giấu mẹ? Trần Kỳ không hề bỏ qua, Con có biết con bé làm thế sẽ gặp nguy hiểm không? Con có biết con như thế sẽ hại chết em gái con không?

Lộ Miêu cảm thấy mấy câu hỏi chất vấn này hoàn toàn chẳng có nghĩa lý gì, không muốn lãng phí thời gian cho bà ta càn quấy, bèn quay người hỏi cảnh sát: Hiện trường xảy ra chuyện ở đâu, tôi có thể đến xem không?

Cô đừng có ở đây mà vờ vĩnh. Trần Kỳ gắt gỏng, Từ nhỏ đến lớn có ngày nào cô thấy Thiên Thiên sống dễ chịu không hả. Nếu không phải do cô biết mà không báo, bây giờ con bé có thể thế nào?

Lộ Miêu: ...

Cô hoàn toàn không hiểu nổi Trần Kỳ giận cá chém thớt.

Cảnh sát thụ án dường như cũng không hiểu, ngắc đầu nhìn cô một cái.

Chó nhà bà đi lạc, còn trách hàng xóm không giúp bà giữ chuồng ư? Đột nhiên một giọng nam vang lên, phá vỡ sự im lặng trong phòng.

Lộ Miêu ngạc nhiên ngắc đầu, thấy Kiều Trạch đang đi vào.

Anh... Cô ngạc nhiên không phải vì anh đến, mà là câu phản bác chuẩn không cần chỉnh của anh.

Anh nhìn cô một cái, người đi về phía cô, lúc đến trước mặt thì rất tự nhiên giơ tay ra, cầm lấy tay cô kéo người đến bên cạnh.

Cô ngốc đó à, muốn để mặc chó dại cắn loạn, sao không báo Lộ Bảo đến?

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 54

Lộ Miêu: ...

Cô sững sốt hai giây, rồi sau đó hậm hực mấp máy môi, sửa sai lại vì Lộ Bảo: Sao Lộ Bảo có thể giống chó đại được chứ?

Lập tức sắc mặt Trần Kỳ trở nên rất khó coi.

Bà ta nhận ra Kiều Trạch, ngày trước ở Macau, anh ta cũng che chở Lộ Miêu như thế, bà có ấn tượng khá sâu với Kiều Trạch, vì cơ bản con gái mình coi trọng người đàn ông này.

Cậu là ai hả, sao lại tùy tiện xông vào nhà người khác như thế? Bà ta hỏi, hùng hổ dọa người.

Cánh tay Kiều Trạch vươn ra chắn trước Lộ Miêu, đến cả nhìn cũng lười nhìn Trần Kỳ, chỉ xoay người nhìn Lộ Miêu, hỏi cô: không sao chứ?

Lộ Miêu lắc đầu: Tôi không sao.

Sắc mặt Từ Gia Diên cũng không tốt lắm, không phải vì hai người một hỏi một đáp không coi ai ra gì, mà là sự thân mật vô hình lộ ra giữa hai người.

Cô đứng trước Kiều Trạch, đang ngẩng đầu nhìn anh ta, hơi bĩu môi, nhìn thế nào cũng thấy giống đang làm nũng với anh ta.

Cô vốn không cao, chỉ đến bả vai của Kiều Trạch, người nhỏ bé yếu ớt, đứng như thế trước mặt anh ta, ngẩng đầu nhìn anh ta nhiều

ít mang theo kiêu thái của cô gái nhỏ, hoàn toàn khác hẳn vẻ bình tĩnh lúc đối diện với anh.

Tâm tình anh dần trở nên tồi tệ, gọi Lộ Miêu lại.

Lộ Miêu quay đầu nhìn anh.

Anh đi đến trước mặt cô, bất thành linh giờ tay kéo cô ra sau, rồi sau đó ngẩng đầu nhìn Kiều Trạch: Anh kiêu có chuyện gì không? Thật xin lỗi, hôm nay nhà tôi có chút chuyện, không tiện tiếp đãi anh được, để hôm khác hẵng ghé qua vậy.

không sao, các anh cứ tiếp tục đi. Kiều Trạch khách khí nói, Tôi chỉ đến đưa người nhà tôi về mà thôi.

Rồi duỗi tay ra, Lộ Miêu lại bị anh kéo về lại trước người mình, đẩy cô ra sau: Chúng ta về trước, đừng ở đây làm phiền đến anh Từ nữa.

Lộ Miêu cũng không muốn ở đây nữa, cô chẳng hiểu được vì sao Trần Kỳ lại ghét cô đến thế, mà cô cũng không thể giao tiếp với cảnh sát thụ án được.

Cô quay đầu tạm biệt Từ Gia Diên, vốn định gọi anh là anh, nhưng miệng vừa mở ra, lại trông thấy ánh mắt oán giận của Trần Kỳ, bèn nuốt chữ anh vào trở lại, chỉ đơn giản nói, Tôi về trước đã, Thiên Thiên từng liên lạc với tôi, nếu cần giúp đỡ gì thì anh cứ nói với tôi một tiếng.

Rồi quay sang nhìn cảnh sát thụ án: Có cần lấy khẩu cung của tôi không?

Cảnh sát đang tìm kiếm những người có liên quan, lập tức đứng lên: Cũng được, cô về đồn công an với chúng tôi một chuyến đi.

Bọn họ không lấy khẩu cung của Lộ Miểu ngay tại nhà họ Từ, cảm xúc của Trần Kỳ lúc này không ổn định, có bà ta ở đây, làm phiền rất nhiều.

Kiều Trạch cùng Lộ Miểu đến đồn công an lấy khẩu cung, không tốn nhiều thời gian lắm, trong vòng một tiếng đã lấy xong.

Kiều Trạch đợi cô ở ngoài, người đứng ở cửa, quay lưng về phía đại sảnh, hai tay tùy ý đút vào trong túi áo khoác, đứng ngược sáng, thân hình cao ngất, khí chất như tuôn ra.

Lộ Miểu lấy khẩu cung xong, vừa đi ra thì trông thấy Kiêu Trạch như vậy, vẫn là bóng dáng trầm ổn chín chắn, luôn mang theo cảm giác làm yên lòng người, dường như có chuyện gì xảy ra thì đối với anh đều không thành vấn đề.

Cô nhìn theo bóng anh thất khẩu ngữ một lát.

Anh quay đầu lại, trông thấy cô, đuôi mày hơi nhướn lên, nhìn cô một cái.

Lộ Miểu mấp máy môi, chậm rãi đi về phía anh, dừng trước mặt anh, ngẩng đầu nhìn: Vừa nãy cảm ơn anh nhiều.

Kiều Trạch nhìn cô bất động: Cảm ơn tôi cái gì?

Cảm ơn anh... Lộ Miểu hơi dừng, Đã trút giận cho tôi.

Khóe miệng Kiêu Trạch cong lên: Thì ra cô còn biết mình là túi trút giận cơ đấy.

Lộ Miêu mấp máy môi: Tôi đâu biết dì ấy lại đi cắn người như thế. Tôi chỉ nghe chuyện Thiên Thiên mất tích, nhớ lại hôm trước em ấy báo án Lê Quân Hạo, cảm thấy không đơn giản, chỉ nghĩ tôi có thể biết nhiều một chút, có lẽ sẽ cung cấp manh mối để cảnh sát phá án, ai ngờ...

mím môi không nói lời nào.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, vẻ mặt bĩu môi này của cô thực sự rất vô tội oan ức, khiến anh cảm thấy, dường như anh chỉ cần hỏi thêm câu nữa là đã bắt nạt cô.

Anh chưa từng gặp cô gái nào, lại có thể từng phút một đem cảm giác vô tội này phát huy đến cực hạn như thế.

Tay anh rút ra khỏi túi áo khoác, vỗ nhẹ lên gáy cô: Về nhà thôi.

Lộ Miêu theo anh lên xe, quay đầu hỏi anh: Có phải anh có thể nghe thấy người khác nói chuyện không?

Kiều Trạch đang khởi động máy, tranh thủ nhìn cô: Tôi vẫn chưa nói với cô, là tôi biết khẩu ngữ ư?

Lộ Miêu: ...

Anh chưa nói. Cô đáp, rất khẳng định.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: 'Miêu Miêu à, em là người đã có bạn trai, lời người rất đáng sợ, phải chú ý một chút kéo ảnh hưởng'.

Anh lặp lại lời Từ Gia Diên nói ngày hôm qua, rồi sau đó nói: Cô cho là, làm sao tôi có thể biết được những lời này từ miệng của Từ

Gia Diên?

Lộ Miêu: Tôi chỉ đoán là anh có thể biết, nhưng không biết là anh biết thật.

Công việc này của chúng tôi, tốt nhất cái gì cũng phải biết một chút. Kiều Trạch khởi động xe, Nhất là khẩu ngữ ngữ. Có nhiều lúc, cô không có cơ hội đến trước mặt kẻ địch, nghe hẳn ta nói gì, chỉ có thể quan sát từ xa, từ ngôn ngữ tứ chi, khẩu ngữ thái, cử động môi, mà đoán đại khái được ý tứ. Nên ảnh hưởng mà tai không nghe được đem lại với tôi, không phải là mất đi sự trao đổi hằng ngày, mà là cảm giác nguy hiểm của tôi.

Mất đi cảm giác nguy hiểm, điều này có nghĩa, có thể bất cứ lúc nào tôi cũng có thể khiến mình, khiến chiến hữu của tôi bị lộ trong lúc nguy hiểm mà không biết. Anh quay đầu nhìn cô, Nên tôi cần cô để nhắc nhở tôi cảm giác này, cũng như lần trước ở macau, trong biệt thự của Hoàng Giai Ngâm, không có sự nhắc nhở đúng lúc của cô, tôi không thể nào biết được sau lưng mình có người.

Lúc này Trần Kỳ nghiêng người đối diện cửa, bất kể là vẻ mặt dữ dằn hay môi cử động kịch liệt, cũng đều rất rõ ràng, bà ta đang nói những câu ghê gớm. Chó đại thích sửa thì sửa bậy thôi, không quan trọng là sửa cái gì.

Lộ Miêu mấp máy môi, chần chừ nhìn anh: Anh... Rốt cuộc anh làm gì?

Kiều Trạch nhìn cô một cái, ánh mắt chậm rãi nhìn đèn giao thông chuyển vàng, bèn dừng xe lại.

Tôi là cảnh sát. Anh nói, quay đầu nhìn cô, nghiêm túc nói, Chính xác mà nói, là cảnh sát nằm vùng.

Cô không cần sai người điều tra tôi, cô không cách nào tra ra đâu.

Có thể điều tra được, nhưng chỉ là thân phận giả mà thôi.

Trong hệ thống công an không có bất kì tư liệu nào của tôi. Thậm chí tài liệu hộ tịch cũng không có nốt.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 55

Lộ Miêu không ngờ anh lại thẳng thắn như thế, cô chỉ tiện miệng hỏi chút mà thôi.

Cô không biết nên trả lời lại thế nào, một lúc sau mới giải đầu: Tôi có thể giả vờ như chưa nghe thấy gì được không...

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô bất động: Cô nói đi?

Lộ Miêu mím môi, né tránh ánh mắt anh: Tôi cảm thấy là anh có ý ép tôi lên tàu cướp biển.

Đến nội tình anh đều đã vạch cả ra, căn bản anh không thể nào khiến cô lui được nữa.

Kiều Trạch khởi động xe: Cô lên trước.

Đó là do bị anh lừa vào tròng mà. Lộ Miêu quay đầu sang nhìn anh, Anh là cảnh sát ở phương diện nào chứ?

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: Kkhông phải sợ lên tàu cướp biển à? Còn đòi nghe?

Lộ Miêu ngồi thẳng người dậy, quay đầu nhìn ra ngoài cửa, không nghe nữa.

Ban đầu tôi học trình thám hình sự, môn không chuyên là điều tra tội phạm. Bỗng Kiều Trạch nói, Thời đại học vì một vài nguyên nhân mà được đi tập huấn đặc biệt, tham dự khóa điều tra phá án cấp quốc gia, sau lại chủ yếu học về tội phạm xuyên quốc gia cơ

bản, hành nghề gần hai mươi năm, đều liên quan đến chống khủng bố, vũ khí đạn dược buôn lậu, truy bắt ma túy, tội phạm công nghệ cao.

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh: Hai mươi năm?

Đánh giá anh từ trên xuống dưới: Anh mấy tuổi rồi?

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô: Bốn bỏ lên năm, làm tròn thành hai mươi năm.

Lại bỏ sung thêm câu: Tính cả lúc đại học.

Lộ Miêu không nhin được đếm đếm trên đầu ngón tay, tính cho anh: Nếu lấy số đuôi nhỏ nhất là 5, mười lăm năm, đại học bốn năm, hành nghề mười một năm, nếu anh hai mươi ba tuổi tốt nghiệp đại học, vậy thì cũng sắp bốn mươi rồi.

31 tuổi đã là sắp bốn mươi à. Kiều Trạch lại quay đầu nhìn cô một cái, Tôi mười sáu tuổi học năm nhất.

Lộ Miêu mờ mịt nhìn anh: Anh mới 31 tuổi?

Kiều Trạch: Tôi nhìn già lắm sao?

Cũng không phải... Lộ Miêu nhú mày nhìn anh, Nhưng dựa theo thói quen tư duy, tkhông thường nói gần hai mươi năm thì nhất định là rất gần với hai mươi năm đó. Nên chắc chắn anh không phải ở tuổi này, nếu lấy số đuôi là 9...

Lộ Miêu lại bắt đầu đếm trên đầu ngón tay: Thì phải là 35, nên anh là...

Từ giữa 31 đến 35? Cô hỏi.

Kiều Trạch nhìn tình hình xe cộ phía trước, rồi từ từ nhìn sang cô: Cô điều tra rõ ràng như thế, cô muốn làm gì?

Lộ Miêu: Thì xem xem anh già hơn tôi nhiều ít.

Kiều Trạch nhìn cô không rời: Sau đó thì sao.

Thì để tôi biết nên gọi anh là anh hay là chú đó.

Đột nhiên xe lắc một cái.

Suýt nữa Kiều Trạch đã dẫm lên phanh xe.

Anh quay đầu nhìn cô, mắt đảo trên gương mặt vô tội của cô: Cô cố ý.

Lộ Miêu đáp lại anh bằng ánh mắt nghiêm chỉnh: Đâu có.

Bỗng Kiều Trạch vươn tay về phía cô, làm như sắp sửa đánh cô, Lộ Miêu sợ đến mức hai tay ôm đầu, tránh tay anh đi, vừa ráng nín cười: Được rồi được rồi, tôi sai rồi, Kiều Sir à.

Nụ cười của cô rất nhẹ, nhưng chính xác là đang nhịn cười.

Bỗng Kiều Trạch nhớ lại, đã quen cô lâu thế rồi, nhưng hình như cô chưa cười lần nào, không phải nói cô mặt liệt, cô cũng chưa từng ủ rũ bao giờ, luôn là dáng vẻ im lặng, hoặc là mờ mịt chưa tỉnh ngủ, hoặc là vẻ cười nhạt, chẳng qua là khóe miệng cong đến độ cong chuẩn mực, không phải phát ra từ nội tâm, không phải cười thoải mái.

Cô thật sự chưa từng cười thoải mái lần nào.

Ánh mắt Kiều Trạch nhìn cô dần dần trở nên phức tạp.

Lộ Miểu cảm nhận rõ ràng sự thay đổi nhỏ trong mắt anh, khóe miệng cong lên dần hạ xuống.

Sao thế? Cô hỏi.

Kiều Trạch lắc đầu: Kkhông có gì.

Lại tập trung lái xe.

Lộ Miểu không biết anh làm sao, rõ ràng ban nãy vẫn còn tốt đẹp, bây giờ không khí trong xe đột nhiên lạnh xuống.

Cô không biết có phải do mình nói sai câu nào không, hay là do cô lấy chuyện tuổi tác ra đùa giỡn khiến anh để bụng, cô không nghĩ ra, thấy anh không nói năng gì, cô cũng không dám lên tiếng, chỉ ngồi yên.

Rất nhanh, xe đã dừng lại dưới tiểu khu.

Hai người một trước một sau xuống xe, rồi một trước một sau đi vào thang máy, không ai nói gì.

Trong thang máy chỉ có hai người Lộ Miểu Kiều Trạch, Lộ Miểu im lặng đứng sau anh, nhìn cửa thang máy từ từ đóng lại, chợt có một bàn tay giơ vào từ khe hở, cửa thang máy vốn định đóng lại thì nay từ từ mở ra.

Lộ Miểu ngược mắt nhìn ra cửa, đứng ở cửa là một người đàn ông cao gầy, tầm năm sáu chục tuổi, đeo kính mắt viền vàng, trọc một mảng lớn trên đỉnh đầu, mặc âu phục màu bạc, trong tay cầm mấy túi giấy cứng, hàng mua nhét đầy túi, người khác

nhìn vào rất có khí chất nhã nhặn.

Thấy Lộ Miêu nhìn sang, ông ta áy náy cười với cô: Xin lỗi.

Lộ Miêu cũng đáp lại bằng một nụ cười: Kkhông sao.

Dịch sát vào cạnh người Kiều Trạch, chừa không gian cho ông ta.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô, rồi lại nhìn người đàn ông.

Người đó nhấn nút thang máy tầng 12.

Kiều Trạch làm như trầm ngâm một lát, bỗng nhấn nút tầng 15, quay đầu nói với Lộ Miêu: Anh lên tầng trước thay bộ quần áo, lát nữa lại xuống tìm em.

Lộ Miêu: ...

Cô ngẩng đầu nhìn anh đầy kì quái, khóe mắt liếc nhìn người đàn ông vừa vào thang máy, cánh tay nhẹ nhàng vòng qua tay anh, ôm tay anh làm nũng: Cần gì chứ, em cũng muốn lên với anh.

Tầm mắt của Kiều Trạch dừng trong mắt cô hai giây, Lộ Miêu đã ngẩng đầu nhìn anh.

Khóe miệng anh cong lên: Tùy em.

Khi thang máy dừng ở tầng 7 thì hai người kkhông đi ra, Lộ Miêu đưa tay nhấn nút đóng cửa, khi lùi về sau thì làm như vô ý nhìn sang người đàn ông gọng vàng bên cạnh.

Hai tay chú ta đều xách đủ túi giấy, trong từng túi nhét đầy hàng đã mua, có nhiều thứ không thể không nhét đại vào, ví dụ như một cuộn báo nổi lên kia.

Thang máy nhanh chóng dừng lại ở tầng 12.

Người đàn ông gọng vàng mỉm cười gật đầu với Lộ Miểu, rồi sau đó xoay người ra khỏi thang máy.

Khi quay lưng lại thì Kiều Trạch im lặng không tiếng động rút lấy tập báo kia, nhét vào tay Lộ Miểu.

Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn anh.

Kiều Trạch ra vẻ bình thản, chỉ nhìn cô bất động.

Lộ Miểu nghĩ ngợi một lúc, rồi đi lên phía trước, ra khỏi thang máy, gọi người đàn ông gọng vàng lại: Chú ơi.

Chú làm rơi đồ này. Cô quơ quơ tờ báo trong tay.

Người đàn ông đang lấy chìa khóa chuẩn bị mở cửa, nghe thấy tiếng thì quay đầu lại nhìn cô.

Lộ Miểu mỉm cười vẫy tờ báo với chú ta: Chú làm rơi báo.

Người đàn ông cúi đầu nhìn vào túi hàng, rồi cười nói: Cảm ơn, làm phiền cô nhất giùm rồi.

Đi đến, lấy tờ báo.

Lộ Miểu quay vào lại trong thang máy, cho đến khi thang máy dừng lại ở tầng 15, Lộ Miểu mới theo Kiều Trạch ra ngoài.

Người đó có vấn đề gì à? Lộ Miểu cúi đầu hỏi.

Kiều Trạch quay đầu liếc cô: Kkhông có gì cả.

Rồi lấy ra một chuỗi chìa khóa trong túi: Tôi muốn thay quần áo, cô đi theo tôi làm gì?

Lộ Miêu: ...

Người còn đang ngơ ngác, thì Kiều Trạch đã cầm chìa khóa đi về phòng 1508 ở bên trái.

Lộ Miêu thấy anh thật sự dùng chìa khóa để mở cửa, bèn nổi giận lên, dùng dùng đi đến.

Sao anh lại còn phòng ở đây?

Ai bảo em gái nhà tôi gả cho một kẻ linh vật, nhà nó không thừa thứ gì, chỉ thừa tiền thừa phòng. Kiều Trạch đẩy cửa ra, cúi đầu nhìn cô, Đây là phòng của con bé, để trống tức là để trống.

Rồi mở cửa đi vào.

Lộ Miêu ngây người đứng ở cửa.

Kiều Trạch ngẩng đầu thoáng nhìn qua cô đang đứng ở cửa kkkhông vào, vươn tay ra, tóm lấy tay cô dắt cô vào.

Đầu năm nay tôi bị thương rất nặng, phải có người chăm sóc. Nhưng tôi không thích trong nhà có cặp vợ chồng suốt ngày đánh lầy nhau, không tán thành, Thảm Kiều bèn để con bé mua căn phòng ở trên này, tiện cho nó chăm sóc tôi.” Kiều Trạch nói, ngẩng đầu quét mắt nhìn khắp phòng, anh có chìa khóa, nhưng anh lại ở đây.

Lộ Miêu còn đang căm phẫn vì bị anh đùa giỡn, nghĩ lại hồi nãy mình như con ngọc tị biên tị diễn đóng kịch với anh, cô liền tức

giận lúng túng, phần nộ không muốn để ý đến anh.

Kiều Trạch ngồi xuống sô pha, nghiêng đầu nhìn cô.

Cô vẫn đứng ở cửa không nhúc nhích, phòng má ai oán nhìn anh.

Kiều Trạch lắc đầu mỉm cười, anh không biết là cô chỉ toàn rề cây hay cô thực sự coi anh là thần thánh, anh nói gì cô liền tin nấy, không hề nghi ngờ.

Anh vẫy tay với cô: “Lại đây.”

Lộ Miêu trợn mắt với anh, không cử động.

Kiều Trạch hết cách với cô, không đùa cô nữa: “Cô không làm gì sai cả, quả thật người đó có vấn đề.”

Lộ Miêu lại tức giận.

“Tôi không chơi nữa.” Kéo cửa ra toan xoay người bước đi.

Kiều Trạch đứng dậy, trước khi cô bỏ đi thì đề cô lên ván cửa.

Cánh cửa vừa được Lộ Miêu mở ra thì đã đóng chặt lại, cơ thể cũng bị Kiêu Trạch nắm lấy bả vai xoay người lại, nhốt giữa lồng ngực và cánh cửa.

Cô vẫn còn đang tức giận, không để ý đến chỗ đứng đầy mờ ám này.

“Đùa một chút cũng không được sao?” Anh cúi mắt nhìn cô, hỏi.

Lộ Miêu tức giận không nhìn lại anh.

Anh bóp cằm cô, bắt cô ngẩng đầu nhìn mình.

“Kkhông phải nói vì do nhu cầu ư? Dựa theo nguyên tắc trao đổi đồng giá của cô, bức mình thì thuộc về loại nào đây?”

Lập tức ánh mắt Lộ Miêu trở nên túng quẫn xấu hổ, cô biết anh muốn nói đến chuyện cô chưa tắt điện thoại.

Quả nhiên...

“Điện thoại chưa tắt mà đã ba hoa khoác lác, cô có biết sai lầm của cô có thể chết người đến mức nào không?”

Lộ Miêu không dám lên tiếng, vừa nãy còn tức giận, nhưng anh tính rõ ràng như thế, cơn giận của cô liền xẹp xuống.

“Xin lỗi.” Cô rũ mắt, cúi đầu xin lỗi, “Là sơ suất của tôi, tôi đồng ý chịu phạt.”

Cúi đầu cụp mắt ngoan ngoãn.

Người ở ngay trước mặt, ở trong lồng ngực, trong không khí đều là hơi thở của cô.

Trái tim của Kiều Trạch rối loạn dữ dội, đập thành thạch, nhưng khi nhìn dáng vẻ cúi đầu rũ mắt phân rõ giới hạn này của cô, gân xanh trên tay mơ hồ hiện lên, rất muốn rất muốn, cứ thế mà ôm người vào lòng, hung hăng bắt nạt.

Chẳng biết cô lớn lên thế nào, trời sinh đã có dáng vẻ mặc người ta ức hiếp thế này.

Anh cố kiềm chế, từng chút thu tay về, khẽ thở hắt ra, xoay người đi về phía sofa.

“Ông ta ở phòng nào?” Anh hỏi, người đã khôi phục lại sự bình tĩnh.

Lộ Miêu cũng đi về phía anh: “1206.”

Ngồi xuống đầu kia của sofa, nhìn sang anh: “Ông ta có vấn đề gì à?”

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô: “Gây massage.”

Mất một giây Lộ Miêu mới hiểu ra, rõ ràng đang nói về vụ án, nhưng ánh mắt quan sát của anh, giống như khi cầm gây massage mà nhìn cô, cô bất giác đỏ mặt, có chút lúng túng.

Cũng may không lúng túng lâu lắm, điện thoại trong túi xách cô kịp thời vang lên, cứu cô.

“Tôi nhận điện thoại đã.” Cô nhanh chóng đứng lên, cầm điện thoại đi sang một bên.

--

Mượn được máy up chương mới cho mọi người đây. ~~

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 56

Điện thoại là Ngô Man Man gọi đến, hỏi cô có liên lạc được với Từ Gia Thiên hay không.

Từ Gia Thiên hẹn cô ấy cùng đến fan meeting của Lê Quân Hạo, bây giờ buổi meeting đã sắp bắt đầu rồi mà không thấy người đâu, điện thoại cũng không gọi được.

Lộ Miểu nghe ý của Ngô Man Man, có vẻ như không biết Từ Gia Thiên đã xảy ra chuyện.

Em ấy hẹn chị lúc nào? Cô hỏi.

Mới sáng hôm qua chứ đâu, lúc con bé hẹn chị chị vẫn còn đang ăn sáng, nhắc đến chuyện fan meeting của Lê Quân Hạo, rồi hẹn hôm nay cùng đến. Bây giờ sắp bắt đầu rồi, nhưng không thấy con bé đâu, điện thoại cũng không gọi được, không có nó sao chị vào hậu trường được chứ.

Nghe giọng của Ngô Man Man có vẻ vội, xuyên qua điện thoại còn có thể mơ hồ nghe thấy tiếng ồn ào, đúng là đang ở nơi tổ chức sự kiện rồi.

Bây giờ chị ở đâu?

Ở hiện trường hoạt động của fans Lê Quân Hạo đấy. Tầng ba sân vận động. Ngô Man Man nói xong liền nhú mày, Trừ gọi điện ra, em còn cách gì khác liên lạc với con bé không?

Em ấy... Lộ Miêu hơi do dự, Em ấy xả ra chuyện rồi.

Ngô Man Man kêu a lên: Sao lại thế? Xảy ra chuyện gì cơ?

Lộ Miêu kể sơ qua chuyện của Từ Gia Thiên.

Vậy bây giờ người sao rồi? Đã tìm được người chưa? Ngô Man Man gấp giọng truy hỏi.

Lộ Miêu: Vẫn chưa, tình hình của em ấy em cũng không rõ lắm, mẹ em ấy không thích em, không cho em biết.

Ngô Man Man im lặng một lúc: Lát nữa chị sẽ nhờ người hỏi thăm xem.

An ủi vài câu, rồi gác máy.

Lộ Miêu cầm điện thoại suy nghĩ, mở weibo lên, nhập lên thanh tìm kiếm fan meeting của Lê Quân Hạo, đúng là trên weibo có không ít fans chia sẻ ảnh tại hiện trường, ở hiện trường fans đến đông nghịt, theo đạo lí anh ta nên xuất hiện rồi, nhưng ở hiện trường lại không có ảnh của anh ta, bên phía tổ chức có đăng tin tkhông báo, vì tạm thời thân thể anh ta không khỏe, có thể tối nay mới có mặt.

Lộ Miêu không biết là anh ta bị mời đi thăm vấn hay thân thể không khỏe thật.

Cô cầm điện thoại quay sang Kiều Trạch ngồi gần đó, đưa điện thoại cho anh xem: Có phải cảnh sát triệu anh ta đến rồi không?

Kiều Trạch liếc nhìn cô, lấy điện thoại ra, nhắn tin cho Thẩm Kiều, nhờ cậu ta hỏi thăm tình hình.

Thẩm Kiều đi theo Thẩm Ngô lẫn lộn hơn mười năm ở thành phố An, sớm đã quen thân hết cả ở thành phố An này. Tính cậu ta cũng lỗ mãng, cà lơ phất phơ không chịu bị hạn chế, khả năng giao tiếp thuộc hạng nhất, quen đủ hạng người, trong ngoài hệ thống nơi nơi đều có người quen của cậu ta.

Nhờ cậu ta hỏi thăm sự tình, thường chỉ cần một cú điện thoại là xong chuyện.

Kkhông đầy một lát sau, cậu ta đã gọi điện đến, do thói quen mà gọi đến, lúc mặt đối mặt đều giao tiếp bình thường nên chốc lát cậu ta quên mất Kiều Trạch bị điếc.

Kiều Trạch nhấn nút nghe thì nói luôn: Gọi tôi làm gì, cậu nói với Lộ Miêu đi.

Rồi đưa điện thoại cho Lộ Miêu.

Thẩm Kiều khá ngạc nhiên khi anh tin nhiệm Lộ Miêu đến mức đó, nhưng vẫn nói lại tin tức đã hỏi thăm được cho Lộ Miêu, quả thật cảnh sát có tìm đến Lê Quân Hạo nghe ngóng, nhưng không có chỗ nào đáng ngờ, nửa tiếng sau, bóng dáng của Lê Quân Hạo đã xuất hiện tại hiện trường hoạt động.

Trên weibo có phát video trực tiếp.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn: Đây là ngôi sao mà Từ Gia Thiên báo cảnh sát?

Lộ Miêu gật đầu: Đúng thế, chính là anh ta.

Kiều Trạch nhìn theo anh ta một lúc: Cô không biết là... gương mặt này nhìn khá quen mắt sao?

... Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh, rồi lại nhìn Lê Quân Hạo trong đoạn video, không nhìn ra.

Quê anh ta ở đâu? Đột nhiên Kiều Trạch hỏi.

Ở ngay thành phố An. Lộ Miêu nhớ Từ Gia Thiên có từng nhắc đến, Lê Quân Hạo là đại minh tinh xuất thân ở thành phố An, tuy phát triển ở Bắc Kinh, nhưng quê nhà anh ta ở bên này, có cơ hội sẽ quay về.

Kiều Trạch nghiêng người cầm lấy chìa khóa trên bàn: Qua đó xem.

Lộ Miêu ngạc nhiên đứng lên: Mặc kệ bên 1206 ư?

Chạy không được đâu. Kiều Trạch đứng dậy, Đến hiện trường hoạt động nhìn xem.

Hai người nhanh chóng lên xe, lúc khởi động xe thì Kiều Trạch quay đầu nhìn cô một cái: Ngô Man Man theo đuổi minh tinh à?

Lộ Miêu nghiêng đầu nghĩ: Kkhông theo.

Lần trước Từ Gia Thiên mời cô ấy đến xem nhân phẩm Lê Quân Hạo thế nào, cô với Ngô Man Man ngồi phòng trong, nhưng Ngô Man Man chỉ bình phẩm Lê Quân Hạo từ đầu đến chân, không hề có cảm giác cuồng nhiệt khi fan gặp thần tượng.

Nếu không phải theo đuổi, vì sao cô ta nhất định đi đến fan meeting của anh ta, muốn vào hậu trường của sao?

Lộ Miêu nhú mày, không hiểu rõ lắm.

Cô ta muốn mượn phía Lê Quân Hạo này. Kiều Trạch nhìn cô, Nếu Lê Quân Hạo đúng là con nghiện, cô ta sẽ mượn tuyến này của anh ta mà nắm lấy cơ hội thị trường ma túy trong giới giải trí, trước mắt người nổi tính hít ma túy là đặc thù rất mạnh của nơi này, nếu ở đây có người dẫn đầu hít ma túy, thì cơ bản mọi người đều sẽ hít theo, vì nếu cô không hít, thì không thể vào được chôn này, sẽ có vẻ xa lạ, đối với người mới hoặc người nổi tiếng chỉ có ba bốn mối mà nói, tâm lý cấp bách nhất chính là hòa nhập vào chôn này, mở rộng nhân mạch, vì sự nghiệp đi lên của mình mà mở ra lối đi, thế nên nếu có anh lớn chị lớn trong hội đã mời chào, bọn họ tự khắc lo lắng cho sự nghiệp của mình, có thể sẽ theo vào, vô hình trung chính là một thị trường.

Hội kiểu này, cũng tương tự bên phía Châu Kỳ, cùng là mọi người tụ tập lại nhau hít ma túy, ở Hồng Kông Đài Loan, người trong giới gọi là tiệc thuốc, ở Bắc Kinh thì gọi là hiệu thuốc. Thông thường trong cỏi buôn đều là những tay sắp soạn ra, nhân mạch của bọn họ rộng, quan hệ mạng lưới phức tạp, muốn buôn bán ma túy thì khá dễ dàng. Lấy nhân khí với giá trị buôn bán lúc này của Lê Quân Hạo, anh ta đã đứng vững gót chân ở chôn này, có nhiều người mới muốn nịnh bợ anh ta, cũng như nhiều ông chủ kinh doanh lớn muốn bóc lột giá trị thương mại của anh ta. Nên chỉ cần Ngô Man Man nắm được Lê Quân Hạo, bất kể bên dưới anh ta có người nào muốn bợ đỡ, hay là trùm hội, đều là một con đường bán hàng của cô ta.

Đương nhiên, mục đích chính của cô ta hẳn vẫn là muốn mượn Lê Quân Hạo trèo lên hội của các sếp trong cỏi buôn sau lưng anh ta.

Thị trường này, thứ không thiếu nhất chính là tiền.

...

Giải thích xong, xe của Kiều Trạch cũng đã đến ngoài sân vận động.

Kiều Trạch cho xe dừng ở bãi đỗ xe cửa hàng đối diện bãi đỗ xe của sân vận động, đây là nơi hoạt động kết thúc, nhóm người Lê Quân Hạo muốn rời đi thì phải qua nơi này.

Lộ Miểu cùng Kiều Trạch ngồi trên xe, cô đang xem video hoạt động, còn Kiều Trạch nhìn chăm chăm vào cửa bãi đỗ xe.

Nửa tiếng sau, hoạt động của Lê Quân Hạo thuận lợi kết thúc, dưới sự vây quanh của các nhân viên công tác với phóng viên và fans mà đi ra khỏi hiện trường hoạt động, rồi sau đó lên xe quản lý rời đi.

Kiều Trạch trông thấy bọn họ lái xe rời đi thì mới cho xe đi theo.

Lê Quân Hạo ở lại khách sạn năm sao lớn nhất thành phố An, là khách sạn lớn của thành phố An.

Lúc anh ta xuống xe thì lên thang nhà ăn ở tầng cao nhất dùng cơm, đã đặt phòng trước.

Lộ Miểu kéo tay Kiều Trạch đi vào, cố ý đi về phòng ăn của Lê Quân Hạo, bên đó đang có phục vụ cầm thực đơn đi đến.

Lộ Miểu tính toán thời gian, lúc đến trước cửa thì vừa khéo bắt gặp nhân viên, trong nháy mắt phục vụ mở cửa phòng ra, thực đơn trong tay nhân viên bị đâm trúng rớt xuống đất.

Tiếng động lớn đã kinh động đến người trong phòng ăn.

Lộ Miểu vừa rửa sạch vết trà trên người, vừa giả vờ vô tình ngẩng đầu nhìn vào trong phòng, sau đó rất ngạc nhiên nói với Lê Quân Hạo: Anh Lê?

Nhất thời Lê Quân Hạo không nhận ra cô.

Lộ Miểu cười: Tôi là chị gái của Thiên Thiên đây, lần trước có dịp cùng nhau dùng cơm rồi.

Lê Quân Hạo bừng tỉnh, khách khí cười với cô: Tôi nhớ cô rồi, lần trước Thiên Thiên say, là cô đưa cô ấy đi.

Lộ Miểu cười lúng túng: Lần đó thật có lỗi, chỉ là tôi thấy em ấy uống say quá.

Rồi sau đó giả vờ vô tình nhìn vào phòng: Hôm nay Thiên Thiên không ở đây cùng anh à?

Lê Quân Hạo cười cười: Vẫn chưa liên lạc với cô ấy, hai ngày nay bận việc quá.

Lộ Miểu gật đầu: Vậy kkhông làm phiền anh nữa, lần sau lại trò chuyện.

Lộ Miểu kéo Kiều Trạch đi trước, vào phòng đối diện.

Anh cảm thấy Từ Gia Thiên là bị anh ta bắt ư? Vừa ngồi xuống, Lộ Miểu liền thấp giọng hỏi Kiều Trạch.

Kiều Trạch liếc nhìn cô: Tôi không phải đến tìm Từ Gia Thiên.

Nhân tiện thôi. Lộ Miểu xách bình trà rót ra hai ly, tay cầm một ly, chậm rãi đưa đến trước mặt anh: Mời anh uống trà.

Hai tay Kiều Trạch nhẹ nhàng vòng trước mặt, nghiêng đầu nhìn cô: Có chuyện gì thì nói thẳng.

Lộ Miểu mím môi, từ từ đặt ly trà đến trước mặt anh: Không phải anh học trình thám hình sự sao, thử phân tích chút đi, liệu có khả năng Từ Gia Thiên ở trong tay anh ta không?

Kiều Trạch cong môi: Tôi một không chưa đến hiện trường phát hiện vụ án hai chưa tiếp xúc bất cứ khẩu cung gì ba không điều tra bối cảnh anh ta bốn đến ngay anh ta nói gì cũng không nghe thấy, chỉ bằng một cái nhìn, cô lại bảo tôi phân tích cho cô, liệu Từ Gia Thiên có nằm trên tay anh ta ư?

Lộ Miểu chun môi: Đội trưởng Tiểu nói anh là truyền kỳ.

Kiều Trạch liếc mắt nhìn cô: Tại sao không nói tôi còn là thần phạt?

Khuỷu tay anh đặt trên bàn, người nghiêng về phía cô: Ngay cả động tác dâng trà ban nãy của cô, không phải là đã coi tôi là thần thánh mà cúng bái đấy ư?

Lộ Miểu: ...

Kiều Trạch duỗi tay ra, trở tay cầm lấy thực đơn, mở ra: Muốn ăn gì không?

Làm sao Lộ Miểu còn muốn ăn gì được, cứ tùy tiện là được rồi, ngay cả vì sao mình phải ở đây với anh cô cũng không hiểu.

Kiều Trạch không đợi cô phản ứng, gọi vài món.

Bữa cơm này của Lê Quân Hạo mất hơn hai tiếng, đến bảy giờ tối mới xong xuôi.

Lộ Miểu với Kiều Trạch thấy anh ta rời đi, nhưng không đi theo lên lầu, ngược lại quay về bãi đỗ xe, ngồi trong xe đợi.

Nửa tiếng sau, một mình Lê Quân Hạo xuất hiện ở bãi đỗ xe, đội mũ, đeo khẩu trang kính râm, che đây kín đáo, một mình lên xe, rồi sau đó lái xe đi mất.

Kiều Trạch lái xe đuổi theo.

Dù tai anh không nhạy, nhưng kỹ thuật lái xe vẫn như cũ, hơn nữa lần đầu với phản lần đầu, sớm đã tkhông thạo.

Rốt cuộc cũng là người hành nghề gần hai mươi năm, Lộ Miểu nghĩ, lại nhìn không được nhìn trộm anh một cái, người nhìn khá trẻ, chỉ chừng ba mươi, cô nghĩ mãi không ra anh đã mấy tuổi.

Kiều Trạch nhìn cô: uốn hỏi gì thì nói thẳng đi.

Lộ Miểu mấp máy môi: Vẫn là vấn đề gọi chú hay anh đấy.

Kiều Trạch không để ý đến cô nữa.

Sự chú ý của Lộ Miểu đã đặt lên phong cảnh hai bên đường, càng đi càng cảm thấy quen, hơn nữa khi xe Lê Quân Hạo từ từ chạy vào tiểu khu bọn họ ở thì Lộ Miểu a lên một tiếng, quay đầu nhìn Kiều Trạch.

Tay Kiều Trạch khoát lên vô lăng, nghiêng đầu nhìn cô: Lúc trưa tôi có hỏi cô, gương mặt này nhìn có quen mắt hay không. Đây chính là đáp án.

Theo anh ta dừng xe dưới lầu một khu nhà, cho đến khi anh ta xuống xe vào thang máy, anh mới tắt máy, xuống xe đi theo.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 57

Lộ Miêu cũng bước xuống xe theo, cùng đi vào thang máy.

Cửa thang máy đã sắp đóng lại.

Kiều Trạch đưa tay nhấn nút.

Lộ Miêu nhìn kĩ vào màn hình hiển thị, thấy thang máy dừng lại một lúc ở tầng 12, rồi sau đó lại chậm rãi đi xuống, cuối cùng dừng lại trước mặt bọn họ, mở cửa ra.

Lộ Miêu như có suy nghĩ: Anh ta và chủ nhà 1206 là quan hệ bố con?

Hắn là thế.

Kiều Trạch bước vào, Lộ Miêu cũng đi theo.

Hai người về lại nhà ở tầng 7.

Vừa bước vào nhà, Kiều Trạch liền giật rèm cửa sổ ra, nhìn về phía đối diện.

Đối diện phòng 1206, từ ban công phơi quần áo mà nhìn thì, ở tầng 12 có một nhà năm người, có già, có trẻ, ở tầng 11 có trai độc thân. Anh quay đầu lại nhìn Lộ Miêu, Cô có thể thu phục người nào?

Chúng ta cần đến trên lầu đối diện. Anh lại nói.

Lộ Miếu nhú mảy nghĩ ngợi: Trai độc thân đi.

Kiều Trạch liếc mắt nhìn cô.

Lộ Miếu gãi đầu: Thôi thì là người già trẻ nhỏ vậy.

Kiều Trạch cùng cô đến gõ cửa phòng đối diện phòng 1206, trong tay anh cầm hai ống nhòm nhỏ, còn Lộ Miếu cầm theo giấy A4 với bút.

Cửa gỗ một lát liền được mở ra, chủ nhà nam trong phòng mở cửa.

Lộ Miếu đỏ mặt cười với anh ta: Chào anh, chúng tôi ở tầng 7 đối diện, thật ngại quá, có thể làm phiền anh một lát được không, gần đây trong trường tôi đang làm một đề tài nghiên cứu về giáo dục trẻ nhỏ, liệu anh có thể giúp tôi điền vào phiếu điều tra được không?

Rồi lại như sợ anh ta từ chối, nhanh chóng nói thêm: Sẽ không mất nhiều thời gian của anh đâu ạ. Vì luận văn tốt nghiệp nên không thể nào xạo được, nên mới muốn tìm người gần nhà giúp điền vào phiếu điều tra. Chủ nhà nghi ngờ nhìn, rồi lại nhìn sang Kiều Trạch ở sau cô.

Kiều Trạch điềm đạm mỉm cười với anh ta: Trường cô ấy quản lí rất nghiêm ngặt chuyện học, nhất định phải có số liệu điều tra thực, mà cô ấy cũng cứng đầu, sợ điền bậy số liệu sẽ không qua, mấy hôm nay chỉ toàn tìm người làm điều tra giùm, nhưng người qua đường dù sao cũng không giống ở nhà, có thể tín nhiệm được.

Rồi anh chỉ về phía đối diện: Chúng tôi ở ngay tầng 7 đối diện đây, bên nghiệp vụ có biết đấy.

Nói xong liền lấy điện thoại ra gọi cho nghiệp vụ, nói rõ chuyện với anh ta, rồi đưa điện thoại cho chủ nhà.

Chủ nhà chần chừ cầm lấy điện thoại, nghiệp vụ chứng minh quả thật Kiều Trạch là chủ nhà đối diện, không phải người ngoài.

Hàng xóm xin giúp đỡ, hơn nữa chỉ làm điều tra đơn giản, chủ nhà cũng không tiện từ chối, chần chừ mời hai người vào nhà.

Đứa trẻ nhà anh ta đã hơn bảy tuổi, đang ngồi trong phòng khách xem tivi với ông nội.

Trông thấy hai người lạ đi vào, kì quái quay đầu nhìn.

Lộ Miểu cười chào hỏi mọi người, rồi xoay người lấy ống nhôm nhỏ trong tay Kiều Trạch, đưa cho đứa trẻ.

Làm phiền mọi người thật ngại quá, món quà nhỏ, hi vọng mọi người không để ý.

Cậu bạn nhỏ khá thích đồ chơi này, lập tức vui mừng đứng lên, nhận lấy, thử nghịch chơi, dường như chưa dùng bao giờ.

Kiều Trạch đi đến: Đề chú dạy con.

Rồi dẫn cậu bé ra ngoài ban công.

Lộ Miểu ngồi xuống phòng khách, cầm trong tay hơn một trăm phiếu điều tra, hàn huyên với ông cụ.

Kiều Trạch ở ban công dạy cậu bé chơi ống nhôm, mượn cơ hội nhìn về phòng 1206 ở đối diện.

Rèm ban công ở đối diện chỉ kéo một nửa, treo rèm theo kiểu bình thường, không che toàn bộ, để lộ rõ khoảng không ở cửa ban công.

Từ ông nhòm có thể thấy rõ ràng phòng khách đối diện.

Lê Quân Hạo đã tháo khẩu trang nay ngồi trong phòng khách với người đàn ông gọng vàng, dường như hai người có tranh chấp gì đấy, một người đưa lưng về phía tivi, một người đưa lưng về sofa, vừa vặn nghiêng người đối mặt với Kiều Trạch bên này, cho Kiều Trạch một tầm nhìn tốt, khiến anh có thể từ ngôn ngữ cơ thể và cử động môi của hai người họ mà đoán ra nội dung trò chuyện.

Hai người vì chuyện Từ Gia Thiên mà khắc khẩu, Lê Quân Hạo ép hỏi người đàn ông gọng vàng, có phải ông ta bắt Từ Gia Thiên không.

Người đàn ông gọng vàng nói anh ta hay, ông ta không thể để cô ấy hủy hoại sự nghiệp của anh ta được.

Lê Quân Hạo đáp lại, anh ta đã bị chính ông ta hủy hoại rồi.

Sau đó lại ép hỏi tâm tích của Từ Gia Thiên.

Hai người giằng co, một không chịu nói, một không ngừng ép hỏi, dẫn đến cãi vã.

Kiều Trạch không đủ thời gian ở đây đợi kết quả hai người tranh cãi. Anh và Lộ Miểu không thể đợi ở đây lâu quá được, nửa giờ đã là giới hạn, nếu lâu hơn sẽ khiến người ta nghi ngờ.

Sau khi giúp đứa trẻ thao tác thuần thục, anh quay về phòng khách.

Lộ Miếu cũng đã kéo dài thời gian khá khá, Kiều Trạch mà không vào thì cô cũng không cầm cự nổi nữa.

Hai người tạm biệt chủ nhà, một lần nữa quay lại xe.

Người vừa vào xe, Lộ Miếu liền quay đầu hỏi Kiều Trạch: Thế nào rồi?

Kiều Trạch chỉ đáp lại cô hai chữ: Chờ thôi.

Cô với anh chờ gần một tiếng, cuối cùng Lê Quân Hạo cũng đi xuống lầu, đi cùng còn có người đàn ông gọng vàng, hai người lái xe rời đi.

Kiều Trạch cũng lái xe đi theo.

Sau khi xe chạy vào phố xá sầm uất phồn hoa, nhanh chóng chạy đến vùng ngoại thành heo hút.

Dễ nhận thấy người đàn ông gọng vàng là người có tính cảnh giác cực cao.

Kiều Trạch không rõ là ông ra đã phát hiện ra hành tung của mình, hay nhất thời có việc, mà đột nhiên xe chạy vòng vèo trên đường.

Kiều Trạch đưa mắt nhìn quanh, không chạy theo nữa.

Lộ Miếu không hiểu ý đồ của anh lắm, quay đầu hỏi: Sao thế?

Kiều Trạch lắc đầu, hơi ép người xuống, đánh giá xung quanh, chợt hỏi cô: Cô có biết tình hình ở đây không?

Lộ Miêu nhìn ra ngoài cửa xe: Ở đây trước kia là một nhà máy pháo hoa lớn, mấy năm trước bị nổ một lần, nhà máy đóng cửa, bây giờ chỉ còn một đồng hoang tàn.

Tay chỉ về phía trước mặt: Đi về phía trước năm km là vào núi, sườn núi bên đó rất lớn, địa hình khá phẳng, trên sườn đất dựng rất nhiều buồng WC lớn nhỏ, đây chính là khuôn viên khu nhà máy pháo hoa, đi về phía trước một chút là nhà mái bằng lớn với ký túc xá ba tầng, bây giờ cũ nát đổ vỡ, đã bỏ hoang rồi.

Đi vào trong cỡ một km có một thôn trang, nhưng vì ở đây đã xảy ra nổ mạnh, chết không ít người, người trong thôn khá sợ thứ này, nên bình thường không ai dám đến gần khu nhà máy, đi ra ngoài cũng là đi đường vòng.

Kiều Trạch gạt đầu đầy suy nghĩ, chậm rãi lái xe tiến vào khu nhà máy bỏ hoang, dừng xe trước cửa khu, cố tình dừng gần căn nhà mái bằng đổ nát, mượn tường đất che xe lại.

Anh xuống xe, lấy cuộn băng keo trong thùng xe, quan sát căn nhà bị bỏ hoang này.

Khi nhà máy chiếm diện tích rất lớn, do nổ lớn nên không còn được nguyên vẹn, nơi nơi đổ sụp, dưới bóng đêm có vẻ dọa người.

Anh quay đầu nhìn Lộ Miêu đứng bên cạnh.

Cô đang chăm chú đánh giá cánh cửa lớn.

Tay anh vươn về phía cô.

Lộ Miêu khẽ chần chừ, rồi cũng đặt tay lên lòng bàn tay anh.

Có thể Từ Gia Thiên ở đây. Anh nói, Có động tĩnh nhớ phải nhắc tôi.

Rồi kéo cô đi vào đồng hoang tàn.

Do bị đổ sụp nên trên mặt đất khắp nơi đều là các mảng tường, đá to nhỏ rải rác, đường đi không tốt lắm.

Hai người bước đi cẩn thận, tránh gây ra tiếng động.

Cả hai đã vào giữa khu nhà máy, là tầng nhà hoàn hảo duy nhất.

Mà cũng không được gọi là hoàn hảo, chỉ là so với những nơi khác đổ nát, thì bốn vách tường vẫn còn tốt, cửa vẫn còn nguyên, cửa sổ được dùng ván cửa che lên, ngoài cửa sổ còn treo rèm.

Xuyên qua khe hở ván cửa, Lộ Miêu thấy được ánh nến le lói trong phòng.

Cô quay đầu mắt đối mắt với Kiều Trạch.

Hai người dán lên vách tường, cẩn thận đi về phía cửa sổ.

Kiều Trạch cẩn thận vén rèm lên.

Quả nhiên Từ Gia Thiên ở bên trong, tay chân bị trói chặt, miệng bị bịt keo dán, mắt kính hoàng mở to, um um um cầu xin tha thứ.

Trong phòng còn ba người khác đang nhìn cô ấy, thân thể cường tráng, đều đang vô cùng buồn chán nghịch điện thoại.

Lộ Miêu quay đầu nhìn Kiều Trạch.

Kiều Trạch thấy cô có vẻ như có lời muốn nói, nhẹ nhàng buông rèm xuống, kéo cô lùi về sau.

Anh đừng để Từ Gia Thiên gặp lại anh. Cô nói, Em ấy không biết thân phận của anh, để em ấy gặp anh chẳng khác nào bại lộ, có thể em ấy không đoán ra được, nhưng anh tôi rất tinh khôn, sau này sẽ nghi ngờ anh.

Kiều Trạch liếc mắt nhìn cô: Cô định ôm vào người?

Bỗng Kiều Trạch vỗ nhẹ lên gáy cô: Đợi ở sau đừng nhúc nhích, có động tĩnh thì kéo góc áo nhắc nhở.

Kéo cô đến cửa, buông tay cô ra, nào ngờ dẫm phải cục đá trước cửa.

Lập tức trong phòng lên tiếng: Ai?

Có người đứng dậy, làm như chân chừ, rồi sau đó chậm rãi đi về phía cửa.

Lộ Miêu kéo áo Kiều Trạch.

Khi người đàn ông đẩy cửa ra thì Kiều Trạch đột nhiên đánh úp về phía gã ta, chính xác bịt kín miệng gã lại, kéo người ra, vặn hai tay ra sau lưng, băng kéo trong tay nhanh chóng buộc chặt tay người đó, rồi lại dán băng lên miệng, trực tiếp đẩy người ra một bên, quả quá trình lưu loát nhanh chóng, không có chút dây dưa, thậm chí không gây ra động tĩnh nào lớn.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 58

Gã ta mãi không quay về khiến hai tên trong phòng cảnh giác.

Ê Chuột? Trong phòng truyền đến âm thanh nghi ngờ.

Lộ Miêu báo lại tình hình cho Kiều Trạch.

Kiều Trạch gật đầu, đứng nguyên tại chỗ không nhúc nhích.

Rốt cuộc người trong phòng cũng không kiềm chế được, có tên đứng dậy đi ra, mới ra đến gần ngoài cửa thì bị Kiều Trạch dùng thủ pháp tương tự ban nãy áp chế, trói lấy ném sang một bên.

Người còn lại đã nhận thấy không đúng, bằng bằng bắn hai phát đạn lung tung, Kiều Trạch theo bản năng trở tay bảo vệ Lộ Miêu, lưng dán lên vách tường.

Từ Gia Thiên ở đầu mũi. Cô thấp giọng nhắc nhở, dựa vào tiếng động trong phòng mà đoán, Hả là lấy người chắn trước ngực, đang đi về phía cửa.

Ai ở bên ngoài? Người trong phòng lớn tiếng hỏi, tiếng bước chân cũng đến gần cửa, rồi lại không dám đi xa hơn, chỉ dùng một chân đá lên cửa.

Từ Gia Thiên ở trong phòng sợ đèn mức kêu lên ư ư.

Kinh nghiệm thực chiến của Lộ Miêu vẫn còn thiếu sót, lại có Kiều Trạch giữ cô lại, vô ý thức ngẩng đầu nhìn anh, nghe theo lời anh.

Kiều Trạch đưa điện thoại cho cô: Nhìn xem cảnh sát đến chỗ nào rồi.

Vừa xuống xe là anh liền gửi tin nhắn Wechat đánh dấu vị trí cho phó cục trưởng Lưu, để ông ấy phái người đến địa điểm đã được chia sẻ.

Lộ Miêu vội vã nhìn xuống tay anh: Khoảng chừng 5 phút nữa.

Kiều Trạch gật đầu: Vây chờ trước.

Bọn họ không gây động tĩnh, người trong phòng lại sốt ruột, bắn hai phát về phía cửa sổ.

Cánh tay Kiêu Trạch chắn trước người Lộ Miêu, không cho cô cử động.

Cô không dám cử động, chỉ theo bản năng ngẩng đầu nhìn anh.

Lưng anh dán lên tường, thân hình chín chắn thẳng tắp, vẻ mặt bình tĩnh, từ đầu đến chân đều khiến người ta yên lòng.

Cô nhìn mà nhất thời giật mình thất thần, bên tai mơ hồ có cảm giác khác thường, một luồng gió mạnh phả đến, cơ hồ là bản năng, cô đẩy Kiêu Trạch lăn sang bên cạnh một vòng, tiếng đạn cũng vang lên, không phải bắn ra từ trong phòng, mà sượt qua từ sau lưng.

Từ Gia Thiên ở trong phòng nhìn thấy hai người, căng thẳng đến mức kêu lên ư ư.

Lộ Miêu mặc kệ cô ấy, đạn được bắn từ cửa lớn, ngay khi ngã vào khoảng trống trên mặt đất, cô thấy hai bóng người đi về phía

này, tay cầm súng, từng viên đạn cứ thế bay ra.

Cô chỉ có thể kéo lấy Kiều Trạch chạy trốn.

Vì thiếu hụt tiếng động nên khiến Kiều Trạch không cảm giác được tiếng súng, nhưng huấn luyện cường độ cao đã bồi dưỡng được tính cảnh giác để cho anh phản ứng kịp nhanh, từ khi Lộ Miểu đẩy anh ngã xuống đất thì tay theo bản năng kéo lấy cô, che cô dưới người, không may mắn hiều chiến, ôm cô lăn tại chỗ hai vòng, trốn vào góc tường bên cạnh.

Hai người kia cầm súng đang áp sát, trong phòng có người tiếp viện, cũng bắt Từ Gia Thiên đi ra.

Tình hình rối loạn này, tại Kiều Trạch gây nên bất tiện rất lớn.

Anh kéo Lộ Miểu lùi về sau mấy bước, lui đến bên cạnh hai kẻ bị anh trói lấy, ngồi xổm xuống, tay tìm kiếm trên hai kẻ kia, rất nhanh rút ra một cây súng.

Đề ý phía sau. Kiều Trạch đứng lên, gạt chốt, người đứng tại góc tường, cánh tay duỗi thẳng đưa ra ngoài, nhắm vào đầu gối hai người đang đến gần kia mà bằng bằng hai phát.

Đồng bọn bị thương khiến tên đang ép Từ Gia Thiên luống cuống, súng chỉ vào đầu Từ Gia Thiên, điên cuồng hét lên: Cầm lộn xộn, nếu không tao sẽ xả súng.

Vừa tóm lấy Từ Gia Thiên bước lùi về sau.

Kiều Trạch cầm súng ẩn trong góc tường giấu mặt, cảnh sát đã đến, ngay lúc này, anh trông thấy cảnh sát đang cẩn thận đến gần cửa.

Bọn bắt cóc chỉ chú ý đến anh, không để ý ở phía sau, đây chính là cơ hội cho cảnh sát đang tới gần.

Tay anh che trước người Lộ Miêu.

Cảnh sát đến rồi. Anh nói, Cô nhớ để ý xung quanh.

Lộ Miêu gật đầu, đang định đáp lại thì tiếng súng đột nhiên vang lên, cùng với tiếng rên của Từ Gia Thiên, và tiếng thét thảm thiết của tên bắt cóc.

Lộ Miêu đưa mắt nhìn, tên bắt cóc đã bị cảnh sát chế ngự từ đằng sau, Từ Gia Thiên cũng bị gã đẩy ra một bên, ngã trên đất, cảnh sát đang mở trói cho cô ấy.

Cô ấy cũng trông thấy cô, trong mắt cũng chỉ có một mình cô, vốn đã sợ hãi sẵn, Lộ Miêu vừa đến gần, cô ấy liền ôm chặt lấy cô gào khóc, cả người nhũn ra không đứng dậy nổi.

Lộ Miêu lúng túng, cô chưa từng an ủi người khác bao giờ, chỉ cứng người để mặc cô ấy ôm mình.

Kiều Trạch đi đến, Từ Gia Thiên thút thít gọi anh anh Từ.

Kiều Trạch không đáp lại, anh cũng không nghe được gì, chỉ kể lại tình hình hiện trường với cảnh sát.

Mấy gã bắt cóc đều bị đưa đi, Từ Gia Thiên cũng được đưa đến bệnh viện.

Cô ấy rất sợ, chỉ kéo Lộ Miêu không chịu buông tay, Lộ Miêu bèn bị ép đến bệnh viện cùng.

Trên đường đi, cảnh sát đã báo tin cho người nhà cô ấy.

Không một lúc lâu sau khi Từ Gia Thiên đến bệnh viện, Từ Gia Diên và vợ chồng Từ Dương Trần Kỳ cũng chạy đến.

Giờ Thiên Thiên thế nào rồi? Trông thấy Lộ Miêu đứng ở cửa phòng cấp cứu, Từ Gia Diên đi đến vội hỏi, người sốt ruột nhìn về phía cửa.

Em ấy không sao đâu.

Lời này của cô không trấn an được Trần Kỳ, xoay người gọi một cảnh sát lại hỏi chuyện, cũng nhận được kết quả là không bị thương gì.

Lúc này đây Từ Gia Diên mới thực sự thở hắt ra, mắt nhìn Kiều Trạch đứng bên cạnh Lộ Miêu, hơi gật đầu, coi như chào hỏi.

Kiều Trạch cũng chỉ gật đầu lễ phép lại anh.

Từ Gia Thiên nhanh chóng được đẩy ra, ngoại trừ hoảng sợ quá mức và trầy da, thì cô ấy không có vấn đề gì, nhưng dầu gì cũng là lo lắng sợ hãi cả đêm, tinh thần sớm đã đến điểm giới hạn, vừa trông thấy người nhà, cảm xúc suy sụp, ôm lấy Kiều Trạch khóc đến mức không kiềm chế nổi.

Lộ Miêu thấy cô ấy đã không sao, liền xoay người chào tạm biệt Từ Gia Diên.

Từ Gia Thiên đang thút thít khóc thì chen lời vào nói: Là chị cứu con đây.

Rồi nhìn Kiều Trạch một cái: Cả anh Kiều nữa.

Trần Kỳ ngạc nhiên quay đầu nhìn hai người.

Từ Gia Diên cũng nhúu mày: Em cứu Thiên Thiên?

Không phải thế... Lộ Miêu lảng tránh, Vô tình trông thấy, nên báo cảnh sát thôi.

Ăn đường Từ Gia Diên càng nhúu chặt hơn, Đã trễ thế này rồi, sao em lại ở bên đó?

Thì... Lộ Miêu do dự, rồi lén cầm lấy tay Kiều Trạch, Qua đó ngấm mặt trời lặn, lúc về thì đi qua chỗ ấy, trông thấy có ánh sáng khả nghi, liền qua xem thử.

Từ Gia Diên: Ngấm mặt trời lặn?

Lộ Miêu chỉ tay ra sau: Ở phía bên đập chứa nước đó.

Đi vào sâu nhà máy pháo hoa là đập chứa nước lớn nhất với ngọn núi cao nhất thành phố An, những đôi yêu nhau đắm say thường đến đó ngấm mặt trời lặn mặt trời mọc.

Tầm mắt Từ Gia Diên nhìn cô và Kiều Trạch tay trong tay, rồi nhìn cô một cái.

Lộ Miêu nắm tay Kiều Trạch rất chặt, nhưng vẫn lẳng lẳng nghênh tiếp ánh mắt anh.

Anh dời mặt sang chỗ khác.

Đi đường nhớ chú ý.

Cám ơn.

Thấp giọng nói xong, Lộ Miêu kéo Kiều Trạch ra ngoài.

Đi vào thang máy, cô buông tay anh ra.

Xin lỗi. Cô cúi đầu nói xin lỗi.

Kiều Trạch nhìn cô bất động: Xin lỗi cái gì?

Đã lợi dụng anh.

Kiều Trạch không nói gì, nhìn cửa thang máy mở ra, đi ra ngoài trước.

Lộ Miểu đi theo sau anh, vừa lên xe liền dựa đầu vào cửa xe, không nói câu nào.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô.

Sắc mặt cô bình tĩnh, trên mặt không có quá nhiều cảm xúc nào khác, giống như anh quen cô cho đến nay, mãi luôn ổn định, không một gợn sóng, nhưng anh vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc dao động của cô.

Ở trước mắt anh cô rất ít để lộ cảm xúc, giống như ly nước đặt trên bàn, phẳng lặng không chút gợn sóng.

Có để ý, mới có dao động.

Kiều Trạch đánh vô lăng, khởi động xe.

Khi xe chạy ra khỏi bệnh viện thì cuối cùng Lộ Miểu cũng quay đầu nhìn anh: Chúng ta có cần đến cục cảnh sát trước xem sao không?

Không cần.

Lộ Miếu gật đầu, cũng không nhiều lời nữa.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô một cái.

Cô đang nhìn ngoài cửa sổ, chỉ để lại cho anh một bên mặt im lặng có vẻ cô đơn.

Vì sao lại làm thế? Đột nhiên anh hỏi.

... Lộ Miếu ngạc nhiên quay đầu nhìn anh, Cái gì cơ?

Vì sao phải lấy tôi làm lá chắn?

Lộ Miếu cảm thấy khó hiểu: Thế thì phải giải thích chuyện chúng ta cùng lúc xuất hiện ở đó thế nào?

Phía trước chuyển đèn đỏ, Kiều Trạch dừng xe lại, tay đề lên vô lăng, nghiêng đầu nhìn cô: Chỉ vì công việc thôi ư?

Lộ Miếu gật đầu: Đúng thế.

Lúc này điện thoại vang lên, cô cúi đầu nhìn, bắt máy, là Từ Gia Diên gọi.

Anh hẹn cô ngày mai đi ăn cơm.

Nhưng cô không muốn đi, cô còn nhớ rõ hôm qua anh còn nói, hi vọng được lấy thân phận bạn trai chăm sóc cô.

Cô không biết nên đối mặt thế nào với Từ Gia Diên như thế.

Hai chữ bạn trai kia quá xa lạ với cô, lại còn từ trong miệng Từ Gia Diên thốt ra.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ
Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Chương 59

Lúc này điện thoại vang lên, cô cúi đầu nhìn, bắt máy, là Từ Gia Diên gọi.

Anh hẹn cô ngày mai đi ăn cơm.

Nhưng cô không muốn đi, cô còn nhớ rõ hôm qua anh còn nói, hi vọng được lấy thân phận bạn trai chăm sóc cô.

Cô không biết nên đổi mặt thế nào với Từ Gia Diên như thế.

Hai chữ bạn trai kia quá xa lạ với cô, lại còn từ trong miệng Từ Gia Diên thốt ra.

Nhiều năm trôi qua, cô đã sớm xem anh là một người anh trai thật sự, nhưng rồi có một ngày, bỗng anh nói cô hay, anh không phải là anh trai, mà anh muốn dùng một thân phận khác chăm sóc cô, cô hoảng hốt, hoàn toàn không biết nên đổi mặt thế nào, giải quyết ra sao, chỉ có thể ngốc nghếch kéo Kiều Trạch làm bìa đỡ.

Anh có thể thấy cô đang qua quýt với anh, có lẽ không muốn tin tưởng, anh không muốn nói lại lần nữa với cô, anh chỉ cần một đáp án.

Ở đầu dây Từ Gia Diên vẫn rất cố chấp, không vì sự từ chối của cô mà lúng túng, chỉ im lặng một lúc, rồi cúi đầu hỏi cô: Miêu Miêu, có phải anh đã làm sai không?

Câu hỏi này của anh khiến cô không cách nào trả lời nổi, chỉ kéo khóe môi một cách mất tự nhiên: Không có...

Miêu Miêu, đã nhiều năm rồi, tuy em chưa bao giờ tình nguyện tìm anh, nhưng thỉnh thoảng cùng nhau ăn bữa cơm, đi dạo, rồi tâm sự thì vẫn nên có, có phải em định không cần ông anh này nữa không?

Bỗng cô không biết phản bác lại thế nào, nhiều năm như thế, cơ hội gặp mặt của bọn họ quả thật không nhiều, nhưng đôi lúc, lúc cô khó chịu hay gặp chuyện thì đều có thể nhận được tin nhắn của anh, hơn nữa trong một năm cô học lại đó, nhiều khi cô bị bài vở với chuyện của Lộ Tiểu Thành đè nặng trở nên mơ màng, thì mỗi lần bước ra khỏi cổng trường, đều có thể trông thấy anh đứng dưới bóng cây, giữa một đám học sinh tan học, người thẳng tắp khôi ngô, lẳng lặng nhìn cô.

Anh chưa bao giờ khuyên cô làm gì, hoặc không nên làm gì, anh ở đây, cũng chỉ dẫn cô đi ăn bữa cơm, cùng cô tâm sự, chỉ thế mà thôi.

Anh à... Cô gọi anh một tiếng, lại không biết nên nói gì, dù vẫn còn đó bức bối, nhưng cô không muốn xa lạ như thế với anh, trong một năm xảy ra chuyện của Lộ Tiểu Thành, đó là người duy nhất giúp cô gắng gượng vượt qua.

Miêu Miêu, em cứu Thiên Thiên, anh chỉ muốn hẹn em ăn bữa cơm để cảm ơn, cũng không được sao?

Ngữ khí của anh nghe có chút rầu rĩ, Lộ Miêu không thể nào từ chối một Từ Gia Diên như thế, cô ngập ngừng gật đầu: Vâng.

Cúp máy, nắm điện thoại trong tay, ngồi tại chỗ không nhúc nhích.

Kiều Trạch đã sớm dừng xe lại, cả người im lặng, quay đầu nhìn cô một cái, đột nhiên đưa tay ra, giật lấy điện thoại của cô.

... Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn anh.

Cô thật sự để ý Từ Gia Diên? Anh hỏi, rất bình tĩnh.

Lộ Miểu không biết anh muốn làm gì, hơi do dự, rồi vẫn gật đầu: Anh ấy là anh trai tôi mà.

Kiều Trạch: Là anh trai ư?

Lộ Miểu cúi thấp đầu: Anh ấy giúp tôi rất nhiều, nếu không có anh ấy, thì bây giờ tôi không thể ngồi đây được đâu.

Kiều Trạch: Sau đó thì sao?

Sau đó...

Lập tức Lộ Miểu trở nên lơ mờ, cô chưa từng tự hỏi rằng, ngoại trừ xem Từ Gia Diên là anh trai, thì còn coi anh là gì nữa không.

Sự thần thờ của cô khiến anh bỗng mất đi kiên nhẫn, đột nhiên anh giơ tay về phía cô, kéo cô ngã tựa vào ngực anh.

Cô thất kinh luống cuống chân tay muốn tránh đi, thế nhưng anh lại bóp chặt cánh tay cô không cho cô cử động, bình tĩnh nhìn cô.

Lòng Lộ Miểu không hỏi hoảng hốt, ánh mắt anh quá mức sâu, cũng vô cùng bình tĩnh.

Lộ Miêu, rốt cuộc là cô ngốc thật hay là giả ngốc? Anh hỏi, vẫn là câu nói kia.

Lộ Miêu giật mình.

Ở nơi này của cô, thật sự không có chút cảm giác nào ư?

Tay của anh đặt lên ngực trái của cô, nhiệt độ nóng hổi khiến cô theo bản năng muốn tránh đi, nhưng anh giữ tay cô lại không cho.

Tim cô càng đập mạnh hơn, thậm chí còn sợ câu tiếp theo của anh, anh nói với cô rằng, anh thích cô.

Cô sợ tình cảm này, nhiều năm trước cũng có người nói thích cô như thế, rồi lại trối lầy cô, ép cô trở mặt nhìn em trai mình phải hít ma túy, giống như con chó mặc người ta nhục mạ chà đạp, chỉ vì để đổi lấy sự khuất phục của cô.

Lúc cô mới sinh ra, Kiều Trạch cũng nói thích cô rồi mới ôm về nhà, kết quả còn không phải cũng vậy ư.

Cô cảm thấy nào có cái gì là yêu thích thật sự, hoặc chỉ để thỏa mãn tình cảm nhất thời của mình, nếu nhìn chán chê rồi liền bỏ rơi thôi.

Hoặc là muốn thỏa mãn dục vọng chinh phục của mình, chinh phục không được liền để lộ bản tính.

Kiều Trạch luôn tồn tại trong lòng cô như thần linh, anh bình tĩnh, chín chắn, tuy nhìn nghiêm khắc, nhưng thật ra rất ấm áp, cô không muốn anh giống những người đó, cuối cùng trở thành mặt mày đáng ghét.

Hơn nữa, anh vốn không thích cô, ngay từ ban đầu, anh luôn ghét bỏ cô.

Ghét cô phản ứng không đủ nhanh, ghét tố chất tâm lý của cô thấp, ghét tính cảnh giác của cô thấp, ghét cô không đủ chuyên nghiệp hóa, ghét cô đem tình cảm cá nhân vào công việc, ghét cô...

Tóm lại, cô ở chỗ anh không có lấy một điểm đáng khen. Một người không có chỗ nào để anh khen như cô, làm sao anh có thể thích cô được chứ.

Lộ Miêu! Anh kiềm chế nắm chặt lấy tay cô, kiên nhẫn chờ đáp án của cô.

Cô kéo khóa môi không được tự nhiên: Anh sao thế? Không phải là đã để tôi ký tên, trong lúc làm việc không được đưa tình cảm cá nhân vào ư?

Lời của cô đã nhắc nhở anh, thân phận của cả cô lẫn anh.

Anh hít sâu một hơi.

Xin lỗi.

Anh buông cô ra, khởi động xe lại: Đến cục cảnh sát một chuyến đã.

Lúc họ đến cục cảnh sát thì đã thẩm tra người xong, tất cả đều đã thú tội, là Lê Viễn Tường sai bọn chúng làm, không rõ mục đích.

Lê Viễn Tường, chủ nhà 1206.

Lúc cảnh sát đến thì người đã chạy, mất tích không rõ.

Súng M9, súng ngắn quân đội...” Kiều Trạch gạt đồng súng thu được, Bất cóc bình thường thì lấy đâu ra những thứ này?

Ngay ở thành phố An này, du côn lưu manh có thể mang theo thứ này đã đủ động trời rồi. Kiều Trạch đặt cây súng xuống, nhìn sang đội trưởng hình sự trinh thám, Lúc đầu khi chúng tôi đến thì trong phòng chỉ có ba tên, sau đó lại đến hai tên, từ lúc bọn bất cóc trong nhà phát hiện không ổn cho đến lúc hai tên mới xuất hiện, không quá mười phút. Chỉ có ba khả năng, một, khi bọn chúng vừa nghe thấy tiếng súng liền đến xem xét. Hai, tên trong phòng báo cho đồng bọn đến hỗ trợ. Ba, bọn chúng vừa mới đến, liền nhập trận. Nếu là hai khả năng trước, vậy có thể nói rằng, Lê Viễn Tường có hang ổ ở gần đó.

Ông ta buồn ma túy. Anh nói.

Phó cục trưởng Lưu nhú mày nhìn anh, ông không phụ trách vụ án này, nhưng vì thân phận đặc biệt của Kiều Trạch, không tiện tiết lộ với nhiều người, nên bình thường tình hình về vụ án đều do bên ông trực tiếp trao đổi với anh.

Trước đó, Lộ Bảo có ngậm về một cây gậy massage âm đạo ở trong khu nhà chúng tôi, là kiện hàng chuyển phát nhanh chưa xé niêm phong, bên trong có dấu vết của heroin, tôi mới để Lộ Bảo dẫn đến nơi nó tìm được đồ, có thể xác định là người ở trong khu chúng tôi làm rơi. Gói hàng còn rất mới, bao bì bên ngoài hoàn toàn khô ráo, nhưng sáng hôm đó có mưa nhỏ, nên cơ bản có thể suy ra rằng, nó ở bị rơi ở đó trong vòng hai tiếng, rồi bị Lộ Bảo nhặt về. Nhưng trong hai tiếng đó, chủ nhân của món đồ không hề phát hiện đã làm rơi. Nếu phát hiện ra thì nhất định phải xuống lầu tìm.

Tôi liền tìm đến máy theo dõi của nghiệp vụ trong đêm đó, chỉ theo dõi trong thang máy chứ không có nơi nào khác, từ camera ở thang máy, tôi hôm đó xuống lầu có hơn hai mươi người, rồi quay về trong vòng một giờ có gần hai mươi người. Không rõ mục tiêu kiểm tra. Sau đó tôi với đội trưởng Tiểu căn cứ vào thông tin trên đơn hàng tìm ra người mua, mượn tài khoản giao dịch của người mua, tìm ra nhóm QQ giao dịch ma túy của bọn chúng, cũng tìm được hơn mười nhóm giao dịch ma túy tương tự như thế, chẳng qua ông ta chỉ giao dịch ở tầng thứ ba sợi dây xích này, trên đầu ông ta còn hai tầng nữa.

Hôm qua chúng tôi vô tình gặp Lê Viễn Tường trong thang máy. Kiều Trạch dựa vào cạnh bàn, Trong đồng túi xách ông ta đã mua có không thích gây massage âm đạo, một ông già hơn sáu mươi tuổi, mua mấy thứ đó để làm gì.

Giày da của ông ta dính không ít bùn đất, lúc ấy tôi không liên hệ ông ta với kẻ bắt cóc Từ Gia Thiên, chỉ cho là ông ta có thể vừa giao dịch ở vùng ngoại ô về. Kiều Trạch cầm lấy điện thoại, mở ảnh chụp của Lê Quân Hạo ra, Cho đến khi nmm gọi điện cho Lộ Miêu, nhắc đến buổi fan meeting của Lê Quân Hạo, cô ấy mới để ý đến anh ta. Hơn nữa ngũ quan tương tự giữa Lê Quân Hạo và Lê Viễn Tường khiến tôi sinh nghi. Điều tra nguyên quán của Lê Quân Hạo mới bắt đầu có suy đoán rằng, hai người này có thể có khả năng là bố con.

Hôm qua gặp Lê Viễn Tường trong thang máy, trong túi đồ cũng có không ít nguyên liệu nấu ăn, có thể dùng từ phong phú để hình dung. Một ông già sống một mình, thường chỉ khi con cái đã lâu không gặp muốn về mới có thể giống trống khua chiêng chuẩn bị

bữa tối như thế. nên tôi đoán hẳn đến tối Lê Quân Hạo muốn về nhà. Và vì để chứng thật suy đoán này, chúng tôi theo dõi anh ta.

Một ông bố buôn bán ma túy, một đứa con trai nổi tiếng bị báo hót ma túy, một mục tiêu nghi phạm muốn dấn lên người nổi tiếng để gia nhập vào trong chốn hỗn tạp đó, lại nên ít trùng hợp ngẫu nhiên đi. Kiều Trạch đứng thẳng người, nhìn phó cục trưởng Lưu, Bây giờ muốn tìm Lê Viễn Tường, manh mối máu chốt chính là ở trên người Lê Quân Hạo.

Rồi sau đó nhìn sang Lộ Miêu: Tìm Từ Gia Thiên.

Lộ Miêu gật đầu: Được.

Nhưng không đợi cô chủ động tìm Từ Gia Thiên, sáng ngày hôm sau cô ấy đã chủ động liên hệ cô rồi.

Cô ấy vẫn còn ở bệnh viện, vì chuyện được cô cứu mà cô ấy đâm ra có vài phản cảm kích cô, cũng không còn sợ cô nữa.

Lúc Lộ Miêu đến thăm thì cô ấy vẫn sợ hãi gọi cô một tiếng chị, rồi ngồi dậy, kéo ghế ra cho cô ngồi.

Chị, cảm ơn chị nhé. Cô nói, có vẻ không tự nhiên cho lắm.

Lộ Miêu cũng không quá thanh thản: Không có việc gì, chỉ là chị mèo mù gặp chuột chết, đánh bậy đánh bạ lại đụng đến bọn em.

Chị không sao chứ? Cô ấy lo lắng nhìn cô, tối qua lúc viên đạn sượt qua thì cô ấy thấy cô đã ngã lăn ra trên đất.

Lộ Miêu lắc đầu: Không sao.

Nghĩ một lúc, rồi hỏi cô ấy: Em tìm chị có việc gì?

Là... Từ Gia Thiên mấp máy môi, Muốn nói với chị chuyện này. Không phải chị luôn muốn làm cảnh sát sao, em nói chị này, chị đã lập công, có phải có thể lần nữa quay về làm cảnh sát không?

Trong lòng Lộ Miêu run lên, sụp mắt xuống: Chị đâu có phải muốn làm cảnh sát. Trước kia chẳng qua vì chuyện của Lộ Tiểu Thành, bị trong nhà ép. Bây giờ chị bị loại, ngược lại chị còn thờ phào đây này.

Nói xong ngẩng đầu nhìn cô ấy: Đi làm ở công ty vẫn tốt hơn, chín giờ đi làm năm giờ tan, cứ bình thản như thế, không phải lo lắng bị thương hay đánh mất tính mạng gì cả.

Từ Gia Thiên à lên, rồi hơi gật đầu: Em có thể hiểu.

Vừa lúc Từ Gia Diên đưa cơm đến, trông thấy Lộ Miêu thì ngẩn người: Sao em cũng đến?

Từ Gia Thiên tiếp lời: Là em để chị ấy đến.

Từ Gia Diên kinh ngạc nhìn cô ấy một cái.

Từ Gia Thiên mím môi đắc ý: Em muốn giúp chị lập công, để chị ấy quay về đội cảnh sát lần nữa.

Từ Gia Diên không mấy vui khi Lộ Miêu làm công việc nguy hiểm như thế, lập tức nhíu mày: Đừng có gây sự.

Chị em như bây giờ đã rất tốt rồi.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 60

Từ Gia Thiên mím môi đặc ý: Em muốn giúp chị lập công, để chị ấy quay về đội cảnh sát lần nữa.

Từ Gia Diên không mấy vui khi Lộ Miểu làm công việc nguy hiểm như thế, lập tức nhú mày: Đừng có gây sự.

Chị em như bây giờ đã rất tốt rồi.

Từ Gia Thiên bị Từ Gia Diên mắng nên không dám nói bậy nữa.

Từ Gia Diên cũng không truy hỏi Lộ Miểu, chỉ kiên nhẫn ngồi cùng trong phòng bệnh.

Đến giữa trưa chuẩn bị rời đi thì có tiếng gõ cửa truyền đến.

Lộ Miểu ngẩng đầu nhìn, thấy người đàn ông mang khẩu trang đeo kính râm ở cửa thì mắt giật giật, cô nhận ra anh ta, là Lê Quân Hạo.

Từ Gia Thiên cũng trông thấy người, lập tức nổi đóa, đột nhiên vớ lấy bình giữ nhiệt trên đầu giường, ném mạnh về phía Lê Quân Hạo.

Lê Quân Hạo nghiêng người né đi, bình giữ nhiệt đập vào trên tường, kêu xoảng một tiếng, nước canh trong đó đổ đầy ra đất.

Cút!' Từ Gia Thiên gào lên giận dữ với anh ta.

Từ Gia Diên đang định tiễn Lộ Miêu, thấy cô ấy như thế, bèn đưa mắt nhìn: Làm ồn cái gì.

Từ Gia Thiên tức giận không nói câu nào.

Lê Quân Hạo cởi khẩu trang đi đến.

Dù gì cũng là đại minh tinh, cả người như tỏa sáng.

Xin lỗi. Anh ta dịu dàng xin lỗi với cô ấy, Hai hôm nay anh không ngừng chạy show, giữa trưa qua có cảnh sát đến tìm anh, anh mới biết em đã xảy ra chuyện.

Từ Gia Thiên quay đầu đi, không để ý đến anh ta: Đừng có ở chỗ tôi giả vờ làm người tốt nữa.

Lại nhịn không được nhìn anh ta: Anh nói thật cho tôi, có phải anh tìm người bắt cóc tôi không?

Lê Quân Hạo: Vì sao anh phải bắt cóc em?

Từ Gia Thiên bị chặn họng, cô không biết liệu Lê Quân Hạo có biết chuyện cô báo cảnh sát anh ta không.

Lê Quân Hạo ngồi xuống bên giường, cả người ôn hòa có lẽ.

Anh ta tự tay cầm lấy tay cô: Em không sao chứ?

Từ Gia Thiên khó chịu quay mặt đi: Tôi không sao.

Lộ Miêu thấy tạm thời hai người không có cơ hội trò chuyện cho hết, bèn đứng dậy tạm biệt, Từ Gia Diên tiễn cô, cùng đi ăn cơm.

Vì chuyện hôm qua, nên ngồi trước bàn ăn hai người đều không nói năng gì.

Từ Gia Diên cũng không nhắc lại chuyện muốn chăm sóc cô nữa, nhưng bầu không khí vẫn còn xấu hổ.

Khi ăn xong, Từ Gia Diên im lặng một lúc lâu nay mới ngẩng đầu nhìn cô: Em đã ở bên Kiều Trạch rồi ư?

Lộ Miêu do dự, rồi gật đầu: Vâng.

Từ Gia Diên nhìn cô chăm chăm không rời: Em thích anh ta?

Lộ Miêu mím môi: Vâng.

Khóe miệng Từ Gia Diên hơi cong lên, cười tự giễu, cảm giác như cây rau mình tỉ mỉ chăm sóc nhiều năm, nhưng vừa rồi mất đi một lát, đã có người nhổ đi.

Nụ cười của anh khiến Lộ Miêu hơi khó chịu, nhưng cô không có gì để nói.

Từ khi nào? Anh hỏi, có phần không cam lòng.

Lộ Miêu né tránh ánh mắt anh: Từ rất lâu rồi.

Từ Gia Diên lại im lặng.

Sau khi ăn xong anh đưa cô về, dọc đường cả hai đều chẳng nói năng gì.

Sau khi tiễn cô đến dưới khu nhà, không nói một câu liền lái xe rời đi.

Lộ Miểu đứng nguyên tại chỗ, nhìn xe anh càng lúc càng xa, trong lòng thấy khó chịu.

Cô đã quen chung đụng với một Từ Gia Diên bình thản, cho dù không gặp mặt nhiều, nhưng những khi ở cạnh nhau đều thả lỏng bình tĩnh, chứ không phải như bây giờ, xấu hổ lại xa cách.

Cô không biết mình đứng đây bao lâu, cho đến khi có tiếng chó sủa, cô ngẩng đầu lên, trông thấy Lộ Bảo đứng cách đó không xa, và cả, Kiều Trạch.

Anh dắt Lộ Bảo đứng cách cô không quá ba mét.

Hôm nay trời se lạnh, anh mặc áo khoác dài màu đen, làm nổi bật thân hình cao ráo của anh.

Tối hôm qua hai người đều bận đến tận khuya mới về, sau đó đều tự rửa mặt đi ngủ, mệt mỏi dăng đến đỉnh điểm, cũng không có thời gian để ý đến sự xấu hổ trước đó.

Bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội tạm nghỉ, đột nhiên nhìn từ xa như thế, có vẻ không thoải mái lắm.

Kiều Trạch đang nhìn cô, sắc mặt bình thản lạnh lùng, nhưng trong ánh mắt lại có mấy phần thâm trầm.

Đột nhiên Lộ Miểu nhớ lại tối qua ở trong xe, tay anh cố chấp đặt lên ngực cô, hỏi cô: Ở nơi này của cô, thật sự không có chút cảm giác nào ư?

Cho dù đã một đêm trôi qua, nhưng ở đó dường như vẫn còn rất nóng, còn sót lại nhiệt độ trong lòng bàn tay anh.

Cô cụp mắt, tránh đối diện mắt với anh.

Anh dắt Lộ Bảo đi đến.

Chuyện Từ Gia Thiên bên kia thế nào rồi? Anh hỏi.

Em ấy hẳn biết một vài tin. Lộ Miêu kể lại chi tiết tình hình khi đến chỗ Từ Gia Thiên, cũng nhắc đến chuyện lhq đến thăm cô ấy.

Kiều Trạch chỉ trầm ngâm một lát, không nói gì thêm, dắt Lộ Bảo đi về phía trước.

Lộ Miêu cũng đi theo, nhìn bóng anh xa cách, theo bản năng không dám đến gần anh, chỉ đứng vào một góc thang máy. Kiêu Trạch quay đầu lại nhìn cô: Đứng xa thế làm gì, còn sợ tôi ăn cô à?

Lộ Miêu mím môi cẩn thận ngẩng đầu nhìn anh: Tâm trạng anh không tốt.

Kiều Trạch quét mắt nhìn cô từ đầu đến chân: Mắt dài đấy chứ.

Nhưng lòng lại chẳng được thế.

Lộ Miêu mím môi không nói.

Thang máy dừng ở tầng bảy.

Kiều Trạch mở cửa đi vào nhà, vừa bước vào liền ném Lộ Bảo cho cô chăm sóc, người ngồi xuống sofa, cầm lấy laptop bật lên, lại bận việc.

Lộ Miêu cho Lộ Bảo ăn, ngẩng đầu nhìn anh, rồi đi đến hỏi: Thế giờ chúng ta cần phải làm gì?

Chờ thôi. Kiều Trạch lạnh nhạt nói, không ngẩng đầu lên.

Lộ Miểu lén nhìn máy tính của anh, anh đang lướt weibo, trên màn hình đều là ảnh chụp lén với bảng hoạt động của Lê Quân Hạo.

Từ bảng hoạt động mà xem, hôm nay anh ta hẳn phải bay đến thành phố khác tham dự fan meeting, nhưng trên weibo lại không có ảnh sân bay mới nhất của anh ta.

Hoặc là do giữ bí mật quá tốt, hoặc là người vẫn còn ở thành phố An.

Lộ Miểu không biết vì sao anh lại xem mấy thứ này, nghĩ ngợi, rồi hỏi: Có phải anh muốn biết lộ trình mới nhất của Lê Quân Hạo không? Nếu không để tôi gọi cho Từ Gia Thiên nhé.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: Gọi đi.

Lộ Miểu cầm điện thoại, gọi cho Từ Gia Thiên.

Dường như Từ Gia Thiên rất bất ngờ khi cô chủ động gọi đến, chuyện cô cứu mình, khiến cô gần gũi với cô ấy hơn.

Lộ Miểu không nghe tiếng nói chuyện ở đầu dây, bèn hỏi cô ấy: Lê Quân Hạo về rồi à?

Vâng, về rồi ạ.

Lộ Miểu: Anh ta rất đề tâm đến em đấy, hôm nay còn bớt thời gian đến thăm anh, chị thấy đáng lí hôm nay anh ta phải bay đến Trường Sa đấy.

Từ Gia Thiên hừ một tiếng: Quỷ ấy. Anh ta chỉ đến xem em chết chưa hay thôi.

Lại nói: Em cũng không tin chuyện bắt cóc em không liên quan đến anh ta. Chị không biết đó thôi, con người anh ta bụng dạ nham hiểm, nếu biết em làm thế với anh ta, sao có thể tha cho em được chứ.

Lộ Miêu nhíu mày: Chuyện báo anh ta hít ma túy sao? Anh ta không hít ma túy thật đấy chứ?

Em lừa chị làm gì chứ, người trong giới anh ta đều thế cả, ngay cái đêm ở phòng bao chị đưa em đi đấy, đều đang hít ma túy cả, thường xuyên có ông chủ lớn tổ chức cho bọn họ, không cần tiền, tùy tiện hít. Từ Gia Thiên nhắc đến chuyện này thì liền hăng hái, Ngay người đại diện của anh ta cũng dẫn mối cho anh ta, còn cả fans cứng trong hội fans của anh ta nữa, cũng biết anh ta nghiện, còn tìm hàng cho anh ta.

Lộ Miêu: ...

Từ Gia Thiên nói tiếp: Sáng hôm đó em vốn định nói với chị, ở hội sở lần trước bọn em đi đó, ông chủ rất thích tổ chức mấy thứ tụ tập như thế, gần đây không phải ở Bắc Kinh coi chặt hơn sao, bọn họ không dám tổ chức ở bên đó, đều mượn danh nghĩa công việc mà chạy sang đây. Thường chỉ cần Lê Quân Hạo về, bọn chúng đều tổ chức tiệc để high.

Lộ Miêu nhíu mày: Sao em biết mấy chuyện này? Em cũng hít ư?

Em đâu có ngu, còn lâu em mới đụng đến mấy thứ đó. Từ Gia Thiên lại hăng hái: Chạm vào nó thì còn đường sống chắc? Lê Quân Hạo thích em thật, lần trước anh ta đưa em đến chỗ đó, rồi không phải em vừa uống rượu thì bị chị đưa đi à, nhưng em còn tiếc vai diễn kia, lại đi tìm Lê Quân Hạo, sau đó bọn em lại đến chỗ đó lần nữa, em còn trông thấy bọn họ ở đó mà hít, dù lừa em nói hút thuốc, có ngu mới tin, còn muốn để em thử nữa chứ, nhưng em chỉ liều mạng uống rượu, nếu hít heroin rồi lại uống rượu thì rất dễ vỡ mạch máu mà chết, Lê Quân Hạo sợ em đột tử, cũng không dám để em chết, sau đó em hỏi anh ta, anh ta liền thừa nhận.

Lộ Miêu: ...

Cô không biết nên khen Từ Gia Thiên can đảm thận trọng hay là đơn thuần không hiểu.

Em vốn nghĩ cứu đã cứu em, em báo chuyện này lại cho chị, chị có thể quay về đội cảnh sát, nhưng chị lại không muốn làm nữa, thôi bỏ đi. Nói xong, Từ Gia Thiên có chút hậm hực.

Lộ Miêu: Vụ án của em còn chưa đóng, đến chiều có thể có cảnh sát tìm em lấy khẩu cung. Em nói rõ với bọn họ chút, đoán có thể Lê Quân Hạo đã phát hiện ra chuyện em báo án, nên tìm em trả thù. Em cứ che giấu không nói như thế, cảnh sát không tìm ra manh mối phá án, ngược lại em sẽ gặp nguy hiểm.

Từ Gia Thiên gật đầu: Vâng, em cũng nghĩ như vậy.

Lại đổi đề tài, có vẻ lúng túng hỏi cô: Chị, có phải anh Kiều đang ở cạnh chị không?

... Lộ Miêu chân chừ nhìn Kiều Trạch, Ừ.

Thế... Từ Gia Thiên thẹn thùng, Có thể để em nói chuyện điện thoại với anh ấy được không, hay video cũng được?

... Lộ Miểu nhìn Kiều Trạch, hơi lưỡng lự.

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô: Chuyện gì?

Lộ Miểu: Thiên Thiên nói muốn chat video với anh.

Kiều Trạch thờ ơ nhìn cô, rồi cúi đầu bận chuyện của mình.

Bây giờ anh ấy không tiện. Lộ Miểu thay anh từ chối Từ Gia Thiên.

Từ Gia Thiên à một tiếng, nghe có vẻ không mấy vui, nhưng không nói thêm gì, hàn huyên vài câu rồi tắt máy.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô: Nói sao?

Lộ Miểu báo cáo lại lời của Từ Gia Thiên không sót một chữ cho Kiều Trạch.

Kiều Trạch gọi điện cho phó cục trưởng Lưu, để ông ấy phải cảnh sát đến bệnh viện Từ Gia Thiên lấy khẩu cung của cô ấy, phối hợp điều tra bắt cóc, để không khiến cô ấy nghi ngờ.

Tắt máy, anh cầm laptop, lại lần nữa xem xét tin tức của Lê Quân Hạo, lại nhờ Thẩm Kiều điều tra thông tin chuyến bay của Lê Quân Hạo.

Hắn hai giờ chiều nay anh ta phải bay đến Trường Sa, nhưng lại không có tin tức đăng ký của anh ta.

Sáng hôm qua Lê Quân Hạo mới đến thành phố An, toàn bộ hoạt động sau đó đều ở dưới mi mắt chúng ta, cho đến tận chín rưỡi tối chúng ta đi cứu Từ Gia Thiên. Lộ Miêu nhíu mày nghĩ ngợi, thuận tay cầm lấy laptop của Kiều Trạch, Xem ảnh chụp này, mười một giờ tối anh ta còn đàn đúm ăn chơi với bạn bè, hơn nữa hình như uống không ít, tối qua khó có khả năng tự tập, nhưng Từ Gia Thiên nói mỗi lần anh ta về, ông chủ hội sở đều tổ chức buổi tự tập thả lỏng.

Cô ngược mắt nhìn Kiều Trạch.

Kiều Trạch nhìn cô bất động: Hội sở Lệ Tân có tuyển nhân viên tạm thời không?

Có tuyển làm thêm giờ.

Kiều Trạch gật đầu, cầm lấy laptop đặt lên bàn, thuận tiện kéo cô đứng lên: Đi thay quần áo.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 61

Nửa tiếng sau, Lộ Miêu đã thay áo quần tươm tất, cùng Kiều Trạch lên xe đến hội sở lần trước.

Trên đường đi, Kiều Trạch gọi điện cho Tiểu Trạm, thông báo tin tức mà Từ Gia Thiên đã cung cấp, để Lộ Miêu nói chuyện với Tiểu Trạm.

Bọn họ đến kiểm tra vị trí trước, đội của Tiểu Trạm ở phía sau giám sát.

Kế hoạch của Lộ Miêu là vốn lấy thân phận nhân viên phục vụ thâm nhập vào, nhưng đến nơi mới phát hiện không làm được, nhân viên làm thêm giờ chỉ phụ trách quét dọn nhà vệ sinh, không được vào phòng bao.

Lộ Miêu cũng không biết Kiều Trạch lấy đâu ra hai tấm thẻ hội viên VIP, hai người dùng thân phận này mà đi vào.

Hội sở ở đây thích hợp cho hội viên VIP, tính bí mật cao, thông thường người ngoài không thể vào.

Lần trước nhờ có quan hệ với Hoàng Giai Ngâm nên Lộ Miêu mới vào được, cô ấy có vẻ là khách quen bên này, hội viên thẻ VIP vàng, đã sớm thân quen với tất cả nhân viên ở bên này.

Lộ Miêu không đoán được cụ thể phòng bao của Lê Quân Hạo là ở đâu, sau khi đi vào, cô với Kiều Trạch dựa vào đám người ở đại sảnh mà quan sát.

Nửa tiếng sau đội trưởng Tiểu dẫn người đến, tạm thời chờ ở bên ngoài lấy tin tức, còn anh ta với Diêu Linh Linh lấy thân phận khách hàng mà vào.

Diêu Linh Linh vừa đến liền trông thấy Lộ Miêu đang ngồi cùng Kiều Trạch trong đại sảnh, lập tức ngạc nhiên nhú mày, quẹt thẻ xong toan bước đến chỗ Lộ Miêu.

Kiều Trạch ném cho Tiểu Trạ một ánh mắt, Diêu Linh Linh liền bị Tiểu Trạ đưa đi cách xa khỏi đại sảnh.

Kiều Trạch với Lộ Miêu cũng không tiện ngồi ở đại sảnh quá lâu, nếu không đợi được người thì rất dễ khiến người ta nghi ngờ.

Kiều Trạch rút điện thoại ra gửi tin nhắn Wechat cho Kiều Thời: Anh mượn linh vật nhà các em dùng.

... Kiều Thời không phản ứng kịp, nhấn lại anh một chuỗi dấu chấm lửng.

Thẩm Ngộ! Kiều Trạch trả lời một dùng chữ, Cậu ta hiện giờ có rảnh không?

Thẩm Ngộ đang ở bên cạnh trông nom Tiểu Tiểu Kiều, thấy Kiều Thời nhìn anh đầy kì quái, đưa tay ra cầm lấy điện thoại của cô, mắt nhìn, rất nhanh gõ một hàng: Chuyện gì?

Hội ở Lệ Tân. Kiều Trạch nhanh chóng trả lời, Có biến.

Thẩm Ngộ trầm ngâm nhìn mấy chữ kia một lúc, xóa cuộc đối thoại, trả lại điện thoại cho Kiều Thời rồi nói: Anh có chút chuyện ra ngoài một chuyến, tối muộn mới về.

Kiều Thời thấy có vẻ việc không nhỏ, đến Kiêu Trạch phải đích thân mượn người, bèn gật đầu: Đi đi, anh nhớ chú ý an toàn đây.

Thẩm Ngộ khẽ gật đầu, cúi đầu thơm Tiểu Tiểu Kiêu, nói mấy câu vỗ về cô nhóc, thay bộ đồ tiện lợi rồi ra ngoài.

Kiêu Trạch với Lộ Miêu đợi trong đại sảnh, không đợi được Thẩm Ngộ hay Lê Quân Hạo, nhưng không ngờ lại chờ được Hoàng Giai Ngâm.

Lộ Miêu nhìn thấy Hoàng Giai Ngâm trước, vị trí của cô vừa lúc đối diện cửa ra vào.

Hoàng Giai Ngâm vừa xuống xe thì cô đã trông thấy, hình như cô ấy đến chơi với bạn, có cả Ngô Man Man.

Lộ Miêu nhìn sang Kiêu Trạch, dùng khẩu ngữ nói với anh: Hoàng Giai Ngâm đến.

Ánh mắt Kiêu Trạch dừng trên mặt cô.

Đến cùng Ngô Man Man. Cô nói, Vừa mới xuống xe, đang chuẩn bị đi vào.

Kiêu Trạch lập tức kéo cô đứng dậy, tay khoát lên vai cô, kéo cô vào lòng, ôm cô đi về phía thang máy.

Cô vốn nhỏ nhắn, không mấy cao, bị Kiêu Trạch kéo vào trong lòng như thế, dường như cả người bị áo khoác của anh che đi, từ phía sau căn bản không thể thấy được bóng dáng cô.

Ngô Man Man với Hoàng Giai Ngâm chỉ kịp trông thấy bóng Kiêu Trạch lướt qua, nhưng tốc độ nhanh đến mức khiến hai người

không xác định được là mình có nhìn lầm hay không.

Vừa nãy... Hoàng Giai Ngâm nghi ngờ nhìn vào thang máy, Bóng lưng đó có phải hơi quen không?

Ngô Man Man bận nhìn điện thoại, càng không thấy rõ được, chỉ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn bốn phía: Sao thế?

Hoàng Giai Ngâm chỉ vào trong thang máy.

Ngô Man Man không thấy được gì.

Hoàng Giai Ngâm trầm ngâm một lát, rồi quay sang nhìn hmm: Cô gọi điện cho Lộ Miêu đi, hẹn cô ấy đến đây gặp mặt.

Ngô Man Man nhanh chóng gọi cho Lộ Miêu.

Lộ Miêu không nghe máy, để mặc nó kêu.

Cô với Kiều Trạch vòng qua thang máy, đi đến cầu thang bộ phía sau, từ đó đi lên tầng ba.

Hội sở này có nhiều khu vực với chức năng riêng của nó, khu vực phụ tầng một xây sân vận động, trang bị phòng spa, tập thể hình, chơi bài, thẻ vàng tầng một phục vụ khu sinh hoạt, có dựng trung tâm tiêu khiển cho trẻ nhỏ, câu lạc bộ người già, tầng hai là nơi sinh hoạt của CEO, những quán bar nổi tiếng, những salon lăm tiền, và cả quán cà phê nữa, đều là khu vực hoạt động công cộng, đến tầng ba mới là không gian riêng của hội viên thẻ vàng, có hơn ba mươi phòng, sắp xếp theo chữ 田, ở giữa là thang máy, hai bên là lối thoát hiểm.

Ở lối thoát hiểm có treo tấm bảng mặt bằng tầng gác, bên cạnh có hai cô gái, còn đi học, mặc áo sơ mi trắng với quần bò, đeo balo trên vai, đang nghiên cứu bản đồ.

Lộ Miểu vốn không để ý, Kiều Trạch nhìn hai người kia, đột nhiên kéo tay cô lại.

Lộ Miểu ngẩng đầu nhìn anh, còn anh đã ôm cô đến gần hai cô học trò kia, nhìn tấm bản đồ ở trên, bàn tay dưới áo khoác giữ lấy tay cô, ngón tay viết nhanh lên lòng bàn tay cô một chữ: Nghe.

Lộ Miểu nhanh chóng ngầm hiểu ý, để mặc Kiều Trạch ôm cô đứng trước tấm bản đồ, giả vờ tìm chỗ ngồi.

Hai cô gái dáng vẻ nữ sinh đang chỉ vào một chỗ trên đó nói nhỏ.

Hắn là phòng này nhỉ. Một cô gái chỉ vào đầu bên trái chữ 凹, thấp giọng nói.

Một cô gái khác lại chỉ vào chỗ khác: Không đúng, ở đây mới đúng. Anh Trần nói anh Hạo ở phòng bao hướng Tây Bắc gần cầu thang. Hướng Tây Bắc à? Một cô nữ sinh ngẩng đầu nhìn bốn phía, rồi chỉ sang hành lang bên kia: Ở đó?

Chắc thế rồi. Hai người thương lượng một lúc rồi đi sang bên kia.

Lộ Miểu thuật lại từ đầu đến cuối đoạn đối thoại của hai người kia cho Kiều Trạch.

Kiều Trạch nhìn bóng người đi xa dần, bỗng nói: Đó là hai fans nào tàn của Lê Quân Hạo.

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh.

Trên weibo fanclub của Lê Quân Hạo có ảnh chụp. Kiều Trạch đưa điện thoại cho cô, Sau lưng áo sơ mi của hai đứa đó có in ảnh chân dung của Lê Quân Hạo.

Lộ Miêu nhíu mày: Hai cô bé này xuất hiện ở đây có vẻ nguy hiểm, lát nữa bên đội trưởng Tiểu phải...

Cô còn chưa nói hết lời, Kiều Trạch đã lấy điện thoại ra, gọi cho Tiểu Trạm: Có hai fans trà trộn vào, đừng làm thương đến người khác.

Rồi ôm lấy Lộ Miêu đi đến nơi mà hai nữ sinh kia biến mất.

Đã không thấy bóng hai người đâu, không biết là vào phòng nào, hay đã đổi đường rồi.

Tuy bên trong bố cục theo chữ 田, nhưng hành lang lại đan xen nhau, xuống dưới chữ 田 kia sẽ có hai góc hành lang đối diện đan chéo nhau.

Lộ Miêu đoán đám người Lê Quân Hạo ở ngay phòng 358 góc Tây Bắc, đang muốn định đi qua xem với Kiều Trạch, nhưng chân vừa giơ ra, bên tai liền vang lên tiếng nói chuyện của Hoàng Giai Ngâm và Ngô Man Man.

Cô lập tức rút chân về, kéo lấy Kiều Trạch.

Kiều Trạch quay đầu lại nhìn cô, Lộ Miêu chỉ tay ra sau lưng.

Hoàng Giai Ngâm với Ngô Man Man. Cô vội vàng mấp má môi nói.

Bọn họ vừa ra khỏi cửa thang máy, thang máy ở ngay vị trí 凹, còn cô với Kiều Trạch ở đường chéo bên phải, đi về phía trước là đường thẳng tắp không thấy điểm cuối, phía sau là Hoàng Giai Ngâm và Ngô Man Man, khó chặt hai bên căn phòng, hai người không còn chỗ để trốn nữa.

Kiều Trạch đưa mắt nhìn về phía sau cô, nhanh chóng vươn tay ra, kéo lấy cánh tay cô, ôm cô vào lòng, áo khoác trên người khẽ quăn lấy cô, tay nâng mặt cô lên, bỗng cúi đầu hôn, đè cô lên cánh cửa gần đó nhất, cánh cửa vuông góc với vách tường đã hoàn toàn che mắt cô cùng với mặt anh.

Ngô Man Man vốn đang nói chuyện với Hoàng Giai Ngâm, không ngờ khi ngẩng đầu liền trông thấy có hai người đang đứng ở góc cửa ôm hôn mãnh liệt, lập tức có chút xấu hổ, ho nhẹ một tiếng rồi dời mắt đi.

Hôm nay Kiều Trạch mặc áo khoác màu đen che đến chân, áo rộng thùng thình, cổ áo cũng dựng cao, gần như che đi thân hình với hơn nửa đầu của Kiều Trạch.

Hoàng Giai Ngâm cũng không ngờ đụng phải cảnh này, cũng xấu hổ quay mặt đi, kéo Ngô Man Man tính rời đi chỗ khác, nhưng vừa đi được hai bước, lại không nhịn được chân chừ quay đầu nhìn về phía bóng dáng Kiều Trạch.

Vừa lúc Thẩm Ngô đuổi đến, anh đã từng thấy Kiều Trạch mặc bộ đồ đó, rất nhanh đoán ra được đầu mối trước mắt, bình tĩnh đi về phía trước, khéo sao chắn đi tầm mắt nhìn Kiều Trạch của Hoàng Giai Ngâm.

Cô Hoàng. Anh khách khí lên tiếng chào hỏi, để Hoàng Giai Ngâm chú ý đến mình

Anh với Hoàng Giai Ngâm không tính là quen, nhưng thân là tộc trưởng của thành phố An cũng rất giàu có, người muốn nịnh bợ rất nhiều, bởi thế mặc dù không quen, nhưng vẫn biết nhau.

Hoàng Giai Ngâm cũng mỉm cười chào Thẩm Ngộ: Anh Thẩm.

Lục chú ý hoàn toàn quay sang người Thaarm Ngộ, vừa đi về phía trước vừa chuyện trò với anh, dần dần đi khuất.

Lộ Miêu lén kéo góc áo Kiều Trạch, động tác hôn cô liền dừng lại, nhưng Kiều Trạch vẫn giữ cô ở góc cửa, không nhúc nhích, chỉ cúi đầu nhìn cô, hỏi: Đi rồi?

Lộ Miêu gật đầu, mặc dù biết là do nhiệm vụ yêu cầu, nhưng luôn thấy xấu hổ, môi cô hơi ngứa, hai má cũng nóng cả lên, toàn thân khô nóng, rất không dễ chịu, thậm chí cũng không dám nhìn thẳng vào anh.

Kiều Trạch nhẹ thở hắt ra, hai tay sửa tóc sửa áo lại thay cô.

Thẩm ngộ nhanh chóng nhấn tin đến: Bọn họ vào phòng 330.

330...

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn số phòng, đây là 322, không xa lắm.

Tay khẽ bóp lên vi Lộ Miêu, một tay kéo cô vào lòng, đưa cô quay về, rồi lại đi về phía thang máy, đi vào đường chéo bên trái chữ 凹, vừa đi vừa gọi Thẩm Ngộ: Đổi cho chúng tôi phòng 336.

Phòng 336 ở sát bên cạnh phòng 358 của Lê Quân Hạo, để thuận lợi, liền bỏ đi 4 phòng, ở đây toàn bộ đều là số chẵn, số phòng trực tiếp nhảy từ 338 đến 350.

Kiều Trạch dẫn Lộ Miêu đi vòng quanh để tránh gặp phải Hoàng Giai Ngâm với Ngô Man Man, từ hướng khác đi đến phòng 336.

Thẩm Ngộ đã chờ trong phòng, đang cầm bộ bài ngồi trên sofa, xóc bài lúc có lúc không.

Lộ Miêu nhớ đến nụ hôn ban nãy, nghĩ đến chuyện bị Thẩm Ngộ bắt gặp, nên khi nhìn anh luôn có vẻ khó chịu.

Thẩm Ngộ cũng khá bất ngờ khi trông thấy Lộ Miêu, anh vẫn còn nhớ cô, Kiều Trạch từng dẫn cô đến nhà mình đón Lộ Bảo về, anh không thể nào không nhớ rõ được, ngày nào Kiều Thời cũng ghé vào tai anh nhắc đến Lộ Miêu, nói lui nói tới không dứt câu nào, rốt cuộc có phải anh cô ấy thích Lộ Miêu hay không.

Từ sau khi sinh con gái, cô ấy rất đề bụng đến chuyện hôn nhân của Kiều Trạch, chỉ thiếu mức sắp xếp để Kiều Trạch đi xem mặt.

Mà đâu phải cô ấy không muốn, chỉ là không dám.

Kiều Thời luôn sợ Kiều Trạch, Thẩm Ngộ biết.

Cô ấy thường nói anh mình nhìn người rất cao, ngay cả cô vốn được anh nuôi nấng cũng bị ghét bỏ không cần, không biết cô gái thế nào mới có thể lọt vào mắt anh được.

Thao thao nhiều lần, đến anh cũng không nhận được mà tò mò.

Thẩm Ngộ còn tưởng rằng, với tính cách xoi xét của Kiều Trạch, ít nhất tìm người cũng phải tương đương anh đã từng, dáng vẻ xinh đẹp tính cách khoa trương, thành thật thẳng thắn, dù không muốn làm kẻ cuồng em gái nhưng chí ít cũng tìm người giống Kiều Thời, khụ, là có mấy phần thông minh hơn Kiều Thời chút.

Khi ánh mắt bình tĩnh đảo qua bàn tay Kiều Trạch đang nắm lấy Lộ Miêu, Thẩm Ngộ đã tháo gỡ được thắc mắc trong lòng.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 62

Lộ Miểu thấy Thảm Ngộ đưa mắt nhìn sang mới bất giác phát hiện tay cô được Kiều Trạch nắm chặt, mắt tự nhiên giật giật mấy cái, muốn rút về, nhưng Kiều Trạch không buông, ngược lại kéo cô ngồi xuống sô pha.

Thảm Ngộ thu bộ bài trong tay lại, xoay người nhìn Kiều Trạch đã chuyển chế độ làm việc.

Nói đi, chuyện gì? Anh hỏi.

Vốn gọi cậu đến đây trả tiền, để đổi vị trí chú ý. Kiều Trạch nghiêng người cầm lấy một lon nước, Bây giờ có lẽ phải làm phiền cậu đưa Hoàng Giai Ngâm với Ngô Man Man đi chỗ khác.

Đuôi mày Thảm Ngộ hơi nhướn lên, nhìn anh bất động.

Để bọn họ gặp được tôi với Lộ Miểu thì rất hỏng hết. Kiều Trạch mở nắp, đưa đồ uống cho Lộ Miểu, nói tiếp: Tính đa nghi của Hoàng Giai Ngâm rất cao, như ban nãy đây, cô ta nhất định muốn tìm cớ vào từng gian phòng tìm người.

Thảm Ngộ nhìn anh mấy giây, gật đầu: Được.

Thảm Ngộ mới đi chưa đầy nửa tiếng, anh đã báo tin sang, Hoàng Giai Ngâm với Ngô Man Man đã đi rồi.

Lộ Miểu ngồi trong phòng khá nhàm chán, cũng không biết Kiều Trạch muốn làm gì, nhìn anh cầm bộ bài xóc lên xóc xuống, cúi

mặt xuống, không biết đang nghĩ gì.

Cô ở bên cạnh chơi điện thoại một lúc, nhin không được ngẩng đầu lên nhìn anh: Bây giờ chúng ta phải làm gì?

Kiều Trạch đưa mắt nhìn cô: Cứ yên tâm mà chơi.

Lộ Miêu: ...

Kiều Trạch rũ mắt xóc bài tiếp, không đáp lại cô.

Lộ Miêu cũng không lên tiếng, từ sau ngày hôm qua ở trên xe, bầu không khí giữa hai bên đều có phần kì lạ. Cần phối hợp thì vẫn khá ăn ý nhau, nhưng đến lúc rồi rã thế này, liền xuất hiện cảm giác xa cách.

Khoảng một giờ trôi qua, cuối cùng Kiêu Trạch cũng lên tiếng: Hôm nay chúng ta đến đây chỉ vì xác định xem Lê Quân Hạo có tụ tập hít ma túy không. Anh ta là minh tinh đang nổi, nếu không chắc chắn bảy mươi phần trăm mà đã mạo muội hành động, cuối cùng kết quả Lê Quân Hạo không hít ma túy, dư luận sẽ chỉ trích cả hệ thống cảnh sát. Chúng ta không thể vì hành động sai lầm của mình, mà khiến tất cả cảnh sát gánh tiếng được.

Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn anh.

Nhưng phải thừa nhận. Kiêu Trạch thu xấp bài lại, Bất giữ không nằm trong phạm vi chức trách của chúng ta. Đây là chốn ăn chơi, hai người chúng ta cũng không thể công khai được.

Anh giờ tay nhìn đồng hồ, đột nhiên lấy ra máy quan sát mini từ trong túi áo khoác, đưa nó cho cô: Nghĩ cách nhét cái này vào phòng 358.

Đừng lộ mặt. Kiều Trạch lại dặn dò.

Lộ Miểu gật đầu, đang nghiêng đầu nghĩ cách thì Kiều Trạch đã khui rượu ra, vẫy tay với cô: Đến đây.

Lộ Miểu mù mịt đi đến, Kiều Trạch kéo lấy tay cô, tay kia nhẹ xoa trên tóc cô, trong nháy mắt mái tóc dài mềm mại đã biến thành ổ gà.

Lộ Miểu còn chưa kịp lấy lại tinh thần từ dáng vẻ gái điên ở trong gương, thì Kiều Trạch đã xách chai rượu lên, lật ngược đổ lên mặt cô.

Rượu hơi lạnh, Lộ Miểu bị kích thích khẽ run, theo bản năng nhắm mắt lại, rụt người: Lạnh.

Động tác của Kiều Trạch dừng lại, khẽ than nhẹ.

Ráng nhìn đi. Anh nói, dùng tay lau rượu trên mặt trên cổ cô, nhìn dòng nước chảy dọc theo cổ áo thấm qua quần áo cô, theo bản năng đưa tay lên chùi, nhưng rồi khựng lại, gần như là ép lên ngực phải.

Vì để phù hợp với thân phận hôm nay, cô chỉ mặc bên trong một bộ lễ phục vàng nhạt chiết eo, da thịt trước ngực lộ cả ra, tay anh chặn lên như thế, bao nhiêu xấu hổ đều dồn về.

Lộ Miểu mất tự nhiên ho nhẹ một tiếng, khẽ nghiêng người ra sau.

Kiều Trạch thu tay về, rút hai tờ khăn giấy ra cho cô: Đừng làm ướt quần áo.

Rồi hỏi cô: Say rượu, biết chứ?

Lộ Miêu do dự gật đầu: Chắc là được.

Kiều Trạch nhìn mặt cô một hồi lâu, lại nhíu mày: Mặt chưa đủ đỏ.

Lộ Miêu phòng bị theo bản năng: Anh đừng có làm bậy...

Kiều Trạch: ...

Lộ Miêu kịp phản ứng lại, đột nhiên xấu hổ, ho nhẹ một tiếng: Tôi có thể diễn kẻ say được, anh không cần phải lo.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, cũng chẳng nói gì, đứng dậy tháo xuống áo khoác dự phòng mà hội sở cung cấp, ném cho cô: Thay bộ đồ trên người đi.

Rồi dặn tiếp: Nhớ chú ý an toàn, có điều bất thường lập tức rút lui.

Lộ Miêu gật đầu: Tôi biết rồi.

Mắt nhìn mái tóc rối tung của mình trong gương, xoay người cầm chai rượu uống một ngụm nhỏ ra vẻ say rượu, lúc này mới đứng dậy đi ra ngoài.

Cô chưa giả say lần nào, trước khi đi đặc biệt lên mạng tìm video, học theo thần thái của gái say, vừa nắc rượu vừa gọi điện thoại, đi đến phòng 358 thì vặn nắm đấm đẩy cửa đi vào, một tay ôm lấy đầu đau nhức, vừa nói lung tung mấy câu trong điện thoại, vừa nắc rượu, cũng không thèm ngẩng đầu lên nhìn ai, đẩy cửa ra liền đi thẳng vào phòng.

Cô là ai? Sao lại xông vào đây? Có người lên tiếng.

Lộ Miểu hơi chững lại, rồi sau đó làm như kịp phản ứng rằng mình đã đi nhầm phòng, liên tục xua tay: Xin... xin lỗi...

Che miệng khẽ dựa vào ngăn tủ bên cạnh, nhìn như sắp nôn, tay kia chống trên bàn, máy giám sát mini trong lòng bàn tay nhân cơ hội được đặt xuống mép bàn.

Một đám người trong phòng tò mò nhìn cô, không thấy rõ mặt, nhưng cả người nồng nặc mùi rượu, nhìn có vẻ đã say bí tỉ, lại đang còn che miệng nôn khan mãnh liệt, dáng vẻ như sắp nôn.

Cô nhìn như đang dần lại mấy thứ dơ bẩn dâng lên cổ họng, nhưng lại không ép được, nôn khan vài cái, cánh tay cứ liên tục quờ quơ với người trong phòng. Xin... xin lỗi...

Sau một tiếng nôn khan, người đã thất tha thất thểu đi ra, chạy về phía nhà vệ sinh.

Có người theo cô đi ra, đứng ở cửa nhìn một lúc, cho đến khi bóng cô biến mất ở nhà vệ sinh, lúc này mới quay về phòng.

Lộ Miểu sửa sang lại ở nhà vệ sinh xong xuôi, đi quanh quần mấy vòng mới về lại phòng.

Đứng ở cửa, anh thấy hết dáng vẻ diễn trò của cô, mặc dù không thấy tình hình trong phòng, nhưng suốt quá trình cô giả vờ say rượu, quả thật diễn rất giống.

Anh gỡ áo khoác ra hộ cô, nói: Với kĩ xảo này của cô, không đi làm diễn viên thì đúng là đáng tiếc.

Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn anh: Với hình tượng này của cô, không đi làm thần tượng đúng là đáng tiếc.

Lại nói thêm: Như Lê Quân Hạo mà đã nổi thế rồi, đổi thành anh chắc chắn càng nổi hơn.

Kiều Trạch: Ý là tôi đẹp hơn Lê Quân Hạo?

Lộ Miêu cứ thế gật đầu: Đúng thế.

Kiều Trạch như có suy nghĩ: Thì ra thâm mỹ của cô với đàn ông vẫn còn bình thường.

Lộ Miêu: ...

Kiều Trạch nói tiếp: Tôi tưởng trong mắt cô, đàn ông chỉ có một dạng.

À không đúng, trong mắt cô thì tôi còn không phải là đàn ông.

Lộ Miêu: ...

Đột nhiên Kiều Trạch bước từng bước đến gần cô, gần đến mức chỉ cần anh nhấc tay là có thể kéo cô vào lòng.

Tay anh buông thõng bên người không nhúc nhích, chỉ hơi cúi người, dán và tai cô, thấp giọng hỏi cô: Lộ Miêu, rốt cuộc muốn thế nào, cô mới ý thức được, tôi đứng trước mặt cô đây chính là đàn ông hàng thật giá thật?

Lộ Miêu: ...

Cô còn chưa thấu suy nghĩ của anh thì anh đã lùi về phía sau, khôi phục lại sự trầm ổn bình tĩnh ban nãy.

Xong việc rồi.

Lộ Miểu cảm thấy nhất định là Kiều Trạch cố ý, anh đang làm việc thì rất tự nhiên thay đổi cảm xúc cá nhân, cô hoàn toàn không cách nào đuổi kịp tiết tấu của anh, một giây trước còn vì những lời này của anh mà hoảng hốt, một giây sau, anh đã trở lại hình thức làm việc, hơn nữa còn dùng thái độ vô cùng bình tĩnh truyền đạt mệnh lệnh của mình.

Đầu óc cô hoàn toàn chưa thay đổi kịp, ngây ngốc nhìn anh: Thế nào là xong việc rồi?

Kiều Trạch: Chúng ta không thể tham dự vào hành động vậy bất được.

Nếu không phải lập tức rời đi, thì đợi khoảng một tiếng sau, cho đến lúc điện thoại rung lên, Tiểu Trạh nhắn tin cho anh, hành động vậy bắt bắt đầu.

Anh kéo Lộ Miểu, thừa dịp mọi người hỗn loạn liền rời khỏi hiện trường.

Hai người vừa mở cửa phòng ra thì bắt gặp Tiểu Trạh với Diêu Linh Linh, thêm mấy cảnh sát khác, đang bước ra khỏi thang máy, mặt mày nghiêm túc đi đến phòng 358.

Lộ Miểu trông thấy hai cô nữ sinh ban nãy đang đâm đầu chạy về phía mấy người Tiểu Trạh Diêu Linh Linh, người vừa từ phòng 358 đi ra, dường như do dự, rồi đột nhiên xoay người lại, hô to vào trong phòng: Cảnh sát! Có cảnh sát!

Một nữ sinh trong đó còn nhanh chóng giật lấy chốt phòng cháy bên cạnh, động đến báo động hỏa hoạn.

Trong nháy mắt cả tầng lầu vang lên tiếng báo động, tầng trệt vốn im ắng nay trở nên hỗn loạn, cửa phòng liên tục bật mở, mọi người vội vàng nhao nhao chạy ra, chạy về phía cửa, lập tức cản lại bước chân đám người Tiểu Trạm với Diêu Linh Linh.

Tiểu Trạm bấu môi, gạt đám người ra hai bên, sải bước nhanh chóng chạy về phòng 358.

Một nữ sinh khác cầm bình chữa cháy, phun lung tung về phía Tiểu Trạm, tầm mắt của Tiểu Trạm bị chặn lại, theo bản năng xoay người, gần như trong một khắc này, đột nhiên tiếng súng vang lên.

Đội trưởng Tiểu! Diêu Linh Linh hoảng sợ hét lên, bỗng như điên lên, cuống quýt đẩy đám người ra, muốn chạy về phía Tiểu Trạm.

Sắc mặt Kiều Trạch căng thẳng, tay đặt lên vai Lộ Miêu đẩy cô vào trong phòng: Chia ra!

Tay phải nhắc áo khoác lên che mặt, tay trái cầm bình chữa cháy, dùng sức ném về phía tiếng súng ở phòng 358, người cũng thuận thế lăn mấy vòng trên đất, lăn đến bên cạnh Tiểu Trạm, một tay nắm lấy anh ta: Đi.

Từng viên từng viên liên tiếp bắn lên mặt đất, vì trở ngại thính giác nên anh không thể đoán chính xác đường đi của đạn, chỉ bỏ trốn theo cảm tính.

Một tay anh túm chặt lấy Tiểu Trạm bị thương, tay kia nhanh chóng rút súng ra, nả mấy phát về phía đạn bắn ra, tạm thời bức lui đầu đạn bắn đến lung tung.

Kiều Trạch không dám hiếu chiến, tóm lấy Tiểu Trạh dùng sức lặn một vòng về phòng chỗ Lộ Miêu, rồi đẩy anh ta vào phòng, người cũng núp sau cửa, nắm súng bắn về phía phòng 358.

Hiện trường sớm vì tiếng súng mà trở nên hỗn loạn, mọi người hoảng hốt chạy trốn.

Diêu Linh Linh kiêng dè an toàn của mọi người ở đây, sợ làm thương người vô tội, đám đông đều bận sơ tán đi, cô không có cách nào bắn trả được, thậm chí có hai cảnh sát đã bị thương trong khi giao chiến.

Cảnh sát mai phục bên ngoài cũng đã tiến vào, cùng đi còn có Thẩm Ngộ.

Tùng là đội trưởng đội truy bắt ma túy, kinh nghiệm vây bắt của Thẩm Ngộ rất phong phú, thân thủ nhanh nhẹn.

Anh nhanh chóng tránh được đám người hỗn loạn cùng đầu đạn bắn lung tung, lúc chạy qua phòng 336 chỗ Kiêu Trạch thì Kiêu Trạch ném súng ra cho anh.

Thẩm Ngộ nhanh chóng bắt lấy, súng vừa xoay ở cổ tay, anh đã cầm chắc lấy súng, bắn hai phát về phía hai tên dùng súng ở cửa, dân vài cảnh sát đi theo sau từng bước đến gần căn phòng.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 63

Sau khi giao lại cục diện cho Thẩm Ngộ, Kiều Trạch nhanh chóng ngồi xuống, xem xét vết thương của Tiểu Trạh.

Anh ta bị đạn bắn trúng ngực, người nằm trên sàn nhà, máu tươi chảy xối xả ra từ vết thương, nhìn không ổn chút nào.

Tiểu Trạh, Tiểu Trạh! Kiều Trạch bình tĩnh gọi anh ta vài tiếng, xé quần áo bịt lên vết thương, vừa ngẩng đầu lên nói với Lộ Miểu, Mau gọi cấp cứu.

Lộ Miểu luống cuống gọi điện thoại, cô chưa từng trải qua trận chiến nào lớn như thế, tình hình của Tiểu Trạh dọa cô khiếp sợ, cô căng thẳng đến mức chực khóc, gọi xong cấp cứu cũng ngồi xồm xuống trước mặt Tiểu Trạh, vội vàng gọi tên anh ta, nhưng không biết nên nói gì, nên làm gì.

Cô chẳng làm được gì cả, cô là cảnh sát, nhưng bây giờ, cô không thể làm gì được hết, thậm chí cô không thể giống mấy người Diêu Linh Linh, đường đường chính chính đứng dưới ánh mặt trời, đem tội xấu xa kia ra công lý.

Lâu lắm rồi Lộ Miểu chưa từng có cảm giác bất lực như thế này, cũng đã rất lâu rồi không cảm thấy, thì ra thời gian lại đằng đằng đáng sợ đến vậy.

Một giây trước người vẫn còn đang tốt đẹp đứng trước mặt, nhưng một giây sau bỗng nhiên cả người đầy máu đỏ gục xuống.

Không ai ngờ rằng hai cô nhóc kia lại hành động ngoài dự đoán của mọi người như thế, ngay đến người nhìn thấu nhạy cảm như Kiều Trạch cũng hoàn toàn không lường trước được.

Quả thật đó chỉ là hai người hâm mộ, hơn nữa còn chỉ là sinh viên mới hai mươi tuổi.

Năm phút sau xe cứu thương đã đến, Tiểu Trạ được đưa lên xe, đi cùng còn có hai cảnh sát bị thương khác.

Không có ai bị ngộ thương, Diêu Linh Linh với những cảnh sát khác phản ứng lạnh lẽ, khi đạn lạc bay đến thì theo bản năng bọn họ cản đạn lại giùm người khác, nên bị thương chỉ có nhóm bọn họ.

Cả hội sở đều bị phong tỏa, từ lúc fans thông báo cảnh sát đến, rồi cầm bình chữa cháy phun khói, cho đến lúc tiếng súng vang lên, Lê Quân Hạo đã được người ta che chở chạy ra khỏi cửa, cửa phòng bao nằm đối diện ngay lối thoát hiểm, lúc Kiều Trạch cứu Tiểu Trạ thì đã nả đạn bắn trúng một người trong đó, tạm kéo dài tốc độ bỏ trốn của chúng, Thẩm Ngộ dẫn người đuổi theo đến dưới tầng hội sở, khi nhóm anh chạy ra khỏi hội sở liền tóm gọn hết đem về quy án, tính cả hai cô gái kia.

Tiểu Trạ được đưa vào phòng cấp cứu, anh ta bị bắn trúng chỗ hiểm, tình hình khá nguy cấp.

Sau khi anh ta được đưa vào phòng cấp cứu hơn một giờ, bố mẹ anh ta cũng nhận được tin chạy đến.

Ông bà cụ hơn sáu mươi tuổi, là bậc bố mẹ chất phác mắc cỡ ở nông thôn, trên mặt đều in hằn dấu vết của năm tháng, mặt đầy nếp nhăn, người cao mà gầy.

Khi thấy phó cục trưởng Lưu, thậm chí bọn họ không dám biểu hiện quá mức vội vàng, chỉ sốt ruột khó khăn hỏi phó cục trưởng Lưu, Tiểu Trạh thế nào rồi.

Phó cục trưởng Lưu không có cách nào cho bọn họ đáp án được, chỉ có thể thấp giọng an ủi, cậu ta không sao.

Vì câu này mà nét lo lắng trên mặt chậm rãi tan đi, thay vào đó là thờ phào thoải mái, im lặng ngồi một bên, im lặng chờ đợi.

Có lẽ bọn họ tưởng, con của mình có lẽ chỉ giống như khi trước, trên đùi có một vết dao, hoặc một chân bị gãy, không nguy hiểm đến tính mạng.

Lộ Miêu nhớ trước khi anh ta vào phòng phẫu thuật, sắc mặt bác sĩ nặng nề, với câu nói chúng tôi sẽ cố hết sức chẳng khác gì quân lệnh trạng, cô không thể nào tưởng tượng được, nếu không cứu nổi Tiểu Trạh, thì trên mặt hai cụ, sẽ có nét tuyệt vọng bi thương đến nhường nào.

Suốt quá trình Kiều Trạh không hề nói một câu, chỉ im lặng nhìn hai cụ, một lúc sau, lặng lẽ dời tầm mắt, xoay người đi đến bên kia hành lang.

Lộ Miêu có chút bận tâm về anh, cùng đi theo.

Kiều Trạh đi lên sân thượng, một mình đứng trên mái nhà, đưa lưng về phía cửa, nhìn vạn nhà đèn đóm bên dưới.

Thành phố vào đêm khuya, đã chuyển dần từ tiếng ồn huyên náo cho đến yên ả bình lặng, bầu trời trên đầu đầy vì tinh tú, dưới tầng ngạ xe như nước, lại chính tề hài hòa.

Đột nhiên Lộ Miêu nhớ đến gần đây trên weibo có một video rất hot, một câu, Cái gọi là thời thế, chính là có người gánh trọng trách đi trước cảnh vạn nhà đèn đóm này.

Tin tức Lê Quân Hạo hít ma túy đã dùng tốc độ nổ tung nhanh chóng truyền đi trên mạng, tất cả mọi người đều ngạc nhiên, một minh tinh ưu tú như thế, làm sao có thể đụng đến ma túy, hoặc là tìm chứng cứ, hoặc là nghiên cứu thảo luận, vì sao anh ta lại hít ma túy, có phải có nguyên nhân thân bất do kỷ hay không, cẩn thận thăm dò ra chỗ đáng ngờ cái được cái không, sau đó fans còn tiếp tục thương xót nói anh ta thân bất do kỷ, rồi mắng chửi cái loạn bạn bè dẫn anh ta lạc lối, lại có vài người quan tâm, những cảnh sát bị thương trong lúc vây bắt rốt cuộc thế nào, cũng chẳng có người để ý, bố mẹ người nhà họ, lúc này phải mang tâm trạng thế nào khi chờ ngoài phòng phẫu thuật.

Lộ Miêu nhìn chằm chằm bóng lưng Kiều Trạch một lúc lâu, cất bước đi về phía anh, đứng bên cạnh anh, im lặng cùng anh.

Cô biết trong lòng anh nhất định rất khó chịu, đó là người anh em cùng vào sinh ra tử với anh, nếu cứ thế...

Lộ Miêu không dám nghĩ tiếp.

Cô quay đầu nhìn anh một cái.

Đường nét một bên mặt anh lạnh lùng mà bình thản, sắc mặt bình tĩnh, chính là vẻ bình tĩnh được ngưng đọng khi đã nhìn thấu đủ sống chết.

Vai anh cũng bị thương, do cứu Tiểu Trâm mà bị đạn bắn xước da, máu còn thấm ra ngoài.

Anh không sao chứ? Lộ Miêu lo lắng hỏi anh.

Kiều Trạch lắc đầu: Không sao.

Ngữ khí cũng bình tĩnh.

Lộ Miêu không biết nên nói gì, cô không giới thiệu người khác, chỉ mím môi, chần chờ giờ tay ra, cầm lấy tay anh.

Kiều Trạch rũ mắt nhìn cô.

Lộ Miêu hơi mất tự nhiên, cup mắt xuống, thấp giọng nói: Chắc chắn đội trưởng Tiểu sẽ không sao.

Kiều Trạch thở dài một hơi, một lần nữa lại đưa mắt nhìn vạn nhà đèn đóm xa xa.

Mười sáu tuổi tôi đã chọn học viện cảnh sát, không hề có nhận thức gì về công việc này, chỉ là giấc mơ anh hùng thời niên thiếu mà thôi, cảm thấy trở tài múa súng, quyền đâm cước đá, là một công việc rất anh tuấn. Đột nhiên anh mở miệng, giọng trầm mà rõ ràng, nói đều đều, Sau đó dần dần tôi tiếp xúc với thế giới dơ bẩn tối tăm này, thậm chí vì công việc, còn bị ép trở thành một phần nhơ nhuốc đó, có một thời gian rất dài tôi không biết cuộc sống này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Tôi có người nhà, nhưng lại cũng như không. Tôi không thể liên lạc với họ, không thể nói cho họ hay, rốt cuộc tôi mong muốn công việc thế nào, bọn họ cũng không dám nói với người ngoài rằng, họ có một đứa con trai, có một người anh. Vì tôi, bọn họ đã phải rời khỏi nơi đã sinh sống hơn hai mươi năm, cố hết sức làm phai nhạt đi sự tồn tại của tôi, chỉ sợ mình bất cẩn nói sai một câu, sẽ làm hại đến tôi.

Tôi đã tham gia công việc truy bắt ma túy này gần tám năm, trong tám năm qua, tôi đã thấy cảnh những người anh em từng nâng cốc tâm sự, dần dần, chỉ còn lại một bãi đất vàng, thậm chí đến bia mộ cũng chẳng có. Kiều Trạch quay đầu nhìn anh, Bọn họ có rất nhiều người giống tôi, có người nhà nhưng lại như không, có một số còn phải chịu đựng bị người nhà hiểu lầm.

Có nhiều lúc, cho đến chết họ cũng không có lấy nổi một cơ hội nói rõ đầu đuôi với người nhà. Bọn họ mang theo nỗi tiếc rời đi, còn người nhà của họ, lại không thể không mang theo hối hận mà tiếp tục sống.

Kiều Trạch xoay người nhìn cô: Ai mà không muốn sống yên ổn qua ngày, nhưng thế giới này, đã có ham muốn cá nhân, sẽ có tội ác, có tội ác, thì không cách nào yên ổn được. Phải cần có một nhóm người, vì sự yên ổn ấy mà hi sinh, dù thế nào cũng phải có người, cam tâm tình nguyện duy trì sự yên ổn này.

Bỗng anh giang tay ra, kéo cô vào lòng.

Tôi không sao. Anh nói, Cho dù kết quả thế nào, tôi đều chấp nhận được.

Nhưng nếu bọn họ phải đền mạng, tôi sẽ không tha cho bất kì ai.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 64

Hai giờ đồng hồ sau, đội trưởng Tiểu được đẩy ra khỏi phòng phẫu thuật.

Không hẳn là tin tốt, nhưng cũng không coi đó là tin xấu.

Đạn đã được lấy ra, vì trọng thương nên người còn hôn mê, vẫn chưa qua khỏi giai đoạn nguy hiểm, được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Còn Kiều Trạch thấy, chỉ cần không phải bác sĩ tuyên bố tại chỗ, xin lỗi, chúng tôi đã cố hết sức thì đều là tin tốt cả, ít nhất vẫn còn hi vọng.

Trước khi Tiểu Trạ được đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, Kiều Trạch cầm lấy tay anh ta, cúi người nói một câu bên tai anh ta.

Lộ Miêu không biết anh nói gì, nhưng cô nghĩ chắc hẳn là mấy câu nhất định phải sống, đại loại thế, Kiều Trạch là một người kiêu ngạo nhưng rất nặng tình, dù một lần lại một lần anh nhìn thấy những người anh em từng kề vai chiến đấu, một người rõ ràng còn sống ngay đó lại biến thành một nắm đất vàng, anh cũng chẳng vì thế mà chết lặng, chỉ chôn sâu sự đau buồn ấy mà thôi.

Anh không thể nào để người ta trông thấy mình yếu ớt.

Trước mắt người khác, anh luôn cứng rắn trầm ổn, bình tĩnh cơ trí, không cách nào bị đánh ngã.

Phó cục trưởng Lưu đi đến vỗ vai anh.

Kiều Trạch nhắm chặt mắt, rồi khi mở mắt thì người đã đứng thẳng lên, cười nhạt với phó cục trưởng Lưu: Tôi không sao.

Anh và Lộ Miêu quay về cục cảnh sát một chuyến, cùng đi về còn có cả phó cục trưởng Lưu.

Thẩm Ngộ đã thẩm tra toàn bộ những người kia một lần, cũng đã lấy nước tiểu xét nghiệm, ngoại trừ hai cô nhóc fans hâm mộ ra, trong phòng có tổng cộng tám người, trong đó có ba nghệ sĩ, một người là đại diện của Lê Quân Hạo, tên Trần Khách, còn bốn người khác, một là chủ tịch Lưu Tân Nhẫn hữu danh vô thực của hội sở Lê Tân, một người là trợ lý của ông ta, một người là bạn của ông ta, cuối cùng là Lê Quân Hạo và trợ lý Lưu Thường, tất cả tám người đều hít ma túy, thời gian nghiện trải đều từ ba năm đến mười năm.

Kẻ dùng súng bắn người chính là trợ lý cá nhân của Lê Quân Hạo - Lưu Thường, trên danh nghĩa là trợ lý cá nhân, nhưng thực tế là người Lê Viễn Tường sắp xếp ở bên cạnh Lê Quân Hạo, đảm bảo vệ Lê Quân Hạo an toàn, không bị lộ ra ngoài.

Một người khác cầm súng chính là trợ lý hành chính của chủ tịch Lưu Tân Nhẫn của hội sở Lê Tân, cũng như thế dùng thân phận trợ lý tham gia vào việc mua bán thuốc phiện đã nhiều năm, phụ trách mua hàng cho lần tụ tập do Lưu Tân Nhẫn tổ chức lần này, mà nơi mua chính là chỗ Lê Viễn Tường bố Lê Quân Hạo.

Theo lời khai, còn cung cấp thuốc phiện cho những buổi tiệc thuốc trong giới giải trí ở thành phố An.

Lê Quân Hạo với mấy người khác đều ra vẻ không biết Lưu Thường cất giấu súng ống, chỉ nghĩ tiệc thuốc bình thường, không ngờ Lưu Thường lại mang theo súng bắn thương cảnh sát.

Lưu Thường thú nhận là được Lê Viễn Tường bố Lê Quân Hạo nhờ vả, tận lực bảo vệ không để chuyện Lê Quân Hạo hít ma túy tiết lộ ra ngoài, vì tranh thủ cơ hội cho Lê Quân Hạo đào thoát nên mới nổ súng.

Trong video thẩm tra, Lê Quân Hạo khóc đến mức nước mắt nước mũi chảy ròng. Ba năm trước đây anh ta bị người đại diện Trần Khách dụ dỗ lần đầu tiên hít ma túy, sau đó càng lúc không thể quay về.

Trần Khách thản nhiên nói vì để không chế Lê Quân Hạo là cây hái ra tiền nên mới dụ anh ta vào, gã đã là con nghiện mười năm. Nguyên nhân là ở vương mắc giữa gã ta với Lê Viễn Tường bố Lê Quân Hạo. Lê Viễn Tường là tuyến trên của gã, hai người từng vì giao dịch ma túy mà xảy ra mâu thuẫn, nên gã mới nảy sinh ý nghĩ dùng ma túy khống chế con trai ông ta.

Một năm sau khi Lê Quân Hạo hít ma túy, Lê Viễn Tường mới biết anh ta nghiện, từng mấy lần khuyên anh ta cai nghiện, nhưng không khuyên được, bắt đắc dĩ âm thầm tâm phúc Lưu Thường bảo vệ anh ta, không để bị lộ.

Ông ta lo nếu chuyện Lê Quân Hạo hít ma túy lan truyền ra sẽ phá hủy con đường ngôi sao của anh ta. Anh ta lặn lội trong giới giải trí cũng gần mười năm, từ một diễn viên quần chúng đi đến cảnh huy hoàng ngày nay. Ông ta không thể để chuyện hít ma túy hủy hoại anh ta được.

Bất cóc Từ Gia Thiên cũng là xuất phát từ mục đích lo lắng, nhưng ông ta không thể tùy tiện xử lý cô ấy, lúc đó ông ta chưa kịp nghĩ ra phải xử lý thế nào thì Lê Quân Hạo đã biết người ở trong tay ông ta, lúc này mới cho Kiều Trạch với Lộ Miêu cơ hội cứu Từ Gia Thiên.

Lộ Miêu cùng Kiều Trạch xem hết video thẩm vấn, Lê Quân Hạo nhìn như vô tội nhất, nhưng lại dẫn đến kết quả gây tội thì phải chịu tội, chỉ cần không phải bị người ta ép hót, thì không thể nào thân bất do kỷ được.

Cái gọi là thân bất do kỷ, chẳng qua chỉ là tấm màn che bào chữa cuối cùng cho mình mà thôi.

Trước khi thẩm vấn, hai fans kia đều rất sợ hãi, khóc đến mức nước mắt đầm đìa, cả hai đều không biết mình đã gây ra bao nhiêu họa, chỉ khóc lóc tham thiết, thút tha thút thít nói, vì thích Lê Quân Hạo, nên đơn thuần chỉ muốn vì anh ta mà làm chút chuyện mà thôi.

Khi bị hỏi có biết Lê Quân Hạo hót ma túy không, đều thần nhiên nói là biết.

Nếu biết, vì sao phải dung túng?

Đáp án của các cô ấy cũng giống những lời bàn tán trên mạng, cảm thấy chuyện hót ma túy là hành vi cá nhân, không gây trở ngại đến người bên ngoài.

Trần Khách đã tẩy não bọn họ, dùng sự bao che yểm trợ của mình để đổi lấy cơ hội đến gần Lê Quân Hạo, cùng ăn cơm cùng hát Kara cùng chụp ảnh lưu niệm, cũng nhận được tất cả lịch trình

mới nhất với phim ảnh tạp chí mà Lê Quân Hạo làm đại diện, cũng để các cô ấy có được tin tức mật thông báo ra bên ngoài, để họ có vị trí không thể lay động nổi giữa đám fans của Lê Quân Hạo, bởi thế bọn họ cũng rất hưởng thụ cảm giác được hâm mộ này.

Lần này qua đây chẳng qua là vì từ Trần Khách mới biết Lê Quân Hạo không rời khỏi thành phố An, mà ở hội sở, mới lên qua, muốn mượn cơ hội gặp mặt gần gũi thần tượng một lần.

Các cô ấy cũng không biết bên Lê Quân Hạo có người cầm súng, cũng không ngờ bọn họ lại xả súng, bầm báo động là vì muốn cho Lê Quân Hạo cơ hội tranh thủ chạy trốn, các cô ấy không ý thức được hành động của mình nghiêm trọng đến mức nào, sau khi biết hậu quả, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch, khóc đến mức thở không ra hơi, không ngừng hỏi nếu mình bị nhốt mấy ngày, liệu có thể đừng báo với người nhà được không.

Đúng là bị cửa kẹp vào đầu. Kiều Trạch nhấn nút tắt video thẩm tra, Bảo tụi nó ở trong phòng giam học lại lịch sử cận đại Trung Quốc đi.

Anh đứng lên, rồi nhìn sang cảnh sát bên cạnh: Báo với bố mẹ tụi nó chưa? Cứ thông báo hết đi.

Thẩm Ngộ cũng ở bên cạnh, đứng tựa vào bàn, hai tay vòng trước ngực, sắc mặt nặng nề.

Chuyện Tiểu Trạm bị trọng thương khiến không ai dễ chịu nổi, nhất là còn vì hai cô gái không quen biết mà bị thương.

Lưu Thường khai ra hang ổ trong núi của Lê Viễn Tường, phó cục trưởng Lưu và Kiều Trạch quay về kiểm tra khẩu cung, quả thật

ngay tại nhà máy pháo hoa bỏ đi không xa, có một hội bí mật ở trong khe núi.

Ông ta không những tham gia vào việc tiêu thụ ma túy, mà còn lén tự chế, cố ý tự cung tự cấp, tách khỏi mạng lưới ma túy ban đầu.

Kiều Trạch có thể loáng thoáng hiểu được vì sao Ngô Man Man gấp rút muốn dựa vào Từ Gia Thiên làm quen với Lê Quân Hạo.

Lê Viễn Tường nắm trong tay gần nửa thị trường ma túy trong giới giải trí, nếu ông ta chỉ là một quân cờ dưới tay bọn chúng, thì bây giờ quân cờ này không chỉ dùng tài nguyên của cả bàn cờ, mà còn thoát khỏi trong tay bọn họ, tự lập là vua, nhất định bọn chúng đã hao hết tâm tư để phế bỏ quân cờ này, để tiếp nhận toàn bộ thị trường trong tay ông ta.

Hai ngày nay tin tức đều lan truyền đi nhanh chóng, chưa chắc Lê Viễn Tường còn ở nơi đó chờ bị bắt, nhưng có thể phá hủy được một nơi thì cũng không thể buông tha.

Tiêu diệt hang ổ của ông ta. Kiêu Trạch quay đầu nhìn phó cục trưởng Lưu, Tôi tham gia vây bắt lần này.

Thẩm Ngộ giơ tay lên: Tôi cũng đi.

Phó cục trưởng Lưu đồng ý để Thẩm Ngộ tham gia, nhưng không tán thành Kiêu Trạch, không phải năng lực của anh không được, mà chỉ là do trở ngại thính giác, giữa màn mưa bom lửa đạn chính là chương ngại trí mạng.

Lộ Miểu biết Kiêu Trạch rất muốn tham gia hoạt động lần này, cơn tức giận của anh đã tích tụ từng tí một từ lâu lắm rồi, có lẽ phải

chính mình ra tay giết địch mới có thể nguôi ngoai.

Cháu có thể đi cùng được không. Lộ Miêu nãy giờ im lặng nay rụt rè giơ tay lên, quay đầu nhìn Kiều Trạch một cái, Cháu có thể giúp được anh ấy.

Nói xong liền bị Kiều Trạch đập vào trán: Cô đến xem nào nhiệt làm gì.

Lộ Miêu xoa trán: Tôi chỉ muốn giúp anh thôi.

Phó cục trưởng Lưu nhìn hai người.

Kiều Trạch đẩy Lộ Miêu ra: Mọi người cứ lên trước, tôi phụ trách lộ trình dài với bên ngoài, tôi có thể dựa vào kinh nghiệm, mọi người đừng coi tôi là kẻ khuyết tật, tôi đã dám đi, thì chắc chắn có thể bình an quay về.

Anh thuận tay vớ lấy tấm bản đồ bên cạnh, chỉ lên một vị trí trên bản đồ, cùng phó cục trưởng Lưu phân tích vị trí chỗ bọn họ có bao nhiêu lợi thiệt, và phải làm thế nào để giữ mình không bị lộ trong lúc nguy hiểm nhất.

Cuối cùng phó cục trưởng Lưu đồng ý cho anh tham gia, không phải nhiều người đi lắm, trừ Thẩm Ngộ ra, đều là mấy người biết thân phận Kiều Trạch, hồi Kiều Trạch bị thương đầu năm thì bọn họ từng tham gia nghĩ cách cứu viện.

Lộ Miêu không yên tâm về anh lắm, lúc anh đi thì nhắm mắt đi theo sát sau người anh, như một cái đuôi nhỏ, trực tiếp đi đến trước xe.

Kiều Trạch buồn cười nhìn cô: Cô muốn làm gì?

Lộ Miêu mím môi, hơi khó chịu: Anh đừng để bị thương nhé.

Kiều Trạch nhìn cô một lát, đột nhiên đưa tay ra, ôm lấy cô.

Thẩm Ngộ nhìn Kiều Trạch một cái: Bọn tôi đây đều là người có thể sử dụng quyền lợi hợp pháp với phụ nữ của mình thì lại chẳng có ai để ôm, anh thì muốn hưởng thụ quyền lợi gì chứ.

Quyền ngược FA. Kiều Trạch thân nhiên đáp lại, buông Lộ Miêu ra, vỗ đầu cô, Ngoan ngoan ở đây đợi tôi.

Lộ Miêu quay về cục đợi Kiều Trạch cả một đêm, đến khi trời sắp sáng, cuối cùng bọn họ cũng quay về, không thiếu một ai, cũng chẳng ai bị thương.

Đã phá tan hang ổ của Lê Viễn Tường, thu được một đồng nguyên vật liệu với bán thành phẩm, bắt được một nhóm người, chỉ không có Lê Viễn Tường, quả thật ông ta không có ở đó.

Trông thấy mọi người đều bình an trở về, trái tim treo ngược cả đêm của Lộ Miêu, cuối cùng cũng buông xuống.

Thẩm Ngộ nhìn cô, rồi lại nhìn Kiều Trạch, không nói gì, rời nhà một ngày một đêm, anh đã sớm nhớ Kiều Thời với con gái vô cùng, nhanh chóng muốn về nhà thăm hai người, bèn tạm biệt rồi rời đi.

Kiều Trạch cũng ra về với Lộ Miêu.

Tự tay đánh tan hang ổ chế thuốc của Lê Viễn Tường, tâm tình ỉn dột của anh giờ thư thái rất nhiều.

Tôi muốn ký tên vào bản thỏa thuận giữ bí mật kia. Trên đường quay về, đột nhiên Lộ Miêu nói.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô: Cam tâm tình nguyện?

Lộ Miêu nghiêm túc gật đầu: Cam tâm tình nguyện.

Kiều Trạch im lặng một lúc, rồi sau đó gật đầu: Được.”

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 65

Sau khi về nhà, Kiều Trạch cũng không bắt cô lập tức ký tên ngay, tự ai nấy đi chợ mua đồ nghỉ ngơi, đến chiều thì đột nhiên anh nói muốn dẫn cô đi gặp một người.

Kiều Trạch không nói rõ đi gặp ai, chỉ nói là cần lên tỉnh một chuyến.

Hai người ngồi tàu đi, mất hơn một giờ đi đường, lộ trình không tính là xa, ít nhất so với lần trước mất hai tiếng bay đến Macau thì đã là ngắn rồi.

Rõ ràng đây không phải lần đầu tiên hai người cùng xuất hành, nhưng Lộ Miêu có cảm giác không giống như trước.

Anh ngồi ngay bên cạnh, cô ngồi gần cửa sổ, anh ngồi ngay lối đi, cô không nói câu nào, chỉ im lặng nhìn chằm chằm cảnh vật lướt qua ngoài cửa sổ.

Hôm nay Kiều Trạch đeo kính râm, cô không trông rõ mặt anh, chỉ có thể nhìn thấy nửa gương mặt lộ ra dưới kính râm, lạnh lùng nặng nề, dù sắc mặt có bình thản như trước, nhưng lại không còn nét hiền hòa, mà phẳng phất có vẻ xa cách lạnh lùng.

Cô biết không phải anh nhằm vào mình, lúc anh nói chuyện công việc thì luôn như thế, thay đổi một cái, toàn bộ vẻ cười đùa trêu chọc dịu dàng trước đó đều biến mất.

Kiều Trạch như thế khiến cô nảy sinh sợ hãi, cô không dám lên tiếng quấy rầy anh, chỉ dựa cửa sổ ngắm phong cảnh, nhưng tâm tư vẫn không nhin được mà đảo quanh người anh.

Anh ngồi bên cạnh cảm giác rất rõ, bèn quay đầu nhìn qua bên này, không hiểu sao lại sinh ra ảo giác thật ra anh luôn nhìn cô, khiến cô đứng ngồi không yên, lại không dám lộn xộn, chỉ đành cứng người ngồi thẳng không nhúc nhích.

Kiều Trạch nhìn cô như chưa từng ngồi tàu bao giờ, lưng dán chặt vào ghế, ngồi thẳng tắp, không dám cử động, toàn thân đều có vẻ căng thẳng.

"Cô căng thẳng cái gì." Anh tháo kính râm xuống, "Ngồi như thế cô không thấy mệt à?"

Lộ Miêu lúng túng: "Tôi sợ cảm tâm nhìn của anh."

Người ngồi không dễ chịu cho lắm, Kiều Trạch liền kéo bả vai cô để cô ngồi lại.

Trước đây khi anh chạm vào cô, thì nhiều khi đôi bên đều không ý thức được giới tính khác nhau giữa hai người, nhưng bây giờ anh chạm vào cô, cô lại bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên, chỉ cụp mắt suy nghĩ không dám nhìn anh.

Kiều Trạch đợi cô ổn định xong thì không để ý đến cô nữa.

Sau khi đến ga tàu thì có người đến đón bọn họ, trước khi lên xe, đột nhiên Kiều Trạch quay đầu nhìn cô: "Cô thật sự đã nghĩ thông suốt rồi ư?"

Lộ Miếu sững sốt, rồi sau đó nghiêm túc gật đầu: "Nghĩ thông suốt rồi."

Cô thật sự đã cân nhắc thận trọng.

Tối qua lúc ở trong cục chờ mọi người về, chuyện xảy ra trong hai ngày nay, cùng dự tính ban đầu trở thành cảnh sát của cô, cứ lặp đi lặp lại trong đầu.

Truy bắt ma túy lần này đã kích thích cô rất nhiều, là Tiểu Trạm, là những cảnh sát dùng thân đỡ đạn thay người vô tội, là Diêu Linh Linh trong làn mưa đạn vội vàng di dời người dân, hay là Kiều Trạch Thâm Ngộ, tất cả bọn họ đều khiến cô rung động.

Cô không thể quên khoảnh khắc trên sân thượng khi ấy, điệu bộ bình tĩnh của Kiều Trạch khi anh nói những lời đó, và cả bóng lưng anh lưu lại trong lòng cô nữa.

Cho đến giờ, cô chưa từng là người mang thiên hạ vào lòng, cho dù cô đường đường chính chính nói với Kiều Trạch rằng, cô muốn làm cảnh sát truy bắt ma túy, chẳng qua là vì Lộ Tiểu Thành, cô không muốn lại có người tiếp tục trở thành Lộ Tiểu Thành thứ hai.

Nhưng thật ra cô lại không hùng hồn được như thế, cho đến nay, cô chỉ giống như Kiều Trạch đã từng nói, cô luôn làm việc theo ham muốn cá nhân. Thậm chí rất lâu về trước, cô còn căm hận đám người này.

Năm đó cô không rõ ràng, người khổng chế Lộ Tiểu Thành ấy, vì sao hắn ta có thể một tay che trời không có cảnh sát nào đến xử lý, vì sao đã báo án lâu như thế rồi, mà hắn vẫn chưa quy án, vì sao không tìm thấy Lộ Tiểu Thành.

Lúc cô và Lộ Tiểu Thành bị bức đến cảnh tuyệt vọng thì cảnh sát ở đâu.

Cô không tin vào nhóm người này, cô muốn tự mình tham dự vào vụ án, tự mình tìm Lộ Tiểu Thành về, tự mình ra tay giết kẻ đã thao túng bọn cô, muốn đích thân cô tróc nã quy án những tay buôn ma túy cô cực kỳ căm ghét.

Nhưng đến khi cô thật sự đã vào rồi, cô mới hay rằng, bản thân mình năm đó quá khờ dại. Không có chứng cứ, cho dù có tố cáo cũng uổng công. Dù là cảnh sát, đối mặt với những kẻ bề ngoài quân tử nhưng lại có thể làm nhiều việc ác ấy, dù cho cô biết bọn họ chính là người như thế, nhưng không đủ bằng chứng, cô cũng chẳng thể làm gì được họ, cảm giác bất lực này còn đáng sợ gấp trăm lần so với cảm giác không hề hay biết gì vào năm đó.

Bây giờ cô có thể hiểu được Kiều Trạch, vì sao rõ ràng là rất ghét, nhưng còn ép bản thân hòa vào bóng tối kia, ở trong đó tận mười mấy năm. Có nhiều khi nếu không vào, thì anh không cách nào nhờ tận gốc những tội ác ấy được.

Cô căm thù thuốc phiện, căm thù con buôn, nhưng giống như Kiều Trạch nói, từ tầng dưới cho đến lên đỉnh của kim tự tháp ấy, lấy tốc độ có lẽ cô phải mất cả đời mới có thể diệt trừ hang ổ được, nhưng như thế không thể nào đuổi kịp một phần ba tốc độ kẻ địch mở rộng hang ổ mới. Nếu bọn họ đã mò được đến manh mối mạng thuốc phiện online, vậy thì trực tiếp chặn lại, ngăn lấp dòng chảy, cắt đứt giữa sợi xích, gọt sạch sẽ tầng chót, trên không thể xuống, ngoài không thể vào, như thế dây xích ở tầng dưới cùng mới có thể sụp đổ, mới có thể hoàn toàn phá hủy toàn bộ mạng lưới.

Đây không phải là tháp duy nhất, nhưng phá đi một cái, thì lại bớt được một cái.

Cô muốn đi theo Kiều Trạch, muốn ngăn dòng chảy thượng du, chứ không phải đợi đến lúc nước sông hòa vào biển khơi, mới mò vết trong biển cả bao la.

Kiều Trạch đưa cô đến một tòa nhà hai tầng cũ nát ở khu lão thành, trong phòng chỉ có một nam một nữ.

Dẫn đầu là một người đàn ông hơn năm mươi tuổi, đang ngồi trên sofa, khuỷu tay chống thành ghế, cúi mặt xuống.

Người kia là một cô gái hơn hai mươi, đang ôm laptop ngồi bên sofa bận rộn, trông thấy hai người đi vào, cô ấy đặt máy tính xuống, đứng dậy.

Kiều Trạch gật đầu chào hỏi với cô ấy, rồi gọi người đàn ông một tiếng: "Đội trưởng Hình."

Đội trưởng Hình đứng lên, cười nói: "Đây là cô nhóc cậu nói đây hả? Rốt cuộc hôm nay đa may mắn nhìn thấy người thật ở cự li gần rồi."

Rồi sau đó giờ tay ra với cô: "Tôi là Hình Thiên."

Lộ Miêu cũng khách khí giờ tay ra bắt: "Cháu là Lộ Miêu."

Kiều Trạch giới thiệu: "Ông ấy là đội trưởng trung đoàn điều cấm ma túy của tỉnh, là tổng chỉ huy vụ án này của chúng ta."

Cô gái bên cạnh cười tiếp lời: "Anh Kiêu, rõ ràng anh mới là chỉ huy thật mà, đội trưởng Hình của bọn em đều bị anh cho đi tàu bay giấy rồi."

Rồi sau đó giơ tay ra với Lộ Miêu: "Chu Kỳ, phụ trách mạng lưới công nghệ cao."

Còn nói thêm: "Đã nghe anh Kiêu nhắc đến cô nhiều lần rồi, cuối cùng hôm nay đã gặp được, rất hân hạnh được biết cô."

"Cám ơn." Lộ Miêu bắt tay với cô ấy, nhìn có vẻ ngại ngùng.

Chu Kỳ là một người nhanh nhẹn, lập tức cười nói: "Không cần khách khí đâu, nếu đã là người anh Kiêu đưa đến thì chính là người một nhà cả, mà người một nhà thì cần gì ngại ngùng nữa chứ."

Lộ Miêu lúng túng mấp máy môi, gật đầu.

Chu Kỳ cười nhìn sang Kiêu Trạch: "Anh Kiêu à, bên mình còn có hai người đàn ông độc thân đấy, em gái Miêu xinh đẹp như thế, anh không sợ cô ấy bị cướp đi à?"

Kiêu Trạch nhìn cô ấy một cái: "Không phải đã dặn riêng họ không cần về sao?"

Chu Kỳ cười đến mức thở không ra hơi.

Đội trưởng Hình ở một bên nói: "Bên chỗ tôi còn hai người nữa, hôm nay có việc nên không về được, hôm nào sẽ để mọi người cùng nhau gặp mặt."

Lộ Miêu gật đầu: "Vâng."

Đội trưởng Hình nhìn sang Kiều Trạch: "Nếu hai người đã đến thì vào việc thôi, về vụ án này tôi không nói nhiều nữa, cậu nói với Lộ Miểu là được rồi, đợi hai người kia về, mọi người lại tiếp tục mở cuộc họp."

Kiều Trạch gật đầu: "Được."

Anh đưa Lộ Miểu đến đây, chính là dựa theo ý của đội trưởng Hình, đưa người đến để ông gặp.

Mọi người làm quen xong liền cùng nhau đi ăn.

Đã lâu không gặp, cũng khó có được nửa ngày rảnh rỗi, trò chuyện với nhau rất lâu, cơm nước xong xuôi thì đã gần mười giờ tối, tàu không chạy nữa.

Lộ Miểu với Kiều Trạch ngủ ở khách sạn, khi làm thủ tục thuê phòng, Kiều Trạch vẫn như cũ chỉ cần phòng có giường lớn.

Lộ Miểu không thể nào thoải mái như lần trước được, ngập ngừng tỏ vẻ muốn ở một phòng riêng.

Kiều Trạch bất ngờ nhìn cô một cái: "Trong mắt cô không phải không có khác biệt nam nữ sao?"

Lộ Miểu khó xử, bộ anh định lấy mấy câu này chẹn họng cô cả đời sao.

"Dù sao thì tôi muốn mình ở một phòng." Cô mím môi, không nhìn anh, "Bằng không đổi thành giường đôi."

Cô gái trước quầy lễ tân áy náy ngẩng đầu nhìn cô: "Chị à, thật ngại quá, chỗ chúng tôi chỉ có phòng giường lớn thôi."

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô.

Lộ Miêu tự rút thẻ ngân hàng của mình ra: "Tôi đặt một phòng."

Cô gái lễ tân: "Hôm nay hết phòng rồi ạ, đây là phòng cuối cùng."

Lộ Miêu: "..."

Tay Kiều Trạch khoát lên vai cô: "Chịu số phận đi, đi theo tôi, cô chỉ có cái mệnh ngủ dưới đất thôi."

Lộ Miêu: "..."

Về phòng, cô ôm chăn mền đặt trên giường, nhìn sang anh: "Anh ngủ dưới đất đi."

Kiều Trạch chỉ đáp cô bằng một ánh mắt, xoay người vào phòng tắm rửa mặt.

Phòng khách sạn theo kiểu nhà nghỉ, có phòng bếp có máy giặt tủ lạnh, còn có giường lớn rộng hai mét, không khác mấy so với lần trước đi Macau, hai người ôm chăn ngủ hai đầu, không làm phiền đến nhau.

Tuy lần trước cô cũng biết không quá tự nhiên, nhưng phần nhiều là thiên về bất tiện, không giống bây giờ, không tự nhiên lại sinh hoảng hốt.

Kiều Trạch nhanh chóng tắm rửa đi ra, thấy cô ngồi trên ghế, trừng mắt, ai oán nhìn anh.

Anh nhú mày: "Sao thế?"

Lộ Miêu: "Trước đây anh làm nhiệm vụ với đồng nghiệp nữ thì cũng ở chung phòng một giường thế này à?"

Kiều Trạch: "Không có."

Lộ Miêu: "Vậy nếu sau này tôi làm nhiệm vụ với đồng nghiệp nam khác, vậy cũng đặt phòng một giường ư?"

Kiều Trạch nhìn cô bất động: "Cô có thể thử xem."

Lộ Miêu không hiểu ý anh lắm, hỏi tiếp: "Vậy rốt cuộc là có được hay không."

Kiều Trạch vẫn không tỏ rõ thái độ: "Cô nói thử xem?"

Lộ Miêu cẩn thận xác nhận: "Không được? Đúng không?"

Anh lại nghiêng đầu nhìn cô, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lộ Miêu cảm thấy chính là ý không được.

"Vậy sao tôi nhất định phải ở cùng phòng với anh?" Cô hỏi.

Kiều Trạch: "..."

Anh mất một giây mới tiêu hóa được lời của cô, rồi bỗng nói: "Lẽ tân nói không còn phòng."

Lộ Miêu: "Vậy đôi khách sạn khác."

Kiều Trạch nghiêng người: "Cô đổi đi, tôi trả cho cô."

Lộ Miểu cất tiếng "ừ", nghiêng người cầm lấy túi xách, "Tôi đi đây."

Lúc đi qua cạnh Kiều Trạch thì đột nhiên anh giữ lấy cổ tay cô, xoay cô nửa vòng, đè chặt cô lên vách tường.

"Cô lo tôi có mưu đồ bất chính với mình thì cứ nói thẳng, lòng vòng thế làm gì?"

Lộ Miểu mím môi không dám nói gì, bị vạch trần nên có vẻ lúng túng.

Kiều Trạch cup mắt nhìn cô, từ góc độ trên cao nhìn xuống, anh dễ dàng bắt gặp cần cổ trắng nõn của cô, chạy thẳng đến trước đôi ngực phập phồng.

Anh dời mắt, buông cô ra.

"Đi tắm đi." Anh khẽ đẩy cô, cầm lấy túi xách cô ném lên ghế.

Lộ Miểu tắm rửa xong đi ra thì trông thấy Kiều Trạch ngồi bên đầu giường đọc sách, lập tức căng thẳng, chân chừ đi từng bước đến bên kia giường, kéo chăn, ngồi xuống bên mép giường.

Kiều Trạch đặt sách xuống, quay đầu sang nhìn cô một cái, đột nhiên giơ tay ra về phía cô: "Lại đây."

"..." Lộ Miểu chân chừ nhìn anh, "Sao thế?"

Kiều Trạch động ngón tay: "Lại đây."

Lộ Miểu nhìn sắc mặt bình thản của anh, không biết anh có ý gì, nghĩ là muốn bàn việc với cô, do dự một lúc, rồi vẫn bước những bước nhỏ đi về phía anh.

"Rốt cuộc có chuyện..."

Chữ "gì" còn chưa kịp nói, đột nhiên cổ tay bị giữ lấy, cô bị anh kéo lập tức ngã ngửa ra giường, không biết anh đã đứng dậy lúc nào, nghiêng nửa người, đặt cô lên giường, nhìn cô từ trên xuống.

Lộ Miêu luống cuống, muốn giãy dụa, nhưng anh đã đè cổ tay cô, không cho cô cử động, thân mình cúi thấp, mắt đối mắt với cô, không nói gì.

Lộ Miêu dần im lặng đi, tim đập như đánh trống, lưng dính chặt xuống giường, lo lắng cảnh giác nhìn anh.

"Vì sao tối qua lại nắm tay tôi?" Anh hỏi.

Lộ Miêu sửng sốt: "Tôi... Tôi..."

Úp mở một hồi lâu vẫn không nói được hết cả câu, cuối cùng chỉ có thể hoảng loạn nhìn anh: "Điều đó cũng sai ư?"

"Không có." Anh nói, giọng dần thấp đi, hơi thở đến gần, cho đến khi hôn cô.

Lộ Miêu cứng người không dám cử động.

Anh không vội vàng tiến vào, chỉ rất dịu dàng hôn cô, thậm chí còn mang theo vài phần dụ dỗ, bàn tay giữ cổ tay cô dần dần buông ra, chậm rãi trượt từ vai cô ra sau lưng, bàn tay như có lửa, dán vào lưng cô rồi đi xuống tiếp, lướt qua vòng eo cô, nóng đến mức tim cô gần như nhảy ra khỏi ngực.

Cô hoàn toàn không cách nào động dậy được, cũng quên mất phải đẩy ra, chỉ căng thẳng bị động cảm nhận sự xâm nhập của anh,

cùng nhiệt độ ở tay nơi sau lưng.

Khi bàn tay kia đẩy mép áo cô lên, trực tiếp dán lên da thịt cô, thì Lộ Miêu rùng mình một cái, anh nhìn cô, nhưng không dừng lại hành động xâm lấn sờ mó này, tay không khổng chế được khẽ xoa sau lưng cô, thậm chí còn từ từ đi xuống, xâm nhập đến hông cô, rồi tiến vào bên đùi cô...

Sau đó dừng lại.

Anh buông cô ra, thu tay về, thôi hôn, chỉ chạm trán vào trán cô.

"Ngủ sớm chút đi."

Lộ Miêu: "..."

Cô mang vẻ mặt lơ mơ được anh đắp chăn lên, một người một chăn mềm, sau đó đều tự ngủ cho đến lúc trời sáng.

Lộ Miêu ngủ không ngon, cô không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Trước khi ngủ vẫn thấy Kiều Trạch không có vẻ gì khác thường, đến khi tỉnh lại lại còn thản nhiên chào buổi sáng với cô, sau đó cúi đầu hôn lên môi cô, nhưng không nói gì.

Lộ Miêu xoắn não, không biết rốt cuộc anh có ý gì.

Mà anh cũng không nói rõ.

Cô không biết phải hỏi anh thế nào, nên hỏi gì, mà cô cũng chẳng mở miệng hỏi được.

Lúc ngồi tàu về, cô cứ xoắn xuýt cả một giờ, mấy lần muốn nói lại thôi, Kiều Trạch hỏi cô làm sao thì cô lại không nói ra được.

Lúc tàu dừng lại thì phó cục trưởng Lưu gọi điện đến, Tiểu Trâm tỉnh rồi.

Anh ta đã qua khỏi giai đoạn nguy hiểm.

Trong nháy mắt một tin tốt lành này đã tách Lộ Miêu ra khỏi mớ xoắn bện, cô với Kiều Trạch trực tiếp đi tàu tốc hành đến bệnh viện.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 66

Lúc bọn họ đến bệnh viện thì Tiểu Trạh đã tỉnh, mặc dù người còn yếu, nhưng trông thấy mọi người, liền nở nụ cười tươi rói: Tôi không sao.

Như một đứa trẻ mới lớn, sự lo lắng đè nén trong lòng Lộ Miêu hai ngày qua đã tan thành mây khói trong chớp mắt.

Kiều Trạch ngồi xuống đầu giường, không nói không rằng, chỉ dùng sức cầm tay anh ta, tay kia vỗ nhẹ lên vai.

Tiểu Trạh cũng trở tay nắm chặt tay anh, khẽ cười với Kiều Trạch.

Lộ Miêu nhìn hai người, không hiểu sao thấy gắt mũi, giao tình của đàn ông thường không cần nhiều lời, nhưng một cái nhìn, một động tác đều rất cảm động.

Phó cục trưởng Lưu cũng ở bên cạnh, cười nói: Được rồi được rồi, mấy cậu đừng có đông dài nữa, không thấy đồng chí Tiểu Lộ của chúng ta sắp khóc rồi sao?

Nhất là cậu đấy, Kiều Trạch. Phó cục trưởng Lưu trực tiếp điểm anh, Để ý ảnh hưởng một chút.

Một câu không rõ ý tứ hàm xúc lại khiến Diêu Linh Linh ở trong phòng ngạc nhiên, nhú mào nhìn Lộ Miêu.

Hôm đó ở hội sở cô trông thấy cô ấy cùng đi với Kiều Trạch, mãi cô chưa có cơ hội hỏi cô ấy xem chuyện là thế nào, mà vừa rồi lại thấy hai người cùng nhau bước vào, hơn nữa Kiều Trạch còn nắm tay Lộ Miểu, có thể chính cô ấy không ý thức được, nhưng Diêu Linh Linh thu hết tất cả vào mắt, trong lòng không khỏi tò mò quan hệ giữa cô ấy và Kiều Trạch.

Diêu Linh Linh thông minh, không hỏi cô trước mặt người khác, nhân lúc ra ngoài mua đồ cho Tiểu Trạ, thuận tiện kéo luôn Lộ Miểu đi cùng, trực tiếp hỏi quan hệ của cô với Kiều Trạch là gì.

Lộ Miểu không cách nào cho cô ấy biết được cô đang hợp tác với anh, chủ nói là quan hệ chủ nhà người thuê bình thường.

Chỉ thế thôi ư? Đuôi mày Diêu Linh Linh nhướn lên, Quan hệ chủ nhà người thuê mà còn nắm tay nhau ư?

... Thoáng chốc Lộ Miểu không biết cô ấy đến lúc nào.

Vừa nãy thôi. Diêu Linh Linh chỉ ra cửa, Lúc các cậu vào thăm đội trưởng Tiểu, rõ ràng Kiều Trạch nắm tay cậu.

Lộ Miểu không nhớ rõ lắm, lúc ấy trong đầu cô chỉ toàn là chuyện Tiểu Trạ đã tỉnh, nên không để ý Kiều Trạch nắm tay cô lúc nào.

Thế... Diêu Linh Linh mở to hai mắt nhìn cô, Có phải hai người đã qua lại rồi không?

Lộ Miểu do dự lắc đầu, muốn nói không phải, nhưng đột nhiên nhớ lại tối qua... Cô thật sự không biết.

Cô không đoán ra được ý của Kiều Trạch.

Diêu Linh Linh thấy cô ấy vừa ngập ngừng vừa lắc đầu, xem chừng cô ấy còn hoang mang hơn cả mình, dù gì cũng là bạn học đại học bốn năm, cô cũng biết chút về tính cách của cô ấy, cũng không hỏi dồn nữa, nhưng lại không nhìn được dạn, đừng ngốc nghếch để mặc người ta lợi dụng.

Anh ấy không phải người như thế. Lộ Miểu không nhìn được biện hộ thay Kiều Trạch, tuy giờ cô không biết rốt cuộc Kiều Trạch có ý gì, nhưng nom Kiều Trạch không phải loại người làm bất, anh có nguyên tắc của anh.

Diêu Linh Linh không quen Kiều Trạch, cô không phát biểu ý kiến gì.

Lộ Miểu vốn đã không còn bụng dạ để ý đến Kiều Trạch nữa, nhưng bị Diêu Linh Linh hỏi thế, tâm tư lại không nhìn được xoay quanh nụ hôn tối qua.

Tối chiều, Kiều Trạch muốn đến nhà Thẩm Ngộ dùng cơm.

Từ sau khi Kiều Thời nghe thấy Thẩm Ngộ nhắc đến vẻ mập mờ giữa Lộ Miểu với Kiều Trạch, liền hẹn hai người họ đến ăn.

Bình thường Kiều Trạch không dễ hẹn, không ngờ hôm nay mới hẹn một cái thì người đã đến, còn dẫn Lộ Miểu đi cùng.

Lúc hai người đến thì Thẩm Ngộ đang nấu cơm trong bếp, Kiều Thời mở cửa, cả Tiểu Tiểu Kiều cũng đi ra theo.

Gần đây cô nhóc nói chuyện càng lúc càng lưu loát, miệng lại ngọt, trông thấy Kiều Trạch với Lộ Miểu, liền mở miệng gọi cậu ơi cậu ơi chị ơi chị ơi.

Kiều Trạch cúi người một tay ôm lấy cô bé, hôn lên đôi má nhỏ nhắn, hỏi cô bé: Có nhớ cậu không nào?

Cô nhóc gật đầu lia lịa: Nhớ ạ.

Kiều Trạch lại duỗi tay捏 hai má nhỏ của cô bé.

Lộ Miểu nhìn hai người, phát hiện Kiều Trạch thật sự rất thích trẻ con, gần như lần nào đến cũng đều ôm Tiểu Tiểu Kiều đùa giỡn.

Kiều Trạch thấy cô chỉ ở bên nhìn chứ không nói gì, bèn ôm Tiểu Tiểu Kiều quay lại, người hơi nghiêng về phía cô, nói với cô: Muốn ôm không?

Lộ Miểu không dám ôm trẻ con nhỏ như thế, do dự lắc đầu.

Kiều Trạch cũng không ép cô, đùa với cô nhóc một chút rồi buông ra.

Cô nhóc vừa đặt hai chân xuống đất liền đi tìm Lộ Miểu, ôm chân cô ngẩng đầu kêu chị ơi chị ơi.

Lộ Miểu lúng túng, cứng người không dám nhúc nhích.

Kiều Trạch cúi người ôm Tiểu Tiểu Kiều vào nhà, lúc này Lộ Miểu mới đi theo vào, lúc cô ngồi xuống sofa với anh, có lẽ Tiểu Tiểu Kiều thấy dáng vẻ cứng ngắc của cô rất buồn người, bèn tung tăng bò từ người Kiều Trạch sang người cô, nhưng đi được nửa đường lại bị Kiều Trạch lôi về, yên ổn ngồi sofa.

Lộ Miểu không chơi nhiều với con nít cho lắm, vụng về cầm đồ chơi trên ghế chơi với cô nhóc.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, rồi nhìn sang Tiểu Tiểu Kiều, hỏi cô bé: 123?

Người Đầu Gỗ*. Tiểu Tiểu Kiều nhanh chóng tiếp lời, vỗ bàn tay bé nhỏ, không ngừng cười khanh khách.

(*123 Người Đầu Gỗ là tên một bài hát tiếng Trung.)

Lộ Miểu quần bách, cô cảm thấy nhất định là Kiều Trạch cố ý, cố ý mượn Tiểu Tiểu Kiều cười nhạo cô.

Kiều Thời thấy Lộ Miểu lúng túng đến mức mặt đỏ bừng, cô chưa bao giờ thấy anh trai mình bắt nạt cô gái nào như vậy.

Anh à... Cô nhịn không được bất bình thay Lộ Miểu, Anh bắt nạt chị dâu như thế, nhỡ dọa chị dâu chạy thì sao.

Lộ Miểu càng lúng túng hơn.

Tôi không phải... Cô đừng hiểu lầm... Cô không nhịn được giải thích.

Kiều Trạch nhìn cô không nói lời nào, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Lộ Miểu chỉ cảm thấy xấu hổ, có chút không muốn ngồi trong phòng nữa, cũng may Tiểu Tiểu Kiều đã trượt xuống ghế, đuổi theo quả bóng chạy ra ban công, vậy là cô bèn đi theo.

Kiều Thời quay đầu nhìn Lộ Miểu đang chơi với Tiểu Tiểu Kiều ở ngoài ban công, rồi lại nhìn Kiều Trạch: Anh, rốt cuộc anh có ý gì với Lộ Miểu?

Kiều Trạch đang áng chừng quả bóng chày của Tiểu Tiểu Kiêu, tung lên tung xuống trong tay, đôi mắt khép hờ, không ngẩng đầu.

Người điếc cũng có chỗ tốt, chỉ cần anh không ngẩng đầu lên, có thể tự giác chặn toàn bộ tiếng động ở ngoài tai.

Kiều Thời không vui, nhích người đi đến ngòai trước mặt anh, nói lại từng chữ một.

Anh liếc mắt nhìn cô: Đến chị dâu em cũng gọi rồi, em có ý gì?

Kiều Thời: ...

Một lúc sau cô mới tìm lại được giọng của mình: Không phải em thấy Lộ Miểu rất thích hợp làm chị dâu em sao.

... Kiêu Thời quay đầu nhìn Lộ Miểu ở ngoài ban công, Hình như Lộ Miểu người ta chương mắt anh.

Tầm mắt của Kiêu Trạch cũng chuyển sang Lộ Miểu ở ngoài ban công, cô đang ngồi trên đất, đưa lưng về phòng, không biết đang nói gì với Tiểu Tiểu Kiêu nữa.

Anh thu hồi tầm mắt, nhìn cô: Cô ấy cũng không vừa mắt được người khác đâu.

Em không thể trông cậy vào việc đầu gối sẽ động tâm được. Cũng như không nên trông mong gì vào việc cô ấy có thể nghe hiểu tiếng người.

Kiều Thời: ...

Vậy... Cô nhúu mày, Rốt cuộc anh có ý gì với cô ấy?

Kiều Trạch liếc nhìn cô một cái: Trước kia làm thế nào em lừa Thẩm ngộ vào tay được?

... Kiều Thời mê mang, Ai lừa chứ, bọn em là lưỡng tình tương duyệt.

Rồi bồi thêm một câu: Không giống anh, yêu đơn phương.

Thế cũng chưa hẳn. Kiều Trạch hờ hững nói, Cuộc đời mỗi người không giống nhau, đương nhiên đối với tình cảm cũng không giống nhau. Có người nhất định phải nói ra cho rõ ràng, lại có người chỉ muốn ngâm nước nóng.

Đối với em mà nói, Thẩm Ngộ có chuyện không nói thì em sẽ suy nghĩ nhiều. Còn với cô ấy mà nói, nếu nói quá rõ với cô ấy, cô ấy sẽ suy nghĩ nhiều. Kiều Trạch đứng lên, Đối với cô ấy mà nói thì lời ngon tiếng ngọt chính là chất gây nghiện bực đường, mà cô ấy lại bài xích thứ này.

Anh sai bước đi ra ban công, ngồi xuống cạnh Lộ Miêu.

Anh gần như thế khiến cô không được tự nhiên, cả người nóng lên, không thể nào thản nhiên đối mặt với anh như trước được, thậm chí còn chưa nhìn vào mắt đến một giây thì đã quay đầu đi.

Kiều Trạch vẫn giống như thường, chín chắn bình tĩnh, chỉ giỡn chơi với Tiểu Tiểu Kiều, không trao đổi gì nhiều với cô nữa.

Sau khi ăn xong vốn Thẩm Ngộ định tiễn hai người về, Kiều Trạch bị thương ở vai trong trận vây bắt hôm qua, không tiện lái xe, anh cũng không để Lộ Miêu lái, hai người bắt taxi đến đây.

Kiều Trạch lo chỉ có Kiều Thời và Tiểu Tiểu Kiều ở nhà một mình, hơn nữa hôm qua Thâm Ngộ cũng có tham gia vào hành động vây bắt, cùng tập kích hang ổ của Lê Viễn Tường, giờ không rõ Lê Viễn Tường đang ở đâu, anh lo hai mẹ con cô ấy ở nhà không an toàn.

Thâm Ngộ cũng không yên lòng, vốn định để Thâm Kiều đến lái xe đưa về, nhưng lại bị Kiều Trạch từ chối, không muốn phiền đến Thâm Kiều.

Tên ngọc này đang bận yêu đương, gần đây cậu ta đang theo đuổi Hạ Hiểu, em gái Hạ Ngôn.

Bây giờ Hạ Hiểu đã lên mười hai, vì để chăm sóc con gái của chị mình mà điền nguyện vọng ở ngay trong vùng, đến tối gần như làm gia sư ngoài trường, lần nào trời tối Thâm Kiều cũng đều châu chực trước nhà học sinh của cô ấy, bên lòng kiên trì đưa cô ấy về, mà giờ này vào đúng lúc cậu ta đón Hạ Hiểu, làm sao còn dư thời gian đến đón anh với Lộ Miêu chứ.

Kiều Trạch cũng không muốn về sớm như thế.

Đi ra khỏi nhà Thâm Ngộ, anh không bắt xe, chỉ cùng Lộ Miêu tản bộ dọc bên đường.

Lộ Miêu không biết vì sao hôm nay anh lại đột nhiên nhàn hạ thoải mái như thế, đi được một lúc với anh, trời lạnh mùa đông khiến cô không chịu nổi, hỏi anh: Bao giờ chúng ta mới về nhà?

Kiều Trạch nghiêng người nhìn cô một cái, thấy cô lạnh đến mức không ngừng hít mũi, bồng giờ tay về phía cô.

Lộ Miêu chân chừ nhìn tay anh, đột nhiên anh cúi người, kéo lấy tay cô, kéo cả người đến trước mặt, áo khoác trên người khẽ khoác lên người cô: Đi thôi.

Lộ Miêu bị anh ôm đi.

Đêm đông khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo, áo khoác anh khoác trên người cô, gần như chặn hết những cơn gió lạnh.

Giờ này không dễ gọi xe cho lắm, anh đưa cô ngồi tàu điện ngầm, đến khi vào ga tàu, hơi ẩm từ hệ thống sưởi phả tới thì mới buông cô ra.

Đã đến gần chuyển tàu cuối, trên tàu điện ngầm không có ai, một toa tàu chỉ có năm người ngồi thừa thớt.

Lộ Miêu và Kiều Trạch ngồi ở ghế cạnh cửa.

Lộ Miêu xoa xoa hai tay, thở khí ra, theo thói quen thăm quan sát người trên tàu điện ngầm, lúc trông thấy một người đàn ông ngồi dựa vào cửa bên trái trong toa hành khách ở tay phải thì nhú mày.

Người đàn ông mặc chiếc áo bông dày màu xanh cũ kỹ, vừa rộng lại dài, đội mũ, dựa đầu vào tay vịn nghỉ ngơi, mũ bông đội ở trên đầu, gần như che kín mặt mày, nửa thân dưới mặc chiếc quần bông cũ nát cùng màu, vẫn là kiểu rộng thùng thình, che kín từ đầu đến chân.

Lộ Miêu lén lút kéo áo Kiều Trạch.

Kiều Trạch men theo tầm mắt cô nhìn về phía người kia, ngẩng đầu nhìn bảng giờ tàu chạy, rồi bình tĩnh thu mắt lại.

Anh lấy điện thoại ra, cúi đầu chơi điện thoại.

Ba phút sau tàu điện ngầm đến ga, trên xe có người xuống, cũng có người lên.

Người kia vẫn ngủ yên như cũ không nhúc nhích.

Sau khi đoàn tàu dừng ở ba ga, rốt cuộc ông ta cũng cựa quậy, hai tay che miệng ngáp một cái, sửa lại áo mũ, sau khi đoàn tàu báo đã vào sân ga liền đứng dậy, đợi tàu dừng hẳn thì mở cửa xuống xe.

Kiều Trạch cũng đứng dậy xuống xe theo.

Lộ Miêu đi cùng.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 67

Chuyến tàu điện ngầm này tiến về vùng ngoại ô, thậm chí tuyến đường này cũng không phải dẫn về nhà họ.

Trên tàu điện ngầm chính là Lê Viễn Tường đã mất tích nhiều ngày.

Tuy tới gần vùng ngoại ô, lại là chuyến tàu cuối, nhưng đây là trạm trung chuyển, hai chuyến tàu đồng thời vào ga, dòng người không còn ít như trước nữa.

Lộ Miểu đi theo bên cạnh Kiều Trạch, nhìn xuyên qua đám người trước mắt, Lê Viễn Tường đang cúi đầu lên thang cuốn, cô và Kiều Trạch cũng lên theo.

Đứng ở cửa thang cuốn là vài cảnh sát mặt thường phục, Lộ Miểu nhận ra họ, đều là những người tới hôm trước cùng với Kiều Trạch Thẩm Ngộ đột phá hang ổ của Lê Viễn Tường, phó cục trưởng Lưu cũng có mặt.

Mấy người họ phân bố ở mỗi cửa ra vào, hoặc trò chuyện hoặc chơi điện thoại, thoạt nhìn không khác hành khách bình thường là bao.

Trên thang cuốn chật ních người, hơi lộn xộn một chút sẽ gây ra sự cố.

Từ lúc ở trên tàu điện ngầm thì Kiều Trạch đã gửi tin nhắn cho phó cục trưởng Lưu, để ông ấy sắp xếp người trong ga, vốn kế

hoạch là khi ông ta lên thang cuốn sẽ tóm gọn ngay tại chỗ, nhưng lúc này lại có không ít người, Lê Viễn Tường vùng vẫy một chút là có thể đụng đến người phía sau, gây ra hiệu ứng domino, hậu quả khó lường.

Tay anh nắm chặt điện thoại, ngón trỏ với ngón giữa gõ nhẹ xuống lưng điện thoại, hai người mặc thường phục ở cửa thang cầu thang nhìn hiểu ý của anh, tạm thời dừng hành động.

Một người trong đó theo bản năng gật đầu với anh, nhưng trong khoảnh khắc gật đầu đó, vừa đúng lúc Lê Viễn Tường ngẩng đầu lên, cuộc sống liêm máu trên dao từ năm này qua năm khác đã cho ông ta phản ứng với tính cảnh giác cao độ, gần như đồng thời, ông ta dồn sức chụp lấy một người bên cạnh, ném về phía hai người mặc thường phục, nhân cơ hội chạy ra khỏi cửa.

Đám người hét chói tai, trên thang cuốn rối loạn cả lên.

Lộ Miểu quay đầu lại nhìn Kiều Trạch, xin ý kiến của anh.

Anh im lặng như nước, không nhân cơ hội đuổi theo, chỉ trở tay giữ vai cô, sợ cô xúc động sẽ rớt theo, lúc đó lại để lộ bản thân.

Rất nhanh thang máy đã đi lên tầng trên, những hành khách bị kinh động đều nhanh chóng thoát khỏi nơi rắc rối này, cũng có kẻ có lá gan lớn, nhân cơ hội lấy điện thoại ra, đuổi theo hướng Lê Viễn Tường chạy trốn.

Kiều Trạch đặt tay lên vai Lộ Miểu, chớp mắt đi về phía cửa Lê Viễn Tường đào tẩu.

Lê Viễn Tường thuộc nằm lòng ga tàu bên này, thân thủ cũng nhanh nhẹn, lúc đẩy người về phía cảnh sát đã cho ông ta thời gian

tranh thủ chạy trốn, nhưng ông ta không ngờ cửa ra bên kia cũng có một lượng lớn cảnh sát, chạy được một nửa thì trông thấy cảnh sát chìm đứng sẵn ở cửa, bước chân chậm lại, xoay người chạy về cửa thang cuốn bên kia.

Một bà mẹ đang đẩy xe sơ sinh đang từ thang cuốn đi lên, Lê Viễn Tường chạy đến bên cạnh thì liền cúi người, bế xốc đứa bé lên.

Kiều Trạch với Lộ Miểu vừa chạy qua khúc cong thì trông thấy cảnh ông ta xốc lấy đứa bé, bước chân thoáng dừng lại.

Cảnh sát chìm đuổi theo cũng dừng lại, hành khách đi ngang qua cũng dần dần xúm đến.

Bà mẹ trẻ tuổi hét lên chói tai, chỉ muốn giành lại con mình, nhưng Lê Viễn Tường đã xách cổ áo đứa bé lên, giữ đứa bé trước ngực: Cầm lộn xộn.

Đứa theo đứa bé từng bước từng bước lùi về phía sau, lùi đến bên cạnh cây cột, hai bên có hai cây ATM, cây cột phía sau và hai cây ATM gần như chẹt sau lưng và hai bên ông ta lại, ông ta giấu mình vào nơi hoàn toàn không thể tập kích từ phía sau và bên cạnh.

Đám người đứng ở cửa cũng nhanh chóng lùi về bên cạnh theo chuyển động của ông ta.

Phó cục trưởng Lưu đứng ở cửa không cử động, bình tĩnh nhìn ông ta: Lê Viễn Tường, anh chạy không thoát đâu, còn muốn u mê đến lúc nào nữa?

Lê Viễn Tường nhìn ông, rồi đảo qua đám người quanh đó, bàn tay giữ đứa bé hơi buông lỏng, rồi lại nắm chặt.

Tao muốn gặp một người. Đột nhiên ông ta nói, Chúng mày đem ả lại đây, tao sẽ thả đứa bé ra. Nếu không...

Bàn tay nắm cổ áo đứa bé siết chặt, hai mé đứa bé đỏ bừng lên, khóc đến mức thở không ra nơi.

Anh chớ làm gì đứa bé. Giọng phó cục trưởng Lưu nghiêm túc hơn, Muốn gặp ai?

Trần Kỳ! Lê Viễn Tường thả lỏng cổ áo, bình tĩnh nhìn phó cục trưởng Lưu, Hải vận Từ Dương, Trần Kỳ vợ Từ Dương!

Lộ Miêu ngạc nhiên quay đầu lại nhìn Kiều Trạch.

Kiều Trạch cũng nhướn mày.

Ả ta ở cách nơi này không đến mười phút đi đường. Lê Viễn Tường nói, Tao cho chúng mày mười phút, nếu tao không thấy ả đến, thì tao sẽ...

Tay ông ta làm bộ như bóp cổ đứa bé.

Phó cục trưởng Lưu làm động tác hãy khoan với ông ta, lấy điện thoại ra gọi, cho người tìm số điện thoại của Trần Kỳ.

Rất nhanh số điện thoại của Trần Kỳ đã được gửi đến, ông lập tức gọi điện cho Trần Kỳ, trình bày sơ qua tình cảnh trước mắt với bà ra, muốn bà ta phối hợp hợp tác, bọn họ sẽ bảo đảm an toàn của bà.

Lê Viễn Tường? Trần Kỳ lạnh giọng nói, Xin lỗi, tôi không quen ông ta, không gặp.

Cúp điện thoại.

Từ Gia Diên với Từ Gia Thiên ngồi trên sô pha, nghe thấy tiếng bèn ngẩng đầu lên nhìn bà.

Có chuyện gì vậy mẹ? Từ Gia Thiên hỏi.

Không có gì. Trần Kỳ lạnh mặt nói, ném điện thoại qua một bên.

Tầm mắt Từ Gia Diên dừng trên mặt bà mấy giây.

Từ Gia Thiên cũng nhìn chăm chăm bà một lúc, rồi lại cúi đầu tiếp tục nhìn móng tay mình, làm như vô ý nhắc: Mẹ, chính ông ta bắt cóc con.”

Cô ngồi ngay bên cạnh bà, nghe thấy trong điện thoại nói gì đó, cũng nghe được ba chữ Lê Viễn Tường trong miệng phó cục trưởng Lưu.

Trần Kỳ ngẩng đầu nhìn cô.

Từ Gia Thiên làm như không có việc gì, ngón trỏ tay phải nhẹ nhàng lướt qua móng tay năm ngón tay trái, nói: Con không biết gì hết mẹ à.

Rồi lại nghiêng đầu nhìn bà một cái: Con của ông ta thật sự thích con, là con mặt báo chuyện anh ta hít ma túy. Bây giờ còn đang bị tạm giam cải tạo đấy.

Trần Kỳ: Thiên Thiên con...

Từ Gia Thiên cười với bà: Mẹ à, con không làm sai chứ?

Thấy điện thoại bà vất lên sô pha vang lên, trước khi Trần Kỳ cầm lên thì đã tự mình chộp lấy, nhấn nút nghe máy.

Là phó cục trưởng Lưu gọi video đến.

Lê Viễn Tường dùng đứa bé trong tay ép ông đưa điện thoại cho ông ta, ông ta muốn đích thân gọi điện cho Trần Kỳ.

Từ Gia Thiên trông thấy Lê Viễn Tường trong video thì thôi cười, đưa màn hình điện thoại sang cho Trần Kỳ.

Từ Gia Diên ngồi cùng phía Trần Kỳ, cũng trông thấy Lê Viễn Tường trong video, và khi màn hình rung lắc thì quét qua Lộ Miêu trong đám người, lập tức anh nhúu chặt mày.

Anh nhận ra ga tàu điện ngầm này, cách đây không đến năm phút đi xe.

Trần Mạc Lan, cô muốn trốn cả đời như thế ư? Lê Viễn Tường lớn tiếng hỏi, chấn đứa bé trước ngực, che toàn bộ chỗ hiểm trên người ông ta.

Trần Kỳ lạnh mặt toan đưa tay nhấn nút tắt, nhưng Từ Gia Thiên cầm điện thoại né đi, tránh được tay bà.

Mẹ, mẹ không thấy ông ta bắt trẻ con làm con tin sao? Mẹ cứ cúp máy như thế, nếu ông ta bóp chết đứa bé thì làm sao?

Gặp ông ta một chút mẹ cũng không mất nửa sợi tóc.

Từ Gia Diên đứng lên, đi ra ngoài.

Từ Gia Thiên quay đầu nhìn anh: Anh, có phải anh muốn đến ga tàu không, đợi em chút, em đi với anh.

Rồi sau đó quay đầu nói vào camera trong điện thoại: Này ông, bây giờ chúng tôi sẽ đến ngay, tôi là con gái bà ấy, nếu ông muốn

nói gì thì cứ nói với tôi, bà ấy tắt máy ông đừng có bóp cổ đứa bé.

Rồi vội vàng theo Từ Gia Diên ra cửa.

Năm phủ sau, Từ Gia Diên và Từ Gia Thiên đã xuất hiện ở cửa tàu điện ngầm, Trần Kỳ không đến, nhưng không tắt máy.

Lê Viễn Tường không muốn gặp hai người này, ông ta chỉ muốn Trần Kỳ.

Hai người đến gần như càng kích thích ông ta hơn, khiến ông ta trở nên gắt gỏng dữ dằn: Tôi cho cô thêm mười phút, cô không đến, đừng trách tôi không khách khí.

Trần Mạc Lan, tôi nói rồi, cô hủy hoại bố con tôi thế nào, thì tôi sẽ hủy hoại con cô thế đấy.

Trần Kỳ liền tắt máy.

Từ Gia Thiên nhanh chóng giơ tay: Con gái bà ấy đang ở đây, chúng tôi lớn lên khá giống nhau.

Rồi lại đưa mắt nhìn đứa trẻ trước người ông ta: Ông đừng làm thương đứa bé, còn chưa tới mười phút.

Theo bản năng Lộ Miêu nhìn cô ấy một cái, Kiều Trạch cũng nhìn Từ Gia Thiên.

Cô ấy khiến anh khá bất ngờ.

Kế hoạch của anh và phó cục trưởng Lưu là, nhất định bắt sống Lê Viễn Tường.

Với vị trí hiện tại của Lê Viễn Tường, ba mặt hoàn toàn che đi mình, chỉ còn lại chính diện, bắt cóc đứa trẻ giăng co với bọn họ.

Trừ khi bắn trúng đầu, thì với vị trí đó, không cách nào cứu được đứa trẻ khỏi tay ông ta.

Nếu không phải bất đắc dĩ, bọn họ không muốn mạo hiểm dùng súng bắn tĩa, nhưng tay súng bắn tĩa từ sớm đã được bố trí âm thầm đợi lệnh.

Lời của Từ Gia Thiên khiến vẻ hung tợn trong mắt ông ta càng nổi rõ lên, nhưng rốt cuộc cũng không làm gì đứa bé, chỉ giăng co chờ Trần Kỳ xuất hiện.

Gần mười phút sau, cuối cùng Trần Kỳ cũng phải đến, Lê Viễn Tường uy hiếp hủy hoại con bà khiến bà không dám không đến.

Lê Viễn Tường cười lạnh: Quả nhiên là yêu thương con trai nhỉ.

Rồi nhìn Từ Gia Diên một cái: Đáng tiếc, đứa con trai này của cô... Á...

Một tiếng đau đớn vang lên rồi âm thanh tắt lịm, người chậm rãi đổ về phía trước, đột nhiên có máu trào ra từ lỗ thủng trên ấn đường khiến người vây quanh đó sợ hãi, tại hiện trường lập tức tiếng hét chói tai nổi lên bốn phía, nháy mắt rơi vào cảnh hỗn loạn, đám người chạy tan tác mỗi người một ngã, phó cục trưởng Lưu dùng tốc độ nhanh nhất đón lấy đứa bé trước khi rơi xuống đất, thừa dịp hỗn loạn Kiều Trạch dắt Lộ Miêu ra khỏi cửa, chạy đến cao ốc ở đối diện.

Từ Gia Diên vội vàng trông nom Trần Kỳ đang sợ đến mức hét ầm lên, đến khi giương mắt lên nhìn lại thì đã không thấy bóng

dáng Lộ Miêu đầu.

Kiều Trạch gần như chạy không ngừng về phía cao ốc đối diện, ở đây bố trí hai tay súng bắn tỉa, chuẩn bị khi cần đến.

Ai bắn? Anh hỏi, lạnh lùng quát.

Hai người mơ mịt lắc đầu: Tôi không nổ súng.

Đồng thời lên tiếng.

Kiều Trạch cầm lấy súng ngắn, quả thật đạn vẫn còn trong nòng.

Báo với phó cục trưởng Lưu, phong tỏa tòa nhà này. Lạnh giọng sắp xếp xong, Kiêu Trạch kéo tay Lộ Miêu. Cô đợi ở đây, đừng có chạy lung tung.

Tôi không muốn, tôi sẽ theo anh. Lộ Miêu vội vàng nắm lấy tay anh, Tôi có thể bảo vệ mình.

Chủ yếu là cô không thể nào để anh một mình đuổi bắt hung thủ được, anh bị điếc, cho dù thân thủ rất cao, phản ứng nhanh nhạy, nhưng vẫn không thể nào khiến anh nhanh chóng nhận ra nguy hiểm đang gần kề trong bóng đêm được.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô một cái, trở tay nắm chặt tay cô, xoay người chạy lên nóc nhà.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 68

Trên nóc nhà không có ai.

Vì phán đoán sai với tay bắn tỉa của mình đã cho hung thủ thời gian chạy trốn.

Tòa nhà này chỉ có ba tầng, góc tây bắc dựa vào cột điện, khiến hung thủ có thể dễ dàng trèo lên, cũng dễ dàng trốn khỏi hiện trường.

Kiều Trạch nhìn xuống dưới cột điện, không thấy người đi đường khả nghi nào.

Anh thở hắt ra, hai tay nặng nề chống lên hàng rào gạch.

Cuộc vây bắt lần này đem lại cho anh thất bại quá lớn.

Nếu thính giác anh bình thường, sẽ không thể nào để sai lầm này xuất hiện.

Hiện thật chỉ có thể dựa vào đôi mắt mới biết được một người đang nói gì, đã khiến toàn bộ giác quan của anh đều tập trung trên người Lê Viễn Tường, vì sự có mặt của tay súng bắn tỉa nên cũng khiến anh theo bản năng xem nhẹ nguy cơ tiềm ẩn ở tầng đối diện, anh không cảm nhận được tiếng đạn xé gió bay đến, cũng bởi thế mà bỏ lỡ thời gian tìm kiếm hung thủ tốt nhất.

Gần một năm nay anh hầu như đều ở trong trạng thái nghỉ ngơi, thế nên nhiều lúc, anh không thể dự đoán chính xác được, mất đi

thính giác ảnh hưởng rất nhiều đến công việc của anh.

Lộ Miếu đứng ngay sau anh, có hơi bận lòng về anh.

Đây chỉ là điều bất trắc mà thôi. Cô khẽ nói, Không thể nào có lý do lvv bị người ta diệt khẩu được, ai mà nghĩ đến chuyện có người ra tay với ông ta chứ.

Kiều Trạch xoay người lại, dựa vào hàng rào mà đứng, nhìn cô: Tôi không sao.

Tay gơ ra kéo cô đến gần, ôm chầm lấy cô, nhẹ nhàng vuốt tóc cô vỗ về, lúc này mới buông cô ra, xem xét có manh mối tại hiện trường không.

Phó cục trưởng Lưu nhanh chóng dẫn người đến.

Sao rồi? Ông ấy hỏi.

Người chạy rồi. Kiều Trạch chặn ngang trước cửa, Ở hiện trường không để lại vật chứng manh mối nào, nhưng nếu bò lên từ cột điện thì sẽ để lại dấu vết, vân tay hay dấu chân đều có thể lấy được.

Phó cục trưởng Lưu thông báo cho cảnh sát kỹ thuật của phòng dấu vết đồn kỹ năng trinh thám đến hiện trường phụ giúp.

Kiều Trạch đứng dựa vào hàng rào gạch ngăn cách cột điện, cầm đèn pin xem đi xé lại, cuối cùng ở bên mép ngoài gạch đỏ đã phát hiện một nửa dấu chân không hoàn chỉnh, dấu rất cạn, nếu không có kinh nghiệm, không nhìn kỹ thì rất khó biết đến sự tồn tại của nó.

Cảnh sát kiểm tra dấu vết cẩn thận lấy dấu chân ra.

Ngoại trừ nửa dấu chân không cẩn thận để lại này, thì ở hiện trường không hề có bất kỳ dấu vân tay nào, hiển nhiên hung thủ là một tay bắn tỉa được huấn luyện nghiêm túc, kỹ thuật tinh tế.

Sau khi về lại cục, cảnh sát kiểm tra dấu vết lấy hình ảnh chụp dấu chân ra tiến hành dựng khung xử lý, hoa văn dưới đế giày dần dần rõ lên.

Bình thường xăng-đan hoặc giày lười được mặc với tần suất cao sẽ chỉ chuyên dùng với một địa hình nhất định, mà đa số mặt đường trong thành phố lại đều bằng phẳng, nên để nhấn mạnh vào tính chống trơn trượt thì thông thường đế giày phải gia tăng bề mặt tiếp xúc với mặt đất đến lớn nhất, cho nên đường vân dưới đế gần như bằng phẳng hoặc dày mà nhỏ. Kiều Trạch chỉ vào hoa văn đế giày sau khi đã dựng khung, Nhưng đường vân của đôi giày này rõ ràng khá sâu, có nhiều rãnh nhỏ gọn sóng nhưng không giống giày đi bộ bình thường, để duy trì tính bám đất của nó mà thiết kế bên ngoài những hoa văn lớn, hoa văn cũng được xử lý để không tự động ăn mòn. Vậy nên từ đường vân có thể thấy, đây là một đôi giày thể thao, hoa văn nhỏ đã làm độ bám nổi trội hơn so với giày lười bình thường, đồng thời giữ lại độ đàn hồi của cao su mềm.

Kiều Trạch nhìn về phía những người khác: Thử so sánh đường vân của đôi giày này với những đôi giày thể thao của các hãng khác nhau, xem xem nó thuộc hãng nào.

Có người nhanh chóng so sánh nó ở trên máy tính, hoa văn trên đế giày hoàn toàn ăn khớp với hãng giày nữ nào đó trên bảng xếp hạng top 5 trên thị trường.

Bình thường chỉ có thanh niên mới thích mặc giày du lịch, hơn nữa chủ nhân đôi giày này lại rất biết theo mốt. Kiều Trạch chỉ vào

dấu giày, nói tiếp, Tỷ lệ dấu chân với cơ thể của người trưởng thành khoảng chừng 1:7, dấu chân này lại dài cỡ 23cm, thế nên có thể phỏng đoán hung thủ cao trên dưới một mét sáu mươi, không quá một mét sáu lăm. Dấu chân này đề lên vị trí rõ rệt, phần rìa dấu chân không hoàn chỉnh, tuy dấu vết giẫm rõ ràng, nhưng vết cà lại ít, có thể thấy rõ thân thể khá nhẹ.

Vị trí của hung thủ cách ba trăm mét so với người chết, một phát chết ngay.

Tóm lại, Kiều Trạch xoay người nhìn về phía mọi người, Hung thủ là một cô gái trẻ cao trên dưới một mét sáu, cân nặng dưới 50 kg, kỹ thuật bắn súng chuẩn, có thể là vận động viên bắn súng, cũng có thể là cảnh sát đã xuất ngũ, hoặc chỉ đơn giản là sát thủ.

Còn về phần súng của cô ta là gì, thì chỉ có thể dựa vào hình dáng vỏ đạn to nhỏ, cùn hay sắc, nông hay sâu trong cơ thể người chết mới có thể tiếp tục phán đoán được.

Phó cục trưởng Lưu gật đầu.

Lê Viễn Tường bị bắn chết sau khi muốn gặp Trần Kỳ, trong lúc nói chuyện lại nhắc đến Từ Gia Diên, thành ra Trần Kỳ trở thành tình nghi lớn nhất, Từ Gia Diên với Từ Gia Thiên cũng bị tình nghi được người đưa về cục phối hợp điều tra.

Phó cục trưởng Lưu cho người thẩm tra Trần Kỳ và Từ Gia Diên suốt đêm.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Trần Kỳ trông thấy tình cảnh như thế, bị dọa đến hoảng sợ, không còn vẻ lạnh lùng cao ngạo bình thường nữa, hỏi cái gì nói cái đó, rất thành thật.

Bên này Lộ Miểu với Kiều Trạch vừa kết thúc việc, thì bên kia Từ Gia Diên với Từ Gia Thiên đã thẩm tra xong.

Rốt cuộc Lộ Miểu vẫn xem Từ Gia Diên là người nhà, thấy anh bị cuốn vào vụ án này thì luôn không yên tâm, vất vả lắm mới xong việc, chần chừ một lúc, rồi không nhịn được hỏi thăm tình hình của Từ Gia Diên ở chỗ phó cục trưởng Lưu.

Lúc cô hỏi thì Kiều Trạch ở ngay bên cạnh, phó cục trưởng Lưu còn đặc biệt đưa mắt nhìn Kiều Trạch.

Sắc mặt Kiều Trạch không khác bình thường là bao.

Nhà họ Từ có vấn đề ư? Anh hỏi, thái độ giải quyết việc chung.

Phó cục trưởng Lưu: Theo kết quả thẩm tra mà nói thì, không có vấn đề.

Tuy người nhìn có động cơ lớn nhất, nhưng từ biểu hiện trong lúc thẩm tra, có thể nói cô ta không thể nào ở trong khoảng thời gian ngắn mà sắp xếp người bắn chết một cách nghiêm mật như thế được. Phó cục trưởng Lưu vừa nói, vừa cùng hai người quay về văn phòng.

Kiều Trạch nhìn ông: Nói thế là thế nào?

Bà ta nói mình có ít ân oán với Lê Viễn Tường. Phó cục trưởng Lưu do dự nhìn Lộ Miểu, Cô có muốn tránh đi không?

Lại nói: Tôi còn nhớ, bà ta là mẹ nuôi của cô, chỉ sợ cô nghe rồi lại không thoải mái.

Lộ Miểu ngập ngừng rồi lắc đầu: Cháu không sao.

Phó cục trưởng Lưu rút từ trên bàn ra tập tài liệu thẩm tra Trần Kỳ: Trần Kỳ, vốn tên Trần Mạc Lan, từng là vợ chồng với Lê Viễn Tường, có làm mấy mâm cỗ, nhưng vì vấn đề tuổi tác nên không nhận giấy đăng ký kết hôn, sau khi kết hôn thì sinh một đứa con với Lê Viễn Tường, là Lê Quân Hạo. Lê Viễn Tường là thầy giáo dạy tiểu học ở nông thôn, tính tình hiền như gỗ, tiền lương thấp, thu nhập không thể nào thỏa mãn được chi tiêu bình thường trong nhà. Năm Lê Quân Hạo một tuổi thì Trần Kỳ mười tám tuổi, vì kết sinh nhai nên ra ngoài làm công, quen biết Từ Dương bây giờ, rồi yêu đương với ông ta. Trần Kỳ muốn ly hôn với Lê Viễn Tường, nhưng đàm phán không được kết quả, bà ta bèn gây tai nạn giao thông, rồi giả chết trong vụ tai nạn mới thoát khỏi cuộc hôn nhân này được, sau đó đổi tên thành Trần Kỳ, cùng Từ Dương nhận giấy đăng ký kết hôn, cũng sinh một trai một gái. Lê Viễn Tường ở nông thôn một mình nuôi lớn Lê Quân Hạo, mười năm trước bất ngờ phát hiện Trần Kỳ còn sống, cộng thêm mục đích năm đó bà ta gây ra tai nạn, từ yêu thành hận.

Phó cục trưởng Lưu nhìn Lộ Miêu: Có thể vì điều này mà tính tình Lê Viễn Tường thay đổi hoàn toàn. Theo người ở quê ông ta nói, Lê Viễn Tường yêu Trần Mạc Lan, luôn không chấp nhận được chuyện bà ta đã qua đời, nhiều năm trôi qua mãi không chịu lập gia đình, một mình nuôi lớn con trai, bởi thế nên sau khi phát hiện Trần Mạc Lan không chết, chịu đả kích rất lớn. Nhiều năm qua, ông ta uy hiếp sẽ tố giác với chồng con bà ta, cứ nhiều lần như thế đã dẫn đến việc nảy sinh quan hệ tình dục. Loại quan hệ nam nữ bất chính này bị Từ Gia Thiên phát hiện, nên mới có chuyện Từ Gia Thiên báo án Lê Quân Hạo.

Phó cục trưởng Lưu lại cầm lấy một tập tài liệu khác: Đây là lời khai của Từ Gia Thiên. Con bé này vì trả đũa Lê Viễn Tường mới

xuống tay với con trai anh ta, không ngờ lại lộ ra chuyện Lê Quân Hạo hít ma túy, tiện đà lôi ra luôn chuyện Lê Viễn Tường nắm giữ nửa thị trường ma túy trong giới giải trí.

Từ lời khai của hai người này, nếu Trần Kỳ muốn giết Lê Viễn Tường, thì mười năm qua bà ta có rất nhiều cơ hội, chứ không phải đợi đến lúc có mặt nhiều người mới tìm người bắt chết ông ta. Từ Gia Thiên thì càng không thể nào, nếu cô bé thật sự muốn giết Lê Viễn Tường, thì không cần phải đi đường vòng như thế.

Vậy của Từ Gia Diên đâu? Lộ Miêu nhú mày nhìn ông, có chút lo âu.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 69

"Còn Từ Gia Diên thì sao?" Lộ Miêu nhú mày nhìn ông, có chút lo âu.

"Hình như Từ Gia Diên không biết rõ chuyện của Trần Kỳ lắm." Phó cục trưởng Lưu nói, "Người nhìn có vẻ bị đả kích rất lớn."

Lộ Miêu lo lắng: "Anh ấy không sao chứ?"

Phó cục trưởng Lưu nhìn Kiều Trạch một cái.

Kiều Trạch quay đầu đi, lúc này tâm tư của Lộ Miêu chỉ đặt trên người Từ Gia Diên, cô với Từ Gia Diên quen biết nhiều năm, cô biết địa vị của Trần Kỳ trong lòng anh, anh rất kính trọng mẹ mình, bây giờ chuyện bê bối của Trần Kỳ phơi bày ra đó, cô lo anh không chịu nổi.

"Nếu cô hỏi có liên quan đến vụ án không thì..." Phó cục trưởng Lưu nhìn cô, "Trước mắt không có dấu hiệu chứng tỏ cậu ta có tham gia vào việc bắn chết Lê Viễn Tường. Cậu ta và Lê Viễn Tường không hề có bất cứ liên quan nào về mặt đời tư hay công việc, cậu ta không có động cơ."

"Câu nói trước khi chết của Lê Viễn Tường cũng không thể là động cơ để Từ Gia Diên giết người được."

"Còn nếu như là về vấn đề tình cảm cá nhân thì..." Phó cục trưởng Lưu buông tay, "Cái này cô phải hỏi cậu ta."

Kiều Trạch nãy giờ không lên tiếng lập tức chau mày, nhìn về phía phó cục trưởng Lưu: "Chắc hẳn Từ Gia Diên không có vấn đề gì?"

Lộ Miểu tiếp lời: "Anh ấy không phải người như vậy, tôi hiểu anh ấy."

Kiều Trạch liếc mắt một cái: "Không hỏi cô."

" 'Quả nhiên là yêu thương con trai nhỉ' 'Đáng tiếc, đứa con trai này của cô...' ", Kiều Trạch lặp lại hai câu Lê Viễn Tường nói trước khi chết, hàng lông mày càng nhíu chặt hơn, "Tôi cảm giác, lời này có ý sâu xa nữa."

"Khả năng này có nhiều cách hiểu. Trước mắt mặc dù hải vận Từ Dương nằm trong tay Từ Gia Diên, nhưng những trường hợp công khai phần nhiều vẫn là do Trần Kỳ ra mặt, so với con trai đại minh tinh nhà nhà đều biết của ông ta thì trong mắt Lê Viễn Tường Từ Gia Diên không khác gì một kẻ bất tài, đây là điều thứ nhất; Một khả năng nữa, có thể Từ Gia Diên có hoạt động trái pháp luật nào đó, hơn nữa còn bị ông ta nắm được thóp." Phó cục trưởng Lưu phân tích, "Nhưng không có bất kỳ dấu hiệu nào chứng minh hai người này liên quan với nhau, hơn nữa từ đường làm ăn và xã giao của Từ Gia Diên mà nói thì là người trong sạch, dường như không tồn tại hành vi trái pháp luật nào."

"Nhưng mà..." Phó cục trưởng Lưu nhướn mày, "Dạo gần đây Từ Gia Diên có tiếp xúc với Hoàng Thường của Huy Trình."

"Việc này tôi đã điều tra rồi." Kiều Trạch tiếp lời, "Trước mắt Huy Trình còn chiếm phân ngạch thị trường hải vận của thành phố An, kinh doanh vận chuyển đường biển này với Huy Trình mà nói

chính là việc làm vô bổ, giữ lại thì không có gì dùng, mà vất lại tiếc. Từ Gia Diên muốn chiếm lấy thị trường hải vận, cố ý nuốt vào phần phân ngạch này của Huy Trình, gần đây đang bàn bạc chuyện mua bán với Hoàng Thường. Về việc làm ăn thì không có vấn đề gì."

Phó cục trưởng Lưu buông tay: "Vậy thì đại khái không có vấn đề gì rồi."

Kiều Trạch không phát biểu ý kiến, nhìn Lộ Miêu một cái, rõ ràng cô thở phào ra.

Một nhà ba người không có chuyện gì, sau khi lấy khẩu cung xong thì để mọi người ra về.

Lộ Miêu và Kiều Trạch cũng về nhà trước.

Trên đường trở về, chung quy Lộ Miêu vẫn chưa yên lòng, liền gọi điện cho Từ Gia Diên, điện thoại đổ chuông một lúc lâu nhưng không ai nhắc máy.

Lộ Miêu lại thử gọi lần nữa, nhưng cuộc gọi trực tiếp bị ngắt kết nối.

Cô không biết có phải Từ Gia Diên giận cô không, anh đã thấy cô ở cửa ga tàu, cô thấy anh nhìn qua đây, nhưng lúc đó người đông, anh không đi về phía cô được, sau lại xảy ra chuyện, cô trực tiếp chạy theo đám người không thấy bóng dáng, cô không rõ có phải vì thế mà Từ Gia Diên giận cô hay không, hay chỉ đơn giản là vì chuyện của Trần Kỳ mà khó chịu không muốn gặp ai.

Cô mãi không nghĩ ra, cũng không gọi nữa, nắm điện thoại trong tay nghĩ ngợi, ngay cả lúc xe dừng dưới lầu cũng không phát giác,

cho đến lúc Kiều Trạch gọi cô một tiếng.

Lúc cô quay đầu lại nhìn anh, thấy trong mắt anh như mang theo vẻ có suy nghĩ, không nói câu nào, chỉ nhìn chăm chăm cô bằng vẻ mặt suy nghĩ sâu xa.

"Sao thế?" Lộ Miêu bị nhìn mà không hiểu vì sao.

"Không sao cả." Kiều Trạch dừng xe ổn định, rồi xuống xe, "Về nhà trước thôi."

Về đến nhà, vừa mở cửa ra, Lộ Bảo liền chồm về phía Lộ Miêu.

Công việc bận rộn, ngày nào cũng bận đến nỗi gần như không có thời gian về nhà, chỉ là chuyện mới hai ba ngày, mà đã như lâu rồi không gặp.

Kiều Trạch ít khi để Lộ Bảo ở trong nhà nhiều ngày như thế, còn lo nó buồn phiền lại sinh hậm hực, giờ thấy nó vẫn hoạt bát nhào về phía Lộ Miêu như cũ thì yên tâm ơn.

Trên mặt đất là thức ăn cho chó anh để giành mấy ngày cho nó, trong mấy ngày anh và cô không về, nó liền vung vẩy vui đùa khắp nơi, cả căn phòng lộn xộn cả lên.

Kiều Trạch xoay người dọn dẹp, Lộ Miêu chơi với Lộ Bảo một lúc rồi cũng dọn dẹp với anh, sau đó lại trông thấy cây gậy massage mà Lộ Bảo ngậm về làm đồ chơi, không hiểu sao cô lại nhớ đến chuyện trong khách sạn ở tối mấy hôm trước, mặt liền nóng lên, ho nhẹ một tiếng dờn mắt đi.

Kiều Trạch vốn không để ý đến thứ đó, thấy cô xoay mặt đi chỗ khác bèn nhìn theo tầm mắt cô, cúi người nhặt lên.

Lộ Miêu vừa thấy anh cầm thứ kia lên, lập tức còn mắt tự nhiên hơn trước, lại không tiện để lộ vẻ mắt tự nhiên này của mình trước mắt anh, giả vờ như không thấy, quay đầu gọi Lộ Bảo.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, cô không nhìn anh, chỉ ngồi xỏm xuống đùa với Lộ Bảo.

"Lộ Bảo, đỡ cây lau nhà kia dậy đi."

"Lộ Bảo, cất kỹ bát thức ăn của mày đi."

"Lộ Bảo, ném cái nộp này vào thùng rác đi."

...

Dáng vẻ còn rất nghiêm túc.

Kiều Trạch cúi người nhìn cô: "Tai đỏ cả rồi, cô nín nhịn thế không khó chịu sao?"

Lộ Miêu khó xử: "Có anh mới nín nhịn..."

Máp máy môi, rồi dứt khoát cầm lấy thứ trên tay anh, hỏi: "Anh thật sự giữ lại thứ này cho Lộ Bảo chơi sao?"

Kiều Trạch nhìn cô bất động: "Nó thích."

Lộ Miêu: "..."

Cô đưa mắt nhìn Lộ Bảo: "Vậy sao anh không mua cho nó búp bê bơm phòng*, nó cũng là đực mà."

(*Hiệu đơn giản là búp bê tình dục.)

Kiều Trạch nhìn cô một cái: "Cái gì gọi là nó cũng là đực?"

Lộ Miêu: "..."

Lập tức cô lại lúng túng, cảm giác câu này không đúng cho lắm.

Nó cũng là đực, anh là đực, mà mua búp bê bơm phòng cho kẻ cũng là đực là nó, vậy anh...

Lộ Miêu không suy nghĩ nữa, im lặng xay người dọn phòng, cơ thể nóng lên.

"Lê Viễn Tường điều chế ma túy mở hai đường dây tiêu thụ, một là thị trường giải trí chỗ Lê Quân Hạo, một là buôn bán trên mạng. Mạng lưới buôn lậu của ông ta là ở tầng thứ ba, toàn bộ nguồn hàng lấy từ tầng thứ hai xuống, nhưng đồng thời ông ta lại cho mở công xưởng chế ma túy, tính tự mình kinh doanh, điều này gây tổn hại nghiêm trọng đến lợi ích của những tầng trên." Đột nhiên Kiều Trạch nói, người chậm chậm ngồi xuống sô pha, "Trong tình huống ông ta đã bị cảnh sát khống chế phải đối diện với tử hình thì lại bị diệt khẩu, điều này rõ ràng không thể nào là người quen cũ buôn ma túy từ tầng trên gây nên được, trừ phi bọn chúng lo ông ta khai ra mình, nhưng câu hỏi là, làm sao bọn chúng biết được hành tung của Lê Viễn Tường?"

"Nếu nói là bám theo, vậy vì sao phải đợi đến sau đó mới ra tay?" Anh nhìn Lộ Miêu, hỏi.

Lộ Miêu nhú mào: "Bọn chúng cần thời gian sắp xếp?"

Kiều Trạch nhún vai, đối với phán đoán của cô, không đồng ý cũng không phản đối, trước khi làm rõ chân tướng, tất cả đều có khả năng.

"Bây giờ Lê Viễn Tường vừa chết, nửa thị trường ma túy giải trí phía Nam cùng với dây xích mạng lưới tiêu thụ mà Lê Viễn Tường nắm giữ sẽ xuất hiện một khoảng trống, các đường dây ma túy sẽ tìm cách chen chân vào thị trường này, nhất là Thương Kỳ và Ngô Man Man."

Kiều Trạch nhìn cô, hề nhắc đến vụ án là anh đều tiến vào trạng thái trầm ổn bày mưu quỷ kế, bắt giác toàn bộ sự chú ý của Lộ Miêu cũng đặt vào vụ án, ngồi xuống sô pha.

"Bây giờ tôi có thể nói cho cô biết, Thương Kỳ và Ngô Man Man chính là ở tầng thứ hai của dây xích này."

"Hoặc có thể nói, bọn chúng chính là ở tầng trên hết, chẳng qua là thay mặt tên trùm phía sau xử lý những chuyện bên ngoài." Kiêu Trạch nói, quay người đi về phòng, cầm một phần tài liệu đi ra đưa cho cô.

"Ba năm trước, tôi ở Los Angeles tham dự khóa điều tra vụ án buôn lậu ma túy quốc tế, điều tra được kẻ xúi giục phía sau màn đến từ thành phố An, vừa hay lúc đó tôi có một cô em họ vì một ít chuyện cần tôi đến xử lý, chỉ vì một tên đàn ông bắt tài mà suốt ngày chỉ muốn chạy sang bên này, tôi ở bên cạnh một thời gian, muốn tìm ra kẻ xúi giục phía sau màn của vụ án này, kết quả, khéo thế nào, vì mấy năm trước Kiều Thời dính đến một vài chuyện vụn vặt, bị một cô gái tên Lưu Ninh Ninh cầm hận mà bắt cóc con bé. Lúc đó tôi chỉ đơn giản điều tra vụ án bắt cóc, kết quả điều tra lại moi ra được cô gái này tuy được tiếng là du học nước ngoài nhiều năm, nhưng thực tế lại không hề có bất cứ bản ghi chép du học nào, thậm chí ghi chép xuất nhập cảnh cũng không có gì. Tôi bèn điều tra theo đường này, phát hiện cô gái đó không đơn giản, mượn tay tên cầm đầu lưu manh Tống Lịch ở thành phố An bồi dưỡng thế

lực, âm thầm tham gia vào hoạt động buôn lậu ma túy và động vật hoang dã quốc tế, cô ta chính là một trong những kẻ giật dây phía sau màn ở vụ án buôn lậu ma túy quốc tế trong tay tôi. Trong tay cô ta có không ít nhà máy chế tạo ma túy, cũng có không ít nhân viên kỹ thuật liên quan, rất một lũ lưu manh du côn chuyên chém giết, nhưng ma túy cô ta buôn phải từ mấy trăm đến hơn một nghìn kg, từ chính điều này đã không bình thường."

"Sau đó cô ta bị bắt quy án, cô ta mới khai là là hợp tác với Thương Kỳ và Ngô Man Man. Nhưng trong quá trình điều tra chúng tôi lại phát hiện, có thể Thương Kỳ và Ngô Man Man dùng hình thức rửa tiền tham gia vào việc buôn bán này. Trong tập đoàn ma túy, sau lưng bọn chúng là một tập đoàn buôn lậu càng hoàn chỉnh chặt chẽ hơn nữa, gần như nắm trong tay thị trường ma túy ở thành phố An, mà thành phố An chỉ là một thành phố bọn chúng mượn đường trung chuyển, bọn chúng có ba con đường phân phát ma túy, ngoại trừ phân phối tiêu thụ ngay tại thành phố An ra, một cái là chợ đen mượn hướng thành phố An lan ra khắp cả nước, một cái khác là mượn đường từ thành phố An, chuyển sang Hoa Nam, xuất khẩu đi Bắc Nam Mỹ, vụ án năm đó tôi điều tra cũng chỉ là một trong ba hướng này."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 70

"Tên đứng đầu tập đoàn buôn lậu này, theo như Lưu Ninh Ninh khai, người ngoài gọi hắn ta là 'Hoắc tổng', ngoại hiệu 'Giao lang', không rõ họ tên, không rõ xuất thân, không rõ công việc, không rõ chiều cao cân nặng, thậm chí cả giới tính cũng không xác định được. Hắn ta thao túng chặt chẽ mạng lưới buôn lậu, từ nguyên vật liệu đến cách chế tạo ma túy, mỗi một phân đoạn hắn đều không chế hết, cũng hình thành nên mạng lưới tổ chức ma túy lớn kinh người."

"Vì để bắt tên trùm ma túy 'Hoắc tổng' và phá hủy tập đoàn ma túy sau lưng hắn ta, trung đoàn điều cấm thuốc phiện của tỉnh đặc biệt điều động tinh anh từ nhiều nơi đến thành lập tổ chuyên án, số hiệu hành động là kế hoạch 075, đội trưởng Hình phụ trách tổng chỉ huy."

"Lúc đó đã điều tra ra có liên quan chặt chẽ nhất với quản trị tập đoàn Huy Trình, Hoàng Thường bố của Hoàng Giai Ngâm. Ông ta có thể là Hoắc tổng, mà cũng có thể không phải. Vì để thu thập chứng cứ phạm tội, tôi với đồng sự Cao Viễn dùng đến cách nộp đơn làm việc để vào tập đoàn Huy Trình." Đột nhiên Kiều Trạch nhìn sang Lộ Miêu, "Ăn náu gần hai năm, vốn đã nắm giữ được phần lớn danh sách, chính là nguyên vật liệu rồi địa chỉ nhà máy chế tạo ma túy, nhân viên kỹ thuật, danh sách các tuyến bên dưới, vân vân, gần như nắm được bảy phần thành công, nhưng chỉ vì một sơ suất nho nhỏ, Cao Viễn bị bại lộ, trúng mai phục, tôi không thể cứu cậu ấy được, cậu ấy hi sinh trong đợt mai phục lần đó, tôi cũng bị trọng thương, nhưng quan trọng nhất là, USB copy tài liệu chứng

cứ phạm tội của cậu ấy đã mất trong sự cố đó, đồng nghĩa với công việc hơn một năm liền thất bại trong gang tấc."

Lộ Miêu nhíu mày: "Anh ở bên cạnh Hoàng Thường lâu như thế, mà Thương Kỳ với Ngô Man Man chưa từng gặp anh sao?"

"Đây chính là điểm tôi nghi ngờ Hoàng Thường có thể không phải là Hoắc tổng." Kiều Trạch nhìn cô, "Hai năm đó Hoàng Thường không có quan hệ hợp tác gì với công ty Thương Kỳ, cũng không qua lại gì, nên tôi không giáp mặt với bọn họ. Nhưng nếu Hoàng Thường chính là Hoắc tổng, Thương kỳ và Ngô Man Man không thể nào không biết tôi được. Nhưng rõ ràng lần đầu tiên gặp mặt ở khách sạn Macau, quả thật bọn họ không nhận ra tôi."

"Nên tôi mới đoán, thật ra bọn chúng là hai nhóm người dưới trướng Hoắc tổng, tức từ tầng thứ hai của dây xích đều tự mở rộng thị trường của mình, nhưng hiển nhiên bên Hoàng Thường được thế hơn, điều này giải thích vì sao Ngô Man Man lại phải phí hết tâm tư lấy lòng Hoàng Giai Ngâm." Kiều Trạch cầm lấy tập tài liệu trong tay cô, "Bọn chúng muốn mượn Hoàng Giai Ngâm để nhúng chân vào tuyến của Hoàng Thường, Hoàng Thường nổi tiếng rất thương con gái, nếu đã không chế được Hoàng Giai Ngâm thì có nghĩa là không chế được Hoàng Thường."

Lộ Miêu gật đầu như có suy nghĩ: "Nên anh mới quyền rũ Hoàng Giai Ngâm?"

Vừa dứt lời, trán bị đập một cái.

Anh cuộn xấp tài liệu lại đập thẳng vào trán cô: "Nói lung tung gì thế hả?"

Lộ Miêu xoa chỗ bị đập đau, không dám lên tiếng.

Kiều Trạch nói tiếp: "Thương Kỳ và Ngô Man Man đi một bước này có đến mấy khả năng. Một là, Hoắc tổng bất mãn với Hoàng Thường, nên muốn mượn tay Thương Kỳ và Ngô Man Man loại bỏ Hoàng Thường. Hai là, Thương Kỳ với Ngô Man Man muốn nhổ cái đinh trong mắt là Hoàng Thường, mượn cơ hội đi lên. Ba là, Thương Kỳ và Ngô Man Man muốn liên thủ với Hoàng Thường, vất bỏ Hoắc tổng, đi con đường khác."

"Nói đến đây, không thể không nhắc đến một công ty sản xuất đồ da tên là Sách Phi."

Lộ Miêu nhú mày: "Đây không phải là công ty của anh à?"

Ở Macau, cái tên in trên danh thiếp của bọn họ chính là Sách Phi, mà anh cũng tự giới thiệu là Sách Phi.

Kiều Trạch nhìn cô: "Còn nhớ Châu Kỳ không?"

Lộ Miêu gật đầu.

"Lúc cô phân tích vụ án kia thì cô đã nói một câu, cô muốn câu con cá lớn, cô nói Châu Kỳ muốn cung ứng hàng, nhưng bọn Châu Triều Châu Thăng bị bắt, bọn chúng lấy hàng đâu ra, bởi thế cô đoán hần hần ta có thể có nguồn cung cấp khác, quả nhiên sau đó lôi ra được 'chị Nghê'. Lúc Châu Kỳ đang giao dịch với chị Nghê thì bị bắt giữ, chúng tôi đã điều tra từ chỗ chị Nghê này, phát hiện đúng là cô ta thuộc về tập đoàn ma túy khác, thiên về chế tạo ma túy loại mới, tập đoàn này chính là công ty sản xuất đồ da Sách Phi."

"Sách Phi là một công ty sản xuất đồ da quy mô nhỏ, chuyên sản xuất túi xách và giày dép nam nữ, bên ngoài thì bán giày dép túi ví,

nhưng thực chất lại là nhà máy sản xuất ma túy, giấu ma túy dưới đế giày hoặc trong lớp lót túi ví, mượn những thứ đồ này mà vận chuyển ra ngoài."

"Từ chỗ chị Nghê chúng tôi đã không chế được công ty này, nhưng trong lúc thẩm tra thì phát hiện, Thương Kỳ và Ngô Man Man đang cố gắng thiết lập quan hệ với công ty này. Theo tổng phụ trách của bọn chúng nói, Thương Kỳ và Ngô Man Man có ý định hợp tác với bọn chúng, hẹn gặp ở Macau." Kiều Trạch đưa tài liệu cho cô, nghiêng người cầm ly nước lên hớp một hớp, lúc này mới nói tiếp, "Nên lúc ấy tôi mới lấy thân phận là tổng giám đốc Tác Phi, dẫn cô đến Macau, gặp mặt bọn họ một lần."

"Với công việc này của họ, điều tối kỵ chính là để lộ ra ngoài, tuy Thương Kỳ với Ngô Man Man liên hệ trực tiếp với ông chủ của Sách Phi, nhưng bọn họ cũng chỉ nghe biết ông chủ Sách Phi mà thôi, thậm chí còn chưa từng thấy mặt, càng không nói đến việc những nhân viên khác trong Sách Phi."

"Thế nên với thân phận tổng giám đốc của tôi, chỉ cần có thể đối đáp ám ngữ được là bọn họ có thể nhận ra thân phận của tôi." Kiều Trạch nói xong nhìn về phía cô, "Cô cho là, với sự khôn khéo của Ngô Man Man, thật sự chỉ dựa vào mấy câu cô nói mà cô ta đã thành thật với cô ư?"

Lộ Miểu lúng túng, lúc đó anh đề phòng cô nên không nói gì nhiều với cô, chỉ bảo cô thiết lập quan hệ với Ngô Man Man, đương nhiên cô dựa theo cách của mình.

"Thị trường ma túy loại mới đối với tập đoàn ma túy sau lưng Hoắc tổng mà nói, có lẽ là thị còn khá kém, bọn họ gấp rút muốn

mở rộng thị trường này, mà sự tồn tại của Sách Phi đã bù lại chỗ thiếu sót của chúng, nên mới tức tốc muốn hợp tác."

"Còn một khả năng nữa, có thể Thương Kỳ và Ngô Man Man vất Hoắc tổng sang một bên tự mình làm ăn, Sách Phi là đối tượng hợp tác vô cùng tốt nếu làm ăn riêng lẻ, cũng có thể bọn họ muốn lợi dụng Sách Phi vu oan Hoàng Thường, triệt để mượn tay ông ta loại bỏ Hoắc tổng."

"Bất kể là tình huống gì, Thương Kỳ với Ngô Man Man đều gấp rút muốn hợp tác với Sách Phi, với tư cách ông chủ của Sách Phi, tôi là tấm phao nổi duy nhất mà bọn họ có thể móc nối được, nên bọn họ không thể không vin vào tôi đây." Kiều Trạch nâng mắt nhìn cô, "Thật ra sách lược của họ cũng giống như tôi, xuống tay từ chỗ phụ nữ. Nên Ngô Man Man cũng cấp tốc muốn thiết lập quan hệ với cô, cô chủ động tìm cô ta, cho cô ta tín hiệu Sách Phi có ý hợp tác cùng bọn họ. Chỉ là..."

Hai tay Kiều Trạch chậm chậm vòng trước ngực, nghiêng đầu nhìn cô: "Với bạn giường nằm cùng là cô mà nói, cô ta không rõ quan hệ giữa tôi và cô, nên mới án binh bất động trước, thiết lập quan hệ bình thường với cô."

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch nhìn cô bất động: "Cô chỉ cần nói thẳng một câu là vợ tôi, hoặc là bạn gái tôi, có phải chuyện này đã đồn đi nhiều rồi không?"

Lộ Miêu: "..."

Cô lúng túng đỏ mặt: "Anh có nói gì đâu, làm sao tôi biết phải đóng vai tình nhân chứ, còn không phải trông Ngô Man Man cũng chẳng phải bạn gái chính quy của Thương Kỳ, nên mới nghĩ cách để cô ta sinh lòng đồng cảm, nên mới nói tôi và anh chỉ là quan hệ bạn giường à."

Kiều Trạch: "Ngủ cũng đã ngủ rồi, còn muốn nói cái gì nữa?"

"Nam nữ trẻ tuổi chung phòng, người bình thường không phải đều suy nghĩ là người yêu của nhau sao?" Kiều Trạch lại bồi thêm một câu.

Lộ Miêu: "..."

Một lúc sau cô mới ghen ngào nói: "Vậy không lẽ sau đó tôi đi làm phục vụ là vô ích rồi?"

Kiều Trạch đưa mắt nhìn cô: "Không, cô kiếm được tiền."

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch thấy mặt cô đỏ bừng lên, không trêu cô nữa: "Thật ra cô làm vậy cũng không sai. Ít nhất đánh bậy đánh bạ lại giúp tôi tránh được Hoàng Giai Ngâm, cho tôi thêm thời gian tranh thủ, tránh trước khi hợp tác lại khiến Ngô Man Man phát hiện ra quan hệ của tôi với Hoàng Giai Ngâm."

"Chính xác mà nói, chuyện xảy ra đầu năm tôi không để lộ ra ngoài, nhưng đã bị nghi ngờ. Trong mắt Hoàng Thường với người của ông ta, có thể tôi là cảnh sát, một khi Hoàng Giai Ngâm xác nhận tôi, tất Thương Kỳ và Ngô Man Man sẽ cảnh giác nghi ngờ, hợp tác giữa cô ta và Sách Phi có thể sẽ đứt đoạn, cấu nôi để chúng ta đến gần hơn cũng bị cắt đứt."

"Nhưng thành phố An chỉ rộng chừng này, hơn nữa Hoàng Giai Ngâm đã nghi ngờ bóng lưng tôi, sớm muộn gì tôi cũng phải chạm mặt Hoàng Giai Ngâm, nên trước khi giáp mặt cô ta, chúng ta nhất định phải hợp tác xong xuôi với bọn họ."

"Đây không chỉ là cơ chế xây dựng hợp tác, mà song song với đó, với thân phận 'ma túy' Sách Phi đã cho tôi lý do giấu tên tuổi để đứng trước mặt Hoàng Thường với Hoàng Giai Ngâm, như thế tôi mới có thể quang minh chính đại đến gần vụ án này. Nếu không..."

Anh nhìn cô một cái: "Chỉ bằng một mình cô lăn xả trong đó, có thể kết cục Trương Toàn sẽ là kết cục của cô. Anh ta cũng là người của chúng tôi."

Kiều Trạch trầm mặc một lúc, rồi giọng thấp xuống: "Chúng tôi tổng cộng ra ngoài năm người, bây giờ còn sống, trừ tôi ra thì chỉ còn lại một người."

Theo bản năng Lộ Miêu nhìn anh: "Người còn lại tên gì?"

Kiều Trạch không nói rõ cho cô biết: "Tự mình nhìn đi."

Rồi thở dài một hơi, đứng lên: "Cơ bản vụ án chính là thế, vốn hôm đi gặp đội trưởng Hình sẽ do chú ấy nói cho cô biết về kế hoạch hành động 075, nhưng đội trưởng Hình lại lo đến vấn đề thính lực của tôi, lo tôi vừa phân tích lại sẽ khó khăn mà bỏ sót, nên mới để tôi nói cho cô biết."

"Vốn tôi chọn cô, chính là nhìn trúng việc cô và tôi có thể dễ dàng trao đổi, còn những thứ khác thật sự không dám trông cậy, nhưng sau khi khảo sát xong, tôi phát hiện cô có không ít chỗ đáng khen."

Lộ Miểu đứng lên theo: "Tôi vốn nói mình không kém cỏi mà, anh không nên loại tôi."

Kiều Trạch hừ một tiếng, không nói gì.

"Bước tiếp theo sẽ tập trung săn sói. Cô vẫn phải đến công ty Ngô Man Man, bên chỗ tôi cũng sẽ đàm phán với Thương Kỳ, mọi hành động trong kế hoạch đều nghe theo tổ chức chỉ huy, không được tự ý hành động, cũng không được để xảy ra bất kỳ thương vong nào. Một thời gian nữa sẽ có cuộc họp chính thức nghênh đón, đến lúc đó đội trưởng Hình sẽ giới thiệu những người khác cho cô làm quen."

Anh cúi đầu nhìn đồng hồ: "Không còn sớm nữa, cô nghỉ ngơi sớm đi. Có lẽ ngày mai Ngô Man Man sẽ hẹn cô đây."

Quả nhiên chiều hôm sau Ngô Man Man gọi điện cho cô, nhưng không phải hẹn cô, mà Từ Gia Diên đã xảy ra chuyện.

Cô ta ở quán bar gọi cho cô, nói mình ở quán bar thì gặp Từ Gia Diên, anh một mình uống say khướt, gọi điện cho Từ Gia Thiên thì không được.

Lộ Miểu đoán có lẽ chuyện của Thương Kỳ đã đả kích anh, cả đêm qua cô gọi anh không nghe máy, đến tối cũng không gọi lại, điều này không giống tác phong của Từ Gia Diên.

Anh sẽ không bao giờ không nhận cuộc gọi của cô, cho dù bận việc mà bỏ lỡ, thì ngay khi anh nhìn thấy cuộc gọi nhớ sẽ lập tức gọi lại cho cô, chứ không giống lần này, không nghe máy, cũng không gọi lại.

Tối qua cô bàn công việc với Kiều Trạch đến tận khuya, sau đó lại bỏ thời gian ra tìm hiểu về vụ án, mãi bận rộn mà quên mất chuyện gọi cho Từ Gia Diên, bây giờ nghe Ngô Man Man nói thế, cô hơi lo về anh, dặn cô ta trông anh giúp cô, sau đó cúp điện thoại, nhanh chóng thay quần áo giày dép, ném một câu "tôi có chút chuyện ra ngoài đã, tối nay có thể không thể ăn cơm, anh không cần chờ" lại cho Kiều Trạch ở phòng bên cạnh, sau đó bước ra cửa, hoàn toàn không cho anh cơ hội phản ứng.

Kiều Trạch đang bận, nghe thấy tiếng bèn quay đầu nhìn ra cửa, nhưng đã không thấy bóng cô đâu.

Anh cầm điện thoại, gọi cho cô: "Đi đâu?"

"Tôi đến quán bar, vừa nãy Ngô Man Man mới gọi cho tôi."

Cô nói chậm, nói nửa câu mà cứ như nói cả một câu, còn chưa kịp nói hết nửa câu cuối thì Kiều Trạch đã tiếp lời: "Ừ, cô chú ý an toàn, có việc thì gọi."

Anh cúp máy, tiếp tục làm việc.

Bảy giờ tối, Kiều Trạch đã làm việc xong liền chuẩn bị cơm tối thơm tắt, nhưng không thấy người về, anh lại gọi cho Lộ Miêu.

"Máy giờ thì về?" Anh hỏi.

"Tôi không biết nữa. Có thể tối nay không về."

Kiều Trạch: "..."

Anh nhú mày: "Vì sao không về?"

"Anh tôi say rồi." Lộ Miêu nói, nhìn thấy xe đã đến dưới nhà Từ Gia Diên, liền cố sức đỡ Từ Gia Diên xuống xe.

Lúc cô đến quán bar thì Từ Gia Diên đã say đến mức không biết trời trăng là gì, còn ở đẳng đỏ diện cuồng rót rượu, trên bàn trước mặt lăn lóc mười mấy vỏ chai rượu, khuyên mãi không được, cuối cùng vẫn nhờ Ngô Man Man với Thương Kỳ giúp cô đỡ người lên xe.

Bây giờ cô đang đưa Từ Gia Diên về, cô không biết bây giờ biệt thự nhà họ Từ thế nào, không dám đưa anh về chỗ đó, cuối cùng đổi thành căn nhà lân trước anh để cô đến ở.

Chìa khóa nhà vẫn còn trong tay cô, cô quên trả lại anh.

Lúc này Từ Gia Diên đã say đến mức không rõ thần trí, cả người gần như ngã dựa vào cô, nhưng mang máng còn nhận ra được Lộ Miêu, gọi cô một tiếng không rõ ràng: "Miêu Miêu?"

Ở đầu dây Kiều Trạch không nghe thấy Từ Gia Diên lẩm bẩm, nhưng toàn bộ sự tập trung đều dừng ở câu "anh tôi say rồi" của Lộ Miêu, lập tức nhú mày: "Bây giờ cô đang ở với Từ Gia Diên?"

"Tối nay cô muốn ở bên chỗ anh ta?"

"Đúng thế..." Lộ Miêu gắng sức đáp, "Anh ấy ở quán bar uống rượu, không liên lạc được người nhà bạn bè của anh ấy, nên tôi đưa anh ấy về, có thể tối nay phải ở lại chăm sóc nữa."

Thấy Từ Gia Diên vẫn gọi tên cô, môi cũng đã tiến đến phía sau cổ, cô lại dùng hết sức đẩy đầu anh ra, vừa đỡ anh đi vào thang máy, vừa nói với Kiều Trạch: "Tôi cúp máy trước đây, anh ấy nặng quá."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 71

Kiều Trạch gọi lại lần nữa nhưng không ai bắt máy.

Anh đặt điện thoại xuống, cầm đũa lên, mắt nhìn một bàn đầy đồ ăn, rồi lại đặt đũa xuống, cầm điện thoại lên, trầm ngâm nhìn màn hình một lúc, sau đó gửi tin nhắn cho Ngô Man Man: "Cô Ngô, chiều nay Lộ Miểu có đưa anh trai cô ấy về, có thể gửi tôi địa chỉ nhà của anh trai cô ấy không?"

Ngô Man Man nhận được Trương Nhiên này của Kiều Trạch thì rất ngạc nhiên, không ngờ Kiều Trạch lại tìm mình để biết hành tung của Lộ Miểu, hơn nữa không phải hỏi cô ta có biết hay không, mà trực tiếp hỏi vào chỗ quan trọng.

Lập tức cô ta gọi điện thoại lại cho anh.

Kiều Trạch ngắt máy, nhắn tin lại: "Xin lỗi, bây giờ tôi không tiện nhận điện thoại, cô nhắn tin lại tôi là được."

Ngô Man Man đưa tin nhắn cho Thương Kỳ xem, cười nói: "Nhìn đi, tổng giám đốc Kiều cũng khá dễ bụng con nhóc Lộ Miểu đó chứ."

Nghĩ ngợi một lúc, cuối cùng vẫn bán mặt mũi cho Kiều Trạch, gửi địa chỉ nhà Từ Gia Diên đến, rồi bổ sung một câu: "Tôi mới giúp cô ấy đỡ Từ Gia Diên lên xe thì nghe cô ấy hỏi tài xế có đến chỗ này được không, còn cụ thể có phải chỗ đó hay không thì tôi không rõ, số phòng với dãy nhà cũng không chắc."

Kiều Trạch nhanh chóng nhấn lại: "Không sao, cảm ơn."

Xoay người cầm lấy chìa khóa xe trên bàn, đi ra cửa.

Trên đường đi, Kiều Trạch gửi tin nhắn thoại wechat cho Thẩm Kiêu, nhờ cậu ta hỗ trợ điều tra giùm bắt động sản của Từ Gia Diên ở khu vực gần biển mà vừa rồi Ngô Man Man mới gửi cho anh.

-

Kết thúc cuộc gọi với Kiều Trạch xong, Lộ Miêu để điện thoại vào trong túi xách, đỡ Từ Gia Diên về nhà.

Chỗ anh ở bên này không cao lắm, phòng ở tầng năm, không gian mở rộng rãi, tất cả đều là cửa sổ sát đất.

Từ Gia Diên uống quá nhiều, vừa vào nhà liền đẩy Lộ Miêu ra, che miệng lão đảo vào nhà vệ sinh nôn.

Lộ Miêu rót cho anh ly nước để anh súc miệng.

Nôn xong thì Từ Gia Diên có đỡ hơn, nhận lấy ly nước súc miệng, dù người còn nấc rệu nhưng nhìn đã có phần tỉnh táo.

Súc miệng xong anh liền đưa lại ly nước cho Lộ Miêu, không nói gì, chỉ nhắm chặt mắt, tay xoa ấn đường, cúi đầu dựa vào bồn rửa mặt.

Lộ Miêu lo lắng nhìn anh: "Anh không sao chứ?"

Từ Gia Diên lắc đầu, bàn tay mệt mỏi đỡ lấy trán.

"Hay là em đưa anh đến bệnh viện nhé?" Lộ Miêu hỏi, xoay người đặt ly nước xuống.

Từ Gia Diên không nói gì, chỉ nắc một cái.

Cô không rõ là anh chưa tỉnh hẳn, hay là không muốn nói chuyện.

Anh đứng đó một lúc, rồi lão đảo đẩy cô ra, đi ra phòng khách, bước chân xiêu vẹo, có mấy lần như suýt ngã.

Cô đi đến đỡ anh, anh lại dùng sức đẩy cô ra, người ngã vật lên sô pha.

Lộ Miêu nhìn anh như thế, không có cách nào để mặc anh được, có rất nhiều người say chỉ vì không có ai ở bên chăm sóc, khi nôn bị ngạt khí quản mà chết.

Cô lấy điện thoại ra định gọi cho Từ Gia Thiên, trông thấy cuộc gọi nhờ của Kiều Trạch nhưng không có thời gian gọi lại cho anh, trượt danh sách tìm số điện thoại gọi Từ Gia Thiên, nhưng vẫn không ai bắt máy.

Cô đặt điện thoại lên bàn, nhìn sang Từ Gia Diên bên cạnh.

Từ Gia Diên nằm nghiêng trên sô pha, tay ôm lấy cổ, nhắm chặt hai mắt, tựa như đang cố kiềm chế cảm giác buồn nôn, sắc mặt tái nhợt đau đớn.

Lộ Miêu ngồi xổm trước mặt anh, thử vỗ vai anh: "Anh à?"

Anh thoáng mở mắt ra, nhìn thấy là cô, cuối cùng đáp lại cô ba chữ: "Anh... không sao."

Cơ thể mệt mỏi dựa vào cô.

Lộ Miêu bất đắc dĩ đỡ anh ngồi lại trên sô pha lần nữa.

"Anh nghỉ ngơi đi đã, để em nấu trà giải rượu cho anh." Cô khẽ dặn dò, đứng dậy tìm trà giải rượu.

Bình thường căn nhà bên này của Từ Gia Diên không có người ở, nên không có trà giải rượu thông thường, Lộ Miêu chỉ tìm được chút gừng trong nhà bếp, cô đành nấu cho anh bát trà gừng nóng, trên mạng nói cái này cũng có tác dụng giải rượu.

Cô bung bát trà gừng đến, Từ Gia Diên vẫn còn nằm trên sô pha, nằm ngã xiêu vẹo trên ghế, áo khoác còn chưa cởi, giày cũng chưa tháo, chân không đắp, mà nay trời lại lạnh.

Lộ Miêu đặt trà gừng xuống, tìm chân móng đắp lên cho anh, vừa mới cúi người định thay giày cho anh thì bỗng nhiên Từ Gia Diên giữ chặt lấy cổ tay cô, Lộ Miêu còn chưa kịp phản ứng đã xảy ra chuyện gì thì cả người đã bị kéo ngã ngồi trên người anh.

Cô luống cuống muốn bò dậy, nhưng Từ Gia Diên đã bóp chặt eo cô, anh dùng hết sức quật ngã cô, đặt cô dưới người anh.

Theo bản năng Lộ Miêu đưa tay chặn gương mặt đang áp sát dần của anh, vừa nôn nóng vừa tức giận: "Từ Gia Diên!"

Từ Gia Diên vẫn chưa tỉnh, chỉ theo bản năng đè lên cô, cầm lấy tay cô muốn ôm muốn hôn, cũng theo bản năng gọi tên cô, "Miêu Miêu" "Miêu Miêu".

Lộ Miêu thử đẩy anh, nhưng đẩy không được, anh vừa cao lại nặng, đè cô đến mức gần như không thể cử động, mắt thấy anh sắp hôn mình, trong lòng cuống quýt, tay vững vẫy thoát đi, cầm lấy tay anh xoay một cái, bất thành linh ném anh qua vai.

Từ Gia Diên bị ném ngã ra trên sàn, người thoáng lạng đi, rồi đột nhiên trở nên hung hãn, nhào về phía Lộ Miểu, cô nghiêng người né đi, tay anh dồn sức đánh úp về phía cô, rõ ràng say ngất cần câu, nhưng động tác thì cực kỳ nghiêm túc, thậm chí còn dùng hết lực, quyết tâm muốn bắt lấy cô.

Cô tránh đi, anh từng bước ép sát, lúc ép đến sát cửa sổ, tay anh vẫn nắm lấy tay cô, bóp chặt đẩy cô đè lên cửa sổ, ép cô không thể cử động.

"Từ Gia Diên!" Lộ Miểu tức giận gọi anh một tiếng, rõ ràng đôi mắt ấy vẫn đang mơ mang, nhưng cơ thể lại không giống kẻ say chút nào.

Anh nấc một cái, mùi rượu theo hơi thở phả đến.

"Miểu Miểu, Miểu Miểu, vì sao lúc nào em cũng từ chối anh, anh hi sinh vì em nhiều như thế kia mà, rốt cuộc anh thua hán ta chỗ nào? Hả?" Anh chất vấn mang theo hung ý, rượu đã khiến anh trở nên hung hãn, lấy đi mất vẻ dịu dàng thường ngày, thậm chí anh còn bóp chặt cầm cô, để cô ngẩng đầu nhìn anh, "Em nói đi, anh chưa đủ tốt với em phải không? Cả đời này anh đều vì em cả, em không thể nhìn thẳng anh được ư?"

"..." Lời của anh cô hoàn toàn không hiểu, cảm cô bị anh bóp đau, trong giọng nói tiến đến gần của anh mang theo vẻ bất lực mệt mỏi, vừa tàn nhẫn lại vừa đau đớn.

Cô hoàn toàn không hiểu nổi anh lại trút tất cả đau đớn của mình lên cô, cái gì gọi là anh hi sinh nhiều như thế cho cô, cái gì gọi là cả đời này anh đều vì cô, từ lúc quen nhau cho đến nay, trừ chuyện lần đó của Lộ Tiểu Thành ra, đúng lúc anh gọi điện đến, cô mới cầu

cứu anh, nhiều năm như thế rồi, quan hệ giữa bọn họ cũng không sâu lắm, cùng lắm là anh cố chấp gửi phí sinh hoạt vào thẻ của cô, và thỉnh thoảng liên lạc với nhau.

Đêm hôm đó cô đã hôn mê bất tỉnh trước khi anh đến, khi tỉnh lại thì đã là sáng hôm sau, cô ở bệnh viện, anh đang ngồi trước giường chăm sóc cô, anh nhìn không khác thường ngày là bao, còn mỉm cười an ủi cô, cô không sao cả, khi anh tới thì cảnh sát đã đến rồi, nhưng không thấy Lộ Tiểu Thành đâu.

Chợt Lộ Miêu nhớ lại sáng ngày nào đó, Trần Kỳ xông tới, cho cô một cái bạt tai mà không phân biệt đúng sai.

Cô vẫn cho rằng, vì cô và Từ Gia Diên gần gũi quá, vì cô làm phiên dịch Từ Gia Diên nên cô mới như thế, nếu không phải...

Đột nhiên Lộ Miêu bắt đầu thấy sợ và bất an.

"Anh..." Cô trở tay bắt lấy tay anh, "Có phải anh còn giấu em chuyện gì không?"

Từ Gia Diên không trả lời cô, bỗng hung hăng muốn hôn cô, tay giữ chặt lấy trán cô, muốn hôn cô đến điên rồi.

Cô lắc đầu né đi, không để anh hôn, vừa cuống lên quát anh, môi anh rơi lên má cô, ngay sát tai.

Anh hơi dừng, rồi sau đó cắn lên cổ sau tai cô, không phải hôn, chính xác là cắn mạnh một cái, lại cắn thật cắn lên chỗ động mạch nổi lên, rồi động tác mê loạn này dừng lại.

Vừa đúng lúc xe Kiều Trạch đến dưới lầu, đang xuống xe, cách một khoảng ngẩng đầu nhìn lên trên, định xác định từ đèn cửa sổ

xem có phải người ở đó hay không, vừa ngẩng đầu lên đã thấy hai bóng người đang dây dưa ngay trước cửa kính.

Ánh đèn trong căn phòng rộng cắt hai bóng người đang dây dưa thành hai bóng đen, từ cái bóng chỉ nhìn thấy Lộ Miêu dựa sát vào cửa sau lưng, mái tóc dài xõa tung, tay Từ Gia Diên đặt lên cửa sổ, giữ chặt lấy trán cô, đầu anh chôn bên cổ cô, làm cô hơi ngửa đầu ra sau, để lộ ra một mùi tình dục nồng nặc kịch liệt.

Đồng tử Kiều Trạch bỗng co lại, hầu kết lên xuống dữ dội, anh dờ mắt, lấy điện thoại ra gọi cho Lộ Miêu.

Điện thoại đặt trên bàn rung lên.

Từ Gia Diên nhắm chặt hai mắt, khàn giọng khẽ nói một câu "xin lỗi", anh buông cô ra.

Lộ Miêu mấp máy môi, đẩy anh ra, đi nghe điện thoại.

Anh dựa vào cửa sổ không nhúc nhích.

Lộ Miêu trông thấy hai chữ "Kiều Trạch" thì lập tức nghe máy: "Alo?"

"Mở cửa." Anh nói, giọng điệu nặng nề mà lại bình tĩnh.

"..." Lộ Miêu chần chừ nhìn cửa, "Anh... ở đâu thế?"

Kiều Trạch: "Cô ở đâu thì mở cửa ở đó."

"..." Lộ Miêu nắm điện thoại, do dự đi ra cửa, kéo mở cửa phòng.

Kiều Trạch đang cầm điện thoại đứng ở cửa, tròng mắt sẫm, rồi lại bình tĩnh.

Lộ Miêu ngạc nhiên: "Sao anh lại ở đây?"

Kiều Trạch cất điện thoại, nhìn vào trong phòng: "Anh cô chưa tỉnh sao?"

"Anh ấy..." Lộ Miêu không biết phải hình dung thế nào, "Nửa say nửa tỉnh."

"Lúc mới về có nôn một hồi, có lẽ có khá hơn chút." Cô nói đầy ngập ngừng, nhớ lại vừa nãy Từ Gia Diên nói mấy câu không rõ ràng, không biết có nên để anh vào nhà hay không.

Cô quay đầu lại nhìn Từ Gia Diên ở trong phòng, vừa nghiêng đầu một cái, chợt để lộ dấu đỏ trên cổ, đập vào mắt Kiều Trạch còn thêm nặng nề.

Con người anh co lại, ánh mắt dán chặt lên cổ cô.

Khi Lộ Miêu quay đầu lại thì phát hiện ánh mắt anh không được bình thường, theo bản năng giơ tay sờ cổ, cảm giác đau nhức truyền đến mới chợt nhớ ra vết cắn ban nãy của Từ Gia Diên, cô lập tức trở nên bối rối luống cuống, giống như bị bắt quả tang khi làm chuyện sai.

"Tôi..." Cô không biết nên giải thích thế nào, liệu có cần giải thích không, đang còn bối rối thì Kiều Trạch đã nhìn vào trong phòng, "Anh ta không sao chứ?"

Giọng anh vẫn bình thản như trước, trong nháy mắt đã khiến sự bối rối của cô lắng xuống, ngược lại khiến cô càng thêm suy nghĩ nhiều.

Cô hoàn toàn không đoán được tâm tư của anh, nhin không được lén nhìn trộm anh, sắc mặt bình tĩnh, dường như không để dấu răng trên cổ cô vào mắt, bỗng cô vì chút tâm tư bối rối ban nãy của mình mà xấu hổ, không tự nhiên gật đầu: "Khá rồi."

Để người đi vào nhà.

Từ Gia Diên đã sớm dựa lưng vào cửa sổ ngồi trên đất, hai mắt nhắm chặt, vẫn không ngừng nắc rượu như cũ, không giống vẻ điên cuồng mất kiểm soát như khi nãy.

Lộ Miêu nhẹ nhàng gọi anh một tiếng, không dám đến gần anh, sợ anh đột nhiên phát điên, ngay trước mặt Kiều Trạch lại giở trò với cô.

Từ Gia Diên lặng lẽ mở to mắt, ánh mắt vẫn mơ màng không rõ.

Anh không chào hỏi, chỉ dùng sức vịn cửa sổ đứng lên, lắc la lắc lư bước đến, đi qua Kiều Trạch, đi qua Lộ Miêu.

Theo bản năng Lộ Miêu rụt về phía sau Kiều Trạch.

Động tác của Từ Gia Diên dừng lại, nhìn cô một cái, khóe miệng cong lên nụ cười, không biết là chế giễu hay đang cười cô, nụ cười ấy dừng trong mắt cô khiến cô có chút khó chịu, cần môi không dám nhìn anh.

Kiều Trạch đưa lưng về phía hai người, không cần quay đầu anh cũng biết Từ Gia Diên đã dừng lại, cũng biết anh ta đang nhìn Lộ Miêu, và cả dáng vẻ của Lộ Miêu khi nhìn anh ta.

Nhất cử nhất động của họ, đều phản chiếu lên cửa kính ở đối diện.

Từ Gia Diên lại nấc rượu, không đáp lại hai người họ, quay về phòng, "sầm" một tiếng đóng cửa lại.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô: "Tối nay cô có cần ở lại không?"

Lộ Miêu hơi do dự, rồi lắc đầu.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 72

Tay anh giơ ra đặt lên vai cô: "Đi thôi."

Lộ Miêu mới đi hai bước thì bước chân chậm lại.

Cô nhớ những lời anh nói ban nãy, từng câu từng chữ, tựa như đâm xuyên vào lòng, khiến bước chân cô nặng nề không cách nào đi được nữa...

Cho đến nay cô rất sợ khi nhận ơn của Từ Gia Diên, lần nào cô cũng không dám đón nhận sự sắp xếp của anh, chính là sợ mình mắc nợ nhân tình, cô không có cách nào tiếp tục từ chối anh một cách đúng lý hợp tình được. Cô hiểu sự mạnh mẽ trong tính cách của anh, chỉ cần anh cho là tốt cho cô, thỉnh thoảng anh sẽ cố chấp với sự sắp đặt của mình, chính là lần điền nguyện vọng trong năm học lại đó, anh gần như ngăn cô điền những ngành liên quan đến trường cảnh sát, anh nói việc này quá nguy hiểm, anh không hi vọng cô lại xảy ra chuyện.

Lúc đó cô không tranh chấp với anh, cô cũng ngang bướng không chịu, anh cứu cô, cũng im lặng làm bạn với cô hơn một năm, cho dù thời gian gặp nhau không nhiều lắm, nhưng thỉnh thoảng sẽ xuất hiện trước cổng trường, cùng cô đi ăn, cùng cô tâm sự. Anh như một người anh trai ấm áp, khi cô khó chịu hay mù mịt thì anh đều phân tích, an ủi cô, cổ vũ cô, căn bản cô không có lập trường để tranh chấp với anh. Ngày đó cô khóc lóc cầu xin anh, nhưng anh vẫn thờ ơ, gần như cố chấp ép cô điền nguyện vọng theo trường mà

anh đã sắp xếp, sau đó vẫn là cô lừa anh sửa lại ngành học, sau khi thư thông báo đến, thì chuyện đã rồi.

Sau đó khi anh muốn chi trợ học phí cho cô thì cô không cần, dù anh sắp đặt gì cho cô cô cũng không đón nhận. Anh muốn cùng cô nói chuyện, ăn cơm, đi dạo, hoặc có chuyện gì tìm cô thương lượng, cô đều theo anh tất, nhưng chỉ riêng ban ơn này, cô không dám nhận nữa. Cô cảm thấy, chỉ cần cô và anh duy trì khoảng cách bạn bè anh em là được rồi, thỉnh thoảng liên lạc, thỉnh thoảng ăn cơm, không ai ban ơn cho ai, cũng không ai nhận ơn của ai, không quá gần gũi, cũng không xa cách.

Cô nghĩ đây mới là quan hệ thích hợp nhất giữa cô và anh. Anh ôm tâm lý mắc nợ với cô, cô không muốn để anh cảm thấy áy náy hay nợ cô điều gì.

Cô không biết, tình cảm này rồi sẽ biến thành tình yêu, đến mức khi cô đối mặt với chất vấn của anh, cô không thể nào trả lời được, cô cứ vậy để mặc anh mà đi, thì cô chính là kẻ vô lương tâm không tim không phổi.

Lộ Miêu dừng bước.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô.

Cô cup mắt.

"Tôi muốn ở lại chăm sóc anh ấy." Cô nói.

Kiều Trạch nhìn chằm chằm cô một lúc: "Cô nghiêm túc?"

Lộ Miêu khẽ gật đầu: "Anh ấy... là anh trai tôi, giờ say đến mức đó, tôi không thể mặc kệ anh ấy được."

Hầu kết Lộ Miểu lăn lăn, anh quay đầu đi.

"Cô chú ý an toàn."

Bình tĩnh dứt lời, rồi xoay người bước đi.

Lộ Miểu nhìn chăm chăm cánh cửa một lúc lâu, không thể nói rõ là cảm giác gì, có khó chịu, cũng có trăm mối ngổn ngang, cô không thể nói rõ được. Nhưng đó là Kiều Trạch, một Kiều Trạch nghiêm khắc bình tĩnh, thậm chí cô còn không biết anh đột ngột xuất hiện ở đây, có phải lo cô ảnh hưởng đến công việc hay không, nhưng lời nói thái độ của anh, lại không khiến cô có cảm giác như thế.

Cô với anh, dường như chỉ là công việc hợp tác không cho phép xảy ra bất cứ sai lầm gì.

Nhưng, nếu như thế, vậy tối hôm đó ở khách sạn...

Lộ Miểu không đoán ra được ý nghĩ của Kiều Trạch, hơi buồn trong lòng, ủ rũ đóng cửa lại.

Cô ngồi nguyên một đêm trên sô pha.

Sau nửa đêm, Từ Gia Diên lại nôn thêm một trận nữa, người đang ngủ bỗng tỉnh dậy nôn trong phòng, nôn xong lại nằm xuống ngủ tiếp, bất tỉnh nhân sự.

Cả đêm giày vò cô đến mệt mỏi, tờ mờ sáng mới dựa vào ghế chợp mắt ngủ một lát, cho đến lúc tiếng cửa mở vang lên, lúc này mới bị đánh thức.

Từ Gia Diên ngủ một đêm dậy, đã hoàn toàn tỉnh rượu, dường như cũng quên luôn chuyện tối qua, anh day day ấn đường đẩy cửa bước ra, trông thấy Lộ Miêu thì nghi ngờ gọi cô một tiếng: "Miêu Miêu?"

"Sao em lại ở đây?" Anh hỏi.

Lộ Miêu không rõ có phải anh không nhớ thật hay không.

"Tối qua anh say, em đưa anh về." Cô nói, đứng dậy, "Anh không sao chứ?"

Từ Gia Diên: "Không sao."

Lộ Miêu gật đầu, cúi người cầm lấy điện thoại: "Anh không sao là được rồi, em về trước đây."

Từ Gia Diên ngăn cô lại: "Ăn sáng với anh đi."

Lộ Miêu lắc đầu từ chối.

"Lát nữa em còn phải đi làm, sắp muộn giờ rồi, cả người em giờ khó ngủi quá, phải về nhà thay quần áo đã."

Từ Gia Diên gật đầu: "Anh đưa em về."

Đang định lấy chìa khóa xe thì lại bị Lộ Miêu từ chối.

"Em tự bắt xe là được rồi."

Từ Gia Diên nhìn chăm chăm cô một lát, không kiên trì nữa: "Nhớ chú ý an toàn."

Lộ Miêu gọi xe về đến nhà thì mới bảy giờ sáng, hôm nay cô chính thức đến công ty Kỳ Tấn của Thương Kỳ báo danh, hôm qua đến quán bar tìm Từ Gia Diên thì thuận tiện ấn định thời gian với Ngô Man Man.

Chăm sóc Từ Gia Diên cả một buổi tối, xông cô một thân đầy mùi rượu và ô uế, khiến cô khó chịu cả người.

Lúc cô về đến nhà, không ngờ Kiều Trạch lại ở trong phòng khách, đang ăn sáng, mặt không chút thay đổi.

Thấy cô đẩy cửa ra, anh ngẩng đầu nhìn cô một cái.

"Về rồi à?" Anh hỏi.

Lộ Miêu gật đầu, cẩn thận nhìn anh.

Kiều Trạch không nhìn cô nữa, cúi đầu tiếp tục ăn sáng, vừa ăn vừa đọc báo.

Lộ Miêu lúng túng, cảm thấy vẫn cần phải báo cáo tiến độ công việc với anh: "Lát nữa tôi đến công ty Thương Kỳ báo danh."

Kiều Trạch "ừ", không nhìn cô.

Lộ Miêu mấp máy môi, cũng không nói gì thêm, xoay người về phòng tìm quần áo tắm rửa, lúc đi qua phòng khách thì Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô một cái.

"Mới về mà vội vàng tắm làm gì?"

Lộ Miêu mất tự nhiên: "Không thoải mái..."

Đột nhiên anh đặt đũa xuống cái "cạch", ngẩng đầu nhìn cô, mặt không đổi sắc đánh giá cô từ đầu đến chân rồi lại từ chân đến đầu, rồi quay đầu đi chỗ khác.

Lộ Miêu thấy anh không nói gì, cũng không còn thời gian mà chần chừ, liền bước nhanh vào phòng tắm.

Kiều Trạch ngồi yên không nhúc nhích, khước miệng mím chặt, nhiều lần cầm đũa lên lại ném cái "cạch" xuống.

Anh nhắm chặt hai mắt, khẽ thở hắt ra, đứng lên quay về phòng.

Lộ Miêu tắm xong thì Kiều Trạch đã không còn ăn nữa, thấy anh ở trong phòng, cũng không dám quấy rầy quay về phòng vội vàng chải tóc, trang điểm trang nhã rồi ra cửa.

Trước khi đi cô chào anh, anh chỉ đáp lại cô bốn chữ "chú ý an toàn".

Cô gần như đến công ty ngay trước khi quá muộn.

Ngô Man Man đến từ sớm, thấy sắc mặt cô không được tốt, bèn cười hỏi: "Cả đêm qua không ngủ à?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Cũng tạm thôi. Chỉ là chăm sóc người say mệt quá."

Ngô Man Man ngạc nhiên: "Tối qua em chăm sóc anh em cả đêm ư? Tổng giám đốc Kiều không tìm em sao?"

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn cô: "Sao đột nhiên lại nhắc đến anh ấy?"

"Anh ấy tìm địa chỉ ở chỗ chị mà." Ngô Man Man kể lại chuyện Kiều Trạch tìm cô ta đòi địa chỉ cho cô, cười mờ ám. "Tổng giám đốc Kiều vẫn khá dễ bụng đến em đấy nhé."

Vừa nói vừa cố ý ngẩng đầu nhìn cửa: "Chị thấy giám đốc Tô không có cơ hội rồi."

Lộ Miêu theo bản năng quay đầu lại, trông thấy Tô Minh đang đi vào.

Tô Minh cũng đang ngẩng đầu nhìn sang bên này, cười với Ngô Man Man: "Chị Man, để chị biết rồi à?"

Lộ Miêu cũng mỉm cười bắt tay với tm: "Sau này nếu có thiếu sót gì trong công việc, hi vọng giám đốc Tô bỏ qua cho."

Cô là làm trợ lý cho tm.

tm cũng không khách khí với cô: "Được rồi."

Xoay người cầm lấy xấp tài liệu trên bàn làm việc đưa cho cô: "Trước tiên làm quen quy trình công việc đã. là một hạng mục đầu tư mạo hiểm mà nhóm chúng ta bàn bạc gần đây, hôm nay cô cứ tìm hiểu cho kỹ, ngày mai chúng ta phải đến Quảng Châu."

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh ta: "Mai phải đi công tác sao?"

Ngô Man Man cười tiếp lời: "Giám đốc Tô của chúng ta nổi tiếng là làm việc mạnh mẽ mà, bất kể ai vào tay cậu ta đều không có khái niệm làm quen từ từ đâu, trực tiếp làm việc là nguyên tắc của cậu ta, quen chút là ổn thôi."

Lộ Miểu gặt đầu cái hiểu cái không, mất một ngày tiêu hóa tài liệu mà anh ta đưa cho cô.

Đến chiều tan làm, có một bữa tiệc nhỏ hoan nghênh người mới, thật ra cũng chỉ có cô là người mới.

Thương Kỳ với Ngô Man Man chủ động mời khách, có cả tm với thêm hai đồng nghiệp khác trong văn phòng, đặt một phòng ở nhà hàng, tính làm buổi chào mừng nhỏ.

Lộ Miểu không rõ liệu có phải chỉ đơn giản là bữa tiệc chào mừng hay không, để an toàn, lúc ra ngoài liền gọi điện báo hành tung cho Kiều Trạch, nói anh biết tối nay cô tụ họp với đồng nghiệp, có thể đến tối mới về, thuận tiện báo địa chỉ nhà hàng cho anh.

Kiều Trạch chỉ dặn cô chú ý an toàn, đừng uống say rồi cúp máy, chưa nói có cần sang đó hay không, mà cũng không nói thêm gì. Nhưng quả thật anh đã dặn đúng, đám Ngô Man Man trên bàn tiệc cứ thay nhau mời rượu cô.

Thật ra tửu lượng của Lộ Miểu khá tốt, nhưng không chịu nổi việc bọn họ cứ liên tục khích lệ thế này, uống hết lượt này lượt khác đâm ra hơi say, cũng may đầu óc còn tỉnh táo, ghi nhớ lời dặn của Kiều Trạch, kiềm chế không để mình quá chén, khi đầu phình lên thì lấy cớ vào nhà vệ sinh, móc cổ họng nôn hết ra.

Vừa nôn xong, điện thoại liền vang lên, là Từ Gia Diên gọi đến.

Lộ Miểu do dự rồi bắt máy.

"Anh à, có chuyện gì sao ạ?" Cô hỏi.

Từ Gia Diên: "Giờ em ở đâu?"

Lộ Miêu còn chút vướng mắc với chuyện tối qua: "Em đang ở ngoài ăn cơm với đồng nghiệp, có chuyện gì không ạ?"

Từ Gia Diên im lặng một lúc: "Miêu Miêu, anh muốn nói chuyện với em."

Lộ Miêu hơi do dự, thoáng lặng đi, rồi gật đầu: "Vâng."

Cô cũng muốn nói chuyện nghiêm túc với Từ Gia Diên.

Nửa tiếng sau Từ Gia Diên đến nhà hàng đón cô, trực tiếp vào phòng tìm cô.

Vừa đúng lúc Lộ Miêu kiểm cơ rời đi trước, không ảnh hưởng mấy đến bữa tiệc, Ngô Man Man và Thương Kỳ không giữ người lại.

Từ Gia Diên thấy má cô hây đỏ, bước chân hơi lằng lằng, nhúu mày lại: "Uống rượu hả?"

"Cũng tạm thôi." Lộ Miêu xoa nhẹ ấn đường, "Anh, có gì anh cứ nói thẳng đi, mai em còn đi công tác, muốn về sớm nghỉ ngơi chút."

"Ra ngoài chút đi." Từ Gia Diên nói, "Bớt men rượu đi đã."

Lộ Miêu gật đầu.

Từ Gia Diên cùng cô tản bộ dọc trung tâm mua sắm gần đó, trên đường đi không nói câu nào.

Đi được một vòng, đến khi sắp về lại cổng trung tâm, Lộ Miêu nhìn không được quay đầu nhìn anh: "Anh?"

Từ Gia Diên khẽ thở ra: "Tôi qua anh uống say có phải nói bậy bạ gì, hay đã làm chuyện gì không?"

Lộ Miêu ngáp ngừng, rồi gật đầu.

Anh nhìn cô im lặng một lúc: "Anh rất xin lỗi."

"Anh có thói quen không tốt là, hề uống say hành vi lại dễ quá đà, lại làm ra một ít chuyện không tưởng tượng được." Anh nói.

"Nhiều năm thế rồi, anh cam tâm tình nguyện chăm sóc em, muốn để cảm giác áy náy của mình vơi đi chút. Trong lúc đó, anh không phủ nhận mình đã nảy sinh tình cảm ngoài anh em với em, nhưng không sâu, thật ra phần nhiều chỉ dựa vào tâm lý áy náy trước kia, muốn chăm sóc em mà thôi. Nên em không cần vì từ chối anh mà có bất kỳ áp lực."

"Sự từ chối của em đối với anh mà nói, là chuyện trong dự đoán. Anh muốn dỡ bỏ đi tấm kính giữa chúng ta, đích thị là ôm chút tâm tư. Em đồng ý là tốt nhất, nhưng không muốn cũng không sao, vừa vặn để anh tỉnh táo lại từ nỗi nhớ nhưng không bình thường này, trở về tình cảm anh em như trước với em, đây đều là chuyện tốt đối với chúng ta."

Lộ Miêu không biết phải tiếp lời thế nào, bước chân sớm đã dừng lại trong vô thức, nhìn anh, rồi lại không biết nên trả lời anh ra sao.

Từ Gia Diên cười với cô, đột nhiên giơ hai tay ra, ôm lấy cô.

"Anh trai hi vọng em hạnh phúc." Anh nói nhỏ.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 73

Từ tôi qua lúc ở dưới nhà Từ Gia Diên, trong khoảnh khắc Kiều Trạch trông thấy hai người dán lên cửa ôm hôn kịch liệt, đột nhiên trái tim như bị người ta đập liên tục, đập đến mức tim anh rơi thẳng xuống.

Trong vòng một phút ngắn ngủn đi lên lầu, trong đầu anh chỉ lặp đi lặp lại hai câu nói, cô ấy yêu Từ Gia Diên? Thì ra cô ấy yêu Từ Gia Diên sao?

Hơn nữa ánh mắt xấu hổ lẩn tránh của cô khi nhìn dấu răng trên cổ, không ngừng tăng thêm suy đoán của anh.

Anh không sợ cô kém nhạy bén, nhưng lo rằng khi cô dần thoát khỏi cái chậm chạp đó, thì trong lòng cô đã có người khác mất rồi.

Khi cô nói mình cần ở lại chăm sóc anh ta thì lòng anh đã rơi xuống cùng cực, sự ung dung từ trước đến nay của anh đã bắt đầu trở nên không rõ ràng.

Từ Gia Diên làm bạn bên cạnh cô nhiều năm, bất tri bất giác thay đổi ảnh hưởng đến cô, anh không biết liệu có phải từ lúc anh không phát hiện ra thì cô đã yêu Từ Gia Diên rồi hay không, hoặc chỉ bởi vì thân phận "anh trai" của Từ Gia Diên và cả quá khứ giữa cô với nhà họ Từ, nên mới khiến cô đè nén phần tình cảm này lại, mà tôi qua chỉ là một lần bộc phát giữa bọn họ.

Trong mấy giây anh nhìn thẳng vào mắt cô, rất nhiều hình ảnh chung giữa họ lướt qua trong đầu.

Lần đầu anh hôn cô, sự kháng cự của cô.

Anh ép hỏi cô rốt cuộc có cảm giác với mình hay không, về mặt bồi rồi mờ mịt của cô.

Cho đến nay anh đều tự nhận là mình hiểu cô, anh chỉ cho rằng cô ngốc nghếch, không thông suốt mà thôi.

Anh có thể kiên nhẫn đợi cô thông suốt, chỉ riêng không thể chấp nhận được việc trong lòng cô đã có người đàn ông khác.

Anh tự nói với mình rằng, anh không có lập trường ngăn cấm cô thích ai, điều kiện đầu tiên với điều kiện tiên quyết là cô không làm ảnh hưởng đến công việc, thì anh không thể nào ngăn cô được, cho dù lúc trước anh ép cô ký tên lên bản thỏa thuận, nhưng cũng chỉ có thể hạn chế hành vi, còn người trong lòng thì không ràng buộc được.

Ngay từ đầu anh cũng chỉ dựa vào công việc mà cân nhắc. Nghĩ đến công việc, nghĩ đến bản thỏa thuận kia, trong nháy mắt đó lý trí đã để anh minh mẫn lại, anh hẳn phải lấy công việc làm trọng, anh cũng nên tôn trọng lựa chọn của cô.

Nên anh mới để cô một mình ở lại nhà Từ Gia Diên.

Trên đường về nhà, suốt cả một tối đó, trong lòng anh vẫn không thể bình tĩnh lại như trước.

Anh rất rõ ràng, anh thích cô. Thoạt nhìn người không có gì thu hút, nhưng sớm chiều bên nhau, bất tri bất giác đã gắn vào tim, thậm chí anh còn mất tự giác quá mức, bản năng để cô về dưới đôi cánh, để cô trở thành của mình, làm ảnh hưởng đến nguyên tắc mà

chính mình đã đề ra, nhưng rồi lại bằng lòng nghĩ, cô cũng sẽ như anh, từ từ mà để ý.

Anh có thể hiểu được bóng ma tâm lý của cô, thậm chí anh cố tình không đâm thủng nó, chỉ nghĩ dùng cách nước nóng đun ếch, để mọi chuyện nước chảy thành sông, mỗi bước đi của anh đều tính toán kỹ lưỡng, dùng sức cầm nắm, chỉ riêng tính sai một bước, đó là có thể Từ Gia Diên có ý nghĩa với cô.

Cũng đều là nước nóng, vài tháng so với vài năm, anh đã thua trên trục thời gian rồi.

Cả đêm qua anh không hề chợp mắt, hình ảnh cô cùng Từ Gia Diên đây đưa kịch liệt cứ tái hiện trong đầu anh, khiến anh mấy lần đã cầm lấy chìa khóa xe, muốn bắt chấp cướp người về, nhưng rồi lý trí lại ép mình phải đặt chìa khóa xuống.

Anh nghĩ, anh thích cô, nhưng không đến mức không phải cô thì không được, sẽ ra nông nổi cưỡng ép chiếm đoạt cô. Anh tôn trọng toàn bộ lựa chọn của cô, nhưng nếu hành vi của cô trái với bản thỏa thuận, ảnh hưởng đến công việc, thì tất cả đều dựa vào quy định cả.

Vào buổi sáng trước khi cô quay về, quả thật anh đã nghĩ như vậy.

Anh ngồi ở sô pha phòng khách suốt đêm, lòng bị dày vò không cách nào ngủ nổi.

Vào sáng cô về, cô rất cẩn thận, lén lút vội vàng muốn đi tắm.

Trong khoảnh khắc đó, sợi dây mang tên "lý trí" trong đầu anh gần như đứt bung, suýt nữa anh đã muốn bắt chấp tất cả chất vấn cô, rốt cuộc tối qua cô với Từ Gia Diên là thế nào.

Anh kiềm chế, anh tự nói với mình nhiều lần rằng, cô không thể có gì với Từ Gia Diên được, một người đầu toàn rể, chỉ biết đến nhiệm vụ, căn bản cô không thể nào làm bậy được.

Cho dù Từ Gia Diên có cố chấp, nếu cô không chống cự thì đó là tự do của cô, anh không có quyền can thiệp, mục đích của anh chỉ có một, đó là để nhiệm vụ hoàn thành một cách thuận lợi.

Suốt cả ngày anh đã nghĩ, anh nên tìm một cơ hội nói chuyện cùng cô, để xác định lại lần nữa, liệu cô còn đồng ý, còn thích hợp nhiệm vụ này hay không. Anh không thể vì phỏng đoán của mình mà phủ nhận sự cố gắng của cô trong khoảng thời gian này.

Đến chiều khi cô gọi anh báo cáo hành tung của mình, thì anh nghĩ, dựa vào cấp trên, vào lập trường hợp tác, trước khi chấm dứt hợp tác, anh có trách nhiệm bảo vệ sự an toàn cho cô.

Nên khi anh đến nhà hàng nơi cô dùng cơm, anh ngồi trong xe ngay cửa để chờ cô ra, cũng chuẩn bị cho việc bất cứ lúc nào cô có thể cầu cứu, nhưng anh không ngờ khi người đi ra, lại đi cùng với Từ Gia Diên, hết một cặp tình nhân, cùng nhau tản bộ, rồi nhẹ nhàng ôm nhau.

Bây giờ anh đang ngồi trong xe, nhìn hai người ở cách đó không xa, nhìn từ mặt bên mà nói, anh không thấy rõ môi của họ, tất cũng không thấy được họ nói gì, chỉ có thể thấy dáng vẻ cô ngẩng đầu nhìn anh ta. Bước đến đầu đường, nắng chiều khẽ xuống đây, một ngẩng đầu một cúi đầu, rồi sau đó nhẹ nhàng ôm lấy nhau, năm tháng dường như tĩnh lặng.

Kiều Trạch xoay đầu đi, tay nắm chặt vô lăng, rồi lại buông lỏng ra, nhắm chặt ha mắt, đến khi mở mắt ra thì không biết hai người

họ đã rời nhau lúc nào, đang đi về phía này, Lộ Miêu thấy anh.

Anh thấy bước chân cô dừng lại, cùng về ngượng ngừng mắt tự nhiên xẹt qua mặt cô.

Từ Gia Diên cũng nhanh chóng phát hiện ra cô không được tự nhiên, theo tầm nhìn mãi miết của cô đưa mắt về bên này, bước chân cũng dừng lại.

Kiều Trạch đẩy cửa xuống xe.

Lộ Miêu không ngờ anh lại ở đây, cô không biết anh đến bao lâu rồi, ánh mắt bình tĩnh của anh không hiểu sao lại khiến cô hoảng hốt, vẻ bình tĩnh này khác hẳn hoàn toàn bình tĩnh của thường ngày, trong mắt anh không hề có nhiệt độ nào, thậm chí cô không dám nhìn anh, chào anh một câu.

Kiều Trạch lên tiếng trước.

Từ Gia Diên cũng khách khí chào hỏi lại, sau đó quay người nhìn Lộ Miêu: "Đề anh tiễn em về nhé?"

Lộ Miêu chân chừ nhìn Kiều Trạch: "Không cần đâu, em ngồi xe anh ấy về là được rồi."

Từ Gia Diên gật đầu, không cố chấp: "Nhớ chú ý an toàn. Về đến nhà thì gọi cho anh."

Lộ Miêu khẽ gật đầu.

Tầm mắt Từ Gia Diên dừng trên mặt cô một lúc, cuối cùng dời sang chỗ khác, chào tạm biệt Kiều Trạch rồi về.

Chỉ còn lại mình Lộ Miêu và Kiều Trạch ở đó.

Kiều Trạch không nói gì, quay người lên xe.

Lộ Miểu nhìn theo bóng anh một lúc, mấp máy môi, nhưng cũng không thốt điều gì, chỉ đi theo sau anh.

"Hôm nay làm việc thế nào?" Vừa thắt đai an toàn vào thì Kiều Trạch mở miệng nói, ngữ khí bình tĩnh, hoàn toàn là thái độ giải quyết công việc.

Lộ Miểu cũng không dám nhiều chuyện: "Chỉ làm quen nhau rồi tìm hiểu quy trình làm việc, đến tối thì tụ tập ra ngoài đi ăn, coi như là một bữa tiệc chào mừng nhỏ."

Kiều Trạch quay đầu sang nhìn cô: "Uống nhiều rượu không?"

Lộ Miểu gật đầu: "Liên tục bị chuốc."

Kiều Trạch lại quay sang đánh giá cô một hồi: "Không sao chứ?"

Lộ Miểu nhẹ nhàng lắc đầu: "Không sao."

Kiều Trạch gật đầu, không nói gì thêm.

Không khí trong xe trở nên nặng nề hơn.

Lộ Miểu lén nhìn anh, lại không hiểu được thái độ của anh, sau một lúc chần chừ thì không nhịn được mở miệng hỏi: "Sao anh lại ở đây?"

Kiều Trạch: "Tôi không hi vọng có người vào ngày đầu tiên đã xảy ra bất trắc."

Lộ Miểu mấp máy môi, giọng nhỏ dần: "Tôi cũng không biết."

Suy nghĩ một chút lại không nhận được mà giải thích: "Vừa nãy anh tôi là đến tìm tôi..."

"Không cần báo với tôi về vấn đề tình cảm." Kiều Trạch lạnh giọng ngắt lời cô.

Lộ Miêu há miệng, cuối cùng hậm hực rũ mắt, "ờ" một tiếng, rồi không nói gì.

Lúc về đến nhà, Lộ Miêu đi sát sau lưng Kiều Trạch vào nhà, Lộ Bảo vẫn như trước vui vẻ nhào vào Lộ Miêu, nhưng lần này Lộ Miêu không có tâm trạng chơi với nó, chỉ im lặng theo sát Kiều Trạch, lu ai oán "gâu gâu" hai tiếng, đi theo Lộ Miêu.

Kiều Trạch vừa quay đầu lại, liền bắt gặp một người một chó, như cái đuôi đi theo sau anh.

Đuôi mày anh thoáng nhíu lại: "Còn việc gì?"

Lộ Miêu khẽ mở miệng, do dự một lát, rồi sau đó ngắc đầu hỏi anh: "Có phải anh còn giận không?"

Trong giọng nói mang theo chút cẩn thận.

Kiều Trạch nhìn cô: "Giận cái gì?"

Cô cắn môi, không dám hỏi.

Kiều Trạch xoay người rót một ly trà giải rượu, đưa cho cô: "Uống chút trà giải rượu đi."

Lộ Miêu nhận lấy, cầm trong hai tay nhưng lại chần chừ không uống.

Kiều Trạch xoay người ngồi xuống sofa, nhìn cô cầm ly trà đứng một bên không nhúc nhích, im lặng một lát rồi ngẩng đầu hỏi cô: "Có phải cô với Từ Gia Diên yêu nhau không?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Chúng tôi không có."

Kiều Trạch gật đầu, hỏi cô: "Cô cảm thấy mình còn có thể tiếp tục công việc này không?"

Lộ Miêu giật mình: "Anh... có ý gì?"

Kiều Trạch đứng lên, giọng điệu ôn hòa: "Tôi không có ý nào cả, chỉ là hơi lo lắng trạng thái bây giờ của cô, muốn để cô xác định lại, với cô lúc này liệu còn thích hợp tiếp tục công việc hay không."

Lộ Miêu hít mũi: "Tôi có thể."

Kiều Trạch gật đầu: "Vậy là được rồi."

Giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ: "Trời không còn sớm nữa, cô đi nghỉ ngơi đi."

Vòng qua người cô, đi về phòng.

Lúc cửa phòng đóng lại, Lộ Miêu có chút giật mình, bỗng trong lòng khó chịu vô cùng.

Cô không biết vì sao Kiều Trạch lại đột nhiên lạnh lùng như thế, có phải vì tối qua, vì Từ Gia Diên hay không, anh không nói gì, cũng chẳng hỏi câu nào, cô không biết nên giải thích thế nào với anh, cô không hề có bất cứ điều gì với Từ Gia Diên, nhưng rồi sợ sau khi giải thích thì chỉ có mình nghĩ ngợi nhiều, căn bản anh

không hề có ý đó, đến lúc ấy ngược lại càng thêm xấu hổ, anh đã nói trong lúc hợp tác cảm yêu đương.

Lộ Bảo còn đang ai oán đảo xung quanh cô, trong lòng Lộ Miêu khó chịu, cũng không biết nên làm gì bây giờ, người ngồi xuống nhìn nó, nhưng lại không thể nói gì với nó cả, mà cũng không dám nói, Kiều Trạch còn ở trong nhà chỉ cách một cánh cửa.

Trà giải rượu trong tay đã từ từ nguội lạnh, hơi rượu vẫn chưa tan, men rượu vẫn còn tác dụng, đầu cô hơi đau, nhưng cô không muốn uống, thậm chí còn muốn học theo Từ Gia Diên, trực tiếp uống rượu, muốn nói gì, muốn làm gì thì cứ mạnh dạn nói mạnh dạn làm, đến ngày mai chỉ cần một câu say rượu không nhớ, sẽ có thể rũ bỏ sạch sẽ mọi thứ.

Cô siết chặt ly trà rồi lại buông ra, lỏng đi rồi lại nắm chặt, khẽ cắn môi, dứt khoát đứng lên, lấy một chai rượu trắng trong tủ ra, rót một ly đầy ắp cho mình, một hơi uống hết, rồi lại tiếp một ly nữa, cho đến khi uống hết rượu trong chai.

Người vẫn chưa say, nhưng mấy ly rượu đã xuống bụng, thêm số rượu uống trước đó, bỗng chốc lá gan to hơn.

Cô chống bàn đứng dậy, đi đến gõ cửa phòng Kiều Trạch.

Vừa gõ hai tiếng thì cửa bị giật vào từ bên trong, Kiều Trạch đứng ở cửa, vừa mở cửa ra thì đã ngửi thấy mùi rượu trên người cô bay đến, lập tức ấn đường nhíu chặt lại.

"Sao lại uống rượu?" Anh hỏi, thậm chí trong giọng đã có vẻ nghiêm nghị.

Lộ Miêu bị vẻ nghiêm nghị anh dọa, ấp úng một lúc lâu: "Tôi... tôi chỉ muốn luyện tử lượng..."

"Làm càn!" Kiều Trạch trách một tiếng, đi ra ngoài ngâm trà giải rượu cho cô, nhưng vừa đi mấy bước thì góc áo đã bị cô giữ lại từ đằng sau.

Anh quay đầu lại nhìn cô.

Cô đang ngẩng đầu nhìn anh, hốc mắt ửng đỏ, nhìn như chực khóc.

"Sao đến cả anh lại lúc lạnh lúc nóng với tôi thế?" Cô hỏi, "Tôi làm sai chỗ nào không thể nói rõ với tôi được sao, vì sao mấy người đều như thế..."

Giọng khàn khàn nức nở như cây búa, liên tục gõ lên ngực anh, gõ đến mức ngực anh vừa đau vừa siết chặt, gần như không thở nổi, nhìn cô với ánh mắt phức tạp.

Cô hít mũi: "Tôi với anh trai tôi có thể ra sao chứ, tôi lại không thích anh ấy..."

Chỉ một câu, đã đập vỡ hoàn toàn lý trí của anh, cảm xúc cổ kìm nén trong hai ngày qua lập tức sụp đổ, anh gần như không kiềm chế được kéo mạnh cô vào lòng, liên tục hôn cô.

Lộ Miêu bị dọa, cô vẫn chưa có cảm giác say ngất, tuy đầu hỗn loạn, chỉ nói theo bản năng, nhưng không phải hoàn toàn không có ý thức, Kiều Trạch mãnh liệt như thế dọa đến cô, theo bản năng cô muốn vùng vẫy, nhưng lại bị anh giữ chặt cánh tay đặt bên người, anh gần như hung hăng đè cô lên vách tường gần đó, điên cuồng hôn cô, hôn đến mức môi lưỡi cô đau nhức, thế nhưng anh vẫn thấy

chưa đủ, hai tay giữ vai cô, kéo áo xuống, rồi sau đó ôm ngang lấy cô đặt lên giường, người cũng nhanh chóng đè lên, hoàn toàn không để cô hoàn hồn, cũng không cho cô cơ hội né thoát.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 74

"Lộ Miêu, tôi muốn em."

Anh nói, giọng nặng trĩu, cơ thể cũng đè sát lên người cô, vùi cả người cô ở trên giường, anh nhìn cô chăm chú, như muốn nuốt lấy cô vào bụng, hai mắt đỏ đậm hung dữ...

Anh nguy hiểm và xa lạ như thế khiến Lộ Miêu hoảng hốt, bất kể là ánh mắt hay lời nói của anh, cũng đều khiến cô không khỏi hoảng sợ, đầu óc rối rắm, hoàn toàn không suy nghĩ được gì khác, chỉ theo bản năng dùng lưng chống lên ván giường, né tránh nguy hiểm.

Anh không để cô trốn, bàn tay luôn vào tóc mai cô, ngón tay hơi dùng sức, khiến cô hơi ngẩng đầu đối mắt với anh.

"Em thích tôi." Anh nói, giọng khàn khàn như có thì đó cản trở, "Lộ Miêu, em thích tôi. Đúng không?"

Như xác nhận, lại như thuyết phục cô, thuyết phục cô thừa nhận, cô thích anh.

Cô thấy mình khe khẽ gật đầu.

Bỗng chốc sau gáy bị siết chặt, một bóng đen bao trùm, miệng hơi mở ra lại bị phủ lên liên tục, găm cắn, tiến sát, trong sự chiếm đoạt hoàn toàn lại có đó dịu dàng kiềm chế, dùng phương thức dày vò người ta một cách chậm rãi, mạnh mẽ chiếm lấy hơi thở và mềm mại của cô.

Cô hoàn toàn không phải là đối thủ của anh, ý thức bị cơn xâm chiếm vào lúc bị anh chiếm đoạt vỡ nát như núi băng, trong cơn mê, chỉ nghe thấy giọng nói khàn khàn của anh chậm rãi hỏi bên tai cô: "Cho tôi, nhé?"

Cho... cho cái gì?

Cô mở to đôi mắt mông lung ngây ngốc nhìn anh, trong lúc hỗn độn không có bất kỳ ý thức nào, nhưng cơn say lại chậm rãi ủa đến.

Anh khẽ hôn lên môi cô, giọng nặng đi mấy phần, lặp lại câu kia: "Lộ Miêu, tôi muốn em."

Cô cứ thế đáp "được", cũng không biết mình đang làm gì, tay giờ ra theo bản năng, vén áo sơ mi anh lên.

Bỗng anh không còn kiềm chế được nữa, cầm lấy tay cô đặt sau lưng, liên tục hôn cô, từ môi cô đi đến khoe miệng, bên cổ, xuống đôi ngực... Nụ hôn của anh liên tục rơi xuống, hoàn toàn mất không chế, cũng chẳng có quy tắc.

Chuyện giường chiếu với cô rất là xa lạ, chỉ bị động theo tiết tấu của anh, hoảng sợ, lại rùng mình, người đàn ông ở trước mặt thật lạ quá, anh trút bỏ vẻ lạnh lùng và nghiêm cẩn trước mọi người, trở nên nguy hiểm ngập tràn xâm chiếm, nhưng cũng có chỗ trầm ổn như anh thường này, cùng cách thức chủ đạo tuyệt đối, công thành đoạt đất trên người cô, khiến cô khóc cô hét, khi lùi về phía sau lại bị anh bóp lấy thắt lưng kéo lại, xoa lấy cô rồi hôn, động tác vừa nhanh vừa mạnh, từng giọt mồ hôi lớn từ trên trán lăn xuống, rơi xuống người cô, dung hòa với mồ hôi của cô.

Anh không kiềm chế nổi với cô mất không chế, khiến hai người như trở thành con thú không biết thỏa mãn là đâu, quần lấy nhau suốt đêm, cuồng điên một đêm, đến lúc trời hừng sáng mới mệt mỏi ngủ say.

Sáng hôm sau là Lộ Miểu tỉnh dậy trước, đầu đau nhức vì cơn say khiến cô bưng tỉnh, đầu như phình ra, có kim đâm vào.

Cô vừa mở mắt thì lập tức một làn da màu đồng cùng vân da rắn chắc tráng kiện đập vào mắt, một cánh tay dùng sức đang ôm chặt lấy cô, cô kinh hãi đến mức ngây ra tại chỗ.

Kiều Trạch bị động tĩnh của cô đánh thức, đôi mắt mở hờ nhìn cô, người vẫn còn mệt đến vô cùng, lầm bầm hỏi cô một câu: "Còn sớm mà dậy làm gì?"

Rồi lật người lại, kéo hơn nửa người cô từ sau lưng vào lòng, ôm cô ngủ tiếp.

Lộ Miểu sợ đến mức hoàn toàn không còn thấy buồn ngủ, tay chân cứng đờ, hai mắt mở to, không dám nhúc nhích.

Kiều Trạch đang mệt mỏi cảm nhận rõ cô cứng người, mí mắt khẽ hé mở một đường nhỏ, nhìn cô một cái: "Sao thế?"

"Không... không sao..." Đến giọng cô cũng trở nên cứng ngắt, "Tôi... tôi đi vệ sinh..."

Tay chân luống cuống lăn ra khỏi lòng ngực anh, cánh tay run lên, kéo tấm chăn mỏng cuộn chặt lấy mình, ngồi một đầu cả một lúc lâu vẫn chưa lấy lại tinh thần.

Hành hạ một đêm, Kiều Trạch đã sớm mệt đến mức không dậy nổi, chỉ lẩm bẩm dặn cô một câu "đừng để bị cảm" rồi lại ngủ tiếp.

Suýt nữa Lộ Miêu ngã lăn xuống giường.

Áo quần của anh và cô rải đầy trên nền, khắp nơi đều tản ra mùi vị của phóng túng.

Lộ Miêu chỉ thiếu nước không khóc, gơ đôi tay run rẩy ra, cẩn thận rút nội y từ trong quần của anh ra, ôm lấy chần, bối rối rời khỏi phòng Kiều Trạch.

Lộ Bảo ở ngay phòng ngoài, đang mở to mắt tha thiết nhìn cô, thấy cô đi ra còn vui mừng sửa mấy tiếng, Lộ Miêu sợ đến mức "suýt" với nó, cẩn thận nhón chân vào nhà vệ sinh tắm rửa.

Cô cực kì không thoải mái, cả người đau nhức, nơi giữa hai chân đau nhức vô cùng, nửa thân trên là những dấu hôn xanh tím, không ngừng nhắc lấy, cô và anh đã phóng túng.

Lộ Miêu không dám cúi đầu nhìn, chuyện tối qua cô vẫn còn lơ mờ nhớ được chút, vừa nhắm mắt lại, trong đầu đầy cảnh anh hôn cô, điên cuồng ra vào trên người cô, nóng đến mức cô thậm chí không dám ở lâu trong phóng tẩm.

Từ phòng tắm đi ra, Lộ Miêu thấy chai rượu trên bàn, cô nhớ lại việc cô uống rượu để tiếp thêm can đảm.

Cô cũng không biết lúc đó làm sao lại đại thế, không phải muốn tìm anh hỏi rõ sao, kết quả còn chưa hỏi gì, cô còn tìm anh nói một đồng câu không rõ đầu rõ đuôi, rồi còn biến thành...

Lộ Miêu không dám nghĩ tiếp, đầu cô lại bắt đầu đau nữa rồi, vì say rượu nên chuyện tối qua cô không nhớ trọn vẹn lắm, chỉ nhớ cô đi gõ cửa, nói lung tung một hồi với anh, sau đó anh hôn cô, thô bạo đặt cô xuống giường...

Cả quá trình này có cảm giác, giống như là... cô quyến rũ Kiều Trạch vậy.

Cô nhớ lại dáng vẻ lúc anh tỉnh táo, trong lòng rất hoảng, hoàn toàn không biết lát nữa nên đối mặt với Kiều Trạch đã tỉnh lại thế nào.

Cô không biết anh sẽ nói cô thế nào, với tính cách cẩn thận của anh, liệu có trách cô không để tâm vào công việc, liệu có thể ghét cô hya không.

Trong đầu cô nhanh chóng xẹt qua những dáng vẻ có thể có của Kiều Trạch sau khi tỉnh lại, hời hợt, nghiêm mặt, áy náy, bình tĩnh... đủ loại, chỉ riêng không thể nào là dịu dàng được.

Cảm giác này giống như cô ngủ với Kiều Trạch, cho dù rõ ràng cô mới là người bị ngủ, nhưng cũng vì sự chủ động của cô, khiến cô mất trong lúc bất ngờ mất kiểm soát, trở thành tên đầu sỏ gây tội, nên rất có khả năng Kiều Trạch chỉ trích cô.

Theo cô thấy, tối qua chỉ là chuyện ngoài ý muốn, cô vì uống rượu mới dẫn đến điều ngoài ý muốn.

Nếu không phải trước đó cô uống rượu, căn bản cô không thể nào bướng bỉnh đòi đáp án từ anh, đầu óc sau khi uống rượu không thể nào so được với đại não tỉnh táo lúc này.

Lộ Miêu chán nản rất muốn biến mất tại chỗ, để khỏi gặp Kiều Trạch nữa.

Lúc quay về phòng thì chuông báo của điện thoại vang lên nhắc nhở cô, hôm nay cô phải đi công tác.

Cô suyt nữa muốn cảm ơn Ngô Man Man với Tô Minh, họ đã cho cô một lí do quang minh chính đại biến mất, không cần phải đối mặt với Kiều Trạch tức giận hay thờ ơ sau khi dậy nua.

Cô lén thu dọn hành lí, lén ra khỏi cửa, thậm chí không dám gọi điện hay nhắn tin cho Kiều Trạch, chỉ để lại cho anh một tờ giấy rời rời đi.

Một tiếng sau khi cô đi, Kiều Trạch mới tỉnh lại.

Tối qua anh hoàn toàn mất không chế, vừa nói lỏng lý trí, toàn bộ cảm xúc kìm nén hai ngày nay như trút hết ra, phát tiết tất cả lên người cô như trừng phạt. Anh như con thú không thể nào thỏa mãn nổi, không ngừng muốn cô một lần lại một lần, không ngừng hành hạ khiến cô mệt nhoài, cũng vắt cạn thể lực của anh. Hồi sáng khi cô ngồi dậy thì anh có chút ấn tượng, nhưng thực sự quá mệt, người vẫn còn đó nên khá yên tâm, không nghĩ gì nhiều, thả lỏng ngủ tiếp, đến khi tỉnh lại mới phát hiện bên cạnh đã không còn ai, vị trí trong lòng sớm đã không có người.

"Lộ Miêu?" Anh nhíu mày gọi tên cô, nhắc người đứng lên, không thấy cô đâu, cũng không nghe thấy hồi âm.

Anh nhíu chặt mày, mở cửa ra, tìm quanh khắp phòng nhưng vẫn không thấy bóng dáng quen thuộc đâu.

Trong phòng cũng không có người.

Căn phòng trống vắng, chăn mền được gấp chỉnh tề, không thấy vali đâu, kể cả quần áo treo trong tủ, một cảnh người không nhà trống.

Một nhóm lửa nhỏ nhen nhóm lên ở ngực.

Kiều Trạch chưa từng nghĩ, tối qua người vẫn còn dưới thân anh nức nở, sáng sớm liền không từ mà biệt rời khỏi anh.

Anh về phòng tìm điện thoại gọi cho cơ, không ngờ đến điện thoại cũng tắt, chạy trốn một cách dứt khoát.

Anh ném điện thoại lên bàn, ngồi xuống sô pha.

Lộ Bảo tung tăng chạy đến gần anh.

Anh nghiêm mặt, hát cảm về phía phòng Lộ Miểu: "Cô ấy đâu rồi?"

Lộ Bảo xoay người chạy đến bàn ăn, hai chân chó đặt lên trên bàn.

Kiều Trạch nhìn theo động tác nó, trông thấy trên bàn ăn có một tờ giấy được để lại.

Anh rút ra.

Bên trên là những con chữ xiêu vẹo của Lộ Miểu: "Tôi đi công tác, công ty Thương Kỳ, với Tô Minh."

Câu chữ không có vẻ thận trọng thường ngày của cô, Kiều Trạch xem chừng khi ấy cô run tay, vội vàng viết.

Kiều Trạch thở hắt ra, đè nén nhúm lửa trong lòng, xoay người cầm điện thoại, nhấn tin cho cô: "Đọc được tin nhắn này thì gọi điện cho tôi."

Hai tiếng sau, Lộ Miêu xuống máy bay thì trông thấy tin nhắn và cuộc gọi nhớ của anh.

Cô nắm chặt điện thoại xoắn xuýt với tin nhắn này cả một lúc lâu, cuối cùng vẫn không dám gọi điện cho anh.

Tô Minh đứng ngay cạnh cô, thấy cô nhìn chăm chăm vào điện thoại đến sững người, bèn nhìn cô một cái: "Sao thế?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Không có gì, chỉ đọc tin thôi."

Cắt điện thoại lại, ngẩng đầu nhìn xung quanh: "Bây giờ chúng ta đi đâu?"

"Về khách sạn trước đã." Tô Minh nói, cùng cô đi ra bãi xe taxi đợi sẵn bên ngoài, lên xe.

Tối qua gần như Lộ Miêu một đêm không ngủ, vừa nãy trên máy bay cũng chỉ chớp mắt được một lúc, vừa lên xe liền nhin không được vào cửa kính gạt gù.

Tô Minh thấy cô dọc đường toàn ngủ, không nhin được hỏi: "Tối qua ngủ không ngon à?"

Lộ Miêu chân chừ rồi gạt đầu.

Tô Minh cười: "Tổng giám đốc Kiêu lợi hại thế ư?"

Hai má Lộ Miêu đỏ bừng, không biết anh ta đang cười nhạo mình hay có ý khác.

Cô với Tô Minh không tính là quen thuộc, chỉ là gặp mặt vài lần, trong mắt cô anh ta luôn là người đàn ông cứng nhúc, gương mặt gầy nghiêm túc, điều này khiến cô không thể đoán ra anh ta đang nói đùa hay là gì.

"Cô với tổng giám đốc Kiều có quan hệ gì?" Khi cô đang cân nhắc về anh ta thì đột nhiên Tô Minh mở miệng.

Lộ Miêu cảm thấy câu hỏi của anh ta có chút kì quái.

"Cũng như tổng giám đốc Thương với chị Man vậy đó." Cô nói, cô còn nhớ lúc ở Macau, khi mọi người gặp mặt nhau thì có giới thiệu, anh ta là người của Thương Kỳ, hẳn sẽ biết.

Anh ta nghiêng đầu nhìn cô: "Một gã điếc, cô đi theo anh ta không cảm thấy vô nghĩa sao?"

"Không nghĩ đôi người ư?" Anh ta hỏi, rồi chỉ vào mình, "Ví dụ như tôi."

Từ đầu đến cuối gương mặt khi nói đều nghiêm túc, Lộ Miêu không đoán được lời này của anh ta có hàm ý đùa giỡn không.

Cô kéo khóe môi: "Giám đốc Tô đừng nói đùa nữa."

"Tôi nghiêm túc." Quả thật sắc mặt anh ta có vẻ nghiêm túc, "Là chê tôi không đẹp trai bằng anh ta? Hay là thấy tôi không đủ tiền?"

Khi nói, cơ thể đã nghiêng về phía cô, cánh tay chống lên cửa kính, gần như giam cô vào một góc.

Lộ Miêu thẳng người không cử động, chỉ có chút khó xử cười cười với anh ta: "Giám đốc Tô à, chị Man với tổng giám đốc

Thương cũng biết quan hệ của tôi với tổng giám đốc Kiều, nếu tôi đi theo anh, bị tổng giám đốc Kiều biết được, anh ấy sẽ không vui, lúc đó làm ăn với bên tổng giám đốc Thương hay chị Man đều không tốt đâu."

Tô Minh: "Bây giờ chỉ có hai người chúng ta, cô không nói, tôi không nói, ai biết chứ?"

Lộ Miêu đẩy anh ta ra: "Anh ấy sẽ biết."

Tô Minh nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, đột nhiên lắc đầu nở nụ cười, buông cô ra, không quấy rối cô nữa, đến khách sạn thì một người một phòng riêng.

Kiều Trạch đợi đến tối cũng không đợi được điện thoại của Lộ Miêu, cũng không có tin nhắn.

Anh đang ở nhà Thẩm Ngộ, tối nay đến tìm anh ta có việc, di động cầm trong tay, đôi lúc không tự chủ cúi đầu nhìn một cái.

Kiều Thời ôm Tiểu Tiểu Kiều ngồi một bên, cô chưa từng trông thấy Kiều Trạch như thế bao giờ, nhin không được chọc lên cánh tay anh: "Anh chờ điện thoại hả? Là Lộ Miêu?"

Kiều Trạch không trả lời cô, đặt điện thoại xuống, vừa đưa tay ôm lấy Tiểu Tiểu Kiều, vừa nói: "Sinh nhật cô nhóc này sắp đến rồi đúng không?"

Kiều Thời: "Đúng thế. Thẩm Ngộ còn thông thả chuẩn bị tiệc sinh nhật cho con bé đây."

Kiều Trạch cúi đầu nhéo mặt cô bé: "Nha đầu, có muốn quà sinh nhật gì không? Cậu mua cho cháu."

Kiều Thời tiếp lời: "Muốn mợ."

Tiểu Tiểu Kiều lập tức bập bõm nói lại: "Muốn mợ."

Kiều Trạch liếc Kiều Thời một cái: "Cô ấy không bán."

Kiều Thời: "..."

Khóe mắt trông thấy điện thoại anh rung lên, bèn nhắc nhở: "Bạn gái nhỏ của anh gọi kìa."

Kiều Trạch vội cầm lấy điện thoại, nhưng chỉ là tin nhắn rác, không phải điện thoại của Lộ Miêu.

Anh đoán có lẽ cô sẽ không gọi cho anh, đầu gối có đâm cũng không nhúc nhích, hướng gì bỏ mặc vào xó không quan tâm.

Anh cầm điện thoại đứng dậy, vừa đi ra ngoài ban công, vừa gọi điện cho Lộ Miêu.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 75

Lúc Kiều Trạch gọi đến thì Lộ Miêu vừa tắm xong đi ra, điện thoại đặt trên bàn.

Cô đoán có lẽ là điện thoại của Kiều Trạch, không dám bắt máy...

Hôm nay Tô Minh không sắp xếp đi đâu cả, sau khi đến khách sạn liền bảo cô nghỉ ngơi trước.

Cả buổi trưa cô ngủ say như chết, đến giờ mới dậy, vừa tắm rửa xong, cả người vẫn còn đau nhức, dấu hôn trên người vẫn chưa biến mất, phía dưới cũng đau rát, hai chữ "Kiều Trạch" làm cô phản xạ có điều kiện nhớ lại tối qua, có chút sợ hãi khi đối mặt với anh.

Điện thoại vang một hồi rồi ngừng lại, sau đó lại vang lên tiếp, cứ thế lặp đi lặp lại ba bốn lần, Lộ Miêu không dám bắt máy, nhưng anh lại muốn gọi cho đến lúc cô bắt máy mới thôi.

Cô bắt chấp gọi lại cho anh.

Kiều Trạch nhanh chóng bắt máy.

"Sao không nghe điện thoại?" Anh hỏi, sáng sớm tỉnh lại người chạy đi mất, đợi suốt một ngày vẫn không thấy có cuộc gọi nào gọi về, gọi qua thì không bắt máy, cơn giận của anh đã sớm được cô khơi lên rồi.

Lộ Miêu nghe thấy giọng anh không ổn lắm, thấp thỏm không yên.

"Đang tắm đấy chứ." Cô nói, giọng không tự giác yếu hần đi, "Có chuyện gì không?"

Lửa giận đè nặng nơi ngực Kiều Trạch: "Không thấy tin nhắn ban sáng sao?"

Trong lòng Lộ Miêu “lộp bộp” vang lên: "Tin nhắn gì cơ?"

Kiều Trạch: "Lộ Miêu, đừng giả vờ hồ đồ với tôi."

Lộ Miêu không dám lên tiếng.

Kiều Trạch cũng không ép cô, kiên nhẫn đợi cô mở miệng.

Lộ Miêu không thể không nói dối: "Hôm nay bận quá nên quên mất."

Kiều Trạch: "Bận cái gì?"

"Bận việc."

"Việc gì?"

"Thì..." Lộ Miêu đầu đầu gãi đầu, "Thì chỉ là việc bình thường thôi. Máy hôm nay tôi phải đi Quảng Châu với Tô Minh, đang bận dự án đầu tư, một dự án rất bình thường."

Sau đó luôn miệng nói một đồng chuyện dự án đầu tư, có ý chuyển đề tài.

Kiều Trạch kiên nhẫn nghe cô nói về đồng tài liệu, bất chợt hỏi một câu: "Em không sao chứ?"

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch nhắc lại: "Tôi qua..."

"Tôi qua rất xin lỗi..." Lộ Miêu theo bản năng tiếp lời, "Tôi uống say, hơi mất khống chế hành vi, nếu làm ra chuyện gì vượt quá giới hạn, mong anh chớ để trong lòng."

Kiều Trạch bị cô chặn họng.

"Nên em mới chạy trốn đúng không?" Anh hỏi.

Giọng Lộ Miêu nhỏ dần: "Tôi đi công tác..."

"Đi công tác vì muốn lén chạy trốn?" Kiêu Trạch hỏi, giọng cực kỳ bình tĩnh, "Có phải em đã quên cái gì rồi không?"

"..." Tim Lộ Miêu nảy một cái, "Cái... cái gì?"

Kiều Trạch: "Phí qua đêm."

Ba chữ này nói rất đàng hoàng, còn cực nghiêm túc, Lộ Miêu lúng túng đỏ bừng mặt, một lúc lâu sau vẫn chẳng nói gì.

"Ngủ xong bỏ chạy, khách khứa còn biết ném lại hai trăm đồng, còn em ném lại cái gì? Tờ giấy?" Kiêu Trạch hỏi tiếp, dáng vẻ bình tĩnh như đang giao dịch.

Lộ Miêu nhìn không được nhỏ giọng cãi lại, "Cũng không phải tôi ngủ thì anh..."

"Hơn nữa anh cũng không bị..."

"Bạo súc." Hai chữ này gần như được nhả ra từ giữa răng môi, tuy rất nhỏ, nhưng Kiêu Trạch nghe thấy, bị cơn tức của cô chọc cười.

"Không phải nói uống say sao?" Anh hỏi.

Lộ Miêu không lên tiếng.

Kiều Trạch khẽ thở ra, đổi đề tài: "Ra ngoài nhớ chú ý an toàn, có chuyện gì thì lập tức điện thoại báo cáo."

Lại dặn dò vài chuyện công tác, rồi cúp máy.

Lộ Miêu không đoán được mục đích của cú điện thoại này là gì, bảo là nói đến chuyện tối qua thì không hẳn, cũng có chút bàn chuyện công việc, nhưng ít nhiều cũng gọt bớt sự thấp thỏm của cô, không lạnh lùng cũng không la mắng, cảm giác anh đem lại cho cô, dường như giống trong tưởng tượng của cô, giả vờ chưa có chuyện gì xảy ra, nhẹ nhàng xử lý.

Lộ Miêu không nói rõ là cảm giác gì, vài ngày sau đó cô cũng không có thời giờ đi tìm hiểu.

Tô Minh giao việc cho cô khá nặng, cô lại là người mới trong lĩnh vực này, ngày nào cũng đều học hỏi những kiến thức liên quan đến đầu tư và tình hình công ty đối phương, tất bật chạy lui chạy tới công ty đối phương với Tô Minh, một dự án đầu tư hơn một tuần mới miễn cưỡng bàn xong, ký hợp đồng.

Dự án đầu tư lần này chỉ là một hạng mục rất bình thường.

Cô vừa mới đến, Ngô Man Man với Thương Kỳ cũng không thể nào để cô tiếp xúc với những hạng mục trung tâm, bọn họ cần thời gian quan sát cô, nên không thể nào giao cho cô ca vượt mức bình thường được. Cô coi như học tập thêm, ở bên cạnh Tô Minh bận rộn hơn một tuần, sau đó lại bay đến Côn Minh, bàn bạc một hạng mục khác, bận đến mức gần như hai chân không chạm đất, cho đến nửa

tháng sau, cuối cùng mới có thể nhẹ nhàng thở ra, cùng Tô Minh bay về thành phố An.

Hơn mười ngày qua cô không hề gọi điện cho Kiều Trạch, mà Kiều Trạch cũng không gọi cho cô nữa.

Cô không cho Kiều Trạch biết chuyện cô về, lúc xuống máy bay với Tô Minh thì chưa đến mười hai giờ trưa, hai người quay về công ty một tiếng.

Cả Ngô Man Man và Thương Kỳ đều ở trong công ty, thấy cô về, Ngô Man Man còn đi lên trao cô một cái ôm, vỗ lưng cô nói: "Vất vả rồi."

Nhiệt tình đến mức Lộ Miêu ngây ra, không biết sao đột nhiên Ngô Man Man lại nhiệt tình đến vậy, nhưng Lộ Miêu có thể nhận thấy, tâm tình của cô ta với Thương Kỳ vô cùng tốt, còn đặc biệt tỏ chức tiếc tầy tràn cho cô với Tô Minh.

Trên bàn rượu, Ngô Man Man còn kính rượu với riêng cô.

Lộ Miêu mượn cơ hội uống ly rượu này mà cười với cô ta: "Chị Man gặp chuyện vui phải không? Vui vẻ quá vậy?"

Ngô Man Man cười vỗ cô một cái, "Chị biết không giấu được em mà."

"Thật ra cũng chẳng phải chuyện gì." Cô ta cười đặt ly rượu xuống, "Lần này dưới sự sắp xếp của tổng giám đốc Kiều, bọn chị đã gặp được quản trị Thái của Sách Phi bọn em, bàn chuyện hợp tác."

Chớp mắt Lộ Miêu nhớ lại chuyện lần trước Kiều Trạch bàn chuyện vụ án với cô, toàn bộ nhân viên của Sách Phi có liên quan đến vụ án đều đã bị cảnh sát khống chế, nhưng chưa để lộ tin tức ra ngoài, cô đoán Kiều Trạch đã sắp xếp cho quản trị Thái với Thương Kỳ Ngô Man Man gặp mặt một lần, để quản trị Thái tỏ thái độ với họ rằng, sau này "việc làm ăn" của công ty toàn quyền giao cho Kiều Trạch phụ trách.

Quả nhiên...

Ngô Man Man uống hết ly rượu, ôm lấy vai cô vỗ vỗ, cười nói: "Miêu Miêu à, sau này mọi người chúng ta đều là người một nhà rồi, có chuyện gì phải bảo vệ cho nhau đấy, con người tổng giám đốc Kiều không tệ, có kỹ năng, có quyết đoán, em cứ đi theo tổng giám đốc Kiều là được rồi, sau này chúng ta cùng ăn một miếng thịt đấy."

Lộ Miêu mím môi cười, gật đầu.

Kính cô một ly rượu, rồi nói tiếp: "Miêu Miêu à, em theo tổng giám đốc Kiều lâu thế rồi, có hút chưa?"

Vài túi nhựa chứa bột trắng được ném lên bàn.

Lộ Miêu biết nó, là heroin.

Tô Minh đưa mắt sang bên này, duỗi tay ra, cầm lấy thứ đồ nọ.

"Còn đang uống rượu, hút cái gì mà hút." Anh ta nói, "Mấy đợt trước dưới tay A Tiêu có tên nhóc, từ đầu vốn không tốt đẹp gì, uống say rồi liền ném thử vài ngum, khiến mạch máu giãn nở, vỡ mạch máu, chết ngay tại chỗ."

Anh ta quét mắt nhìn chai rượu còn hơn phân nửa trên bàn: "Nếu có ai xảy ra chuyện, chúng ta không ai thoát được đâu."

Ngô Man Man cười gio tay cầm lại thứ trong tay anh ta về: "Không phải chỉ mới hỏi chút thôi sao, đâu dám tùy tiện để em ấy hút lúc này."

Rồi lại quay đầu nhìn Lộ Miêu: "Miêu Miêu, em đụng vào thứ này chưa?"

Lộ Miêu thành thật lắc đầu: "Chưa từng."

Ngô Man Man ngạc nhiên: "Tổng giám đốc Kiều không để em đụng vào sao?"

Lộ Miêu vẫn lắc đầu: "Đụng vào rồi sao giúp anh ấy kiếm tiền được nữa."

Ngô Man Man bị cô chọc cười: "Hửn rồi."

Cất lại thứ đồ, rồi không nhắc đến chuyện ma túy nữa.

Lòng bàn tay Lộ Miêu dính dính, mồ hôi ra đầy.

Cô không biết trong khoảng thời gian cô đi vắng này, Kiều Trạch với Thương Kỳ Ngô Man Man đã bàn chuyện gì mà khiến cô ta không chút băn khoăn ném túi ma túy ra như thế.

Kết thúc bữa tiệc, Lộ Miêu về nhà nghỉ ngơi trước.

Kiều Trạch không có ở nhà, Lộ Bảo cũng đi vắng.

Thông thường Lộ Bảo đi vắng chỉ có một khả năng, Kiều Trạch cũng đi xa nhà, nó bị gửi nuôi ở chỗ Thẩm Ngô Kiều Thòi.

Kiều Trạch không có nhà cô thoải mái đôi phần, nhưng ở trong căn phòng này vẫn khiến cô có chút khó chịu.

Một hồi bận rộn cô đã sớm quên chuyện tối đó, nhưng người vừa đặt chân về nhà, trông thấy cửa phòng anh mở toang, cùng với giường lớn ở trong phòng, ký ức về tối hôm đó lập tức sáng bừng lên.

Khăn trải giường đêm hôm đó đã được lấy đi, Kiều Trạch cảm nó đi giặt, còn phơi ngoài ban công.

Lộ Miêu tưởng tượng dáng vẻ sáng hôm sau anh dậy giặt drap giường, mặt lại nóng bừng lên.

Anh là người đặc biệt cẩn thận, nhưng drap phơi lâu thế rồi vẫn chưa lấy vào, cô đoán có lẽ hai ngày đó anh cũng đi ra ngoài.

Cô không biết anh đi đâu, bận việc gì, nghĩ ngợi, cuối cùng nhận không được lấy điện thoại ra gọi cho anh, không ngờ điện thoại tắt máy.

Cô nghĩ lại nửa tháng qua không liên lạc gì, đột nhiên có chút bận tâm về anh, sợ anh xảy ra chuyện.

Bây giờ cẩn thận ngấm lại, nửa tháng rồi anh không gọi cho cô, cảm thấy không bình thường lắm, đang cân nhắc có nên gọi điện cho đội trưởng Hình hay Chu Kỳ hay không, thì ngoài cửa truyền đến tiếng sột soạt mở cửa, theo bản năng cô quay lại nhìn.

Cửa bị đẩy ra, nhưng người mở cửa lại không phải là Kiều Trạch, mà là Kiều Thời đang cầm trong tay mấy túi đồ.

Kiều Thời cũng không nghĩ đến việc Lộ Miêu sẽ ở nhà, ngăn người: "Em về rồi à?"

Rồi sau đó quơ quơ thứ trong tay với cô: "Chị về đây lấy chút đồ, nhân tiện lấy thức ăn cho Lộ Bảo luôn."

Lại hỏi cô: "Nghe anh chị nói gần đây em đi công tác, ra ngoài lâu thế kia à, vất vả lắm nhỉ?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Cũng không hẳn."

Rồi chỉ tay về phòng Kiều Trạch: "Anh ấy đi đâu vậy."

Kiều Thời hơi bất ngờ: "Anh ấy cũng không nói với em sao?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Không có."

"Không sao đâu, con người anh ấy là thế đấy." Kiều Thời an ủi cô, "Thường xuyên đột ngột không thấy bóng đâu, ngay đến một cuộc gọi cũng không gọi. Mười ngày nửa tháng sau lại đột nhiên về, quen chút là ổn thôi. Thật ra chị cũng không biết anh ấy đi đâu."

Lộ Miêu lo lắng: "Anh ấy sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?"

"Sao anh ấy có thể có chuyện được. Cũng hơn ba mươi năm rồi, em xem không phải anh ấy sống rất tốt đó ư?" Kiều Thời đã hoàn toàn quen với nhịp sống của Kiều Trạch, "Em đừng lo cho anh ấy quá, người tốt không sống lâu, tai họa do trời, anh chị không phải người tốt đâu."

Lộ Miêu: "..."

Cô không hiểu được lý luận này của cô ấy.

Kiều Thời chỉ vào mình: "Người tốt sẽ luôn cay độc với em gái của mình ư?"

Lời này đã an ủi cô, Lộ Miêu then thùng cười, không nói gì.

Kiều Thời rất thích nhìn dáng vẻ ngo ngác dễ thương có chút then thùng này của Lộ Miêu, hơn nữa nếu ở chung với Kiều Trạch, thì nhìn thế nào cũng cảm thấy anh cô giống cảm thú.

"Có lẽ hai ngày nay anh ấy sẽ về thôi, em đừng lo quá." Kiều Thời vẫn không nhịn được dịu giọng an ủi cô, nhân tiện đưa mắt nhìn khắp phòng, "Tối nay có rãnh không? Sinh nhật con gái chị, cùng đến ăn bữa cơm đi, con bé rất thích em đó, ngày nào cũng hỏi chị xinh đẹp bao giờ lại đến nữa, nếu em có thể đến nhất định nó sẽ rất vui."

Lộ Miêu "ừm" một tiếng, hơi lúng túng: "Em không biết sinh nhật cô bé, còn chưa chuẩn bị quà gì cả."

"Người đến là được rồi, có quà gì vào tay con bé chưa đầy một tiếng cũng bị phá cả thôi." Kiều Thời nói, "Đúng lúc đến tối có thể đưa Lộ Bảo về theo, còn ở đó nữa, nó cũng bị con bé chinh thành điên mất thôi."

Lộ Miêu gật đầu: "Vâng."

Nhưng vẫn không thể không biết xấu hổ mà không đem quà theo, cô bỏ ra hai tiếng chọn cho Tiểu Tiểu Kiều một món quà sinh nhật.

Thậm Kiều đặc biệt tổ chức tiệc sinh nhật cho Tiểu Tiểu Kiều, không làm long trọng lắm, chỉ mời bạn bè người thân đến chúc mừng, ở trong vườn biệt thự đặt một cái bàn lớn, mọi người cùng nhau ăn cơm, rồi lại cùng nhau cắt bánh ngọt.

Trừ biết được Thảm Ngộ với Kiều Thời ra, Lộ Miểu không quen những người khác lắm, tính khí cũng không phải hoạt bát giỏi giao tiếp, nếu không phải vì công việc, thì hầu hết thời gian cô đều thu người im lặng, sau khi bắt chuyện xong thì bình thản ngồi một bên, chơi với Tiểu Tiểu Kiều.

Trong đám anh em của Thảm Ngộ chỉ có lão thất là còn độc thân mà cũng chưa có người trong lòng, gần như tất cả cô gái trẻ tuổi độc thân trong thành phố đều là mục tiêu săn đi săn của cậu ta, hơn nữa vì Lộ Miểu vừa xuất hiện trong bữa tiệc gia đình thế này, cậu ta nhìn không được tìm Kiều Thời hỏi thăm chuyện Lộ Miểu.

Thảm Kiều ngồi ngay cạnh lão thất, Kiều Thời còn chưa đáp lại cậu ta thì Thảm kiều đã tiếp lời: "Còn độc thân mà, đúng không?"

Hai chữ đằng sau còn mở to mắt nhìn Lộ Miểu đối diện.

Lộ Miểu đang quay đầu chơi với Tiểu Tiểu Kiều bên cạnh, căn bản không biết hai người nói gì, theo bản năng ngẩng đầu nhìn Thảm Kiều một cái: "Cái gì?"

Thảm Kiều chỉ vào lão thất: "Đây là lão thất nhà tôi... Thấy người thế nào?"

Lại chèn thêm câu: "Có ngon như anh Kiều không?"

Lộ Miểu: "..."

Vừa lúc Kiều Thời ngẩng đầu lên, thấy ở phía đối diện một bóng người cao lớn đang đi về bên này, bèn nhắc: "Anh tôi đến rồi."

Đứng lên, vẫy tay với anh: "Anh, sao giờ mới về thế?"

"Bạn chút việc."

Giọng nói lạnh lùng trầm thấp vang lên, Lộ Miêu theo bản năng ngẩng đầu, thấy Kiều Trạch ngược sáng đi đến.

Nửa tháng không gặp, vẫn là dáng vẻ trầm ổn cao ráo, khí chất mười phần.

Kiều Trạch nhìn một cái đã thấy cô, khi ánh mắt giao nhau thì Lộ Miêu mắt tự nhiên dời mắt đi.

Kiều Trạch đi về phía cô, kéo ghế ra, ngồi xuống cạnh cô.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 76

Lúc Kiều Trạch ngồi xuống, cả người Lộ Miểu đông cứng lại.

Anh ngồi ở chỗ rất gần cô, gần như cô có thể cảm nhận được sức nóng từ trên người anh truyền đến. Tuy đã xa nhau nửa tháng, nhưng hôm nay lại nhìn thấy anh, Lộ Miểu vẫn không được thoải mái, cũng không dám nhìn anh, quay đầu đi giả vờ chơi với Tiểu Tiểu Kiều.

Kiều Trạch cũng không nhìn cô, sau khi ngồi xuống liền giơ tay cầm đôi đũa, vừa ăn vừa nói chuyện với Thẩm Ngộ.

Lão thất không biết chuyện của Lộ Miểu với Kiều Trạch, cũng không có ai nhắc đến với cậu ta, Kiều Trạch đến cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ tùy tiện tìm một chỗ trống, sau khi chào hỏi Kiều Trạch xong thì lực chú ý lại quay về trên người Lộ Miểu, còn đặc biệt nhiệt tình lôi kéo Lộ Miểu làm quen: "Cô tên Lộ Miểu phải không, tôi là Thẩm Kỳ, đứng thứ bảy, nên mọi người cũng gọi tôi là lão thất."

"..." Lộ Miểu khó hiểu ngẩng đầu nhìn cậu ta một cái, bẽn lẽn kéo khóe miệng, "Xin chào."

Cả Kiều Thời và Thẩm kiều không hẹn mà cùng nhìn lão thất, rồi lại nhìn Kiều Trạch.

Sắc mặt Kiều Trạch trước sau vẫn thản nhiên, lúc hai người nhìn qua anh còn trả lại họ bằng cái nhìn bình tĩnh, thấy hai người nhanh chóng quay đầu đi, giả vờ không thấy gì.

Lão thất còn chưa phát hiện ra sự tế nhị giữa mọi người, như một tên ngốc, vì chất giọng đáng yêu này của Lộ Miểu mà thêm dũng cảm đưa danh thiếp ra: "Đây là danh thiếp của tôi, bên trên có số điện thoại, nếu rảnh thì thường xuyên liên lạc nhé."

Lộ Miểu: "..."

Cô lúng túng nhận danh thiếp, cười cười mắt tự nhiên: "Cảm ơn."

Cũng không dám nhìn Kiều Trạch, gãi đầu, đặt danh thiếp lên bàn.

Kiều Trạch cũng như không thấy gì, quét mắt lên bàn, thấy bên cạnh cô có ly không, bèn huých khuỷu tay vào người cô: "Đưa ly nước cho tôi."

Lộ Miểu lúng túng "ừ" một tiếng, đưa ly không cho anh.

Sau đó hai người không trao đổi thêm gì nữa.

Mọi người khó có dịp tề tựu với nhau, trò chuyện rất rôm rả, Kiều Trạch không nói nhiều lắm, nhưng biết rõ mọi người hơn, nên thỉnh thoảng vẫn chêm vào một hai câu, nhưng phần lớn thời gian chỉ nhìn mọi người náo nhiệt.

Lộ Miểu càng không phải nói, cô vốn ít nói, bên cạnh còn có Kiều Trạch ngồi đó, trong lòng luôn khó chịu, đa số đều im lặng xem mọi người cười đùa.

Lão thất như sợ cô ngại, thỉnh thoảng cũng tìm chuyện nói với cô, nhưng cậu ta càng tận lực, cô lại càng xấu hổ hơn, trừ gương cười ra thì đều là những từ đơn âm tiết "ừm" "ừ", ý tứ từ chối đã

thể hiện rất rõ, ngay cả Thảm Kiều cũng không nhìn nổi, lén đá một đá dưới chân với cậu ta.

Lão thất khó hiểu quay đầu nhìn: "Sao thế?"

Thảm Kiều ho một tiếng, nháy mắt về phái Kiều Trạch.

Kiều Trạch bình tĩnh nhìn cậu ta một cái.

Thảm Kiều dùng tay đỡ mặt quay đầu đi.

Lão thất vẫn còn lơ mờ, thấy Kiều Trạch nhìn qua, liền bung ly rượu lên kính anh.

Kiều Trạch cười với cậu ta, rót cho mình ly trà: "Lát nữa anh phải lái xe, lấy trà thay rượu vậy."

Uống hết một ly với cậu ta, sau đó cầm lấy một bình rượu trắng nồng độ cao chưa mở nắp bên cạnh, rót đầy một ly.

Tử lượng của lão thất chỉ ở mức bình thường, vừa nhìn thấy bình rượu trắng kia thì bắt đầu hoảng sợ, Kiều Trạch cũng không để ý đến cậu ta, rất khách khí dùng trà kính cậu ta hai ly.

Hai ly rượu trắng xuống bụng khiến lão thất không chịu được, lúc nói chuyện đã không thẳng đầu lưỡi ra được nữa.

Kiều Thời không nhìn được lén nhìn anh trai mình, rồi lại lén nhìn Lộ Miểu, nhưng không nhìn ra dấu hiệu ghen tuông của Kiều Trạch, không có vẻ mờ ám gì, ngược lại lại nhìn thấy ra được sự xấu hổ, toàn bộ quá trình nếu Lộ Miểu không phải cúi đầu ăn thì là nghiêng đầu chơi với con gái cô, nhìn có vẻ rất bận rộn.

Cô nhớ trước đây Lộ Miêu còn rất thân nhiên đối mặt với Kiều Trạch, ngược lại khá sợ con gái cô, không ngờ lúc này hoàn toàn đảo lộn, trực giác cảm thấy giữa hai người có gì đó mập mờ.

Cô cũng không vạch trần ra, chỉ ho nhẹ một tiếng, giả vờ như không biết gì, nhìn sang lão thất bị chuồng đến choáng váng, nói đùa với cậu ta: "Lão thất này, không có việc gì mà xun xoe, không trộm cũng là gian, nói thật đi, có phải cậu nhìn trúng Miêu Miêu nhà chúng tôi không?"

Một câu này khiến Lộ Miêu khiếp sợ, còn chưa nói tiếp thì lão thất uống mấy ly rượu đã cười hì hì tiếp lời: "Đúng thế, chị dâu muốn mai mối sao?"

"Cái này phải hỏi Miêu Miêu của chúng ta đã." Kiều Thời như cười như không nhìn Lộ Miêu, "Miêu Miêu, ý em thế nào?"

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch nhìn Kiều Thời, rồi lại nghiêng đầu nhìn Lộ Miêu, vô cùng bình tĩnh.

Thậm Kiều xem náo nhiệt còn chê chuyện chưa đủ lớn, bất mãn nhìn Kiều Thời: "Chị dâu, sao chị lại hỏi câu này, không phải gây khó dễ cho người ta sao? Từ chối lão thất, e rằng cậu ta chẳng còn mặt mũi nữa, nhưng không từ chối, ngộ nhỡ lòng không vui thì sao?"

Dừng lại, rồi nói tiếp: "Phải nói là, em gái Miêu Miêu à, em có bạn trai chưa?"

Nói xong lại nhìn Lộ Miêu đầy vẻ mong chờ, những người khác cũng đều nhìn sang.

Lộ Miêu khó xử, nhưng vẫn thật thà gật đầu: "Chưa có."

Thẩm Kiều vỗ bàn cái rầm: "Còn không phải đã xong rồi sao, nam chưa dựng vợ gái chưa gả chồng, đều chưa có chậu có bông, để bọn họ tự do đến với nhau thôi."

Kiều Trạch không nói gì, chỉ cầm ly trà, nhấp một ngụm, không nhanh không chậm, hoàn toàn như người không có việc gì, cũng không nhìn Lộ Miêu.

Về Lộ Miêu, mặc dù có vẻ lúng túng do bị trêu chọc, nhưng đã tự nhiên hơn nhiều, cũng đang ăn không nhanh không chậm.

Thẩm Kiều cũng không còn cách nào, cậu ta với Kiều Thời chỉ phụ họa nhau, kết quả chỉ một mình bọn họ ồn ào, hai đương sự lại không có tâm trạng nào, cũng không có ý giỡn lại hai người.

Sau khi ăn tối là lúc cắt bánh ngọt, Thẩm Ngộ và Thẩm Kiều ôm tiểu thọ tinh* đứng trước bánh sinh nhật, cầm bàn tay bé nhỏ của cô bé để cô bé cắt, mọi người vây xung quanh, người chụp ảnh người đùa với Tiểu Tiểu Kiều người lại tán gẫu nhau, rất tung bừng náo nhiệt.

(*Người được chúc thọ.)

Lộ Miêu và Kiều Trạch sóng vai nhau đứng ngoài đám người, nhìn mọi người vui vẻ, cũng chẳng nói gì.

Vốn Lộ Miêu vẫn còn chút khó xử, nhưng cả tối đó, thấy Kiều Trạch như người không có việc gì, dần dần cô cũng buông lỏng ra, nhưng một mình đứng với anh vẫn hơi mất tự nhiên, bèn lôi điện thoại ra vào chụp ảnh góp vui, cứ thế một đêm trôi qua trong rộn rã.

Đến tối trở về, Lộ Miểu ngồi xe Kiều Trạch về, dọc đường đi Kiều Trạch luôn bình tĩnh lái xe, ngoại trừ hỏi cô mấy câu về chuyện công việc thì không nhắc đến chuyện khác.

Lòng thấp thỏm cả tối nay từ từ bình tĩnh lại.

Anh vừa từ nơi khác trở về, từ sân bay trực tiếp đến nhà Thẩm Ngộ tham gia tiệc sinh nhật của Tiểu Tiểu Kiều, thậm chí còn mang theo vali.

Lúc xuống xe, anh kéo vali cùng cô đi vào thang máy, hai người bình thường chiếm một góc như trước, cũng không nói gì, cứ như chưa từng có chuyện gì đã xảy ra, không ai chủ động nhắc đến chuyện đêm đó cả, nhưng rốt cuộc vẫn còn đó chút xấu hổ, Lộ Miểu không bắt chước được vẻ thản nhiên của anh, vừa vào nhà liền tạm biệt anh rồi vô ý thức đi về phòng mình, mới đi được vài bước thì đột nhiên cổ áo bị xách lên.

Lộ Miểu khó hiểu quay đầu nhìn anh.

Kiều Trạch cũng đang nhìn anh: "Em không có lời nào nói với tôi sao?"

Lộ Miểu thăm thorp: "Lời... lời gì chứ?"

Kiều Trạch đặt vali xuống, nhắc chân lên, một cước đá bay nó vào trong góc, nhắc cô lên xoay người lại, đôi chân đến gần từng bước, lập tức ép cô dựa vào tường.

Tay anh chống lên vách tường đằng sau cô, nhìn cô từ trên xuống: "Em nói xem là gì?"

Lưng Lộ Miểu không tự giác dán lên tường, cảnh giác nhìn anh.

Kiều Trạch nhìn cô chăm chú: "Hửm?"

Lộ Miểu bị anh ép sắp khóc: "Phí... phí một đêm?"

Kiều Trạch: "Em nói sao?"

"Thế... thì cũng nên là tôi lấy tiền chứ." Giọng Lộ Miểu nhỏ đi.

Kiều Trạch: "Rốt cuộc là ai hầu ai?"

Lộ Miểu: "..."

Cô không nói gì, chỉ thiếu nước lôi hai trăm ra, ném lại cho anh.

Kiều Trạch bóp cằm cô, để cô ngẩng đầu nhìn anh.

Cô mím chặt môi, ánh mắt vừa cảnh giác vừa hồi hộp, người nhìn vào lại muốn hung hăng bắt nạt.

Rồi anh cũng bắt nạt cô, cúi đầu tính hôn, nhưng cô lại sợ đến mức hai tay che miệng anh lại: "Tôi không muốn anh hầu hạ."

Kiều Trạch từ từ kéo tay cô xuống: "Không sao, vậy để tôi hầu hạ em."

Rồi đột nhiên ôm ngang lấy cô, xoay người ném cô lên giường, người cũng không vội vã đè xuống, chỉ đứng bên giường, không nhanh không chậm cởi áo khoác, tháo cà vạt, từ trên xuống dưới, cởi từng nút từng nút áo sơ mi ra.

Trái tim Lộ Miểu gần như nảy lên tận họng, hai tay chống giường ngồi dậy, nhanh chóng lùi về sau, sau đó nhân lúc anh không chú ý, lật mình một cái muốn nhảy xuống giường, nhưng đột nhiên mắt cá chân bị giữ chặt, khẽ dùng sức kéo lại, cô bị lôi lại

nằm sấp trên giường, thân hình cường tráng của anh cũng đè lên sau lưng cô.

"Chạy lần thứ nhất, còn muốn chạy lần hai ư?" Khóe miệng anh dán bên tai cô, nhẹ giọng hỏi.

Lộ Miêu bị anh áp lên không dám cử động.

Anh cũng không để ý cô đang hỏi hớp, tay dán lên chiếc bụng tròn nhẵn của cô, khẽ vuốt ve qua lại nơi đó, rồi đột nhiên đi xuống, phủ lên nơi nào đó.

Anh nhẹ hôn lên má cô, nghiêng đầu nhìn cô: "Miêu ngốc, em thật sự không rõ sao?"

Hai chữ "Miêu ngốc" khiến cô lúng túng, không nhận được thấp giọng phản bác, "Có anh mới ngốc."

"Không ngốc, vậy em chạy cái gì, hử?" Anh hỏi, nhìn cô không rời, "Thật sự sợ tôi tìm em đòi tiền sao?"

Lộ Miêu khó chịu không dám lên tiếng.

"Ngủ xong bỏ chạy, cả nửa tháng không có lấy một cú điện thoại, vừa gặp mặt lại giả vờ xa lạ với tôi." Anh nhìn vào mắt cô, "Có phải tôi không tìm em, thì em vẫn sẽ giả ngốc đến cùng với tôi không?"

Lộ Miêu lúng túng, "Tôi giả vờ ngốc với anh khi nào chứ?"

"Vậy sao không nói câu gì hả?" Anh nói, "Vừa nhìn thấy tôi thì làm như thấy quỷ, tôi đáng sợ thế sao?"

Lộ Miểu không đáp, người bị anh đè không thoải mái, hơn nữa cả tay anh...

Tay cô khó chịu đẩy anh ta: "Anh ngồi dậy đi đã."

Kiều Trạch khẽ nhắc người lên, nhưng vẫn ép cô không buông.

"Sao không nói gì?" Anh hỏi, đột nhiên bàn tay nhúc nhích một cái, cả người cô thất kinh. Cô hồn hên, xoay người muốn trốn tránh, lại bị tay anh đè lên vai giữ lại.

"Cái gì gọi là em độc thân?" Anh hỏi tiếp, tay phủ ở nơi nào đó thoáng cử động, cô theo bản năng khép chặt chân, anh cũng mặc cô, khẽ sờ soạn như có như không, nhìn thẳng vào mắt cô, "Người ngủ với em rồi, em còn muốn chối sao?"

Lộ Miểu bị anh ép đến mức không chịu nổi, vừa xấu hổ vừa bối rối, dùng sức muốn đẩy anh ra nhưng không được, ngược lại anh càng đè chặt cô thêm, hỏi cô: "Em nói đi, em muốn chịu trách nhiệm với tôi thế nào?"

"..." Lộ Miểu cảm thấy không đúng, rõ ràng cô mới là người bị hại.

Cô càng không nói, anh càng trêu cô mạnh hơn, ép cô không thể không mở miệng.

Lộ Miểu chực khóc, tay nắm chặt lấy tay anh không để anh lộn xộn nữa, anh cũng không để ý đến cô, đổi sang tay còn lại.

"Nói, em muốn chịu trách nhiệm với tôi thế nào?" Anh hỏi, giọng đã dần ám muội, rồi lại cố chấp đến kì lạ.

Bất luận thế nào sức cô cũng không phải đối thủ của anh, bị anh đè đến mức không cử động được, cũng không thoát được, cả người bị anh ép đến mức phải khóc, nhưng anh lại cố tình thờ ơ, chỉ cố chấp dồn ép cô, cô càng khóc, anh càng muốn bắt nạt cô, thói xấu của đàn ông đều bị đáng vẻ khó chịu của cô khơi mào cả ra.

"Anh đừng thế nữa..." Cô khóc đến mức khàn giọng, liền mình nắm lấy tay anh, rồi lại được anh đưa đến thoải mái, từng đợt sáng khoái ủa đến, cả người nhanh chóng bị anh ép đến mức phát điên, hoàn toàn không biết nên làm gì, chỉ theo bản năng vùng vẫy.

Kiều Trạch bị cô giày vò đến nỗi không nhìn được, hôn môi cô, ôm eo cô lật người cô lại, liên tục hôn cô, rồi sau đó tách hai chân cô ra, người cứ vậy đi vào.

Người vừa chạm đến cô liền không khống chế được nữa, hơn nữa nhìn chỗ kia run rẩy đóng mở theo động tác của anh thì hoàn toàn mất kiểm soát. Đợi cả hai đều qua cơn thỏa mãn thì cô đã khóc khan cả giọng, không có được đáp án mình muốn, anh vẫn chưa thấy đủ, ôm cô không chịu buông tay.

Khi thể lực từ từ khôi phục lại thì Lộ Miêu cũng tức giận, khuỷu tay liên tục chọc vào người anh, kéo lấy chân muốn đẩy anh xuống giường, nhưng anh lại kéo người lại vào lòng, nhìn vết đỏ và mồ hôi trên cổ cô, nơi nào đó chưa được thỏa mãn lại rục rịch.

"Miêu ngốc à." Tay anh nhẹ nhàng gạt mái tóc dính mồ hôi trên cổ cô ra hai bên, cúi đầu hôn lên gương mặt cô, "Chúng ta ở bên nhau đi."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 77

Lộ Miêu phòng má không chịu để ý đến anh, nhớ lại vừa nãy cô liền xấu hổ chết đi được, chẳng thèm nhìn anh thêm.

Kiều Trạch chưa có được đáp án vẫn không chịu buông tha cho cô, bàn tay đặt trên bụng cô lại bắt đầu rục rịch.

Lộ Miêu dè tay anh lại không cho anh nhúc nhích, nghiêng đầu sang chỗ khác, hơi tức giận: "Anh đã đồng ý với tôi rồi mà, trong lúc hợp tác không được có hành vi vượt quá quan hệ hợp tác với tôi, cũng sẽ không quấy rối tôi."

"Giấy trắng mực đen chữ ký rõ ràng đó." Cô lại bổ sung thêm một câu.

Kiều Trạch nhìn cô không rời: "Đầu tiên, bản thỏa thuận là em đưa tôi, lúc đó tôi không đồng ý. Thứ hai, là em ký tên lên giấy, không phải tôi ký."

Còn quay đầu lại quét mắt nhìn bàn: "Có cần để em kiểm tra lại không?"

Lộ Miêu: "..."

Khuỷu tay khó chịu huých vào sườn anh: "Anh ăn gian."

Bỗng nhớ lại lúc đàm phán ngày đó, cô lập tức xoay người lại nhìn anh: "Không đúng, rõ ràng anh đã nói, sẽ không bao giờ xảy ra chuyện thế này nữa mà."

"Đó chỉ là đối với chuyện tôi vô có cố chấp hôn em thôi." Sắc mặt Kiều Trạch rất bình tĩnh, "Còn những việc về sau, là dựa trên cơ sở lưỡng tình tương duyệt."

Lộ Miêu đỏ mặt: "Ai lưỡng tình tương duyệt với anh."

"Nửa tháng trước, buổi tối em uống say đó, tôi có hỏi em rồi, em cũng gật đầu." Anh ôm eo cô kéo cô vào lòng, "Đừng nói với tôi em uống say không nhớ."

Lộ Miêu nhỏ giọng: "Vốn không nhớ thật mà."

Tay Kiều Trạch trượt xuống dưới bụng cô: "Em nói lại lần nữa xem."

Lộ Miêu không dám nói.

Kiều Trạch nhẹ nắm lấy vai cô, lật cô xoay người lại, trán chạm vào trán cô, hỏi: "Đồng ý rồi?"

Lộ Miêu không chịu: "Tôi đã ký vào bản thỏa thuận cấm yêu đương trong thời gian hợp tác rồi."

Kiều Trạch: "Không sao, chúng ta không yêu đương, trực tiếp lấy giấy chứng nhận luôn."

"Trên hợp đồng cũng không quy định cấm em kết hôn." Anh bỏ sung thêm.

Lộ Miêu: "..."

Tức giận cả một lúc lâu mới ghen ngào nói: "Không được, tôi không muốn lấy chú làm chồng."

Kiều Trạch: "..."

Nắm lấy eo cô lôi người tới trước mắt, đôi mắt nguy hiểm tiến sát đến gần: "Em nói ai là chú?"

Lộ Miêu: "Ai đẻ bụng thì là người đó."

Kiều Trạch: "..."

Bỗng người bị cơn giận của cô làm bật cười, nhìn cô như có như không: "Chê tôi già, không thỏa mãn được em sao?"

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch nheo mắt quan sát cô: "Tôi còn đang nghĩ, sáng hôm đó sao có thể chạy xa như thế, thì ra thật sự là tôi chưa đủ cố gắng."

Lộ Miêu: "..."

Bản năng dịch lùi về sau muốn chạy, nhưng vừa đi mấy bước thì đã bị anh tóm lấy cổ chân, kéo ngã xuống giường, túm lấy vai cô lật người cô lại, kéo chần qua một bên, sau đó nhìn cô từ đầu đến chân, cuối cùng tầm mắt dừng lại ở nơi nào đó, đôi mắt dần trở nên đen thẫm.

Lộ Miêu bị anh nhìn mà cả người nóng lên, vừa nôn nóng vừa lúng túng, liều mạng muốn kéo lại chần, nhưng Kiều Trạch đã trực tiếp nắm lấy, ném nó lên ghế, rồi lật người, tay chống hai bên tai cô, treo nửa người nhìn cô, như nhìn mãi vẫn chưa đủ, dùng ánh mắt dẹt dài lại sâu xa lạnh lùng nhìn cô.

Đột nhiên Lộ Miêu bình tĩnh lại, tuy người vẫn còn xấu hổ, tim đập nhanh đến mức gần như nhảy lên cổ, và cũng không dám đối

diện với ánh mắt anh.

Kiều Trạch chậm rãi phủ người xuống, nhẹ hôn lên môi cô, ngậm lấy cánh môi, dịu dàng hôn một lúc, rồi nhìn cô: "Miểu ngọc à, tôi nghiêm túc đấy."

Tay anh nhẹ gạt mái tóc ướt nhẹ mồ hôi trên trán cô ra, nhìn vào mắt cô, từ từ mở miệng: "Lúc trước cùng em ký tên vào bản hợp đồng đó, thật sự cũng có phần cân nhắc về công việc, lo tình hình của em sẽ ảnh hưởng đến công việc. Tôi không nghĩ lại có một ngày tôi sẽ yêu em, điều này với tôi mà nói, là một chuyện vô cùng kiêng kị."

"Công việc của chúng ta không thể so với những việc khác được, bất cứ lúc nào cũng có thể bỏ mạng, kị nhất đưa tình cảm cá nhân vào công việc. Tôi đã từng nghĩ rằng, liệu mình có cần nhận phần tình cảm này không, liệu có cần bước qua giới hạn đang ngăn cách chúng ta không, đáp án của tôi là không. Tôi có thể không chế không để mình rung động thêm nữa, thì em cũng có thể."

"Nếu chúng ta không bước quá, cứ tiếp tục hợp tác như thế, chúng ta sẽ làm được tốt nhất, năng lực của em thật khiến tôi kinh ngạc."

"Nhưng bên cạnh đó, có thể sẽ cảm thấy tiếc nuối. Con đường chúng ta đi cực kỳ nguy hiểm, chỉ một bước đi sai là có thể không cứu vãn được mọi thứ nữa. Không ai trong chúng ta biết, ngày mai khi mặt trời lên, liệu chúng ta còn cơ hội để ngắm không?"

"Tôi không muốn lúc em hay tôi ra đi, đối diện với thi thể của đối phương, tự hỏi mình, vì sao không sớm nói cho anh ấy biết,

mình cũng thích anh ấy. Có phải nếu nói sớm cho anh ấy biết, anh ấy sẽ không nở rời bỏ?"

"Tôi không hi vọng chúng ta tiếc nuối như thế. Nếu chúng ta đã lựa chọn cùng nhau đi trên con đường này, bao khó khăn bao nguy hiểm sau này đều phải chịu đựng, không thể nào quay đầu lại được nữa rồi. Bây giờ mới chỉ là bắt đầu, sau này sẽ còn có rất nhiều tình huống chúng ta không thể lường tưởng nổi, rất có thể khiến tinh thần của chúng ta sụp đổ, thậm chí là tử vong. Nhưng tôi không thể thay em bước tiếp được, chỉ có thể cùng em tiến về phía trước. Bất kể là chuyện gì, tình cảnh có bao nhiêu khó khăn, tôi có hay không có ở bên, em đều phải nhớ kỹ rằng, tôi luôn ở sau em, tôi còn đợi em về nhà. Bất cứ thời điểm nào cũng không được dễ dàng buông tay."

Vành mắt Lộ Miểu hoen đỏ, cô nhăn mũi: "Anh cũng thế."

Miệng cô rất vụng, luôn không biết ăn nói, không như anh, mới mở miệng là có thể khiến người khác khóc, nhưng cô biết anh hiểu.

Cô nghĩ gì anh đều biết hết, một chút tâm tư nhỏ cũng không thoát khỏi mắt anh.

Nhưng lần này anh không chịu để cô qua loa nữa, nhất định muốn đáp án chính xác từ miệng cô.

Anh cúi đầu hôn cô: "Làm bạn gái tôi nhé?"

Cô không quen lắm với những cử chỉ thân mật này, tuy hơi xấu hổ nhưng vẫn khẽ gật đầu: "Vâng."

Khóe miệng anh vạch ra một nụ cười nhạt, cúi đầu, nhẹ hôn môi cô, là nụ ôn dịu dàng thương tiếc, không giống vẻ cuồng dã thô bạo

trước đó, ngay cả lúc đi vào cũng dụi dằm mà cẩn thận...

Anh cùng cô trải qua một đêm ngọt ngào tuyệt vời.

Cảm xúc hạnh phúc này luôn lây lan, nhưng chính bản thân Lộ Miểu không phát hiện, đến hôm sau đi làm, Ngô Man Man vừa nhìn một cái đã nhìn ra, cười nhạo cô: "Hình như tối qua hài hòa với tổng giám đốc Kiều lắm đúng không? Hôm nay nhìn mặt mày hớn hờ gì đâu."

Ở trước mặt cô tán gẫu về những chủ đề không thể miêu tả nổi này, Ngô Man Man luôn không chú ý chừng mực, có cái gì thì nói cái đó.

Tuy Lộ Miểu đã ra trận nhiều lần, nhưng cuối cùng khi thật sự xảy ra với Kiều Trạch thì lại không còn giống những lần trước diễn kịch nữa, mở to mắt bịa chuyện mà mặt không đỏ, nhưng bây giờ Ngô Man Man nhắc đến là mặt cô nóng lên, lúng túng đẩy cô ta ra: "Đâu có chứ, chị đừng nói bừa."

Phản ứng này của cô dừng trong mắt Ngô Man Man lại biến thành quả nhiên cô ta đoán không sai, cô ta vẫn còn nhớ trước đây Lộ Miểu nói Kiều Trạch "không được", trong lòng hơi tò mò, bèn kéo vai cô qua, vừa đi vào văn phòng vừa hỏi: "Có phải gần đây tổng giám đốc Kiều uống phải thuốc gì không? Anh ta lấy lại được phong độ rồi hả? Nhìn em hôm nay không giống trước kia lắm."

Lộ Miểu: "..."

Ngô Man Man lại hăng hái, đẽ giọng thấp xuống: "Chị hỏi thật đấy. Gần đây Thương Kỳ... hình như cũng không được cho lắm, nên muốn tìm chút thuốc cho anh ấy."

Lộ Miêu: "..."

Ngô Man Man quay đầu sang nhìn cô: "Ngày trước là do tổng giám đốc Kiều ngăn, hay không giữ được lâu?"

Vừa lúc Tô Minh từ văn phòng đi ra, thấy hai người nhỏ to bèn chen lời: "Nói chuyện gì đấy?"

Lộ Miêu đáp lại anh ta: "Không có việc gì."

Ngô Man Man cười ngắc đầu: "Nói chuyện trên giường của đàn ông các cậu đấy."

Tô Minh nhú mày: "Chuyện trên giường của đàn ông? Tổng giám đốc Kiều, ngăn? Không giữ được lâu? Tôi không nghe lắm đấy chứ?"

Ngô Man Man cười tiếp lời: "Tai giám đốc Tô lợi hại thật đấy, mấy cái này mà cũng nghe được, nếu truyền ra ngoài thì tổng giám đốc Kiều làm thế nào chứ."

Lộ Miêu lúng túng: "Cái đó... không phải đâu..."

Cũng không biết giải thích thế nào, nói cho cùng cô không thể học Ngô Man Man sáng khoái, có thể tự nhiên nói những câu như thế.

Ngô Man Man ra vẻ hiểu biết vỗ vai cô: "Yên tâm đi, chỉ mấy người nói chuyện đây thôi, ai vô vị đến mức lấy chuyện này mà buồn chứ."

Mắt nhìn điện thoại: "Chị về văn phòng trước, chốc nữa em nhớ hỏi tổng giám đốc Kiều giúp chị, anh ta uống thuốc gì nhé, chị

cũng muốn chút."

Khi Ngô Man Man đi khuất bóng, Tô Minh mới nhìn cô bằng ánh mắt kì quái: "Không phải tổng giám đốc Kiều kia của các cô nhìn rất giống người mẫu sao, còn phải dựa vào thuốc nữa à?"

Lộ Miểu thật sự bối rối, ho nhẹ một tiếng: "Không phải đâu, giám đốc Tô anh đừng đoán mò, chỉ là chị Man hiểu lầm thôi."

Tô Minh gật đầu như có suy nghĩ, Lộ Miểu còn tưởng thế là qua việc, không ngờ mới về văn phòng chưa đầy một lát, Tô Minh làm việc xong thì đột nhiên ném một hộp thuốc đến trước mặt cô: "Đây là viagra mà trước kia một nhà máy dược liệu tặng, có công hiệu trị liệu giúp đàn ông..."

Tô Minh ho nhẹ: "Bên trên có ghi cách dùng, cô có thể cầm về để tổng giám đốc Kiều thử xem."

"..." Lộ Miểu đàn mặt ra, viagra, tục xưng "thuốc tráng dương".

"Giám đốc Tô..." Cô không biết anh ta quan tâm đến phương diện cuộc sống nào đó của cấp dưới như thế.

"Dù sao thứ này vất đó cũng phí." Tô Minh lại khôi phục vẻ nghiêm túc khi trước, "Cô cứ cầm về để giám đốc Kiều của các cô thử xem sao."

Cúi người cầm lấy, trực tiếp nhét vào trong túi xách của cô.

Không hiểu sao Lộ Miểu cảm thấy khi anh ta nhắc đến mấy chữ "giám đốc Kiều của các cô" thì có vẻ ác ý, đang định lấy đồ ra trả lại thì ngoài cửa vang lên tiếng gõ, trợ lý Ngô Man Man đến tìm Lộ Miểu, mời cô sang đó chút.

Lộ Miêu lập tức đứng dậy đi.

Ngô Man Man rủ cô ra ngoài với cô ta gặp một người, cụ thể là ai thì không nói.

Lộ Miêu về văn phòng lấy túi xách rồi cùng cô ta ra ngoài.

"Miêu Miêu, em còn nhớ Lê Viễn Tường không?" Ở trên xe, đột nhiên Ngô Man Man quay đầu sang nhìn cô, "Chính là bố của đại minh tinh Lê Quân Hạo ấy, là cái người bị súng bắn chết."

Lộ Miêu giật thót trong lòng, người theo bản năng trở nên cảnh giác, nhưng trên mặt lại rất bình tĩnh, gật đầu: "Nhớ chứ, mà sao thế?"

"Vậy em có biết thật ra ông ta làm gì không?" Ngô Man Man hỏi.

Lộ Miêu nhớ cảnh sát đã công bố chuyện ông ta điều chế ma túy, bèn gật đầu: "Buôn bán ma túy."

"Vậy em có biết trong tay ông ta nắm bao nhiêu thị trường ma túy không?"

Lộ Miêu cân nhắc dụng ý này của cô ta, cẩn thận lắc đầu: "Không rõ lắm."

Ngô Man Man ngạc nhiên: "Tổng giám đốc Kiều không nói với em sao?"

Lộ Miêu không rõ câu này là thăm dò hay chỉ đơn giản là tò mò, bèn lấy nhu khắc cương hỏi lại: "Chuyện gì tổng giám đốc Thương biết cũng đều nói với chị Man cả sao?"

Cô thoáng nghiêng đầu hỏi cô ta, dáng vẻ có chút nghi hoặc.

Ngô Man Man không đọc được gì dáng vẻ này của cô, cười cười nói: "Phải xem tình huống đã."

Lộ Miêu cũng cười theo, không trả lời.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 78

Ngô Man Man đổi đề tài: "Miêu Miêu, em có biết vì sao lúc trước chị muốn cùng với Từ Gia Thiên đến fan meeting của Lê Quân Hạo không?"

Lộ Miêu nhớ lại những gì Kiều Trạch đã phân tích, cẩn thận không nêu ý kiến, chỉ để lộ biểu cảm nghi hoặc hỏi lại: "Vì sao cơ?"

"Chị muốn móc nối với bên phía Lê Quân Hạo đây." Ngô Man Man quay đầu nhìn cô, "Không ngờ cuối cùng lại bị nha đầu đó phá chuyện."

"Lê Viễn Tường nắm trong tay gần nửa nguồn hàng trên thị trường ma túy trong giới giải trí, bây giờ ông ta vừa chết, hang ổ cũng bị truy quét, thị trường này giờ chẳng khác gì để trống." Nói xong, cô ta mỉm cười với Lộ Miêu, "Em có biết điều này có nghĩa gì không? Tiền! Là tiền đếm không hết!"

Mỗi một câu đều chứng thực phỏng đoán của Kiều Trạch.

"Hôm nay chúng ta sẽ đi gặp một đạo diễn, mọi người gọi là đạo diễn Giải, coi như cũng có chút tiếng tăm ở phía Nam này, bên dưới có mấy nhóm người đi theo, phạm vi không nhỏ, có không ít nhu cầu với lượng hàng, quan trọng là ông ta có quan hệ không tệ với mấy nhà đầu tư, đối với mấy người trong giới giải trí mà nói, bình thường thích tụ tập với nhau, hẹn mọi người cùng high, rồi chơi mấy em minh tinh chưa nổi, vân vân. Trước đây bọn chúng đều dựa

vào nguồn hàng do Lê Viễn Tường cung cấp, bây giờ Lê Viễn Tường đã thua, đang tìm hàng ở nơi khác, những tay buôn khác cũng đang rục rịch, muốn nhân thời cơ chen chân vào đây."

"Có thể vào được thị trường này không, phải xem em thế nào."

Lộ Miêu chân chừ chỉ vào mình: "Em ư?"

Ngô Man Man cười đầy sâu xa: "Đúng thế."

Lộ Miêu cảm giác nụ cười và lời nói này của Ngô Man Man có gì đó kỳ lạ, cho đến lúc nhìn thấy đạo diễn Giải, cô mới hiểu được cô ta nói có thể vào được thị trường này hay không đều dựa vào cô là có ý gì...

Cô và vị đạo diễn này đã từng gặp mặt một lần, chính là trong tiệc sinh nhật của hgn lần đó, cô gặp Từ Gia Thiên bị chuốc say, chính là người trong phòng bao đã giơ tay cản cô với Từ Gia Thiên không cho đi, sau đó lại bị Kiều Trạch dọa thôi.

Vị đạo diễn Giải này dáng người hơi béo, không cao lắm, từ ngoại hình không thể nhìn ra được là con nghiện.

Ông ta cũng nhận ra Lộ Miêu, vừa thấy cô liền cười lạnh một tiếng, rồi nhìn sang Ngô Man Man: "Cô Ngô à, cô đưa cô ta đến đây làm gì? Lần trước vừa vào đã đưa người của chúng tôi đi, tôi nhớ còn rất hung hăng kia mà?"

Ngô Man Man cười vỗ về: "Hiểu làm hiểu làm rồi, đều là hiểu lầm thôi. Thiên Thiên là em gái của Miêu Miêu chúng tôi, người làm chị, tổng cũng không nhìn nổi em gái mình sa đọa."

"Còn không phải hôm nay tôi đặc biệt đưa cô ấy đến để nhận lỗi với anh sao?" Ngô Man Man lén đẩy Lộ Miêu ra, để cô sang đó tiếp người.

"Cô ấy chính là Lộ Miêu." Thuận tiện giải thích thêm.

Trong lòng Lộ Miêu có chút kháng cự, nhưng cuối cùng vẫn biết mình đang làm nhiệm vụ, bèn cười dịu dàng với ông ta: "Đạo diễn Giải à, thật là có lỗi, lần trước thấy em gái mình say ngất như thế, lập tức lửa giận nổi lên, đã mạo phạm nhiều rồi, hi vọng đạo diễn Giải chớ để trong lòng."

Rót hai ly rượu, đưa ông ta một ly, còn mình cầm một ly, tự mình nhận lỗi với ông ta.

Ông ta cũng là người sáng khoái, sau khi cụng ly uống hết một hơi, lúc đặt ly rượu xuống thì bỗng cánh tay giơ ra ôm lấy Lộ Miêu: "Anh cũng không phải người không hiểu đạo lý, nếu cô Lộ đã hạ mình xin lỗi, chúng ta uống rượu với nhau thì việc cứ thế mà qua thôi."

Người cười "ha ha" mấy tiếng, lại không buông cô ra, còn ôm cô ngồi xuống sô pha.

Lộ Miêu nhịn, kéo tay ông ta ra, nở nụ cười nhạt ngồi xuống bên cạnh ông ta.

Dường như Ngô Man Man rất hài lòng với biểu hiện của cô, lén cho cô một ánh mắt "làm không tệ" rồi cũng ngồi xuống một bên sô pha. Nói chuyện một lúc liền nhanh chóng chuyển đề tài sang chuyện ma túy: "Đạo diễn Giải này, chuyện tối qua tôi nói trong điện thoại, anh xem..."

Cô ta lấy một túi ma túy đá ném lên bàn: "Độ tinh khiết của thứ này lên đến 92%, cao hơn 15% so với chỗ Lê Viễn Tường cung cấp cho các anh, anh có thể ném thử."

Đạo diễn Giải nhìn Ngô Man Man một cái, tay còn đặt trên vai Lộ Miêu không nhúc nhích.

Lộ Miêu cũng bất động thanh sắc nhìn ông ta.

Ngô Man Man thay ông ta mở túi, đổ ra một chút lên giấy thiếc, lấy bật lửa ra.

Đạo diễn Giải từ từ thu lại cánh tay đặt trên vai Lộ Miêu, nghiêng nửa người, hít thử.

Lộ Miêu thấy ông ta từ dè dặt chậm rãi rơi vào mê say, mấy người khác ngồi trong phòng đều vây quanh lại, đua nhau thử.

Lộ Miêu thấy khi bọn họ hít thử một chút liền chuyển thứ đồ kia đi, ma túy đã sẽ kích thích dục vọng, người sau khi hít dục vọng sẽ tăng cao, cô không muốn biến thành mục tiêu dâm loạn của đám người đó sau khi luân phiên hít.

Hiển nhiên Ngô Man Man cũng không để ý đến việc liệu cô có thể trở thành vật chơi hay không, quan trọng là việc buôn bán của cô ta nhất định phải thành công.

Hành động đó của Lộ Miêu khiến cô ta nhìn cô một cái, sắc mặt bình tĩnh không nhìn ra cảm xúc.

Tay Lộ Miêu đề lên vật kia, cười cười nhìn đạo diễn Giải: "Đạo diễn Giải, hàng của chúng tôi thế nào?"

Đạo diễn Giải còn đang nhắm mắt say sưa, gật đầu: "Không tệ."

Ngô Man Man mượn cơ hội thuyết phục, từ độ tinh khiết đến đủ loại ma túy, liệt kê từng lượng hàng cung cấp một, cuối cùng đồng ý cho ông ta 5% chiết khấu, để ông ta giới thiệu bọn họ đến những ông chủ lớn trong giới sau lưng họ.

Đạo diễn Giải không đáp ứng ngay lập tức, chỉ đích danh muốn Lộ Miêu ở lại cùng ông ta.

Ngô Man Man nhìn Lộ Miêu: "Miêu Miêu, tối nay làm phiền em phục vụ đạo diễn Giải rồi."

Nhân cơ hội vào nhà vệ sinh liền kéo cô cùng đi ra ngoài, nói gì mà khiến cô vất vả rồi, đừng phá chuyện, phía Kiều Trạch cô ta sẽ giải thích hộ, mục đích mọi người đều giống nhau, đều là để kiếm tiền.

Lộ Miêu gật đầu, không nói rõ cũng không từ chối. Ý của Ngô Man Man rất rõ, đẩy cô ra làm môi nhử, để cô gió thổi bên tai đạo diễn Giải, thôi trúng thì tốt, không trúng thì thôi, quan trọng là đạo diễn Giải đã nhận lợi rồi thì sẽ nể mặt, con đường đàm phán rộng ra rất nhiều.

Lúc vào nhà vệ sinh lên nhắn tin cho Kiều Trạch, nói sơ qua tình hình với anh, hỏi anh có thể sắp xếp quét khiêu dâm được hay không, rồi báo lại địa chỉ số phòng cho Kiều Trạch.

Ngô Man Man ngồi một chút rồi tìm cớ rời đi, để lại mình Lộ Miêu với đạo diễn Giải và mấy người đàn ông khác.

Cô ta vừa đi, đạo diễn Giải liền nhin không được nữa, bắt lấy cô cổ chấp muốn hôn, Lộ Miêu đưa tay đẩy miệng ông ta ra, rót rượu

nói mấy câu khách sáo, cùng nhắc đến chuyện phim ảnh của ông ta, tay bất động nắm chặt điện thoại, cho đến khi điện thoại rung lên một cái, người mềm nhũn ra nhào vào lòng ông ta, vừa dứt rượu ông ta, vừa thổi gió bên tai, hỏi thái độ của ông ta về món hàng này của bọn cô thế nào, muốn bao nhiêu, bên dưới có mấy người.

Đạo diễn Giải hít mấy hơi ma túy đá vào, cơn cuồng dâm đã sớm nổi lên, bây giờ gái đẹp mềm mại tựa trong lòng, người không kiềm chế được nữa, trở tay ôm lấy cô, cúi đầu toan hôn lên thì cửa rất đúng lúc bị người bên ngoài đá văng ra, một câu "không được nhúc nhích" quát lên, cảnh sát nổi đuôi nhau vào.

Gái làng chơi và những người mua dâm trong phòng đều bị đưa đi, đi cùng còn có người ở những phòng bao khác, thấy cảnh sát tấn công quét khiêu dâm quy mô lớn, bọn chúng liền biết mình xui xẻo đụng trúng hòng súng, ở hiện trường còn có phóng viên sẵn tin, lập tức đưa tin đã truy quét được hang ổ mại dâm lớn, ảnh kèm theo bài viết là cả trai lẫn gái bị "đột kích" ở phòng khác, một đám người ôm đầu lúi vào trong góc, không thấy rõ mặt, nhìn quả thật rất giống hành động truy quét khiêu dâm bình thường.

Sau khi Lộ Miêu được đưa về cục cảnh sát liền chia ra với những người khác, người được dẫn đến phòng thẩm vấn.

Ở bên kia bàn trong phòng thẩm vấn, ngồi đó chính là Kiều Trạch.

Người khoanh hai tay trước ngực ngồi đằng kia, nghiêng đầu nhìn cô.

Lộ Miêu không ngờ mình và anh lại dùng thân phận người bị thẩm tra và người tra hỏi để gặp mặt ở đây, nghĩ thế nào cũng cảm

thấy kì lạ, còn có chút buồn cười, hơn nữa anh còn rất nghiêm túc, nhìn không được bật cười "phì".

Kiều Trạch cũng bị cô chọc cười, đứng lên, đi về phía cô, đứng lại trước mặt cô, cúi đầu quan sát một vòng: "Không sao chứ?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Không có gì cả."

Kiều Trạch giang rộng hai tay, ôm lấy cô: "Không có gì là tốt rồi."

Nhận lấy túi xách của cô từ cánh sát bên cạnh đưa đến, cánh tay tự nhiên khoát lên vai cô: "Về trước nào."

Lộ Miêu nhớ đến mấy người đạo diễn Giải: "Bọn họ thì xử lí thế nào?"

"Chứng thật không mua dân, quá nửa đêm sẽ thả người." Anh nói, quả thật tối nay chỉ sắp đặt kế che mắt với bọn chúng, mục đích là đưa người về, nhưng không thể để đạo diễn Giải sinh nghi, ảnh hưởng đến hợp tác giữa anh và Ngô Man Man, không thể cản trở Ngô Man Man được, vì bọn họ cũng muốn nắm giữ danh sách thị trường này. Thế nên tin tức ông ta chơi gái sẽ được phong tỏa, quá nửa đêm cũng sẽ thả người.

Sau khi Lộ Miêu cùng Kiều Trạch về đến nhà liền vào phòng tắm rửa trước, cô không chịu nổi trên người mình có mùi của người khác.

Lúc tắm xong đi ra thì Kiều Trạch còn bận việc trên sofa, vẫn là bộ dạng lười biếng dựa lưng vào ghế, trên đùi đặt laptop.

Thấy cô đi ra, anh hất cằm chỉ về chỗ bên cạnh, "Đến đây nào."

Lộ Miêu đoán có lẽ anh lại muốn thảo luận về vụ án, "ừm" một tiếng, vừa lau tóc vừa ngồi xuống sô pha, hỏi anh: "Sao thế?"

"Hôm nay tình hình ra sao rồi." Anh đặt laptop lên bàn, nhìn sang cô, hỏi.

"Giống lúc trước anh đoán đấy, Ngô Man Man muốn tiếp quản thị trường của Lê Viễn Tường." Lộ Miêu thuật lại tường tận tình hình ở hiện trường hôm nay cho anh, "Hầu hết là mấy người trong giới đó tiếp xúc với ma túy kiểu mới, Ngô Man Man hứa sẽ cung cấp đủ kiểu hàng và trích số tiền không nhỏ, nhưng lúc trước anh phân tích với em thì có nói rằng, thị trường ma túy mới uy hiếp không ít đến bọn chúng, theo lý mà nói bọn chúng không nên đưa ra lượng lớn thuốc tinh khiết cao như thế mới đúng."

Cô nhú mày: "Mấy hôm trước, Ngô Man Man còn nói với em là đã đạt được hợp tác với phía bên anh, chẳng lẽ số hàng này do anh phụ trách cung cấp?"

"Không phải. Thương Kỳ không đề cập đến chuyện này với tôi." Kiều Trạch nói, "Bọn chúng không tin tưởng tôi trăm phần trăm, chỉ mới đạt được hợp tác bước đầu, tin tưởng là còn phải dựa vào cơ sở cùng thuyền. Trước mắt không có giao dịch, dĩ nhiên sẽ không ngồi cùng thuyền."

"Nếu cô ta dám đảm bảo cung cấp nhiều hàng như thế, ít nhất chứng minh bọn chúng có chỗ sản xuất của riêng." Kiều Trạch nói, "Nơi đó sản xuất một lượng hàng lớn để bọn chúng cung ứm vào thị trường này. Sở dĩ muốn hợp tác với Sách Phi chính là nhìn trúng vị trí bá chủ trên thị trường ma túy mới cùng với nguồn gốc nguyên vật liệu."

"Việc bây giờ chúng ta phải làm là đạt được tin tưởng tuyệt đối. Dồn đến đường cùng đi một thuyền là cách nhanh nhất."

Động tác lau tóc của Lộ Miểu dừng lại, gật đầu như có suy nghĩ: "Vậy nên muốn tấn công nơi sản xuất của bọn chúng?"

Kiều Trạch gật đầu: "Đúng thế."

Nghĩ ngợi một hồi lại hỏi cô: "Hôm nay đi làm, cấp trên các em không sắp xếp việc gì cho em làm sao?"

Câu hỏi này của anh có chút kì lạ, Lộ Miểu ngẩn người, sau đó lắc đầu: "Không có."

"Sao đột nhiên lại hỏi thế?"

"Không có gì, chỉ tò mò hỏi chút thôi."

Lộ Miểu "ờ" một tiếng, không nói nữa, quay người cầm lấy túi xách của mình, tính tìm điện thoại mở xem tin tức.

Vừa kéo khóa túi xách ra, điện thoại chưa thấy đâu thì đã thấy hộp thuốc mà Tô Minh nhét vào, cô giật mình sững người ra.

Kiều Trạch liếc cô một cái: "Sao thế?"

"Không... không có gì..."

Lộ Miểu nhanh chóng nhét hộp thuốc vào lại, lấy điện thoại ra, kéo khóa kéo định cất túi xách đi, không ngờ đột nhiên Kiêu Trạch nghiêng người, giật lấy túi xách của cô.

"Này này anh làm gì thế hả..."

Lộ Miêu cuống đến mức nhanh chóng bật dậy đi sang, tay phải Kiều Trạch cầm túi xách giơ lên cao, cánh tay cô liền chụp vào không trung.

Cô vội vã đứng lên, tay trái Kiều Trạch đè lên vai cô, trực tiếp đè cả người cô lên đùi mình, anh cũng xoay người mở túi xách cô ra, nhất thời nhảy ra hộp Viagra kia.

Kiều Trạch cầm hộp thuốc ra, quan sát một lát, rồi nhìn cô: "Em mua thứ này làm gì?"

"Tôi qua..." Kiều Trạch nghiêng đầu suy nghĩ, "Em chưa thỏa mãn?"

Lộ Miêu: "..."

Cô mặt đỏ bừng, xấu hổ nói: "Không phải em mua..."

Đưa tay che mặt muốn cướp lại đồ: "Là cấp trên đưa..."

Kiều Trạch nhíu mày: "Ô Minh?"

Lộ Miêu đỏ mặt gật đầu: "Anh ta không nên nhét vào..."

Kiều Trạch: "Anh ta vô duyên vô cớ đưa thứ này cho em làm gì?"

"Vì... vì..." Lộ Miêu gãi đầu, một hồi lâu vẫn không tìm được có thích hợp.

Đuôi mày Kiều Trạch nhướn lên: "Hửm?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 79

"..." Lộ Miêu không có cách nào nói thật được, một lúc lâu mới thốt ra được một câu, "Em không biết."

Kiều Trạch: "Em vừa đến văn phòng thì anh ta vô duyên vô cớ nhét thuốc vào cho em?"

"Hơn nữa không phải nhét thuốc cảm, cũng không phải thuốc chăm sóc sắc đẹp, mà là..." Kiêu Trạch đảo mắt nhìn hộp thuốc, "Thuốc tráng dương?"

"Cách cấp trên của em quan tâm đến cấp dưới..." Kiêu Trạch dừng một lúc, nhìn cô, "Có phải thần kì quá rồi không?"

"..." Lộ Miêu không dám nhìn anh, "Sao em biết được..."

Móng vuốt khế níu lấy áo Kiêu Trạch, đứng lên, đưa tay muốn cướp hộp thuốc vắt đi...

Kiều Trạch giơ lên cao không cho cô chạm vào.

"Lộ Miêu." Anh nghiêng đầu nhìn cô, tựa như nghĩ điều gì, "Có phải em ở bên ngoài dàn dựng tôi thành cái gì không?"

Lộ Miêu kiên quyết lắc đầu: "Không có chuyện đó."

Kiều Trạch: "Vậy em giải thích xem, đang yên đang lành, vì sao cấp trên của em lại cho em thuốc tráng dương?"

Lộ Miêu: "..."

"Anh ta..." Lộ Miêu đau đầu bịa chuyện "Nói là mấy hôm trước có nhà máy dược tặng, anh ta giữ lại cũng vô dụng, không bằng cho tôi."

Kiều Trạch gật đầu đã hiểu: "Một người đàn ông như anh ta còn cảm thấy nó vô dụng, vậy cho một cô gái như em thì hữu dụng sao?"

Con cô tình nhìn vào "chỉ định" và "cách dùng liều lượng" bên cạnh, rồi đôi mắt lại bình tĩnh nhìn cô, đáng vẻ "xem em ăn nói thế nào".

Lộ Miêu bị anh nhìn thành rụt rè, một hồi lâu mới ngập ngừng trả lời: "Là cho anh..."

Kiều Trạch: "Vì sao lại cho tôi?"

"..." Có nói gì Lộ Miêu cũng không chịu nói thêm.

Kiều Trạch cũng nghiêng đầu nhìn cô không rời, Lộ Miêu bị anh nhìn đến mức da đầu run lên, vừa im lặng cầm khăn lông lau tóc như có như không, vừa nghĩ đối sách.

"Sao không nói?" Anh hỏi, thuận tay cầm lấy khăn của cô, thay cô lau tóc.

Lộ Miêu thuận thế ngáp một cái, giọng nhỏ đi: "Em mệt quá..."

Kiều Trạch: "Sấy tóc khô trước đã."

Nghiêng người cầm lấy máy sấy tóc, để cô nằm trên đùi anh, tay trái vuốt tóc, tay phải cầm máy sấy, sấy khô tóc thay cô.

Khi sắp xong thì cô đã nằm im bất động, không biết ngủ thật, hay giả vờ ngủ trốn tránh câu hỏi nữa.

Kiều Trạch cúi đầu nhìn cô, vỗ vào lưng cô: "Miêu ngốc?"

Cô khẽ "um" một tiếng, cơ thể cứ quây, ôm đùi anh tiếp tục ngủ, ngoan ngoãn như một chú mèo.

Kiều Trạch cũng không còn cách nào khác với cô nữa, vô nhẹ lên lưng cô: "Mệt rồi thì về phòng ngủ."

"Đừng ngủ ở đây, cảm lạnh đấy."

Lộ Miêu lẩm bẩm đáp "vâng", vừa ngáp vừa ngồi dậy, "Em về phòng trước đây, anh cũng ngủ sớm đi, chúc ngủ ngon..."

Vòng qua người anh đi về phòng.

Kiều Trạch quay đầu lại nhìn cô, bóng lưng cô nhìn thế nào cũng không giống mệt mỏi.

Khẽ trầm tư một lúc, anh đứng dậy, tay vẫn cầm hộp thuốc kia, trước khi cô đóng cửa phòng thì đưa tay ra giữ lại.

"..." Quả thật Lộ Miêu vốn chỉ tránh bị anh dồn ép nên mới giả ngủ, nhưng cũng thật sự có chút mệt, thấy anh đột nhiên đến gần, người bất giác căng thẳng, cầm quả đấm nhìn anh: "Sao thế?"

Kiều Trạch nhìn vào trong phòng: "Đương nhiên là đi nghỉ rồi."

Lộ Miêu nắm hờ quả đấm: "Tối nay anh còn muốn ngủ ở đây?"

"Nếu không thì phải làm sao?" Kiêu Trạch gỡ tay cô xuống, thân nhiên đi vào, "Hoặc là em sang chỗ anh ngủ, giường anh rộng hơn

bên em."

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch quay đầu lại, thấy cô vẫn còn đứng ở cửa, nhìn anh không thôi, tầm mắt anh quét qua lại trên mặt cô: "Em cảm thấy chúng ta còn cần phải chia phòng?"

Lộ Miêu: "..."

Cô chưa từng nghĩ từ nay về sau bọn họ cần chung giường chung gối...

Kiều Trạch bước đến gần, dừng lại trước mặt cô, cúi đầu quan sát cô một lượt: "Vừa tặng tôi thuốc trắng dương, lại vừa không muốn chung phòng với tôi, lại còn gọi tôi là chú, xem ra tôi thật sự chưa khiến em thỏa mãn?"

Mặt Lộ Miêu đỏ bừng: "Đã nói không phải là do em mua mà..."

"Nhưng cũng không nói vì sao cấp trên của em lại tặng thuốc trắng dương."

Lộ Miêu ngậm chặt miệng, sống chết cũng không chịu nói, anh đã liệt sẵn cho cô đủ ba đường tội trạng rồi, có nói thêm gì đi nữa vẫn sẽ trở thành lí do để anh chinh cô.

Kiều Trạch cũng không ép cô, bước lên từng bước, nhốt cô vào dưới bóng anh: "Đến thuốc em cũng đưa về rồi, không phải là ngầm thừa nhận tôi không được sao?"

"Em không có..." Lộ Miêu chực khóc, "Em thật sự không nhớ chuyện thuốc..."

"Vậy chứng minh trong tiềm thức em vẫn muốn đưa về ho tôi."

Lộ Miêu: "..."

Tay Kiều Trạch nâng cằm cô lên, quan sát cô: "Miêu ngốc, em xem chúng ta mới cùng nhau hai buổi tối, sáng đầu tiên em trực tiếp chạy không thấy người đâu, lần thứ hai em lại dứt khoát đưa thuốc trắng dương cho tôi, rốt cuộc tôi không đủ chỗ nào, không thể nói rõ ra sao?"

Lộ Miêu: "..."

Cô bị anh chặn họng cả nửa ngày không nói được gì, vừa xấu hổ lại lúng túng: "Không phải kiểu đó."

Kiều Trạch: "Vậy thì thế nào? Em rất hài lòng?"

Lộ Miêu phồng má không chịu trả lời anh.

Anh cúi đầu, áp môi mình lên hôn cô, tay đặt trên vai cô, kéo lấy váy ngủ trên vai, muốn lột áo xuống.

Lộ Miêu lúng túng giữ tay anh lại, không dám nhìn anh.

Kiều Trạch nhìn cô không nhúc nhích, cũng không ép cô, chỉ lẳng lặng nhìn cô, đôi mắt càng thêm tối sẫm, dục vọng cất giấu dần hiện lên.

Tay Lộ Miêu run lên, né ánh mắt anh, im lặng thu tay về, để mặc anh cởi đồ.

Cô hiền thực e lệ khiến anh mất khống chế, nắm lấy eo cô kéo chặt người vào lòng, môi phủ xuống, liên tục cắn mút, bàn tay cũng

không kiềm chế được, dọc theo đường cong cơ thể cô đi xuống, xoa bóp qua lại, hận không thể hòa cô vào lòng.

Lộ Miếu cũng nhanh chóng được anh khơi mào tình dục, khó chịu vùng vẫy, cọ vào anh, dịu giọng gọi tên "Kiều Trạch" "Kiều Trạch".

Ánh mắt anh theo từng tiếng "Kiều Trạch" của cô mà trở nên sẫm hơn, hơi thở dồn dập, càng không kiềm chế hơn được nữa, môi tìm môi cô, từng nụ hôn khê cứ liên tiếp rơi xuống, gọi cô "Miếu ngốc" "Miếu ngốc", không phải có ý gì khác, chỉ là muốn gọi tên cô, cảm nhận sự thân mật khó có được này.

Bình thường gần như cô chưa từng gọi tên anh, lần nào cũng trực tiếp xưng hô "anh", cùng lắm là "này" một tiếng gọi anh, cũng chỉ vào lúc say sưa thế này, mới có thể mở miệng gọi tên anh.

Kiều Trạch không nhạy cảm lắm với cái tên, cũng không quan tâm việc cô xưng hô với anh thế nào, nhưng khi nghe giọng nói dịu dàng của cô, gọi anh từng tiếng "Kiều Trạch" "Kiều Trạch", thì như một đóa anh túc, khiến người ta trầm mê vào cơn nghiện, càng muốn đùa giỡn khiêu khích cô, ép cô một lần lại một lần lặp lại hai chữ "Kiều Trạch".

Lộ Miếu không biết tâm tư ấy của anh, cả người bị anh đùa giỡn đến không xong, tay vô thức nắm lấy tay anh, móng tay cào lấy cơ thể anh, xoay người muốn tránh né ngón tay anh đang vờn ve.

Anh đẩy cô ngã xuống giường, thân mình cao lớn đè cô xuống dưới người, như hôn chưa đủ, liên tục hôn lại cô, động tác dần thô bạo, ngay cả lúc tiến vào cũng mang theo chiếm hữu cực lớn, dù đã

kiềm chế nhưng lại rõ ràng cảm giác như không thể không chế được.

Về yếu đuối của cô cùng với con sói trong người anh, khiến anh căn bản không có cách nào thờ ơ với cô được, anh yêu chết đi được đáng vẻ thỏ trắng nhút nhát thẹn thùng lại ngốc nghếch này của cô, mỗi lúc nhìn cô mở to đôi mắt vô tội để phòng nhìn anh là anh đã muốn bắt nạt cô không thôi, thế nào cũng phải ức hiếp cô khóc rồi lại ôm vào lòng nhẹ nhàng trêu đùa.

Chờ khi cả hai đều bình ổn lại thì cô đã mệt lã nằm phịch trên giường, cả người dinh dính mồ hôi, mắt cũng sưng đỏ lên như con thỏ nhỏ, phòng má khó chịu, dù nói gì cũng không chịu để ý đến anh.

Quả thật lần này anh hơi mất kiềm chế, cũng có chút ý xấu, dùng sức hành hạ cô.

"Miểu ngốc..." Anh khàn giọng gọi tên cô, cúi đầu hôn cô, khuỷu tay cô đụng vào anh không chịu để ý, thật sự người quá mệt, khi anh gọi cô lần nữa thì cô đã ôm chầm chìm vào giấc ngủ, trên mặt vẫn còn nước mắt chưa khô, vì ban nãy bị giày vò mà khóc.

Kiều Trạch kéo chăn qua đắp cho cô, ổn định lại cho cô tư thế ngủ khá thoải mái, nhìn chằm chằm gương mặt say ngủ của cô một lúc, cúi đầu khế hôn lên mặt cô, thay cô gạt mái tóc dài dính mồ hôi trên gối ra, lúc này mới đổi tư thế, nửa ngồi dậy, cầm lấy hộp thuốc bị ném lên đầu giường, nhìn chằm chằm dòng chữ trên hộp một lúc rồi tháo hộp ra, lấy vỉ thuốc ra cúi đầu đọc, rồi cất lại thuốc vào trong, cầm hộp thuốc đánh giá một lúc, cuối cùng ánh mắt dừng trên mã vạch ở trên hộp.

-

Hơn bảy giờ sáng hôm sau Lộ Miêu mới tỉnh lại, bình thường theo đồng hồ sinh học của cô thì đều là sáu giờ đã rời giường rồi.

Khi tỉnh dậy, phía dưới cô không thoải mái cho lắm, trông thấy Kiều Trạch nằm bên cạnh mới nhớ lại chuyện tối qua, tức giận không muốn đề ý đến anh.

Kiều Trạch đã dậy từ sớm, một tay chống má nhìn cô, người đã khôi phục lại dáng vẻ cơ trí trầm mặc như có suy nghĩ lúc trước, hoàn toàn không phải là vẻ cầm thú trên giường của tối qua.

Anh thấy cô dậy, tay vắt ngang sau lưng cô, kéo cô đến trước mặt, cất tiếng chào cô: "Chào buổi sáng."

Lộ Miêu phồng má không nhìn anh: "Còn sáng gì nữa."

Trong mắt Kiều Trạch hiện lên ý cười nhạt, cúi đầu khẽ hôn lên môi cô: "Tối qua tôi không kiểm soát được, tôi rất xin lỗi."

Lộ Miêu đẩy anh ra: "Rõ ràng là anh cố ý."

Kiều Trạch không ừ hử gì: "Sáng nay tôi đã xin nghỉ phép ch em rồi. Tối qua gặp phải cảnh sát truy quét khiêu dâm, ầm ĩ mọi người ai cũng biết, tâm trạng em không tốt, xin ở nhà nghỉ ngơi bồi bổ."

Nhắc đến công việc, Lộ Miêu lập tức quên mất chuyện tức giận với anh, lập tức ngồi dậy, nhìn anh: "Ngô Man Man nói thế nào?"

"Còn có thể nói thế nào nữa, người là do cô ta đưa đi, nói xin lỗi chứ sao." Giọng điệu Kiều Trạch không mặn không nhạt, nhắm hờ mắt, Lộ Miêu không thấy rõ sắc mặt của anh, nhưng lại cảm nhận

rõ cánh tay đang ôm lưng cô siết chặt, cô không rõ có phải anh tự trách hay lo lắng cho cô, nơi nào đó trong lòng mềm đi, kéo lấy tay anh, "Em không sao."

Kiều Trạch nhìn cô một cái, duỗi tay ra, kéo cô vào lòng, tay đè lên trán cô, để người dựa vào ngực.

"Miểu ngốc à, bất kể như thế nào đi nữa, nhất định em phải bảo vệ bản thân thật tốt."

"Tuy tôi luôn tự nói với mình rằng, phải không được có lỗi với bộ đồ cảnh sát mặc trên người, không được có lỗi với sứ mệnh mà công việc giao cho chúng ta. Nhưng tôi luôn hi vọng em sẽ yên ổn, chúng ta phải luôn mạnh khỏe."

Lộ Miểu ngẩng đầu lên từ trong ngực anh, nở nụ cười, gật đầu liên tục: "Em nhớ rồi."

Kiều Trạch nhìn cô một lúc lâu, tay nhẹ xoa lên tóc cô, cúi đầu hôn môi.

-

Đến chiều Lộ Miểu đi làm, vừa đến công ty liền gặp được Ngô Man Man.

Ngô Man Man tươi cười chào đón, vừa xin lỗi vừa lo lắng hỏi thăm tình hình của cô.

Tối qua Lộ Miểu bị Kiêu Trạch hành hạ vốn đã mệt, thần sắc không tươi tỉnh lắm, hôm nay còn cố ý không trang điểm, cả người tiều tụy vô cùng, nhìn quả thật giống bị chuyện tối qua ảnh hưởng đến.

Cô không nói nhiều, chỉ miễn cưỡng nặn ra nụ cười coi như đáp trả, để lại một câu "không sao" rồi quay về văn phòng.

Phản ứng của Lộ Miêu cũng khiến Ngô Man Man thấp thỏm, dù nhìn theo bóng lưng cô cũng không suy xét được gì.

Sáng sớm nay Kiều Trạch gọi cho cô ta, giọng lạnh lùng như đông đá.

Đến giờ Ngô Man Man vẫn nhớ rõ lời anh nói.

"Cô Ngô à, cô đẩy người phụ nữ của tôi ra như thế, cô có ý gì đây?"

"Người là cô đưa đi, cô không yên tâm về tôi, muốn mượn cô ấy hãm chân tôi, tôi đồng ý cả, nhưng đẩy cô ấy lên tiếp mấy tay khôn nạn đó, cô đã hỏi ý tôi chưa?"

"Tốt nhất cô nên biết rõ rằng, đó là người của tôi, không phải người của các cô. Tôi chỉ cho các cô mượn người coi như con tin, nhưng không phải để các cô xem cô ấy là gái điếm."

"Nếu còn xảy ra chuyện tương tự, ngưng hợp tác. Tôi vẫn còn quyền quyết định này."

Đến một câu cũng không cho cô ta giải thích mà đã tắt máy.

Bây giờ nhìn Lộ Miêu thế này, cô ta không đoán được tối qua liệu có phải Lộ Miêu là do Kiều Trạch sắp xếp không, cũng hơi bận tâm về việc cô là con tốt thí của Kiều Trạch.

Như Kiều Trạch đã nói, lúc trước sắp xếp Lộ Miêu vào công ty, một mặt là muốn mượn cô để kéo gần lại quan hệ với Kiều Trạch,

còn mặt khác cũng là muốn mượn Lộ Miêu tìm hãm Kiều Trạch, nhưng vì Lộ Miêu với Kiều Trạch lúc tan lúc hợp, cô ta không đoán được rốt cuộc Lộ Miêu có bao nhiêu quan trọng với Kiều Trạch, cũng không rõ quan hệ của hai người này là dựa vào tình cảm, hay chỉ vì hợp tác.

Sự sắp đặt tối qua quả thật có phần liêu lĩnh, một phần vì lo lắng việc làm ăn, một phần cũng muốn nhân cơ hội thử xem Lộ Miêu có bao nhiêu địa vị với Kiều Trạch.

Bây giờ Kiều Trạch đã cho cô ta một đáp án rõ ràng, Lộ Miêu rất quan trọng!

-

Sau khi Lộ Miêu đi làm, Kiều Trạch cầm hộp thuốc cô đem về đến đội truy bắt ma túy, giao cho nhân viên kỹ thuật xem xét thành phần thuốc.

Kết quả giám định nhanh chóng chỉ ra, tất cả đều là ma túy kiểu mới, ma túy đá, ketamine, LSD gây ảo giác, vân vân... Là những ma túy bình thường trên thị trường tổng hợp thành ma túy kiểu mới.

Thẩm Ngộ và phó cục trưởng Lưu đều ở đó, bọn họ đều được Kiều Trạch hẹn đến.

Vì Tiểu Trạ bị trọng thương, bây giờ vẫn còn đang dưỡng thương, phó cục trưởng Lưu mới mời Thẩm Ngộ về trấn thủ đội truy bắt ma túy, tạm giữ cương vị của Tiểu Trạ.

Năm ấy anh cũng là người có tay nghề trong đội truy bắt ma túy, chỉ là mấy năm kia vì chuyện người trong giòng họ dòng họ trong

thành phố An đấu đá nhau, anh lại có thanh danh rất cao trong đó, nên mới từ chức thành tộc trưởng, nhưng đã qua nhiều năm, anh vẫn luôn dẫn theo anh em dưới tay, giúp bên phó cục trưởng Lưu thu thập manh mối, quan hệ với đội cảnh sát vẫn không đứt hẳn, chính là từ cảnh sát trở thành người cung cấp thông tin.

"Chuyện là thế nào?" Thẩm Ngộ vừa bước vào liền ngồi xuống đối diện Kiều Trạch, đi thẳng vào chủ đề.

Trong tay Kiều Trạch vẫn cầm hộp thuốc kia, trầm tư suy nghĩ.

Thấy hai người đi vào, anh không kéo dài thêm, lật mở hộp thuốc ra: "Có người mượn hộp thuốc này để truyền tin."

Ngón tay thon dài chỉ lên mã vạch trên hộp: "Mã vạch bình thường có 13 số, nhưng ở đây lại đến 14 số."

"Với mã vạch bình thường, 3 số trước kí hiệu cho vùng quốc gia, mã Trung Quốc đại lục là 690-695. Còn 4 số đầu của mã vạch này lại là 0942, rõ ràng không phù hợp với thực tế. Từ số thứ 4 đến 8, năm số này bình thường kí hiệu cho nhà máy sản xuất, 5 số ở đây lại là 56124, không có bất cứ liên quan nào với nhà sản xuất trên hộp. Thế nên có thể nói, thật ra mã vạch mà một chuỗi mật mã. 0942, là mã vùng của thành phố An, 561246, là mã bưu chính An Môn trực thuộc thành phố An, còn 4 số cuối cùng, 1998. Trưa nay tôi đã lật giở lại địa chỉ của thành phố An, phát hiện nhà máy pháo hoa ở thành phố An trong những năm 90 rất phát đạt, hơn nữa năm 1998 là năm nhà máy pháo hoa nằm ở vùng ngoại ô thành phố An hưng thịnh nhất, nhưng cũng năm đó, phòng thuốc cháy nổ mạnh, cả nhà máy đều bị phá hủy, cả một khu biến thành núi hoang, người bản xứ đều gọi đó là Núi Hoang 98."

Kiều Trạch đẩy hộp thuốc ra: "Rất có thể đây chính là nơi Thương Kỳ và Ngô Man Man bí mật nghiên cứu chế tạo ma túy."

Thẩm Ngộ và phó cục trưởng Lưu đưa mắt nhìn nhau, nhanh chóng đứng lên.

"Tôi đi sắp xếp."

Sáng hôm sau, Núi Hoang 98 chính là hang ổ chế tạo ma túy đã trở thành tin tức hot nhất trong thành phố An, tất cả nhân viên sản xuất thuốc đều bị cảnh sát khống chế ngay tại hiện trường.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 80

Tập kích vây bắt lần này đã hoàn thành, không hề có tin tức bị phong phanh rò rỉ.

Sau khi Thẩm Ngộ nghe xong Kiều Trạch phân tích, nhanh chóng phân tích địa hình, hoàn thành bố trí không chế.

Anh khá quen thuộc với thành phố An, cộng thêm những tin tức tình báo của đám người Thẩm Kiều, để anh có thể sắp xếp cẩn thận cho hành động lần này, bất ngờ nổi sấm, đánh khiến cho toàn bộ người ở hiện trường trở tay không kịp, chưa kịp phản kháng đã bị bắt hết, không có người nào bị thương.

Lúc nhiệm vụ hoàn thành thuận lợi, phó cục trưởng Lưu nhin không được nói đùa với hai người rằng, vẫn có Kiều Trạch, võ có Thẩm Ngộ, một phụ trách xác định địa điểm một phụ trách truy bắt, phối hợp ăn ý, Thẩm Ngộ quay về đơn vị đã bù lại vào chỗ khuyết của Kiều Trạch, khiến Kiều Trạch càng có thể chuyên tâm vào kế hoạch của bản thân hơn.

Tin tức phá hủy hang ổ ma túy đến sáng ngày thứ hai mới đặc biệt thả tin tức ra.

Kiều Trạch giấu Lộ Miêu về lần hành động này.

Lần này chính là đánh phá vào một nhà máy sản xuất ma túy mới của Thương Kỳ và Ngô Man Man, là nguồn cung cấp duy nhất trong thị trường ma túy giải trí của bọn họ, có ý nghĩa khác hẳn với trước kia, hai người họ hẳn rất coi trọng.

Lộ Miểu phải đối mặt với Ngô Man Man và Thương Kỳ, đã là người mới, lại là người của anh, chỉ cần một chút khác thường đều có thể khiến Ngô Man Man sinh nghi.

Dù cô có diễn tốt đến đâu, cũng không so được với phản ứng chân thật chẳng hề hay biết gì.

Kiều Trạch không hi vọng cô bị người ta nghi ngờ.

Mai phục trong thế giới thuốc phiện, chỉ cần tồn tại một tia nghi ngờ là cô sẽ không có khả năng sống dễ chịu rồi, không ngừng bị thăm dò, thậm chí còn bị ép hít ma túy để chứng minh trong sạch.

Bởi vậy nên lúc ăn sáng, Lộ Miểu "ồ" một tiếng với tin tức này, hỏi anh đây là tập đoàn ma túy của ai, anh có biết chuyện này không, Kiều Trạch chỉ trả lời lại câu không rõ lắm rồi gạt đề tài sang một bên.

Lộ Miểu cũng không hỏi nữa, tối qua Kiều Trạch ở nhà một đêm, cô cũng không nghĩ nhiều, xem ra chỉ là một đội nhỏ sản xuất ma túy mà thôi.

Cơm nước xong thì đi làm, Lộ Miểu không thấy Ngô Man Man đâu, cả Tô Minh và Thương Kỳ cũng không ở đây, cho đến gần giữa trưa mới thấy ba người sắc mặt nghiêm trọng đi đến.

Lộ Miểu thấy thần sắc Ngô Man Man khác với trước, không nhịn được lo lắng hỏi một câu: "Chị Man, đã xảy ra chuyện gì sao?"

Ngô Man Man nhìn chằm chằm cô đánh giá một lát, rồi lắc đầu: "Không có việc gì."

Lộ Miêu cũng không tiếp tục hỏi nhiều, sau khi Tô Minh vào văn phòng vẫn là gương mặt nặng nề đó, cả văn phòng rơi vào áp suất thấp.

Khi sắp tan làm thì bên đạo diễn Giải gọi điện cho Lộ Miêu, muốn hẹn cô ra ngoài ăn cơm.

Sáng hôm qua lúc cô đi làm thì đạo diễn Giải có gọi cho cô, hỏi thăm tình hình của cô, rồi nói vài câu xin lỗi.

Buổi chiều Ngô Man Man ra ngoài, hình như có hẹn với Ngô Man Man, bàn chuyện hợp tác thành công.

Tối qua Ngô Man Man còn vui sướng gọi điện cho cô, trong điện thoại Lộ Miêu đại khái có thể nghe ra được ý, cô ta đã đàm phán vụ làm ăn thành công.

Theo lý mà nói nếu đã thành công thì hôm nay hẳn phải nên vui tươi hơn hờ mới đúng, nhưng phản ứng của cô ta trái lại âm ỉ đi rất nhiều.

Lộ Miêu lấy lý do thân thể không khỏe từ chối đạo diễn Giải.

Cô không biết Ngô Man Man đã nói với đạo diễn Giải điều gì, lần này ông ta cũng không làm khó cô.

Cup điện thoại, Tô Minh đã tắt máy tính chuẩn bị về, người nhìn vẫn là đáng vẻ như lúc sáng, sắc mặt đặc biệt nặng nề.

"Giám đốc Tô." Lộ Miêu không nhận được gọi anh ta lại, "Đã có chuyện gì xảy ra sao? Tôi thấy hôm nay cả chị Man với tổng giám đốc Thương không ổn cho lắm."

Tô Minh quay đầu quan sát cô một hồi, lắc đầu, đáp lại cô "không có việc gì" rồi người đi ra ngoài.

Thương Kỳ với Ngô Man Man còn ở bên ngoài chờ anh ta, anh ta cùng đi với bọn họ.

Từ tài liệu làm Lộ Miểu nắm giữ được, hiện nay Tô Minh là cấp dưới được Thương Kỳ xem trọng nhất, đi đâu cũng đều đưa Tô Minh theo, hai người gần như không rời lấy nhau, như đợt trước để anh ta một mình đi công tác thật sự rất ít, chính là lần đó, ngày hôm sau liền phái người tới giúp Tô Minh.

Theo quan sát gần đây của Lộ Miểu, hai người họ là quan hệ vừa anh vừa bạn, có nhiều khi, Tô Minh càng giống cận vệ của Thương Kỳ hơn, cùng ra cùng vào, cô chưa thấy lần nào Thương Kỳ ra ngoài mà không đưa Tô Minh theo cả.

Áp suất thấp trong văn phòng duy trì mãi đến tận hai ngày sau, đến ngày thứ ba đột nhiên Ngô Man Man tìm Lộ Miểu, lúc ăn trưa thì bắt đầu bóng gió hỏi cô gần đây Kiều Trạch thế nào.

Lộ Miểu sờ không thấu ý trong câu hỏi này của cô ta lắm, dè dặt đáp một câu "cũng tạm".

"Vậy em xem, có thể giúp chị hẹn tổng giám đốc Kiều cùng ăn bữa cơm được không?" Ngô Man Man chần chừ hỏi cô.

Lộ Miểu lấy làm lạ trong lòng nhưng vẫn gật đầu, gọi ngay cho Kiều Trạch: "Tổng giám đốc Kiều, chị Man muốn hẹn anh ăn cơm, liệu anh có thời gian rảnh không?"

Từ sau ngày Kiều Trạch cảnh cáo Ngô Man Man, cố ý lạnh nhạt cô ta mấy ngày, hẹn gặp mặt không đi, điện thoại không bắt.

Cô ta đã có được hợp tác với đạo diễn Giải, nhất định phải cung cấp hàng cho bọn họ, nhưng nay nhà máy sản xuất của cô ta đã bị phá, trong thời gian ngắn cô ta không thể nào tìm được nhiều nguồn hàng đến thế, còn số ma túy trong tay hiện nay lại không đủ độ tinh khiết như đã đồng ý với đạo diễn Giải.

Cho đến nay, dù tập đoàn buôn lậu sau lưng Thương Kỳ và Ngô Man Man đã có thể sản xuất vận chuyển tiêu thụ, chủ yếu vẫn ở thuốc phiện truyền thống như heroin các kiểu chứ chưa trở thành bá chủ trong thị trường ma túy kiểu mới, nên nhà máy sản xuất ma túy cũng khá ít, nhất là đối với việc chiết xuất ma túy có độ tinh khiết cao như thế này, nên nhân viên kỹ thuật yêu cầu được trả tiền cao. Không sao nói rõ được tự dung vô cớ một địa điểm lại bị phát hiện như thế, trong chốc lát Ngô Man Man không tìm được người đủ tin tưởng để sản xuất ma túy kiểu mới với độ tinh khiết cao như thế, hơn nữa trong thời gian tin tức phong thanh thế này, bọn họ cũng không dám quá mạo hiểm, bởi vậy chỉ có thể xin viện trợ từ Sách Phi vừa mới bắt đầu hợp tác.

Trước mắt Kiều Trạch là người duy nhất bọn họ có thể xin giúp đỡ, nhưng Kiều Trạch lại vì chuyện của Lộ Miêu mà mấy ngày nay gạt Ngô Man Man ra một bên.

Ngô Man Man không liên lạc được với Kiều Trạch, chỉ có thể tìm Lộ Miêu xin giúp đỡ.

Lộ Miêu không hề hay biết gì chuyện Kiều Trạch quở mắng Ngô Man Man cũng như chuyện phá hủy hang ổ của cô ta, sự tình không nắm rõ cụ thể, chỉ nghe lời gọi điện cho Kiều Trạch, truyền đạt lại ý của Ngô Man Man, không ngờ Kiều Trạch lại bình thản trả lời lại cô một câu "nói cô ta biết tôi không rảnh" rồi cúp điện thoại,

Lộ Miêu đàn mặt nhìn điện thoại trong tay, sau đó mù mịt nhìn sang Ngô Man Man: "Tổng giám đốc Kiều nói anh ấy không rảnh."

Ngô Man Man nhìn chăm chăm mặt cô một lúc lâu: "Tổng giám đốc Kiều không nói gì với em sao?"

Lộ Miêu chỉ mù mờ lắc đầu: "Nói gì cơ?"

Tay cầm ly rượu, Ngô Man Man trầm ngâm một lúc lâu, mới vươn tay ra với Kiều Trạch: "Cho chị mượn điện thoại của em, để chị gọi cho tổng giám đốc Kiều."

Lộ Miêu nhập số của Kiều Trạch, rồi đưa điện thoại cho cô ta.

Lần này Kiều Trạch không bắt máy.

Ngô Man Man do dự một lúc lâu, cuối cùng nhìn Lộ Miêu: "Miêu Miêu à, lần này bọn chị gặp phiền toái không nhỏ rồi, dù thế nào cũng phải nhờ tổng giám đốc Kiều giúp, em xem em có thể giúp chị hẹn tổng giám đốc Kiều được không?"

"Phiền toái gì cơ?" Lộ Miêu không biết thật, nắm điện thoại, hơi kì quái, "Không phải đã nói là đạt được hợp tác rồi sao? Có phải anh ấy đang bận, nên mới không tiện nghe máy của chị không?"

"Không phải thế." Lộ Miêu thấy hình như Lộ Miêu không biết chuyện, cũng không tiện nói nhiều với cô.

Lúc trước bọn họ hợp tác với Sách Phi, thỏa thuận lúc ấy chính là, Sách Phi phụ trách cung cấp hàng, bọn họ phụ trách vận chuyển tiêu thụ, Ngô Man Man cũng đã thề thốt với Kiều Trạch rằng bên mình không có đường dây sản xuất.

Quả nhiên hai ngày trước khi tin tức nhà máy bị phát tán, Kiều Trạch hẹn Ngô Man Man, lại nổi cáu một hồi.

"Cô Ngô à, trước khi kí tên vào hợp đồng, không phải cô đã nói với tôi là các người không có hàng, sau khi hợp tác tất cả sẽ do bên chúng tôi phụ trách cung ứng, còn các người phụ trách vận chuyển tiêu thụ sao, sao bây giờ lại lòi ra một nhà máy bị cảnh sát phát hiện đây?"

"Dùng người của tôi mở đường cho các người, cuối cùng tiền đều rơi vào túi các người hết. Tưởng tôi là thằng ngu để bốn cọt sao?"

...

Mấy ngày sau chuyện đó, Ngô Man Man không thể nào liên lạc với Kiều Trạch được, bây giờ cô ta với Thương Kỳ thật sự bị ép đến đường cùng, ngay ngày nhà máy bị cảnh sát phong tỏa thì bọn họ đã đồng ý cấp cho đạo diễn Giải một lượng hàng lớn, tối mai chính là ngày giao hàng, giờ bọn họ kiếm không ra hàng, chưa nói việc bị mất thị trường, càng không thể ăn nói với người bên trên được.

Vì cô ta thấy dường như Lộ Miểu cũng không biết chuyện, nên cũng không định nói nhiều với cô, chỉ giục cô nhất định phải hẹn được Kiều Trạch.

Lộ Miểu nhìn ra được vài manh mối trong vẻ sốt ruột của Ngô Man Man, tay nắm điện thoại, nhìn có vẻ khó xử: "Em cũng không rõ liệu có thể khuyên được anh ấy không, tối đó anh ấy đến cục cảnh sát bảo lãnh cho em, cũng nổi trận lôi đình với em, mấy hôm

nay còn không để ý đến em nữa, chị em vừa nãy em gọi cho anh ấy Anh ấy cũng chẳng nói gì mà đã cúp máy rồi..."

"Không sao đâu, em cứ thử xem sao."

Lộ Miểu cầm điện thoại, gọi liên tục năm cuộc cho Kiều Trạch, nhưng đến một cuộc cũng không nghe máy.

Sắc mặt Lộ Miểu từ từ sầm lại, đưa tay ra với Ngô Man Man: "Anh ấy không nghe."

Suy nghĩ một lúc rồi nói: "Để em nhắn tin cho anh ấy thử xem, nếu anh ấy không đồng ý nữa thì em cũng hết cách."

Rồi im lặng soạn tin nhắn gửi cho Kiều Trạch.

Nửa tiếng sau cuối cùng Kiều Trạch cũng nhắn lại, đồng ý gặp mặt.

Ngô Man Man hẹn gặp ở sân golf vùng ngoại ô, cô ta với Thương Kỳ Tô Minh Lộ Miểu đi trước, còn Kiều Trạch nửa tiếng sau mới thông thả đến, cùng đánh golf với nhau, lúc ngồi xuống nghỉ ngơi mới nói chuyện chính, Kiều Trạch nâng giá, toàn bộ giá gốc của mặt hàng đều tăng lên một phần trăm, một bộ mặt mũi của người làm ăn.

Thương Kỳ và Ngô Man Man không đồng ý, cố kiềm chế cơn giận trong người, chỉ thiếu nước nảy sinh xung đột.

Kiều Trạch cũng rất sòng phẳng, xòe hai tay ra: "Không sao, vậy thì thôi hợp tác."

Người đứng lên, xoay người định đi, hoàn toàn không lưu luyến gì, vẫn là Ngô Man Man nhìn con giận xuống, cười cười cản Kiều Trạch lại: "Tổng giám đốc Kiều à, có chuyện gì thì thương lượng đã. Không phải trước đó chúng ta đã bàn bạc rõ giá cả rồi sao, anh tăng giá như thế, sau này hợp tác giữa chúng ta không mấy đáng tin lắm."

Kiều Trạch cũng cười với cô ta: "Cô Ngô à, chúng ta cũng đã thương lượng rõ ràng, do bên tôi giao hàng, kết quả thì sao? Nếu không phải vừa khéo cảnh sát phát hiện nhà máy của các cô, tin tức phát tán ra, các cô còn định coi tôi là thằng ngu mà chơi đến lúc nào đây?"

Ngô Man Man với Thương Kỳ đuối lý, lại là có việc cầu giúp, càng không tiện lên tiếng.

"Một phần trăm." Kiều Trạch không chút nhượng bộ, "Tăng một phần trăm, bằng không tôi chấm dứt hợp tác."

"Quản trị Thái của chúng tôi đồng ý hợp tác với mấy người, vốn là nhìn trúng ở kiên quyết và khả năng vận chuyện tiêu thụ ở Hoắc tổng, mọi người có tiền cùng nhau kiếm. Kết quả mấy người lại giờ trò sau lưng tôi, không nói một câu mà bỏ qua chúng tôi, ý đồ độc chiếm nửa chiếc bánh ngọt giới giải trí này, còn dám dùng người phụ nữ của tôi làm mối nhử. Nếu đã như thế, tôi cũng phải làm ăn trong làm ăn thôi, nếu mấy người có thể chịu được giá này thì cứ nhận, còn không chịu được thì cũng không sao cả. Trong giới giải trí tôi có quen mấy người, tự một mình chúng tôi tiêu thụ hàng vẫn được, bớt một người trung gian, lợi nhuận của chúng tôi còn lớn hơn."

Ngô Man Man thấy Kiều Trạch tính chạy, liền cười nói: "Tổng giám đốc Kiều nói sao thế chứ. Không phải chúng tôi muốn tặng đại lễ vào tay anh sao, định sau khi hợp tác được với bên đạo diễn Giải mới nói cho anh biết tin. Còn bên chúng tôi chỉ là nhà máy nhỏ, số hàng bên đạo diễn Giải đặt, sau này còn không phải nhờ vào bên anh cung cấp sao."

Kiều Trạch cười: "Cô Ngô à, lời ngon ai cũng nói được, còn thực tế thế nào, cô và tôi đều rõ ràng trong lòng."

"Cái giá này của tôi, một phần cũng không bớt."

Ngô Man Man chân chừ ngoái đầu nhìn Thương Kỳ.

Thương Kỳ im lặng một lúc, rồi gật đầu.

Ngô Man Man nhìn sang Kiều Trạch, mỉm cười: "Tổng giám đốc Kiều à, lần này là chúng tôi không đúng. Anh nói gì thì chính là thế, nhưng lần sau, hi vọng tổng giám đốc Kiều xem xét đôi bên cần hợp tác dài lâu, đừng tăng giá nữa."

Kiều Trạch không phủ nhận cũng không thừa nhận, sắc mặt có vẻ không mấy để ý: "Vậy phải xem thành ý của tổng giám đốc Thương và cô Ngô thế nào đã."

Giao cổ tay nhìn đồng hồ: "0 giờ tối mai, docks Mã Lâm, nhà máy gạch nhỏ."

Lại nhìn cô ta một cái: "Cô Ngô này, gần đây cảnh sát điều tra rất căng, tin tức cũng lan nhanh, mấy người tự có chừng mực thôi, đừng có suy nghĩ đẩy mọi người mắc kẹt vào chuyện gì, trong thời gian ngắn sẽ không có Sách Phi thứ hai đến cứu nguy cho mấy người đâu."

Nói xong liền xoay người rời đi.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 81

Địa điểm Kiều Trạch bố trí là một vùng núi nhỏ cực kỳ hoang vu.

Anh muốn có được sự tín nhiệm tuyệt đối của Thương Kỳ và Ngô Man Man, nhất định hàng phải dựa theo yêu cầu đưa đến trên tay họ, trong quá trình giao dịch không thể xảy ra sự cố bất ngờ nào được.

Nhưng đây là ma túy, hơn nữa lại là ma túy số lượng không nhỏ, anh không thể nào để số thuốc này tuồn vào thị trường được, nên cảnh sát chỉ có thể nhân lúc Ngô Man Man với đạo diễn Giải giao dịch mà hành động.

Nhưng thời gian địa điểm với đạo diễn Giải Ngô Man Man chưa nói cho anh biết, càng không có khả năng để Lộ Miểu hay.

Chỉ cần Lộ Miểu không biết chuyện bọn họ giao dịch, cô cũng không tìm hiểu hay để lại dấu vết nào ở công ty thì trên lý thuyết, Lộ Miểu có thể loại trừ nghi ngờ.

Bọn họ có thể nghi ngờ những người biết sự tình, nghi ngờ người vận chuyển ma túy, thậm chí là nghi ngờ đạo diễn Giải, nhưng không thể nào rơi xuống Lộ Miểu được.

Kiều Trạch phái hai cảnh sát truy bắt ma túy giao dịch cùng Ngô Man Man.

Còn anh và Thẩm Ngộ ở trên sườn đất cách đó không xa, cầm ống nhòm quan sát.

Thẩm Ngộ đã sắp xếp mọi thứ đầu vào đây, phòng ngừa có điều bất trắc.

Đúng 0 giờ, một chiếc xe tải từ từ chạy đến, hai thanh niên trẻ tuổi nhảy xuống từ trên xe, một cao một thấp.

Tên lùn thân thủ nhanh nhẹn, nhìn có vẻ là tên cầm đầu.

Tên cao người hơi gầy, động tác không nhanh không chậm, không gáp gáp như tên lùn.

Gã ta vừa xuống xe liền đứng bên cửa, nhìn quanh bốn phía, xoay lưng về phía Kiều Trạch và Thẩm Ngộ.

Kiều Trạch lấy điện thoại ra, lén chụp dáng người hai tên kia lại.

Sau hai tiếng tách, cậu thanh niên dáng cao đột nhiên quay đầu lại, khi gương mặt tuần tú lọt vào màn ảnh thì tay Kiều Trạch run lên.

Thẩm Ngộ nhạy cảm phát hiện anh hơi thay đổi, bèn quay đầu nhìn anh.

Kiều Trạch đã lặng im không tiếng động chụp lại người cậu ta.

Thẩm Ngộ thấy hai người họ đã đi đến nơi bọn họ đã bố trí sẵn, nhờ sườn đất mà cẩn thận đứng lên, từng bước đến gần xe bọn họ, nhân lúc hai người họ không có đó thì len lén cài thiết bị theo dõi loại nhỏ lên gương chiếu hậu.

Hai người kiểm hàng rất nhanh, sau đó lái xe tải rời đi.

Trước khi Thẩm Ngộ quay lại về sườn đất, anh phát hiện Kiều Trạch đang nhìn theo hướng xe tải rời đi với ánh mắt đầy suy tư.

"Sao thế?" Anh hỏi, xong việc đứng lên, chuẩn bị lên xe, thông báo những người khác theo dõi chiếc xe tải kia.

"Có vẻ tình hình không ổn lắm." Kiều Trạch thấp giọng nói, đứng lên, "Nhất định phải bắt sống kẻ cao kia."

Thẩm Ngộ đưa mắt nhìn hướng xe tải rời đi, gật đầu, người nhảy lên xe.

Kiều Trạch không tham dự lần vây bắt lần này.

Kiều Trạch gửi video quay quá trình giao dịch thành công và người của cô ta nhận hàng an toàn rồi đi ch Ngô Man Man, sau đó gọi video đến, Kiều Trạch vẫn là dáng vẻ thờ ơ kiêu căng đó.

"Cô Ngộ, hàng đã an toàn đưa đi rồi, bao giờ thì gửi số dư tài khoản cho tôi đây?"

Ngô Man Man cười: "Tổng giám đốc Kiều vội cái gì chứ, đợi chúng tôi suôn sẻ nhận được tiền, còn sợ nợ anh sao?"

Kiều Trạch cười cười, cũng không đòi nợ nữa, nếu giờ Ngô Man Man mới chuyển tiền đến mà lúc sau lại xảy ra chuyện, ngược lại rất dễ khiến người ta sinh nghi.

Ngô Man Man cầm ly rượu lên kính anh một ly: "Khó có được vụ làm ăn lớn, tổng giám đốc Kiều cũng đến cùng ăn mừng chứ?"

Khóe miệng Kiều Trạch kéo lên: "Địa chỉ."

Nửa tiếng sau, Kiều Trạch đã xuất hiện ở hội sở mà Ngô Man Man đã hẹn.

Ngô Man Man ngạc nhiên: "Miêu Miêu không đến sao?"

Kiều Trạch ngồi xuống đối diện cô ta: "Không phải buổi chiều cô ấy đi với cô sao? Sao cô Ngô lại hỏi là chúng tôi chứ?"

Cầm chai rượu lên tự rót cho mình một ly, khẽ cười với cô ta và Thương Kỳ, uống một hớp dài, cơ thể thả lỏng ngồi dựa ra sau sofa, lúc này mới nhìn sang Ngô Man Man: "Cô Ngô này, hàng đã giao cho các cô rồi, liệu trả người phụ nữ của tôi về được chưa?"

Nụ cười tươi rói trên môi Ngô Man Man bỗng cứng đi, rồi sau đó chậm rãi nở nụ cười: "Tổng giám đốc Kiều nói gì thế chứ, không phải tôi thấy gần đây Miêu Miêu bận việc quá mệt mỏi, thêm chuyện quét khiêu dâm mấy hôm trước lại kinh động đến em ấy, nên mới để bạn bè cùng em ấy ra biển dạo chơi khuây khỏa mà thôi."

Kiều Trạch cười cười, nghiêng đầu nhìn cô không nói.

Chiều nay Lộ Miêu sẽ không về, cô gọi cho anh nói là công ty tổ chức tiệc sinh nhật cho nhân viên trên du thuyền.

Bề ngoài nhìn như có vẻ để Lộ Miêu đi giải trí, trên thực tế lại chẳng qua chỉ là muốn mượn Lộ Miêu để hâm chân, đề phòng trong quá trình giao dịch xảy ra điều không mong muốn.

Ngô Man Man vẫn nở nụ cười nhạt, lấy điện thoại ra, gọi điện cho Lộ Miêu: "Miêu Miêu à, bây giờ tụi chị với tổng giám đốc Kiều đang ở bên hội sở cửa vịnh đây. Phòng em chắc cũng đã xong tiệc rồi chứ nhỉ, có muốn lại đây tụ tập không?"

Rồi sau đó cúp máy, cười nhìn Kiều Trạch: "Miêu Miêu nói khoảng một tiếng sau sẽ đến."

Chưa đầy một giờ sau thì Lộ Miểu đã đến, cùng đi còn có mấy đồng nghiệp trong công ty, cả Tô Minh nữa, nhìn quả thật giống vừa mới tham gia tiệc công ty xong.

Lúc Lộ Miểu đi ngang qua người Kiều Trạch thì bị Kiều Trạch túm lấy ngồi xuống đùi, tay vòng qua vai cô, để người dựa vào cổ.

Tô Minh đi vòng qua anh, ngồi xuống bên cạnh Thương Kỳ.

Ngô Man Man nghiêng đầu nhìn Tô Minh: "Chiều nay chơi sao rồi?"

"Rất vui." Tô Minh nhìn Lộ Miểu ở cạnh bên một cái, "Nhất là Lộ Miểu, cả buổi đều chơi một lượt mặt chược với mọi người."

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn Lộ Miểu trong lòng: "Em có thể chơi được mặt chược ư?"

Lộ Miểu lúng túng: "Cũng không tính là thành thạo, do giám đốc Tô dạy hay, anh ấy luôn ngồi cạnh em dạy em tìm bài ngon."

Ngô Man Man cười: "Miểu Miểu à, câu này của em... sẽ khiến tổng giám đốc Kiều ghen đấy nhé."

Tay Kiều Trạch thuận thế vỗ lên đầu Lộ Miểu một cái: "Hết tiếp đạo diễn Giải rồi lại tiếp giám đốc Tô... Lộ Miểu à, tôi chưa đủ tốt với em sao?"

Rồi sau đó nhìn Tô Minh như cười như không: "Giám đốc Tô này, nói thế nào thì Lộ Miểu cũng là người của tôi, bớt đi chuyện cảm sừng lên đầu tôi không phải sẽ tốt hơn sao?"

Khóe miệng Tô Minh kéo lên một nụ cười chế giễu: "Tổng giám đốc Kiều nói gì thế chứ. Trên du thuyền tối nay có không ít người nhìn, tôi nào dám chạm đến một sợi tóc của cô ấy chứ."

"Lại nói chuyện lần trước đi công tác, ra ngoài cả nửa tháng, anh thử hỏi cô ấy xem tôi có dám động đến cô ấy không?" Tô Minh ngẩng đầu nhìn người đàn ông gầy ngồi bên cạnh Ngô Man Man, "A Cao, mấy ngày ở Quảng Châu cậu đi theo tôi một tác cũng không rời, cậu nói cho anh ấy biết, trừ lúc công việc ra, tôi có từng động đến Lộ Miêu không?"

Người đàn ông tên "A Cao" cười tiếp lời: "Tổng giám đốc Kiều này, giám đốc Tô của chúng ta không phải người như thế đâu, anh ấy không làm mấy chuyện đục khoét như vậy đâu."

Kiều Trạch cười không nói gì, tay vẫn đặt trên tóc Lộ Miêu, khẽ vuốt nhẹ.

Ngô Man Man thấy không khí có vẻ gượng gạo, bèn rót rượu mời mọi người cùng uống.

Kiều Trạch thôi cười, đẩy Lộ Miêu ra, mặt không đổi sắc cầm rượu lên cạn ly với mọi người, một hơi uống sạch.

Ngô Man Man nhìn Lộ Miêu ngồi một bên, để lộ nét xấu hổ và hui quạnh trên mặt, bèn rót riêng cho cô một ly.

Lộ Miêu mỉm cười, miễn cưỡng nhận lấy.

Ngô Man Man đoán có lẽ chuyện hôm đó phải tiếp đạo diễn Giải khiến cô xấu hổ, lại không thích nhìn bộ dạng vừa muốn xác nhận chủ quyền lại chán ghét này của Kiều Trạch, bất giác nói mấy câu giúp Lộ Miêu: "Lại nói nữa, tổng giám đốc Kiều à, chuyện tối hôm

đó là do tôi không nói trước với Miều Miều mà đã đưa người đi, lúc ấy Miều Miều liệu chết không muốn, quả thật sau đó cũng không xảy ra chuyện gì, không phải cảnh sát đã đến đó rồi sao, nếu có chuyện gì sao cô ấy với đạo diễn Giải có thể nhanh chóng được thả đi như thế?"

"Bên đạo diễn Giải thì tôi không rõ." Kiều Trạch cong khóe môi, "Nhưng cô ấy là do tôi chỉ không ít bạc và nhân mạch mới bảo lãnh cô ấy ra được. Còn về những chuyện không xảy ra..."

Anh đưa mắt nhìn cô ta: "Cô Ngô lại không có mặt ở hiện trường, cô biết rõ sao?"

Ngô Man Man không dám hé răng nữa, những người khác trong phòng cũng không lên tiếng.

Thương Kỳ cười hòa giải: "Kiều Trạch, lời này của anh không đúng rồi, Lộ Miều người ta thế nào cũng đã theo anh nhiều năm, anh không tin chúng tôi không sao, nhưng không lẽ không tin cô ấy?"

Kiều Trạch cười cười, nhưng lại rất nhanh thôi cười: "Đúng là không tin được."

Liếc mắt nhìn Lộ Miều, cầm lại hất về phía Tô Minh: "Nếu em với giám đốc Tô đã ăn ý như thế, với cả giám đốc Tô hẳn cũng không để ý chuyện mặc giày cũ, tôi thấy, hay là sau này em đi theo anh ta đi."

"..." Lộ Miều sững sờ, vẻ mặt không tin nổi.

Ngô Man Man cũng nhìn không nổi nữa, lời này của Kiều Trạch thật khó nghe, dù là cô ta cũng không nhìn được nữa, bèn kéo Lộ

Miêu đến bên cạnh mình.

"Tổng giám đốc Kiều, lời này của anh hơi quá rồi."

Đang còn nói thì điện thoại vang lên, đổ dành Lộ Miêu mấy câu rồi xoay người nghe mất, thần sắc từ từ cứng lại.

Bất giác mọi người trong phòng nhìn về phía cô.

Kiều Trạch cũng thôi cười, bình tĩnh nhìn cô.

Rất nhanh Ngô Man Man cúp máy, vẻ mặt tuy vẫn nặng nề nhưng cố miễn cưỡng nặn ra nụ cười với Kiều Trạch: "Kiều Trạch, bên công ty chúng tôi gặp một vài chuyện, có thể phải về trước giải quyết, hôm khác lại hẹn anh đi ăn."

Lộ Miêu ngạc nhiên nói: "Đã xảy ra chuyện gì thế?"

Ngô Man Man lắc đầu: "Không có gì."

Lại dặn dò cô: "Em với tổng giám đốc Kiều về trước đi, có gì với tổng giám đốc Kiều thì cứ từ từ mà nói chuyện."

Kiều Trạch ngồi yên không cử động, trầm ngâm nhìn Ngô Man Man: "Cô Ngô, vậy còn tiền của của tôi?"

Ngô Man Man: "Tiền nhất định sẽ vào tài khoản của anh, điều này thì anh với quản trị Thái cứ yên tâm."

Kiều Trạch gật đầu, cũng không hỏi nhiều nữa, dứt khoát đứng lên, xoay người đi ra cửa.

Lộ Miêu bình bịch chạy đuổi theo.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô một cái: "Không phải bảo để em đi theo giám đốc Tô rồi sao?"

"..." Sắc mặt Lộ Miểu lại xấu hổ, lúc thì nhìn Kiêu Trạch, lúc lại nhìn Tô Minh, có chút lúng túng, người nhìn như sắp khóc đến nơi.

Ngô Man Man không thể cứ để hai người họ dây dưa không đi như vậy được, bèn nhìn Tô Minh một cái.

Tô Minh đứng lên, nhìn sang Kiêu Trạch: "Tổng giám đốc Kiêu, dù anh có tin hay không thì tôi với Lộ Miểu tuyệt đối trong sạch. Nếu anh chán ghét thật thì được thôi."

Lại nhìn Lộ Miểu: "Lộ Miểu, cô cứ ở lại đi, đi theo tôi, tôi sẽ cho cô ăn ngon mặc đẹp."

Kiều Trạch cười khê một tiếng, xoay người rời đi.

Lộ Miểu chần chừ nhìn Tô Minh, cắn môi dưới, cuối cùng vẫn theo ra ngoài.

Ngô Man Man lắc đầu cười: "Đồ ngốc."

Không để ý đến cô nữa.

Lộ Miểu theo Kiêu Trạch lên xe.

Sau khi xe nhanh chóng chạy ra khỏi hội sở, Lộ Miểu không nhận được nữa, tức giận quay đầu nhìn anh: "Rốt cuộc anh làm trò gì đấy?"

Kiều Trạch nhìn cô: "Ngay cả tôi nói giỡn mà em cũng không hiểu nổi, vậy còn đòi diễn kịch cái gì chứ?"

Lộ Miêu: "..."

Cô nghiêng đầu sang chỗ khác, không để ý đến anh nữa.

Cô không để ý thì đến lượt anh nhin không được, giơ tay về phía cô, xoa đầu cô: "Giận rồi sao?"

Lộ Miêu phớt lờ anh.

Kiều Trạch lại nhéo má cô: "Giận thật ư?"

Cuối cùng cô cũng quay đầu lại nhìn anh: "Không giận, em đang cân nhắc lời tổng giám đốc Kiều nói."

Kiều Trạch: "Nói gì nào?"

"Nếu em với giám đốc Tô đã ăn ý như thế, với cả giám đốc Tô hẳn cũng không để ý chuyện mặc giày cũ, tôi thấy, hay là sau này em đi theo anh ta đi." Lộ Miêu đem từng câu từng chữ anh đã nói trả lại cho anh, rồi bổ sung thêm: "Em cảm thấy giám đốc Tô không tệ."

Kiều Trạch gật đầu: "Đúng là không tệ."

Lại nhìn sang cô: "Tôi bảo em gây dựng liên lạc bình thường với Tô Minh, kết quả em nói với tôi thế nào?"

"Trò chuyện cũng thuộc dạng liên lạc bình thường." Anh lại đem những câu cô nói ở Macau trả lại cho cô.

Lộ Miêu lúng túng, không đôi co với anh nữa, chỉ tức giận làm lơ anh, sau khi về nhà cũng không để ý, đang tính về phòng thì lại bị Kiều Trạch kéo từ đằng sau vào lòng, lưng dán chặt lấy đôi ngực an.

Anh nghiêng đầu hôn lên hai má cô: "Còn tức giận sao?"

Lộ Miêu rút cổ né nụ hôn của anh: "Anh nói cho em biết chuyện gì xảy ra thì em sẽ không giận nữa."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 82

Kiều Trạch bị cơn giận của cô làm bật cười, nhéo lấy má cô, xoay người lại, đối mặt với cô.

Lộ Miểu vẫn đang phồng má, kéo cổ tay anh: "Nói nhanh nhanh tí đi."

Người nhìn quả thật không tức giận, cô cũng không cáu gắt với anh, mặc kệ những lời anh vừa nói, thái độ vừa nãy của anh đã kích người khác đến đâu, cô cũng chỉ đơn giản xem anh đang đóng kịch, hoàn toàn không nghĩ nhiều.

Dù anh thật sự có chút hai lòng với cô, có khi cô vẫn tình nguyện tin anh chỉ vì công việc.

Đúng là ngốc.

Kiều Trạch giơ tay ôm cô.

Lộ Miểu không hiểu vì sao anh lại ôm mình như thế, kéo cổ áo anh thúc giục: "Nói nhanh lên đi, rốt cuộc là thế nào?"

"Cũng chỉ là diễn kịch thôi." Kiều Trạch ôm cô ngồi xuống sofa, để người ngồi yên trên đùi, không cho cô lộn xộn, "Hai hôm nay bọn tôi đánh vào nhà máy sản xuất ma túy của Thương Kỳ với Ngô Man Man. Cuộc gọi lúc nãy của Ngô Man Man, có thể số hàng tối nay chúng vận chuyển đã bị cảnh sát bắt giữ."

"..." Lộ Miêu ngạc nhiên quay đầu lại nhìn anh, sao cô chẳng hay biết điều gì.

"Điều anh muốn chính là em cứ giữ nguyên trạng thái không biết rõ chuyện như thế." Kiều Trạch nhìn cô, "Dù em diễn đạt đến đâu thì vẫn có thể lộ sơ hở, chỉ cần họ nhìn em quá ba phút, ánh mắt thần thái em đã không thể nào chân thật trăm phần trăm được. Đây không phải là chuyện nhỏ, Ngô Man Man không thể nào để em gạt như trước được."

"Với cả chuyện này căn bản cũng không cần đến lượt em ra mặt, nên em không cần phải biết rõ nội tình, ngược lại để khiến em trở thành mục tiêu hơn. Cái gì cũng không biết, mặc kệ tôi nói gì, làm gì, thậm chí mắng cái gì, em chỉ cần ở trạng thái rơi vào sương mù không hay biết gì là đủ rồi."

"Hồi tôi trong phòng bao cố ý nói thế, chỉ là muốn mượn tranh chấp làm rõ ở Thương Kỳ với Ngô Man Man ba tin tức. Một, cả tôi nay em đều bị chúng theo dõi chặt chẽ, Tô Minh có thể chứng minh, nên bất kể xảy ra chuyện gì, em không thể nào hiểu rõ được. Hai, anh rất để tâm đến chuyện Ngô Man Man đẩy em ra tiếp đạo diễn Giải kia, tôi cảm thấy mất mặt mũi, với bên ngoài sẽ biểu đạt vẻ bất mãn của tôi với Ngô Man Man một tay điều khiển chuyện này, với bên trong thì là để chinh em. Nói cách khác, em rất quan trọng với tôi, nhưng cái quan trọng này là dựa trên quan trọng thể diện, chỉ là không quan trọng đến mức tôi phải bảo vệ em."

"Đại khái với tình hình bây giờ của Thương Kỳ và Ngô Man Man chính là dựa vào kết hợp lợi ích. Xử lý như thế, sau này nhiều ít Ngô Man Man sẽ để mặt đến thể diện của tôi, bớt sắp xếp cho em mấy vụ tiếp rượu khỉ gió kia, còn mặt khác, sẽ có mấy phần đồng cảm, thành ra cũng vui bớt cảnh giác với em."

Đặc biệt khi anh nói những lời này, dáng vẻ lúc đó của cô là mù mịt sắp khóc, rất dễ dọa người.

Ngô Man Man không có người nào để tâm sự, nhưng gặp được người có cảnh ngộ tương tự, dù sao cũng sẽ có mấy phần động lòng, nhân viên bắt đầu nảy sinh thương hại.

Tính cảnh giác của con người rất dễ bị đánh mất khi đồng cảm và thương xót như thế này.

Cái Kiều Trạch muốn chính là Ngô Man Man với bớt cảnh giác với Lộ Miêu, cô ta càng nghiêng về cô nhiều trên phương diện tình cảm, thì lí trí cũng có khuynh hướng tin cô hơn.

"Tin thứ ba là gì?" Lộ Miêu này giờ chưa lên tiếng quay đầu hỏi anh.

Kiều Trạch không nói rõ: "Cái này không liên quan đến em, Chỉ là cho chúng ấn tượng như thế thôi, chuẩn bị khi cần đến."

"Thỉnh thoảng cứ sống mơ hồ đối với em mà nói cũng là chuyện tốt. Trong giai đoạn hiện tại em cứ giả ngốc thế đi, một lòng một dạ dựng mối quan hệ tốt với Ngô Man Man." Kiều Trạch giờ cổ tay nhìn đồng hồ, "Tôi đến cục một chuyến xem trước, em nghỉ ngơi sớm đi."

Lộ Miêu theo bản năng đứng lên: "Em cũng đi."

Kiều Trạch đề cô ngồi xuống: "Lúc này em cứ yên ổn ở nhà đợi, đừng chạy lung tung."

Không cho cô đi theo, một mình đến cục.

Vừa lúc Thẩm Ngộ thẩm vấn phạm nhân xong đi ra.

"Tình hình sao rồi?" Kiều Trạch hỏi.

Thẩm Ngộ: "Bắt tại trận, người cũng đã giải về rồi, ngoại trừ tên cậu muốn bắt sống ra."

Kiều Trạch nhú mày: "Cụ thể?"

"Chạy rồi, ăn một viên đạn mà vẫn để hấn ta trốn thoát được." Thẩm Ngộ đặt tài liệu thẩm vấn trong tay xuống, "Hấn ta quen thuộc địa hình bên đó, thân thủ cũng không tệ, lại đem theo bom khói, thừa dịp lộn xộn đã chạy trốn."

Rồi nhìn Kiều Trạch: "Sao thế, cậu quen hấn ta?"

Kiều Trạch chậm rãi lắc đầu: "Không rõ lắm."

Lại ngược mắt nhìn anh: "Tên là gì?"

"Bọn chúng gọi hấn ta là 'anh Siêu', bối cảnh thân phận tạm chưa rõ. Không ai có thể nói được rốt cuộc hấn ta là người ở đâu, tên là gì, cần phải làm một bước điều tra nữa."

Kiều Trạch gật đầu, không truy hỏi thêm.

Chuyện tối cùng ngày hôm ấy cảnh sát vây bắt liền được phát lên weibo chính thức, nhận được rất nhiều báo án từ người dân, nào là vị đạo diễn họ Giải nào ở tiểu khu nào đó tụ tập hít ma túy, cảnh sát dựa vào manh mối của người dân, điều tra theo đường dây này, vào lúc đang tiến hành giao dịch ma túy với con buôn thì truy bắt quý án, số con nghiện nhiều đến kinh khủng, cảnh sát đã tiến được một bước trong điều tra.

Đem toàn bộ tiêu điểm của vụ án này chuyển hướng sang vị đạo diễn họ Giải.

Hôm sau, Kiều Trạch cầm một tờ báo, sáng sớm đã đến công ty của Thương Kỳ, ngồi ở phòng khách đợi Thương Kỳ với Ngô Man Man.

Nửa tiếng sau cuối cùng Thương Kỳ và Ngô Man Man cũng xuất hiện, đi cùng còn có cả Tô Minh.

Thấy người đi vào, Kiều Trạch mỉm cười với bọn họ, ánh mắt dừng trên mặt Ngô Man Man: "Cô Ngô, số dư tài khoản khi nào thì thanh toán được đây?"

Thái độ của anh rất mập mờ, Ngô Man Man không lần ra được suy nghĩ của anh, chỉ cong khóe miệng cười cười: "Tổng giám đốc Kiều đây à, sao hôm nay lại rảnh rồi đến đây thế?"

"Tôi sợ nếu mình không đến, thì số tiền đó sẽ không có cơ hội nhận được." Kiều Trạch ném tập báo lên bàn, "Cô Ngô, tôi qua cô áp úng không chịu nói, hẳn là chuyện này đúng không? Là sợ nói ra tôi lập tức tìm cô giục gửi tiền? Hay là nghĩ quýt nợ chưa đủ?"

Nghiêng đầu đưa mắt đạo diễn Giải trên báo: "Tìm cái người thì thế không biết, bị cảnh sát theo dõi từ sớm mà mấy người cũng không hay biết? Nếu số hàng này vào tay chúng tôi thì đã xong xuôi cả rồi."

Rồi lại nhìn cô ta: "Cô Ngô này, nói thật, rốt cuộc là người của các cô miệng có kín không thế? Nếu đào sâu xuống tí nữa, vậy lần buôn bán này còn muốn làm nữa hay không?"

Thương Kỳ cười tiếp lời: "Tổng giám đốc Kiều cứ yên tâm đi, ai mà chẳng có lúc sảy chân, đã nhiều năm thế rồi, trong ngoài bắt được bao nhiêu người, không phải tôi vẫn đứng vững như trước sao?"

Kiều Trạch cũng cười theo: "Có lời này của tổng giám đốc Thương, quản trị Thái của chúng tôi yên tâm rồi."

Rồi đổi sắc mặt: "Vậy tổng giám đốc Thương, khi nào thì trả thù lao đây?"

Thương Kỳ khó xử: "Tổng giám đốc Kiều à, anh xem tôi mới xảy ra chuyện, tin tức đang căng, tiền cứ chuyển qua chuyển lại rất dễ khiến cảnh sát theo dõi, xem ra cái này phải tạm hoãn lại đã."

Kiều Trạch trầm ngâm một lúc rồi gật đầu đồng ý, không dồn ép tiếp nữa, hôm nay anh đến đây chỉ vì muốn cướp cơ hội trước, ôn tồn chiêu dụ hàn huyên một lúc rồi đi trước.

Thính giác của anh chưa khôi phục, tranh cãi với Thương Kỳ và Ngô Man Man hoàn toàn nhờ vào việc đọc khẩu hình, vừa rời khỏi môi trường phải mặt đối mặt thế này, thế giới xung quanh liền rơi vào tình trạng không tiếng động, nên khi đi ra khỏi thang máy thì anh không cảm nhận được tiếng bước chân đang đến gần, ra khỏi thang máy liền rẽ trái đi về phía cửa lớn, không ngờ đến ngã rẽ thì vấp phải một cô gái trẻ tuổi, cô ta lão đảo suýt ngã, theo bản năng anh giơ tay ra đỡ, đến khi cô ta ngẩng đầu lên cảm ơn thì trong nháy mắt khuôn mặt cứng đờ đi.

"Giang Hành?" Cô ta thất thanh kêu lên, giọng run run.

Đúng lúc Lộ Miểu vừa xuống lầu, Hoàng Giai Ngâm muốn đến, Ngô Man Man nhờ cô đi xuống đón người.

Cô vừa ra khỏi thang máy liền thấy hai người họ đứng đối mặt, cùng với sự mất kiểm chế trên mặt Hoàng Giai Ngâm.

Nhưng cô không nhìn thấy vẻ mặt của Kiều Trạch. Anh đưa lưng về phía cô.

"Chị Giai Ngâm." Lộ Miểu gọi cô ta một tiếng, đi về phía cô ta, đến bên cạnh thì lên nhìn Kiều Trạch một cái.

Kiều Trạch lạnh mặt, còn có vài phần phức tạp.

So ra thì Hoàng Giai Ngâm kích động hơn nhiều, người lập tức nắm chặt lấy cánh tay Kiều Trạch, dáng vẻ nhìn như sắp khóc đến nơi: "Anh chưa chết, quả nhiên anh chưa chết! Vì sao phải giấu em?"

Kiều Trạch mấp máy môi, gỡ cánh tay cô ta xuống, nhưng cô ta lại mất kiểm chế, lập tức nhào vào lòng Kiều Trạch, ôm chặt lấy anh, khóc toáng lên, giương như vô cùng đau khổ.

Tình hình như thế khiến Lộ Miểu luống cuống, cô không biết nên xử lý thế nào, theo bản năng nhìn sang Kiều Trạch

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 83

Lộ Miêu không gọi điện cũng không nhắn tin cho Kiều Trạch, một mình ở nhà đợi anh, đợi đến mức ngủ gục.

Hơn chín giờ Kiều Trạch mới về, vừa bước vào nhà đã trông thấy Lộ Miêu nằm trên sofa, trên người chỉ đắp chiếc chăn mỏng.

Anh đi đến, cúi người gọi cô mấy tiếng.

Lộ Miêu mơ màng mở to mắt, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo lắm, chỉ lẩm bẩm: "Về rồi à..."

Rồi lật người ngủ tiếp.

"Về phòng rồi ngủ." Anh dịu giọng khuyên, vỗ vỗ vai cô, Lộ Miêu gật đầu theo bản năng, vừa ngáp vừa đi về phòng, đi tới trước cửa thì mới nhớ anh chưa giải thích chuyện với Hoàng Giai Ngâm, nhìn không được quay đầu nhìn anh một cái, Kiều Trạch định đi về phòng rồi nhưng thấy cô quay đầu nhìn mình, bèn hỏi cô: "Sao thế?"

Lộ Miêu lắc đầu, thấy anh không có ý chủ định nói, cũng chẳng buồn hỏi, tự mình quay về phòng.

Kiều Trạch đi tắm, cô nửa nằm trên giường, không còn buồn ngủ nữa mà thay vào đó lại thấy buồn, cô rất không thích chuyện điều gì mình cũng không hay biết như thế này.

Chuyện nhà máy sản xuất ma túy của Ngô Man Man với Thương Kỳ liên quan đến công việc, anh vì lo cho sự an toàn của cô nên mới giấu diếm, điều này cô có thể hiểu, nhưng còn Hoàng Giai Ngâm...

Nhớ đến dáng vẻ Hoàng Giai Ngâm ôm anh khóc đến khàn cả giọng, lòng cô lại man mác buồn.

Kiều Trạch tắm rửa rất nhanh, lúc đi ra trực tiếp đến phòng cô, dạo gần đây anh đều ngủ bên chỗ của cô.

"Còn chưa ngủ sao?" Thấy cô ngồi dựa vào đầu giường, nhìn anh không rời, Kiều Trạch nhẹ nhàng hỏi, "Không phải vừa nãy còn mệt lắm sao?"

Trong lòng Lộ Miêu càng buồn hơn: "Chuẩn bị ngủ."

Rồi đưa lưng về phía anh nằm xuống.

Kiều Trạch nhanh chóng lên giường, từ đằng sau kéo cô vào lòng, cúi đầu định hôn cô, nhưng cô lại co người lại, ý tứ né tránh rất rõ ràng.

Kiều Trạch lật người cô lại, tầm mắt dừng trên mặt cô đánh giá một hồi, cuối cùng dừng lại trong mắt cô.

Lộ Miêu nảy sinh khó chịu, mím môi không muốn nhìn anh.

"Em muốn ngủ."

Cô cúi đầu nói, lại định xoay người thì bị Kiều Trạch giữ lấy bả vai, không để cô đưa lưng về phía anh nữa.

Anh nhìn cô, vẻ mặt bình tĩnh.

"Muốn hỏi cái gì, trong lòng có tâm sự gì, không định nói với tôi sao?" Anh nói.

Lộ Miêu cup mi mắt, giọng nhỏ dần: "Anh biết rõ em để ý cái gì mà, không thể chủ động giải thích với em, còn muốn em hỏi sao?"

"Rõ ràng là cô ta ôm anh, anh vất bỏ em rồi đi với cô t, vì sao còn ép em truy hỏi anh thì anh mới nói? Dù anh có giải thích với em, trong lòng em vẫn còn vướng mắc, sẽ nghĩ liệu có khi nào anh đang gạt em hay không." Cô ngược mắt nhìn anh, "Dù sao em cũng mặc kệ anh với cô ta có quá khứ hay không, nếu anh thích cô ta thì chúng ta chia tay đi, em không muốn làm lớp xe dự phòng."

"Dù là vấn đề lập trường của hai người mà không thể nào đến với nhau, nhưng chỉ cần trong lòng anh có cô ta, em đều không muốn ở bên anh. Em không thích lúc anh đang ôm em, trong lòng lại nghĩ đến người khác."

Cô rũ mắt đẩy anh ra, định xoay người nhưng anh không cho, ôm cô không cho cô nhúc nhích.

"Nói đơn giản thế sao, em cam lòng ư?" Anh nhìn cô, hỏi.

Lộ Miêu mấp máy môi: "Có cái gì mà không cam lòng chứ. Nếu em muốn tìm bạn trai thật, còn sợ không tìm không thấy à."

Vừa dứt lời thì vòng eo bị ôm nhói đau, anh véo chặt cô, thể hiện rằng mình không thích.

Anh không thích cô nói như thế.

Lộ Miêu mím môi, chống mắt với anh: "Rốt cuộc anh có còn muốn giải thích rõ ràng nữa hay không?"

"Anh nghĩ biểu hiện của anh đã nói rất rõ ràng rồi." Kiều Trạch bình tĩnh nhìn cô, "Không lẽ em không thấy là chỉ một mình cô ta chủ động sao?"

"Thế cũng có thể là vì có em ở đó." Lộ Miêu chỉ ra một khả năng khác, "Anh kiêng dè có em ở đó dè nén đáy lòng sục sôi nên mới không dám động đến cô ta. Cả một buổi chiều..."

Cô nhìn anh một cái: "Đủ để bọn anh thuê phòng trong mấy giờ liền rồi."

Nói xong thắt lưng lại bị véo đau nhói.

Kiều Trạch: "Trong mắt em tôi chính là người như thế sao?"

Lộ Miêu: "Trước mắt tình cũ ngay đến lương tâm đàn ông cũng không có, nói gì mà nguyên tắc chứ."

Kiều Trạch: "..."

Lòng bàn tay lại ngứa ngáy, mấy câu vớ vẩn này của cô lại khiến anh muốn chinh cô, nhưng nhìn vẻ mặt tủi thân đó lại không đành lòng, trở tay kéo người vào lòng, cúi đầu muốn hôn cô, vỗ về cô, nhưng cô không cho, chỉ khẽ cắn môi, bướng bỉnh nhìn anh, không nói gì.

Không phải Kiều Trạch muốn giấu diếm cô cái gì, chỉ là lúc về thấy cô mệt mỏi nằm trên sofa nên mới để cô về phòng nghỉ ngơi, không ngờ cô nhóc này lại bướng bỉnh với anh như thế.

"Tôi không thích Hoàng Giai Ngâm." Anh nhìn cô, từng câu từng chữ đầy nghiêm túc, "Không hề có. Bất kể là vấn đề lập trường hay phẩm cách tính tình của cô ấy, đều không phải là người tôi có thể

chấp nhận. Đương nhiên tôi không phủ nhận, quả thật cô ấy đơn phương coi trọng tôi, hơn nữa đối với tôi rất tốt, nhiều lần vì tôi mà chống đối lại bố cô ấy, trong lúc vô ý còn giúp tôi không ít chuyện, thậm chí... còn từng vì cứu tôi mà suýt nữa phải bỏ mạng."

"Cô ấy với tôi cũng như Từ Gia Diên với em vậy, một bên tình nguyện, cuối cùng lại coi chuyện bản thân rung động mà cho rằng đó là tình yêu, là không vụ lợi. Đương nhiên, có một người hoàn toàn không cầu lợi đối với tôi như thế, quả thật tôi sẽ bị cảm động, nhưng nhiều hơn là áy náy, nhất là chuyện cô ấy bị thương. Nhưng tôi không thể nào vì cảm động hay áy náy mà phải chăm sóc cô ấy cả đời, đây chính là vô trách nhiệm với cuộc sống người khác. Lập trường của tôi không cho phép tôi làm như thế, mà sâu trong tôi cũng không vui khi làm vậy."

"Lộ Miêu, tôi sống đến tuổi này rồi, có cái gì mà chưa thấy chứ, nên tôi phải rạch ròi cảm động với tình cảm."

"Suốt quãng đường đó, có rất nhiều cô gái đối tốt với tôi, thậm chí cho tôi luôn mạng sống của mình, nếu ai tôi cũng phải đáp lại thì bây giờ cô gái của tôi có thể xếp thành mấy bàn mạt chược rồi đấy."

"Ngoại trừ pháp luật và trách nhiệm ra, tôi không có quyền yêu cầu người khác phải làm gì, không nên làm gì. Cũng như thế, người làm gì hay không làm gì, đều không thể nào trở thành lý do yêu cầu tôi thỏa hiệp được. Tôi sẽ cảm động, sẽ áy náy, sẽ cảm thấy sự ngốc nghếch của cô ấy không đáng, nhưng song song, tôi lại cảm thấy bị làm phiền, sự không cầu lợi của cô ấy có thể sẽ trở thành gánh nặng tâm lý của tôi. Tôi không thể nào vì một người thích tôi mà phải gánh cái trách nhiệm đó được. Thích, nhất định phải là đôi bên cùng nhau."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 84

Lộ Miêu vẫn có chút buồn: "Bây giờ giải thích cũng chẳng có nghĩa lí gì, ai biết liệu anh có phải gạt em nên mới cố ý nói thế hay không chứ."

Kiều Trạch nhìn cô bất động: "Tôi gạt em làm gì chứ?"

Lộ Miêu không lên tiếng.

"Lộ Miêu, lí ra mà nói tôi hẳn nên giải thích trước, nhưng cùng lúc tôi lại muốn biết thái độ của em với tình cảm này."

"Em là do tôi nửa lừa nửa ép mới có được, cảm giác em đem lại cho tôi luôn là ngây thơ không biết gì, điều này khiến tôi không xác định rõ ràng. Tôi hi vọng thỉnh thoảng em cũng có thể thông qua lời nói mà biểu đạt hi vọng ái ố của em, biểu đạt tình cảm yêu cầu của em, chứ không phải một mực đợi tôi dẫn đường."

"Vậy cũng không phải như thế." Lộ Miêu vẫn còn buồn, cúi thật thấp đầu không muốn nhìn anh.

"Tôi xin lỗi." Anh cúi đầu hôn lên trán cô, "Là vấn đề của tôi."

Trong đầu Lộ Miêu vẫn còn buồn bực không muốn để ý đến anh.

"Anh với cô ta ra ngoài cả một buổi chiều, thời gian đủ để thuê phòng rồi đấy."

Kiều Trạch: "..."

Cô ngược mắt nhìn anh đầy tức giận.

"Lúc chiều anh không ở với cô ấy." Anh nghiêm túc nhìn thẳng vào cô, "Tôi chỉ dẫn cô ấy ra ngoài, giải thích mấy câu nguyên nhân còn sống, ngoài ra không còn gì nữa."

"Một cô gái vì một người đàn ông có tài cán mà trở mặt với bố, thậm chí đến mạng sống cũng không muốn, cô ấy vì người đàn ông này, còn có chuyện gì không làm được chứ?"

"Lộ Miêu, tình huống như thế, tôi không hi vọng em trở thành bia ngắm của cô ấy."

Lộ Miêu có thể hiểu được điều cố kỵ của anh, nhưng cảm giác bị gạt bỏ này không tốt cho lắm, mà anh đến một câu cũng chưa nói.

Anh cúi đầu hôn cô, xoa đầu cô.

"Không buồn chứ, hả?"

Lộ Miêu khó chịu không muốn để ý đến anh nhanh như thế.

Anh cũng không vội, tùy ý để bàn tay trượt vào trong tóc cô, gạt tóc sang hai bên, lẳng lặng nhìn cô.

Ánh mắt anh dịu dàng đầy cưng chiều, Lộ Miêu cứ thế bị anh nhìn đến mức toàn bộ hồn dỗi đều tiêu tan.

"Sau này anh đừng thế nữa." Cô rầu rĩ nói, "Em giận không phải là vì anh để cô ta ôm, hay anh vất bỏ em đi theo cô ta. Em chỉ ghét cái dáng vẻ lúc về nhà lại làm như không có việc gì của anh, dù em tiếp tục tin anh thì vẫn sẽ suy nghĩ lung tung."

"Dù sao thì em vẫn là câu nói đó, nếu anh phát hiện mình thích cô ta, hay thấy then với cô ta thì anh mau đi tìm cô ta đi, em sẽ không cản anh đâu. Còn về phần công việc em sẽ làm tốt bổn phận của mình, anh khỏi lo đến lúc anh chạy em sẽ phản bội hay gì đó."

Cô ngược mắt nhìn anh: "Tuy em chưa sống đến được độ tuổi ấy của anh, nhưng cũng biết rạch ròi tình cảm cá nhân với công việc, bên nào nặng bên nào nhẹ."

Kiều Trạch bị cơn giận của cô chọc cười, ngón cái đặt lên trái cô ngắt nhẹ một cái: "Cái gì gọi là em sẽ không cản tôi chứ?"

Lộ Miểu mím chặt môi, quay người không muốn nói chuyện với anh.

"Em không thể không quan tâm đến chuyện cướp về sao?" Kiêu Trạch hỏi, mắt nhìn cô chăm chú, bàn tay nắm lấy eo cô, nếu cô còn tiếp tục nói tào lao nữa thì sẽ lập tức sửa lại ý của cô.

"Cướp về làm gì?" Lộ Miểu nhìn anh một cái, "Trong lòng đã có người khác rồi, còn muốn về làm gì chứ, ngoại trừ chỗ đó còn có thể sử dụng ra thì những chỗ khác đều không được tí nà, còn không bằng đồ chơi của Lộ Bảo..."

Kiều Trạch: "..."

Tay anh lại véo mạnh lên eo cô: "Em không thể tự hiểu lầm được à?"

Lộ Miểu sợ ngửa, anh vừa véo cô liền không giữ vững được, bị chọc bật cười, chợt nhớ mới vừa nãy vẫn còn đang giận nên lập tức lúng túng, xấu hổ nhìn anh.

Kiều Trạch thu tay về, duỗi tay ra kéo cả người cô vào lòng, cầm đặt nhẹ lên đỉnh đầu cô.

"Lộ Miêu, mấy vấn đề giả thiết đó của em căn bản không hề tồn tại. Từ nhiều năm trước tôi đã ẩn nấp bên Hoàng Thường làm việc, tất biết Hoàng Giai Ngâm ra sao, từ khi đó cô ấy đã bắt đầu có ý đối với tôi. Nếu tôi thật sự thích cô ấy, sẽ không đợi đến sau này mới phát giác."

Anh cúi đầu nhìn cô: "Không phải ai cũng như em, vừa trì độn vừa ngốc nghếch, đến thích là gì cũng nhận không ra."

"..." Lộ Miêu lúng túng đẩy anh ra, "Có anh mới trì độn ngốc nghếch ấy."

"Sao lại không phải trì độn ngốc nghếch chứ?" Kiêu Trạch nhìn cô bất động, "Nếu không phải tôi ép em, không phải em định ở trong mai rùa của mình cả đời sao?"

"Anh trai em cũng ép em còn sớm hơn anh đấy." Lộ Miêu không phục, "Nhưng em cũng không ở bên anh ấy."

Những lời này làm Kiêu Trạch hài lòng, anh cúi đầu hôn lên trán cô, rồi kéo người cô vào lòng.

"Lộ Miêu, em cũng đừng cho tôi cái sau này." Anh nói, "Nếu một ngày nào đó em để tôi biết thì ra em thích Từ Gia Diên hay người đàn ông nào khác, tôi sẽ không như em nhẹ nhàng để em đi tìm hắn ta thế đâu."

Lộ Miêu lập tức hăng hái, ngẩng đầu nhìn anh: "Nếu quả thật có ngộ nhớ thì anh muốn thế nào?"

Kiều Trạch: "Không có ngộ nhỡ."

Lộ Miêu: "Em nói là nếu mà, nếu có thì sao?"

Kiều Trạch: "Không có nếu nào hết."

Lộ Miêu: "..."

"Lộ Miêu." Anh nghiêm túc nhìn cô, "Chuyện đó sẽ không xảy ra với tôi, tôi cũng không hi vọng nó xảy ra với em."

"Không được yêu người khác."

Cái chữ "yêu" này khiến Lộ Miêu thấy không quen, nhưng vẫn ngượng ngùng gật đầu: "Em sẽ không thế đâu."

Nói chuyện một hồi, Lộ Miêu đã sớm quên chuyện mình giận dỗi ban đầu, cô vốn không phải người tâm tư nặng, dăm ba câu lung tung cũng không để vào lòng, thậm chí còn có chút tính nết trẻ con, rất độc lập, lại không khỏi tin tưởng anh.

Anh bắt đầu muốn cô thêm lần nữa, không phải quá mức kịch liệt, nhưng cô đã mệt đến mức ngủ gục đi rồi, như con mèo nhỏ nằm dựa trên lồng ngực anh, những sợi tóc ngắn đâm vào ngực anh ngứa ngáy.

Kiều Trạch nhìn dáng vẻ yên ngủ của cô, lại không thấy buồn ngủ.

Anh không phải người dục vọng cao, nhưng mỗi lần thấy cô lại muốn đè người ra dưới thân, hung hăng bắt nạt, nhìn cô ở dưới người anh phô ra đủ tư thế, hoặc yêu kiều hoặc ma mị hoặc khờ khạo. Dường như chỉ trong thời gian quan hệ gần gũi này mới có

thể cảm nhận rõ ràng được, họ thuộc về nhau. Mặc cho thế giới bên ngoài hỗn loạn thế nào, trong mắt cũng chỉ còn lại một mình cô.

Thế giới này cũng chỉ có một mình cô.

Đột nhiên Kiều Trạch nhớ lại chuyện gặp phải Hoàng Giai Ngâm chiều nay. Về mặt khống chế, không buông xuôi được của cô ta đều nằm trong dự liệu. Anh biết cô ta có chấp niệm với mình, từ lúc làm việc với Hoàng Thường thì cô ta đã không biết xấu hổ thể hiện phần tình cảm đó rồi. Chỉ cần không phải điều anh muốn thì mặc cô ta khư khư cố chấp, anh vẫn như trước không thể nào đáp lại, anh cũng không thể vì tình cảm cá nhân với cô ta mà bỏ dỡ nhiệm vụ nửa chừng được, duy chỉ có thể bảo đảm là nói cho rõ ràng, không dây dưa trêu chọc.

Nhưng giống như Lộ Miêu không trêu chọc anh thì anh cũng phải đi trêu chọc cô vật, cô ta không kiềm chế nổi hành vi của mình, cũng như thế, anh không kiềm chế được hành vi của cô ta.

Bố cô ta nghi ngờ anh, vì thế mà cô ta với bố gần như đoạn tuyệt.

Anh vì cứu Cao Viễn, một mình xông vào phòng cài đặt thiết bị nổ mạnh, cô ta lên theo anh vào, thậm chí lúc xảy ra nguy hiểm còn thay anh đỡ một phen, suýt nữa phế đi đôi chân của mình...

Bất kể có phải xuất phát từ mong muốn chủ quan của anh hay không, chuyện cô ta đã cứu anh là thật, từ điểm này mà nói, anh đã nợ cô ta rồi. Nhưng bất kể anh bù đắp cái gì, trừ tình cảm ra, những thứ khác không phải là thứ cô ta mong muốn, còn thức ô ta muốn, anh không cho nổi mà cũng không muốn cho.

Chuyện duy nhất anh có thể làm là lên mời một bác sĩ có vai về chữa khỏi chân cho cô ta.

Hồi chiều lúc anh và cô ta nói đến vấn đề này thì Hoàng Giai Ngâm trở nên rất kích động, trong lòng anh, cô ta cũng đã vì anh mà mất đi đôi chân, anh còn có thể thờ ơ với cô ta thế nào được nữa.

Chấp niệm của cô ta sẽ khiến cô ta không cam lòng, thậm chí sẽ trở nên hằn học, coi cô gái của anh là kẻ thù.

Anh đã từng trông thấy vẻ tàn nhẫn của cô ta, từ lúc ở biệt thự nhà họ Hoàng, cô ta còn chưa rõ anh có phải là Giang Hành hay không thì đã muốn dùng chó ngao Tây Tạng thử Lộ Miêu rồi, từ ánh mắt đến vẻ mặt anh thấy trong ống nhòm, chính là hoàn toàn muốn đẩy Lộ Miêu vào chỗ chết.

Bây giờ cô ta đã xác định được anh chính là Giang Hành, hể cô ta phát hiện lòng anh chỉ hướng về Lộ Miêu, cô ta sẽ không thể nào không đối phó với Lộ Miêu.

Kiều Trạch cúp mắt nhìn Lộ Miêu vẫn còn đang say ngủ, cô vẫn ngủ say sưa như trước, có lẽ chỉ có khi quay về khoảng không gian nhỏ bé có anh bên cô, bọn họ mới có thể tháo dỡ toàn bộ cảnh giác và phòng bị xuống, yên tâm ngủ một giấc.

Con đường này vốn đã là dẫm trên lưỡi dao, mỗi bước đi đều vô cùng nguy hiểm, với một Hoàng Giai Ngâm không có được người mình yêu, nói không lo về cô ta là giả.

Cho đến nay anh luôn tránh việc gặp mặt với Hoàng Giai Ngâm, cũng chỉ là vì để anh với Lộ Miêu có thể tranh thủ thêm thời gian.

Một là vì tranh thủ để đủ thời gian chính thức xác lập quan hệ hợp tác với Thương Kỳ và Ngô Man Man, anh lấy thân phận kẻ buôn lậu một lần nữa quay về trong tầm mắt của bọn họ, đây cũng là lí do duy nhất anh có thể giải thích "giả chết". Anh hận Hoàng Thường dễ tin tiểu nhân, bố trí bày hại chết Cao Viễn, sau khi tìm được đường sống liền thay tên đổi họ, thâm phát triển mạng lưới ma túy của riêng mình, nuốt trôi thị trường ma túy của Hoàng Thường, tìm thời cơ trả thù. Đây là lí do anh cho Hoàng Giai Ngâm hay vì sao mình còn sống lại giấu dếm cô ta.

Còn một nguyên nhân khác khiến anh tránh né việc chạm mặt với Hoàng Giai Ngâm, đó là lo Lộ Miêu sẽ trở thành bia ngắm của cô ta. Lo cô ta trút hết toàn bộ không cam lòng của mình lên người Lộ Miêu, Lộ Miêu lúc này còn cống trên lưng trách nhiệm với nhiệm vụ, nhiều khi khiến cô không có cách nào giống như bọn họ, buông bỏ giày vò, hoặc có thể buông tay bỏ chạy. Nhưng cùng ở một nơi thế này, không thể nào không chạm mặt được, anh chỉ có thể cố hết sức kéo dài cho đến lúc Lộ Miêu hoàn toàn lấy được sự tín nhiệm của Ngô Man Man, cũng kéo dài đợi đến lúc cô có đầy đủ năng lực một mình đảm đương, đối phó với toàn bộ những chuyện phát sinh đột ngột.

Anh không ngờ trong thời điểm mấu chốt này lại gặp phải, mà lại còn ở ngay trong lúc tập đoàn của Thương Kỳ liên tục xảy ra sự cố.

Suốt cả đêm, Kiều Trạch suy nghĩ về những tình huống có thể xảy ra, nhưng dù anh dự định sắp xếp cái gì cũng đều phải tránh xuất hiện bên cạnh Lộ Miêu, chỉ có thể dặn tự cô cẩn thận một chút.

Cho dù không có Kiều Trạch nhắc nhở, tất nhiên Lộ Miêu cũng sẽ cảnh giác với Hoàng Giai Ngâm.

Mới sáng sớm cô đến công ty đã gặp phải Hoàng Giai Ngâm đến tìm Ngô Man Man.

Hoàng Giai Ngâm thấy cô thì vẫn bình thường như cũ, khách khí chào hỏi, nụ cười trên mặt còn mang theo mấy phần thân thiết, thậm chí còn thân mật đi đến kéo lấy cánh tay cô, hỏi cô đi làm ở đây có quen không, có chỗ nào không thích ứng được không, nếu không thích ứng được thì phải nói với Ngô Man Man, vân vân và mây mây, nhiệt tình trò chuyện một phen, ngay cả Ngô Man Man lúc đến cũng giả vờ giận cười nói, tâm tư của Hoàng Giai Ngâm đều đặt trên người Lộ Miểu cả rồi, cô ta thật ghen tị.

Mọi người cười nói một hồi, rồi Hoàng Giai Ngâm liền theo Ngô Man Man vào văn phòng của cô ta.

Cửa phòng vừa đóng, Hoàng Giai Ngâm thôi cười.

"Bây giờ Lộ Miểu với Kiều Trạch là thế nào?" Cô ta hỏi, sắc mặt rất lạnh lùng.

Ngô Man Man kể lại chuyện đã xảy ra trong mấy ngày qua, còn cả thái độ của Kiều Trạch với Lộ Miểu trong phòng bao hôm đó nữa.

Trên mặt Hoàng Giai Ngâm có mấy phần suy tư: "Kiều Trạch hẳn không phải người như thế, xưa nay đối với đàn bà phụ nữ anh ấy đều mặt không đổi sắc, không phải người gần nữ sắc, sao có thể bao nuôi một cô gái trẻ tuổi chứ?"

"Đàn ông cũng chỉ cần ở phương diện kia mà thôi." Tuy Ngô Man Man biết chiều hôm qua Hoàng Giai Ngâm với Kiều Trạch ra ngoài, nhưng lại không biết Kiều Trạch là người đàn ông mà cô ta

luôn tâm niệm suốt một năm nay, nên có chút tò mò nhìn cô ta, "Giai Ngâm, cô quen tổng giám đốc Kiều hả?"

Hoàng Giai Ngâm gật đầu, cũng không định nói nhiều nên chuyển đề tài: "Nghe nói hai vụ làm ăn gần đây của các cô đều bị phá, ngay cả nhà máy cũng bị phá rồi?"

Hoàng Giai Ngâm vừa nhắc đến là Ngô Man Man lại đau đầu, liên tiếp xảy ra chuyện, đã mất thị trường không nói, mà cũng không thể ăn nói với cấp trên được.

"Cô không thấy kì quái sao?" Hoàng Giai Ngâm nhìn cô ta, "Vị trí nhà máy của các cô ngay đến bố tôi còn không biết, cảnh sát kiểm đâu ra tin tức mà tập kích? Còn cả chuyện các cô giao dịch nữa, sao lại đứng díp như thế, không lẽ đạo diễn Giải là người bị cảnh sát theo dõi?"

"Bọn tôi cũng đã suy xét chuyện này rồi, nghi ngờ bên trong có mờ ám, nhưng kiểm tra mọi người rồi mà vẫn không thấy ai khả nghi." Từ sau khi theo Hoàng Giai Ngâm bước vào, ấn đường của Ngô Man Man chưa từng giãn ra, "Còn chuyện đạo diễn Giải, cũng có thể là do ảnh hưởng của chuyện Lê Quân Hạo, dù sao cũng chung chiếu với hắn ta. Trong chuyện của Lê Quân Hạo, hắn phải có ăn nói."

Hoàng Giai Ngâm trầm ngâm một lúc: "Những người khác không có khả nghi, vậy Lộ Miểu cũng không có nghi ngờ sao?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 85

"Trước đây vẫn luôn tốt đẹp, nhưng từ sau khi nó vào công ty liên liên tục xảy ra sự cố..." Hoàng Giai Ngâm hơi tựa vào bàn làm việc, nghiêng đầu nhìn Ngô Man Man, "Điều này chưa đủ khả nghi sao?"

"..." Sắc mặt Ngô Man Man có mấy phần nghi ngờ, "Không thể nào, nó còn chưa tiếp xúc gì với trung tâm tài liệu, chuyện nhà máy với giao dịch cũng chưa từng nhắc qua trước mặt nó, hôm xảy ra chuyện cũng ở dưới sự theo dõi của bọn tôi, hằng ngày ngoài lúc đi làm ra về thì không tiếp xúc với những người khác trong công ty, nó thì có bản lĩnh nào moi được tin tức nội bộ chứ?"

"Nó không moi được..." Hoàng Giai Ngâm dừng lại, "Nhưng người đàn ông của nó có thể moi được chứ?"

"..." Ngô Man Man nhanh chóng hiểu ý, "Cô nói Kiều Trạch?"

Hoàng Giai Ngâm không gật đầu cũng không lắc đầu, vẫn giữ tư thế nghiêng đầu nhìn, "Tên thật của Kiều Trạch là Giang Hành."

Ngô Man Man há to miệng ngạc nhiên.

Cô ta không xa lạ gì với hai chữ "Giang Hành", là người bên cạnh Hoàng Thường, cũng là người Hoàng Giai Ngâm luôn nhung nhớ, tuy trước đây chưa gặp bao giờ, nhưng cũng có tiếng tăm trong nội bộ họ, thay Hoàng Thường giải quyết không ít chuyện khó khăn, nhưng sau đó không biết xảy ra nguyên nhân gì mà nói nội bộ có cảnh sát nằm vùng, cũng có người nói vì muốn cướp vị trí

của Hoàng Thường nên mới bị đánh lén, đủ kiểu truyền miệng, lại không có kết luận.

"Hồi đầu Giang Hành vì chuyện của Cao Viễn mới xảy ra chuyện. Có thể Cao Viễn là cảnh sát, liệu điều này có thể chứng minh rằng... Giang Hành cũng có thể là cảnh sát không?"

"Nếu Giang Hành cũng là cảnh sát, có phải mọi chuyện đều được tháo gỡ trót lọt rồi không?"

Sắc mặt Ngô Man Man chậm rãi cứng lại, cẩn thận nhớ lại chuyện xảy ra trong mấy ngày hợp tác với Kiều Trạch, về hành vi thì không có khả nghi nào, nhưng liên tục xảy ra chuyện, quả thật khiến người ta không thể không nghi ngờ.

"Có bằng chứng không?" Dù sao vẫn còn hợp tác với Kiều Trạch, Kiều Trạch nhìn cũng không giống người hiền lành, có thể dễ dàng bị lừa gạt, không xác định trước, Ngô Man Man không dám kết luận dễ dàng.

Tính hai lần xảy ra sự cố này, bây giờ cô ta với Thương Kỳ đã sút đầu mẻ trán, bên Kiều Trạch luôn thúc giục, nếu nhớ không phải, coi như hợp tác giữa cô ta với bên Sách Phi đi tong. Không có bằng chứng trước, cô ta không dám mạo hiểm.

Hoàng Giai Ngâm xòe tay ra: "Không có."

"Có nhiều thứ không cần có bằng chứng mới có thể chứng minh được, không phải thử là biết được sao?"

Ngô Man Man nhìn cô ta: "Thử thế nào?"

Hoàng Giai Ngâm: "Lộ Miểu là người của anh ta, anh ta có phải cảnh sát hay không, nó lại không biết ư?"

Ngô Man Man giữ ý kiến cũ, nhìn thái độ của Kiều Trạch với Lộ Miểu trong mấy ngày qua, Lộ Miểu không biết rõ chuyện cũng rất bình thường.

Ngược lại lời của Hoàng Giai Ngâm lại có phần châm chọc.

Ngô Man Man tiếp cận Hoàng Giai Ngâm nhiều ít là có mục đích cả, mục tiêu của họ là Hoàng Thường, cô ta không rõ Hoàng Giai Ngâm có nhận ra mục đích của mình chưa, nên mới cố ý châm ngòi quan hệ giữa họ với Sách Phi, hay là chỉ mượn tay cô ta chèn ép Lộ Miểu.

Không đoán ra tâm tư của Hoàng Giai Ngâm, Ngô Man Man cũng án binh bất động, chỉ nhìn cô ta với vẻ nghi ngờ: "Giai Ngâm, không phải cô yêu Giang Hành sao? Bây giờ vất vả lắm mới phát hiện anh ta còn sống, không phải cô nên vui sướng sao? Nhưng ý của cô nhìn thế nào cũng giống như muốn đưa anh ta vào chỗ chết thế?"

"Ai nói tôi muốn đưa anh ta vào chỗ chết?" Hoàng Giai Ngâm nhìn cô ta một cái, "Đến nay Giang Hành vẫn bị nghi ngờ là cảnh sát. Hơn nữa bố tôi, vì chuyện tôi bị thương mà hận anh ta thấu xương, nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế phá anh ta. Sớm muộn gì anh ta cũng phải đụng mặt với bố tôi thôi, chỉ cần chạm mặt là chắc chắn lộ tẩy ngay, đến lúc ấy bố tôi muốn nói cho các cô biết anh ta là cảnh sát, các cô có thể không nghi ngờ anh ta sao? Còn không bằng để tôi thức tỉnh cô, có phải hay không chỉ cần thử là biết, như vậy về sau các cô cũng có thể yên tâm hợp tác, tôi cũng

loại bỏ nghi ngờ với anh ta, kết quả cùng thắng, vì sao không làm chứ?"

Ngô Man Man: "Nếu anh ta thật sự là cảnh sát thì sao?"

Hoàng Giai Ngâm trầm mặc một lúc rồi nhìn cô ta: "Tùy các cô xử trí."

Ngô Man Man cũng thoáng lặng đi: "Thử thế nào?"

Hoàng Giai Ngâm vẫy tay gọi cô ta đến, cúi đầu nói nhỏ bên tai cô ta.

Sắc mặt Ngô Man Man dần dần nặng nề, lại có phần lo lắng.

Hoàng Giai Ngâm cũng không ép cô ta: "Tôi chỉ đưa ý kiến cho cô, còn muốn nhận hay không thì tự cô lo liệu."

Rồi đưa mắt nhìn điện thoại: "Được rồi, tôi còn có việc, đi trước đây. Suy nghĩ kĩ thì gọi điện cho tôi."

Hoàng Giai Ngâm rời đi chưa lâu thì Ngô Man Man liền vào văn phòng của Thương Kỳ, truyền đạt lại lời của Hoàng Giai Ngâm cho Thương Kỳ, mặc dù mọi chuyện đều là cô ta ra mặt phụ trách, nhưng quyết định vẫn do Thương Kỳ.

Thương Kỳ nhiều ít vẫn còn băn khoăn mối quan hệ với Sách Phi, sự cố xảy ra dồn dập quá thật khiến lòng anh ta không kiên định được, có thể nhân cơ hội này điều tra nội tình của Kiều Trạch là tốt nhất, nhưng anh ta cũng lo rằng nếu đoán sai, ngược lại sẽ chọc giận Kiều Trạch.

"Trước mắt cứ quan sát xem thế nào đã." Trầm ngâm một hồi, cuối cùng Thương Kỳ chỉ thốt ra mấy chữ này với Ngô Man Man.

Ngô Man Man hiểu ý, cũng không dám một mình hành động, lúc đối mặt với Lộ Miêu thì bình thường thế nào thì bây giờ thế ấy, thậm chí có phần thân thiết hơn, mấy hôm sau mở hội nghị nội bộ còn đặc biệt gọi Lộ Miêu đến, Kiều Trạch cũng đã ở đó.

Cuộc họp này mở trong nhà Thương Kỳ, thảo luận chính là một khoản giao dịch ma túy, vẫn là thị trường giải trí đó, thông qua mấy nhà đầu tư lớn cùng một đường dây với đạo diễn Giải, chịu trách nhiệm tổ chức mấy cuộc gặp mặt.

Nói đến tin tức giao dịch cụ thể thì Lộ Miêu bị kêu ra ngoài.

Cuộc họp kéo dài đến tận gần một giờ sáng.

Trên đường về, Lộ Miêu nhìn không được hỏi Kiều Trạch tình hình thế nào.

"Dùng lời của Ngô Man Man mà nói, gần đây tin tức lan nhanh, lại vừa xảy ra chuyện, tất cả mọi người tạm thời kiềm chế lại đã, trước cung ứng một lượng nhỏ, bọn họ còn dự trữ một ít hàng, có thể lấy đi dò đường, nếu xác định không thành vấn đề thì lại lấy bên Sách Phi." Kiều Trạch không nhanh không chậm đánh vô lăng, "Lý do nghe không thành vấn đề."

Lộ Miêu: "Còn thực tế thì sao?"

Kiều Trạch đưa mắt nhìn gương chiếu hậu: "Có người theo dõi."

Lộ Miêu: "..."

Cô nghiêm mặt, kiềm chế không quay đầu lại nhìn, chỉ lén nhìn lên gương chiếu hậu, nhìn dòng xe phía sau, không dễ nhận ra đằng sau đó là xe theo dõi hay chỉ là đi cùng đường.

"Chiếc Passat màu đen." Kiều Trạch nhắc nhở, "Cài dây an toàn đi."

Lúc Lộ Miểu lên xe đã cài dây an toàn rồi, theo phản xạ kéo chặt nó.

"Ngồi yên." Thấp giọng dặn dò xong, đột nhiên Kiều Trạch giẫm chân ra, Tốc độ xe gần như ngay lập tức tăng vọt đến cùng, bị tốc độ đột nhiên tăng tốc tác động khiến cơ thể Lộ Miểu giật một cái về phía sau, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào chiếc Passat đằng sau, tốc độ chiếc xe kia cũng đã nhanh ớn, nhưng rốt cuộc kĩ thuật cũng không theo kịp Kiều Trạch, đêm khuya trên đường cũng không có nhiều xe, điều này đem đến thuận tiện rất lớn cho Kiều Trạch, sau mấy lần lưu loát rẽ ngoặt đã đá văng chiếc xe kia không còn bóng dáng.

Lúc về đến nhà, một tay Kiều Trạch thả chìa khóa xe lên bàn, ngồi xuống sofa, thuận tay kéo Lộ Miểu ngã ngồi lên đùi, cúi đầu hôn cô, rồi mới nhìn vào mắt cô chậm rãi nói: "Lộ Miểu, mấy ngày nay có thể em phải chuyển đi, một mình em có thể không?"

"..." Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn anh, gật đầu, "Có thể."

Nhưng vẫn còn nghi ngờ: "Em có thể biết tại sao không?"

"Có người theo dõi em." Tay anh kiềm chế gạt tóc mái cô sang hai bên, "Trong thời gian này tôi không hi vọng em gần gũi với tôi lắm, có thể biểu hiện xa cách phớt lờ được đến đâu thì cứ biểu hiện."

Tôi sẽ tìm cho em một căn hộ tốt, cũng sẽ để Thẩm Kiều chuẩn bị một chiếc xe cho em. Sau này em ở một mình, một mình đi làm ra về, có được không?"

Lộ Miêu gật đầu, có chút bận tâm: "Nhưng tại anh vẫn chưa hồi phục, một mình anh sẽ không sao chứ?"

"Tôi không sao, giai đoạn hiện tại không có người muốn tôi xảy ra chuyện đâu." Anh cúi đầu chạm vào trán cô, "Không có tôi em nhất định phải chăm sóc bản thân thật tốt, đừng để mình xảy ra việc gì. Em đưa Lộ Bảo đi luôn đi, có nó ở đó, tôi mới yên tâm."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 86

Đã mấy ngày rồi Lộ Bảo chưa gặp lại Kiều Trạch Lộ Miểu, nên lúc trông thấy hai người rất niềm nở, đặc biệt là Lộ Miểu, gần như bỏ nhào lên người cô "oảng oảng" mấy tiếng, nhìn thực ai oán.

Mấy ngày nó ở nhà Tiểu Tiểu Kiều không ít lần bị cô nhóc hành hạ. Thường này cô bé thích theo sau Thẩm ngộ xem những chương trình phim ảnh đề tài hành trình quân đội, hơn nữa còn thấy hứng thú với huấn luyện quân sự trong chương trình, nhưng cô bé tuổi nhỏ không tìm được chúng bạn để luyện tập cùng, mà gần đây cô bé lại như tìm được sở thích ở trên người Lộ Bảo, ngày ngày trời vừa tờ mờ sáng đã bò xuống giường tìm Lộ Bảo, chống má ngồi xồm trước mặt nó, điều khiển nó "nghiêm", "rẽ trái", "lùi về sau", "ngủ", "đi đều bước", ngày qua ngày cứ thế, làm không biết mệt.

Anh muốn đón Lộ Bảo đi, cô nhóc liền ủ rũ, im lặng về phòng vớ mấy bộ quần áo, nhét tất cả vào cặp sách, đeo trên lưng nói muốn về nhà với cậu, huỳnh huých chạy theo sau chen lên xe Kiều Trạch, theo Kiều Trạch Lộ Miểu về nhà.

Thẩm Ngộ và Kiều Thời không thể không đi đến.

Bên kia cô nhóc khó chịu muốn khóc, bên này Lộ Bảo lại như được giải phóng. Giơ hai chân lên liên tục vuốt lấy lòng Lộ Miểu, Tiểu Tiểu Kiều cũng chạy đến, kiễng chân nắm lấy chân Lộ Bảo.

Lộ Miểu thấy Tiểu Tiểu Kiều rất thích Lộ Bảo, bèn muốn để Lộ Bảo ở lại chơi với cô bé, nhưng Kiều Trạch và Thẩm Ngộ không

đồng ý.

Kiều Trạch thấy tính cảnh giác của Lộ Miêu chưa đủ, có Lộ Bảo giúp cô trông nhà thì anh sẽ yên tâm hơn. Thầm Ngộ thì lo cho an toàn của Tiểu Tiểu Kiều, dầu gì cô bé vẫn còn nhỏ, thường lén chuồn đi chơi với Lộ Bảo, mà Lộ Bảo dù hiểu chuyện đến đâu vẫn không giống người, lúc chơi sẽ chẳng biết nặng nhẹ, anh lo Lộ Bảo không cẩn thận sẽ làm bị thương Tiểu Tiểu Kiều. Huống hồ Lộ Bảo vốn là chó nghiệp vụ giải ngũ, cũng không thể để Tiểu Tiểu Kiều giữ lại làm thú cưng mà chơi được.

Mới đầu Tiểu Tiểu Kiều thấy Thầm Ngộ Kiều Trạch không đồng ý thì có chút tủi thân, chu cái miệng nhỏ nhắn lên, kéo tay Lộ Miêu, không vui vẻ gì. Nhưng cũng may vì nhỏ tuổi nên chóng quên, bị Kiều Thời gạt mấy câu là tâm tư đã để sang nơi khác, cũng không còn khóc nữa, tung tăng chạy đến giúp Lộ Miêu dọn phòng, sớm đã quên chuyện Lộ Bảo.

"Sao đột nhiên lại để Lộ Miêu dọn đi thế?" Nhìn Lộ Miêu ngồi chơi với Tiểu Tiểu Kiều, bỗng Kiều Thời quay đầu lại nhìn Kiều Trạch, hỏi.

"Hai người ở cùng nhau, mục tiêu quá lớn." Tầm mắt Kiều Trạch dừng trên người Lộ Miêu, "Dạo này tình hình không quá rõ ràng, gần gũi với cô ấy quá, dễ hại cô ấy."

Rồi lại quay đầu nhìn Thầm Ngộ: "Gần đây Ngô Man Man với Thương Kỳ sắp xếp một vụ giao dịch ở hội sở Vị Mã Hà. Anh nghi đây chỉ là cái bẫy, với tính cẩn thận của Thương Kỳ Ngô Man Man, chuyện nhà máy và giao dịch mới vừa xảy ra sự cố, người còn chưa rửa sạch sẽ mà đã bắt đầu gây án ngược, hoặc là quá ngu hoặc là

quá phách lối, điều này hiển nhiên không phù hợp với tác phong làm việc của chúng."

"Nếu nhận được báo án tương tự, cũng đừng dễ dàng điều động người."

Thẩm Ngộ gật đầu: "Tôi sẽ coi chừng."

Thấy thời gian cũng không còn sớm, gọi Tiểu Tiểu một tiếng, để cô bé đi về.

Tiểu Tiểu Kiều "ạ" một tiếng, có chút không nỡ xa Lộ Miêu, tha thiết nhìn cô: "Chị ơi, bao giờ chị rảnh nhất định phải dẫn Lộ Bảo đến nhà em chơi nhé."

Kiều Trạch sửa lại cho cô bé: "Gọi là mợ."

Kiều Thời: "..."

Mặt Lộ Miêu đỏ bừng.

Kiều Thời phản ứng rất nhanh, quay đầu nhìn Kiều Trạch: "Anh này, không lấy giấy kết hôn, cũng không cho chị dâu một hôn lễ, anh nghĩ gì thế?"

Kiều Trạch: "Vấn đề sớm muộn thôi."

Tiểu Tiểu Kiều không hiểu lời trêu chọc của người lớn, xoắn xuýt kêu một tiếng "mợ", rồi chu cái miệng nhỏ nhắn lên: "Nhưng mợ nghe già quá..."

Kiều Thời ngẩng đầu nhìn Kiều Trạch: "Ai bảo cậu con già làm gì."

Kiều Trạch không đáp lại cô ấy, ngồi xuống trước mặt Tiểu Tiểu Kiều, véo nhẹ vào đôi má của cô bé: "Sau này phải gọi là mợ, biết chưa?"

Tiểu Tiểu Kiều "ạ" một tiếng, giọng trong trẻo gọi Lộ Miểu một tiếng "mợ", khiến Lộ Miểu lúng túng, đáp không được mà không đáp lại không xong.

Kiều Trạch rất hài lòng, vuốt đầu Tiểu Tiểu Kiều: "Ngoan lắm."

Còn tự mình cởi cặp sách nhỏ trên lưng cô bé xuống, bên trong nhét đầy mấy bộ áo quần của cô bé, khiến cặp sách phình to lên.

Lộ Miểu nhớ lại lúc chiều cô bé còn chu miệng nói muốn theo chân họ về nhà, dáng vẻ tung tăng chạy đi dọn hành lí đó đáng yêu đến mức khiến người ta muốn ôm vào lòng mà hôn tới tấp.

"Sau này chúng ta cũng sinh một đứa nhé?" Bước ra khỏi nhà Tiểu Tiểu Kiều, đột nhiên Kiêu Trạch ôm lấy Lộ Miểu, cúi đầu nói bên tai cô.

Lộ Miểu lúng túng, đẩy anh ta.

Cô chưa từng nghĩ đến chuyện sinh con, hiện tại cô với Kiêu Trạch đều thân mang nhiệm vụ, không phải lúc để cô mang thai.

Tuy hai người sống chung với nhau, nhưng trừ lần đầu tiên không không chế được ra, lần nào Kiêu Trạch cũng đều dùng biện pháp an toàn, sau lần đó cô cũng uống thuốc.

Kiều Trạch là người lí trí hơn so với cô, bên nào nặng bên nào nhẹ anh đều rõ ràng hơn cô, cũng không tiếp tục đề tài này nữa, chỉ hôn cô rồi trở về ngay trong đêm đó.

Ngày hôm sau nên đi làm vẫn phải đi làm, nên xã giao vẫn phải xã giao.

Vụ giao dịch ma túy Thương Kỳ và Ngô Man Man sắp đặt ngay trong tối cùng ngày, ở hội sở Vị Mã Hà.

Dù ngày hôm đó Lộ Miêu bị mời ra ngoài, nhưng sau lại Kiều Trạch có nói chuyện này với cô để cô biết trước, nhưng đừng nghĩ nhiều cũng đừng hành động gì, thế nên sáng sớm đến công ty, Lộ Miêu nên bận việc gì thì làm việc đó, nên tám chuyện với đồng nghiệp thì cứ tám, giống bình thường, đến tối tăng ca cũng như thường lệ.

Tối đó Kiều Trạch cũng được Thương Kỳ hẹn bàn chuyện làm ăn, hẹn ở căn biệt thự nghỉ ngơi trên núi của anh ta, có cả mấy người bạn của anh ta nữa, Tô Minh cũng đã ở đây, vừa đánh bài vừa bàn chuyện buôn ma túy.

Vẫn là trao đổi chuyện giao dịch tối đó, cùng với tình hình cung cấp hàng về sau của bên Sách Phi.

Tín hiệu trên núi không tốt lắm, lúc thông lúc đứt, điều này khiến Kiều Trạch cảm thấy bất ổn, rõ ràng trong biệt thự có cài máy chặn tín hiệu, nói là bàn chuyện làm ăn, thật ra chỉ là tạm thời cách ly anh với bên ngoài mà thôi, điều này càng chứng thực suy đoán của Kiều Trạch, cũng như kế hoạch sớm đã định ra, án binh bất động, anh ở đằng này bàn chuyện với Thương Kỳ.

Thảm Ngô nhớ lại nhắc nhở của Kiều Trạch, nhưng hành động nằm vùng của cả anh và Lộ Miêu thuộc dạng giữ bí mật, không lộ diện được, chỉ đặc biệt dạn dò bên dưới, nếu mấy hôm nay có bất cứ tin tức cử báo hay báo nguy nào nhất định phải báo lại cho anh

mới được hành động, sợ bên dưới có người sốt ruột muốn bắt nghi phạm mà mạo hiểm xuất đồn. nhưng để tránh có sai lầm gì, Thảm Ngộ để Thảm Kiều đi đến hội sở Vị Mã Hà thăm quan sát.

Tất cả đều gió êm biển lặng, không có đường dây báo án, cũng không có tin báo nguy nào liên quan, Thảm Ngộ đang định thở phào một hơi, không ngờ gần đến 0 giờ thì Thảm Kiều lại vội vàng gọi điện đến.

"Anh Năm, không phải nói không được điều động người sao? Sao cảnh sát lại đến? Bây giờ hiện trường rất hỗn loạn."

"..." Thảm Ngộ lập tức che microphone, xoay người nhìn những người trong phòng, "Ai điều động?"

Một đám đưa mắt nhìn nhau, bất minh sở dĩ.

Tim Thảm Ngộ rơi xuống, Kiều Trạch đã sắp xếp đủ khả năng nghĩ đến, lại tính sai một điểm, có người giả điều động.

Kẻ đằng sau đúng là quyết tâm muốn đẩy anh hoặc Lộ Miêu vào chỗ chết.

"Vậy cũng có thể không phải là cảnh sát." Thảm Ngộ nhanh chóng bình tĩnh lại, dặn dò cậu ta, "Nghĩ cách chụp lại tình hình ở hiện trường, nhất là những kẻ mặc đồng phục đó, nhất định phải chụp được mặt."

Cúp máy cậu ta xong liền gọi cho Kiều Trạch, không ngờ điện thoại anh lại mất tín hiệu, không gọi được.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 87

Thẩm Ngộ thử gọi cho Lộ Miểu, nhưng điện thoại Lộ Miểu cũng nằm ngoài vùng phủ sóng, cả hai đều không gọi được.

Anh gọi lại cho Thẩm Kiều, nhân khi cuộc gọi chưa kết nối, Thẩm Ngộ quay đầu dặn dò những người khác điều tra chỗ ở của Thương Kỳ, cùng tất cả những nơi anh ta có thể ra vào.

Gọi cho Kiều Trạch Lộ Miểu đều không liên lạc được, anh chỉ có thể thông qua việc phân tích hành tung của Thương Kỳ mà điều tra nơi họ có thể ở.

Thẩm Kiều nhanh chóng bắt máy.

"Gửi video." Thẩm Ngộ bình tĩnh sai bảo, "Anh muốn nắm rõ tình hình ở hiện trường."

Thẩm Kiều nghe lời gửi video sang, hiện trường rất hỗn loạn, kẻ thì chạy trốn, kẻ thì thét ầm ĩ, có vài tên mặc đồng phục cảnh sát giữa đám người chạy loạn, nhìn rất giống vây bắt.

Thẩm Kiều vừa quay vừa báo cáo: "Cảnh sát vừa đến, những kẻ tình nghi lập tức rối loạn cả lên, dùng súng phản kích, thừa dịp chạy thoát."

Thẩm Ngộ: "Cậu mau không chế mấy tên cảnh sát kia đi."

Quay đầu lại nhìn những người khác, dứt khoát: "Lên đường! Đến hội sở Vị Mã Hà."

Trước khi đi chỉ để lại một người, để anh ta xác nhận có phải cảnh sát ở bên này ra mặt không, hay là đội truy bắt ma túy thành phố C ở bên cạnh, mặc dù khả năng giả cảnh sát rất lớn, nhưng anh ta cũng cần phải xác nhận một trăm phần trăm.

-

Lộ Miêu ở văn phòng tăng ca, lúc xong việc đang dọn dẹp đồ đạc trên bàn chuẩn bị về, thì Ngô Man Man với sắc mặt nghiêm trọng bước đến.

"Vào phòng làm việc của chị một chuyến."

Lộ Miêu thấy sắc mặt cô ta khác với lúc trước, người tự nhiên cẩn thận hơn, hỏi cô ta: "Sao vậy ạ?"

"Lại xảy ra chuyện nữa rồi." Tầm mắt Ngô Man Man rơi xuống mặt cô, "Bọn A Châu đang giao dịch thì cảnh sát xông vào."

"..." Lộ Miêu khiếp sợ lại kinh ngạc nhìn cô ta, "Họ giao dịch ngay tối nay ư?"

Trái tim như rơi thẳng xuống, Thương Kỳ và Ngô Man Man sắp xếp vụ giao dịch này chính là muốn thử Kiều Trạch, ngày đó họp chỉ có năm người, trừ Thương Kỳ Ngô Man Man Kiều Trạch Tô Minh ra, người còn lại là Nghiêm Cao ở trong phòng bao ngày đó, cũng là người cùng bọn cô đi Quảng Châu công tác. Trong năm người chỉ có Kiều Trạch là người ngoài, lại là một cuộc họp có tính bí mật cao, nhưng bây giờ cảnh sát vẫn nghe tin mà tới, bọn họ không thể không nghi ngờ Kiều Trạch.

Lộ Miêu nhớ rõ Kiều Trạch đã nói chuyện với cảnh sát rồi, không được điều động là không được điều động, cô không biết tại

sao vẫn có cảnh sát đến.

Sắc mặt Ngô Man Man càng nặng nề, gật đầu: "Đúng thế."

Cúi đầu nhìn đồng hồ: "Trước tiên em cứ vào văn phòng chị đã."

Lộ Miêu không thể không đi, nếu cô có bất cứ hành động chạy trốn hay do dự lo lắng nào, đều có thể tăng thêm nỗi ngờ vực trong Ngô Man Man.

Cô cũng không thể gọi điện liên lạc với đội cảnh sát, hỏi tỉ mỉ tình hình được, chỉ có thể nghiêm mặt cùng Ngô Man Man vào văn phòng của cô ta, nhân lúc nhét điện thoại vào túi xách mà nhấn nút gọi Kiều Trạch.

Văn phòng lần này của Ngô Man Man không phải ở nơi làm việc bình thường.

Văn phòng của cô ta và Thương Kỳ là dạng phòng căn hộ khá rộng, trừ khu làm việc bên ngoài ra, bước mấy bước đi qua một cánh cửa, vào bên trong là phòng khách và phòng ngủ cách âm khép kín kĩ càng.

Lộ Miêu đẩy cửa đi vào, Ngô Man Man đã an vị trên sofa nhìn cô, sắc mặt lạnh lùng, đứng đằng sau là hai người bảo vệ cao lớn.

Bên sofa khác cũng có hai người đàn ông đang ngồi, trong đó có một người đàn ông đeo kính bị thương bên tay trái, máu không ngừng chảy ra từ vết thương, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lại cực kì tàn nhẫn, đang nhìn cô không rời.

Lộ Miêu trấn an lòng, cố gắng không biểu hiện hồi hộp chột dạ gì ra mặt, chỉ lo lắng nhìn Ngô Man Man: "Chị Man, tình hình thế nào

rồi?"

Người đi về phía cô ta, ngồi xuống bên cạnh.

Ngô Man Man liếc mắt nhìn người đàn ông đeo kính bị thương, giới thiệu: "Đây là A Châu. Lúc tối giao dịch thì bị cảnh sát đột kích, suýt nữa không giữ được mạng."

"..." Lộ Miêu lo lắng nhìn gã ta, "Anh Châu, anh không sao chứ?"

A Châu cười lạnh mấy tiếng: "Mạng lớn, vẫn chưa chết."

"Nếu không có anh Kỳ với chị Man nhắc nhở từ sớm, bảo bọn tôi đề phòng vì có thể sẽ có cảnh sát, cô nghĩ tôi và cô bây giờ còn có thể ngồi đây à?"

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn Ngô Man Man.

Ngô Man Man chỉ cầm tách trà lên, hớp chút nước trà, một lúc lâu mới từ tốn đặt tách xuống, nhìn Lộ Miêu: "Miêu Miêu, có người nói em và tổng giám đốc Kiều là cảnh sát, từ sau khi hai người tham gia vào, bên chị đều liên tục xảy ra chuyện."

Sắc mặt Lộ Miêu lập tức lạnh đi: "Chị Man, chị cảm thấy có thể sao? Bất kể là chuyện nhà máy hay những lần giao dịch, sau khi xảy ra sự cố, bị truyền thông khơi ra thì bọn em mới biết tin, chụp cái mũ tội danh này thật là vô lí."

"Em thì chị còn tin, nhưng tổng giám đốc Kiều thì..." Ngô Man Man trầm ngâm nhìn cô, "Cả hai lần giao dịch anh ta đều biết chuyện, vừa khéo gặp chuyện không may. Chỉ điểm này thôi đã không tin nổi rồi."

"Nhưng mà..." Lộ Miểu nhíu mày, "Chị Man, chị không cảm thấy chuyện này quá khó hiểu sao? Nếu chị là cảnh sát, chúng ta họp ở đây, biết chị là người ngoài, liệu mỗi lần họp xong chị sẽ báo tin với cảnh sát, để họ đi bắt người không? Đây không phải trực tiếp nói cho mọi người biết chị là cảnh sát sao?"

"Trên nguyên tắc thì đúng là vậy." Ngô Man Man nghiêng đầu nhìn cô, "Nhưng lần này đến lần khác, cũng quá trùng hợp rồi."

"Tô Minh Nghiêm Cao đều là người mấy năm của bọn chị, cho đến giờ làm việc chưa bao giờ xảy ra sự cố nào. Nhưng tổng giám đốc Kiều vừa đến, liên liên tục xảy ra chuyện."

Cô ta đưa mắt nhìn A Châu bên cạnh: "Dù sao mọi người cũng làm công việc rơi đầu, tuy chị không lo cho bản thân, nhưng không thể không lo cho an toàn của anh em, đúng chứ?"

Rồi cúi người cầm lấy điều khiển tivi, bật tivi lên, mấy người Kiều Trạch Thương Kỳ Tô Minh xuất hiện trong màn hình.

Mọi người đang ngồi trên sofa trong phòng khách trò chuyện, Kiều Trạch ngồi dựa vào sofa cạnh cửa, sau lưng là cửa sổ mở tung, cách đó không xa ở bên ngoài, một bóng súng đen tuyền đang lẳng lặng nhắm vào sau gáy Kiều Trạch.

Lòng Lộ Miểu nặng trĩu, bỗng quay ngoắt sang nhìn sang Ngô Man Man: "Chị Man!"

Ngô Man Man đặt điều khiển xuống: "Miểu Miểu, bọn chị không muốn giết lầm người, dù sao hợp tác với tổng giám đốc Kiều vẫn rất vui vẻ, nhưng theo mật báo bọn chị nhận được, cùng với việc

liên tục xảy ra sự cố mà nói thì, bọn chị không thể không nghĩ nhiều được."

"Em là người của tổng giám đốc Kiều, anh ta có phải cảnh sát hay không, em có phải cảnh sát hay không, trong lòng em là rõ nhất."

Rồi cô ta ra hiệu với hai gã bảo vệ ở sau, một túi bột trắng ném xuống trước mặt Lộ Miêu.

"Bây giờ tay bắn tia vẫn đang đợi lệnh, tổng giám đốc Kiều sống hay chết, còn phải xem em có thể chứng minh được hai người quả thật không phải là cảnh sát hay không?"

Cầm lấy điều khiển, tắt tivi, mắt nhìn thẳng Lộ Miêu: "Đi con đường này, không thể không đụng đến nó."

Lộ Miêu nhìn túi ma túy nằm trên bàn, độ tinh khiết có vẻ không ít.

Cô nhìn Ngô Man Man, Ngô Man Man đánh mắt chỉ vào túi bột nhỏ màu trắng trên bàn ngầm ra hiệu.

Lộ Miêu mấp máy môi, cúi người cầm lấy thứ đồ kia lên: "Giấy bạc."

-

Thẩm Ngộ điều tra gần nửa tiếng, rốt cuộc cũng xác định được nơi Thương Kỳ với Kiều Trạch có thể ở, không dám chậm trễ, nhanh chóng dẫn người vào căn biệt thự trên núi của Thương Kỳ, dùng súng phá cửa mà vào.

Trong phòng, đám người Thương Kỳ Tô Minh Kiều Trạch đều ở đây, thấy cảnh sát đi vào, ngạc nhiên nhìn về phía đám người.

Thẩm Ngộ lạnh mặt bước đến gần Thương Kỳ: "Anh Thương, cảnh sát nhận được tin báo, vào lúc 0 giờ ở hội sở Vị Mã Hà có kẻ khả nghi mạo danh cảnh sát xâm nhập vào phòng bao khiến mọi chuyện rối loạn, làm nhiều người bị thương. Tội phạm lên án anh tham gia vào kế hoạch sắp xếp này, mời anh phối hợp điều tra với chúng tôi."

Lập tức tìm Kiều Trạch rơi thẳng xuống, nhanh chóng đứng lên.

Thương Kỳ khó hiểu đứng lên: "Có ai mạo danh cảnh sát sao? Tôi không hề làm gì cả."

"Chúng tôi sẽ điều tra rõ ràng." Thẩm Ngộ không cho anh ta cơ hội giải thích tiếp, vẫy tay với người ở phía sau, "Dẫn đi."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 88

Ngô Man Man nhanh chóng sai người đưa giấy bạc ông hút và bật lửa đến, ném toàn bộ thứ đồ đó xuống trước mặt Lộ Miểu.

Bàn tay Lộ Miểu siết chặt túi bột kia, nghiêng người mở giấy bạc ra, rồi động tác dừng lại.

Bản thân cô đúng là học phòng chống ma túy, hít ma túy có bao nhiêu nghiêm trọng cô đều rất rõ ràng, cô cũng đã thấy những người hít ma túy bước từng bước hủy hoại bản thân ra sao, nhưng khi nghĩ đến hòng súng chĩa vào gáy Kiều Trạch...

Cô không biết rủi ro đó từ đâu xảy ra, rõ ràng Kiều Trạch đã dặn dò kỹ lưỡng, không được phép hành động, vì sao lại có người tự ý như thế, hoàn toàn đẩy anh vào thế nguy hiểm.

Ngô Man Man thấy cô cầm túi bột không nhúc nhích, bèn nghiêng người nhìn cô, mắt đối mắt mũi đối mũi: "Miểu Miểu, em cưỡng lại thứ đồ chơi này như thế, không phải là cảnh sát thật đấy chứ?"

Lộ Miểu cũng lẳng lặng ngược mắt nhìn cô ta: "Chị Man, em nhớ trước đây đã nói với chị, chúng ta chỉ thuần túy là muốn kiếm tiền, chạm vào thứ này, có kiếm nhiều tiền hơn nữa thì có nghĩa lí gì không?"

Ngô Man Man gật đầu: "Đúng thế, nếu ngay mạng cũng mất thì kiếm nhiều tiền hơn để làm gì?"

"Miêu Miêu, chúng ta đều đi chung một thuyền, chỉ cần có một người nẩy tâm tư riêng, chắc chắn sẽ bị lật thuyền." Ngô Man Man không nhanh không chậm cầm lấy túi bột trong tay cô, thay cô trút ra giấy, "Việc tối nay của bọn chị đã có phòng bị kỹ, phải đi là người của bọn chị, ngay cả người tới đón đầu cũng là bên chị, không thể nào có khả năng bị cảnh sát theo dõi được, nhưng cảnh sát vẫn phá cửa xông vào. Nếu nói bên trong không có sơ hở, chị không tin."

"Trong tất cả mọi người ở đây, chỉ có tổng giám đốc Kiều là người ngoài, cho dù bọn chị tin tưởng tổng giám đốc Kiều trong sạch, nhưng bên Hoắc tổng thì không nói được." Nói xong, Ngô Man Man nhìn cô, "Đánh lén tổng giám đốc Kiều là ý của Hoắc tổng, nếu em không thể chứng minh được em và tổng giám đốc Kiều không phải là nội gián, chị cũng không cứu được tổng giám đốc Kiều."

Rồi cô ta nhìn đồng hồ: "Em càng kéo dài lâu, lại càng chứng minh em chột dạ, bên phía tổng giám đốc Kiều..."

Cô ta đặt bật lửa xuống: "Không phải do chị làm chủ."

Lộ Miêu nhìn cô ta, cầm lấy trong tay, quẹt hai cái, xuyên qua ánh lửa nhìn về phía cô ta: "Chị Man, nếu bọn chị muốn em phải chứng minh bằng được, thì em sẽ chứng minh."

"Em vẫn luôn cho rằng, chúng ta hợp tác là dựa vào tín nhiệm đôi bên, nhưng bây giờ xem ra cũng chỉ có em và tổng giám đốc Kiều một bên tình nguyện. Em không biết vì sao tối nay lại có cảnh sát xuất hiện, bên tổng giám đốc Kiều càng không thể biết được. Thậm chí bọn chị còn chưa điều tra rõ ràng đã khẳng định bọn em là nội gián, em không có lời nào để nói, nhưng nếu

cuối cùng chứng minh được em và tổng giám đốc Kiều trong sạch, em hi vọng Hoắc tổng tự mình ra mặt xin lỗi, cũng nên giải thích rõ ràng với mọi người, nếu không, chúng ta chấm dứt hợp tác."

Ngô Man Man nhìn cô không nói.

Cô cũng nhìn Ngô Man Man không lên tiếng.

Một lúc sau, cuối cùng Ngô Man Man gật đầu: "Nếu em chứng minh được em và tổng giám đốc Kiều trong sạch, bọn chị sẽ nhận lỗi."

Lộ Miêu: "Em muốn là Hoắc tổng ra mặt nhận lỗi!"

Ngô Man Man không hé răng.

Lộ Miêu đặt bật lửa xuống cái "bịch", một lần nữa quay về chỗ ngồi.

"Công việc của Sách Phi gần như do tổng giám đốc Kiều toàn quyền quản lí, nếu tổng giám đốc Kiều xảy ra chuyện gì không hay, quản trị Thái không thể nào không điều tra." Lộ Miêu bình tĩnh nhìn Ngô Man Man, "Tuy so sa quản trị Thái còn kém Hoắc tổng, nhưng vẫn có thể chiếm được nửa thị trường ma túy kiểu mới dưới mí mắt mấy người, chắc chắn cũng có chỗ hơn người, chỉ cần ông ấy không chịu nhượng bộ, dù muốn thì mấy người vẫn không cướp được thị trường này. Nếu quản trị Thái phát hiện các người giết ái tướng dưới tay ông ấy, chị cảm thấy quản trị Thái sẽ đồng ý tiếp tục hợp tác sao?"

Ngô Man Man vẫn nhìn cô không nói.

Lộ Miểu cũng không nói nhiều, tuy bình tĩnh đối diện với co ta, nhưng trong tay đã thấm đẫm mồ hôi, trong lòng rất hoảng, cô không rõ lời này của mình có hại Kiều Trạch hay không, không biết trong lúc cô tranh thủ thể này, có thể đẩy Kiều Trạch vào sâu chỗ nguy hiểm không.

Chuyện tối nay rõ ràng quá kì lạ, nhưng trước mắt cô không có thời gian cũng không còn con đường nào để giải thích, cô biết đêm nay mình trốn không thoát, nhưng cô không thể hít thứ bột trắng này được, ít nhất phải tranh thủ được cơ hội gặp "Hoắc tổng", cho dù chỉ là một manh mối.

Ngô Man Man nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: "Được."

Lộ Miểu cũng không nhiều lời, nhanh chóng cầm bật lửa và ống hút lên, kiểm chế không để tay run, hay để lộ ra vẻ căng thẳng chột dạ nào.

Làn khói trắng chứa chất độc theo ống hút chậm rãi tiến vào xoang mũi cô, dọc theo khí quản từng bước tiến vào phổi, trong nháy mắt đó Lộ Miểu nhớ đến Kiều Trạch, nhân lúc ho khan mà nước mắt xối xả trào ra, trong lòng cô rất khó chịu, thậm chí là tuyệt vọng, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác, sủng của bọn chúng vẫn còn ở nơi anh không trông thấy, chĩa vào sau gáy anh.

Tanh tưởi, buồn nôn, ghê tởm, chóng mặt, mắc ói... Đủ kiểu khó chịu theo ma túy ập đến, Lộ Miểu ném ống hút, ôm bàn nôn như muốn nôn cả dạ dày ra, trái tim cũng muốn thoát ra khỏi lồng ngực, bốn phía kịch liệt lắc lư, mặt mũi ai ai cũng không giống nhau, trong cơn hốt hoảng dường như cô trông thấy Kiều Trạch đá cửa xông vào.

Kiều Trạch cầm súng trong tay, gần như đá văng cửa ra, cầm súng bắn bậy vào phòng, mặt lạnh lùng vừa đi vừa nổ súng, đám người Ngô Man Man hoảng sợ theo bản năng ôm đầu né tránh.

Anh không hề dừng bước mà đi tới trước bàn, một tay kéo lấy Lộ Miêu lên, ôm cô vào lòng.

Bảo vệ của Ngô Man Man phản ứng lại trước, một đám rút súng ra, lên nòng, hòng chĩa về phía Kiêu Trạch.

Ngô Man Man cũng ngồi dậy, thần hồn chưa định nhìn Kiêu Trạch, cô ta chưa từng thấy Kiêu Trạch như thế bao giờ, sắc mặt sa sầm lạnh lẽo, đôi mắt sắc bén tàn nhẫn, như muốn xé nát cô ta ra.

"Cô Ngô à, tôi cho rằng mình đang hợp tác với người thông minh, nhưng thì ra lại là hai phé vật bị kẻ khác lợi dụng."

"Nếu ngay cả sự tín nhiệm cơ bản nhất đều không có, vậy coi như hợp tác chấm dứt."

"Người của tôi tôi sẽ dẫn đi."

"Nếu cô còn khăng khăng nhận định tôi là cảnh sát thì..."

Anh ném súng cái "cộp" xuống bàn, "Súng tôi ném ở đó, có bản lĩnh thì cứ dứt khoát bắn tôi một phát đi!"

Đỡ lấy cơ thể Lộ Miêu, anh thẳng lưng bước về phía cửa, nhịp chân vẫn luôn vững vàng mạnh mẽ.

Ngô Man Man cầm lấy súng, nòng súng nhắm vào tấm lưng anh, bàn tay cầm súng lúc lỏng lúc chặt, siết chặt lại buông lỏng, trước sau không dám bóp cò.

Kiều Trạch đưa Lộ Miểu ra cửa, đến một giây anh cũng không dám chậm trễ nhiều, trực tiếp đẩy người vào xe, cho xe chạy đến khách sạn gần đó nhất, dọc đường đi tay anh run lên, gần như không giữ được vô lăng.

Từ lúc Thẩm Ngộ mượn danh nghĩa truy nã nghi phạm giả danh cảnh sát để thông báo cho anh, anh gần như lấy tốc độ nhanh nhất từ biệt thự của Thương Kỳ chạy đến đây, trên đường đi anh không ngừng gọi cho Lộ Miểu, nhưng đến một cuộc cũng không kết nối được, điện thoại của cô ở ngoài vùng phủ sóng, giống như lúc anh ở trên núi, không phải do vấn đề ở khu vực này, mà là bị người ta lắp đặt thiết bị chặn tín hiệu.

Anh dùng hết tốc độ chạy đến, nhưng anh không ngờ, mình vẫn đến muộn một bước.

Bây giờ ý thức cô đã hỗn loạn, từ lúc lên xe liền nằm sấp trên ghế, tùy tiện kéo lấy quần áo, che miệng không ngừng nôn, vừa nôn vừa khóc, nhìn vô cùng thảm hại.

Xe nhanh chóng dừng trước khách sạn, thậm chí Kiêu Trạch còn chưa đợi xe dừng ổn định đã kéo người xuống xe, đặt phòng, đẩy cô vào phòng tắm, mở nước nóng dội xuống từ đỉnh đầu cô, dòng nước làm cơ thể anh và cô ướt sũng, thế nhưng anh không để ý, chỉ liên tục gọi tên cô "Miểu ngốc" "Miểu ngốc", từ trước đến nay anh chưa bao giờ bị hoảng loạn bao phủ lấy như bây giờ.

Lộ Miểu căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra, chỉ cảm thấy cả người khó chịu muốn chết, lại không thể nói rõ khó chịu thế nào, người không ngừng nôn khan, vừa nôn vừa khóc.

Kiều Trạch tắt nước nóng, cầm lấy mấy chai nước, vặn mở nắp chai rồi nhét vào miệng cô, dốc đổ nước vào trong miệng cô.

Cô không muốn uống, anh bóp chặt hai má cô ép cô phải uống cho hết, trút hết chai này đến chai khác.

Chất độc đã chảy vào cơ thể cô, trừ mượn biện pháp đẩy nhanh quá trình trao đổi chất trong cơ thể cô, bài tiết chất độc ra ngoài cơ thể thì anh không còn cách nào khác.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 89

Lộ Miêu trần trọc cả nửa đêm, rạng sáng hôm sau mới ngủ được.

Bất kể là cơ thể hay là tâm lí, cô đều có phản ứng dữ dội với chất gây nghiện, nôn đến mức cả người xanh lét.

Kiều Trạch ôm chặt cô, cả đêm không hề chớp mắt, vừa nhắm mắt lại là trong đầu anh lại hiện lên hình ảnh lúc anh vọt vào văn phòng, một mình cô ôm bàn thảm hại nôn khan, còn những kẻ khác lại vây xung quanh nhìn cô. Gân xanh trên cánh tay hằn lên, lại phải cố sức nén xuống.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, tinh thần của cô rất tệ, thậm chí còn trốn tránh ánh mắt anh.

Lộ Miêu không biết phải đối diện với Kiều Trạch thế nào, tất cả sự bất kham và thảm hại cô đều đã bày ra trước mặt anh rồi.

Lúc mở mắt trông thấy anh, theo bản năng cô cup mắt xuống.

"Em xin lỗi." Rất tự nhiên buột miệng nói ba từ này, vì tối hôm qua khóc lóc ói mửa quá mức nên giọng đã khàn.

Kiều Trạch ghen ngào, theo bản năng ôm chặt cô thêm, cúi đầu hôn lên trán cô.

"Anh xin lỗi mới đúng." Anh nói, giọng nói luôn rõ ràng của anh lúc này khàn kì lạ, tay vuốt khẽ lên tóc cô như an ủi, ngoài câu "xin lỗi" ra, anh không biết nên nói gì.

Cả đêm anh đã nghĩ, vì sao không đoán sớm sẽ có người giả cảnh sát, vì sao không đến sớm hơn, cho dù chỉ cần sớm hai phút thôi, cô cũng không phải thành ra...

Tay đặt trên eo cô siết chặt, anh khó mà kiềm chế cúi đầu hôn lên trán cô, "Hôm nay đã khá hơn chút nào chưa?"

Lộ Miêu gật đầu, không nói gì.

Anh cúi đầu hôn cô, một nụ hôn nhẹ nhàng, "Miêu ngốc, tôi xin lỗi, tôi qua tôi nên đến sớm hơn..." nói một nửa, cổ họng như mắc nghẹn thứ gì đó, không có cách nào nói hết câu được nữa, chỉ có thể ôm chặt lấy cô, từng chút từng chút hôn cô.

Lộ Miêu cảm giác được cảm xúc lên xuống của anh rất rõ, lòng liền mềm đi.

"Em không sao mà." Cô cúi đầu nói, nhìn thẳng vào mắt anh, "Em nhất định sẽ cai."

Kiều Trạch nhìn chằm chằm cô một lúc, rồi gật đầu: "Ừ."

Tay nhẹ nhàng đỡ lấy gáy cô, ôm sát người vào lòng, cảm khê đặt lên trán cô, trừ việc trao cô một chiếc ôm dày, thì trước mắt anh không làm gì được.

Giữa trưa anh đưa cô về nhà, thuận tiện cuốn gói đem bộ quần áo ướt sũng của cô đi luôn.

Tối qua anh luống cuống giúp cô lau mồ hôi, quần áo bị cởi ra ném trên sàn chưa kịp dọn, trước khi về mới tìm một túi to nhét quần áo vào đó rồi đem về.

Về đến nhà, Kiều Trạch đi nấu cơm cho cô, Lộ Miêu cầm quần áo ướm đi tắm.

Trước khi để quần áo vào máy giặt, theo thói quen Lộ Miêu thọc tay vào túi áo quần, lật xem trong túi có thứ đồ nào cứng hay không.

Lúc sờ vào túi áo khoác mặc hôm qua thì đầu ngón tay chạm phải một túi nhựa nhỏ mềm, cô bèn lôi nó ra, chính là túi bột tối qua nmm ném cho cô. Cô ta chỉ đổ ra một ít, trong túi vẫn còn lại chút, tối qua lúc cô khó chịu gục ngã xuống thì theo bản năng vớ bậy đồ đạc nhét vào túi.

Lúc đó còn lại một tia tỉnh táo, trong tiềm thức vẫn muốn cầm về xem xét thành phần và độ tinh khiết, với khả năng cai thuốc, đó không phải là vị thuốc phiện mà cô quen thuộc.

Hồi sáng tỉnh dậy thì cô không nhớ ra, bây giờ nhìn thứ đồ trong tay, loại bột trắng mịn như sinh ra từ bàn tay, khiến ngực cô như có kiến cắn vào. Cả người lại bắt đầu khó chịu, nhưng không thể nói rõ không thoải mái ở chỗ nào, tay run run muốn mở túi ra, nhưng rồi giữa chừng lại như bị phỏng tay, bèn vội vàng ném thứ đồ đó đi, cả người thất tha thất thểu bước lùi về sau, đụng vào máy giặt, tiếng động vang lên làm kinh động đến Kiều Trạch ở trong phòng bếp.

Tim anh rơi xuống, ném thứ đồ trong tay đi, nhanh chóng sải bước ra khỏi bếp. Trông thấy cô dựa lưng vào máy giặt, hai tay giữ chặt lấy máy giặt, ánh mắt cũng dán chặt vào túi đồ nhỏ nằm trên sàn nhà, nhìn như mẫn thú, vẻ mặt hoảng sợ, sắc mặt tái nhợt đến mức dọa người, từng giọt mồ hôi chảy xuống từ trán, khóe miệng cũng run run, cả người run bắn lên, nước mắt vòng quanh nhưng không chảy xuống, cả người nhìn vừa bối rối lại đầy sợ hãi.

"Lộ Miêu." Anh đi về phía cô, ôm cô vào lòng.

Cô run rẩy lấy bối, hai tay nhanh chóng giơ lên ôm lấy đầu.

"Miêu ngốc, Miêu ngốc..." Anh vội vã gọi tên cô, kéo tay cô xuống, ôm cô thật chặt, không cho cô cử động.

Cô run lấy bối, hơi dựa vào anh, "Em... Em không sao..." Ngay cả giọng nói cũng đứt quãng, người vô cùng khó chịu, thật muốn đẩy anh ra quay về phòng. Nhưng anh lại ôm chặt không để cô đi, không cho cô ở một mình, luôn miệng dịu dàng gọi tên cô bên tai, chuyển sang đề tài khác, cùng cô nói chuyện, cố gắng bình ổn giọng nói của mình.

Cô từ từ bình tĩnh lại, anh ôm cô ngồi trên sofa, nhưng không dám buông cô dù chỉ một giây, chỉ để cô nằm yên trong vòng tay, ôm lấy cô không để cô lộn xộn.

Lộ Miêu không muốn để anh chứng kiến dáng vẻ khổ sở của mình như thế, cả gương mặt gần như chôn trong vòm ngực anh, tóc rối tung lên, che đi vẻ mặt.

Kiều Trạch giơ tay tính gạt tóc cô ra, nhưng cô lại giữ lấy tay anh.

"Đừng." Trong giọng nói mơ hồ có tiếng khóc nức nở.

Kiều Trạch không gạt tóc cô ra nữa, cúi đầu hôn lên mái tóc.

"Miêu ngốc, dù em có thành ra thế nào, anh cũng chỉ cần em."

Lộ Miêu không nói gì, cả người dựa vào lòng anh không nhúc nhích.

Anh không nói gì tiếp nữa, chỉ vỗ nhẹ lên lưng cô, hỏi: "Miêu ngốc, em nói xem, sau này chúng ta nên sinh con gái hay con trai đây?"

"Đôi khi tôi nghĩ, không bằng sinh con trai đi, dù tôi không có mặt bên cạnh thì vẫn có người bảo vệ tốt cho em."

"Nhưng rồi ngẫm lại, lại cảm thấy có khi con gái sẽ khá hơn."

Anh cúi đầu nhìn cô: "Muốn con gái thế nào? Ngơ ngác ngoan ngoãn như em?"

Cuối cùng cô cũng đáp lại, giọng rầu rĩ: "Có anh mới ngơ ngác."

Tuy có vẻ yếu ớt, nhưng vẫn là Lộ Miêu mà anh quen thuộc.

Anh gạt tóc cô ra hai bên, cô không chống cự nữa.

Anh cúi đầu hôn cô: "Miêu ngốc, đợi vụ án này kết thúc, chúng ta kết hôn ngay nhé, được không?"

Lộ Miêu chần chừ một hồi, rồi gật đầu.

Anh ôm chặt cô: "Sau khi kết hôn, chúng ta sẽ làm một kỳ nghỉ dài, đến lúc đó đi khắp trái đất, chỉ hai người chúng ta mà thôi, không cần ai khác cả."

Anh cúi đầu nhìn cô: "Em muốn đến nơi nào?"

Lộ Miêu chẳng biết gì, cô chưa từng nghĩ xem mình muốn đi đâu.

"Không sao, chúng ta có thể từ từ chọn." Anh cầm lấy điện thoại, bật app du lịch lên, cùng xem với cô.

Lộ Miểu nhìn tay anh trượt từng tấm một, vô cùng kiên nhẫn, mỗi một nơi đều kiên nhẫn giới thiệu cho cô, từ khí hậu đến địa lí văn hóa, cùng với sự thật đầy chấn động về nơi anh đã từng đi qua như thế nào.

Giọng anh trước sau luôn trầm thấp dịu dàng, như đang vỗ về lòng ai. Trong tiếng nói dịu dàng của anh, cô từ từ chìm vào giấc ngủ.

Anh cúi đầu nhìn cô, cô ngủ rất bình thản, vẻ mặt không có nhiều đau khổ.

Khẩu khí bị đè nén ở ngực lúc này cuối cùng đã có thể nhẹ nhàng thở ra, anh cúi đầu hôn lên môi cô, rồi nhìn về túi bột vừa nãy cô ném lên sàn.

Anh không rõ liệu có phải tối qua cô bị bắt hít thứ này không, từ phản ứng của cô mà nhìn, có lẽ gần như thế.

Kiều Trạch đóng chặt hai mắt, gắng đè ép toàn bộ cảm xúc xuống, lúc này mới từ từ mở mắt ra, cúi đầu nhìn Lộ Miểu đã ngủ say, nhẹ nhàng buông cô ra, để cô nằm thẳng trên sofa, kéo chăn đắp cho cô, lúc này mới đứng dậy nhặt túi đồ kia lên.

Ngón tay anh chạm vào thử nệm, không nệm thấy mùi vạ quen thuộc, bất giác nhíu mày, quay đầu nhìn Lộ Miểu một cái.

Phản ứng với ma túy của cô cũng không quá mãnh liệt, anh không rõ là do cô kiềm chế hay không phải ma túy không phát tác mạnh. Bình thường cô rất nhẫn nại, cũng kiềm chế quá mức, anh không thể nào phán đoán được gì từ phản ứng của cô, rốt cuộc lúc đó cô đã đón nhận đau khổ thế nào.

Anh cũng không đoán được đây là thứ thuốc gì.

Kiều Trạch lấy điện thoại ra, gửi tin nhắn cho Thẩm Kiều, đề cập ta đến đây một chuyến.

Anh nhờ cậu ta cầm túi ma túy đi giám định thành phần và độ tinh khiết.

Đến chiều thì Thẩm Kiều nhắn tin lại cho Kiều Trạch, chỉ có mấy chữ, "Ma túy giả."

Phía sau còn đính kèm tin nhắn, là bảng giám định thành phần, có thuốc, nhưng không có thành phần ma túy quen thuộc.

Lúc đó Kiều Trạch đang cùng Lộ Miêu ngồi trên sofa đọc sách, lúc thấy tin nhắn thì anh bật dậy nhanh như chớp, nhìn Lộ Miêu một cái.

Nghỉ ngơi một buổi sáng đã để cho Lộ Miêu xóc lại tinh thần, giờ bị anh nhìn lại có chút hoảng hốt.

"Sao thế?" Cô hỏi, từ từ ngồi dậy, căng thẳng nhìn về phía anh.

Kiều Trạch lắc đầu: "Không có gì."

Người đứng lên, một tay kéo lấy cô ngồi dậy.

"Chúng ta đến bệnh viện một chuyến."

Kiều Trạch đưa Lộ Miêu đi làm xét nghiệm máu và nước tiểu, kết quả kiểm tra cho thấy, toàn bộ đều âm tính, không có ma túy.

Lúc nhận được kết quả xét nghiệm thì cổ họng Kiều Trạch cứ lên xuống, rồi đột ngột xoay người ôm Lộ Miêu vào lòng, ôm rất chặt,

cô gần như không thể cử động.

Lộ Miêu cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, muốn nhúc nhích cũng không được, chỉ có thể để mặc anh ôm chặt.

"Miêu ngốc à, ma túy tối qua là giả." Anh nhìn cô, "Hoặc là nmm chỉ thử, hoặc có người âm thầm đánh tráo ma túy."

Đột nhiên anh nhớ lại tối hôm vậy bắt đạo diễn Giải, cậu thanh niên đáng người cao bị thương đào thoát đó.

Lộ Miêu không chú ý đến thần sắc trong mắt anh, sững sốt cả người, ngẩn ngơ nhìn Kiều Trạch.

"Miêu ngốc, em không trúng ma túy!" Anh nhìn cô, gần từng chữ, "Ma túy là giả, em không hít ma túy."

"Nhưng..." Nhưng cô vẫn còn hoảng sợ, phản ứng cơ thể cô đều là chân thật, cô thật sự khó chịu.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 90

"Nhưng..." Lộ Miêu vẫn hoảng hốt, phản ứng cơ thể của cô rất chân thật, cô thật sự khó chịu. Thậm chí cô lo nghĩ liệu có phải do Kiều Trạch muốn để cô bớt buồn, nên mới thông đồng với bác sĩ tạo bản báo cáo xét nghiệm giả hay không, đây là chuyện Kiều Trạch hoàn toàn có thể làm được.

"Lộ Miêu, nếu em thật sự dính phải ma túy, anh cũng sẽ buộc em phải cai nghiện, chứ không phải dùng cái cách giấu đầu hở đuôi này để làm em yên lòng."

Như nhìn thấu tâm tư của cô, Kiều Trạch nhìn cô nói từ tốn, vươn tay ra kéo cô vào lòng.

"Miêu ngốc, dù ông trời có quên lãng em nhiều năm như thế, thì vẫn sẽ có một hai lần quan tâm em."

Cúi đầu hôn cô: "Tin tôi, nhé?"

Lộ Miêu ngập ngừng, rồi gật đầu.

Kiều Trạch dẫn cô đi tìm bác sĩ, hỏi nguyên nhân.

Bác sĩ là người Thâm Kiều giới thiệu, cũng quen biết Kiều Trạch, nghe anh kể qua về tình hình Lộ Miêu xong, chỉ nói là hậu quả của việc ảnh hưởng bởi thuốc và tâm lý.

Biểu hiện triệu chứng hít phải ma túy giả của cô lúc ấy, ngoài ảnh hưởng của đủ loại thuốc trộn lẫn ra, còn có một phần có thể do

tâm lí ảnh hưởng. Cô luôn bài xích kháng cự một cách cực đoan với chuyện hít ma túy, khiến cô nảy sinh phản ứng bài trừ mãnh liệt như thế.

Giữa chừng thì có cuộc gọi đến điện thoại Lộ Miêu, cô đi ra ngoài nghe máy.

Bác sĩ đưa mắt nhìn về phía cửa, đề thấp giọng xuống, hỏi Kiều Trạch: "Phản ứng bài trừ của cơ thể cô ấy có chỗ khác với người thường, bình thường mà nói thì không hẳn có phản ứng dữ dội đến thế. Có phải trước đây cô ấy từng chịu tổn thương giống thế hay có bóng ma tâm lí gì không?"

Bất giác Kiều Trạch nhìn Lộ Miêu ở bên ngoài, lắc đầu: "Tôi cũng không rõ."

Bác sĩ thở dài: "Đề ý đến mặt này của cô ấy nhiều hơn nữa đi, rõ ràng cô ấy cho thấy rõ nguyên nhân vì tâm lí."

Kiều Trạch gật đầu.

Trò chuyện thêm một lát, anh dẫn Lộ Miêu đi về trước, trực tiếp về bên nhà anh, thuận đường cũng đón Lộ Bảo về.

Chuyện này xảy ra, anh thật sự lo cô chỉ có một mình, tuy chỉ là một hồi sợ bóng sợ gió, nhưng nghĩ đến vẫn thật đáng sợ.

Vừa về đến nhà, Lộ Miêu lập tức đi tìm thức ăn cho Lộ Bảo.

Kiều Trạch nhìn cô ngồi xồm trên đất đút Lộ Bảo ăn, lại nhớ đến vấn đề mà bác sĩ nói lúc nãy, nhìn chằm chằm bóng lưng cô một hồi rồi ngồi xuống cạnh cô, lấy một ít thức ăn trong bát ném cho Lộ Bảo, rồi lúc này mới quay đầu sang nhìn cô.

"Lộ Miêu, không phải trước kia em cũng bị người ta ép hít ma túy đấy chứ?"

Lộ Miêu dừng tay, rũ mắt xuống, gật đầu: "Ừm."

Kiều Trạch: "Có hít không?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Không có."

Im lặng một lát mới thấp giọng nói: "Người đó bắt chéo hai tay em ra sau lưng, lấy thứ kia ra bắt em hít, lúc đó có em trai em ở đấy nữa, thứ kia bị em ấy cướp mất. Lúc đó em ấy cũng vừa bị ép phải hít xong, giật lấy rồi hít một hơi lớn ngay trước mặt em. Hít xong rồi tình trạng em ấy rất tệ, cứ nôn mãi, đồng tử rời rạc..."

Cô hít mũi: "Tối hôm ấy lúc em vừa chạm vào thứ đó thì vô cùng khó chịu, tuy anh ta đã bị ma túy khống chế đến mức thần trí không rõ, nhưng vẫn cố chấp đỡ tia lí trí cuối cùng, có chết cũng không để em chạm vào, em lại..."

Cô không nói thêm gì nữa, cũng không khóc lóc, chỉ vô cùng bình tĩnh.

Kiều Trạch nhìn cô một lúc: "Người đó là ai?"

"Một người... nói thích em, tên anh ta là Nhậm Vũ." Lộ Miêu dừng lại, "Là ông chủ tiệm cơm mà em trai làm thêm, có lẽ là tay buôn ma túy. Có lần đi tìm em trai thì em đụng phải anh ta. Em không biết vì sao anh ta lại thích em, lúc nào cũng muốn thành đôi với em. Lúc đó em mới học cấp hai, không dám yêu đương, cũng rất sợ anh ta nên không muốn. Vừa hay lúc đó quan hệ giữa Trương Khởi với em trai em rất tốt, hẳn ta lại là một tên lưu manh thích theo đuổi nữ sinh không ngừng, cũng không hiểu vì sao lại chặn

trước cổng trường bọn em, nói muốn theo đuổi em, nói chung là làm chuyện rồi tung lên đồn thổi bậy bạ rơi vào tay anh ta, sau đó anh ta liền..."

"Dù sao thì... cũng thật kì lạ, có một vài người vừa nói thích anh, một bên lại gây rối anh, thậm chí còn hủy hoại anh và cả gia đình anh chỉ để chứng minh sự quan tâm của mình." Cô nhìn anh nói, "Nên đôi lúc căn bản em không biết vì sao người khác phải thích em, em rất sợ mà cũng rất ghét người khác nói thích em, em luôn không biết sau khi được người ta thích liệu có xảy ra chuyện gì không."

Kiều Trạch nhớ lại lần đầu tiên hôn cô thì cô đã nói, đừng thích cô.

"Bây giờ gã ta ở đâu?" Anh hỏi.

Lộ Miểu lắc đầu: "Em không biết. Sau đêm hôm đó, anh ta với em trai em liền mất tích, em không biết rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì, em thì bất tỉnh, lúc tỉnh lại đã nằm trong bệnh viện rồi."

Kiều Trạch: "Trước khi em bất tỉnh thì đã xảy ra chuyện gì?"

Lộ Miểu ngập ngừng: "Người đó thật sự rất tức giận, ép em làm một số chuyện em không muốn làm, lấy em trai ra uy hiếp em các kiểu."

Cô nói rất sơ sài, cô không muốn nhớ lại nhiều.

Kiều Trạch cũng không ép cô: "Lúc ấy không báo cảnh sát sao?"

"Lúc đó điện thoại bị cướp, vừa lúc trước đó em với anh trai mới gọi điện xong, chỉ kịp gọi lại cho anh ấy. Sau đó anh ấy báo cảnh

sát giúp, cũng là anh ấy giúp xử lí chuyện."

Kiều Trạch: "Có ghi lại khẩu cung không?"

Lộ Miểu gật đầu: "Có ghi rồi. Nhưng lúc đó không có tin tức gì, nên em mới muốn làm cảnh sát."

"Lúc đó trường học đưa tin rất chậm, cũng vì chuyện đó nên em đặc biệt ghét ma túy với tay buôn. Nhậm Vũ cũng như thế, chạy rồi không còn người quan tâm. Em không cam lòng, rất muốn đưa người như anh ta ra trước công lí, nên mới học lại thi vào học viện cảnh sát."

Kiều Trạch nhú mày, trước khi anh tái bổ nhiệm Lộ Miểu thì đã nhờ bên Tiểu Trạm điều tra qua tư liệu về Lộ Miểu, không thấy tài liệu nào ghi việc lập hồ sơ báo cảnh sát.

Ngày hôm sau anh lại lần nữa tra xét hồ sơ báo án năm đó, không kiểm tra được tài liệu báo cảnh sát nào của Lộ Miểu hay Từ Gia Diên, cũng không có khẩu cung của Lộ Miểu.

Nói cách khác, năm đó Từ Gia Diên không hề báo cảnh sát.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 91

Vuốt phẳng trang giấy hồ sơ, Kiều Trạch nghiền ngẫm nguyên do trong đó, ngay cả lúc Thẩm Ngộ đi vào cũng không để ý.

Hiếm khi Thẩm Ngộ thấy Kiều Trạch thất thần như thế, bước tới gần giơ tay lên quơ quơ trước mặt anh.

Kiều Trạch ngược mắt nhìn anh.

"Sao thế?" Thẩm Ngộ hỏi, ngồi xuống đối diện, "Lộ Miêu không sao chứ?"

Kiều Trạch lắc đầu: "Cô ấy không sao. Ma túy là giả."

Thẩm Ngộ ngạc nhiên nhú mày.

Kiều Trạch: "Có người lên đời."

Anh nhìn Thẩm Ngộ: "Còn nhớ cái đêm vây bắt đạo diễn Giải, có một thanh niên cao ráo bị thương chạy thoát không?"

Thẩm Ngộ gật đầu.

Kiều Trạch mở tập hồ sơ gia đình của Lộ Miêu ra, khi ngón tay lướt đến ba chữ "Lộ Tiểu Thành" trên đó thì anh xoay hồ sơ sang bên Thẩm Ngộ.

Thẩm Ngộ cúi đầu nhìn, trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc, nhìn về phía anh.

"Rất có thể cậu ta chính là Lộ Tiểu Thành mất tích nhiều năm." Kiều Trạch nói, "Mặt mũi khung xương của cậu ta có chút giống với Lộ Miêu. Gương mặt đó cũng tương xứng với tấm ảnh thẻ trong này."

Khép lại tập hồ sơ, anh nhìn Thẩm Ngô "Người sắp xếp ván cờ này cho tôi với Lộ Miêu, không tiếc giả điều động cảnh sát dụ Thương Kỳ và Ngô Man Man mắc bẫy, rõ ràng là muốn đẩy Lộ Miêu vào chỗ chết, không thể nào tồn tại giả thuyết thử Lộ Miêu được. Nhưng đêm đó tôi với mọi người đều ở bên này, còn Lộ Miêu chỉ một thân một mình chống chọi, trong tình hình như thế, căn bản không có ai cứu được cô ấy, nhưng ma túy vẫn bị đánh tráo, không những giấu được Ngô Man Man, mà ngay cả phản ứng sau khi Lộ Miêu hít ma túy cũng đã lường đến, hiển nhiên phải là người quen của Lộ Miêu."

"Tôi đó tôi chưa dám xác nhận có phải cậu ta là Lộ Tiểu Thành hay không, nhưng bây giờ xem ra là chắc chắn một trăm phần trăm. Cậu ta là người của Thương Kỳ và Ngô Man Man, một vụ giao dịch lớn như thế cũng để cho cậu ta phụ trách vận chuyển, hiển nhiên rất được coi trọng tín nhiệm, điều này cũng giải thích được việc vì sao cậu ta có thể giấu Ngô Man Man tráo đổi thuốc, mà vẫn khiến Lộ Miêu hiểu lầm là mình hít ma túy."

"Nếu đúng là Lộ Tiểu Thành..." Kiều Trạch thở hắt ra, "Có chút khó khăn rồi."

Anh không dám tưởng tượng nếu Lộ Miêu biết Lộ Tiểu Thành tham gia vào việc buôn bán ma túy này, cô sẽ bị đả kích thế nào, trước khi điều tra ngõ ngách rõ ràng, anh không dám nói chuyện này cho cô biết.

Trước khi điều tra rõ, anh còn một chuyện khác phải làm.

Nhớ lại hình ảnh tối hôm đó, Lộ Miêu quỳ dưới đất, ôm bàn nôn đến khổ sở khó chịu, còn đám người Ngô Man Man vây xung quanh cô như xem kịch, đôi mắt anh từ từ trở nên sẫm màu lạnh lùng.

Rời khỏi chỗ Thẩm Ngộ, Kiều Trạch trực tiếp đến văn phòng của Thương Kỳ và Ngô Man Man.

Thương Kỳ đã được thả, lấy danh nghĩa vì có người giả cảnh sát mà dẫn Thương Kỳ đi chỉ là do Thẩm Ngộ muốn cứu Kiều Trạch và Lộ Miêu, một là muốn đúng lúc thông báo cho Kiều Trạch Lộ Miêu, một là mượn điều này thông báo cho Thương Kỳ một tin tức, cảnh sát không hề được điều động, chính là có người châm ngòi sau lưng đặt bẫy bọn họ.

Lúc Kiều Trạch đến thì cầm theo tờ báo đưa tin việc có người giả cảnh sát gây náo loạn ở hội sở Vị Mã Hà, xông thẳng vào văn phòng của hai người, "bộp" một tiếng ném báo lên bàn Thương Kỳ, hai tay chống bàn, lạnh mặt nhìn Thương Kỳ: "Tổng giám đốc Thương, không giải thích một chút sao?"

"Là tự các người giao dịch ma túy, rồi tìm người đóng giả cảnh sát bắt người của mình, sau đó ép người phụ nữ của tôi hít ma túy để chứng minh cô ấy không phải cảnh sát, các người chơi trò gì thế?"

"Muốn mượn cô ấy không chế tôi thì cứ nói thẳng, mẹ kiếp chơi ngầm tôi trò dẻo gì?"

Sắc mặt Thương Kỳ có chút xấu hổ, khi bị bắt vào cục thì anh ta cũng mới biết mình bị Hoàng Giai Ngâm gài bẫy, chủ ý là do Hoàng Giai Ngâm đưa ra, anh ta cũng chẳng thể nào nghĩ tới tự cô ta tìm người đóng giả cảnh sát.

"Tổng giám đốc Kiều, đây thật sự chỉ là hiểu lầm thôi, tôi không ngờ mình lại bị con đàn bà Hoàng Giai Ngâm kia gài bẫy." Thương Kỳ trưng ra gương mặt tươi cười nói rõ.

Kiều Trạch vạch ra nụ cười: "Hoàng Giai Ngâm hiến kế?"

Thương Kỳ liên tục gật đầu: "Cô ta nói trước kia anh tên là Giang Hành, là một cảnh sát. Làm cái nghề này của chúng ta, kiêng nhất điều gì anh cũng biết đấy, nhất định phải thử cho rõ."

Kiều Trạch vẫn ngoài cười nhưng lòng không cười nhìn anh ta: "Thế tổng giám đốc Thương đã thử rõ chưa?"

Thương Kỳ vỗ vai Kiều Trạch, liên tục nhận lỗi: "Tổng giám đốc Kiều, thật không phải với anh."

"Cô ta nói với anh tôi là Giang Hành, liệu cô ta có nói luôn là vì theo đuổi tôi, đến mạng sống cô ta cũng không cần không? Có nói cho anh biết, cái chân kia của cô ta bị tàn tật là do tôi không?" Kiều Trạch nhìn anh ta, hỏi.

Thương Kỳ không nói gì.

Kiều Trạch gỡ tay anh ta xuống, mắt đối mắt mũi đối mũi với anh ta: "Tổng giám đốc Thương, nếu anh vì một người phụ nữ mà thiếu chút nữa bị bố anh đuổi ra khỏi nhà, rồi còn vì cô ta mà bị phế mất hai chân, kết quả chớp mắt cô ta đã tìm một tên mặt trắng khác,

anh nói xem, liệu anh có hận người phụ nữ này với tên mặt trắng kia không?"

Thương Kỳ gật đầu: "Hận!"

Kiều Trạch: "Có muốn phá hủy cô ta, khiến cô ta phải quỳ gối khóc lóc cầu xin anh, hối hận trước đây mắt bị mù không?"

Thương Kỳ không nói gì.

Kiều Trạch nhếch mép, gợi lên nụ cười lạnh, rồi nhanh chóng biến mất.

"Đến tui cấp một còn hiểu rõ vấn đề, vậy mà mẹ nó toàn bộ các người như một lũ ngu, đầu óc văt cho chó gặm cả rồi. Kẻ khác chứ đến lần một lần hai, anh nói xem, tui còn muốn làm ăn nữa không đây?"

Thương Kỳ không mở miệng nói.

Ngón tay Kiều Trạch chỉ lên mặt bàn, xoay người nhìn anh ta: "Tổng giám đốc Thương, anh đã biết tui là Giang Hành, tui cũng không có gì giấu diếm nữa."

Anh chỉ vào tai mình: "Biết sao lại bị thương không? Do nổ."

"Bố của Hoàng Giai Ngâm, Hoàng Thường dùng thuốc nổ."

"Nhất định cô ta không dám nói cho anh biết, bố cô ta chèn ép sỉ nhục anh em chúng tui vì ông ta bán mạng thế nào đâu nhỉ?"

Thương Kỳ nhìn anh.

"Biết vì sao tôi phải đến đây nhờ quản trị Thái không? Vì sao phải hợp tác với anh không?" Bổng Kiều Trạch cười, "Trả thù. Chỉ cần tôi còn sống một ngày, nhất định phải diệt trừ tận gốc thế lực của Hoàng Thường, để ông ta như một chó, quỳ trước mặt tôi."

"Theo tôi được biết, tổng giám đốc Thương với Hoàng Thường cũng không hòa hợp cho lắm? Trước kia Hoàng Thường không ít lần tìm tôi thương lượng xem phải chặt đứt thế lực của tổng giám đốc Thương từ chỗ Hoắc tổng đi như thế nào." Kiều Trạch nghiêng người nhìn anh, "Tổng giám đốc Thương, có hứng thú không, chúng ta cùng thử xem chặt đứt thế lực của Hoàng Thường bên chỗ Hoắc tổng đó đi như thế nào?"

Từng câu chữ anh nói rất từ tốn, cố ý giảm âm lượng xuống, mang theo mấy phần dụ hoặc.

Anh biết, nhất định Thương Kỳ sẽ động tâm, anh đã thấy được dao động trong mắt anh ta.

Anh không có khả năng lay chuyển được, cả hai đều nằm dưới tay Hoắc tổng, nhưng Thương Kỳ luôn bị Hoàng Thường áp chế dữ dội.

Thương Kỳ chỉ phụ trách rửa tiền, trên thực tế thị trường ma túy đều nằm trong tay Hoàng Thường, nếu không phải thế thì trước đây bọn anh cũng không nhắm mục tiêu trên người Hoàng Thường.

Hiển nhiên Hoàng Thường nắm trong tay cửa ngõ thị trường sẽ được coi trọng hơn Thương Kỳ nhiều, từ sự nịnh bợ Hoàng Giai Ngâm của Ngô Man Man là có thể nhìn ra, địa vị của nhà họ Hoàng cao hơn chút so với bọn họ.

Đều là hai cán dao, Thương Kỳ và Ngô Man Man không thể nào cam tâm đứng dưới Hoàng Thường, bằng không cũng sẽ không hao tổn tâm tư tìm Sách Phi hợp tác, có ý mượn thị trường ma túy mới từ chỗ Sách Phi để mở rộng thế lực của mình, đối đầu với thị trường ma túy truyền thống mà Hoàng Thường nắm trong tay, cũng nhân cơ hội chèn ép Hoàng Thường.

"Tổng giám đốc Thương..." Kiều Trạch thêm lửa cho anh ta, "Anh hợp tác với Sách Phi, không kị nhất là ai?"

"Anh hợp tác không thành với Sách Phi, là ai được lợi nhất?" Anh hỏi, "Hoàng Giai Ngâm là con gái của Hoàng Thường, cô ta không rõ lợi hại trong đó ư?"

"Một mũi tên trúng ba đích, vốn là chuyện tốt, vì sao cô ta không làm chứ?"

Rốt cuộc ánh mắt Thương Kỳ cũng dao động, rồi tia dao động kia dần dần trở nên tàn nhẫn.

"Hi vọng tổng giám đốc Kiều không chơi trò hai lòng." Anh ta từ tốn nói, chậm rãi giơ tay ra với Kiều Trạch, "Hợp tác vui vẻ!"

Kiều Trạch cũng giơ tay ra bắt: "Hợp tác vui vẻ!"

Ngô Man Man bưng trà đến, tự mình xin lỗi Kiều Trạch: "Tổng giám đốc Kiều, tôi hôm đó thật sự có lỗi."

Rồi lại hỏi anh: "Miêu Miêu không sao chứ?"

Kiều Trạch nhân ly trà, nghiêng đầu nhìn cô ta: "Lần đầu tiên cô Ngô hít ma túy có cảm giác gì?"

Trên mặt Ngô Man Man xẹt qua chút xấu hổ: "Tôi không chạm đến thứ đó."

"Nên đây là cô Ngô muốn điều khiển Lộ Miêu để kiềm chế tôi?"

Ngô Man Man không nói, ép Lộ Miêu hít ma túy quả thật có ý muốn xác nhận thân phận của Kiều Trạch, nhưng cũng có phần muốn không chế Lộ Miêu để hãm chân Kiều Trạch.

Bất kể Lộ Miêu quan trọng với Kiều Trạch hay không, cũng chỉ là chuyện đánh cược lớn nhỏ mà thôi.

Nếu quan trọng, họ không chế Lộ Miêu cũng tương đương với việc giữ chân Kiều Trạch.

Nếu không quan trọng, thì cùng lắm cũng chỉ là một người chết thay, không có bất kì tổn hại nào với họ.

Kiều Trạch nhìn cô ta bất động, khép hờ mắt che đi cảm xúc trong đáy mắt, tay cầm ly trà siết chặt lại lỏng, lỏng lại chặt, cuối cùng mới đề nén được toàn bộ cảm xúc xuống, thản nhiên nhìn Ngô Man Man: "Cô Ngô với tổng giám đốc Thương đây đều là người thông minh. Biết thứ này không nên động vào, chúng ta đều cùng một loại người cả thôi."

"Mục đích của tôi chỉ có một, kiếm tiền!"

"Còn cả Hoàng Thương!" Anh xoay người đặt ly trà lên bàn của Thương Kỳ, giơ cổ tay nhìn đồng hồ, "Chuyện lần này hai chúng ta đều bị người ta gài bẫy, nếu còn có lần sau..."

Anh cười mà không nhiều lời, xoay người rời đi.

Ngồi lên xe, anh lập tức thu hồi triệt để mặt nạ ban nãy, ánh mắt lạnh lùng khởi động xe, trong đầu toàn là gương mặt mỉm cười ban nãy của Kiều Trạch, cùng với thần sắc thờ ơ ngồi ngay ngắn trên sofa chèn ép Lộ Miêu.

Với thân thủ và kỹ năng của Lộ Miêu, cô không thể không thoát thân an toàn trong tình cảnh đó.

Nhưng có thể khiến cô chấp nhận khuất phục, hoặc là công việc, hoặc là anh.

Từ khi cô bắt đầu nằm vùng, bất cứ lúc nào cô cũng đều ghi nhớ mình đang mang nhiệm vụ trên vai, với tính cách cố chấp nghiêm túc của cô, cô không cho phép mình được bại lộ, kéo mọi người sây chân theo.

Nên cho dù trong lòng cô vô cùng bài xích, chán ghét thậm chí là sợ hãi ma túy, nhưng vì để lấy được sự tin tưởng của Ngô Man Man, vẫn ép mình phải động đến.

Cô bị lãng nhục, anh sẽ đòi lại cả vốn lẫn lời cho cô.

Lúc về nhà thì Lộ Miêu đã cong người nằm trên sofa ngủ, đầu gối lên sách, có lẽ đang đọc sách, giữa chừng mệt quá nằm xuống như thế.

Anh bước về phía cô, ngồi xuống trước mặt cô, gạt mớ tóc rối sang hai bên. Xong cũng không đứng dậy, chỉ nhìn cô chăm chăm như thế.

Cô ngủ không ổn định lắm, ấn đường nhíu lại, ánh đèn chiếu vào mặt, còn có thể thấy hàng mi khẽ động.

Chuyện xảy ra trong hai ngày nay quá mức phim ảnh, dường như cô chưa sẵn sàng để đón nhận tin tốt này.

Anh chưa nghĩ xem phải nói cho cô biết thế nào, không phải cô gặp may, chẳng qua là vì cô có một cậu em tốt.

Ngón tay anh lưu luyến trên mặt cô đã đánh thức cô dậy.

Cô mở mắt, trông thấy là anh, nhẹ nhàng ngáp một cái: "Anh về rồi à?"

Đang định ngồi dậy thì Kiều Trạch lại đè cô xuống, cúi đầu hôn cô, dù cô mở miệng, đầu lưỡi xâm nhập vào, dây dưa quấn quít với lưỡi cô, chu đáo dịu dàng hôn cô.

Giữa không gian im ắng này, âm thanh đầy ướt át của nụ hôn có vẻ đầy mờ ám, Lộ Miêu bị hôn đến mức mặt đỏ tím đập, Lộ Bảo vốn đang ôm bát ăn, trông thấy hai người quấn lấy hôn nhau, ngừng đầu lên, sửa hai tiếng với Kiều Trạch.

Lộ Miêu nhớ lại lần Kiều Trạch hôn cô, Lộ Bảo nhào đến, sợ chuyện cũ lại tái diễn, cô mất tự nhiên kéo áo Kiều Trạch.

Kiều Trạch dừng lại, nhìn cô: "Sao thế?"

Lộ Miêu: "Lộ Bảo kia..."

Kiều Trạch quay đầu nhìn Lộ Bảo một cái, Lộ Bảo sửa với anh.

"Nên ném cho Tiểu Tiểu Kiều chăm sóc."

Kiều Trạch lạnh giọng nói, Lộ Miêu ngậm bát thức ăn im lặng ngồi xồm một bên, đáng vẻ nhìn có chút đáng thương.

Lộ Miểu nhin không được bất bình thay nó: "Sao anh có thể dọa nó như thế chứ."

Kiều Trạch: "Nó nhiều tuổi rồi, Tiểu Tiểu Kiều mới chỉ mấy tuổi, bị một bé con dọa thành ra như thế, nó còn mặt mũi sao?"

"..." Lộ Miểu không tiếp lời, bình thường với cái tuổi này của Tiểu Tiểu Kiều nếu thấy con chó như Lộ Bảo thì đã sớm bị dọa khóc, nhưng cũng chỉ có Lộ Bảo bị cô bé dọa mà thôi.

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô: "Hôm nay không sao chứ?"

Lộ Miểu lắc đầu: "Không sao."

Từ lúc xác định không phải hàng thật, cô đã từ từ thừa nhận mình không hít ma túy.

Nhưng chuyện ma túy bị đánh tráo, Lộ Miểu nghĩ mãi mà không ra.

"Rốt cuộc là ai đổi?" Cô nhin không được kéo áo Kiều Trạch, "Có phải người trước kia anh nói là nằm vùng không?"

"Nhưng người có mặt tối hôm đó..." Lộ Miểu nghiêng đầu nghĩ ngợi, "Không có người nào nhìn giống như thế."

Kiều Trạch quay đầu nhìn cô: "Vậy em cảm thấy ai giống?"

Lộ Miểu nghiêng đầu suy nghĩ một hồi lâu: "Tô Minh?"

Kiều Trạch nhìn cô chăm chú: "Vì sao lại nói thế?"

"Sau cái chuyện... lần trước của chúng ta, em đi công tác nửa tháng, đến một cuộc điện thoại anh cũng không gọi cho em. Điều

này quá bất thường." Cô chống mắt với anh, "Lúc em tìm Ôn Lai đóng giả bạn trai, chúng ta vẫn chưa có gì mà anh đã ghen rồi. Lần đó bọn em cô nam quả nữ ra ngoài nửa tháng, vậy mà anh không một chút lo lắng."

Cô mấp má môi: "Điều này không giống tác phong của anh."

Kiều Trạch: "Vậy thế nào mới giống tác phong của tôi?"

"Giả vờ đứng đắn." Lộ Miêu ho nhẹ, "Giống thế..."

Bắt chước dáng vẻ của anh vào lần ở nhà Từ Gia Diên, cô mở cửa cho anh, anh bình tĩnh nhìn cô.

"Anh cô vẫn chưa tỉnh sao?"

"Anh ta không sao chứ?"

"Cô nghiêm túc?"

"Nhớ chú ý an toàn."

Xong rồi cô không nhịn được len lén nhìn anh: "Lúc đó nhìn cũng quá bình thường, em còn tưởng không có chuyện gì thật, kết quả về nhà..."

Cô hừ một tiếng, còn lâu mới học theo dáng vẻ hung ác hận không thể xé xác cô của anh.

Kiều Trạch duỗi tay ra, gãi ngứa cho cô: "Sao không đi làm diễn viên thể nhĩ?"

Lộ Miêu cười tránh tay anh ra: "Anh cũng không đi..."

Người bị Kiều Trạch kéo vào lòng, nhìn cô chăm chăm.

Nhìn nụ cười không khác xưa trên mặt cô, Kiều Trạch không khỏi nhẹ nhàng thở ra, anh vẫn thích nhìn vẻ ngơ ngác ngây ngô này của cô, thỉnh thoảng sẽ lại chặn họng anh mấy câu.

Lộ Miểu bị anh nhìn đến mức hai má dần ửng đỏ, không tự nhiên đẩy anh ra: "Anh còn chưa nói đáp án cho em biết."

Kiều Trạch nhìn đồng hồ: "Đưa em đi nơi này."

Kiều Trạch dẫn cô đến tỉnh, vẫn là căn nhà lần trước gặp đội trưởng Hình với Chu Kỳ.

Hai người họ đều ở đó, đồng thời còn có một người đàn ông dáng cao, đang ngồi cạnh Chu Kỳ, trêu đùa cô ấy rất vui, người nhìn thực hoạt bát.

Thấy Kiều Trạch và Lộ Miểu đi vào, Chu Kỳ xòe tay ra với anh, đứng lên, đi đến trước mặt Lộ Miểu, dang rộng tay ôm lấy cô ấy.

"Chào mừng anh hùng."

Lộ Miểu bị hai chữ "anh hùng" khiến ngại ngùng, lúng túng nói: "Tôi chưa làm gì cả mà."

Kiều Trạch trực tiếp nắm lấy cổ tay áo Chu Kỳ kéo giật ra, tay khoát lên vai Lộ Miểu, xoay cô ấy sang với mọi người: "Chính thức giới thiệu, bạn gái tôi, Lộ Miểu."

Chu Kỳ cười: "Tôi vẫn nhớ lần trước rõ ràng anh không phải giới thiệu như thế."

Kiều Trạch: "Lần trước là dẫn đồng nghiệp đi, lần này là dẫn người nhà, tất nhiên mở đầu khác nhau."

Chu Kỳ cười đến nỗi không kiềm nén được: "Đồ không biết xấu hổ!"

Nhưng vẫn đi đầu vỗ tay: "Chào mừng người nhà."

Hai người khác trong phòng cũng vỗ tay, chợt có tiếng vỗ tay vang dội truyền đến từ phía cầu thang.

Lộ Miêu ngẩng đầu lên, thấy Tô Minh đi xuống cầu thang thì ngẩn người, mặc dù cô đoán là có anh ta, nhưng khi người thật sự ở đây thì cô vẫn có chút kinh ngạc.

Tô Minh vừa vỗ tay vừa đi xuống: "Chào mừng người nhà."

Lúc nói thì người đã đến gần, nhìn Kiêu Trạch: "Tổng giám đốc Kiêu, thuốc tráng dương kia hiệu quả thế nào?"

Lộ Miêu: "..."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 92

Kiều Trạch ngược mắt nhìn anh ta: "Sao anh lại nghĩ đến việc tặng thứ này?"

"..." Lộ Miểu luống cuống, vội vàng chuyển đề tài, "Sao tổng giám đốc Tô lại ở đây?"

"Đồ ngọc, đều là người nhà cả mà." Chu Kỳ cười vỗ vai cô, rồi lại vòng đề tài lại chuyện cũ, "Thuốc trắng dương gì thế, sao tôi không hiểu? Là vấn đề của tôi sao?"

Người đàn ông ngồi trên sofa cũng giơ tay lên: "Cũng không hiểu."

Tô Minh như cười như không nhìn Lộ Miểu.

Kiều Trạch cũng dời mắt nhìn sang cô.

"..." Lộ Miểu bị anh nhìn khiến lòng bắt đầu luống cuống, da mặt lại mỏng, ánh mắt như cười như không đó của Tô Minh khiến cô nhớ lại ngày hôm ấy, cùng chuyện Ngô Man Man "phỉ báng" sau lưng Kiều Trạch.

Kiều Trạch thấy mặt cô dần ửng đỏ, bèn gật đầu như có suy nghĩ: "Thì ra em thật sự có chuyện giấu tôi."

"Không có." Lộ Miểu rất nghiêm túc phủ nhận.

Tô Minh chậm rãi nói: "Sáng hôm đó tôi mới đến công ty thì bắt gặp cô ấy với Ngô Man Man ở đằng kia xì xầm..."

"Tổng giám đốc Tô!" Lộ Miểu vừa cuống vừa bức, liều mạng kéo Kiều Trạch xoay người lại, rồi nói với Tô Minh, "Anh đừng có ở đây nói bậy bạ."

Kiều Trạch để mặc cô đấy, nghiêng người nhìn Tô Minh: "Xì xâm cái gì?"

Tô Minh mơ hồ nín cười: "Còn không phải chuyện lên giường của đàn ông à."

Chu Kỳ: "..."

Đội trưởng Hình: "..."

Mọi người ngạc nhiên nhìn Lộ Miểu.

Chân mày Kiều Trạch cũng hơi nhướn lên, nhìn cô một cái.

Mặt Lộ Miểu đỏ bừng: "Không... không phải đâu, là Ngô Man Man lôi kéo em nói bậy bạ..."

Tô Minh mang theo vài phần đồng tình liếc nhìn Kiều Trạch: "Nghe nói tổng giám đốc Kiều..."

Anh ta ho nhẹ một tiếng: "Ở phương diện nào đó lực bất tòng tâm."

"Phụt..." Người đàn ông ngồi trên sô pha không nén nổi, "phì" một tiếng bật cười, Chu Kỳ cũng không nhịn được, quay lưng nén cười, ngay cả đội trưởng Hình bình thường nổi tiếng nghiêm túc mà mặt mày cũng đỏ lên.

Lộ Miểu vừa then lại lúng túng, như con thỏ bị chọc quê, khoác gương mặt đỏ ửng, người xấu hổ đến mức sắp khóc: "Không phải

như thế."

"Ồ?" Tô Minh nhíu mày, "Thế là thế nào?"

Rồi nhìn Kiều Trạch như có suy nghĩ: "Là tổng giám đốc Kiều uống thuốc có hiệu quả sao?"

Lộ Miêu: "..."

Sắc mặt Kiều Trạch vẫn một vẻ bình tĩnh, nhìn Lộ Miêu xấu hổ đến độ hận không thể đào hố trốn, bèn đuổi tay ra, ôm Lộ Miêu vào lòng, thản nhiên nói: "Làm phiên giám đốc Tô quan tâm rồi."

Chu Kỳ nghe ra có huyền cơ trong đó, ngạc nhiên nhìn Tô Minh: "Không phải giám đốc Tô đặc biệt để em gái Lộ Miêu của chúng ta đưa thuốc trắng dương cho tổng giám đốc Kiều đấy chứ?"

Trong giọng nói Lộ Miêu đã nhuốm vẻ xấu hổ: "Không phải là tôi muốn cầm, là giám đốc Tô nhét vào túi xách tôi."

Chu Kỳ thấy Lộ Miêu không rõ chuyện thật, đáng vẻ nóng lòng muốn làm sáng tỏ khiến cô rớt cuộc không nhìn được, nắm lên vai Lộ Miêu bật cười không để ý đến hình tượng, cười đến mức thở không ra hơi, không quên ngắc đầu trên Kiều Trạch: "Nè nè, anh Kiều, rớt cuộc anh đào được Miêu Miêu như gã hề từ đâu thế?"

Kiều Trạch kéo tay áo cô để Chu Kỳ ngã xuống khỏi người cô, nhưng Chu Kỳ ôm lấy Lộ Miêu không chịu buông: "Không được, em cũng muốn một Lộ Miêu."

Rồi còn hài hước nhìn Lộ Miêu: "Miêu Miêu nè, sau này đi theo chị gái đi, dù sao tổng giám đốc Kiều cũng chỉ được cái mã ngoài mà thôi."

Lộ Miêu: "..."

Kiều Trạch trực tiếp xách Chu Kỳ ra khỏi người Lộ Miêu, đem người kéo về nằm trong tay mình, ho nhẹ một tiếng, trực tiếp đi vào chuyện chính: "Chính thức giới thiệu, Tô Minh, là đồng đội mai phục lâu nhất, che giấu giỏi nhất trong đội chúng ta."

Tô Minh tiếp lời: "Cũng đâu phải tài cán giỏi giang gì."

Kiều Trạch trực tiếp vỗ vai anh ta: "Ở chỗ chúng ta không cần phải khiêm tốn đâu."

Rồi sau đó chỉ tay sang người đàn ông dáng cao đã đứng dậy khỏi sofa: "Đường Viễn, là đồng đội khác trong tổ, giống Chu Kỳ, phụ trách công tác kỹ thuật và liên lạc."

Đường Viễn giơ tay ra với Lộ Miêu: "Gọi tôi là Bánh Trôi* là được rồi."

(*Đường Viễn phiên âm là tángyuǎn, phát âm gần giống từ bánh trôi là tāngyuán.)

Chu Kỳ tiếp lời: "Tên thuở nhỏ, gọi quen là ỏn thôi."

Lộ Miêu bắt tay với Đường Viễn Tô Minh, chính thức tự giới thiệu: "Tôi là Lộ Miêu."

Đội trưởng Hình này giờ nhìn mọi người trên đùa rớt cuộc cũng mở miệng: "Hôm nay gọi mọi người về, chủ yếu là để mọi người chính thức biết mặt nhau, sau này công việc vẫn có thể phối hợp tốt, giảm bớt những tổn thất không cần thiết."

"Thời gian của mọi người không dư dả gì, cũng không thể ở lại lâu, đặc biệt là Tô Minh. Đúng lúc cậu ấy về tỉnh đi công tác, mới có thể miễn cưỡng bỏ ra hai tiếng quay về một chuyến."

Tô Minh là người ẩn nấp bên cạnh Thương Kỳ lâu nhất, nhưng anh ta cũng là người bị giám sát chặt nhất, gần như là một tác không rời luôn theo sát Thương Kỳ, trường hợp quan trọng cũng không thể có mặt ở đây. Hôm nay là do Thương Kỳ nhờ anh ta ra ngoài làm việc, mới bớt được chút thời gian lại đây.

Hôm nay Kiều Trạch ngoài việc dẫn Lộ Miêu đến đây chính thức ra mắt mọi người, chủ yếu là báo cáo kế hoạch hành động tiếp theo của anh với đội trưởng Hình.

Thời gian mọi người có thể chờ không lâu, cùng trò chuyện một hồi, gheo nhau một trận rồi tuần tự rời đi, trước khi Tô Minh đi còn không quên nói mát Kiều Trạch một câu: "Chỗ tôi vẫn còn mấy hộp thuốc trắng dương, hàng thật giá thật. Nếu tổng giám đốc Kiều cần, tôi sẽ tặng anh mấy hộp, không cần khách khí."

Chu Kỳ nén cười tiếp lời: "Tôi cũng có thể chuẩn bị cho anh mấy hộp."

Đường Viễn cũng giơ tay lên: "Cả tôi nữa."

Kiều Trạch không đổi sắc quét mắt nhìn mấy người: "Theo như quy định mới nhất của WHO, độc thân trường kỳ không có sinh hoạt tình dục còn có thể định nghĩa là khuyết tật."

"Mấy kẻ khuyết tật các người đừng chỉ nhớ mỗi việc tặng thuốc cho người khác, chữa bệnh mới là quan trọng."

Nói xong liền quay người dẫn Lộ Miêu đi trước.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 93

Vì lời trêu chọc đó của Tô Minh, nên lúc Lộ Miểu một mình đối mặt với Kiều Trạch thì có mấy phần kinh hồn bạt vía. Sắc mặt Kiều Trạch nhìn không khác gì bình thường, vừa ngồi xuống liền vẫy tay gọi phục vụ, rồi sau đó hỏi cô: Muốn ăn gì? Ngay cả ngữ khí cũng rất bình tĩnh, nhìn có vẻ như không để trong lòng. Lộ Miểu đã hết ngây ngô, bây giờ nhìn Kiều Trạch trầm ổn bình tĩnh thế này, trong lòng dù thế nào cũng không ổn định được, bất an đáp lại anh: Em thế nào cũng được. Kiều Trạch gọi cho cô một phần đồ hải sản cỡ lớn và nồi lẩu thịt dê, đặt thực đơn xuống liền rất tự nhiên dùng nước nóng tráng qua ly bát cho cô.

Trái tim của Lộ Miểu theo động tác của anh lúc lên lúc xuống, thật sự không nhìn được, cẩn thận hỏi anh: Anh không có gì cần hỏi em à? Kiều Trạch liếc nhìn cô một cái: Tôi cho em thời gian, chuẩn bị tốt lý do. Lộ Miểu: ...Đồ ăn được bụng lên, nhưng như thế nào Lộ Miểu cũng không ăn trôi nổi, có cảm giác bị anh vỗ béo rồi quay về làm thịt. Kiều Trạch thấy cô cầm đũa không nhúc nhích, nhíu mày nhìn: Không hợp khẩu vị? Lộ Miểu do dự lắc đầu: Không phải. Kiều Trạch: Sợ nên không ăn ngon à? Lộ Miểu thành thật gật đầu: Anh đừng làm em sợ như thế nữa. Kiều Trạch bình tĩnh nhìn cô một cái: Tôi đã làm gì sao? Cầm lấy hai con tôm, lột vỏ, đặt thịt tôm vào trong bát cô: Ăn nhiều chút. Lộ Miểu không dám cử động: Không công không hưởng lộc.

Kiều Trạch nhíu mày, như cười như không nhìn cô: Tôi bóc tôm cho bạn gái mình, còn phải cần xét xem có công hay không à? Lộ Miểu: Nhưng ngày trước không thấy anh bóc tôm cho bạn gái lần

nào.Kiều Trạch: Không phải lúc trước chúng ta chưa ăn tôm lần nào sao?Lộ Miêu không dám đụng vào con tôm anh đưa đến.Em cảm thấy là anh đang cố ý đút em ăn no. Cô cẩn thận nhìn anh, Bây giờ chính là muốn giả vờ bản thân không để ý, cố ý đánh tan cảnh giác của em.Khéo miệng Kiêu Trạch vạch ra một đường cong mờ mờ: Đúng là rất hiểu tôi.Rồi lại lột cho cô mấy con tôm, đặt vào bát cô, đoạn nói: Ăn nhiều chút, ăn cho no, đêm nay mới có sức tính sổ.Lộ Miêu lại càng không dám ăn: Tối nay em không muốn về.Khéo quá, tôi cũng không định về. Kiêu Trạch bình tĩnh nhìn cô một cái, Về nhà lại nhiều thêm một kẻ cản trở.Lộ Miêu: ...Thái độ cô mềm xuống: Những lời Tô Minh nói chỉ là xằng vậy thôi.Kiều Trạch gật đầu: Được rồi, còn có thể vô duyên vô cớ nghĩ đến việc tặng thuốc tráng dương cho em.

Người nghiêng về phía cô, nhìn thẳng vào hai mắt cô: Lộ Miêu, rốt cuộc sau lưng tôi em đã nói xấu bao nhiêu thanh danh của tôi thế?... Lộ Miêu liếc thấy điện thoại của anh đặt trên bàn rung lên, lập tức đánh trống lảng, Điện thoại rung kìa.Kiều Trạch cầm điện thoại, là tin nhắn Tô Minh gửi đến, Tổng giám đốc Kiêu, thời gian kéo dài thì thuốc tráng dương có thể thay anh giải quyết, còn về vấn đề kích thích, đề nghị anh đi gặp bác sĩ.Anh nhìn Lộ Miêu một cái, trong mắt mang theo mấy phần đăm chiêu.Lộ Miêu bị cái nhìn này khiến lạnh cả sống lưng, ánh mắt không tự giác nhìn điện thoại của anh.Kiều Trạch đặt điện thoại xuống: Ăn cơm.Rồi cứ thế buộc cô giải quyết một nửa thịt dê.Cơm nước xong xuôi, Kiêu Trạch cũng không nóng lòng mua vé về, dường như không định về thật, chỉ nắm tay cô tản bộ dọc bờ sông.Lộ Miêu còn bất an trong lòng, đi dạo cùng anh cũng không yên ổn lắm, cô thực sự sợ bị anh tính sổ.Rõ ràng trong lòng đang ngấm ngấm tính kế cô, nhưng trên mặt lại làm như không có việc gì.

Lộ Miếu vừa cùng anh tản bộ, vừa nghĩ xem ở đây có bạn bè thân thích nào không, đêm nay tìm lí do ở nhờ một đêm. Quả thật có người thân bạn bè, chỉ là không thân quen nhiều lắm, nhưng trong lòng cô thật sự không yên, nghĩ đến ở thành phố này còn một bà cô họ hàng xa, lập tức kéo tay Kiều Trạch: Em có một người cô cũng ở đây, em muốn đi thăm bà ấy. Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô: Cũng được, tôi đi với em, chúng ta bên nhau cũng lâu rồi, vậy mà phụ huynh hai bên chưa gặp cũng chưa thưa gửi gì.... Khóe miệng Lộ Miếu trễ xuống, Hay thôi không đi nữa. Kiều Trạch cũng không ép cô, đi đến một chiếc máy đồ dùng người lớn tự động. Lộ Miếu vẫn còn mãi tập trung tìm lí do để không về, cũng không để ý đến mấy chữ đồ dùng người lớn, còn cho là máy bán nước tự động, nên cũng để mặc Kiều Trạch dẫn đi, đến lúc tới gần mới phát hiện là đồ dùng người lớn, mặt như bị phồng, kéo lấy tay Kiều Trạch xoay người tính đi, nhưng lại bị Kiều Trạch trở tay lôi về, kéo vào một phòng nhỏ.

Trong đó ngoài áo mưa ra, còn có mấy thứ đồ dùng tình dục dành cho các cặp đôi. Lộ Miếu vừa nhìn trong tủ bày một dãy đồ dùng tình dục thì mặt đỏ bừng lên, dùng sức nắm lấy tay Kiều Trạch. Đi thôi đi thôi... Thúc giục anh, giọng nói sớm vì xấu hổ mà trở nên nhỏ nhẹ, tựa như làm nũng. Kiều Trạch yêu chết đi được đáng vẻ vừa then vừa khốn cùng lại dịu dàng làm nũng thế này, tay đặt lên vai cô, xoay người đến trước mặt, nhìn mấy kiểu áo mưa trưng bày trong đó, cúi đầu dịu dàng hỏi cô: Kiểu nào sẽ làm em được thoải mái?... Lộ Miếu túm quần vô cùng, kéo tay anh đang đặt trên tủ kính xuống, Không muốn thứ gì hết. Vậy không được.

Sau này uống nhiều thuốc không tốt cho cơ thể. Kiều Trạch thân nhiên nói, nhìn chằm chằm dòng chữ trên tủ kính đánh giá một lúc, rồi cầm lấy loại bao cao su siêu mỏng và có gai. Sau khi thấy chiếc

hộp đó thì đầu Lộ Miêu như nổ tung, vôi vàng cầm lấy đồ ném về lại. Không được dùng thứ này. Kiều Trạch nhìn cô một cái: Đồi thứ nào thì đêm nay em cũng không chạy thoát được đâu. Lộ Miêu: ...Hất đầu sang một bên không nhìn anh, nhìn lung tung mấy thứ, chợt trông thấy đồ chơi của Lộ Bảo, cô lại lúng túng, bản năng quay đầu lại nhìn Kiều Trạch. Đúng lúc tầm mắt Kiều Trạch cũng rơi xuống thứ đồ kia, thấy cô quay đầu lại, bèn cúi đầu nhìn cô một cái, đưa tay lấy thứ kia xuống. Lộ Miêu: ...Cô vừa cuống vừa giận: Anh đừng có lấy thứ khác nữa mà, thả ra thả ra... 'Kiều Trạch đánh giá vật kia, rồi nghiêng đầu nhìn cô: Nghe nói có người ghét tôi nhỏ...' Anh cúi đầu nhìn con số trên hộp: Đổi lại cho em thỏa mãn vậy. Lộ Miêu: ...Kiều Trạch thấy cô nín nhịn đến mức đỏ bừng, tức giận một lúc lâu không nói nên lời, không hiểu sao tâm tình lại tốt hẳn.

Lộ Miêu bị trêu chọc, như con thỏ bị giẫm phải đuôi, xấu hổ đẩy anh ra: Em không để ý đến anh nữa. Rồi xoay người đi ra cửa. Kiều Trạch nhanh chóng đi theo, ôm cả người cô vào lòng, cúi đầu nhìn cô: Người ở bên ngoài nói xấu tôi là em, sao lúc này lại thành lỗi của tôi rồi? Em đâu có cố ý chứ. Lộ Miêu vẫn còn tức giận, quay đầu nhìn anh, Thì vì cái chuyện tìm Ôn Lai đấy, Ngô Man Man hỏi vì sao có anh không chọn lại chọn cậu ấy, nhất thời em nói sai thôi mà. Kiều Trạch gật đầu thấu hiểu: Thì ra thật sự không phải Tô Minh nói bậy bạ. Lộ Miêu: ...Chán nản đẩy anh ra: Lại bẻ cong ý của em rồi. Kiều Trạch trở thay kéo khuỷu tay cô xuống, ôm chặt thêm chút nữa, cúi đầu nhìn cô: Lúc đó em nói với Ngô Man Man thế nào? Lộ Miêu phồng má không chịu trả lời. Kiều Trạch cũng không ép cô, chỉ hờ hững nói: Hèn gì tôi nói sao lúc Ngô Man Man gặp tôi, lúc nào cũng mang theo mấy phần đồng cảm thương xót, thì ra là do em làm. Em cũng đâu cố ý chứ. Rầu rĩ nói, rồi Lộ Miêu

ngõ ngội, kéo lấy tay áo Kiều Trạch, Em xin lỗi mà...Kiều Trạch nhìn cô: Lúc ấy em nói gì?

Lộ Miêu lắc đầu: Không nhớ.Kiều Trạch gật đầu, không truy hỏi nữa, lúc đến khách sạn thì thuê một căn phòng giường lớn.Khách sạn bọn họ đặt chính là chỗ lần trước ở, vẫn là giường lớn rộng hai mét.Đây không phải là lần đầu tiên hai người đặt kiểu phòng này, nhưng lần này Lộ Miêu lại không dám vào, đứng ở cửa bồn thần không chịu đi, Kiều Trạch trực tiếp túm lấy vai cô đẩy người vào phòng.Tiếng đóng cửa vang lên sau lưng tiếng nói phát ra từ trái tim Lộ Miêu.Kiều Trạch càng bình tĩnh, cô càng căng thẳng.Kiều Trạch thực sự khá là bình tĩnh, vỗ nhẹ lên vai cô: Đi tắm trước đi, rồi ngủ sớm chút.Bước vòng qua người cô đi vào phòng, ngồi xuống sofa, nhả nhả thư giãn ngồi đằng đó, tay trái tùy ý khoát lên lưng ghế, tay phải cầm điện thoại, nhìn có vẻ biếng nhác lại tùy tiện.Lộ Miêu thấp thỏm ở chỗ lối đi không chịu bước, cô sợ mới tắm được nửa thì anh xông vào.Anh đi trước đi, em chưa muốn tắm.

Kiều Trạch ngẩng đầu nhìn cô, gật một cái rồi đặt điện thoại xuống, nhắc người dậy.Lộ Miêu đang định thở phào, không ngờ lúc anh đi qua bên cạnh thì tay đặt lên vai cô, đột nhiên đẩy cô vào phòng tắm. Lộ Miêu sợ đến mức dùng sức giãy dụa, nhưng sức không mạnh bằng anh, vừa xoay người đi lại bị kéo trở về, Kiều Trạch trực tiếp ra tay cởi áo khoác cô ném ra ngoài, cô lại xoay người tính chạy nữa thì anh lập tức túm lấy cánh tay cô, đôi chân dài áp đến từng bước, trực tiếp đẩy cô dựa vào gạch men ốp trong phòng tắm, cúi đầu, nhìn cô từ trên xuống.Lộ Miêu căng thẳng áp sát vào vách tường gạch men lạnh lẽo sau lưng, cảnh giác nhìn anh: Em chỉ vì công việc, anh không thể trả thù riêng được.Kiều Trạch

gật đầu: Tinh thần làm việc quả động lòng người, nên khen thưởng mới phải.

Túm lấy cằm cô nâng lên, cúi đầu phủ xuống nặng nề, ngậm mút môi cô như trùng phạt, cọ sát với cô, Lộ Miêu nhanh chóng bị hôn đến mức hơi thở bất ổn, quần áo cũng bị kéo xộc xệch. Hơi thở Kiều Trạch cũng dần trở nên dồn dập, nhưng không tiến thêm bước nữa, hôn một lúc liền buông cô ra, gỡ lấy vòì hoa sen xuống, xối nước xuống đỉnh đầu cô. Vòì hoa sen trong khách sạn có áp suất lớn, dòng nước rất mạnh, cả người Lộ Miêu lập tức ướt sũng. Kiều Trạch đưa tay cởi áo cô, vừa nhàn nhạt nói: Nếu em đã lười tự mình ra tay, thì tôi giúp em tắm.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 94

Không dưới hai lần Lộ Miêu đã lột sạch, cô hoảng sợ vội vàng giơ tay kéo khăn tắm, nhưng sức lực và vóc dáng không phải là đối thủ của Kiều Trạch, khăn tắm vừa kéo xuống một bên liền bị Kiều Trạch giật đi, ném ra ngoài, rồi sau đó cúi đầu quan sát cô, màu mắt dần dần đậm hơn.

Lộ Miêu vừa cuống vừa giận: Anh xoay sang chỗ khác...Theo bản năng giơ tay lên che lại, toan xoay người, nhưng vừa đi được nửa vòng thì bả vai bị bóp chặt giữ lại. Kiều Trạch túm lấy vai cô kéo về, bóng mờ đổ xuống, còn chưa kịp phản ứng thì gáy được bàn tay dày rộng của anh vững vàng nâng lên, mặt bị bắt ngừng lên, môi anh áp xuống nặng nề, vôi hoa sen đã được gác về chỗ cũ, dòng nước phun xuống đỉnh đầu hai người.

Lộ Miêu bị nước dội có chút không thoải mái, muốn trốn nhưng Kiều Trạch lại giam chặt cô vào lòng, không cho cô nhúc nhích nửa phân, môi lưỡi dây dưa lúc nâu lúc sâu, dần trở nên kịch liệt, động tác của anh cũng trở nên mãnh liệt, đẩy cô dựa vào gạch men trong phòng tắm, tiếp tục quần lấy bờ môi đầu lưỡi cô, kéo chân cô nhấc cao, đùa vài lần, rồi người xông vào. Dòng nước ào ào gia tăng thêm cảm giác ái muội trong đây, Kiều Trạch lại mang theo mấy phần thích thú trừng phạt cô, chặt chẽ đè lấy cô, dùng phương thức chủ đạo tuyệt đối, động tác càng lúc càng mãnh liệt, vừa cử động vừa khàn giọng hỏi bên tai cô, liệu còn cảm thấy chưa đủ không, còn muốn anh dùng sức thêm nữa không...

Lộ Miếu nhanh chóng bật khóc, muốn chạy cũng không được, năn nỉ Kiều Trạch thì anh không để ý, anh quyết tâm bắt nạt cô, anh cực kỳ yêu đáng về khóc lóc khi bị anh ức hiếp này của cô, oan ức thẹn thùng lại phản kháng không ngừng, chỉ có thể hờn dỗi với anh. Đi ra khỏi phòng tắm, Lộ Miếu nằm lì trên giường không để ý đến Kiều Trạch, lúc anh dán lên lưng cô thì cũng không chịu quay đầu nhìn anh, khuỷu tay dùng sức đẩy anh ra: Anh ngủ trên sàn nhà, mau xuống sàn nhà ngủ đi. Mái tóc ướt sũng dính trên người. Kiều Trạch hơi trở mình, giắt lấy khăn khô lau tóc thay cô, động tác không nhanh không chậm, vừa lau vừa cụp mắt nhìn cô: Còn không thỏa mãn nữa không?

Lộ Miếu tức giận quay đầu nhìn anh: Anh cố ý. Kiều Trạch gật đầu: Lúc ăn cơm tôi chưa nói cho em biết sao? Thấy cô quả thật bị giày vò thế thảm, trong lòng dịu đi, cúi đầu hôn cô, dịu dàng nói: Có phải mệt lắm không? Lộ Miếu gật đầu như gà mổ thóc: Em cảm thấy anh hẳn phải nên kiềm chế lại. Tuổi này rồi đừng bạo mạng quá độ. Nói xong liền bị Kiều Trạch véo lấy: Còn muốn làm lần nữa không? Lộ Miếu không dám lên tiếng, lại không cam lòng, cúi đầu nói thầm: Cũng đâu phải cậu trai mười bảy mười tám tuổi chứ...

Kiều Trạch bị hai chữ cậu trai của cô chọc cười, véo lấy mặt mũi cô: Lời này sao nghe thế nào thấy ai oán thế? Lộ Miếu mím chặt môi không nói, cô nói gì anh cũng đều kéo đến vấn đề này được, rồi sau đó lại tìm lí do ăn cô. Lần này Kiều Trạch không đùa cô nữa, im lặng lau tóc tay cô, sau đó chống nửa tay lên giường treo bên trên cô, nhìn cô chăm chăm, cứ như nhìn chưa đủ vậy, ánh mắt dịu dàng phảng phất như chảy ra nước.

Lộ Miếu bị anh nhìn khiến tim đập nhanh hơn, mặt cũng từ từ đỏ lên, không chịu nổi ánh mắt dịu dàng triền miên này của anh, ho

nhẹ đẩy anh ra: Anh làm cái gì thế?Kiều Trạch cúi người, hôn nhẹ môi cô, khuỷu tay chống hai bên đầu cô, ngón tay nhẹ nhàng gạt tóc cô ra, nhìn thẳng vào mắt cô từ tốn nói: Miều ngọc, anh muốn để em rút lui.Lộ Miều sững sốt: Tại sao? Em làm không đủ tốt sao? Em làm rất khá. Kiều Trạch nheo mắt, Chỉ là anh...Anh dừng lại một lúc, cuối cùng nuốt lời vào lại, ôm cô lật người, để cô dựa vào trước ngực anh, rồi không nói thêm gì nữa.

Anh trầm tĩnh như thế ngược lại Lộ Miều không quen, nghiêng đầu nhìn anh: Sao thế? Có phải anh lo gì về em không? Em không sao mà.Bây giờ em mà rút lui ngược lại không tốt lắm. Lộ Miều nói, nhớ đến buổi tối giao dịch với Ngô Man Man, bèn chống người ngồi dậy, Đúng rồi, tối đó em với Ngô Man Man nói, nếu cuối cùng chứng minh được chúng ta trong sạch, em muốn Hoắc tổng phải đích thân xin lỗi em.Cô nhíu mày nhìn anh: Trước mắt Ngô Man Man và Thương Kỳ hoàn toàn tin tưởng chúng ta chứ?

Tôi chỉ quấy rối phán đoán của họ, nếu nói tuyệt đối tin tưởng thì không thể nào, chỉ có thể nói là tương đối tin tưởng, bọn chúng gấp gáp muốn kéo Hoàng Thường xuống, đây là cơ hội của chúng ta.Cho đến nay, bên Thương Kỳ và bên Hoàng Thường đang ở thế tương đối cân bằng, kìm hãm lẫn nhau, nên chắc chắn bên trong chúng hoạt động rất vững chãi, bây giờ điều chúng ta cần làm là phá vỡ thế cân bằng này, khuấy cho nước đục. Nội bộ chúng càng đấu kịch liệt, khả năng Hoắc tổng ra mặt là càng lớn.

Vậy anh cảm thấy... Lộ Miều nghiêng đầu nghĩ, Khả năng em gặp Hoắc tổng là bao nhiêu?Kiều Trạch: 50%.Lộ Miều gật đầu như có suy nghĩ, ngày hôm sau cùng Kiều Trạch về thành phố An, buổi chiều thì về công ty làm.Ngô Man Man thấy cô quay về thì có chút kinh ngạc, lúc gặp cô thì ngẩn người ra, rồi sau đó chào đón cô với

thần sắc khó xử, hỏi thăm tình hình thân thể cô. Phản ứng của Lộ Miêu có chút lạnh lùng: Cũng không chết được.

Rồi vòng qua người cô ta quay về văn phòng. Ngô Man Man đứng ở chỗ cũ không nhúc nhích, nhìn chằm chằm bóng lưng cô đánh giá một lúc, nhưng không đoán ra được ý của Lộ Miêu, có điều Thương Kỳ và Kiều Trạch vẫn tiếp tục hợp tác lần nữa, cô ta cũng không thể vì chuyện như thế mà lật mặt với Lộ Miêu được. Buổi tối đặc biệt tổ chức bữa tiệc, tự mình xin lỗi Lộ Miêu, Kiều Trạch cũng được mời đến.

Ngô Man Man cầm ly rượu hương cô xin lỗi nhưng Lộ Miêu không tiếp, chỉ vô tội nhìn Ngô Man Man: Chị Man, Hoắc tổng đâu? Rồi còn giả vờ tò mò ngẩng đầu nhìn xung quanh phòng bao: Hoắc tổng vẫn chưa đến sao? Kiều Trạch cũng đặt ly rượu xuống, chậm rãi dựa ra sau ghế, nhìn Ngô Man Man cười cười: Thì ra hôm nay Hoắc tổng cũng muốn đến đây à? Hoắc tổng... Ngô Man Man khó xử nhú mày, Hôm nay chỉ e là không tiện. Ân đường Lộ Miêu lập tức nhú lại: Nhưng chị Man à, không phải chị đã đồng ý với tôi, nói là Hoắc tổng sẽ đích thân xin lỗi tôi sao?

Đuôi mày Kiều Trạch nhướn lên, tầm mắt chậm rãi dừng trên mặt Ngô Man Man: Ồ, còn có việc này nữa à? Kiều Trạch hơi nghiêng người, nhìn Ngô Man Man: Cô Ngô, làm công việc này của chúng ta, chú ý nhất chính là danh tiếng. Bây giờ chúng tôi đây ma túy cũng chơi, bị hiểu nhầm bị tiếng oan, để xem còn muốn tiếp tục nữa hay không thì cũng phải gỡ cái oan này xuống, điều khác chúng tôi không yêu cầu, nhưng công khai xin lỗi thì vẫn phải có chứ nhỉ?

Nếu việc này cứ qua đi như thế, sau này cô bảo tôi sao sống yên được đây? Bị người ta đâm sau lưng, ngay cả người phụ nữ của

mình cũng không bảo vệ được, ngày ngày bị nghi ngờ là cảnh sát vô căn cứ. Tiếp tục như thế, tôi đây còn muốn làm ăn nữa không cơ chứ? Hơn nữa chuyện này có ảnh hưởng vô cùng không tốt. Nếu Hoắc tổng không xin lỗi công khai làm rõ, nếu việc này truyền ra ngoài, sau này người dưới trướng cô tùy tiện bị người ta xúi giục, có phải có thể đưa người của tôi đi, nghiêm hình bức cung không?

Tốc độ nói không nhanh, từ đầu đến cuối đều nhẹ nhàng, nhất thời Ngô Man Man cũng không biết nên phản bác thế nào, theo bản năng đưa mắt nhìn Thương Kỳ. Thương Kỳ ra hiệu cho cô ta. Cô ta cầm điện thoại lên đứng dậy: Để tôi hỏi Hoắc tổng chút, xem anh ấy có thể tranh thủ thời gian lại đây không. Đi ra ngoài gọi cuộc điện thoại, một lúc sau mặt mày hơi quay lại: Hoắc tổng nói lát nữa anh ấy sẽ lại đây. Lộ Miêu nhìn Kiều Trạch một cái. Sắc mặt Kiều Trạch trước sau vẫn bình tĩnh, không nhanh không chậm cầm ly rượu lên nhấp một chút: Vừa khéo, ngưỡng mộ đại danh của Hoắc tổng đã lâu, cuối cùng cũng có cơ hội gặp mặt. Nửa tiếng sau phòng bao vang lên tiếng gõ cửa.

Ngô Man Man đứng dậy mở cửa, Kiều Trạch cũng quay đầu mắt nhìn cửa, vừa lúc trông thấy Ngô Man Man đẩy cửa ra, xuyên qua khe cửa anh trông thấy một cậu thanh niên dáng cao, người gầy như bật ngòi dậy như phản xạ có điều kiện. Lộ Miêu vốn đang tính quay đầu nhìn người, lại bị động tác bất thành linh của anh dọa giật mình, bèn chú ý đến anh. Kiều Trạch vỗ vai cô, ném điện thoại cho cô: Giúp tôi gọi điện cho quản trị Thái, xem có thể cũng hẹn ông ấy đến đây một chuyến được không.... Lộ Miêu mù mờ nhận lấy điện thoại của anh, cân nhắc ý tứ trong câu này, quản trị Thái còn đang tạm giữ ở cục còn gì. Khi cô còn đang hoang mang thì Kiều Trạch đứng dậy đi ra ngoài, đứng trước cửa, thân hình cao lớn che đi khe

cửa, nhìn về phía cậu thanh niên kia. Anh đánh giá cậu ta thì cậu ta cũng bình tĩnh đánh giá anh, hai người đối mắt nhau.

Sắc mặt thản nhiên, người thanh niên dáng cao đó đặt điện thoại vào bên tai, ăo một tiếng, ra dấu tay với Ngô Man Man để cô ta quay về trước rồi người cầm di động xoay người nghe điện thoại. Ngô Man Man đứng bên hòa giải: Tổng giám đốc Kiều, ngại quá, Hoắc tổng của chúng tôi bình thường rất vội. Kiều Trạch cười cười: Không sao. Rồi cùng cô ta về lại phòng bao. Lộ Miêu không thấy người vào, ngạc nhiên quay đầu nhìn ra cửa; Hoắc tổng đâu? Ở ngoài nghe điện thoại.

Ngô Man Man cười nói, không một lúc lâu sau thì điện thoại vang lên, cô ta bắt máy, sắc mặt từ thoải mái trở nên khó xử, lúc đặt điện thoại xuống thì áy náy nhìn Lộ Miêu và Kiều Trạch: Tổng giám đốc Kiều, Lộ Miêu, thật là có lỗi, đột nhiên công ty xảy ra chút chuyện, Hoắc tổng phải vội về xử lí, có lẽ không đến được, đề hôm khác vậy.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 95

Kiều Trạch ra ngoài tìm người thanh niên đáng cao ấy.

Anh không rõ liệu cậu ta còn ở trong nhà hàng không, sau khi đóng cửa lại đưa mắt nhìn khắp nơi, xoay người đi vào nhà vệ sinh, tìm xung quanh đó rồi lại xoay người xuống lầu, dõi mắt ra bốn phía, rồi bước đi ra sau tòa nhà bên trái.

Phía sau bên trái là một con ngõ nhỏ hẹp, không có rạp quán gì, bây giờ lại là trời tối, con ngõ vừa sâu lại tối hun hút, không có bóng người.

Kiều Trạch đi vào sâu bên trong, người còn chưa đi hết thì một cánh tay bất chợt đặt lên cổ anh không tiếng động, có ý xiết lấy cổ anh từ phía sau. Nhưng Kiều Trạch phản ứng rất nhanh, cầm lấy cổ tay vặn lui một cái, vừa nhanh vừa mạnh, đồng thời dùng khuỷu tay đánh lui sau người, linh hoạt xoay người bẻ lấy cổ tay người kia, đè chặt cậu ta lên vách tường.

Chính là người thanh niên đáng cao vừa nãy đối mặt với anh ở cửa phòng bao, ngũ quan vì đau mà cau lại.

Kiều Trạch thoáng buông lỏng, nhìn cậu ta một lúc, bất chợt nói ra ba chữ: Lộ Tiểu Thành?

Người thanh niên đáng cao không có phản ứng gì với ba chữ đó, đứng thẳng lưng nhìn anh: Anh là Giang Hành? Người bên cạnh Hoàng Thường?

Trong mắt của cậu ta hơi có vẻ ngờ vực, Kiều Trạch cũng không để lộ bất kì vẻ mặt gì với lời nói đó, chỉ bình tĩnh nhìn cậu ta.

Cậu ta cũng rất bình tĩnh nhìn anh một hồi, chợt nói: Anh đừng đùa với cô ấy nữa.

Cô ấy là đại từ xưng hô không rõ ràng, thậm chí là nói nam hay nữ cũng mơ hồ, nhưng Kiều Trạch nhanh chóng cho là, cậu ta chỉ Lộ Miêu.

Cô ấy không thể qua lại với người nhớp nhúa như anh được. Cậu ta nói.

Kiều Trạch không rõ cậu ta hiểu được bao nhiêu về Lộ Miêu, và lập trường của cậu ta là như thế nào, nhưng tiền đề phải cam đoan rằng Lộ Miêu không bị bại lộ, anh bình tĩnh đáp lại: Cô ấy vốn đã không sạch sẽ rồi.

Một câu này đã chọc giận cậu ta, bỗng cậu ta như con thú nổi đóa, dùng sức giãy dụa muốn đánh anh: Anh khốn nạn lắm, nếu không phải anh kéo cô ấy xuống, sao cô ấy có thể biến thành như bây giờ chứ.

Anh với Hoàng Giai Ngâm vốn chẳng rõ ràng, anh còn đụng vào cô ấy làm gì.

Kiều Trạch chặn cậu ta lại, không trả lời câu hỏi của cậu ta, chỉ nói cho cậu ta biết: Cô ấy luôn tìm cậu.

Cậu ta im lặng, quay đầu sang một bên.

Lộ Tiểu Thành đã chết rồi.

Gạt tay Kiều Trạch ra, xoay người bỏ đi.

Đi chưa được hai bước liền dừng lại, lặng đi một thoáng, rồi quay đầu nhìn anh: Từ nhỏ đến lớn cô ấy sống không dễ dàng gì, xin anh thả cô ấy ra.

Yết hầu lên xuống, người lập tức xoay bước rời đi.

Lúc Kiều Trạch quay lại phòng bao thì bữa tiệc đã kết thúc, người kìm nén toàn bộ cảm xúc, không để người nào nhìn ra được vẻ khác thường, nhưng Lộ Miểu không thể nào không phát hiện được.

Trên đường về, Lộ Miểu nhin không được quay đầu hỏi anh: Vừa nãy ở cửa anh trông thấy ai thế? Là Hoắc tổng sao?

Kiều Trạch lắc đầu: Không biết.

Lộ Miểu nhìn thẳng mặt anh hai giây: Em cảm thấy anh có việc giấu em.

Vừa nãy không phải anh đi vệ sinh đúng không? Lộ Miểu liếc nhìn bàn tay anh đặt trên vô lăng, Trước đó anh rửa tay thường có thói quen xắn tay áo lên, nhưng cúc áo trên cổ tay anh vẫn còn gài như cũ.

Kiều Trạch: Rửa xong gài lại.

Lộ Miểu: Cổ tay tiếp xúc với da gọi là mặt A, còn mặt khác là B, bình thường anh có thói quen đều để cho mặt A gần nhau, nhưng hôm nay khi đến, cổ tay áo anh là A B nằm với nhau, bây giờ vẫn thế*. Với tính cách chặt chẽ cẩn thận lại chi li như anh, không thể nào cả hai lần đều như vậy được.

(*Cách dùng nút tròn cài khuy tay áo vest. Ý trước giờ Kiều Trạch ít khi cài khuy sau khi rửa tay.)

Còn nghiêng người kéo cổ tay áo ra cho anh xem.

Kiều Trạch đưa mắt nhìn tay áo, rồi quay đầu nhìn cô: Ánh mắt độc như thế, xem ra tôi phải giữ khoảng cách ba mét với toàn bộ đàn bà phụ nữ rồi.

Lộ Miểu vỗ vào người anh: Anh đừng nói lảng sang chuyện khác.

Kiều Trạch thở dài: Thật sự không biết. Chỉ ra ngoài gửi tin nhắn nhờ Thẩm Kiều điều tra giúp một người.

Lộ Miểu ờ một tiếng, không biết là đã nghe lọt hay không nghe được gì, cũng không còn dây dưa với đề tài này nữa, chỉ nghi ngờ hỏi anh: Hôm nay em xem ý của Ngô Man Man, hẳn cô ta cũng không biết ma túy bị đánh tráo, anh cảm thấy hẳn là ai làm?

Kiều Trạch: Tô Minh.

Nhưng không phải tôi đó anh ta ở với anh sao? Ấn đường Lộ Miểu nhú lại, Chuyện anh không tính đến, anh ta cũng không cách nào nghĩ tới, nếu anh ta đã sớm tính được thì anh đã không thể nào hốt hoảng xông vào rồi.

Kiều Trạch véo lấy má cô: Ai hốt hoảng chứ?

Lộ Miểu kéo tay anh xuống: Ôi thật là, anh đừng có nói sang chuyện khác chứ.

Lộ Miêu quay đầu nhìn cô, ánh mắt có phần bất đắc dĩ: Quả thật anh ta không tính đến, nhưng dù sao cũng phải chuẩn bị nhiều chút. Bản thân anh ta là người từng trải, suy xét cũng chu đáo hơn.

Lộ Miêu: Anh ta cũng từng hít ma túy à?

Kiều Trạch: Không.

Hai năm qua tuy Tô Minh luôn ở bên người Thương Kỳ, nhưng chỉ tiếp xúc với mấy cuộc làm ăn nghiêm túc, anh ta chỉ phụ trách hạng mục đầu tư, tiền vốn hay những chỗ khác anh ta cũng chưa từng chạm đến, Thương Kỳ với Ngô Man Man phòng bị nặng, lại là tâm phúc của Hoắc tổng, buôn bán ma túy đều dùng người của Hoắc tổng, không giống Hoàng Thường, tự mình bồi dưỡng thế lực riêng.

Tô Minh chỉ có thể bắt tay vào người xuất hiện bên cạnh Thương Kỳ mà tiến hành điều tra bối cảnh. Trước mắt mà nói thì đã nắm được thông tin của một số người trong mạng lưới buôn lậu ma túy của Hoắc tổng, nhưng vẫn chưa đến lúc thu lưới.

Chúng ta thiếu bằng chứng. Anh quay đầu sang nhìn cô, Hơn nữa anh ta cũng chưa có cơ hội gặp Hoắc tổng.

Chúng ta cần chính là một lưới tóm gọn, chứ không phải chặt đứt cánh tay.

Trước mắt có hai lối vào, một là Thương Kỳ Ngô Man Man, một là Hoàng Thường.

Bên Hoàng Thường vì chuyện của Cao Viễn hồi đầu năm, sau đó lại xảy ra sự cố của Trương Toàn, nếu lấy cách thức giống thế tiếp cận ông ta thì chỉ có chết, ông ta đã có phòng bị. Bên Thương Kỳ

Ngô Man Man, ần nấu như Tô Minh mà cũng không trôi chảy được, không đánh vào được trung tâm.

Thế nên chúng ta chỉ có thể lấy thân phận đối tác một lần nữa tiếp xúc. Kiều Trạch đưa mắt nhìn đèn đỏ đối diện, cho xe dừng lại, nhìn sang cô, Hiện tại chính là cơ hội chúng ta vẫn luôn chờ, là thời cơ hích hợp, lấy thân phận bây giờ một lần nữa về lại trong hội bọn chúng, vừa vặn trước kia tôi phải dưỡng thương, bên chúng ta cũng không tìm được công ty nào giống Sách Phi, nên cả vụ án này trừ Tô Minh với Trương Toàn coi như thông thả tiến hành ra thì gần như đều nằm trong trạng thái ngưng trệ.

Có nhiều thứ có khi nói thật cũng không chuẩn. Cho em tham gia vào, là vì trong lần diễn tập truy bắt ma túy em bắt được hai kẻ kia, lại từ chỗ Châu Kỳ đụng đến bên chị Nghê, nếu không nhất thời bên tôi cũng không tìm được công ty nào thích hợp để che giấu như Sách Phi, tất cả đều vừa khớp, nên bọn tôi mới bày bố cục từ chỗ Sách Phi, bây giờ mọi thứ vừa khéo, thiên thời địa lợi nhân hòa, ba điều kiện đều có đủ, nên chúng ta chỉ có thể thắng, không thể thua.

Bước tiếp theo, chính là chuyện tối qua tôi nói với em, chúng ta phải phá vỡ thế cân bằng giữa Thương Kỳ và Hoàng Thường, buộc Hoắc tổng ra mặt.

Nên mục tiêu tiếp theo của chúng ta, là Hoàng Thường.

Và cả Hoàng Giai Ngâm.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 96

Chuyện Hoàng Giai Ngâm giả cảnh sát điều động. dù Kiều Trạch đoán là cô ta, nhưng cũng không có bằng chứng.

Ngày đó Thẩm Ngộ bắt người, kết quả thẩm vấn chỉ quy đến người dưới tay Hoàng Thường, nhưng không có bằng chứng trực tiếp chứ minh là do Hoàng Giai Ngâm gây ra.

Tất cả động cơ cùng những điểm đáng ngờ đều hướng về Hoàng Giai Ngâm, nhưng không có bằng chứng, ngay cả Thương Kỳ và Ngô Man Man cũng không chỉ rõ cô ta ra được, thậm chí vì kiêng kỵ thế lực nhà họ Hoàng, Ngô Man Man còn không có sức để hít thở với những lời chỉ trích liên tiếp của Hoàng Giai Ngâm.

Sau chuyện xảy ra hôm đó, Hoàng Giai Ngâm tự mình đến tìm Ngô Man Man hỏi tình hình Lộ Miểu, lúc ấy Thương Kỳ vẫn còn đang bị giam, vì Kiều Trạch cầm súng xông vào nên Ngô Man Man cũng đại khái hiểu được bọn họ đã bị Hoàng Giai Ngâm bẫy, vừa khéo hôm sau báo chí cũng đăng tin hội sở Vị Mã Hà bị cảnh sát giả tập kích dẫn đến bắn nhau, càng thêm chứng thực suy đoán của cô ta, nhưng cô ta không dám chất vấn thẳng liệu có phải do Hoàng Giai Ngâm sắp xếp hay không, đối mặt với câu hỏi dò tình hình Lộ Miểu, cô ta cũng chỉ nói bóng nói gió hỏi Hoàng Giai Ngâm rốt cuộc sao lại thế này, Hoàng Giai Ngâm cũng không trả lời lại ngay, cô ta chỉ cần biết chính xác Lộ Miểu hít ma túy là đủ rồi, là ma túy đá có độ tinh khiết cao.

Cô ta không trả lời thẳng mặt, Ngô Man Man cũng không truy hỏi thêm nữa, chỉ cần cô ta còn một ngày muốn nịnh bợ Hoàng Giai Ngâm thì cô ta không thể nào truy hỏi rõ ràng được, cho dù trong lòng còn nghi ngờ đi chăng nữa. Thẳng đến ngày thứ ba Kiều Trạch tìm Thương Kỳ chất vấn, lòng ngờ vực của Ngô Man Man Thương Kỳ mới hoàn toàn được minh chứng, Hoàng Giai Ngâm chính là muốn mượn tay bọn họ đặt bẫy, để trừ sạch Lộ Miêu đến triệt để.

Cô ta sẽ không tìm người đâm một dao vào Lộ Miêu, mà mượn ma túy để không chế cô, so với giết thì càng hả giận hơn.

Ngô Man Man tức giận trước sự lợi dụng của cô ta, chỉ là tình hình khá phức tạp, dù trong lòng có oán giận, nhưng khi đối mặt với Hoàng Giai Ngâm thì vẫn nhún nhường hèn mọn mà lấy lòng,

Sau khi Hoàng Giai Ngâm xác định quả thật Lộ Miêu hít ma túy thì biến mất mấy ngày, khi xuất hiện lại thì ở công ty Kiều Trạch, chính là Sách Phi hiện nay của anh.

Mặc dù Sách Phi là tập đoàn hữu danh vô thực, nhưng cũng chỉ là nhưng dù sao cũng là nhà máy da cơ sở nhỏ, địa chỉ công ty ở vùng ngoại ô, thuê một khu nhà máy hai tầng, từ phía chị Nghê mà lần ra nhà máy chế tạo ma túy này, toàn bộ người trong đó đã bị cảnh sát không chế, đổi lại thành người của Kiều Trạch, chính là Chu Kỳ và Đường Viễn.

Hoàng Giai Ngâm trực tiếp tìm đến đây, người chặn trước cửa nhà máy, khiến Đường Viễn phải dẫn cô ta vào văn phòng Kiều Trạch.

Kiều Trạch đang bận việc trong văn phòng, Hoàng Giai Ngâm đứng dựa vào cửa gỗ mấy tiếng rồi trực tiếp đẩy cửa đi vào, đuổi những người khác trong phòng ra, đóng cửa lại.

Chân cô ta đang từng chút hồi phục dần, Kiêu Trạch để ý bên chân hơi khập khiễng giờ đã từ từ trở nên bình thường.

Có chuyện gì sao? Anh đứng lên, nhìn cô ta hỏi.

Hoàng Giai Ngâm rất đẹp, đẹp đến mức bốn phía tỏa rực rỡ, dáng người cao gầy, cuộc sống giàu sang từ nhỏ cũng để cô ta có đủ khí thế mạnh mẽ, nhưng lại không đến độ sắc bén thông minh lạnh lợi quá mức, hơn nữa vào lúc đối mặt với anh, hàng mi chớp chớp khiến cả gương mặt trở nên đầm thắm.

Không có chuyện gì, chỉ tới thăm anh chút thôi. Hoàng Giai Ngâm cười đáp lại, đi đến trước bàn làm việc Kiêu Trạch liền dừng lại, giống như trước đây lúc anh vẫn còn ở cạnh Hoàng Thường, khuỷu tay chống xuống mặt bàn, nghiêng người nhìn anh: Tôi có rảnh không, cùng ăn bữa cơm.

Kiều Trạch đẩy laptop trước mặt sang một bên, người dựa ngả lui sau ghế, hai tay chậm rãi vòng trước ngực, nghiêng đầu nhìn cô ta: Nếu như ăn tối với bố cô, tôi rất vui được tiếp. Nhưng nếu là cô thì...

Anh mỉm cười: Xin lỗi, không có hứng.

Giống quá khứ của một năm trước, anh luôn luôn từ chối cô ta như thế, dáng vẻ lại có chút lạnh lùng hư hỏng của du côn, mà Hoàng Giai Ngâm thì vô cùng yêu dáng vẻ vô lại hư hỏng thờ ơ với mình này của anh. Cô ta nghĩ chuyện anh cứu cô t ít nhất cũng có

thể khiến thái độ của anh đối với cô ta có thay đổi, nhưng nếu thật sự đã thay đổi thì cô ta lại lo rằng Giang Hành như thế không còn là Giang Hành mà cô ta yêu.

Nên khi gặp lại Kiều Trạch thì Hoàng Giai Ngâm luôn mâu thuẫn, vui vì anh vẫn còn là Giang Hành mà cô ta yêu, nhưng lại không cam lòng trước sự thờ ơ của anh.

Lời của anh đâm vào lòng cô ta đến xót xa, lại cố chấp mỉm cười, từ từ cúi người xuống gần anh: Giang Hành, anh vẫn chẳng thay đổi chút nào.

Một chút lương tâm anh cũng không có sao?

Kiều Trạch đẩy ghế dựa lùi về sau: Có thể là người dưới tay bố cô gây chuyện đến mức gió nước nổi lên, cô có thể mong đợi anh ta có lương tâm sao?

Ngảng đầu quát to với bên ngoài: Bánh Trôi, tiễn khách.

Đường Viễn đẩy cửa đi vào: Cô Hoàng, mời.

Hoàng Giai Ngâm đứng lên nhưng không đi, chỉ nhìn Kiều Trạch bất động.

Kiều Trạch ra dấu mắt với Đường Viễn, Đường Viễn đóng cửa lui ra ngoài.

Rốt cuộc Hoàng Giai Ngâm cũng mở miệng: Vậy anh với cô em họ Lộ kia có lương tâm sao? Nghe Man Man nói, ngày đó anh còn vì cô ta mà cầm súng xông vào.

Kiều Trạch đứng lên, nghiêng người nhìn cô ta.

Có người muốn đẩy tôi vào chỗ chết, tôi còn phải như con rùa rút cổ để mặc cô ta nhào nặn sao? Kiều Trạch nhìn vào mắt cô chậm rãi nói, Cô Hoàng à, đứng trước mặt cô bây giờ đã không phải là Giang Hành của một năm trước nữa. Những thứ nên đòi lại, tôi sẽ lấy bằng được cả vốn lẫn lời.

Hoàng Giai Ngâm im lặng nhìn anh: Lộ Miêu đã tàn rồi.

Kiều Trạch: Dù cô ấy có tàn, thì vẫn còn nhiều cô em trẻ trung xinh đẹp khác.

Hoàng Giai Ngâm: Trước kia anh không như thế. Dù anh lạnh lùng với cô ta, nhưng không quan tâm đến tình dục.

Kiều Trạch: Đây là điểm khác nhau giữa làm chó cho người khác với tự mình làm chủ, rất cảm ơn bố cô.

Nếu không có ông ta, tôi còn không có cơ hội thoát chết gặp được quản trị Thái đầu. Kiều Trạch cười lạnh lùng với cô ta, Đúng rồi, quản trị Hoàng có ở nhà đấy chứ? Vẫn chưa có cơ hội đến quý phủ viếng thăm.

Hoàng Giai Ngâm: Ông ấy ở nhà.

Kiều Trạch gật đầu, hét với Đường Viễn ở ngoài phòng: Bánh Trôi, giúp tôi chuẩn bị một phần quá, lát nữa tôi muốn đến nhà cô Hoàng thăm hỏi quản trị Hoàng.

Đường Viễn ở ngoài đáp một tiếng, tuy ngoài miệng trông có vẻ thoải mái, nhưng trong lòng lại bắt đầu lo lắng.

Kiều Trạch vốn tìm được cơ hội thoát thân dưới tay Hoàng Thường, bây giờ anh muốn tự mình đến gặp Hoàng Thường, nếu

vẫn là Kiều Trạch khỏe mạnh lúc trước thì anh ta cũng không cần lo lắng, nhưng giờ thính lực của anh chưa khôi phục hoàn toàn, cạm bẫy ở nhà họ Hoàng lại đầy rẫy, anh ta có phần không yên tâm, nhìn Chu Kỳ ngồi đối diện, hỏi xin ý của cô ấy.

Chu Kỳ dùng khẩu ngữ trả lời lại anh ta hai chữ: Lộ Miểu.

Từ lúc Lộ Miểu được chính thức giới thiệu, bọn họ đã biết Kiều Trạch có thể nghe thấy tiếng của Lộ Miểu, đây cũng là nguyên nhân chính mà ban đầu Kiều Trạch dùng Lộ Miểu, bây giờ tuy cô được bố trí bên người Thương Kỳ Ngô Man Man, nhưng cô có ảnh hưởng quan trọng nhất, vào thời khắc then chốt vẫn phải giúp Kiều Trạch không chế ứng đối với những việc đột phát mà Kiều Trạch không thể đáp lời kịp được.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 97

Đường Viễn nhanh chóng liên lạc với Lộ Miểu, từ khi Thương Kỳ đồng ý liên minh với Kiều Trạch, người bên Kiều Trạch cũng không phải lén lút liên lạc với cô nữa, trực tiếp gọi điện đến.

Trong điện thoại, Đường Viễn uyển chuyển nói cho Lộ Miểu biết bây giờ Hoàng Giai Ngâm đang ở tại văn phòng Kiều Trạch, chiều nay Kiều Trạch sẽ đến nhà họ Hoàng với Hoàng Giai Ngâm.

Nói không rõ ràng rất dễ khiến người ta hiểu lầm, quả thật Lộ Miểu nhất thời không phản ứng kịp: Sanh anh ấy vẫn ở với Hoàng Giai Ngâm?

Đường Viễn thấy lời này nghe thế nào cũng như đang ghen, lập tức nổi ý muốn trêu cô, bèn nghiêm túc trả lời: Đàn ông đều thế, ăn trong bát nhìn trong nồi, hay em ghé qua đây nhìn chút xem?

Lộ Miểu không thích nghe những lời này, nhin không được phản bác lại: Anh ấy còn lâu mới như thế.

Đường Viễn bị cô chọc cười: Em yên tâm về tổng giám đốc Kiều của chúng ta lắm à?

Lộ Miểu còn thật sự ừ đáp lại.

Đường Viễn ghen lời, thấy Lộ Miểu không định nói tiếp, nhin không được hỏi: Em không định đến à?

Lộ Miểu: Đến đó làm gì?

Đường Viễn: ...

Anh khéo léo nhắc cô một câu: Tổng giám đốc Kiều muốn đến nhà họ Hoàng, nhưng tại anh ấy...

Lộ Miểu lập tức rõ ràng ám chỉ của Đường Viễn, lập tức hơi khó xử, gần đây thấy Kiều Trạch ở bên chỗ Thương Kỳ Ngô Man Man trò chuyện suôn sẻ quá, khiến cô quên mất tại anh có vấn đề.

Lát nữa tôi sẽ đến.

Dặn dò Đường Viễn vài câu, Lộ Miểu tắt máy, xin Tô Minh cho nghỉ rồi rời đi.

Hoàng Giai Ngâm vẫn còn ở Sách Phi, nhưng người đã bị Kiều Trạch đuổi ra khỏi văn phòng, đang vô cùng buồn chán ngồi ở khu tiếp khách đợi anh tan làm.

Khu tiếp khách nằm một góc trong nơi làm việc, Lộ Miểu vừa bước vào liền trông thấy Hoàng Giai Ngâm thả người tựa vào rìa sofa, cúi đầu nghịch điện thoại, có lẽ đang chơi game.

Nghe thấy tiếng đẩy cửa thì cô ta ngẩng đầu lên nhìn, sau đó trông thấy Lộ Miểu, sững sốt hai giây rồi cười nhạt với Lộ Miểu: Miểu Miểu, sao em cũng đến đây?

Cất điện thoại, đứng lên.

Trong tay Lộ Miểu cầm một túi hồ sơ, tay chỉ vào văn phòng Kiều Trạch: Đưa tài liệu cho tổng giám đốc Kiều.

Hoàng Giai Ngâm gật đầu, hất cằm chỉ vào văn phòng Kiều Trạch: Anh ấy ở trong đó.

Lộ Miêu cũng đáp lại bằng nụ cười ngại ngùng với cô ta: Vâng, cảm ơn.

Bước đến gõ cửa, một tiếng mời vào trâm thắp truyền đến, Lộ Miêu đẩy cửa ra, gọi anh một tiếng: Tổng giám đốc Kiều.

Bao nhiêu chú ý Kiều Trạch đều đặt lên máy tính, nghe thấy tiếng thì bỗng chốc ngẩng đầu lên, trông thấy Lộ Miêu đứng ở cửa thì mắt lóe sáng lên, nhìn ra sau cô.

Lộ Miêu đóng cửa.

Kiều Trạch: Khóa trái lại.

Lộ Miêu: ...

Kiều Trạch đứng lên, dáng người cao lớn bước về phía cô.

Đi đến gần thì duỗi tay ra kéo cô vào lòng, cúi đầu khẽ cọ lên đầu cô, thấp giọng hỏi: Sao em cũng đến?

Cơ thể Lộ Miêu bị luồng nhiệt nóng mà anh mang đến bao lấy, hai má nóng bừng, đây là lần đầu tiên cô chủ động đến tìm anh, nên cũng có chút thẹn thùng đỏ mặt.

Bánh Trôi bảo em đến. Cô dịu giọng đáp lại.

Kiều Trạch cúi đầu nhìn cô, tay vuốt ve mái tóc dài, cúi đầu định hôn nhưng Lộ Miêu lại thoáng né đi, nói mất tự nhiên: Hoàng Giai Ngâm còn ở bên ngoài mà.

Không phải bảo em khóa cửa rồi sao?

Dứt lời, đôi môi ngậm lấy cánh môi cô, một tay vòng ra sau lưng cô, dùng ở trên tay cầm, khóa trái cửa.

Lộ Miêu chỉ cao đến vai anh, vóc người lại nhỏ nhắn, bị anh ôm vào ngực hôn, hoàn toàn không còn đường từ chối, ưu thế thể hình vào lúc này đủ để anh làm chủ và chiếm hữu, cô cũng không muốn cự tuyệt, môi lưỡi dây dưa dần dần sa vào, thiếu chút nữa đã không kiểm soát được, cũng may Kiều Trạch là người lúc nào cũng có thể giữ vững lí trí, hôn một lúc liền buông cô ra, nhưng trán vẫn tựa vào trán cô, hơi thở bình ổn đã trở nên rối loạn.

Môi Lộ Miêu bị anh hôn đến sưng, cô dùng tay khẽ lau đi, thấp giọng oán trách: Lát nữa còn gặp người ta.

Hai người chưa từng có hành vi thân mật nào như này ngoài nhà hay khách sạn, có phần vì xung quanh lạ lẫm, mà văn phòng lại là nơi nghiêm túc, hai người như thế khiến cô cảm giác như đang vụng trộm, rồi lại cảm thấy thân mật ngọt ngào đến lạ, hơn nữa lúc này Kiều Trạch còn đang mặc áo sơ mi đen dày đặc mùi cấm dục.

Văn phòng anh khá ấm, trên người mặc áo sơ mi đen phối với quần tây đen, vạt áo sơ mi đều kéo ra ngoài thắt lưng, làm nổi bật dáng người cao ráo, áo sơ mi bó sát cơ ngực săn chắc căng cứng, thấp thoáng lộ ra bắp thịt cân đối, nhưng không đến mức căng chặt mà chính là toát lên cảm giác rắn chắc. Trước ngực cởi hai cúc áo, để phanh vòm ngực, vì góc độ và khoảng cách của cô mà loáng thoáng có thể trông thấy làn da màu lúa mạch của anh, cả trang phục lẫn khí chất, không cái nào là không ngập tràn mùi vị cấm dục.

Hai má Lộ Miêu càng đỏ hơn, không dám dựa gần anh quá, khẽ đẩy anh ra, muốn lùi đến khoảng cách an toàn.

Kiều Trạch không cho, hai tay như cũ ôm chặt lấy vòng eo mảnh khảnh của cô, vừa sửa tóc giúp cô vừa thấp giọng hỏi: Bánh Trôi bảo em đến làm gì?

Anh ấy nói Hoàng Giai Ngâm ở văn phòng của anh, lát nữa anh với cô ta đến nhà họ Hoàng.

Kiều Trạch nhướn mày cười nói: Nên đặc biệt đến đây giám sát tôi?

Lời này để Lộ Miểu có chút an ủi, sự thật chứng minh, những lời trên chỉ là nói dối, cách nghĩ của Kiều Trạch và cô đều như nhau.

Cô đẩy anh ra: Còn lâu. Em chỉ lo cho tai anh.

Không đẩy được, nhịn không được nói khê: Anh lùi ra sau chút đi. Em chảy máu mũi mất.

Kiều Trạch: ...

Lộ Miểu nhân lúc anh còn ngây người đẩy anh ra, hít hà lấy không khí lạnh, lúc này đại não mới thoáng tỉnh táo lại.

Kiều Trạch cũng không cố chấp kéo cô vào lòng nữa, xoay người ngồi xuống sô pha, lười biếng dựa ra sau, một tay khoát lên lưng ghế, hai chân vắt chéo, nghiêng đầu nhìn cô: Vừa nãy em gõ cửa, anh bảo 'mời vào'.

Vì tư thế ngồi của anh mà áo sơ mi dần ra dán lên lồng ngực, trước ngực còn cời hai cúc áo... Ừm, nhìn vẫn là vẻ cấm dục đầy yêu nghiệt.

Lộ Miêu mất tự nhiên dời mắt sang chỗ khác, nhất thời cũng không để ý đến mâu thuẫn trong lời của anh.

Kiều Trạch cúi đầu nhìn mình, trong con ngươi đen xẹt qua một tia rõ ràng, bèn ngoắc tay với cô: Em đến đây.

Lộ Miêu đi tới chẳng nghi ngờ gì, vừa đến trước mặt anh thì bất thành lình bị anh kéo ngã ngồi vào trong ngực, Lộ Miêu luống cuống muốn đứng lên nhưng lại bị Kiều Trạch giữ lấy eo, nghiêng đầu chăm chú nhìn mặt cô: Đang nghĩ lung tung gì thế? Lộ Miêu đầu có: Làm gì có.

Kiều Trạch: Vừa nãy anh nói gì?

Lộ Miêu: ...

Kiều Trạch vuốt tóc cô: Còn nói không có à.

Giúp cô ngồi thẳng lưng lên, lúc này mới bình tĩnh nói: Lộ Miêu, tôi nhớ là tôi đã nói với em là thính lực của tôi đang dần khôi phục không?

Lộ Miêu gật đầu, anh có nói qua, nhưng lúc ấy cô không yên về anh, chỉ cho là anh đang vỗ về mình.

Quả thật thính lực của anh đang dần được hồi phục rồi. Kiều Trạch chỉ vào tai mình, Chỉ là nghe không rõ lắm, nhưng có thể lờ mờ nghe thấy tiếng, hơn nữa ngày lại ngày cũng dần khá hơn.

Lộ Miêu ngạc nhiên: Bắt đầu từ lúc nào?

Cụ thể thì anh cũng không rõ, nói chung là sau khi quen em ấy, gần đây đều từ từ nắm bắt được những âm thanh khác nhau rồi.

Từ bệnh án mà nói, hẳn nó đã hoàn toàn khỏi rồi, nhưng có thể nguyên nhân tâm lí hay những thứ khác chúng ta không giải thích được, mà cần quá trình tự điều trị thích ứng từ từ, nhưng cuối cùng cũng khỏi hẳn.

Kiều Trạch nói thêm: Bác sĩ chính của tôi nói thế, hiện tại ông ấy cũng không tìm được giải thích nào hợp lí khoa học cả.

Lộ Miểu đâu quan tâm gì đến giải thích khoa học hay không khoa học chứ, thính lực của anh có thể hồi phục đã là niềm vui lớn nhất rồi.

Cô còn chưa kịp thể hiện vui mừng gì thì câu nói tiếp theo của Kiều Trạch đã làm cô ử rũ: Nên em không cần lo cho tôi, chỉ cần tại tôi nắm bắt được chút âm thanh thì chỉ số nguy hiểm cũng giảm xuống rất nhiều.

Tôi không hi vọng em theo tôi đến nhà họ Hoàng.

Em không muốn. Lộ Miểu vẫn không yên tâm về anh, Có thể nghe được chút so với nghe được hoàn toàn thì vẫn khác nhau.

Lúc này ngoài cửa vang lên tiếng gõ, giọng nói lãnh lút của Hoàng Giai Ngâm cũng truyền đến; Giang Hành, bọn anh nói xong chưa, em vào được không?

Lộ Miểu nhìn sang Kiều Trạch, dùng khẩu ngữ hỏi anh: Anh có nghe thấy cô ta nói gì không?

Lộ Miểu nhìn cô bất động, nưng ánh mắt anh đã nói lên đáp án cô muốn, anh không nghe rõ.

Hoàng Giai Ngâm đang vặn tay cầm ngoài cửa, Lộ Miêu thấy nắm đấm xoay tròn, nhưng vì bị khóa trái nên không mở được.

Kiều Trạch quay đầu nhìn ra cửa sổ, để cô ngồi xuống một bên xong mới đứng dậy, đang định đi mở cửa thì đột nhiên Lộ Miêu kéo áo anh lại, tay chỉ lên trên: Cúc áo.

Kiều Trạch nhìn cô một cái, Lộ Miêu bị nhìn mà hai má đỏ bừng, ho khẽ một tiếng, quay đầu đi.

Bất chợt Kiều Trạch cúi người hôn lên má cô: Trong đầu toàn nghĩ mấy chuyện tuyệt vời.

Lộ Miêu cúi đầu phản bác: Còn lâu.

Khóe môi Kiều Trạch cong cong, đưa tay lên từ từ gài lại cúc áo, lúc này mới đi đến mở cửa.

Hoàng Giai Ngâm đứng ở cửa, nhìn anh rồi lại nhìn Lộ Miêu ở trong phòng: Hai người làm gì trong đó thế, sao phải khóa trái cửa, còn lâu như thế mới mở?

Lộ Miêu nghiêm túc ngồi trên sofa, lật giở tài liệu trong tay.

Kiều Trạch vặn vào tay cầm, bình tĩnh nhìn cô ta: Có chuyện gì à?

Hoàng Giai Ngâm giọng đồng hồ lên để anh nhìn giờ: Không phải nói muốn đến nhà em à? Đi thôi.

Kiều Trạch buông tay ra, quay đầu nhìn Lộ Miêu: Tôi với cô Hoàng phải đi thăm quản trị Hoàng, em không còn việc gì nữa thì về trước đi.

Lộ Miếu đặt tài liệu xuống, ngõ ngang nhìn anh: Không phải nói để em đi với anh sao?'

Lại nghiêng đầu nhìn Hoàng Giai Ngâm đứng đằng sau: Chị Giai Ngâm, lần trước mạo muội xông vào nhà chị, còn dọa chó của chị nữa, trong lòng em vẫn luôn không yên, muốn tìm cơ hội đích thân đến xin lỗi, hôm nay may mắn có chút thời gian, hôm khác không bằng ngày nay.

Kiều Trạch nhìn cô bất động, mắt đen thâm trầm, mơ hồ mang theo cảnh cáo.

Lộ Miếu giả vờ như không thấy, vẫn khiêm tốn áy náy nhìn Hoàng Giai Ngâm.

Hoàng Giai Ngâm rất vui vẻ gật đầu: Xin lỗi gì chứ, người có lỗi mới là chị. Nếu mọi người khó lắm mới rảnh rỗi thì cùng đi thôi.

Tay rất tự nhiên vòng lấy cánh tay Kiều Trạch: Đi thôi.

Kiều Trạch rút tay về, xoay người dọn dẹp bàn.

Xuống lầu đi đến xe Kiều Trạch, Hoàng Giai Ngâm rất tự nhiên mở cửa ghế phụ ra, ngồi vào.

Kiều Trạch đưa mắt nhìn Đường Viễn bên cạnh: Bánh Trôi, cậu lái xe đi.

Rồi mở cửa sau ra, đẩy Lộ Miếu vào, rồi mình cũng cúi người ngồi xuống.

Trước đây Hoàng Giai Ngâm theo đuổi Kiều Trạch thì anh vẫn lạnh lùng như thế, từ chối không lưu tình chút nào, nhưng khi ấy

vẫn khách khí có phần, không như bây giờ, nhiều hơn một phần liều lĩnh kiêu ngạo.

Hoàng Giai Ngâm sớm đã quen với sự cự tuyệt thản nhiên này của anh, trước đây càng bị từ chối, tuy lòng khó chịu, nhưng cũng càng muốn chinh phục Kiều Trạch hơn. Nhưng bây giờ có lẽ vì có Lộ Miêu ở đây, nên khó chịu trong lòng còn mang theo vài phần không cam lòng và tàn nhẫn, ánh mắt lập tức lạnh đi.

Kiều Trạch nhìn cô ta dần dần lạnh mặt trong gương chiếu hậu, rồi nhìn Đường Viễn một cái: Lái xe.

Sau chuyện Lộ Miêu bị ép hít ma túy, Kiều Trạch đã hiểu ra, bất kể anh thích Lộ Miêu là tốt hay xấu, chỉ cần Lộ Miêu là người phụ nữ của anh thì cô chính là bia ngắm của Hoàng Giai Ngâm.

Nên anh cũng không cần tiếp tục cố ý nguy tạo gì trước mặt Hoàng Giai Ngâm nữa.

Sau nửa tiếng xe chạy băng băng, rất nhanh đã dừng lại trước biệt thự nhà họ Hoàng.

Dọc đường lặng im nghĩ suy đã qua, sau khi xuống xe thì lúc Hoàng Giai Ngâm đối mặt với Lộ Miêu đã khôi phục lại vẻ khách khí ngày thường nên có.

Trong sân có nuôi chó ngao Tây Tạng, khá thích bắt nạt người lạ, mấy người dừng đi lung tung. Dặn dò xong, Hoàng Giai Ngâm mở ổ khóa, dẫn đầu đi vào trong vườn.

Lộ Miêu và Kiều Trạch đi song song sau Hoàng Giai Ngâm.

Hai người không cố ý giữ khoảng cách, nhưng cũng không cố ý thân mật, chỉ là một khoảng cách rất bình thường, theo bước Hoàng Giai Ngâm đi vào sâu trong sân.

Có lẽ vì có Hoàng Giai Ngâm là chủ ở đó nên tính cảnh giác với chó ngao dần thấp xuống, thậm chí quên mất sự tồn tại của nó, im lặng dọc đường đi cạnh Kiều Trạch, cũng không chú ý xung quanh mình. Không ngờ vừa đi qua một ngã rẽ, đột nhiên một tiếng chó sủa lên, một góc trái đằng trường xông ra một bóng đen, giờ nhanh múa vuốt lao thẳng về phía Lộ Miểu, vừa nhanh vừa hung hãn.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 98

Con chó ngao xuất hiện quá mức bất ngờ, tấn công lại dữ dội, chỗ thiếu sót trong đối phó với nguy hiểm đã khiến Lộ Miểu không thể nào kịp phản ứng lại ngay được, mà cũng không kịp phản ứng, chỉ có thể ngậy người nhìn hai móng vuốt sắc bén lao thẳng đến trước mặt cô.

Kiều Trạch biến sắc, tay nhanh chóng sượt qua má trái của cô, dùng tốc độ cực nhanh đè cô vào lòng, đồng thời xoay người lại, đè vai cô mượn lực một cước đá lên, một cú đá xoáy thẳng ra phía sau, trúng mạnh vào lồng ngực con chó ngao Tây Tạng kia, nó bị đá bay gào lên, rầm một tiếng ngã sầm ra đất.

Anh cũng không kịp xem con chó ngã xuống thế nào, vội vàng nắm lấy bả vai Lộ Miểu đẩy lùi ra sau nửa bước, cúi đầu nhìn cô, vừa kiểm tra vừa gấp gáp hỏi: Có bị cào trúng không?

Lộ Miểu lắc đầu: Em không sao...

Nhưng cả người vẫn chưa định hồn lại.

Kiều Trạch cũng thế, thấy cô không sao thì nhẹ nhàng thở ra, cũng không kiềm chế được, đôi tay dài vươn ra trực tiếp ôm chặt cô vào lòng.

Lập tức ánh mắt Hoàng Giai Ngâm lạnh hắt đi, xoay người quát một tiếng với con chó ở trong: A Bảo!

Chú chó ngao oảng một tiếng, lùi về sau hai bước.

Tay Kiều Trạch đặt trên vai Lộ Miêu, lạnh mặt nhìn Hoàng Giai Ngâm: Cô Hoàng có ý gì đây? Đây là cách các người tiếp khách sao?

Hoàng Giai Ngâm cũng không còn tâm tình đối phó với anh: Nhà tôi ra sao anh còn không rõ ư? Anh đã đến, cô ta cũng đã đến rồi, không biết trong sân nuôi chó à, không phải nên tự cảnh giác đi sao?

Thấy con chó ngao yếu ớt thoáng bước đến bên chân, trong lòng phiền loạn, trực tiếp đá một cú: Cút sang một bên.

Hít một hơi sâu, cuối cùng cũng đè xuống được cơn giận, lấy gương mặt tươi cười xin lỗi Lộ Miêu: Miêu Miêu, có lỗi với em quá, là do chị không nhốt nó kĩ, bình thường nó sợ người lạ, thấy người lạ xâm phạm lãnh địa sẽ công kích theo bản năng.

Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn cô ta, thuận lời bắc thang cho cô ta xuống: Không sao, là do em không để ý.

Kiều Trạch liếc mắt nhìn con chó ngoan ngoãn đứng cạnh chân cô ta không nhúc nhích: Cô Hoàng, tuy nói chó dữ đã thương người khác, thông thường sẽ chịu trách nhiệm dân sự, đền tiền là qua chuyện, huống gì chúng tôi còn thuộc kiểu xâm phạm lãnh địa, dựa vào lời ngoài ý muốn đó hình như cũng có lý. Nhưng có nhiều chuyện, trong lòng mọi người đều sáng tỏ, cô cũng biết tôi hận nhất là người khác giở trò ngay dưới mắt tôi.

Ngữ khí của anh trước sau vẫn bình tĩnh như một, nhưng Lộ Miêu vẫn nghe ra cảnh cáo trong lời của anh, mắt thấy không khí sắp đông cứng, bèn nhanh chóng ra mặt hòa giải.

Tổng giám đốc Kiều, đây là do lỗi của em, lần trước khi đến đây suýt nữa em quấy nhiễu đến A Bảo, lần này cũng trách em quên mất việc đó. Mọi người đừng vì chút chuyện nhỏ mà ảnh hưởng đến hòa khí nữa, quản trị Hoàng còn đang đợi đây.

Cơn giận của Hoàng Giai Ngâm do những lời Kiều Trạch gọi lên đành phải dần mạnh xuống, xoay người đi vào phòng khách.

Lộ Miểu đẩy Kiều Trạch ra muốn đi lên, nhưng Kiều Trạch không cho, trực tiếp ôm người lại, đi theo sau Hoàng Giai Ngâm, dọc đường cũng không còn gặp chướng ngại nữa.

Hoàng Thường bố Hoàng Giai Ngâm đang ở trong phòng tiếp khách, chính là Thương Kỳ và Ngô Man Man.

Chuyện Kiều Trạch muốn đến thăm Hoàng Giai Ngâm vẫn chưa nói rõ, chỉ nói là giới thiệu cho ông gặp mặt một người, vốn muốn đảng hoàng giới thiệu Kiều Trạch, không ngờ lại xảy ra chuyện ban nãy, trong lòng không thoải mái, trên mặt cũng không còn bao nhiêu nhiệt tình, đi vào phòng khách, trực tiếp gọi ông ta một tiếng bố, quăng ra một câu người muốn gặp bố đã đến rồi rồi bước về phía ông ta.

Hoàng Thường đang trò chuyện với Thương Kỳ, nghe thấy thế bèn ngẩng đầu nhìn cô một cái: Ai cơ?

Hoàng Giai Ngâm hất cằm ra cửa, cười nói: Tự bố nhìn đi.

Hoàng Thường ngẩng đầu, vừa vặn trông thấy Kiều Trạch và Lộ Miểu vào nhà, bỗng động tác khựng lại, ánh mắt dõi theo anh chăm chú.

Kiều Trạch mỉm cười với ông ta: Quản trị Hoàng, đã lâu không gặp!

Rồi ôm Lộ Miêu đi vào.

Hoàng Thường đứng lên, tầm mắt chuyển qua chuyển lại giữa anh và Lộ Miêu, rồi quay đầu lại nhìn Hoàng Giai Ngâm mặt không đổi sắc, cuối cùng lại nhìn Kiêu Trạch.

Cậu là Giang Hành? Trong giọng nói mang theo vài phần không rõ ràng, cũng có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Kiều Trạch gập người đầy lịch lãm với ông ta: Đúng thế, không may vẫn còn sống. Xin lỗi, quản trị Hoàng thất vọng rồi.

Động tác này trong mắt Hoàng Thường có vẻ đầy khiêu khích, lập tức nổi giận đen mặt.

Thương Kỳ cũng đứng lên, kinh ngạc nhìn Hoàng Thường: Quản trị Hoàng, ông cũng quen tổng giám đốc Kiêu sao?

Hoàng Giai Ngâm liếc nhìn anh ta: Thương Kỳ anh có ý gì vậy, không phải tôi đã nói với anh tổng giám đốc Kiêu chính là Giang Hành rồi sao?

Thương Kỳ hơi nghiêng người, đứng đưa lưng về phía Kiêu Trạch và Lộ Miêu, trừng to mắt với cô ta, bảo cô ta đừng nói lộ hết chuyện cô ta và mình âm thầm cấu kết hãm hại Lộ Miêu.

Hoàng Giai Ngâm liếc mắt, nhìn sang Kiêu Trạch: Còn có việc gì anh ta không đoán ra chứ, cần gì che đậy thế?

Hoàng Thường không rõ thông đồng giữa hai người, kì quái nhìn Hoàng Giai Ngâm một cái: Lại làm vậy gì thế hả?

Hoàng Giai Ngâm cúi đầu nghịch móng tay: Đâu có.

Sự chú ý của Hoàng Thường vẫn còn tập trung ở câu nói ông cũng quen tổng giám đốc Kiều của Thương Kỳ, ông ta đã nghe nói gần đây Thương Kỳ đang âm thầm mở rộng thế lực, luôn liên lạc với một người gọi là tổng giám đốc Kiều, nhưng vẫn chưa có cơ hội gặp mặt, bây giờ nghe ý của Thương Kỳ, bất giác nhìn Thương Kỳ một cái: Hắn ta chính là người phụ trách của Sách Phi mà gần đây các anh hợp tác ư?

Kiều Trạch cười: Một năm không gặp, quản trị Hoàng vẫn tin tức nhanh nhạy như trước.

So với Kiều Trạch nông cuồng, Thương Kỳ khiêm tốn rất nhiều: Đúng thế, gần đây trong tay thiếu chút hàng, vẫn cùng tổng giám đốc Kiều hợp tác.

Hoàng Thường ném cho anh ta một ánh mắt trách cứ: Nếu bên tổng giám đốc Thương thiếu hàng, không phải trực tiếp tìm tôi là được sao?

Thương Kỳ: Chủ yếu là lo bên quản trị Hoàng ông cũng không có nhiều hàng, mà chúng ta lại muốn có hàng lập tức, nên mới nghĩ xuống tay ở đường khác.

Hoàng Thường: Nhưng mà tôi còn nghe nói, nhà máy lần trước cảnh sát tập kích phá hủy, là bên các anh sao?

Nhất thời Thương Kỳ cảm giận ra mặt: Là ai nói? Con mẹ nó ai ở sau lưng xuyên tạc thế chứ.

Rồi tức giận nhìn Hoàng Thường: Quản trị Hoàng, ông cũng biết đây, Hoắc tổng vì để ngăn tranh chấp nội bộ trong chúng ta, ai chịu trách nhiệm gì, từ trước đến nay vẫn phân công rõ ràng, tôi làm sao lại dám trắng trợn cướp đường làm ăn của ông chứ.

Hoàng Thường liếc mắt nhìn Kiều Trạch: Vậy hẳn ta là chuyện thế nào?

Thương Kỳ: Không phải tôi đây muốn xây dựng quan hệ hợp tác trước sao, đôi khi hoàn thành cơ chế hợp tác, lại giới thiệu cho hai người làm quen nhau.

Rồi nói thêm: Đây cũng là ý của Hoắc tổng.

Vậy Hoắc tổng có biết... Chợt Hoàng Thường dừng lại, ánh mắt chuyển qua chuyển lại giữa Kiều Trạch và Lộ Miểu, Hẳn ta chính là Giang Hành?

Liệu người đó có biết... Thay đổi lời nói, Hoàng Thường cười lạnh nhìn Kiều Trạch đang ngồi, Hẳn ta là người của cảnh sát?

Thương Kỳ biến sắc, nhìn về phía Kiều Trạch.

Lập tức Kiều Trạch rút súng ra, hòng súng chia thẳng vào đầu Hoàng Thường: Quản trị Hoàng, ông nói lại lần nữa xem!

Người ở đây đều bị hành động đó của Kiều Trạch hù dọa, nhất là Hoàng Giai Ngâm, cô ta không ngờ Kiều Trạch thực sự muốn lấy mạng Hoàng Thường, thất kinh lập tức đứng bật dậy.

Lộ Miểu cũng ngạc nhiên quay đầu nhìn Kiều Trạch.

Cánh tay trái đặt trên vai cô hơi đè xuống, Kiều Trạch đẩy cô ra.

Cận vệ của Hoàng Thường ở bên cạnh cũng rút súng ra, nhắm thẳng Kiều Trạch.

Lộ Miêu biết hấn ta, lần trước khi đến đây, chính là người đàn ông gây yếu ở bên cạnh Hoàng Thường, hình như tên là A Tuấn.

Hoàng Thường là người đã quen với tình cảnh căng thẳng thế này, mặt nghiêm túc không hề vì sự việc bất ngờ xảy ra mà biến sắc, vẫn như cũ không nhanh không chậm nghiêng người châm trà.

Cả Thương Kỳ và Ngô Man Man như bị choáng váng, vội vàng đứng dậy.

Ngô Man Man cẩn thận vươn tay nắm lấy súng Kiều Trạch, muốn đẩy súng anh ra chỗ khác, cười xòa nói: Tổng giám đốc Kiều à, làm gì thế kia chứ, động dao động súng quá dọa người rồi, có chuyện gì thì cứ từ tốn mà nói.

Kiều Trạch xoay cổ tay đẩy cô ta ra: Đây là ân oán giữa tôi với ông ta, cô đừng có xen vào.

Quản trị Hoàng. Kiều Trạch bình tĩnh nhìn Hoàng Thường, ánh mắt vừa sâu vừa lạnh, Ông chỉ cần nói suông một câu, mạng của Cao Viễn không còn, tôi đây đến cả tai cũng coi như phế. Mấy năm nay chúng tôi bán mạng cho ông, còn không bằng một câu vớ vẩn người khác nói đúng không?

Tay trái đặt trên chốt súng, không nhanh không chậm đè xuống, ngón trỏ tay phải đặt ở cò súng, từ từ kéo lui.

A Tuấn cũng xoạch một tiếng đẩy chốt an toàn xuống: Bỏ súng xuống!

Lộ Miếu lo lắng nhìn Kiều Trạch, trong lòng căng thẳng gần chết, nhưng không biết rốt cuộc anh muốn làm gì, cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ, chỉ cảnh giác nhìn hai người.

Hoàng Giai Ngâm trực tiếp đứng giữa hai người, giơ tay ra tỏ ý: Đều bỏ súng xuống cả đi, bỏ súng xuống.

Nhưng không ai bỏ xuống cả.

Đột nhiên Hoàng Giai Ngâm mất không chế, hét lên với A Tuấn: Tôi bảo anh bỏ súng xuống!

Hắn ta chân chừ nhìn cô ta một cái, súng nắm trong tay nhúc nhích, nhưng lại không cam lòng, lạnh lùng nhắc nhở cô ta:

Hắn ta uy hiếp bố cô đấy.

Hoàng Giai Ngâm bất chấp, đè hai tay xuống: Tôi nói bỏ xuống.

Xoay đầu về phía Kiều Trạch, vẻ mặt đầy thờ ơ lạnh lùng nhìn anh: Giang Hành, bỏ súng xuống.

Nhưng Kiều Trạch vẫn nắm chặt súng như cũ.

Hoàng Giai Ngâm: Đây là nhà tôi, nếu anh nổ súng thật, anh cũng không thể còn sống mà ra ngoài đâu.

Kiều Trạch: Chưa thử làm sao cô biết người sống là tôi, hay là ông ta?

Lộ Miếu nghĩ một lúc, rồi trực tiếp ôm lấy cánh tay anh, người nhìn sột ruột đến mức sắp khóc: Anh đừng như vậy nữa, không chừng chỉ là hiểu lầm gì đó thôi, có chuyện gì cứ từ từ nói.

Kiều Trạch không hề nhìn cô, trực tiếp đẩy cô ra.

Từ đầu đến cuối Hoàng Thường là bình tĩnh nhất, từ tốn uống xong ngụm trà, cúi người cầm lấy điều khiển, bật tivi lên, chuyển mấy kênh, không quá một lát sau, tivi trên tường bắt đầu có hình ảnh, là một căn nhà trệt ánh sáng mờ mờ, một người đàn ông xa lạ bị treo lên xà nhà, trên cánh tay, ngực, đùi, khắp nơi đều đầy vết thương và máu, có đông cứng đóng vảy, cũng có những nơi máu đang thấm ra, áo sơ mi bị xé rách buồm, từng mảnh vải rũ xuống trên người, hòa cùng những vết máu đọng lại nơi nơi, xuyên qua mảnh vải che đùi anh, mờ mờ có thể trông thấy chút xương trắng hếu lộ ra, máu thịt mơ hồ.

Cách một mét bên chân anh, ở hai bên là con chó ngao Tây Tạng trưởng thành đang cùng nhau tranh đoạt xé nát một khối thịt máu chảy đầm đìa.

Lộ Miêu suýt chút nữa che miệng khóc lên, dùng hết sức lực mới miễn cưỡng đè nén được cảm xúc, mắt nhìn thẳng vào màn hình tivi không rời.

Màn hình chuyển sang cảnh khác, chuyển đến một lối ra vào, trên màn hình là Kiều Trạch lạnh lùng, dùng súng một mình xâm nhập vào, thân người cao lớn xuyên qua căn nhà hài đẹp, từng bước đến gần người đàn ông đang bị treo lên đấy.

Hoàng Thường tắt tivi cái phụt, nhìn sang Thương Kỳ Ngô Man Man cũng là gương mặt khiếp sợ.

Tên đàn ông trên tivi là Cao Viễn, là một cảnh sát. Tay chỉ vào Kiều Trạch, Hấn ta lén trộm mọi người, một mình đi cứu một gã cảnh sát, có ý sao đây?

Thương Kỳ không thể tin nổi nhìn Kiều Trạch, đột nhiên giơ tay lên, rút súng từ bên hông ra, hòng súng chỉ thẳng vào Kiều Trạch: Quả nhiên mày là cảnh sát!

Tao còn bảo sao chân trước vừa giao dịch của mày, sau lưng liền bị cảnh sát theo dõi. Quả nhiên là mày đội lột giả dạng.

Hoàng Giai Ngâm chần giữa lối, tay chỉ về phía Thương Kỳ: Anh bỏ súng xuống.

Lộ Miêu hết hồn nhìn cục diện bất chợt rối loạn này, theo bản năng nhìn về phía Kiều Trạch.

Gương mặt Kiều Trạch vẫn nặng nề nghiêm túc, ánh mắt lạnh lùng, tầm mắt khóa chặt lấy Hoàng Thường.

Lộ Miêu thấy rõ bàn tay rũ xuống bên người anh đang nắm chặt, gân xanh trên tay lúc ẩn lúc hiện.

Lộ Miêu biết anh đang kiềm chế, Cao Viễn trên màn hình đã kích thích anh.

Đây có thể là lần đầu tiên anh chứng kiến rõ ràng mọi khổ đau mà Cao Viễn phải chịu trước khi chết.

Lộ Miêu lo anh không khống chế được sẽ thực sự bóp cò, theo bản năng ôm chặt lấy cánh tay anh, ở nơi người khác không nhìn thấy được, tay nhẹ nhàng đặt vào lòng bàn tay anh, ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve giữa bàn tay, giúp anh phân tán lực chú ý.

Yết hầu Kiều Trạch lặn lên lặn xuống, nhếch khóe miệng lên, chợt xoay người, súng nhắm vào Thương Kỳ cũng đang dùng súng chĩa vào anh.

Mẹ mày thì ra mày cũng như gã họ Hoàng đó, đầu óc đều bị chó đái bỏ đi thế sao? Anh lạnh lùng nói, Người khác cố ý châm ngòi hai câu, liền tự xưng là thần thám nhanh nhạy ư*?

(*Ý bảo chưa tìm hiểu căn kẽ đã cho là đúng.)

Thương Kỳ cũng lạnh lùng cầm chặt súng nhìn anh bất động: Tao với quản trị Hoàng quen nhau bao lâu, tao với mày quen nhau được bao lâu, mày nghĩ tao sẽ tin anh ư?

Kiều Trạch gật đầu: Được thôi. Nếu mày đã đồng ý tin tên già khốn nạn đó thì tao cũng chẳng còn lời để nói. Chúng ta cứ thử xem, rốt cuộc đạn của ai nhanh hơn.

Ngón trở chậm rãi bóp cò.

Hoàng Giai Ngâm vội vàng ngăn giữa hai người: Được lắm, có gan thì bắn tôi luôn đi!

Nói rồi hai mắt nhắm chặt.

Hoàng Thường lạnh mặt đứng lên: Càn quấy cái gì hả?

Đến gần kéo cô ta ra: Trong mắt trong lòng gã đàn ông này chưa từng có con, con còn chưa rõ sao?

Hoàng Giai Ngâm đứng im không nhúc nhích: Đó cũng là chuyện của con.

Tay chỉ thẳng vào Kiều Trạch: Mạng của anh ta là của tôi, trước khi tôi ra tay thì không được ai làm gì cả, nếu không hôm nay đừng ai muốn sống sót rời khỏi đây.

A Tuấn nhìn cô ta với ánh mắt phức tạp.

Thương Kỳ cũng nghi hoặc nhìn cô ta.

Hoàng Giai Ngâm lạnh mặt không nhúc nhích, chỉ bình tĩnh nhìn Kiều Trạch.

Khóe môi Kiều Trạch nhếch lên, xoay người bịch một tiếng ném súng lên bèm.

Có lời đay nghiến trước đó của Hoàng Giai Ngâm, anh vừa ném súng xuống, những người khác cũng thôi chĩa súng vào Kiều Trạch.

Tôi nói rồi, một ngày nào đó, tôi sẽ lấy lại tất cả những thứ các người thiếu tôi, cả vốn lẫn lời!

Ném lại câu nói đó, một tay Kiều Trạch kéo Lộ Miểu đến trước người, túm lấy cô đi ra ngoài, Đường Viễn cũng đi theo.

A Tuấn vẫn còn nắm chặt súng trong tay, hòng súng nhắm vào lưng anh, tay run lên, lại không dám bóp cò.

Lộ Miểu và Kiều Trạch Đường Viễn thuận lợi ra khỏi biệt thự nhà họ Hoàng.

Đường viễn lái xe, Lộ Miểu và Kiều Trạch ngồi ở băng ghế sau.

Hai người vừa lên xe, cả người Lộ Miểu gần như tê liệt, khuỷu tay hung hăng thụi vào anh: Rốt cuộc anh đang làm gì thế hả? Có biết vừa rồi rất nguy hiểm không?

Kiều Trạch cũng lạnh nhạt nhìn cô một cái: Không phải bảo em đừng đến rồi sao, còn em thế nào cũng phải để mình diễn kịch thêm, đòi đi theo bằng được.

Lộ Miêu vẫn còn sợ hãi, trái tim treo lên vẫn chưa thả xuống, thấy anh còn có tâm tư trêu chọc cô, người bị chọc tức, lấy khuỷu tay đập anh, xoay người không để ý đến anh nữa.

Kiều Trạch khẽ thở dài, duỗi tay ra kéo cô vào lòng.

Lộ Miêu hơi vùng vẫy không muốn để anh ôm.

Đừng lộn xộn, để anh ôm cái nào. Anh thấp giọng nói, vẻ khàn khàn và mệt mỏi trong câu chữ khiến cô nhớ đến Cao Viễn trên màn hình ban nãy, lập tức yên lặng lại, để mặc anh ôm chặt.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 99

Qua kính chiếu hậu, Đường Viễn thấy hai người họ đang ôm nhau.

Từ góc độ của anh mà nhìn thì không rõ vẻ mặt của Kiều Trạch, anh gần như dựa cả người vào Lộ Miêu.

Hai người họ, có lúc anh ta không rõ, rốt cuộc là anh đang bảo vệ cô, hay cô đang chống đỡ anh.

Xe nhanh chóng chạy cách xa khỏi biệt thự nhà họ Hoàng, từ từ hòa vào dòng xe trên đường.

Đêm đã vào đông vẫn náo nhiệt như trước, xe cô qua lại như thoi, tính cả ánh đèn trăm hộ cách đó không xa, bình thản mà yên tĩnh.

Không ai biết rằng, vừa nãy bọn họ đã trải qua một vòng sinh tử thế nào, dù lúc này người đã an ổn lại lần nữa, nhưng trái tim vẫn còn đập thành thịch, mồ hôi lạnh vẫn đổ ra lòng bàn tay.

Anh ta biết Kiều Trạch đến biệt thự nhà họ Hoàng chính là một nước cờ hiểm, nhưng không ngờ nguy hiểm lại thành ra thế.

Chính anh quyết tâm đến phá rồi mọi thứ, đem tính mạng đặt trên tay, tính kế từng bước một, chỉ cần sẩy chân một nhịp là có thể phải bỏ mạng.

Tình hình như thế hoàn cảnh như thế, còn nương theo "bằng chứng" ngoài ý muốn mà Hoàng Thường bày ra, dù đôi lại là anh ta, anh ta cũng chưa chắc có thể mặt không đỏ sặc như Kiều Trạch vậy được, nhất là khi đối mặt với Cao Viễn như thế.

Đó là chiến hữu kẻ vai chiến đấu nhiều năm, vào sinh ra tử thân như anh em, nhưng anh lại chỉ có thể làm như người không liên quan gì, trơ mắt nhìn Cao Viễn bị chó dữ cắn xé, cuối cùng rơi vào kết cục đến thịt xương cũng chẳng còn.

Dù anh biết rõ mình không nghe thấy được gì nhưng vẫn cấp thiết muốn tái điều tra, không phải là do anh tự phụ, chẳng qua là vì anh biết trong chuyện này có biến số, anh không muốn để Cao Viễn và Trương Toàn hi sinh vô ích, không muốn để họ phải chết không đáng như thế. Bọn họ không kịp hoàn thành, anh sẽ liều mạng vì bọn họ mà đặt cho bằng được, hơn nửa năm dưỡng thương đã là cực hạn của anh.

Nếu như nói trước đó anh ta vẫn luôn không rõ vì sao đội trưởng Hình lại phải hao hết tâm tư để Kiều Trạch phụ trách vụ án này, thì bây giờ anh ta đã hiểu. Không có tâm lý tổ chức và lòng tin cứng như sắt thép thì không cách nào đánh lại được những thứ đầy mê hoặc cám dỗ và tàn phá tinh thần này. Từ khi tốt nghiệp học viện cảnh sát anh đã được chọn đi nằm vùng, hơn mười năm qua, thậm chí chưa từng có cơ hội lưu lại tên trong hệ thống cảnh sát, sự tồn tại của anh chỉ là một chuỗi danh hiệu, nhưng anh vẫn vui vẻ chịu đựng, thay đổi thân phận khác nhau, ở những quốc gia khác nhau, từ những vụ án xuyên quốc gia cho đến từng vụ trọng án một, không có vinh dự, không có người thân, thậm chí cũng chẳng có bản thân.

Người giống Kiều Trạch không chỉ có một, nhưng không phải bất kì ai cũng có thể trở thành Kiều Trạch, ít nhất là anh ta không làm được.

Đường Viễn hít một hơi sâu, sau khi thấy Kiều Trạch trong kính dần dần thả lỏng thân thể, nhân lúc chờ đèn đỏ, bèn quay đầu lại cười với anh và Lộ Miêu: "Ồi chà chà, thanh niên khuyết tật thiếu yêu đương vẫn còn đây đấy nhé."

Mượn lời nói đùa đó để xóa đi sự căng thẳng mà nguy hiểm ban nãy đưa đến, hơn nữa cũng muốn bỏ đi áp lực về Cao Viễn.

Đội ngũ này của họ, cố hết sức nhanh chóng đưa tội phạm ra trước công lý chính là niềm an ủi lớn nhất với chiến hữu. Cao Viễn sẽ không hi vọng bất kì ai vì mình mà rơi vào đau khổ.

Lộ Miêu thấp giọng thuật lại lời của Đường Viễn với Kiều Trạch.

Kiều Trạch là người hiểu rõ Cao Viễn nhất, anh tự nhiên hiểu được điều đó.

Anh nhắm hai mắt lại, đến khi mở mắt ra lần nữa thì đã khôi phục lại Kiều Trạch trầm ổn bình tĩnh thường ngày.

Anh nhẹ nhàng đẩy Lộ Miêu ra, bình tĩnh nhìn Đường Viễn: "Không phải nói WHO đã bác bỏ tin đồn rồi à? Sao vẫn vội vàng coi mình là khuyết tật rồi vậy?"

Đưa mắt nhìn ra màn đêm ngoài cửa sổ: "Đưa Lộ Miêu về trước đã, tôi còn phải tìm Thương Kỳ một chuyến."

Vô ý thức Lộ Miêu ôm lấy tay anh, hỏi: "Em đi với anh sẽ trở thành gánh nặng của anh sao?"

Kiều Trạch: "Không có."

Lộ Miêu: "Vậy em muốn đi với anh."

Đường Viễn đưa mắt nhìn Kiều Trạch một cái: "Tôi nói này, bộ lúc nãy mấy người đóng kịch đó hả? Anh có biết lúc nãy tôi với Lộ Miêu đã đổ bao nhiêu mồ hôi lạnh thay anh không hả?"

"Vừa nãy đã biến thành màn kịch hồng bút cả rồi." Kiều Trạch khề thờ hất ra, "Thương Kỳ và Ngô Man Man là tôi đã hẹn trước. Trên nguyên tắc mọi thứ đều theo đúng kịch bản, nhưng đoạn băng kia của Hoàng Thường lại là điều ngoài ý muốn. Một kẻ không có chủ kiến như Thương Kỳ cũng mượn gió bẻ măng, ngay cả Hoàng Giai Ngâm cũng có thể lừa hấn ta xoay quanh được, chúng ta không thể nói rõ liệu hấn ta có vì thế mà lại lay động hay không, tôi cần phải xác nhận lại."

Đường Viễn: "Diễn cái gì mà cả một đám đều động dao động súng, chỉ cần tay ai đó giật một cái thì chúng tôi chỉ có nước chờ nhặt xác cho anh thôi."

Kiều Trạch: "Chỉ cần có Hoàng Giai Ngâm ở đó, sẽ không xảy ra điều ngoài ý muốn như vậy đâu."

"Cô ta sẽ không để cho tôi chết." Anh lại bổ sung thêm.

Đường Viễn nhíu mày: "Nên... Anh là cố ý chờ Hoàng Giai Ngâm chủ động đến cửa ư?"

"Cô ta gài bẫy Lộ Miêu, không phải là vì đến chỗ tôi giành công sao?" Kiều Trạch thả lỏng người ngồi dựa vào ghế, tay duỗi ra kéo Lộ Miêu đến, tựa vào khuỷu tay cô, lúc này mới từ tốn nói,

"Ngghiêm ngặt mà nói, cô ta chính là chủ động đưa ân phù hộ mệnh đến cửa."

Lộ Miểu không nhịn được lắm bầm nói: "Vậy mà anh còn nói không lợi dụng người ta."

Vừa dứt lời liền bị Kiều Trạch liếc mắt một cái: "Đây không gọi là lợi dụng, mà gọi là mượn tình thế."

"Tôi đây một không trêu chọc gì cô ta, hai không lừa gạt tình cảm của cô ta, ba cũng không hứa hẹn thề thốt gì. Trái lại, thái độ của tôi từ đầu đến cuối biểu đạt rất rõ ràng, tôi ghét cô ta. Là tự cô ta sống trong thế giới cô ta đánh chiếm. Theo đó mà nói, tôi chỉ là mượn tình thế đó của cô ta mà thôi."

"Đương nhiên, nếu em muốn nói thành lợi dụng cũng được." Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn cô, "Nhưng Lộ Miểu à, là do cô ta gài bẫy em trước, gây tội trước. Mỗi người đều nên phải gánh chịu hậu quả cho hành vi của mình."

Lộ Miểu bị anh nhìn có chút túng quẫn, đẩy anh ra: "Anh đừng có hăm dọa như thế chứ, em cũng đâu nói anh không đúng."

Đường Viễn nhìn dáng vẻ nàng dâu nhỏ của Lộ Miểu, bật cười: "Lộ Miểu này, em vẫn chưa gả cho anh Kiều của chúng tôi đâu đấy, chưa gì đã muốn tóm chặt người rồi sao?"

Lại nói: "Nhưng mà em cũng phải cẩn thận đấy, với anh Kiều mà nói thì cả thế giới này có nhiều cô gái tranh đoạt vì anh ấy mà bán mạng lắm, phải canh chừng một chút."

Lộ Miểu ngẩng đầu nhìn anh ta: "Anh không biết là anh ấy muốn canh chừng em à? Em cũng rất được cánh đàn ông hoan nghênh

đẩy chứ, nhưng định lực của em không tốt bằng anh ấy đâu."

Một câu chọc Đường Viễn cười to thành tiếng, dựng ngón cái lên với cô.

Kiều Trạch trực tiếp ôm eo cô kéo vào lòng, nghiêng đầu nhìn cô: "Đây là báo động trước cho tôi, ám chỉ em muốn vượt tường?"

Lộ Miêu liên tục lắc đầu: "Đâu dám vượt, tường quá cao."

Kiều Trạch: "Ý là lòng không đủ lực?"

Lộ Miêu: "..."

Sau đó lắc đầu đầy kiên định: "Không có, phong cảnh trong tường là tốt nhất, không nỗ vượt."

Những lời này miễn cưỡng lấy lòng Kiều Trạch, dưới "ánh mắt cay xè" của Đường Viễn đang nén cười mà nhéo mặt cô, rồi không truy hỏi tiếp nữa, cúi đầu nhìn đồng hồ, đọc địa chỉ cho Đường Viễn, để Đường Viễn lái xe theo hướng lên biệt thự trên núi của Thương Kỳ.

Đến ngã tư dưới chân núi thì Kiều Trạch muốn để Đường Viễn lái xe đưa Lộ Miêu về, nhưng Lộ Miêu lại nắm lấy áo anh không chịu đi, tuy đi theo anh như ngồi tàu lượn, không lúc nào là không khiếp đảm, nhưng không thấy anh, cô lại càng không cách nào kiên định được.

Kiều Trạch đã kéo cô vào vụ án này, cũng không thể lại nhất nhất từng chuyện đẩy cô vào gió xoáy được, khẽ trầm ngâm một lát, rồi vẫn đưa cô theo, nhưng lại dặn cô tốt nhất là nên thờ ơ, đừng có diễn kịch cái gì.

Lộ Miêu nào dám cướp đất diễn nữa, ngay cả khi ở nhà Hoàng Thường mắt thấy A Tuấn muốn nổ súng, cô cũng không dám như Hoàng Giai Ngâm, không quan tâm mà bước lên chắn giữa hai người họ, đạo lí nặng nhẹ cô vẫn biết.

Tuy có nhiều việc Kiều Trạch sẽ không nói với cô, nhưng chỉ cần anh chưa dặn dò phải làm gì thì án binh bất động chính là phối hợp tốt nhất, bởi thế khi hai người vào đại sảnh biệt thự Thương Kỳ, súng của Thương Kỳ lặng im không tiếng động đặt lên huyệt thái dương của Kiều Trạch thì sắc mặt Lộ Miêu vẫn khá bình thản, kéo tay Kiều Trạch đứng ở cửa bất động, nhìn Ngô Man Man ở trong phòng khách chậm rãi đứng lên.

Hai người họ cũng vừa quay về từ chỗ của Hoàng Thường.

Đoạn băng của Hoàng Thường quả thật đã đảo loạn tâm tư của Thương Kỳ.

"Tổng giám đốc Kiều, không phải thích một chút sao?" Thương Kỳ cười khê nói, mang theo vài phần đùa cợt, hòng súng vẫn đặt trên huyệt thái dương của Kiều Trạch, người đứng cạnh anh. Kiều Trạch không thấy được khẩu hình miệng của anh ta, điều đó cũng có nghĩa có thể anh không nghe rõ Thương Kỳ đang nói gì.

Lộ Miêu mặt không đổi sắc kéo môi cười mỉa: "Tổng giám đốc Kiều à, tổng giám đốc Thương đây muốn anh giải thích một chút."

Sắc mặt Kiều Trạch trước sau vẫn bình tĩnh: "Tổng giám đốc Thương, anh là do tôi đặc biệt hẹn đến chỗ đó của quản trị Hoàng, anh cảm thấy tôi sẽ ngốc đến mức tự mình hẹn anh rồi tự chứng minh tôi là cảnh sát sao?"

Thương Kỳ nhìn anh một cái, xoay cổ tay thu súng về, ngồi xuống sô pha, sắc mặt cũng không hề vì Kiều Trạch giải thích mà dịu đi.

Kiều Trạch và Lộ Miêu cũng ngồi xuống sô pha bên cạnh.

Thương Kỳ nói thẳng: "Nói đi, rốt cuộc đoạn băng kia của Hoàng Thường là như thế nào?"

"Đương nhiên, muốn tin hay không vẫn do tôi quyết định." Bỏ sung một câu, tay xoay xoay khẩu súng.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn anh ta: "Trước kia hẳn tổng giám đốc Thương đã nghe qua vài tin nhỏ. A Tuấn vốn là tâm phúc của Hoàng Thường, yêu Hoàng Giai Ngâm, nhưng từ khi Giang Hành xuất hiện, không chỉ giành lấy vị trí của A Tuấn mà quan trọng nhất là, ngay cả cô gái hắn ta yêu mến cũng cướp đi. Nên mọi người đều truyền tai nhau mà nói, A Tuấn và Giang Hành luôn bất hòa."

Thương Kỳ chần chừ một lát rồi gật đầu: "Đúng là có nghe được lời đồn như thế."

Kiều Trạch: "Vậy nhất định cũng từng nghe, dưới Giang Hành có một người anh em rất nể trọng, hai người thân như tay chân?"

Thương Kỳ gật đầu.

Kiều Trạch nghiêng người, nhìn thẳng vào mắt anh ta: "Hỏi đến đây, tổng giám đốc Thương à, có ai từng chứng minh Cao Viễn là cảnh sát không?"

Thương Kỳ lắc đầu.

"Hồi đầu năm gần đến tết âm lịch, nhất định tổng giám đốc Thương đã nghe qua một chuyện lớn. Hoàng Thường vì phần nộ, suýt chút nữa sảy tay chặt mất một tay của thủ hạ mình nể trọng nhất, sau đó có Hoàng Giai Ngâm ra mặt, bố con âm ỉ tỏ mặt thành thù, suýt nữa đoạn tuyệt quan hệ bố con."

Ngô Man Man tiếp lời: "Chuyện này tôi có nghe nói. Cũng lúc đó mà tôi mới biết Hoàng Giai Ngâm yêu một người đàn ông thành Giang Hành."

Nói xong nhìn Kiều Trạch một cái đầy ý tứ.

"Chuyện lúc đó là thế, Hoàng Giai Ngâm theo đuổi Giang Hành hơn một năm, cũng vì anh ta mà trả giá rất nhiều, ai cũng tình nguyện nhận định Giang Hành là của cô ta, Hoàng Thường cũng mắt nhắm mắt mở ngầm đồng ý quan hệ này, thậm chí còn có ý định kén rể, sau đó vào tiệc sinh nhật của Hoàng Giai Ngâm, cô ta bức hôn trước mặt mọi người, không ngờ bị Giang Hành từ chối, Hoàng Giai Ngâm và Hoàng Thường đều không xuống đài được, nhất là Hoàng Thường, con gái bảo bối của ông ta bị xúc phạm như thế, cơn giận nổi lên, ép Giang Hành nhất định phải rõ ràng với Hoàng Giai Ngâm, hoặc là cưới cô ta, hoặc chặt đứt cánh tay vừa chạm vào cô ta. Hoàng Giai Ngâm lo Giang hành thật sự bị chặt tay, một lòng một dạ bảo vệ Giang Hành, thậm chí còn buột miệng nói nếu Hoàng Thường dám chặt tay anh ta thì cô ta và Hoàng Thường sẽ đoạn tuyệt quan hệ bố con, Hoàng Thường hoàn toàn bị chọc tức, cảm tình với Giang Hành tụt dốc không phanh, thậm chí còn cảm thấy sự tồn tại của anh ta ảnh hưởng đến tình cảm của mình với con gái."

"Không chịu cưới con gái của mình, liền nảy sinh suy nghĩ anh ta sẽ không toàn tâm toàn ý ở bên cạnh mình, mà A Tuấn cho dù bị

hất hủi, cũng không rời ông ta nửa bước. Bởi vậy một lần nữa Hoàng Thường trọng dụng A Tuấn, cũng có ý gả Hoàng Giai Ngâm cho hắn ta, về phần Giang Hành lại ngược lại, thời gian anh ta ở bên cạnh ông ta không ngắn, biết không ít bí mật, Hoàng Thường nhất định phải thanh toán, nhưng năng lực của Giang Hành vẫn còn đó, cứ thế trừ khử thì không cam lòng. Hoàng Thường do dự, bèn cho A Tuấn luôn hận Giang Hành một cơ hội."

Kiều Trạch dừng lại, nhìn Thương Kỳ: "Hắn ta xuống tay từ Cao Viễn, vu oan cậu ấy là cảnh sát. Quản trị Hoàng không giống tổng giám đốc Thương sẽ cẩn thận thăm dò, mà ông ta trực tiếp nghiêm hình bức cung, cũng chính là đoạn băng cho tổng giám đốc Thương xem đó, đem cậu ta treo lên, ném đến trước mặt chó ngao bị bỏ đói ba ngày, để mặc cậu ấy bị ăn tươi nuốt sống. Từ nhỏ Cao Viễn đã đi theo tôi, là anh em vì tôi ngay đến mạng sống cũng không cần, tôi không có cách nào không đi cứu cậu ấy được."

"A Tuấn đoán chắc chắn tôi nhất định sẽ đi cứu Cao Viễn, nên đã chôn bom trước. Đợi đến lúc tôi đi vào, trực tiếp cho nổ toàn bộ, nhưng hắn ta không ngờ Hoàng Giai Ngâm lại theo tôi đi vào đó, thậm chí lúc xảy ra vụ nổ còn đỡ hộ tôi, khiến mình trọng thương, hai chân tàn phế."

"Vì Hoàng Giai Ngâm suýt nữa bị mất đi đôi chân, Hoàng Thường không thể nào không hận tôi được." Kiêu Trạch ngồi thẳng người lên, tay tùy ý khoát lên lưng sofa, mắt bình tĩnh nhìn Thương Kỳ, "Chi tiết cụ thể tổng giám đốc Thương có thể tìm người lúc trước ép cung Cao Viễn hỏi thử, xem xem rốt cuộc có phải do A Tuấn sắp xếp hay không, cũng hỏi thử xem, lúc trước hắn ta phỉ báng tôi trước mặt Hoàng Thường thế nào, và rốt cuộc Cao Viễn có chịu nhận mình là cảnh sát hay không."

"Tôi tin với khả năng của tổng giám đốc Kiều, tìm được người có trách nhiệm liên quan không phải là việc khó."

Sắc mặt Thương Kỳ dần bình tĩnh lại, không nói nữa.

Ngô Man Man cười: "Nghe chuyện như thế, xem ra tổng giám đốc Kiều cũng quá khôn nặn, Giai Ngâm chúng tôi vẫn luôn một lòng với anh."

Kiều Trạch cong môi cười: "Hắn cô Ngô cũng phải nên nghe cho rõ, rốt cuộc Hoàng Giai Ngâm là muốn một người đàn ông, hay muốn một nô lệ để cô ta nắm trong tay, bất cứ lúc nào cũng để cô ta sai khiến hành hạ."

Lời này chạm vào lòng Ngô Man Man, cô ta hiểu Hoàng Giai Ngâm, trước mặt Hoàng Giai Ngâm cô ta phải chịu con tức ấy, quả thật giống như Kiều Trạch hình dung, cô ta như công chúa bị chiều hư, cần một tên hầu trong tay để lúc nào cũng có thể sai khiến hành hạ.

Kiều Trạch nghiêng người nhìn Thương Kỳ: "Tổng giám đốc Thương, như chúng ta đã thương lượng trước đó, anh báo thù thay tôi, tôi giúp anh kéo Hoàng Thường xuống, đẩy anh lên vị trí đó của Hoàng Thường, mục tiêu của chúng ta đều như nhau."

"Hơn nữa chờ anh thật sự ngồi xuống vị trí ấy của Hoàng Thường, hợp tác giữa chúng ta mới có thể tự quản lớn hơn được."

Thương Kỳ nhĩ anh, sắc mặt có một chút chần chừ.

Kiều Trạch cũng không ép nữa, chỉ thả lỏng người dựa lui ra sau, hỏi anh ta: "Tổng giám đốc Thương, chuyện lần trước Hoàng Giai

Ngâm giả cảnh sát, kế hoạch giao dịch anh có thương lượng với Hoàng Giai Ngâm không?"

Thương Kỳ lắc đầu, Hoàng Giai Ngâm chỉ cung cấp phương hướng đó thôi, còn kế hoạch cụ thể là tự họ vạch ra.

"Nếu không có thương lượng gì, vì sao Hoàng Giai Ngâm lại biết?"

Thương Kỳ nhìn anh bất động.

"Hoàng Thường biết chuyện nhà máy của anh, biết chúng ta hợp tác, biết toàn bộ kế hoạch hành động của chúng ta..." Kiều Trạch dừng lại, nhìn anh ta đầy ý tứ, "Từ lúc bọn họ gài người bên cạnh anh, giám đốc Thương lại mặc kệ sao?"

Thương Kỳ: "Anh muốn làm gì?"

"Còn phải xem tổng giám đốc Thương có muốn tóm người hay không đã chứ?" Kiều Trạch bình tĩnh nhìn anh ta, "Cuộc họp tối đó chỉ có 5 người, cô Ngô, tôi, cùng với Tô Minh Nghiêm Cao. Báo tin cho Hoàng Giai Ngâm, tổng giám đốc Thương cảm thấy sẽ là ai?"

Thương Kỳ không nói gì.

Kiều Trạch đứng lên: "Thế này đi, tổng giám Đốc thương, tôi giúp anh bắt người, chứng minh lời tôi nói không phải giả, thế nào?"

Thương Kỳ trầm mặc một lúc lâu, cuối cùng cũng gật đầu.

Trên đường trở về Kiều Trạch nhắn tin cho Hoàng Giai Ngâm, cảm ơn cô ta hôm nay đã cứu anh, hẹn mai anh đi ăn cơm.

Lộ Miêu không biết rốt cuộc Kiều Trạch muốn làm gì, nhìn Kiều Trạch nói mà như xem kịch, cũng không phân biệt được câu nào thật câu nào giả. Về đến nhà liền nhịn không được tìm anh giải thích nghi ngờ, còn đặc biệt rót ly nước, cầm hai tay đưa cho anh: "Nói nhiều như thế, anh không khát à?"

Kiều Trạch đang chuẩn bị tìm quần áo đi tắm, thấy cô xum xoe đến gần, đuôi mày hơi nhú lại: "Sao thế?"

Lộ Miêu: "Chỉ là muốn biết mấy thứ anh nói rốt cuộc có đúng hay không thôi."

Kiều Trạch "ừ" một tiếng: "Nửa thật nửa giả."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 100

Lộ Miêu: "Ví dụ như?"

Động tác lấy quần áo của Kiều Trạch khựng lại, nghiêng người nhìn cô.

Cô đoan chính cầm ly nước, mở to đôi mắt đen trắng rõ ràng, ngẩng đầu nhìn anh đầy tha thiết.

Lại là vẻ mặt ngây ngơ vô tội này, trong mắt cũng chỉ toàn tâm toàn ý đặt lên một chuyện một người, không hiểu sao lại khiến anh muốn bắt nạt cô.

Anh nhận lấy ly nước cô đưa đến, uống một hớp rồi đặt xuống, bộ áo ngủ cầm trong tay từ từ thả lại chỗ cũ, cánh tay tùy ý chống lên tủ, nghiêng đầu nhìn cô: "Em muốn biết cái gì?"

Lộ Miêu: "Thì lời nào là thật, lời nào là anh bịa ấy?"

"Cái gì mà tôi bịa chứ, rõ ràng là có lý có cứ." Duỗi tay ra, thỉnh thoảng nắm lấy vai cô xách người lại gần, đẩy lên cửa tủ, nhốt cô giữa khuỷu tay, cúi xuống muốn hôn cô.

Lộ Miêu nghiêng đầu tránh né cái hôn rơi xuống: "Còn đang nói chuyện chính mà."

"Lộ Miêu à, thần kinh tôi đã căng thẳng cả ngày nay rồi, về đến nhà trước tiên cũng phải để tôi thả lỏng đã chứ."

Lộ Miểu "ồ" một tiếng, tâm tư vì lời này của anh mà cũng trở nên mềm mại hẳn, nhìn thấy đầu anh tiến đến gần, rồi hôn cô.

Dường như anh rất thích kiểu nhót trong tay như thế này mà hôn cô, động tác không hề kịch liệt, chỉ là đơn thuần hưởng thụ cảm giác gần gũi môi lưỡi giao nhau mà thôi.

Vừa hôn, tay của anh vừa đặt lên vai cô, kéo áo cô xuống, nụ hôn nóng ướt cũng dời từ miệng ra khoe môi cô, dừng trên cổ trắng nõn của cô, đi thẳng xuống dưới.

Lộ Miểu đã có chút bị cuốn vào, nhưng vẫn bản khoăn chuyện chính, khẽ đẩy đầu anh đang đặt ở cổ ra: "Đừng thế mà, anh lại quên mất chuyện chính nữa rồi."

"Nửa đêm rồi, cô nam quả nữ, chuyện chính chỉ có một."

Giọng nói trầm thấp mơ hồ truyền đến từ cổ cô. Anh kéo áo khoác của cô ra, cũng muốn cởi sạch áo cô. Đùi dán lên bắp đùi cô, cô có thể dễ dàng cảm nhận được sức mạnh và nhiệt độ trên đùi anh, nóng đến mức khiến cô cũng nóng theo, hơn nữa bàn tay anh đặt sau lưng vừa nóng vừa siết chặt, khiến cơ thể cô càng dán sát vào anh.

Định lực của Lộ Miểu vốn không cao, bị anh trêu như thế cũng bắt đầu ngất ngây mơ hồ, nhưng ít nhiều vẫn nhớ đến công việc, bèn kéo nhẹ áo anh, vừa né tránh nụ hôn vừa đẩy anh ra: "Còn chưa tắm mà..."

"Cùng nhau, nhé?" Giọng củ Kiều Trạch đã dần khàn đi, hơi thở cũng trở nên nặng nề, môi lại lần nữa tìm đến môi cô, nhẹ nhàng hôn từng chút một, dụ dỗ cô.

Lộ Miêu thoáng nhớ lại tối đó ở khách sạn, người bị anh đè lên tường trong phòng tắm, trực tiếp xông vào...

Mặt cô nóng lên, đẩy anh ra: "Không muốn."

"Nếu không ở đây cũng được, lát nữa tắm sau."

Nói xong lại làm như muốn hôn cô, Lộ Miêu sợ đến mức nhanh chóng bịt miệng anh lại, đẩy anh ra: "Hư tử mắt."

Dáng vẻ vừa hoảng loạn vừa lúng túng của cô đã chọc Kiều Trạch bật cười, thần kinh căng cứng cả ngày bất tri bất giác buông lỏng xuống khi ở trước mặt cô.

Anh khẽ thở một hơi, cầm lấy áo ngủ, buông cô ra.

Lộ Miêu vừa định thở ra thì chợt anh quay đầu nhìn cô: "Thật không muốn tắm chung à?"

Lưng Lộ Miêu vẫn còn dán lên tủ, vừa cảnh giác lại kiên định lắc đầu: "Không muốn."

Lần này Kiều Trạch không ép cô nữa, đi vào tắm rửa trước.

Khi trong phòng tắm truyền đến tiếng nước chảy thì lúc này Lộ Miêu mới nhớ, cô bị anh đùa giỡn một phen, nhưng nửa câu vẫn chưa nói.

Cô ra sô pha ngồi chờ anh.

Kiều Trạch tắm xong đi ra liền trông thấy cô ôm gối ôm ngồi xếp bằng trên sô pha, tròn mắt chuyển động theo bóng dáng anh.

Anh lau mái tóc ẩm ướt, khăn mặt vắt lên tường, đi về phía cô, cánh tay dài đặt lên lưng ghế sau lưng cô, cúi người nhìn cô.

"Sao lại làm ra vẻ khỗ đại thâm thù thế này?"

Cúi đầu lại định hôn cô.

Lộ Miêu giờ gồi ôm lên chặn lại, đẩy mặt anh ra, tức giận nhìn anh: "Học phí em đã đóng cả rồi, còn chưa mở lớp mà anh còn muốn thu lần hai à."

Đôi mắt sâu thẳm của Kiều Trạch hiện lên ý cười nhạt, cũng nhìn cô bất động, như nhìn chưa đủ vậy, cứ mãi nhìn cô như thế, sự triền miên trong mắt khiến hai má Lộ Miêu lại nóng, bèn giờ gồi ôm lên mặt chặn lại: "Đừng nhìn em như thế mà."

Kiều Trạch rút gồi ôm trong tay cô ném sang bên, rồi lại nhìn cô tiếp: "Lộ Miêu à, thật sự cứ muốn nhìn em mãi như thế này, không muốn điều gì, cũng không cần lo lắng gì."

"Dường như chỉ có nhìn thấy em, mới có thể cảm nhận được sự bình thản yên tĩnh của thế giới này."

Ngữ khí bình tĩnh chậm rãi, rót vào tai Lộ Miêu khiến lòng cô bỗng dung mềm ra, mềm đến mức thấy đau lòng, dưới ánh mắt đó của anh lại thẹn thùng đỏ mặt, thật không dám nhìn thẳng vào anh.

Anh đưa tay lên, bàn tay từ tóc mai cô chậm rãi luồn vào tóc, đầu ngón tay hơi dùng sức, để cô ngẩng đầu nhìn anh.

"Lộ Miêu, thần kinh tôi thật sự buộc rất căng."

"Trường hợp như thế hoàn cảnh như thế, chỉ cần một tính toán sai vẫn có thể ăn đạn xuyên đầu, người nào mà không cẩn thận đều như đi trên phiến băng mỏng."

"Trừ chuyện Hoàng Thường vì Hoàng Giai Ngâm ép hôn mà xích mích với tôi là giả, cùng với chuyện A Tuấn vu oan Cao Viễn là cảnh sát là giả, thì những chuyện khác cơ bản đều là thật."

"Cho đến nay điều Hoàng Thường thích nhất ở Giang Hành là anh ta không nịnh nọt, có tính cách, điểm ấy rất hợp khẩu vị của Hoàng Thường. Người như tôi hằng năm chạy qua chạy lại giữa những tội phạm khác nhau, ngoại trừ thân thủ phải nhanh nhẹn ra thì điều quan trọng nhất, là phải có sức quan sát, biết rõ nắm chắc tâm lý tội phạm để hợp ý. Nói cách khác, chính là phải biết rõ gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói chuyện ma quỷ."

"Nếu tôi thật sự giống như tôi đã nói với Thương Kỳ, vì từ chối Hoàng Giai Ngâm mà chọc giận hoàng thường, bị lạnh nhạt nghi ngờ, đến mức liên lụy đến Cao Viễn, hại chết Cao Viễn. Nếu nói theo phim ảnh trên tivi thì nằm vùng như tôi đây chẳng sống qua nổi tập một."

"Mục đích của tôi là phá án, nên khi tôi vào vỏ bọc kia, tôi chính là người đó, không thể pha trộn tình cảm cá nhân vào đó, điều duy nhất có thể làm chỉ có thể là cố hết sức lẩn tránh mạo hiểm khắp nơi, chứ không phải trở nên mâu thuẫn gay gắt. Với điều tôi nói với Thương Kỳ, rõ ràng cho thấy cách thức xử lý là để mâu thuẫn trở nên gay gắt. Hắn ta có thể tin, nhưng em thì không thể."

Lộ Miêu gật đầu: "Em không tin." Nhưng cũng cảm thấy không giống phong cách hành sự của Kiều Trạch, nên cô mới nghĩ đến việc hỏi anh.

"Lúc đó quả thật có chuyện Hoàng Giai Ngâm bức hôn như thế, tôi cũng từ chối trước mọi người, nhưng Hoàng Thường tức giận không phải do tôi từ chối, mà là do con gái mình không cần danh dự đưa đến. Cô con gái mình sủng ái, không đành lòng nhìn cô ta chà đạp mình như thế, bố con cãi nhau, cãi ầm ĩ, Hoàng Thường dứt khoát xuống tay với tôi, muốn lợi dụng thái độ của tôi ép cô ta hoàn toàn hết hi vọng, không ngờ lại ngược lại, thay vào đó cô ta lại tuyên bố vì tôi mà đoạn tuyệt quan hệ cha con với ông ta. Chuyện xảy ra cũng như thế, nhưng nguyên nhân kết quả trong đó lại không giống. Hoàng Thường xuất thân là con buôn ma túy, ông ta biết điều này rất nguy hiểm, không thể nào lại cho phép con gái mình gả cho một người cũng liếm máu trên lưỡi dao giống thế được. Khi ông ta là kẻ buôn ma túy, thì đồng thời cũng là một người cha."

"Cao Viễn bị bại lộ quả thật có phần do A Tuấn. Hắn ta với tôi bất hòa là thật, hấn thích Hoàng Giai Ngâm, sự tồn tại của tooid đã uy hiếp hắn, nên một lòng một dạ muốn xử lí tôi, nhưng vì tâm tư của Hoàng Giai Ngâm vẫn còn đặt trên người tôi, nên hắn ta không thể nào xuống tay trực tiếp với tôi được, bèn đổi thành ra tay với Cao Viễn. Ý định ban đầu của hắn ta chỉ là muốn gài bẫy Cao Viễn, để chúng tôi biến thành nội gián phản bội Hoàng Thường, nhưng lúc đó lại đúng lúc chúng tôi bước vào giai đoạn thu lưới, vì để thu thập danh sách bằng chứng cuối cùng mà Cao Viễn mới trúng bẫy của A Tuấn, bị hắn ta bắt được. Hắn ta bắt đầu nghi ngờ thân phận của Cao Viễn, bèn đưa bằng chứng cho Hoàng Thường. Hoàng Thường đã sinh nghi tôi, nên dùng hình ép cung Cao Viễn, có ý ép cậu ta mở miệng thừa nhận thân phận cảnh sát của tôi. Lúc đó tôi đoán Hoàng Thường không có bằng chứng, nếu có bằng chứng thì ông ta đã hành hạ tôi như đã làm với Cao Viễn rồi, nên mới tính

vào cứu người trước mới nói sau. Nhưng không ai ngờ rằng, bên trong có người chôn bom."

Lộ Miêu ngược mắt nhìn anh: "Ai chôn?"

Kiều Trạch lắc đầu: "Đó là nơi quái lạ, không ai biết là do ai chôn cả. Lúc đó trên người Cao Viễn có mang theo danh sách với bằng chứng gần như đầy đủ sản nghiệp dây xích của tập thể thuốc phiện có liên quan đến vụ án, từ nguồn hàng cho đến tiêu thụ, tất cả nằm trong một con chip nhỏ."

Kiều Trạch bấm tay so với móng tay ngón trỏ: "Một con chip rất nhỏ rất mỏng, lúc ấy vì dễ thuận lợi đưa ra, cậu ấy trực tiếp nhét nó vào một vết thương trên tay. Chỉ thiếu một chút đó thôi là có thể kết thúc vụ án. Kết quả bị nổ mạnh, mọi thứ mất sạch."

Đề tài này có phần nặng nề, nhưng trước sau Kiều Trạch vẫn vững vàng từ tốn nói.

Thậm chí Lộ Miêu không thể đọc được chút cảm xúc nào khác trên vẻ mặt bình tĩnh của anh, anh là người luôn che giấu cảm xúc cá nhân, giống như anh nói, cho dù thần kinh anh có căng đến mấy, anh vẫn không để người khác trông thấy anh căng thẳng chút nào.

Anh trước mặt mọi người, luôn luôn là vẻ trầm ổn kiên định, lại bình tĩnh cơ trí, không có gì có thể phá nổi.

Cô không khỏi có chút đau lòng vì anh, nhưng tính cách hướng nội lại khiến cô không biết phải biểu đạt vẻ đau lòng này thế nào.

Cô mấp máy môi, chủ động ôm anh.

"Không sao, lần này chúng ta nhất định có thể một lưới bắt hết những kẻ đó."

"Sau này em sẽ theo anh."

Sau lưng chợt nặng thêm, bàn tay đè lên lưng cô của anh kéo cô vào lòng, đầu cúi thấp xuống, bịt kín môi cô.

Anh trực tiếp muốn cô ngay trên sô pha.

Đùi dán tại bắp đùi cô, tay quần quít lấy tay cô, nhanh chóng phủ phục lên cô, đường vân dán đường vân.

Vì ngón tay anh tiến vào mà cô co rút cuộn người lại, anh đè chặt lại, mười ngón dây dưa, từ môi lưỡi đến thân thể, từng bước ép sát rồi lại dịu dàng quần lấy.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 101

Ấn tượng trước kia của Lộ Miêu về Kiều Trạch, luôn dừng lại ở một người đàn ông nghiêm khắc dọa người.

Thậm chí cô còn e ngại anh, cố hết sức không để sai sót, cố hết sức để một người hà khắc như anh thừa nhận năng lực của cô.

Cô chưa từng nghĩ, người đàn ông đối với cô cực kì nghiêm khắc bất bẻ, cho đến bây giờ sắc mặt không chút thay đổi này, lại có một ngày, sẽ thu lại tất cả nghiêm khắc của mình, dùng tư thế thân mật lại chiếm hữu mười phần nằm trên người cô, làm chuyện thân mật giữa những người yêu nhau.

Bộ phận của anh chôn sâu trong cơ thể cô, để cô cảm nhận rõ ràng nhịp đập của anh, nhiệt độ của anh, cùng với vẻ mát không chế của anh, rõ ràng thân mật đến thế, lại khiến người ta mặt đỏ tim đập.

Mấy tháng trước, Lộ Miêu rất khó mà tưởng tượng nổi sẽ có một ngày anh và cô lại dùng cách này để hòa vào nhau làm một.

Thậm chí cô còn không biết, người đàn ông nghiêm túc đến khác thường lại có nhu cầu ở phương diện này.

Anh trong mắt cô, luôn là người ngồi tít trên cao, không gì không làm được, mà lại không hiểu buồn vui hợp tan, đồng thời không có nhân tính không có thất tình lục dục.

Cô khó mà tưởng tượng nổi dáng vẻ để lộ tình dục trong mắt anh.

Nhưng hôm nay, người đàn ông nhìn như không có thất tình lục dục này, đang nằm trên người cô, hôn cô lui tới, kịch liệt ra vào, đụng chạm vào nhau, tiếng thở hổn hển chậm rãi giao hòa cùng mồ hôi, vân da hiện rõ ràng trên đôi ngực đỏ hồng. Trần truồng, trắng kiện, cân xứng, tràn ngập cảm giác mạnh mẽ, một lớp mồ hôi mỏng đã gia tăng cảm giác phóng túng sau một hồi vận động vừa rồi, con mắt sâu hoắm đen láy của anh là màu mực sâu không thấy đáy, lại vừa nồng vừa nặng, sâu trong mắt là nồng nàn tình dục không lối thoát.

Cô bị anh biến thành dần dần mất khống chế, đợi sau khi cả hai đều đã thỏa mãn, giữa hai người đã sớm mồ hôi đầm đìa, từng tầng mồ hôi đổ ra lại dung hòa với nhau.

Anh duỗi tay ra, kéo cô dựa vào lòng, nghiêng đầu nhìn cô: "Vừa nãy đang nghĩ gì thế?"

Lộ Miêu bị anh nhìn có chút chột dạ, ban nãy cô đã thất thân.

Anh bóp nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào mắt cô: "Hửm?"

"Thì..." Cô lúng túng né tránh ánh mắt anh, "Là nhớ lại lúc mới quen anh, anh của lúc đó với anh của ban nãy, khiến em cảm thấy quá khó tin."

Kiều Trạch gật đầu như có suy nghĩ: "Không hiểu thất tình lục dục, không có nhân tính, là bỏ tất phẩm độ chúng sinh, đúng không?"

Lộ Miêu cúi thấp đầu: "Lúc đó anh làm cho người ta cảm giác mình vượt qua sự tồn tại của nam nữ thông thường."

"Chính là..." Cô nghĩ ngợi, "Cảm giác tồn tại đã mạnh đến mức khiến người khác hoàn toàn xem nhẹ giới tính của anh, cũng chỉ còn lại một biểu tượng như thần mà thôi."

Kiều Trạch: "..."

Lộ Miểu quay đầu sang nhìn anh: "Như anh nói Thẩm Ngộ vậy, là linh vật ấy."

Bên eo bỗng nhói đau, giọng Kiều Trạch nặng nề áp chế: "Dù sao cũng không phải là đàn ông sao?"

Lộ Miểu nhanh chóng lắc đầu: "Không có."

Cánh tay mềm mại ôm eo anh, cả mặt vùi vào lồng ngực đồ đầy mồ hôi của anh: "Ngay cả trong chớp mắt có như thế cũng cảm thấy quá mơ hồ, người đàn ông vẫn cho rằng không có thất tình lục dục, đột nhiên lại thân mật với mình như thế, rồi tốt với em như vậy, cảm giác... thật không chân thật."

Kiều Trạch nắm eo cô kéo đến gần, chỉ một chữ đánh giá cô: "Ngốc."

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Anh không cảm thấy thế sao?"

Kiều Trạch nhìn thẳng vào cô, câu hỏi này cô đã hỏi anh. Dù sao cũng không phải yêu từ cái nhìn đầu tiên, cũng không phải sấm sét đánh đất cháy mà đột nhiên vừa nhìn đã hợp ý, lúc mới quen cô, quả thật anh chưa từng nghĩ đến mình sẽ nảy sinh khát vọng với cô, từ thân thể cho đến linh hồn đều khao khát có được cô, hơn nữa từ khi ở chung với nhau, càng ngày càng mãnh liệt.

"Vì sao anh lại thích em?" Lộ Miêu hỏi, "Còn đôi tốt với em đến thế."

"Đây không phải là câu hỏi logic, không có vì gì cả." Anh cúi đầu xuống, nhìn vào mắt cô, "Tất cả mọi nơi đều luyến tiếc không nở rời."

Lộ Miêu bị anh nói mà hai má đỏ ửng, "Em cảm giác... mình như nhặt được một món hời."

Nhất là nếu so với Hoàng Giai Ngâm. Quả thật cô không hề làm gì, nhưng anh vẫn đi về phía cô, yêu cô, nuông chiều cô. Hạnh phúc đến dường như quá đơn giản và dễ dàng, điều này và cuộc đời hai mươi năm đã qua của cô hoàn toàn không phù hợp, rất nhiều lúc cô giống như đang nhìn ngắm một thứ đồ tốt đẹp, nhưng đến lúc đến gần lại hóa thành hư không.

"Đừng nghĩ lung tung." Kiều Trạch cúi đầu hôn cô, "Là anh nhặt được món hời mới đúng."

Lộ Miêu xấu hổ đỏ mặt cười với anh, người chôn vào trong lòng anh, không nói gì.

Mỗi khi biết thêm một chút về anh, cô lại thích anh thêm một chút, lại càng muốn ở cùng anh nhiều hơn, giống như câu bông đùa ban sáng của cô, phong cảnh trong tường đã là tốt nhất rồi, cô không nở rời đi. Trong mắt cô, Kiều Trạch chính là cảnh tốt nhất đó.

Hôm sau phải đi gặp Hoàng Giai Ngâm, là anh đã hẹn.

Lộ Miêu biết anh có kế hoạch tính toán của mình nên không đi theo.

Đây là lần đầu tiên Kiều Trạch chủ động hẹn Hoàng Giai Ngâm, thế nên khi Hoàng Giai Ngâm gặp anh thì mặt mày đều rạng rỡ.

Kiều Trạch nhìn người phụ nữ vẻ mặt hào hứng đối diện, thật ra anh cũng không muốn lợi dụng cô ta, nhất là lợi dụng tình cảm của cô ta với anh.

Nhưng là cô ta sắp đặt ván cờ này trước, đẩy anh và Lộ Miêu đến vị trí khó xử, trách nhiệm của anh công việc của anh khiến anh không thể không phá vỡ thế cục này được.

Cô ta bày ra, chỉ có thể do cô ta chấm dứt.

"Chờ lâu lắm đúng không?" Hoàng Giai Ngâm ngồi xuống đối diện anh, cười hỏi, giờ tay vẩy nhân viên.

"Không có, cũng mới đến."

Kiều Trạch lạnh nhạt đáp lại, che dấu vẻ liêu lĩnh trước mặt cô ta ngày hôm qua, người đã điềm tĩnh lại rất nhiều, hoàn toàn là Giang Hành mà Hoàng Giai Ngâm quen lúc trước, lạnh lùng an phận, lại cách người khác xa ngàn dặm.

Giang Hành như thế khiến Hoàng Giai Ngâm dịu đi, một tay chống cằm nhìn anh: "Tìm em có chuyện gì?"

Kiều Trạch quay đầu đi: "Chuyện hôm qua, cảm ơn cô."

Anh nâng ly lên với cô ta.

Hoàng Giai Ngâm cũng cầm lên, khẽ cụng ly với anh, uống hết một hơi: "Nên thế."

Kiều Trạch đặt ly xuống, trầm ngâm một hồi rồi nhìn cô ta: "Hoàng Giai Ngâm, tôi rất biết ơn những chuyện cô đã làm cho tôi, nhưng sau này đừng thế nữa. Cô cũng biết tôi với bố cô không đội trời chung. Không phải ông ta chết thì là tôi mất."

Nụ cười cứng lại trên mặt Hoàng Giai Ngâm: "Nếu em có được anh thì sao?"

Kiều Trạch nhìn cô ta bất động: "Không có nếu. Máu chốt giữa tôi với cô không phải là cô có được ai, mà là tôi chưa từng có tình cảm nam nữ với cô."

Hoàng Giai Ngâm: "Anh còn chưa thử đến gần em, làm sao anh biết không có?"

Kiều Trạch lắc đầu, cầm ly rượu lên, khẽ nhấp: "Tôi biết mình muốn điều gì."

Thái độ của Hoàng Giai Ngâm mềm đi, van nài nhìn anh: "Giang Hành..."

Kiều Trạch không nhìn cô ta, nhấp một ngụm rượu, lúc này điện thoại đặt trên bàn rung lên, có tin nhắn.

Anh cầm lên nhìn, sắc mặt nghiêm nghị, tay gõ lên màn hình, nhìn có vẻ như đang gửi tin nhắn, đang gửi tin thì chột điện thoại "tít" một tiếng, tắt máy.

Anh buồn bực đặt điện thoại lại lên bàn, cầm ly rượu dốc thẳng vào miệng.

Hoàng Giai Ngâm lo lắng nhìn anh: "Sao thế?"

Kiều Trạch lạnh lùng đáp: "Không có gì."

Hoàng Giai Ngâm: "Có phải anh có việc gấp cần liên lạc với người ta không?"

Cô ta đưa điện thoại cho anh: "Điện thoại em vẫn còn pin, đây, cho anh mượn."

Kiều Trạch do dự nhìn cô ta một cái: "Cám ơn."

Cầm lấy, nhập một dãy số vào điện thoại, rồi nói với đầu bên kia: "Bánh Trôi, là tôi đây. Điện thoại tôi hết pin, lúc này đang mượn điện thoại của cô Hoàng, tại tôi giờ không tiện nghe máy, lát nữa tôi sẽ nhắn tin lại cho cậu, cậu cứ nhìn số điện thoại này là được."

Cúp máy, soạn tin nhắn.

Soạn ba tin, một gửi Đường Viễn, một gửi Nghiêm Cao, một cho Tô Minh.

Hai tin sau gửi thành công liền xóa nhặt ký đi.

Anh trả lại điện thoại cho Hoàng Giai Ngâm: "Cám ơn."

Hoàng Giai Ngâm cười với anh: "Không có gì."

Còn vì mình đã có thể giúp anh công việc bận mà còn vui mừng không thôi. Từ đầu đến cuối Kiều Trạch không nói lời nào, cùng cô ta ăn hết bữa cơm này, rồi lại trình trọng cảm ơn vì ngày hôm qua đã cứu anh, rồi Kiều Trạch lấy cơ công ty có việc mà đi trước.

Trên đường quay về, Kiều Trạch nhắn tin cho Thương Kỳ hỏi anh ta: "Sắp xếp xong chưa?"

Thương Kỳ trả lời lại hai chữ "yên tâm".

Kiều Trạch trực tiếp đến hội sở Vị Mã Hà mà anh dùng điện thoại của Hoàng Giai Ngâm hẹn gặp Nghiêm Cao và Tô Minh, phòng 301.

Ngô Man Man ở trong phòng, Thương Kỳ và Kiều Trạch ở ngoài, tìm vị trí có tầm nhìn tốt, mang theo ồm nhòm, ai ra ai vào nhìn là biết ngay.

Lúc Kiều Trạch đến thì Thương Kỳ đã chờ tại chỗ.

Kiều Trạch trực tiếp lên xe anh ta, cầm lấy ống nhòm nhìn ra cửa, rồi quay đầu nhìn anh ta: "Tổng giám đốc Thương, anh cảm thấy người hôm nay đến là Tô Minh hay là Nghiêm Cao?"

Thương Kỳ trầm mặc một lúc: "Tô Minh."

Kiều Trạch nhíu mày: "Sao lại thế?"

Thương Kỳ: "Trực giác."

Lặng một lúc, lại nói: "Nói thật thì, tôi vẫn luôn không tin Tô Minh lắm, quá thông minh tháo vát, hơn nữa lại là tuyển từ ngoài vào, không như Nghiêm Cao, do Hoắc tổng trực tiếp bố trí đến đây, theo quan hệ thân sơ mà nói, hiển nhiên Nghiêm Cao đáng tin hơn."

"Hơn nữa, nghiêm khắc mà nói, lần đó hẳn là lần đầu Tô Minh tham gia vào kế hoạch hành động của chúng ta, kết quả liền xảy ra chuyện." Anh ta giương mắt nhìn Kiều Trạch, "Điều này không thể nghi ngờ sao?"

Kiều Trạch mỉm cười gật đầu: "Đúng là khả nghi."

Cầm lấy ống nhòm nhìn ra ngoài cửa, không tới một lát sau, một chiếc Passat màu đen quen thuộc từ từ chạy đến, bước xuống từ xe, không có ý định cải trang, che dấu, chính là Nghiêm Cao không thể có vấn đề trong miệng Thương Kỳ.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn anh ta: "Tổng giám đốc Thương?"

Thương Kỳ lạnh mặt, đẩy cửa xe bước xuống.

Kiều Trạch cũng xuống theo, không xa không gần theo sát Nghiêm Cao.

Nghiêm Cao cảnh giác nhìn bốn phía rồi bước vào hội sở, đưa ra thẻ hội viên với lễ tân, vào thang máy, trực tiếp đến phòng 301 được hẹn với danh nghĩa của Hoàng Giai Ngâm.

Lúc hắn ta đẩy cửa vào liền trông thấy Ngô Man Man trong phòng, vòng tay trước ngực, khẽ cười với hắn ta: "Nghiêm Cao, là cậu à?"

Nghiêm Cao biến sắc, xoay người tính ra khỏi cửa, nhưng Thương Kỳ và Kiều Trạch đã im lặng không tiếng động đứng phía sau.

Theo bản năng hắn ta muốn chạy trốn, Kiều Trạch nhắc chân đá một phát đẩy người văng vào phòng bao, anh cũng bước đến gần, "rầm" một tiếng đóng cửa lại.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 102

Kiều Trạch bước đến, xách Nghiêm Cao đứng dậy, trói hai tay chéo ra sau lưng đè người lên tường, lục soát trên người hắn ta một lần, sau khi xác định không có bất cứ thiết bị nghe lén theo dõi hay thiết bị truyền tin nào mới buông hắn ta ra.

Thương Kỳ đứng ở cửa, xoa hai tay, nhìn Nghiêm Cao cười lạnh: "Nghiêm Cao, cậu nói với tôi cậu có việc, thì ra là đặc biệt chạy đến gặp Hoàng Giai Ngâm?"

Nghiêm Cao mím môi, ánh mắt phòng bị nhìn anh ta.

Kiều Trạch dứt hai tay vào túi áo khoác, cười nhìn hắn ta: "Hoàng Thường biết chi tiết chuyện hợp tác giữa tôi với tổng giám đốc Thương, Hoàng Giai Ngâm cũng tường tận kế hoạch hôm đó như lòng bàn tay, nếu nói trong chúng ta không gài người, thì tôi không tin."

"Nên tôi mới nghĩ kế cùng với tổng giám đốc Thương, bắt sâu một trong chúng ta." Kiêu Trạch nói tiếp, "Tin nhắn là tôi dùng điện thoại của Hoàng Giai Ngâm gửi đi, đồng thời cũng gửi một tin giống thế cho Tô Minh, biết kế hoạch hành động tôi đó trừ ba người chúng tôi ra cũng chỉ có cậu và Tô Minh. Trong tin nhắn, tôi nói chuyện giả cảnh sát đã gây nên phong ba, nên hẹn gặp mấy người ở phòng 301 hội sở Vĩ Mã Hà. Ai tới, liền chứng minh người đó biết nội tình."

Sắc mặt Nghiêm Cao trở nên rất khó coi.

Kiều Trạch nhìn hần ta, bình tĩnh nói tiếp: "Ngày đó là Hoàng Giai Ngâm hiến kế cho tổng giám đốc Thương, tôi đoán, ít nhất cũng phải có hai mục đích. Một làn mượn tay tổng giám đốc Thương xử lý Lộ Miểu, đồng thời xử lý luôn Tô Minh. Hoàng Giai Ngâm tự biết tôi không phải là cảnh sát, mục đích của cô ta từ đầu đến cuối chỉ có Lộ Miểu, chỉ cần xử lý được Lộ Miểu là cô ta đã đạt được mục đích, còn với tổng giám đốc Thương hay cô Ngô đây mà nói, Lộ Miểu chứng minh tôi không phải là cảnh sát, cũng gián tiếp xóa đi tội danh tôi làm tiết lộ tin tức, nhưng cảnh sát vẫn đến, như vậy chỉ có thể là người khác trong chúng ta. Cậu là người do Hoắc tổng bố trí, là người cùng ở tuyến trên với tổng giám đốc Thương, nên sẽ không thể nào nghi ngờ đến cậu được, vậy duy nhất có khả năng chính là Tô Minh."

"Cậu là người bên cạnh tổng giám đốc Thương, nhưng gần nửa năm qua, tổng giám đốc Thương càng ngày càng nể trọng Tô Minh, vì để ngăn mình trở thành A Tuần thứ hai, cậu bèn quyết định ra tay trước, mượn dịp này để phá Tô Minh."

"Chỉ là các người không ngờ được chính là, trình độ giả mạo cảnh sát còn quá kém, không xử lý sạch sẽ sẽ chọc phải cảnh sát thật, không chỉ bị đăng báo, tổng giám đốc Thương còn bị coi là kẻ thao túng phía sau bị dẫn đi điều tra, khiến kế hoạch của các người thất bại vào lúc chưa chín muồi."

"Tổng giám đốc Thương không thể nào không phát hiện được bên trong có nội gián, hơn nữa còn do Hoàng Giai Ngâm sắp đặt, chỉ là kiêng dè địa vị củ nhà họ Hoàng trong công ty nên chỉ biết ngậm bồ hòn làm ngọt. Đây cũng là chỗ mà Hoàng Giai Ngâm không sợ, cho nên dù cô ta biết rõ kế hoạch xảy ra vấn đề, nhưng vẫn không có một lời giải thích nhận lỗi nào với tổng giám đốc

Thương hay cô Ngô, không cần biết liệu chuyện cô ta sắp đặt có làm hỏng quan hệ hợp tác giữa tôi với giám đốc Thương hay không. Hoặc đối với cô ta mà nói, trực tiếp làm hỏng là tốt nhất, đó chính là kế hoạch một mũi tên trúng ba đích."

Anh mỉm cười với hắn ta: "Tôi đoán đúng chứ?"

Mặt Nghiêm Cao tái nhợt, không nói một lời.

Thương Kỳ giơ hai tay lên, vỗ tay từng đợt: "Quả nhiên là kế hoạch hay."

Rồi hỏi hắn ta: "Nghiêm Cao, mấy năm nay tôi đối với cậu chưa đủ tốt sao?"

Nghiêm Cao mấp máy môi: "Là tôi có lỗi với tổng giám đốc Thương."

Thương Kỳ: "Vậy là cậu thừa nhận mình thông đồng với Hoàng Giai Ngâm gài bẫy tôi?"

Nghiêm Cao không nói.

Đột nhiên Thương Kỳ nổi đóa, một cước đá người ngã nhào ra đất, rút súng ra muốn bắn chết hắn ta.

Kiều Trạch giơ tay chụp lấy họng súng, đẩy súng anh ta ra một bên: "Tổng giám đốc Thương, anh còn muốn tiếp tục gọi cảnh sát đến đây nữa à?"

"Nghiêm Cao nhả định phải trừ khử, nếu không hắn ta mà liên lạc với Hoàng Giai Ngâm thì kế hoạch của chúng ta không còn ý nghĩa gì nữa."

Anh bước về phía Nghiêm Cao, lùi người đứng lên, nhìn Thương Kỳ nói, "Tổng giám đốc Thương, không bằng giao người cho tôi đi?"

Thương Kỳ nhìn anh: "Anh định xử lý thế nào?"

Kiều Trạch nhìn Nghiêm Cao: "Cậu ta là người của Hoàng Thường, tất nhiên là gây ông đập lưng ông rồi."

Thương Kỳ nhớ đến ngày hôm qua ở biệt thự họ Hoàng, Cao Viễn bị chó ngao Tây Tạng cắn xé, bèn gật đầu.

Kiều Trạch gọi cho Đường Viễn bảo anh ta đến, để anh ta vào dẫn người đi.

Kiều Trạch xoay người nhìn Thương Kỳ: "Tổng giám đốc Thương, chuyện tôi đồng ý với anh tôi đã làm xong, còn chuyện anh đồng ý với tôi thì sao?"

Thương Kỳ bị Hoàng Thường chèn ép đã sớm nín nhịn một bụng tức, lần này lại bị Hoàng Giai Ngâm trắng trợn tính kế, mà sau đó không có lấy một câu xin lỗi. Chẳng qua do trở ngại địa vị nên mới nhịn không truy cứu, nhưng trong lòng đã sớm bắt mẫn đến cực điểm, bây giờ Kiều Trạch đồng ý giúp anh ta kéo Hoàng Thường xuống, dưới kích thích mong muốn có ngày nhanh chóng được mở mày mở mặt, bèn đồng ý với anh.

Kế hoạch của Kiều Trạch rất đơn giản, nếu Hoàng Giai Ngâm đã chơi đóng giả cảnh sát với bọn họ, vậy thì họ sẽ để cảnh sát thật xuất hiện, mượn thế lực của cảnh sát chặt Hoàng Thường.

Chỉ cần Hoàng Thường bị chặt, tự nhiên vị trí của ông ta do Thương Kỳ ngồi vào.

Trước kia Thương Kỳ không tìm thấy cơ hội xuống tay với Hoàng Thường, làm lớn sợ bị Hoắc tổng sinh nghi, lại phiền phức đến mình, mà làm nhỏ thì với Hoàng Thường mà nói cũng chỉ như gãi ngứa, không nhúc nhối, bởi vậy chỉ có thể từ chỗ Ngô man Man, muốn thông qua cô ta tiếp cận Hoàng Giai Ngâm, tìm lấy cơ hội từ Hoàng Giai Ngâm.

Kế hoạch của Kiều Trạch đã giải quyết toàn bộ bản khoản của anh ta, thế nên nhanh chóng đồng ý.

Kiều Trạch và Thương Kỳ bàn chuyện xong liền đi về trước, nhưng không về nhà mà đổi tuyến đường đến chỗ của Đường Viễn.

Anh ta cũng vừa về, Nghiêm Cao đã bị giam giữ bí mật.

"Người sao rồi?" Vừa vào nhà, Kiều Trạch hỏi thẳng.

"Bị nhốt rồi." Đường Viễn lấy hai lon đồ uống trong tủ lạnh ra, ném cho anh một lon, "Bên Thương Kỳ thì sao?"

Kiều Trạch mở nắp lon nước, tranh thủ nhìn anh ta một cái: "Người ngay đến Hoàng Giai Ngâm cũng có thể đùa giỡn xoay vòng, có tôi ra tay, còn có thể không thành được sao?"

Đường Viễn cười, liên tục vỗ vai anh: "Bớt chém gió đi."

Kiều Trạch ngẩng đầu uống một hơi, lúc này mới nhìn anh ta: "Giúp tôi tìm một đội chuyên làm hiệu ứng đáng tin, làm cho tôi một đoạn video tầm một phút, video bắt chước như Cao Viễn, để chó ngao cắn xé, phải bịt miệng Thương Kỳ lại, đỡ ngày nào đó hấn ta nhớ đến lại sinh nghi."

Đường Viễn làm dấu tay "OK" với anh, "Tôi đảm bảo sẽ xong xuôi."

Kiều Trạch gạt đầu, đang định nói tiếp thì chợt điện thoại vang lên, là tin nhắn do Lộ Miểu gửi đến, hỏi anh bao giờ về.

Cô biết hôm nay anh hẹn Hoàng Giai Ngâm đi ăn, nhưng anh lại không nói tí mĩ kết hoạch với cô, thấy anh quá trưa đến tối mà vẫn chưa về, nên đứng ngồi không yên.

Cô chưa từng chủ động chú ý đến hành tung của anh, từ trước đến nay đây là lần đầu tiên.

Tâm tình của Kiều Trạch vì mẩu tin nhắn này của cô mà chẳng hiểu sao lại vui vẻ, nhìn thấy tin nhắn, ngay cả khóe miệng bất giác cong lên một nụ cười.

Không phải anh cố ý giấu diếm, cả ngày bận rộn quá mức, không phải đối mặt với Hoàng Giai Ngâm thì là đối mặt với Thương Kỳ, quả thật không tìm được cơ hội nói rõ.

Đường Viễn thấy ý cười hiện lên trên mặt anh, liền "chặc chặc" vài tiếng, cười nhạo anh: "Tin nhắn của Tiểu Lộ Miểu nhà chúng ta đấy à?"

Kiều Trạch nhàn nhạt nhìn anh ta: "Thành nhà của cậu từ bao giờ thế?"

Đường Viễn: "Vào tổ hành động này của chúng ta thì không phải là của chúng ta rồi sao? Đây chính là chiến hữu kiêm người nhà."

Kiều Trạch không bác lại anh ta, hơi nghiêng người, gọi lại cho Lộ Miểu.

"Tôi về ngay đây." Anh nói.

Lộ Miêu ở đầu dây "ờ" một tiếng: "Nhưng tối nay có lẽ em về hơi trễ, giờ em đang ở nhà em gái anh."

"..." Kiều Trạch lặng đi hai giây, "Sao lại chạy đến đó?"

Lộ Miêu: "Tiểu Tiểu Kiều muốn gặp Lộ Bảo bèn đến đây chơi một lúc, rồi muốn em đến nhà chị ấy chơi nên em đi cùng."

Sau đó lại như sợ anh hiểu lầm điều gì, đồng dục nói rõ: "Tin nhắn kia không phải em gửi đâu, là chị Kiều Thời lấy điện thoại em gửi đấy."

Kiều Trạch: "..."

Anh lặng người một lúc: "Giờ tôi đi đón em."

Lộ Miêu tắt máy, cảm giác giọng điệu về sau của Kiều Trạch có vẻ bất thường.

Kiều Thời ngồi bên cạnh, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Sao em lại nói ra chuyện chị gửi tin nhắn đi thay em chứ?"

Lộ Miêu: "Em sợ anh ấy có hiểu lầm."

"Cái quỷ ấy, anh ấy chính là thích nhất mấy chuyện hiểu lầm như thế." Nói đến đây, Kiều Thời lại không nhịn được hướng dẫn từng bước cho Lộ Miêu, "Anh chị đây từ nhỏ đã thích được tóm trong tay, chính là cần biểu hiện chút quan tâm với anh ấy cho thỏa đáng, em đừng nhìn anh ấy tỉnh bơ ra mặt thế, thật ra trong lòng đã sớm hoa nở nhạc lên rồi, đến độ so với Lộ Bảo còn ngoan hơn."

Lộ Miêu: "..."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 103

Kiều Thời nói tiếp: "Anh của chị chính là loại đàn ông lòng dạ hẹp hòi chuyên ghi thù."

Lộ Miếu: "..."

Nửa tiếng sau, Kiều Trạch có mặt tại nhà Kiều Thời.

Kiều Thời mở cửa cho anh.

Anh vừa vào liền đi thẳng vào trong phòng tìm người: "Lộ Miếu đâu?"

Kiều Thời ném cho Lộ Miếu đang ngồi trên ghế ánh mắt "em tiêu rồi".

Tiểu Tiểu Kiều vốn ngồi trên sofa chơi với Lộ Miếu, nghe thấy tiếng Kiều Trạch, "soạt" một tiếng trượt từ trên ghế xuống, bập bẹ "cậu ơi" "cậu ơi" chạy tới Kiều Trạch.

Kiều Trạch cúi người ôm lấy cô nhóc, hỏi: "Mợ đâu?"

Cô nhóc mù mịt lắc đầu: "Không có mợ."

Kiều Thời sửa lại cho cô bé: "Chị."

Lập tức Tiểu Tiểu Kiều quay đầu chỉ vào Lộ Miếu: "Chị ở kia kìa."

Kiều Trạch sửa: "Phải gọi là mợ."

"Mợ nhỏ." Lại sửa tiếp.

Tiểu Tiểu Kiều lắc đầu đầy kiên định: "Chị dễ nghe hơn."

Kiều Thời ở bên cạnh cười không ngừng: "Anh à, anh xem đi, ngay cả đứa bé hai tuổi cũng biết danh bất chính ngôn bất thuận thì không thể gọi."

Lộ Miêu đứng lên đi về phía anh: "Anh xong việc rồi à?"

Vẫn không có ý thân mật với anh quá mức ở trước mặt người ngoài.

Kiều Trạch "ừ" một tiếng, cúi đầu trêu Tiểu Tiểu Kiều.

Kiều Thời lén nhìn Lộ Miêu, cổ vũ cô học xong thực hành ngay, làm nũng với Kiều Trạch một chút, tỏ vẻ quan tâm một chút.

Trước mặt người khác Lộ Miêu không dám thể hiện thái quá, chần chừ một lúc mới tiến lên ôm lấy cánh tay anh, hỏi anh: "Sao hôm nay anh ăn một bữa cơm với hên thôi mà lâu vậy?"

Kiều Trạch: "Có chút việc."

Giọng nghe rất lạnh, cánh tay rú ra, trở tay kéo người vào lòng, sau đó trả Tiểu Tiểu Kiều lại cho Kiều Thời, đi đến chào hỏi hàn huyên với Thẩm Ngộ mấy câu rồi dẫn Lộ Miêu đi trước.

Lộ Miêu vừa lên xe, cả người đã bị Kiều Trạch kéo vào lòng, mắt đối mắt mũi đối mũi với cô.

"Bạn trai em hẹn gặp cô gái khác, em không lo lắng anh ta sẽ ăn vụng sao?"

Lộ Miếu: "Đàn ông thật sự muốn ăn vụng còn lâu mới hỏi câu này."

Kiều Trạch bị cô chặn họng.

Từ khi biết nhau đến nay, cô có thể lấy vẻ nghiêm túc hoặc mờ mịt của mình khiến anh cạn lời, nhưng hôm nay cô lại không có ý đó.

Lộ Miếu thấy mắt anh dần trở nên sâu hơn, dường như lại là dáng vẻ muốn chinh cô đó, lập tức người mềm đi, tay dịu dàng cầm lấy tay anh.

"Anh đi làm chứ phải đi chơi bởi gì đâu, em ghen cái gì chứ."

"Hơn nữa, anh cũng sẽ không gạt em."

"Nếu đúng lúc anh đang có việc, em gửi tin nhắn lại thành không cẩn thận sẽ mang đến nguy hiểm cho anh."

Mấy câu đó được nói ra, cơn giận trong lòng Kiều Trạch cũng tan biến theo.

Anh cũng không thật sự cáu kỉnh với cô, chỉ là vất vả lắm mới nhận được tin nhắn đầy quan tâm của cô, một giây trước cả trái tim đang còn vì thế mà đập mạnh hơn, một giây sau cô liền trưng ra vẻ mặt vô tội đánh anh về nguyên hình, giống như vừa mới được thưởng một viên kẹo đường thì một cái tát lại đến ngay sau lập tức, cảm giác đó cũng không mấy dễ chịu.

Nhưng tính cô chính là thế, rốt cuộc cũng chỉ toàn rẽ cây.

Anh bắt đầu dẽ véo má cô: "Sau này cho đường thì cũng đừng có tát thêm."

Lộ Miêu "ừ" cái hiểu cái không, gật gật đầu.

Anh cúi đầu xuống, trán khẽ chạm lên trán cô, khó có được thời gian ở riêng với cô, lại muốn hôn cô rồi.

Anh chưa bao giờ để bản thân phải chịu thiệt, bèn cúi đầu chiếm lấy môi cô.

Hai người vẫn còn đang ở trước cửa nhà Thẩm Ngộ, Lộ Miêu lo bị người bắt gặp, bèn đẩy anh ra không cho, nhưng Kiều Trạch không để ý, hai tay siết chặt quần lấy cô, hôn cho đến mức lấy hết không khí trong phổi của hai người mới thỏa mãn buông cô ra, khởi động xe lái đi.

Lộ Miêu mím đôi môi bị hôn đến sưng, quay đầu sang nhìn anh: "Em nhớ trước kia anh là người rất đứng đắn, sao bây giờ lại trở nên ham muốn quá độ vậy?"

"Có à?" Kiều Trạch quay đầu nhìn cô một cái.

Lộ Miêu nghiêm túc gật đầu: "Em cảm thấy có."

Kiều Trạch "ồ" lên: "Vậy em phải suy xét đến chuyện bồi thường rồi. Em đem một người đàn ông không nặng tình dục biến thành ra thế này, trách nhiệm của em không nhẹ."

Lộ Miêu: "..."

Khuỷu tay khẽ đụng vào anh: "Rõ ràng em mới là người chịu thiệt."

Kiều Trạch: "Cũng không phải em di chuyển."

Lộ Miêu: "..."

Khóe mắt thoáng trông thấy dáng vẻ tức giận của cô, không hiểu sao tâm tình Kiều Trạch lại trở nên tốt đẹp, nhân lúc đèn đường chuyển đỏ, liền dừng xe lại, đưa cánh tay vốn cầm vô lăng rơi xuống tóc cô, như vỗ về chú mèo nhỏ, khẽ vuốt ve làm tóc cô suôn hơn.

Lộ Miêu quay đầu không muốn để anh làm tiếp, vừa giương mắt lên, bất thành tình thoảng trông thấy người trong chiếc xe đang dừng song song ở bên ngoài, lập tức sắc mặt biến đổi, kéo tay Kiều Trạch xuống, xoay người mở cửa xe ra, vội vàng đẩy cửa đi xuống.

Phản ứng của cô quá mức bất ngờ, Kiều Trạch lập tức không theo kịp, chỉ nhìn cô vội vội vàng vàng xuống xe, rất nhanh vòng qua kính chắn gió, đi đến bên cạnh chiếc xe đang chờ đèn đỏ.

Theo bản năng anh nhìn vào trong xe, lúc trông thấy Lộ Tiểu Thành ngồi trên ghế phụ thì biến sắc, cũng nhanh chóng đẩy cửa xuống xe.

Hình như Lộ Tiểu Thành trong xe cũng thấy Lộ Miêu, giả vờ lơ đãng quay đầu đi, cửa kính nhanh chóng được đẩy lên, khi tín hiệu chuyển xanh thì xe lập tức rẽ trái.

Lộ Miêu theo bản năng đuổi theo, sớm quên mất mình còn đang đứng giữa đường cái, tiếng còi xe chói tai của ô tô dừng ngay bên cạnh vang lên, Kiều Trạch phản ứng cực nhanh kéo cô lại.

"Người đó... Vừa rồi người đó Em trai em..." Lộ Miêu cuống cuồng, ngay cả lúc nói cũng bắt đầu lộn xộn, hai tay vô ý thức túm

chặt lấy tay Kiều Trạch, "Hình như em trông thấy cậu ấy Là chiếc xe vừa chạy đi đó, có phải cậu ấy không nhận ra em hay không... Anh giúp em đuổi theo cậu ấy được không..."

"Được, chúng ta về lại xe trước đã." Kiều Trạch trấn an cô, nửa ép buộc đưa cô về xe, khởi động máy.

Lộ Miểu sốt ruột chỉ vào con đường nằm bên trái: "Rẽ trái, chính là chiếc Passat màu đen vừa rồi."

Kiều Trạch im lặng nhìn cô một cái, rồi đánh tay lái đi theo, nhưng tốc độ của anh cũng không nhanh, ít nhất tốc độ như thế không phù hợp khi đuổi theo một chiếc xe khác.

Lộ Miểu càng lúc càng sốt ruột, hai tay vô ý thức nắm lấy tay anh, thúc giục anh: "Ôi, anh lái nhanh lên đi... Như thế này sẽ mất dấu mất..."

Cô sốt ruột càng khiến Kiều Trạch trầm mặc hơn, khẽ mím môi, thoáng tăng tốc độ lên.

Anh không ngờ lại đúng lúc như thế, lại có thể gặp được Lộ Tiểu Thành ở đây, còn vào lúc trước khi anh phát hiện ra, để cô nhìn thấy cậu ta trước.

Rõ ràng Lộ Tiểu Thành đang trốn Lộ Miểu. Mặc kệ vì nguyên nhân gì mà cậu ta trốn cô, chỉ bằng mọi chuyện anh làm đều suy nghĩ vì cô, thì trước khi điều tra được nguyên nhân rõ ràng, anh lựa chọn đứng về phía Lộ Tiểu Thành, thay cậu ta giấu diếm Lộ Miểu.

Bởi thế sau một vòng đuổi theo, cuối cùng Kiều Trạch vẫn "mất dấu" Lộ Tiểu Thành.

Lộ Miếu bị đá kích, người như có triệu chứng hư thoát*, ngồi dựa ra sau ghế, cau mày cắn môi, đôi mắt nhuốm đầy vẻ ngỡ ngàng.

(*Là triệu chứng hạ đường huyết do mất máu, mất nước.)

"Vì sao cậu ấy không chịu gặp em?" Cô hỏi, nghĩ mãi cũng không ra.

Cô như thế khiến anh có chút đau lòng, ôm lấy cô, thấp giọng vỗ về: "Có thể là em nhận lầm người thôi."

"Nhiều năm đã qua, Lộ Tiểu Thành cũng đã lớn không ít, không thể nào giống y hệt trước kia được, lúc này trời cũng tối, nhận lầm người rất bình thường."

"Nếu cậu ta thật đúng là Lộ Tiểu Thành, thì không thể nào không để ý đến em."

"Không thể nào..." Lộ Miếu giãy dụa, "Vừa nãy rõ ràng là cậu ấy..."

"Nếu đúng là Lộ Tiểu Thành, cậu ta và em tình cảm tốt như thế, vì sao lại không chịu nhận em?" Kiều Trạch nhìn cô, hỏi.

Lộ Miếu hơi mở miệng, nhưng không trả lời được.

Anh nhẹ xoa tóc cô: "Chớ suy nghĩ lung tung, Lộ Tiểu Thành biết em đang tìm cậu ta, nhất định cậu ta sẽ trở lại."

Lộ Miếu chân chừ gật đầu, mím chặt môi, Kiều Trạch cũng không cách nào đọc được vài phần tin tưởng từ vẻ mặt ấy của cô, hoặc là có lẽ không để anh lo lắng, nên mới giả vờ tin.

Sớm chiều sống chung lâu như thế, cho đến nay anh hiểu rất rõ cô, người nhìn ngơ ngác đầu gối, nhưng tâm tư còn tỉ mỉ hơn người khác, không phải dăm ba câu là có thể gạt được, thậm chí cô có thể đoán được anh cố ý kéo dài thời gian.

Nhưng cô không hề biểu hiện nửa phần nhìn thấu nào, anh cũng không muốn thăm dò, cô cũng thôi truy hỏi, chuyện này cứ như quá khứ vậy, về đến nhà cô cũng chẳng chắc lại nữa, hôm sau cũng không nói.

Ban ngày cô đi làm, Kiều Trạch nhân lúc cô không có ở nhà, tranh thủ về cục một chuyến, điều tra tài liệu cá nhân của Trương Khởi.

Lần trước ở Macao anh ta bị Lộ Miêu gài bẫy đã được dẫn độ về nước, lúc đó Kiều Trạch đều đặt trọng tâm vào vụ án nên cũng không chú ý quá đến bên Trương Khởi, mức độ hiểu biết về hắn ta cũng chỉ giới hạn ở phần tài liệu nhờ Thẩm Kiều điều tra cùng với vài miêu tả hời hợt trong miệng Lộ Miêu, thì anh ta là một tên lưu manh, thích theo đuổi nữ sinh.

Một người nhìn không có gì thu hút, lại có thể là người nắm rõ từng góc ngách vụ án của Lộ Tiểu Thành.

Kiều Trạch nhờ Thẩm Kiều tìm được nơi Trương Khởi sống.

Quê anh ta ở nông thôn, trong nhà bản túng, ông bà bố mẹ khỏe mạnh, một mình lại sớm ra ngoài lăn lộn, vất vưởng hơn mười năm, tiền kiếm được đều đổ vào ma túy, lúc này bị dẫn độ về, cũng không có nơi ở nào, theo mấy công nhân xây dựng ở quê cùng ở một công trường, nằm ngay tại tiểu khu công nghiệp phía Tây thành phố An, mấy chục tầng giàn giáo cao ngất, ở tầng dưới cùng

có một căn lều giản dị, mấy chục người đều đang chen chúc ở đằng đó.

Lúc Kiều Trạch đến thì đúng lúc bọn họ tan ca, đang ngồi quanh một cái bàn lớn ăn cơm.

Anh không quấy rầy, chỉ đứng ở một nơi bí mật gần đó chờ mọi người ăn chết, cho đến lúc Trương Khởi đặt bát cơm xuống đứng dậy đi ra ngoài từ cửa sau thì mới đi theo.

Cửa sau mở ra nối với một con hẻm vừa chật vừa sâu, đèn mờ tối tăm, không ai qua lại.

Xuyên qua con hẻm mới là khung cảnh phồn hoa.

Kiều Trạch im lặng không tiếng động đi theo sát anh ta đến nơi hẻo lánh, bất chợt ra tay không chế người lại, tóm hai tay bắt chéo ra sau lưng, đè người lên vách tường.

Trương Khởi sợ đến mức suýt chút nữa hét lên.

Kiều Trạch hơi dùng sức đè chặt tay anh ta: "Cấm lộn xộn."

Trương Khởi không nhìn thấy người đứng sau, cũng không dám tùy tiện âm ỉ, giọng gấp rút như van nài.

"Tôi chỉ muốn biết vài chuyện, anh thành thật trả lời là được." Kiều Trạch nói.

Trương Khởi liên tục gật đầu như gà mổ thóc: "Anh nói đi anh nói đi."

Kiều Trạch: "Anh có quan hệ gì với Lộ Tiểu Thành?"

Trong mắt Trương Khởi vì ba chữ "Lộ Tiểu Thành" mà hiện lên ít hoảng sợ nghi ngờ, "ơ ơ" hỏi lại anh: "Vậy anh có quan hệ gì với Lộ Tiểu Thành?"

Tay Kiều Trạch tăng thêm mấy phần lực: "Tôi hỏi cái gì thì trả lời cái đó, đừng nói nhảm."

Trương Khởi nhanh chóng gật đầu.

Kiều Trạch lặp lại: "Quan hệ gì?"

"Là anh em trước kia."

Kiều Trạch: "Tối hôm Lộ Tiểu Thành mất tích, anh có mặt ở hiện trường không?"

Trương Khởi gật đầu: "Ngay từ đầu đã có mặt."

Lại nhanh chóng bổ sung: "Tôi là bị Nhậm Vũ bắt đến."

Kiều Trạch: "Nhậm Vũ đâu?"

Trương Khởi: "Chết rồi."

Ấn đường Kiều Trạch nhíu lại: "Chết như thế nào?"

"Thì do con chị của Lộ Tiểu Thành, Lộ Miêu giết."

"..." Kiều Trạch biến sắc, bất thành linh nhấc chân đạp mạnh vào bụng anh ta, "Mẹ kiếp mày nói vớ vẩn gì thế hả?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 104

Trương Khởi bị đá gần như nằm nhoài lên tường, cũng không dám giãy dụa, người cuống quýt như sắp khóc: "Tôi thật sự không nói lung tung!"

"Lúc ấy ngay trước mặt đám người chúng tôi, Nhậm Vũ hung dữ muốn ức hiếp cô ta. Lộ Tiểu Thành kéo chặt lấy anh ta không buông, lúc đó Nhậm Vũ liền phát hỏa, ném túi ma túy cho cậu ta, trên cậu ta nói, nếu cậu ta dám hít, anh ta sẽ bỏ qua cho vô ta. Lộ Tiểu Thành thật sự cầm lấy hít, Lộ Miêu liều mạng muốn lao đến ngăn lại nhưng Nhậm Vũ lại nổi giận, cướp lấy túi bột Lộ Tiểu Thành mới hít một nửa ném đến cho cô ta, nói với cô ta nếu dám hít thay cậu ta, anh ta sẽ bỏ qua cho Lộ Tiểu Thành, cô ta đã tính chạm vào rồi nhưng Lộ Tiểu Thành không cho, xông lên cướp lấy hít hết, có điều vì quá liều nên thần trí không tỉnh táo."

"Mà thứ đồ chơi đó lại còn có thể kích thích dục tính con người. Con người Nhậm Vũ biến thái, chơi hai chị em đến nghiện, trực tiếp trói Lộ Miêu ném đến trước mặt Lộ Tiểu Thành, lúc đó Lộ Tiểu Thành đã thần trí mơ hồ, tính chiếm lấy Lộ Miêu, Lộ Miêu cứ khóc hoài khóc mãi, sau đó lại như điên lên, không biết cời dây thừng ra được như thế nào, cầm lấy cục đá trên mặt đất ném mạnh vào đầu Nhậm Vũ."

"Anh không biết lúc đó cô ta đáng sợ thế nào đâu, giống hệt như con điên, vô cùng tàn nhẫn, tất cả mọi người đều sợ đến choáng váng..."

Nhắc lại chuyện đó, sắc mặt Trương Khởi tràn đầy kinh hoàng, Kiều Trạch không thể nào đọc được lời nói dối nào từ phản ứng của anh ta.

"Sau đó thì sao?" Anh hỏi.

"Sau đó anh Từ dẫn người đến..."

Từ miêu tả đứt quãng của Trương Khởi, Kiều Trạch chấp vá lại được chung chung.

Tối đó, Nhậm Vũ dẫn người đem Lộ Miêu và Lộ Tiểu Thành bắt vào rừng hoang, bóp chặt cánh tay đẩy ngã cô xuống đất trước mặt mọi người, khao khát cô một cách hung dữ, cô liền chết phản kháng, Lộ Tiểu Thành cũng liều mạng giữ chặt gã ta, một hành động đó lại sinh ra cảm giác bị phản bội, Nhậm Vũ đang nổi giận hoàn toàn mất không chế, đá bay Lộ Tiểu Thành ngã ra đất, xách Lộ Miêu lên, không đếm xỉa đến Lộ Tiểu Thành quỳ rạp trên đất cầu xin, vừa lấy sự trong trắng của Lộ Miêu ép cậu ta hít ma túy, lại vừa lấy sống chết của Lộ Tiểu Thành uy hiếp Lộ Miêu, buộc cô hít nửa số ma túy còn lại. Lộ Tiểu Thành chống đối khiến kế hoạch của gã ta loạn lên, cậu ta đã cướp lấy số ma túy của cô. Vì để ép cô phải phục tùng, gã trói tay cô ném đến trước mặt Lộ Tiểu Thành bị ma túy kích thích thần trí mê loạn, dục vọng tăng vọt, có ý để mặc Lộ Tiểu Thành xâm phạm cô, cô bị ép đến đường cùng hoàn toàn suy sụp, ngoài dự đoán của mọi người giãy dụa thoát khỏi dây thừng, cầm cục đá trên đất đập mạnh vào đầu Nhậm Vũ...

Một người đàn ông thích cô, muốn theo đuổi cô, vì sự từ chối của cô và trò đùa bám đuôi của một tên côn đồ khác khiến gã ta phát tiết toàn bộ phần nộ của mình lên người cô và người nhà của mình. Bốn cột hai chị em cô như chơi với con chuột bạch, từng bước từng

bước đẩy cô vào đường cùng, hưởng thụ đau khổ và tuyệt vọng của cô.

Lúc đó cô chỉ là một nữ sinh cấp ba vào đời chẳng mấy, căn bản không có đủ khả năng phản kháng.

Kiều Trạch không thể tưởng tượng nổi lúc đó cô tuyệt vọng và bất lực như thế nào, cô chưa từng biểu lộ ra vẻ yếu ớt hay oán trách trước mặt người khác bao giờ, thậm chí lúc nhắc lại chuyện đó với anh cũng chỉ hờ hững nói qua, phảng phất như không hề tồn tại.

Nhưng những vết thương kia đã khắc sâu vào lòng, với những người nói thích cô cô đều kháng cự, với lời thô lộ của phái nam đều mù mịt không hay, có lẽ chính là tự bảo vệ trong tiềm thức.

Cảnh ngộ như thế, lúc còn bé lại từng bị vứt bỏ, nên đã khiến hai chữ "yêu thích" trở thành lang sói mãnh thú đáng sợ.

Kiều Trạch rất khó tưởng tượng nổi, vận mệnh muốn tàn phá cuộc đời của cô gái trẻ này đến mức nào nữa.

Cô từng bước cố gắng đi đến, rồi lại từng bước bị số phận đánh trở về nguyên hình.

Kiều Trạch không cách nào tưởng tượng nổi, nếu Lộ Tiểu Thành thật sự tham gia vào đường dây ma túy, đối mặt với một Lộ Tiểu Thành không còn đường về, cô sẽ tuyệt vọng đến nhường nào.

Lúc về đến nhà, trông thấy Lộ Miểu ôm gối ôm cuộn tròn ngủ trên sofa, trái tim luôn nhức nhối lại mơ hồ nổi dậy.

Anh thương cô, thương cô quá khứ không hề có anh, nhưng sẽ có anh bước vào tương lai cô, có nhiều thứ, anh không thể nào phòng

ngừa vì cô được.

Rõ ràng cô không hề làm gì, thậm chí còn rất tốt bụng lạc quan, nhưng lại như tạo hóa trêu người, lần lượt bị số phận đẩy lên con đường bước về địa ngục.

Cô có thể sống thành đáng vẻ bây giờ, là anh đã biết ơn cô lắm rồi.

Không phải số phận đối tốt với cô bao nhiêu, mà do cô luôn cố gắng đấu tranh với số phận.

Sự nỗ lực đó của cô khiến lòng anh đau đến khó chịu.

Anh chỉ có thể từ từ thở dài để xóa tan luồng khí ứ đọng trong lồng ngực, bước về phía cô.

Cô đã ngủ say, gương mặt trước sau vẫn dịu dàng yên giấc, không có lấy một tia công kích nào. Từ khi anh bắt đầu quen cô cho đến nay, cô luôn là đáng vẻ hiền lành không màng danh lợi, thậm chí có chút ngây ngô, từ đầu đến cuối cô luôn toát lên cảm giác thuần lương vô hại dịu dàng, không quá nổi bật, lại khiến lòng người bình thản,

Kiều Trạch hoàn toàn không thể nào hình dung ra được nét tàn khốc xuất hiện trên gương mặt ôn hòa lành lặn này thế nào.

Nếu không phải tuyệt vọng đến cùng cực, hẳn sẽ không có nổi sức chống đối bùng phát như thế. Anh nghĩ.

Rốt cuộc cô có giết người hay không thì anh không biết, theo như Trương Khởi thuật lại, lúc cô phát điên cầm đá đập mạnh vào đầu Nhậm Vũ thì lúc đó Từ Gia Diên cũng dẫn người đến, trối mấy

người bọn họ dẫn đi, chuyện phía sau Trương Khởi không biết rõ, nhưng vì đề phòng bọn họ tiết lộ chuyện đêm đó mà Từ Gia Diên đã giúp họ nhập cư trái phép sang Macau, đưa một số tiền lớn bịt miệng, mấy năm anh ta ở Macau quả thật không có ai hỏi chuyện này.

Kiều Trạch không biết rốt cuộc chân tướng như thế nào.

Lộ Miêu cũng từng nhắc đến chuyện tối đó với cô, nhưng trong lời kể của cô, lúc đó cô đã bắt tích, Lộ Tiểu Thành và Nhậm Vũ đều mất tích.

Với tính cách toàn rề của Lộ Miêu, cô không thể nào nói dối anh được, nhưng phản ứng của Trương Khởi cũng không giống lừa đảo, hơn nữa chuyện "báo cảnh sát" sau đó của Từ Gia Diên cũng chứng minh Trương Khởi không nói dối.

Anh đã tra xét toàn bộ tài liệu báo án cùng hồ sơ khẩu cung của mấy năm đó, quả thật Từ Gia Diên không hề báo án, cũng không có khẩu cung mà Lộ Miêu tự cho là đã ghi lại.

Nếu Trương Khởi nói thật, thì tất cả chuyện này đã được giải thích rõ ràng.

Lộ Miêu đánh người, Từ Gia Diên vì bảo vệ cô, mà thay cô che giấu.

Lộ Tiểu Thành vì suýt chút nữa "xâm phạm" đến cô, cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp lại cô, nên lựa chọn né tránh.

Đây là lời giải thích hợp lý nhất.

Nhưng một Nhậm Vũ sống sờ sờ ra đây, trong vòng một đêm mất tích không gặp lại, mấy năm liền không hề có tin tức, theo lý mà nói, người nhà không thể nào không phát hiện ra.

Kiều Trạch kiểm tra đăng ký tìm người mất tích, cũng không thấy có Nhậm Vũ.

Hơn nữa bình thường mà nói, lúc đó Lộ Miêu thuộc dạng phòng vệ, cho dù báo cảnh sát thì cũng không cần chịu trách nhiệm hình sự.

Biết rõ chân tướng, ngoại trừ Lộ Tiểu Thành hành tung không rõ ra thì chính là Từ Gia Diên.

Kiều Trạch nghĩ, hẳn anh nên hẹn Từ Gia Diên nói chuyện.

Trước khi hẹn Từ Gia Diên, Kiêu Trạch cố gắng tìm ra tung tích của Lộ Tiểu Thành trước.

Anh nhờ phó cục trưởng Lưu tìm người giúp điều tra giám sát giao thông đêm đó, cố gắng tìm ra Lộ Tiểu Thành từ trong máy giám sát.

Lúc anh đến phòng theo dõi thì gặp phải Diêu Linh Linh cũng đang ở đó, cùng điều tra chiếc xe tối đó.

Tâm tư Kiêu Trạch xoay một hồi đã đoán ra được nguyên do.

"Lộ Miêu nhờ cô tìm?" Anh hỏi.

Trên mặt Diêu Linh Linh hiện rõ vẻ rối rắm, nhưng dưới ngay con mắt anh, cuối cùng vẫn ngập ngừng gật đầu: "Cậu ấy bảo tôi đừng cho người khác biết."

Kiều Trạch gật đầu, cũng không thấy bất ngờ, nếu thật sự có thể bị anh phỉnh cho qua chuyện thì đó không còn là Lộ Miêu mà anh để ý nữa.

Nhưng việc này còn chưa đến lúc cô biết rõ.

"Chuyện này cứ giao cho tôi xử lý đi, lát nữa về tôi sẽ nói với cô ấy, cô đừng tìm cô ấy nói gì trước, nếu cô ấy có hỏi thì cứ nói là đang tìm." Anh dặn.

Diêu Linh Linh hơi do dự, nhưng rồi vẫn khẽ gật đầu.

Kiều Trạch mất nửa ngày đối chiếu với máy giám sát, nhanh chóng tìm ra chiếc xe Lộ Tiểu Thành đi tới đó, phần sau xe chạy vào nơi máy giám sát không quay đến được, chạy về phía tây xuống nông thôn, biển số xe là trên danh nghĩa của Thương Kỳ.

Đầu mỗi duy nhất này, nhất thời không cách nào phán đoán chính xác được hành tung của Lộ Tiểu Thành.

Một người ẩn trốn năm năm, bỗng lấy thân phận "Hoắc tổng" xuất hiện trước mắt mọi người, là thế nào đi nữa cũng không dễ dàng để người ta tìm được.

Tim Kiều Trạch vì hai chữ "Hoắc tổng" này mà run lên, sự phỏng đoán to gan dần thành hình trong lòng, tuy còn mơ hồ, nhưng lại không thể nào xem nhẹ được.

Anh hít sâu một hơi, áp chế trái tim đang đập loạn, gọi điện cho Đường Viễn: "Đường Viễn, gọi Lộ Miêu đến đây."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THỂ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 105

Khi Kiều Trạch trực tiếp gọi anh ta là "Đường Viễn" chứ không phải "Bánh Trôi" thì Đường Viễn liền hiểu được tình hình nghiêm trọng đến mức nào, lập tức tắt đi chế độ hip-hop ngày thường, "ừm" một tiếng: "Có chuyện gì thế?" .

"Không thể nói rõ được." Kiều Trạch lập tức cũng trả không được trong đầu chột lóc mà qua gì đó, "Công việc bên kia của Lộ Miểu... Nghĩ cách tạm dừng lại trước đã."

Cúp điện thoại, Kiều Trạch đi tìm Thẩm kiều, nhờ cậu ta hỗ trợ điều tra bối cảnh của Nhậm Vũ.

Lúc Thẩm Kiều còn trẻ cũng lẫn lộn trong giang hồ, vốn cũng là một tên côn đồ, sau đó bị Thẩm Ngộ trừng trị, vào tù ngồi hai năm mới trở nên trung thành, đối với hai chữ "Nhậm Vũ" cũng không xa lạ gì, vừa thấy Kiều Trạch muốn biết về Nhậm Vũ thì lập tức vỗ đùi nói: "Đó không phải là tên lưu manh giang hồ đấy sao, em có quen hắn ta."

Kiều Trạch đứng vị trí đối diện cậu ta, đưa mắt nhìn cậu ta: "Tôi muốn biết hình dáng chiều cao cân nặng của hắn ta, tốt nhất là nên có ảnh, ảnh toàn thân, ảnh bóng dáng."

Thẩm Kiều sững sốt: "Em không có ảnh. Nhiều năm rồi em chưa gặp lại hắn ta, thực sự không có ảnh của hắn."

Kiều Trạch gật đầu: "Vậy hình dung lại diện mạo chiều cao thân thể của hắn ta đi, tốt nhất nên có tham chiếu, ví dụ như hình thể thì

giống ai."

Thẩm Kiều nghiêng đầu nhú mày một hồi lâu: "Vóc dáng thì cỡ một mét tám, người cũng khá cao, thật sự không thể nói rõ là giống ai được."

Nói cũng như chưa chưa nói.

Kiều Trạch nhìn cậu ta bất động.

Thẩm Kiều buông tay: "Cũng phải sắp mười năm em chưa gặp lại hấn ta, nào biết người ta trưởng thành ra sao. Nhưng hấn ta đúng thật là tên lưu manh cầm đầu nổi danh thời bấy giờ. Trong nhà ngoài ông bà nội hấn ra, thì cũng chỉ có một mình hấn, mười hai mười ba tuổi đã bắt đầu vào đồn công an vì không ít lần đánh nhau ẩu đả, tự hấn còn kéo theo bang phái nhỏ, luôn náo loạn chốn giang hồ, một hồi mưa gió, sau ăn cơm tù hai năm mới đảng hoàng lại, ra ngoài vất vưởng vài năm, không biết kiếm đâu ra tiền mà mở một quán ăn, quy mô không nhỏ, kiếm không ít tiền, chỉ là sau đó lại đóng cửa, nói là chạy sang Thái Lan buôn bán, rồi mất tin tức."

Kiều Trạch nhú mày: "Hấn ta chuyển đi từ khi nào?"

Thẩm Kiều: "Hình như cũng khoảng năm năm trước."

Kiều Trạch: "Tháng nào?"

Thẩm Kiều nhú mày nghĩ ngợi: "Hấn là vào thời điểm cuối năm."

Tháng 9 Lộ Miêu và lộ tiểu thành gặp chuyện không may, theo miêu tả của trương khởi, lúc ấy Lộ Miêu đã giết Nhậm Vũ, nhưng quán ăn của Nhậm Vũ vào khoảng tháng 12 mới giải tán, bên ngoài

nói là phải đi Thái Lan, còn Lộ Miêu lại nói vào ngày hôm sau buổi tối đó thì Nhậm Vũ đã mất tích .

Kiều Trạch trầm ngâm một hồi lâu, đầu tiên dẫn xuống luồng thông tin không khớp nhau đây, hỏi Thẩm Kiều mấy năm nay còn gặp lại Nhậm Vũ không.

Thẩm Kiều khoát tay: "Em với hần ta đã sớm không cùng một cái thế giới rồi, lại không đến quán ăn của hần ta, một người ở phía Đông thành phố một kẻ ở phía Tây thành phố, sao có thể thấy người được chứ."

"Người nhà của hần qua đời lúc nào?"

"Hần cũng chỉ có ông nội bà nội, từ lúc hần bị bắt bỏ tù thì tức giận mà đổ đau, chống đỡ không được bao lâu liền ra đi. Một mình lẻ loi không có người nhà."

Kiều Trạch gật đầu có chút đăm chiêu, vỗ bả vai Thẩm Kiều, nhờ cậu ta nghĩ cách tìm lại ảnh chụp Nhậm Vũ, cũng tìm những người làm thuê trước khi tiệm ăn của hần ta dẹp bỏ.

Anh nhờ người điều tra bản ghi chép xuất nhập cảnh mấy năm qua, cũng không thấy có người nào là "Nhậm Vũ".

Đến tối Kiều Trạch hẹn Từ Gia Diên ăn cơm, đây là lần đầu anh hẹn anh ta, Từ Gia Diên dường như khá bất ngờ, nhưng rồi vẫn đồng ý.

Kiều Trạch hẹn tại một quán ăn Trung Hoa trong thành phố, anh đến trước giờ hẹn một lúc, ăn mặc như một người kinh doanh có kinh nghiệm, âu phục thẳng thớm.

Từ Gia Diên đến chậm hơn anh mười phút, Từ Gia Thiên cũng lén theo đuôi đến đây, không lâu sau khi Từ Gia Diên bước vào thì giả vờ tình cờ chạm mặt mà xông ra, kéo chiếc ghế đối diện Kiều Trạch ra ngồi xuống.

Đã lâu lắm rồi Kiều Trạch chưa gặp lại hai anh em nhà họ Từ.

Từ sau lần Từ Gia Diên tìm Lộ Miểu xin lỗi, anh giống như loại bỏ mình ra khỏi hẳn cuộc sống của cô, không làm phiền đến cô nữa, Lộ Miểu thì mãi bận rộn ứng phó với thương kì ngô mạn mạn bên này, cũng chẳng liên lạc lại gì với Từ Gia Diên.

Có lẽ Từ Gia Diên cũng đoán được Lộ Miểu với anh đã ở bên nhau, vừa trông thấy anh liền thuận miệng hỏi: "Miểu Miểu không đến cùng à?"

"Cô ấy còn đi làm."

Kiều Trạch nhắc ấm rót cho anh ly trà, Từ Gia Thiên giơ hai tay cầm lấy ly trà, cười hì hì nhìn anh: "Anh Kiều này, sao không cho chị em xin nghỉ một buổi, cùng đến đây ăn bữa cơm, mọi người cũng đã lâu không gặp nhau rồi."

Từ Gia Diên nghiêng đầu nhìn cô ấy: "Em đến đây làm gì?"

Từ Gia Thiên: "Thì đi chơi."

Lại quẩn quít lấy Kiều Trạch muốn muốn đến gần, nhưng Kiều Trạch đã dời mắt đi, nhìn về phía Từ Gia Diên, đi thẳng vào vấn đề: "Anh Từ, gần đây nghe được một chuyện nhắc đến Miểu Miểu năm với Nhậm Vũ năm năm trước, nhưng cô ấy lại nói không giống với người khác nói tôi biết, có một số việc, nên muốn hỏi thăm từ chỗ anh Kiều."

Từ Gia Diên không nhanh không chậm uống ngụm trà: "Nghe được từ chỗ nào?"

"Miêu Miêu chủ động nói. Ngoài ra là do Trương Khởi nói."

Từ Gia Diên khựng lại, nhìn về phía anh: "Trương Khởi?"

Kiều Trạch gật đầu, quan sát vẻ mặt của anh ta.

Lúc trước Lộ Miêu trăm phương ngàn kế dẫn độ trương khởi về thành phố An, nhưng sau đó cô ấy lại không có bất kì động tĩnh nào, điều này không phù hợp với tính cách của cô lắm. Kiều Trạch đoán bắt đầu từ khi Trương Khởi bị dẫn về đã được Từ Gia Diên che giấu ẩn nấp, giống như năm năm trước, anh ta tận lực tránh để Lộ Miêu gặp mặt Trương Khởi.

Mặc dù Lộ Miêu thông minh nhưng lại không có mạng lưới nhân mạch, hơn nữa đối mặt với một Từ Gia Diên hiểu rõ cô như lòng bàn tay như thế, dựa vào một mình cô không thể nào tìm được Trương Khởi.

Lúc này ánh mắt nhìn Kiều Trạch của Từ Gia Diên đã lóe lên tia thăm dò.

Kiều Trạch khẽ mỉm cười: "Lúc trước ở Macao tôi đã thấy Lộ Miêu tìm hắc ta. Vừa vặn một vụ làm ăn gần đây của tôi có đụng phải hắc, bèn tìm hắc ta hàn huyên một chút."

Từ Gia Thiên nãy giờ không nói gì đột nhiên giơ tay lên: "Hỏi em nè, tối đó em cũng có mặt."

Đột nhiên Từ Gia Diên sầm mặt, nhìn về phía cô ấy: "Về nhà đi."

Từ Gia Thiên không vui chu miệng: "Về thì về."

Cúi đầu lấy một tờ danh thiếp trong túi xách đưa cho anh: "Anh Kiều, hoan nghênh anh tìm đến em."

Đắc ý nhìn Từ Gia Diên một cái, rồi xoay người rời đi.

Kiều Trạch nhìn chằm chằm bóng dáng của Từ Gia Thiên một hồi lâu, từ khi bắt đầu biết đến cô ấy, anh luôn coi cô là một cô nhóc bị chiều hư, to gan tùy hứng, nhưng sau nhiều chuyện liên tiếp xảy ra, từ chuyện cô bị trói, gài bẫy Lê Quân Hạo, ép Trần Kỳ đến hiện trường Lê Viễn Tường bắt cóc, rồi lại đến lúc này điềm tĩnh như thường nói về chuyện tối đó, một Từ Gia Thiên như thế khiến anh không cân nhắc nổi.

Anh siết chặt tờ danh thiếp, nhìn Từ Gia Diên, chờ đáp án của anh ta.

Từ Gia Diên kiềm nén không trả lời mà hỏi ngược lại anh: "Hai người họ đã nói gì?"

Kiều Trạch thuật lại từng câu Trương Khởi nói.

Từ Gia Diên lắc đầu cười: "Một tên điên đó, chỉ toàn nói vớ vẩn, không theo đuổi được Miêu Miêu bèn tìm cơ hội nói xấu cô ấy."

Kiều Trạch tỏ vẻ thông suốt gật đầu: "Vậy rốt cuộc tối đó là như thế nào? Có tiện nói không?"

Từ Gia Diên trả lại anh một ánh mắt dò xét: "Anh Kiều lấy lập trường gì mà hỏi thăm quá khứ của cô ấy thế?"

Kiều Trạch: "Người đàn ông của cô ấy."

"Ta muốn hiểu cô ấy." Rồi anh bỏ sung.

"Anh Kiều này." Từ Gia Diên cân nhắc một lúc, "Vì nghĩ cho danh dự của Miêu Miêu, có nhiều thứ đã qua rồi thì cứ để nó qua đi. Nếu anh để ý đến quá khứ của cô ấy thì xin đừng đùa giỡn với cô ấy."

Kiều Trạch nhìn sắc mặt anh ta, nghiên cứu tính khả thi trong câu nói này của anh ta.

Cuối cùng, anh chỉ gật đầu: "Tôi biết."

"Nhưng có lẽ anh Từ đã hiểu lầm chuyện gì rồi, tuy tôi ở bên Lộ Miêu, nhưng hai chúng tôi không phải là quan hệ như anh nghĩ, hai bên đều cần thiết, cho nên có đôi khi cần phải có hiểu biết nhất định về quá khứ của đối phương."

Một câu đã kích khiến Từ Gia Diên tái mặt, lạnh lùng nhìn anh.

Kiều Trạch cũng lẳng lặng nhìn lại anh ta.

Từ Gia Diên kiềm chế dần cơn giận, thậm chí khóe miệng còn từ từ xuất hiện ý cười nhạt: "Hy vọng tổng giám đốc Kiều có thể nhớ kĩ những lời hôm nay anh đã nói."

Rồi gật đầu như xin lỗi, xoay người rời đi.

Kiều Trạch nhìn bóng anh ta dần đi xa, mắt nheo lại, giờ tay cầm lấy ly trà, khẽ nhấp một ngụm nhỏ, đắm chiêu đầy suy nghĩ.

Lộ Miêu gọi điện đến đã cắt ngang luồng suy nghĩ của anh.

"Bánh Trôi nói để em nghỉ ngơi một thời gian, sao lại thế này?"

Điện thoại vừa thông, giọng nói đầy nghi hoặc của cô từ đầu dây truyền đến, dịu dàng dừng bên tai anh, khiến lòng anh chợt mềm ra.

Anh vẫy tay gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền, đứng lên, giọng đầy ôn hòa hỏi cô: "Giờ em đang ở đâu?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 106

Giờ đang ở bên ngoài.

Ở đâu, tôi đến đón em.

Lộ Miêu ở bên bờ sông.

Đường Viễn thông báo đến có chút đột ngột, nhất thời cô khó tiếp thu được, có cảm giác như đang chú tâm vùi đầu vào một hạng mục, mắt thấy hạng mục đó đã tiến triển thuận lợi, bỗng nhiên bị ông chủ thông báo ngày mai cô không cần đến đây nữa vậy.

Từ khi cô ra khỏi chỗ Đường Viễn thì luôn bước dọc theo con đường, bất tri bất giác đã đi đến bờ sông, người tựa vào lan can cây cầu, nhìn mặt sông phẳng lặng xa xa.

Từ xa Kiều Trạch ngồi trong xe đã trông thấy Lộ Miêu đứng đối diện với dòng sông, đưa lưng về phía con đường.

Trên đường đi anh đã tìm Đường Viễn trò chuyện vài câu, quả thật anh ta đã tìm Lộ Miêu biểu đạt ý nghĩ hi vọng cô tạm thời nghỉ ngơi.

Chuyện này hẳn nên do anh nói thẳng với Lộ Miêu, nhưng anh cũng không đủ lý do để thuyết phục cô.

Cô vốn tâm tư mẩn cảm, bất kì anh bịa lý do gì thì cô cũng có thể nhận ra chỗ không thích hợp.

Lộ Tiểu Thành có khả nghi là điều chắc chắn, Từ Gia Diên có phần hay không thì anh không dám đoán bừa.

Không có bất kì manh mối và dấu hiệu nào chứng tỏ Từ Gia Diên với Hoắc tổng có quan hệ, anh ta là người cuối cùng nhìn thấy Lộ Tiểu Thành, nhưng điều đó cũng không thể chứng minh năm năm qua Lộ Tiểu Thành luôn làm việc với anh ta.

Sau đêm đó, Lộ Tiểu Thành không biết nên đối mặt với Lộ Miêu bị dục vọng của mình xâm phạm thế nào, nên lựa chọn ra đi không lời từ biệt, thân xui quỷ khiến thế nào lại trôi đến tập đoàn Hoắc tổng, điều này có thể hiểu rõ.

Lúc sáng khi anh yêu cầu cho gọi Lộ Miêu là dưới điều kiện anh giả thiết Từ Gia Diên là Hoắc tổng.

Nhưng giả thiết ấy lại hoàn toàn vô căn cứ, lấy quỹ đạo trưởng thành của Từ Gia Diên, cùng vẻ thạo đời và những thứ đã trải qua của anh ta, về căn bản không thể nào nắm trong tay một tập đoàn ma túy lớn như thế, thậm chí là để đám người Hoàng Thường Thương Kỳ phải cúi đầu phục tùng anh ta.

Lúc cùng ăn với Từ Gia Diên anh cố ý nói như thế để dò xét quan hệ giữa Từ Gia Diên với Hoắc tổng.

Lấy sự quan tâm của Từ Gia Diên với Lộ Miêu, nếu anh ta chính là Hoắc tổng, anh ta sẽ không âm thầm để anh bị vướng chân, nên thái độ của Thương Kỳ và Ngô Man Man đối với anh thay đổi sẽ trở nên rất quan trọng, thậm chí thay đổi thái độ với Lộ Miêu cũng thế.

Cho nên thật ra Lộ Miêu hẳn phải ở lại đó mới đúng.

Lý trí bảo rằng anh nên tiếp tục kế hoạch ban đầu, công việc của họ đã không thể nào có thêm một chút động thái khác thường nào được. Nhưng tình cảm lại nói, thật ra anh không hề mong muốn để cô tiếp tục thâm nhập vào đó.

Dọc đường đến đây anh đều cân nhắc, Lộ Miêu nên rút lui hay ở lại.

Quan tâm tắc loạn, lần đầu tiên, anh không thể nào cho mình một đáp án chính xác, nên anh quyết định vẫn nên để tự Lộ Miêu định đoạt.

Anh dừng xe ven đường, bước xuống xe đi về phía cô, lúc đến bên cô thì cởi áo khoác ra, choàng lên vai cô.

Sao lại ở ngoài này, nhớ trúng gió thì sao?

Giọng nói trầm êm ái từ từ vang lên trong bóng đêm, Lộ Miêu theo bản năng quay đầu lại. Trông thấy bóng người cao lớn đứng bên cạnh, cũng trông thấy anh chỉ mặc độc mỗi chiếc sơ mi sẫm màu, bèn vội cởi áo khoác ra tính trả lại anh, nhưng anh lại nói: Tôi không lạnh, đừng để bị cảm.

Kiều Trạch đề lấy vai cô, từ sau lưng kéo cô vào lòng: Tôi cũng không lạnh nữa.

Lộ Miêu bị anh ôm không cử động được, cũng không ngộ nguây, chỉ nghiêng đầu hỏi anh: Bánh Trôi nói em gần đây khá mệt, hi vọng em có thể tạm nghỉ một thời gian. Ý của anh ấy là để em rời khỏi đó, là ý của đội trưởng Hình hay là ý của anh? Nếu như là ý của anh, vì sao không trực tiếp nói với em?

Kiều Trạch không giấu diếm gì cô: Là ý của tôi.

Lộ Miêu cũng không vì thế mà để lộ chút không vui nào, chỉ nghi ngờ hỏi lại anh: Vì sao?

Gần đây tôi với Ngô Man Man phải liên thủ đối phó với Hoàng Thường, diễn vở kịch như hôm chúng ta ở biệt thự Hoàng Thường vậy, quan hệ giữa tôi với Thương Kỳ đã rạn nứt. Điều chúng ta cần là để mọi người lầm tưởng hai chúng tôi đã đoạn tuyệt, tiến đến thúc đẩy Thương Kỳ liên thủ với Hoàng Thường. Tôi vốn nghĩ, nếu tôi với Thương Kỳ chấm dứt, thì sự tồn tại của em cũng không quan trọng cho lắm, nên để phòng Hoàng Giai Ngâm lại xuống tay với em, tôi hi vọng em có thể rời khỏi đó trước.

Đây cũng là vấn đề anh từng lo lắng, quả thật như thế sẽ bớt đi nguy hiểm cho Lộ Miêu, nhưng cùng với đó, anh kéo Lộ Miêu lui sẽ khiến Thương Kỳ và Ngô Man Man không yên tâm. Đối với họ, Lộ Miêu như một con cờ để kiểm chế anh.

Lộ Miêu cũng đã nghĩ đến vấn đề này: Thương Kỳ và Ngô Man Man sẽ không yên lòng về anh đâu.

Hơn nữa... Cô chân chừ, mím môi nhìn anh, Em đoán cũng không còn kịp nữa rồi, hôm nay Ngô Man Man tìm em, ý của cô ta là, Hoàng Thường rất mến em, hi vọng em tham gia vào giao dịch.

Kiều Trạch nhìn cô: Tham gia thế nào?

Lộ Miêu: Vận chuyển ma túy.

Lý do giống như lúc đầu anh nhìn trúng em vậy, cô ta nói, Hoàng Thường cảm thấy em là người không dễ khiến kẻ khác nghi ngờ. Lộ Miêu giải thích.

Kiều Trạch lập tức bác bỏ: Không được.

Nhưng đó là cơ hội để em đến gần toàn bộ kế hoạch hơn. Lộ Miểu chụp lấy tay anh, Hoàng Thường chỉ mới gặp em có hai lần, ngay cả năng lực của em thế nào ông ta cũng không biết mà đã để cho em tham gia chuyến hàng lớn như thế, anh không thấy kì lạ sao?

Kiều Trạch: Cái tôi cần chính là Hoàng Thường tự mình tham gia vào quá trình vận chuyển ma túy, nhất định ông ta sẽ ra mặt.

Em biết anh nhất định có biện pháp buộc ông ta ra mặt. Nhưng lần này cơ hội đưa đến cửa, em tham gia vào trong đó, nếu nhân cơ hội gây sự thì ông ta không thể nào không ra mặt được.

Hơn nữa bây giờ anh tỏ vẻ hoàn toàn không đếm xỉa tí nào rồi, nếu em cũng không quan tâm, thì sao Thương Kỳ và Ngô Man Man có thể thật sự yên tâm về anh được, nói không chừng chuyện vận chuyển ma túy là do cô ta tiến cử em với Hoàng Thường, bây giờ em vất gánh giữa đường, khác nào nói chúng ta có vấn đề chứ?

Kiều Trạch mím chặt môi không đáp, vấn đề cô lo âu anh cũng đã nghĩ đến, nhưng cũng bởi vì lúc này quân cờ trong tay đã biến thành trò chơi cờ người, có nghĩa là tất cả nguy hiểm bất trắc đều phải do một mình cô chống đỡ.

Kiều Trạch... Thấy anh không nói gì, cô cầm lấy tay anh nhẹ gọi một tiếng, mềm mại như chảy ra nước, mang theo mấy phần làm nũng, cũng có đầy sự cầu xin.

Cô rất ít khi gọi tên anh, mà mỗi lần cô dùng giọng điệu êm ái này gọi tên thì anh hoàn toàn không thể nào đỡ nổi.

Khẽ thở dài một hơi, cuối cùng anh ôm chặt lấy cô.

Nhớ chú ý an toàn. Anh dặn dò.

Đến tối quay về, anh đưa cho cô một túi bột phấn gì đó.

Nếu bắt đắc dĩ thì em hãy dùng cái này mà thay. Bất cứ lúc nào cũng không được chạm vào thứ mà bọn chúng đưa.

Hôm sau đưa cô đến chỗ của Chu Kỳ, cô ấy cấy con chip mini định vị vào dưới da sau tai cô, trên lý thuyết thì có thể tránh được máy dò tín hiệu không dây bình thường, nhưng không phải là trăm phần trăm.

Với con người tinh ranh như Hoàng Thường Thương Kỳ mà nói, bất kì máy theo dõi nghe lén nào cũng không hợp mang trên người, trái lại bọn họ còn có nhiều thiết bị chống nghe lén hơn. Nhưng Kiều Trạch chỉ có một yêu cầu duy nhất, anh nhất định phải nắm chính xác vị trí của Lộ Miêu bất cứ lúc nào.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 107

Cô cất bước khễ khàng, đưa mắt nhìn con chó ngao ở bên đường.

Hoàng Giai Ngâm ở bên cạnh, cô ta đi ra đón cô, thấy cô đi chậm chậm, lại có vẻ sợ hãi, bèn ai ủi cô một câu: "Yên tâm đi, chúng nó sẽ không tấn công em đâu."

Quát một tiếng với lũ chó để chúng quay về, rồi dẫn cô vào phòng khách.

Hoàng Thường và A Tuấn đều ở đó, đích thân ông ta ra đứng đầu cửa đón cô.

Thấy cô đến gần, trên gương mặt nghiêm túc của Hoàng Thường dần xuất hiện ý cười: "Cô Lộ."

Lộ Miểu cũng khách khí đáp lại một tiếng.

Hoàng Thường đón cô vào trong nhà, sau một hồi trò chuyện liên làm như vô tình hỏi cô: "Cô Lộ này, tôi nhớ hình như cô là em gái của tổng giám đốc Từ."

Lộ Miểu không biết tại sao ông ta lại lôi Từ Gia Diên vào, nhớ lại lần đầu tiên đến đây cũng gặp Từ Gia Diên, bèn gật đầu: "Cứ xem là thế đi."

Hoàng Thường bật cười hai tiếng, thốt ra hai chữ "duyên phận", rồi nói tiếp: "Tôi với tổng giám đốc Từ làm ăn qua lại với nhau, thế giới này nhỏ thật."

Hoàng Giai Ngâm ngồi trên sofa bên cạnh, sắc mặt bình thản, không có nhiều nhiệt tình nhưng cũng không quá lạnh lùng, nghiêng người cầm lấy ấm trà rót ra ly, đặt ấm xuống rồi lạnh nhạt nói: "Đúng là nhỏ thật."

Lúc con với Man Man quen cô ấy, cũng không ngờ cô ấy lại là người của Giang Hành."

Đưa mắt nhìn Lộ Miêu: "Uống trà đi."

Lộ Miêu khẽ gật đầu cảm ơn, nghiêng người cầm ly trà lên, nhấp một hớp nhỏ, mang theo vài phần thận trọng.

Hoàng Thường luôn để ý đến mình nên cô cũng không dám ngẩng đầu nhìn lung tung, cẩn thận uống trà.

Qua một lúc, Hoàng Thường mới vào việc chính: "Miêu Miêu này, tôi hi vọng cô có thể đến công ty của bác làm việc, hửn Giai Ngâm đã nói với cô rồi nhĩ."

Lộ Miêu cầm ly trà đặt xuống, nhìn ông ta, do dự gật đầu: "Vâng, chị Giai Ngâm có đề cập đến rồi."

"Chỉ là..." Cô lộ vẻ khó khăn, nhìn Hoàng Thường một cái.

Hoàng Thường: "Có chuyện cứ nói thẳng."

"Tôi có thể biết vì sao quản trị Hoàng lại muốn tôi đến đây làm không?" Hai tay cô siết ly trà, "Tôi cũng không có tài cán đặc biệt gì, lại còn là người mới."

"Hơn nữa..." Cô dừng lại, "Quản trị Hoàng hửn cũng biết quan hệ giữa tôi với tổng giám đốc Kiều, tôi đến chỗ bác như thế, bác

không lo ư?"

Dường như lời của cô đã chọc cười Hoàng Thường.

Ông ta cười vài tiếng, hỏi ngược lại cô: "Lo cái gì chứ?"

Lộ Miêu mấp máy môi: "Ví như tiết lộ bí mật, để lộ tin tức chẳng hạn."

Hoàng Thường nhìn cô với cái nhìn không rõ ý tứ: "Một mình cô ở bên chỗ tôi, người nên lo lắng không phải là hấn ta sao?"

Lộ Miêu ngượng ngùng mím chặt môi, không nói lời nào.

Hoàng Thường nghiêng người rót thêm trà cho cô: "Nói thế nào đi nữa thì cô cũng là em gái của tổng giám đốc Từ, con người cậu ta tôi khá tin."

Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn ông ta.

Hoàng Thường không nói thêm gì, cầm ly trà lên cạn ly với cô: "Cô biết rõ tôi với tổng giám đốc Kiều của các cô có thù, cô còn đến đây, sẽ không sợ tôi làm gì cô sao?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Bác là bạn của anh trai tôi."

"Hơn nữa nếu bác đã để chị Giai Ngâm đến nói rõ, hấn sẽ không làm gì với tôi cả. Nếu bác muốn đối phó tôi thì âm thầm cũng có rất nhiều cách rồi, vì sao còn phải phô ra để người ta nắm được nhược điểm chứ."

"Tôi chỉ là tò mò, vì sao quản trị Hoàng bác lại tìm tôi." Lộ Miêu mím môi, người nhìn vẫn vẻ băn khoăn, chần chừ nhìn ông ta, "Bác Hoàng, tôi có thể biết nguyên nhân được không?"

Hoàng Thường: "Tôi thích những người nhiệt tình vô tội như cô. Hơn nữa có thể là người làm việc dưới tay Giang Hành, hẳn bản lĩnh cũng không kém, ví dụ như Cao Viễn của ngày trước."

"Ngày hôm đó... Là người đàn ông bị chó cắn trong đoạn băng đó sao?" Lộ Miêu lưỡng lự hỏi.

Hoàng Thường nhìn cô: "Hắn ta không nói cho cô biết à?"

Lộ Miêu lắc đầu, "Tôi không biết trước kia anh ấy là Giang Hành."

Hoàng Thường: "Cô sợ sao?"

Cô thành thật gật đầu: "Sợ."

Tầm mắt Hoàng Thường dừng trên mặt cô: "Tôi nhớ cô tốt nghiệp học viện cảnh sát?"

Lộ Miêu gật đầu: "Đúng thế, chị Giai Ngâm và anh trai tôi cũng biết, vừa thực tập đã bị đá, không đủ tư cách."

Hoàng Thường: "Cô xui xẻo như thế mà Giang Hành cũng dám dùng cô."

"Anh ấy đâu dám dùng tôi." Nhắc đến đây, Lộ Miêu còn chút oan ức, "Chuyện gì anh ấy cũng không nói với tôi. Chuyện này bác có thể hỏi chị Man, ngay đến kế hoạch Vị Mã Hà lần trước của bọn họ còn đặc biệt đuổi tôi ra ngoài, cái gì cũng đề phòng tôi. Từ hồi còn học đại học tôi đã đi theo anh ấy, anh ấy đã cứu tôi, cũng biết tôi thích mình, nên luôn cho rằng tôi một lòng với anh ấy."

Sắc mặt Hoàng Giai Ngâm lạnh đi.

Hoàng Thường nhìn cô ta, Hoàng Giai Ngâm sầm mặt không đề ý.

Tầm mắt Hoàng Thường rơi vào người Lộ Miêu: "Sao không đi theo tổng giám đốc Từ mà lại theo tổng giám đốc Kiều? Tổng giám đốc Từ có công ty riêng, gia sản ổn định tuổi trẻ đầy hứa hẹn, không liều mạng như tổng giám đốc Kiều."

Lộ Miêu cúi thấp đầu: "Mẹ anh ấy không thích tôi."

Hoàng Thường không nói nữa, uống hết trà, không ngừng ngáp, trên trán mồ hôi lấm tấm mồ hôi.

Ông ta vừa ngáp vừa giơ tay về phía A Tuấn, A Tuấn đặt vào tay ông ta một túi ma túy, ông ta nắm lấy, nhìn Lộ Miêu: "Cô Lộ có muốn thử chút xem sao không, là hàng tinh khiết đấy."

Lộ Miêu gật đầu đầy sáng khoái: "Được thôi."

A Tuấn cũng đưa cho cô một túi, bề ngoài giống y như đuc thứ đồ Kiều Trạch đưa cho cô.

Những ngày tháng anh ở cạnh Hoàng Thường đã đủ để anh hiểu rõ ràng tính nết thói quen của Hoàng Thường.

Từ ngày mới biết đến Kiều Trạch, Lộ Miêu luôn ngưỡng mộ anh, anh như một người chơi cờ ngón nghề tuyệt diệu, mỗi một bước đi đều tính toán rành mạch, không đi sai một li nào.

Cô cầm lấy túi thuốc A Tuấn ném sang, áo khoác đông dày rộng với tay áo dài đã che chắn kỹ cho cô, để dễ dàng đổi với túi thuốc giấu trong tay áo, rồi sau đó thành thạo mở thứ đồ đó ra, chậm rãi hít bột phấn vào phổi.

Tuy không phải ma túy thật, nhưng suy cho cùng cũng là bột phấn, sắc vào đường hô hấp cũng chẳng dễ chịu gì cho cam, nhưng Lộ Miêu không dám để lộ chút khó chịu nào, thậm chí còn phối hợp phô ra vẻ hưởng thụ, dường như Hoàng Thường và Hoàng Giai Ngâm cũng khá hưởng thụ điều đó, lúc sau cũng không gây khó xử gì cho cô, chỉ hỏi cô thấy thế nào, hỏi cô lúc nào tiện đến đây, trò chuyện một hồi rồi đưa cô về.

Lộ Miêu cố chịu đựng khó chịu ở trong mũi, vừa về đến nhà đã không chịu nổi, ngồi sụp xuống nệm vào bồn hoa.

Kiều Trạch không biết tình hình của cô, vội vàng từ sau lưng vòng đến, liên tục hỏi cô có phải lại đựng vào ma túy không.

Lộ Miêu khoát tay với anh, nôn cho đến lúc thoải mái lại, lúc này mới thuật lại đầu đuôi màn đối thoại với Hoàng Thường cho Kiều Trạch, để anh phân tích.

Cô thật sự không đoán ra ý của Hoàng Thường.

Kiều Trạch im lặng nghe cô nói xong, đột nhiên hỏi cô một câu: "Tổng cộng ông ta nhắc đến quan hệ giữa em với Từ Gia Diên mấy lần?"

Lộ Miêu nhú mày nghĩ ngợi, giơ ba ngón tay lên với anh: "Ba lần."

Kiều Trạch gật đầu đầy suy nghĩ, sau đó không nói gì.

Trong lòng Lộ Miêu dấy lên nỗi bất an mơ hồ: "Sao thế?"

Kiều Trạch lắc đầu: "Không có gì. Có thể ông ta chỉ muốn lợi dụng em để kìm chân tôi thôi."

Lộ Miếu "ừm" một tiếng, không truy hỏi nữa.

Hôm sau cô đến chỗ Hoàng Thường, nói là đi làm nhưng cũng không hẳn là thế, không đến công ty mà ở bên cạnh Hoàng Giai Ngâm, cũng không để cô phải ra mặt với ai nữa cả.

Kiều Trạch đi tìm Đường Viễn, để anh ta điều tra mạng lưới quan hệ giữa hải vận Từ Dương, Từ Gia Diên với Hoàng Thường.

Bên Thâm Kiêu cũng tiếp tục điều tra vụ mất tích của Nhậm Vũ và lưới quan hệ của gã ta lúc trước.

Sắp xếp mọi thứ xong xuôi, Kiêu Trạch hẹn Từ Gia Thiên.

Từ Gia Thiên sớm biết Kiêu Trạch nhất định sẽ hẹn mình, lúc đến nơi hẹn thì bước chân nhẹ nhàng như tung bay, trông thấy Kiêu Trạch thì cười tít cả hai mắt.

"Anh Kiêu, em biết anh nhất định sẽ hẹn em mà."

Kiều Trạch bình tĩnh nhìn cô ta một cái, hất cằm chỉ vào ghế: "Ngồi đi."

Rót trà rồi đưa cho cô ấy: "Tôi nhớ lúc trước khi vừa gặp cô ở Macau, dường như cô rất sợ chị mình."

Từ Gia Thiên thản nhiên gật đầu: "Đúng thế."

Cầm lấy ly trà, đột nhiên rướn người đưa đầu đến gần anh, nhìn thẳng vào mắt anh: "Chị ấy là người điên."

Động tác của Kiêu Trạch dừng lại, đối mắt với cô ấy, bình tĩnh đến mức dọa người: "Cô Từ này, mấy lần chị cô vì cứu cô mà suýt nữa mạng sống cũng không còn."

"Em biết." Trong mắt cô ấy cũng là vô tội, "Em cũng rất cảm ơn chị mình. Nhưng điều em nói là thật, chị ấy đúng là người điên, anh em không để em nói với bất kì ai cả. Vì em thích anh nên mới nói."

Kiều Trạch bình tĩnh nhìn cô ấy: "Đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì?"

Từ Gia Thiên dựa ra sau ghế: "Hiện tại em không thể nói cho anh biết được. Chỉ có thể để người của mình biết thôi."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 108

Kiều Trạch cũng từ tốn ngồi dựa ra sau ghế, hai tay đan chéo trước ngực, chậm rãi nhắc nhở cô ấy: Cô Từ này, người cô muốn quyến rũ là người đàn ông của chị gái cô đây.

Cô ấy vì cô mà thậm chí không màng đến nguy hiểm của bản thân, cô báo đáp cô ấy như thế nào?

Từ Gia Thiên không phục: Em nào có quyến rũ anh chứ, chỉ là cho anh một cơ hội lựa chọn mà thôi, còn muốn chọn hay không thì là chuyện của anh. Hơn nữa một người dính líu đến ma túy như anh, làm sao khiến chị em hạnh phúc được? Chị ấy là của anh em.

Cô ấy là của anh cô? Kiều Trạch nghiêng ngẫm mấy chữ này, cầm ly bia lên khẽ nhấp bên môi, nghiêng đầu nhìn cô ấy.

Từ Gia Thiên không hề sợ ánh mắt anh, thậm chí khi đối mắt lại còn mang theo tia kiêu ngạo khó thuần.

Chị ấy vốn là của anh em. Anh em rất yêu chị ấy, luôn đợi chị ấy tốt nghiệp, nếu không phải do anh can thiệp vào thì hai người họ sớm đã bên nhau rồi.

Hơn nữa, em nói thật, chỉ dựa vào cái nghề bất cứ lúc nào cũng có thể rơi đầu này của anh, anh dựa vào gì mà trêu chọc chị em chứ. Nếu anh chết thì chị ấy phải làm sao?

Kiều Trạch đặt ly trà xuống: Đồi lai là cô thì câu hỏi này liệu có tồn tại không?

Đâu giống chứ. Quả thật chị em từ nhỏ đã rất cực rồi, nửa đời sau nếu có thể yên ổn thì cứ yên ổn hạnh phúc mà sống. Từ nhỏ em lớn lên trong áo gấm lụa là, chịu đủ cuộc sống như nước lã này lắm rồi, em thích dây dưa với lưu manh liều mạng như các anh đó.

Kiều Trạch lắc đầu cười, cầm ly bia lên uống một hơi hết sạch, cũng không nói càn với cô ấy nữa: Nếu cô thật sự suy nghĩ cho chị mình thì nói cho tôi biết, rốt cuộc đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì. Có phải Nhậm Vũ do chị cô giết không, và Lộ Tiểu Thành đã đi đâu rồi.

Em thật sự không thể nói nhiều với anh được vì em cũng đâu biết rõ lắm đâu. Em chỉ lén đi theo anh em thôi, sau đó bị chị em phát hiện, em liền bị đuổi về. Chị em thật sự có vấn đề. Từ Gia Thiên thôi giỡn, đẩy tóc mái che phía bên phải ra, ở góc mắt phải có một vết sẹo lớn bằng ngón trỏ, cô ấy đưa tay chỉ, Thấy nó không? Đây là do chị em cào đấy, trong tối hôm đó. Không phải em muốn rửa chị ấy, mà em cảm thấy thật sự chị ấy có vấn đề, trừ khi chị ấy già vờ.

Kiều Trạch đặt ly bia rỗng xuống bàn cái rầm, đứng lên, gọi phục vụ tính tiền rồi xoay người rời đi.

Từ Gia Thiên vội vàng cản anh lại: Em nói thật mà các anh sao ai cũng nghĩ em nói bậy thế, anh em đã vậy mà anh cũng thế nốt.

Kiều Trạch không có thời gian nghe cô ấy nói nhảm, từ khi biết Từ Gia Thiên, cô ấy nói chuyện luôn điên điên khùng khùng thật giả lẫn lộn, có khi nhìn khờ dại hồn nhiên, có lúc tâm tư lại thâm trầm, đôi khi nhìn như không có đầu óc, lúc lại như ngầm mưu tính đủ chỗ.

Từ Gia Thiên đuổi theo ra trước xe anh, dùng sức gõ lên cửa kính.

Kiều Trạch khởi động xe, nhân tiện quay đầu nhìn cô ấy một cái.

Anh không thích em thì trực tiếp từ chối em là được rồi, em cũng không phải nhất định muốn anh. Em không thể thay chị em thử anh chút được sao. Cô ấy vừa đi theo xe vừa vội vàng nói, Em cũng rất biết ơn chị ấy thương chị ấy, một tay buôn ma túy như anh không phải là làm nhục chị ấy sao? Trước đây chị ấy luôn muốn làm cảnh sát là thế mà bây giờ cũng vì anh mà lao đầu vào đó, còn hít ma túy...

Nói chưa dứt lời, Kiều Trạch đột ngột giẫm chân phanh.

Anh nhìn cô ấy, ánh mắt vô cùng nghiêm túc: Sao cô biết cô ấy hít ma túy?

Là... Là... Từ Gia Thiên úp mở nói, Là do chị Man nói.

Em thật sự muốn tốt cho chị ấy. Em không biết Nhậm Vũ hay không Nhậm Vũ gì hết, nếu như là người đêm hôm đó bị chị ấy dùng đá đập thì anh ta còn sống. Nhưng chị em thật sự có vấn đề, anh đừng bị mê hoặc...

Hắn ta ở đâu? Kiều Trạch ngắt lời cô ấy.

Từ Gia Thiên lắc đầu: Em không biết. Nhưng về sau em có gặp lại anh ta.

Ở đâu? Lúc nào?

Từ Gia Thiên mím chặt môi không nói: Anh hỏi nhiều như thế làm gì.

Báo thù! Nhả ra hai chữ đó xong, Kiều Trạch kéo cửa kính lên, nhanh chóng lái xe rời đi.

Anh quay về tỉnh một chuyến gặp đội trưởng Hình.

Tôi muốn điều tra rõ hải vận Từ Dương, bao gồm cả những công ty nước ngoài có liên quan. Anh nói thẳng vào vấn đề.

Đội trưởng Hình đã sớm quen với tác phong làm việc của anh, bèn nhìn anh một cái: Có manh mối gì à?

Kiều Trạch: Không có.

Còn cả một người tên Nhậm Vũ nữa, nghe nói trước kia cũng dính líu đến ma túy. Điều tra hẳn ta với Từ Gia Diên, nói không chừng sẽ có đột phá mới.

Đội trưởng Hình: Có dấu vết gì chứng tỏ bọn họ có liên quan với vụ án của chúng ta không?

Kiều Trạch nhíu mày, nghiêm ngặt không nói lời nào, chỉ là từ khi Lộ Tiểu Thành xuất hiện trong đội ngũ của tk, Từ Gia Diên lại là người cuối cùng gặp Lộ Tiểu Thành, anh ta không có ý che giấu chuyện đêm hôm đó, cùng với cả Nhậm Vũ chết mà sống lại, đột nhiên Hoàng Thường xem trọng Lộ Miểu, tuy nhìn không liên quan gì nhau, nhưng cũng có thể sẽ tồn tại mối quan hệ nào đó.

Tất cả mọi thứ đều rất không chắc chắn, Kiều Trạch chỉ có thể điều tra rõ hải vận Từ Dương với Nhậm Vũ trước, xem liệu có manh mối nào không.

Việc này không giống phong cách làm việc của cậu. Đội trưởng Hình nhìn anh nói, Sao đột nhiên lại muốn điều tra hai chỗ này.

Gần đây đã xảy ra chuyện. Kiều Trạch nói, đúng lúc điện thoại vang lên, là tin nhắn, anh thuận tay cầm lấy.

Đội trưởng Hình chú ý đến động tác như phản xạ có điều kiện này của anh, ngón tay khẽ gõ lên bàn, Kiều Trạch ngược mắt nhìn ông ấy.

Trên mặt đội trưởng Hình hiện lên ý vui mừng: Khá hơn rồi?

Rồi đứng lên, tay liên tục vỗ vào vai anh: Cừ lắm, thì ra tai đã sớm bình phục rồi, sao không nói với tôi, hại tôi lo lắng vô ích.

Kiều Trạch cười: Vẫn chưa tốt lắm, chỉ có thể nói là đang trong quá trình bình phục, nghe được đề-xi-ben cao hơn mọi người thôi.

Đó đã là chuyện tốt rồi. Đội trưởng Hình lại nhin không được liên tục vỗ vai anh, Chuyện từ lúc nào thế, sao không nói với tôi một tiếng.

Vẫn đang bình phục, chỉ là khá thông thả thôi, vốn định lúc nào khỏi hoàn toàn thì sẽ cho chú ngạc nhiên lớn, không ngờ vẫn không thoát khỏi con mắt của chú.

Đội trưởng Hình cười, chuyện tai Kiều Trạch bình phục thật sự khiến ông ngạc nhiên rất nhiều, cứ thế giữ Kiều Trạch lại chúc mừng một hồi mới để anh về.

Tạm biệt đội trưởng Hình về đến nhà thì đã khuya, Lộ Miểu chưa về, tin nhắn lúc chiều do cô gửi đến, đã bắt đầu đến công ty ht, để tránh nghi ngờ, cô bèn dọn về nhà trọ anh đã thuê cho cô.

Căn phòng trống vắng khiến Kiều Trạch lạ lẫm, mới ở cùng nhau chưa bao lâu, thế nhưng anh đã bắt đầu không thấy quen khi một ngày vắng Lộ Miêu.

Anh ngồi trong phòng khách một lúc, rồi cầm lấy chìa khóa ở trên bàn, lái xe đến chỗ Lộ Miêu.

Trước đó Thẩm Kiều đã nhắc anh một chuyện, có người kiểm tra biển số xe của anh, anh nghĩ có lẽ là Từ Gia Diên nên không để trong lòng, nhưng sau đó Lộ Miêu thường lái xe anh đi, Từ Gia Diên thấy nghi ngờ, sai người điều tra chủ nhân biển số xe cũng có thể hiểu được, nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, có vẻ có thâm ý khác.

Lúc anh đến nhà trọ Lộ Miêu ở thì đã sắp sáng, đây là sản nghiệp dưới tên Thẩm Ngộ, có bãi đỗ xe chuyên dụng và thang máy, tránh bị người khác dòm ngó.

Anh đoán có lẽ Lộ Miêu đã đi ngủ nên không gọi điện cho cô, chỉ gửi một tin nhắn, cô không trả lời, xem ra đã ngủ thật.

Kiều Trạch có chìa khóa riêng, vốn định mở cửa đi vào, không ngờ mới đẩy cửa ra một nửa thì một bàn chân đá mạnh về phía anh, may mà anh phản ứng nhanh, nghiêng người sang một bên, gập khuỷu tay chặn lấy bàn chân đá đến, tay kia thuận thế duỗi ra, kéo Lộ Miêu vào lòng.

Không phải đã ngủ rồi sao? Anh hỏi.

Lộ Miêu bị anh kéo ngã vào lòng như thế, trái tim nhảy lên cổ họng cũng dần dần hạ xuống, bất mãn dùng khuỷu tay đâm vào người anh: Đã hơn nửa đêm rồi sao anh còn lét lút gì đấy.

... Kiều Trạch quơ quơ chìa khóa ra trước mặt cô, Là hợp pháp.

Đỡ cô đứng vững rồi lại nói, Nhìn đi, tính cảnh giác của em đã tiến bộ rồi đấy.

Lộ Miêu: Chỉ là dưới tay tướng mạnh không có lính hèn thôi.

Vừa xoa chỗ cánh tay bị anh làm đau, vừa quay đầu lại nhìn anh: Sao anh lại đến đây?

Nhớ em.

Chỉ hai chữ đơn giản, nhưng làn da Lộ Miêu trong bóng đêm đã nóng lên, khẽ đẩy anh ra, Anh đừng có sến nữa.

Kiều Trạch mặc kệ, khẽ ôm đô đi đến trước giường, rồi đẩy ngã cô xuống giường, còn mình thì đè lên.

Anh không hôn cô, cũng chẳng bật đèn, chỉ dựa vào ánh đèn le lói ngoài cửa sổ, lẳng lặng nhìn cô.

Đùi anh dán lên đùi cô, bụng kề lấy bụng, hơi nóng từ nhiệt độ cơ thể dính sát lấy nhau mà lan tỏa, cùng với hơi thở ấm áp, Lộ Miêu bị anh nhìn đến đỏ mặt, bèn đẩy nhẹ anh ra: Anh làm sao thế?

Kiều Trạch không nói gì, chỉ chống tay hai bên người cô, im lặng nhìn cô.

Trong màn đêm, dáng hình cô trở nên rõ ràng đầy dịu dàng, vẫn như ngày thường, ngây ngốc ngờ ngạc.

Kiều Trạch rất khó đem cái câu chị ấy là người điên kia của Từ Gia Thiên dùng trên người cô, thậm chí cả ba chữ có vấn đề anh cũng không nỡ lòng nào gán ghép nó với cô.

Anh đã đi qua nhiều nơi, tiếp xúc với nhiều người, nhưng không có ai trong ngoài bất nhất như cô.

Anh chưa từng gặp người nào đầu toàn rể cây, cổ chấp bướng bỉnh lại có chút ngốc nghếch như cô bao giờ.

Nhưng với tôi hôm đó, bất kể là Trương Khởi, là Từ Gia Diên hay Từ Gia Thiên, trong miêu tả của họ đều có điểm giống nhau.

Chỉ riêng với miêu tả của Lộ Miểu là không có phần sau, đồng nghĩa với việc, tự cô phải bản thân sạch sẽ.

Anh không muốn nghi ngờ cô, cho dù tôi đó cô thật sự giết Nhậm Vũ thì cũng là phòng vệ, anh chỉ là thương cô, anh không biết vì sao cô không nói ra điều ấy.

Miểu Miểu. Rốt cuộc anh cũng mở miệng, giọng nói dịu dàng mềm mại, Tôi muốn hỏi em một chuyện.

Lộ Miểu thấy sắc mặt anh chăm chú khác với lúc trước, liền gạt đầu: Anh nói đi.

Kiều Trạch mấp máy môi: Vào đêm Lộ Tiểu Thành mất tích, về sau em ngất đi như thế nào?

Trên mặt Lộ Miểu hiện lên chút mờ mịt, nhớ lại một lúc lâu: Lúc ấy Lộ Tiểu Thành hít ma túy mất tỉnh táo nghiêm trọng, trong thuốc còn có tác dụng thúc giục ham muốn, bọn chúng cột lấy tay em đẩy ra chỗ cậu ấy, cậu ấy đã không nhận ra em, chỉ làm theo bản năng, xé áo em, còn bọn chúng đứng đó cười, sau đó... sau đó...

Nét đau đớn dần thấp thoáng trên mặt cô, hai tay lướt qua tóc, nhắm mắt lại, lắc đầu: Sau đó em không nhớ nổi nữa... Chỉ là như

hôn mê bất tỉnh... Khi tỉnh lại lần nữa thì đã là giữa trưa ngày hôm sau, em ở bệnh viện.

Kiều Trạch kéo tay cô xuống, cúi đầu hôn cô: Nhớ không ra thì đừng nhớ nữa...

Dường như cô lại nhốt mình trong hồi ức, dốc sức nhớ lại, cả người nhìn vô cùng ngơ ngàng, không có phản ứng gì với nụ hôn của cô.

Đột nhiên Kiều Trạch hồi hận, khẽ gọi cô hai tiếng, vỗ lên má cô, quần lấy môi cô hôn xuống.

Cô từ từ hoàn hồn, nhìn thẳng vào anh.

Anh liên tiếp hôn cô, nhưng chỉ dùng sức rất khẽ, trao cô một nụ hôn dịu dàng đầy thương tiếc.

Một lúc sau, rốt cuộc anh cũng buông cô ra, cô nhẹ nhàng thở gấp, khẽ cầm lấy tay anh vỗ về: Em không sao.

Đôi mắt cô sáng rực, dịu dàng mềm mại, nhìn qua quả thật chẳng có việc gì.

Cô không phải là người dễ nhốt mình trong quá khứ, năng lực điều tiết trong cô rất mạnh, đúng là không có chuyện gì.

Kiều Trạch yên tâm, lại luyến tiếc buông cô ra, bèn đề lên cô đòi hỏi một hồi, đến khai cả hai điều thỏa mãn mới ôm cô ngủ say.

Anh nằm mơ.

Trong mơ, Từ Gia Thiên vui vẻ cười với anh, nghiêng người chỉ vào Lộ Miêu đang ngơ ngẩn đứng một bên, không ngừng lặp lại với

anh, chị ấy là người điên, chị ấy là người điên...

Trong mơ, sắc mặt Lộ Miêu từ từ trở nên tái nhợt, đến mức không có một tia máu, sau đó mặt dần dần bắt đầu vằn véo, ánh mắt cũng méo mó, trở nên càng lúc càng lạnh lùng, càng lúc càng tàn nhẫn, âm khí càng lúc càng nặng, trong vẻ tàn bạo đó còn mang theo ý cười tàn nhẫn, khóe miệng kéo lên một độ cong đầy trào phúng, đưa mắt dõi theo anh, lạnh lùng cười.

Rõ ràng vẫn là ngũ quan đó, là cô, nhưng cũng không phải là cô, Lộ Miêu của anh, không còn thấy đâu...

Kiều Trạch xoay người bừng tỉnh, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, vừa mở mắt liền thấy Lộ Miêu đang ôm lấy mình, trong chớp mắt đó anh không biết có phải mình vẫn chưa thoát khỏi giấc mơ hay không, giữa lúc hoảng hốt, Lộ Miêu trước mắt lại trùng khít với Lộ Miêu trong cơn ác mộng.

Anh hoảng sợ đẩy cô một cái: Miêu Miêu!

Lộ Miêu bị anh đẩy suýt nữa rơi xuống giường, may mà cánh tay vẫn chống lấy mép giường.

Cô quay đầu lại nhìn anh: Anh làm sao thế?

Kiều Trạch nhìn cô không đáp, dán chặt mắt nhìn cô chăm chăm, trong mắt cô vẫn là dịu dàng mềm mại như trước, mang theo cả mơ màng chưa tỉnh táo, cả khuôn mặt tràn đầy nghi ngờ và vẻ lo lắng không giấu vào đâu được, cô đang lo cho anh.

Gương mặt này ánh mắt này, đều là Lộ Miêu mà anh quen thuộc.

Lộ Miểu thấy anh giống như trúng tà, nhìn mình chăm chăm không nhúc nhích, lo lắng giơ tay lên quơ quơ trước mặt anh: Kiều Trạch, anh không sao chứ?

Kiều Trạch lắc đầu, duỗi tay ra, đột nhiên một tay kéo cô vào lòng, siết tay cô thật chặt, chặt đến mức làm cô đau.

Lộ Miểu cảm giác rõ ràng trái tim đang đập mạnh cùng với mồ hôi ẩm ướt trên người anh, và cả đôi bàn tay đang run rẩy của anh nữa.

Cô chưa từng thấy Kiều Trạch thế này bao giờ, cho dù có rơi vào thời khắc nguy hiểm nguy cấp, cho đến nay vẫn luôn là ngọn núi vững vàng, bình tĩnh, chưa từng để lộ chút sợ hãi khiếp đảm nào, nhưng bây giờ, cô lại cảm nhận được anh đang sợ hãi.

Cô không dám lộn xộn, để mặc anh ôn, đợi tim anh từ từ đập ổn định.

Qua một lúc lâu, cô mới cúi đầu lên tiếng hỏi anh: Có phải anh thấy ác mộng không?

Kiều Trạch úp mở ừm một tiếng, giọng nói khàn khàn.

Lộ Miểu không biết anh gặp ác mộng thế nào, bèn vỗ nhẹ lấy lưng anh: Không sao đâu, chuyện trong mơ đều trái với hiện thực.

Kiều Trạch không đáp, buông mí mắt nhìn cô đang trong vòng tay mình.

Hơi thở của cô giọng nói của cô dáng vẻ của cô đều quen thuộc đến thế, rõ ràng người ở ngay trước mắt, nằm ngay trong ngực, nhưng trái tim không cách nào thả lỏng được.

Sáng hôm sau, anh tỉnh lại từ sớm.

Những tia nắng ban mai xuyên qua từ cửa sổ như xóa đi cơn ác mộng tối qua, một tay anh chống cằm, nhìn nàng mèo nhỏ ngủ trong lòng mình.

Không có bóng đêm che mắt, cô trong buổi sáng sớm chính là Lộ Miêu mà anh quen thuộc.

Cô nhanh chóng mở mắt, trông thấy bản thân trong đôi mắt anh.

Chào buổi sáng. Cô then thùng cất tiếng với anh.

Anh cũng khẽ mỉm cười: Chào buổi sáng.

Rồi cúi đầu hôn lên môi cô.

Mặc dù hai người đã qua lại một thời gian, nhưng cô vẫn xấu hổ như trước, chỉ một nụ hôn nhẹ đã khiến cô đỏ mặt, e dè lúng túng.

Trái tim treo cả một đêm của Kiều Trạch rốt cuộc cũng về vị trí cũ, rõ ràng chỉ là một cơn ác mộng, lại để anh sinh ra cảm giác vui mừng khi tìm lại được thứ đã mất.

Anh cùng cô làm bữa sáng.

Ăn xong bữa sáng, cô liền đến chỗ của Hoàng Thường, còn anh đến bệnh viện, tìm bác sĩ chính của mình.

Gần đây bận công việc, đã lâu rồi anh chưa đến khám lại.

Bác sĩ già không hổ là người hành nghề nhiều năm, đưa mắt nhìn anh một cái đã nhìn ra vấn đề: Tối qua ngủ không ngon?

Kiều Trạch gật đầu, ngồi xuống đối diện với ông.

Không nghỉ ngơi đủ.

Bác sĩ già cười cười nhìn anh: Tình dục quá độ?

Kiều Trạch cười lắc đầu.

Bác sĩ già cũng không đùa với anh nữa, theo lệ kiểm tra cho anh, rồi sau đó hỏi tình hình bình phục thính giác của anh.

Về cơ bản là có thể nghe được rồi. Kiều Trạch nhú mày, Có cảm giác đang từng bước bình phục.

Bác sĩ già: Sau khi bắt đầu quen cô bé họ Lộ đó hả?

Kiều Trạch suy nghĩ rồi gật đầu.

Trên mặt bác sĩ già hiện lên chút nghi hoặc, có vẻ không hiểu rõ cho lắm, quả thật không có căn cứ lý luận nào có thể giải thích điều này.

Trên lý thuyết thì mấy tháng trước cậu đã nên khôi phục thính lực rồi. Bác sĩ già nói, Không có biến đổi bệnh lý sinh lý nào, hệ thống thính giác bình thường đầy đủ, theo nguyên tắc mà nói thì sớm bình phục hẳn rồi.

Kiều Trạch nhú mày: Vậy Lộ Miêu...

Bác sĩ già lắc đầu: Không giải thích được, tôi cũng chưa gặp tình huống này bao giờ.

Tri khi nói, trước khi cậu hôn mê đã xảy ra chuyện vô cùng quan trọng, khiến trong tiềm thức của cậu không thể quên đi, đúng lúc

trong khoảnh khắc đó xuất hiện âm thanh của cô ấy, cũng là một điểm ký ức đặc biệt có thể lưu giữ lại trong hệ thống thần kinh trung ương thính giác của cậu, âm thanh của cô ấy xuất hiện, lập tức như giải khóa mật mã, một lần nữa kích thích vào hệ thần kinh thính giác của cậu.

Đương nhiên đây chỉ là phán đoán cá nhân của tôi, không giải thích khoa học được. Bác sĩ già nhấn mạnh, Hơn nữa tôi nhớ trước kia cậu có nói, lần cậu nghe thấy tiếng cô ấy cũng là lần đầu hai người gặp mặt.

Kiều Trạch gật đầu: Đúng thế.

Bác sĩ già buông tay: Vậy điều đó không có cách nào giải thích nổi.

Kiều Trạch cũng không để ý lắm đến nguyên nhân, với anh mà nói, kết quả mới quan trọng nhất. Chỉ cần thính lực có thể khôi phục bình thường thì những chuyện khác đều là nhỏ nhặt.

Anh nhìn đồng hồ, đứng dậy tạm biệt bác sĩ già.

Kiều Trạch gật đầu, sau khi rời khỏi chỗ bác sĩ liền trực tiếp đến chỗ Thương Kỳ Ngô Man Man, nghe ngóng tiến triển bên đó.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 109

Để tránh tai mắt của người khác, Kiều Trạch hẹn gặp Thương Kỳ và Ngô Man Man ở hội sở tư nhân.

Lúc anh đến thì hai người kia đã có mặt, đang ngồi trên sofa trong phòng riêng chờ anh.

Anh ngồi xuống ghế bên cạnh: "Tổng giám đốc Thương, gần đây anh bàn chuyện với tổng giám đốc Hoàng thế nào rồi?"

"Vẫn tiến hành theo kế hoạch, tiến triển không lệch đi đâu." Thương Kỳ nghiêng người cầm bật lửa châm thuốc, xuyên qua làn khói mờ ảo nhìn Kiều Trạch, "Nghiem Cao thế nào rồi?"

Kiều Trạch lấy USB từ trong túi áo khoác ra, ném lên bàn: "Đã xử lý sạch sẽ."

Rồi nhìn anh ta: "Tổng giám đốc Thương, tôi có một yêu cầu quá đáng."

Thương Kỳ nhìn anh: "Anh nói đi."

"Tổng giám đốc Thương còn nhớ cái hôm Hoàng Thường cho chúng ta xem đoạn video của Cao Viễn trước khi chết không?" Kiều Trạch nghiêng người, bình tĩnh nhìn thẳng mắt anh ta, thốt từng chữ một: "Tôi muốn bản đầy đủ. Hi vọng tổng giám đốc Thương có thể nghĩ cách copy lấy một bản."

"Chỉ sợ hơi khó." Thương Kỳ cầm lấy USB ném cho Ngô Man Man, "Nhưng nếu tổng giám đốc Kiều thật sự có thể giúp tôi hạ Hoàng Thường thì việc kia có là gì? Đừng nói chỉ một đoạn video, cho dù muốn lấy đầu A Tuấn tôi cũng có thể đưa cho anh."

Kiều Trạch cười: "Được lắm."

Ngô Man Man cắm USB vào laptop mình mang theo, trên màn hình nhanh chóng xuất hiện bộ dạng của Nghiêm Cao bị treo lên cột, bị chó ngao Tây Tạng cắn xé kêu gào thảm thiết.

Video là Đường Viễn tìm người xử lý hiệu ứng, hiệu quả rất chân thật, hình ảnh cũng cực kỳ máu me, Ngô Man Man nhìn một lúc chịu không nổi liền tắt đi.

Thương Kỳ cười nhìn Kiều Trạch: "Tổng giám đốc Kiều không cần phải ác như vậy chứ?"

Kiều Trạch: "Tổng giám đốc Thương không nõ sao?"

Kiều Trạch nhắc nhở anh ta: "Đây chính là người của Hoàng Thường. Anh coi người ta là anh em, nhưng mấy năm nay không biết hẳn ta đã bán đứng anh bao nhiêu lần, nếu không, với năng lực của Hoàng Thường, làm sao có thể nhiều năm như vậy mà vẫn luôn chèn ép được anh?"

Thương Kỳ không tiếp lời, chậm rãi gạt tàn thuốc, lúc này mới nhìn Kiều Trạch: "Nghe nói Lộ Miểu đã đến chỗ Hoàng Thường?"

Sắc mặt Kiều Trạch hơi ngạc nhiên nhìn anh ta: "Không phải do tổng giám đốc Thương giới thiệu ư?"

Thương Kỳ hừ nhẹ một tiếng: "Tôi và tổng giám đốc Kiều đều cùng chĩa súng về một phía, nào tôi bị úng nước mới giới thiệu người của anh với Hoàng Thường."

Kiều Trạch cười: "Tôi cũng nghĩ vậy."

Lại nói: "Nhưng người là tự tổng giám đốc Hoàng muốn đến, đoán có lẽ do Hoàng Giai Ngâm không cam lòng, không muốn để cô ấy sống dễ chịu."

Ngô Man Man cười tiếp lời: "Tổng giám đốc Kiều không đau lòng sao?"

Kiều Trạch liếc cô ta: "Có cô ấy ở bên đó, không phải tổng giám đốc Thương và cô Ngô càng yên tâm hợp tác giữa chúng ta ư?"

Ngô Man Man lắc đầu ngụ ý "thật không có lương tâm".

Kiều Trạch không đáp, hỏi Thương Kỳ lần hợp tác gần đây với Hoàng Thường.

Từ sau khi hai người "xích mích", ở bên ngoài Thương Kỳ chính thức đứng cùng phía với Hoàng Thường.

Trước đây Thương Kỳ chỉ phụ trách rửa tiền, không chịu trách nhiệm sản xuất vận chuyển thuốc phiện, mỗi người một việc, cả hai đều bình an vô sự, nhưng gần một năm qua, dường như Hoàng Thường có ý lật đổ địa vị của "Hoắc tổng", nhưng thị trường nguyên vật liệu chế tạo thuốc phiện nằm trong tay Hoắc tổng, mạng lưới thuốc phiện cũng thuộc về Hoắc tổng, tuy Hoàng Thường không gây sức ép nhưng dã tâm vẫn có đó. Để cân bằng với Hoàng Thường, bên Thương Kỳ Ngô Man Man mới bắt đầu chuyển hướng sang lĩnh vực chế tạo thuốc phiện, định bắt tay chiếm lấy phần thị

trường ma túy kiểu mới, có ý uy hiếp Hoàng Thường, nên ông ta mới có phòng bị với anh ta.

Thương Kỳ hợp tác với Sách Phi đã uy hiếp Hoàng Thường một phen lớn, bây giờ Thương Kỳ và Sách Phi rạn nứt, đối với Hoàng Thường mà nói thì chính là cơ hội tốt, hơn nữa trong mấy lần hợp tác với Kiều Trạch, Thương Kỳ cũng đã tiếp quản được một phần thị trường ma túy mới, nhất là nửa thị trường giải trí và mạng lưới online của Lê Viễn Tường, tuy ông ta đã vào tù, nhưng mấy đường dây của các ông lớn trong giới đã đủ nâng ông ta lên, nửa thị trường kia gần như thu về trong tay, chỉ cần chờ một thời cơ thả gió.

Thương Kỳ hợp tác với Hoàng Thường, tương đương với việc Thương Kỳ đem hơn nửa thị trường ma túy kiểu mới mình mở rộng này dâng lên cho Hoàng Thường bày tỏ lòng trung thành, đương nhiên Hoàng Thường sẽ vui vẻ tiếp quản.

Trong việc tiếp quản phần mua bán này, bên Thương Kỳ bịa ra một người gọi là "Hứa tiên sinh", địa vị ngang với Lê Viễn Tường lúc trước, đứng đằng sau tiếp quản trị trường do Lê Viễn Tường để lại, nhưng thủ đoạn cao hơn, lượng hàng hóa và tuyến tiêu thụ nắm trong tay nhiều hơn, rồi không lén lút như Lê Viễn Tường, một mình mở nhà máy.

Kế hoạch của Kiều Trạch và Thương Kỳ, chính là lợi dụng vị "Hứa tiên sinh" này để dụ Hoàng Thường ra khỏi hang, mượn lực lượng cảnh sát giải quyết Hoàng Thường, để Thương Kỳ thuận lợi tiếp quản thế lực sau lưng ông ta.

Theo lời của Kiều Trạch thì, anh thân là tâm phúc nhiều năm của Hoàng Thường, Hoàng Thường có chuyện gì đều có thể tránh được

mắt anh. Sở dĩ cảnh sát mãi không bắt được Hoàng Thường là vì chuyện làm ăn và giao dịch thuốc phiện của ông ta phân rất rộng, cũng quá bí ẩn, trừ mấy tâm phúc ra thì căn bản không cách nào tìm được, nên cho dù Hoàng Thường thất thủ bị bắt thì cũng chỉ mất thị trường ma túy kiểu mới sắp vào tay, nhưng tuy ma túy là thật, "Hứa tiên sinh" lại là giả, nên thật ra cả kế hoạch này không có bất kì tổn hại gì cho thị trường sau lưng Thương Kỳ, ngược lại còn có thể mượn tay cảnh sát thu dọn Hoàng Thường, nhường Thương Kỳ ngồi lên vị trí của ông ta, trở thành người cầm lái số hai danh xưng với thực trong tập đoàn của Hoắc tổng, còn có thể để anh ta lập công với Hoắc tổng, nhất cử lưỡng tiện, tất nhiên Thương Kỳ vui vẻ.

Sau khi Kiều Trạch và Thương Kỳ chính thức liên minh mới biết được từ anh ta là Hoàng Thường có ý định lật đổ địa vị của "Hoắc tổng", mà đột nhiên sau đó Lộ Miêu lại bắt đầu được Hoàng Thường coi trọng, điều này khiến anh suy đoán nhiều hơn về thân phận của "Hoắc tổng".

Toàn bộ hành động đều dựa theo kế hoạch mà làm, lúc này đã bước vào giai đoạn Thương Kỳ giới thiệu "Hứa tiên sinh" gặp mặt Hoàng Thường loại bỏ nghi ngờ, tất cả đều trong kế hoạch, nhưng Lộ Miêu lại ép Lộ Miêu tham gia vào ván cờ này đã mang đến một vài thay đổi cho kế hoạch.

Lộ Miêu không thể không tham gia, cô có từ chối thế nào thì đều có thể nhắc nhở Thương Kỳ. Vốn anh và anh ta hợp tác chỉ thông qua miệng, Thương Kỳ không nắm trong tay lợi thế hãm chân anh, một khi Lộ Miêu từ chối, nhất định Thương Kỳ sẽ sinh nghi.

Mà một vấn đề quan trọng hơn nữa là, có thể trong lúc vô tình Lộ Miêu đã trở thành quân cờ dự "Hoắc tổng" ra mặt.

Đây là một cơ hội tốt nhất của họ.

Nhưng chỉ số nguy hiểm của Lộ Miêu cũng theo đó mà tăng lên.

Điều này có nghĩa, bất cứ lúc nào cô cũng có thể sẽ bị thương, thậm chí là hi sinh.

Đây là cảnh Kiều Trạch không muốn nhìn thấy nhất, nhưng bọn họ không còn lựa chọn nào khác.

Như anh nói với Lộ Miêu, nếu đã lựa chọn con đường này, thì bọn họ đã không thể quay đầu.

Trước khi tiêu diệt hết mạng lưới thuốc phiện, bất kể kết quả là sống hay chết, cả cô và anh đều chỉ có thể cắn răng lao đầu vào. Chỉ hi vọng rằng có thể lấy hi sinh ít nhất, đổi lấy phần thắng lớn nhất.

Kết quả tốt nhất là hoàn thành nhiệm vụ như mong muốn, tất cả mọi người đều bình an.

Nhưng đó cũng chỉ là anh mong đợi thôi, Kiều Trạch không ngờ hai ngày sau đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Sáng sớm theo thường lệ Lộ Miêu đến chỗ Hoàng Thường báo danh, vừa lúc Hoàng Thường đang chuẩn bị quà mừng, nói là sinh nhật của một khách hàng lâu năm, cần phải tặng quà qua đó, bèn đưa địa chỉ cho cô để cô đi gửi tặng giùm.

Lúc Lộ Miêu trông thấy địa chỉ thì lòng hốt hoảng, địa chỉ ở vùng ngoại ô, một nhà máy chế biến lá trà, ở gần bến tàu, muốn sang đó phải qua chốt kiểm tra biên giới, hơn nữa còn là bến cảng An Hành lúc trước cô diễn tập truy bắt ma túy.

Trong tình huống bình thường thì vào ban ngày tặng quà sinh nhật cho người khác là chuyện rất bình thường, nhưng vì người tặng là Hoàng Thường, lại cần phải qua chốt kiểm tra biên giới, xuất phát từ tính nhạy cảm của công việc, Lộ Miểu không cách nào coi đây là màn tặng quà bình thường được.

Cô nhìn mấy thuộc hạ của Hoàng Thường đặt mấy chiếc hộp dán kín vào trong cốp xe, nhìn bên ngoài thì giống bánh trung thu hay chăm sóc sức khỏe gì đó, không nhận ra điểm khác biệt nào.

"Tổng giám đốc Hoàng, chỉ có thế này thôi sao?" Lộ Miểu thấy bọn họ chuyển xong, liền nhìn sang Hoàng Thường hỏi.

Hoàng Thường gật đầu: "Đúng thế, chỉ là quà mừng bình thường, tâm ý đến là được, không cần phô trương quá."

Rồi lại dặn cô: "Đưa đồ đến là được, không cần khách khí, cô cũng đi sớm về sớm đi, trên đường nhớ chú ý an toàn."

Lộ Miểu gật đầu: "Vâng."

Hoàng Thường nhìn theo cô lên xe, lái chiếc xe trắng rẽ hướng, từ từ chạy xa dần, cho đến lúc không nhìn thấy bóng dáng đâu.

Hoàng Giai Ngâm đứng bên cạnh ông ta, đan hai tay trước ngực, nhìn theo hướng Lộ Miểu rời đi không rời, một lúc sau mới quay đầu sang hỏi Hoàng Thường: "Bố, bố đang làm gì thế?"

Hoàng Thường thu hồi tầm mắt, không trả lời cô ta mà chỉ quay đầu nhìn A Tuấn: "A Tuấn, báo cảnh sát đi."

Mười phút sau, đội truy bắt ma túy của thành phố An nhận được báo tin nặc danh, ở khu thành phố An chạy đến bến cảng An Hành,

có người mang theo một lượng lớn ma túy muốn vận chuyển ra ngoài.

Nhận được tin báo, cảnh sát nhanh chóng phản hồi lại cho Tiểu Trạm.

Tiểu Trạm đã qua giai đoạn nghỉ ngơi điều dưỡng, cơ bản không còn gì đáng ngại, vừa trở về đã nhận được tin tức, liền phái người đi kiểm tra độ chính xác, vừa mở cuộc họp bố trí gười, tăng số người tiến hành kiểm tra ở bến cảng, tự anh cũng đến đó, vừa có mặt thì nhận được điện thoại của Kiều Trạch.

Anh vừa nhận được tin Tiểu Trạm quay về vị trí công tác, gọi điện cho anh ta hỏi thăm sức khỏe, nói chuyện một hồi liền phát hiện nh ta đang ở bến cảng An Hành, Tiểu Trạm bèn nói lại chuyện nhận được báo án nặc danh với Kiều Trạch.

"Tin tức này có tin được không?" Kiều Trạch hỏi, anh đang ở trong phòng làm việc, vừa xử lý tài liệu vừa gọi điện cho anh ta, vốn không để ý mấy, lúc tay trái lấy tài liệu thì còn theo thói quen đưa mắt nhìn đồng hồ trên cổ tay.

Đồng hồ anh đeo đã được trang bị lại, thiết bị định vị cấy dưới da của Lộ Miểu được kết nối đến đồng hồ của anh, bất cứ lúc nào anh cũng có thể dựa vào việc thay đổi kim đồng hồ và bản đồ trên đó để biết rõ vị trí của Lộ Miểu.

Theo thói quen anh nhấn nút trên đồng hồ, muốn xem tình hình của Lộ Miểu một chút, không ngờ vừa nhìn đã nhận ra chỗ không đúng, cô lúc này đang trên đường đi đến cửa khẩu biên giới An Hành.

Kiều Trạch bèn liên hệ cô với "báo án nặc danh" trong miệng Tiểu Trạh lại với nhau, sắc mặt chột căng thẳng, ngồi thẳng người hỏi Tiểu Trạh: "Là ai báo án? Có nói rõ là xe gì không? Trong xe là nam hay nữ?"

"Có nói là một chiếc Mazda màu trắng, một cô gái trẻ tuổi, ngoài ra không có thêm gì, chúng tôi vẫn đang ở chốt kiểm tra."

Kiều Trạch trầm ngâm một lúc: "Tôi nghi đó là Lộ Miêu. Người bị báo chính là Lộ Miêu."

Tiểu Trạh kinh hãi bật dậy, theo bản năng tính dặn cấp dưới tạm dừng kiểm tra lại.

"Không thể cho qua." Kiêu Trạch ngăn anh ta lại, "Cũng không thể vây bắt được."

"Càng không thể báo với cô ấy."

"Cô ấy đã bị giám sát rồi."

"Cô ấy chỉ có nước đi vào con đường cá chết lưới rách." Anh nói, giọng rất trầm, cũng rất chậm.

Từ lúc Hoàng Thường bắt đầu dùng Lộ Miêu là anh đã cảm thấy không đúng, bây giờ đây Lộ Miêu đi đến bước này, gần như chứng thực những suy đoán của anh.

Bọn chúng đang thăm dò và cũng lợi dụng Lộ Miêu, mục đích nếu không phải là anh thì cũng là cô.

Từ lúc Lộ Miêu lên xe đã phát hiện trong xe có thiết bị theo dõi.

Đồng hồ của cô được trang bị máy thăm dò chống theo dõi, lúc lái xe chạy ra xa liền tự nhiên nhấn công tắc thăm dò dưới đồng hồ, máy thăm dò có động tĩnh. Hơn nữa không chỉ trong xe cài thiết bị theo dõi, mà phía sau cô còn có người lái xe đi theo, cách cô không xa cũng không gần.

Điều này làm cho Lộ Miêu thêm khẳng định, món quà Hoàng Thường đưa cô có vấn đề.

Trên đường đến bến cảng An Hành từ biệt thự nhà họ Hoàng, trong đầu Lộ Miêu đã đảo qua rất nhiều biện pháp ứng phó với tình hình khẩn cấp, nhưng bất luận là gì cô cũng không thể hành động.

Rõ ràng Hoàng Thường đang thử co, chỉ cần cô thuận lợi thoát khỏi nguy hiểm, thì ông ta lập tức biết rõ cô có vấn đề.

Nửa tiếng sau cô đã đến chốt kiểm tra ở bến cảng An Hành, một đoàn xe dài nối đuôi nhau đã xếp hàng sẵn ở đó.

Ở chốt kiểm tra có không ít cảnh sát và chó nghiệp vụ, đang kiểm tra từng chiếc xe một.

Lộ Miêu dừng xe lại, rồi di chuyển theo dòng xe, trong lòng bàn tay đã đổ mồ hôi, nhưng trên mặt phải ra vẻ như không có việc gì, thiết bị theo dõi mini đó được gắn ở trên kính chắn gió gần trần xe, hoàn toàn quay rõ vẻ mặt động tác của cô.

Thời gian theo dòng xe di chuyển trôi qua, rất nhanh đã đến lượt của Lộ Miêu.

Lộ Miêu im lặng xuống xe kiểm tra.

Người phụ trách kiểm tra xe cô là một bạn học đại học kiêm đồng nghiệp thực tập của cô, tên là La Thần, là một nam sinh, mà vừa khéo chó nghiệp vụ anh ta dẫn theo chính là chú chó Đại Thành mà lúc đầu ở đội chó nghiệp vụ Lộ Miêu đã thuần phục.

Đại Thành vẫn nhớ cô, vừa trông thấy cô liền thân mật lao vào cô, cọ lui cọ tới trên người cô.

La Thần cũng nhận ra cô, ngạc nhiên gọi cô một tiếng: "Lộ Miêu?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 110

Lộ Miêu cười gượng gạo với anh ta hai tiếng.

"Dạo này cậu đi đâu thế? Sao không nghe tin tức gì cậu thế?" La Thần thuận miệng hỏi, cùng hai đồng nghiệp khác vừa đi vào xe vừa nói, "Hôm nay tình hình khá đặc biệt, bọn tôi phải tuân theo thôi, cậu cũng biết đấy, không làm việc riêng được, thông cảm nhé."

Lại hỏi cô "Trong xe không mang theo gì đây chứ?"

Tay Lộ Miêu đã thâm ướm mồ hôi: "Không có gì, chỉ vài món quà sinh nhật bạn thôi."

La Thần gật đầu: "Được rồi, mở cốp sau ra đi, kiểm tra chút."

Lộ Miêu mím môi, chần chừ nhìn anh ta một cái rồi xoay người mở cốp sau lên, xách lấy mấy hộp quà, cười nói với La Thần: "Không có gì mà, chỉ có chút quà mừng thôi."

"Cũng mở ra xem đi." La Thần đi về phía cô.

Nụ cười nơi khóe miệng Lộ Miêu đã bắt đầu mất tự nhiên.

Toàn bộ màn này đã rơi vào mắt Kiều Trạch và Tiểu Trạm.

Kiều Trạch không để sót chút lo lắng nào trên mặt Lộ Miêu.

Từ lúc nhận được tin của Tiểu Trạm anh liền chạy đến, cùng Tiểu Trạm bí mật núp mình ở trong xe gần đó, dựa vào ống nhòm thu hết

toàn bộ cảnh tượng vào mắt.

Vẻ căng thẳng của Lộ Miêu đã xác thực suy đoán của anh.

Thứ đồ trong xe cô có vấn đề.

Hơn nữa cô đã nhận thấy được nguy cơ trước mắt nhưng không cách nào liên lạc với anh được, đủ để chứng minh quả thật đang có người giám sát cô ở nơi anh không thấy được.

Kiều Trạch đưa mắt nhìn dòng xe phía sau, anh không đoán được đâu là xe của người của Hoàng Thường.

Đây là lần đầu tiên cô đối mặt với nguy cơ lớn như thế, không có bất kì viện trợ nào, cũng không có chỉ đạo gì, toàn bộ quá trình chỉ có thể dựa vào cô tùy cơ ứng biến.

Nếu là thăm dò thử thách, cảnh sát không thể cho qua, nếu cho qua có nghĩa là Lộ Miêu liên quan đến cảnh sát.

Bọn họ cũng không thể bắt cô, nếu cô bị bắt thì không thể lại kiếm có thích hợp một lần nữa trở lại vị trí kia, có nghĩa có thể toàn bộ manh mối đều đứt đoạn, phải bắt đầu lại lần nữa. Trong lúc vô tình, có thể cô đã liên quan đến phía "Hoắc tổng" rồi.

Anh cũng không thể xuất hiện. Lộ Miêu chưa từng nhắc đến với anh điều đáng ngờ nào, hiển nhiên nhiệm vụ này được ủy thác nhất thời, với hiểu biết của Kiêu Trạch về Hoàng Thường, nếu đã bày ra ván cờ như thế, tất nhiên ông ta sẽ rất cẩn thận. Với lập trường của Hoàng Thường mà nói, Kiêu Trạch không thể nào biết được tình hình của Lộ Miêu, trừ khi là cảnh sát.

Vậy nên ngoài ngoan cố chống cự bỏ chạy, cô không còn con đường nào khác.

Nhưng nếu kháng cự, có nghĩa là sẽ bị đánh gục.

La Thần là người Kiều Trạch đã bảo Tiểu Trạm sắp xếp. Anh hỏi Tiểu Trạm có người nào là bạn học hay là đồng nghiệp của Lộ Miêu, tính tình nóng nảy, chính trực lại nặng tình không. Tiểu Trạm giới thiệu La Thần.

La Thần là bạn đại học của Lộ Miêu, cùng vào thực tập ở đội truy bắt ma túy, anh ta còn cùng một tổ với Lộ Miêu trong lần thực tập lúc trước, hồi học đại học rất có thiện cảm với Lộ Miêu, tính tình ngay thẳng, trọng tình nghĩa, làm người chính trực, chuộng nghĩa khí.

La Thần là người thích hợp nhất để kiểm tra Lộ Miêu.

Anh ta và Lộ Miêu học cùng trường vào cùng đội, tận mắt chứng kiến bốn năm đại học Lộ Miêu đã cố gắng thế nào để trở thành cảnh sát truy bắt ma túy, cũng chứng kiến kiên trì của cô trong lần thực tập, anh ta chính trực lại chính nghĩa, sẽ không thể nào trơ mắt nhìn người bạn vô cùng khát khao trở thành cảnh sát cuối cùng lại sa đọa vào con đường ma túy, thế nên anh ta nhất định sẽ không để Lộ Miêu qua.

Nhưng lấy hiểu biết và thiện cảm của anh ta về Lộ Miêu, ít nhất cam đoan được tính mạng Lộ Miêu sẽ an toàn. Đối mặt với Lộ Miêu chống lại lệnh bắt, anh ta không cách nào xuống tay tàn nhẫn với cô được.

Tất cả chuyện này chính là Kiều Trạch dựa vào nhân cách con người mà hi vọng hóa suy đoán, anh không hề tính đến chuyện xấu trong đó, cũng không biết liệu một giây sau, thế giới này còn Lộ Miêu nữa không.

Cho đến nay, Kiều Trạch luôn tự nhận mình bình tĩnh, nhưng khi nhìn thấy cốp xe sau được đẩy lên, tay anh liền thấm đẫm mồ hôi, cảm xúc hoảng hốt nào đó đã khuấy nhiễu suy nghĩ của anh.

Tiểu Trạm quay đầu sang nhìn anh: "Cậu không sao chứ?"

Anh ta hỏi, Kiều Trạch đánh mặt, khóe miệng cũng mím chặt thành đường thẳng.

Anh lắc đầu không nói gì, ánh mắt nhìn thẳng vào trong màn ảnh.

Từ khi mấy hộp quà sau cốp được mở ra, chú chó nghiệp vụ Đại Thành vốn thân mật bên cạnh Lộ Miêu đột nhiên sủa âm ỉ, nhanh chóng lao đến sau cốp xe, hai chân đặt lên trên nửa số hộp quà, dùng sức đào bới.

Trong nháy mắt sắc mặt La Thần cứng lại, nhanh chóng xé mấy hộp quà, vài túi bột hay tinh thể màu trắng đập thẳng vào mắt.

"Lộ Miêu cậu!" Anh ta biến sắc, lập tức rút súng chia vào cô, "Thứ đồ này ở đâu ra?"

Sắc mặt Lộ Miêu tái đi, không ngừng lắc đầu: "Tôi... Tôi không biết..."

Rồi bất động thanh sắc cẩn thận đi đến cửa trước của xe.

Những cảnh sát đang kiểm tra xe khác cũng dừng lại, đồng loạt nhìn về phía bên này.

Có nhiều người đều quen cô, tất cả đều khiếp sợ kinh ngạc.

Súng của La Thần vẫn chia về cô như cũ, gương mặt lạnh lẽo, mắt nhìn cô chăm chú, hai cảnh sát khác cũng lấy những hộp quà còn lại trong xe ra, tiếp tục xé nó ra.

La Thần quay đầu lại nhìn, lập tức Lộ Miêu dùng sức cầm hộp quà trong tay đập vào La Thần, nhân cơ hội chuồn lên xe, động tác vừa nhanh vừa lặt đặt, tay cũng nhanh chóng mở máy, dùng sức đạp chân ga, dùng tốc độ nhanh nhất xiêu vẹo lao ra ngoài.

Cảnh sát chữ cốp xe không đề phòng, người suýt nữa bị đánh hất ngã ra mặt đất.

La Thần đuổi theo theo bản năng, vừa đuổi vừa nổ súng vào bánh xe, vừa tức vừa vội hét lên với cô: "Lộ Miêu, cậu đứng lại!"

Những người khác cũng đuổi theo, có người chạy không, cũng có người lên xe cảnh sát, trông chốc lát, tại hiện trường trở nên rối ren hỗn loạn.

Trong tay trước ngực Lộ Miêu đều là mồ hôi, tiếng còi cảnh sát ở phía sau vang lên liên tục, sắc bén chói tai, cùng tiếng đạn bắn từng đợt ngồn ngang.

Một tay cô nắm lấy vô lăng, tay kia quơ quơ tìm kiếm lung tung trong xe, cố gắng tìm lấy một thứ vũ khí phòng thân.

Cô không ngờ trong thùng xe lại rút ra một khẩu súng, hơn nữa còn là súng đã lắp đạn.

Cô run rẩy đưa tay cầm lấy súng, nhưng người còn chưa kịp ngồi thẳng thì xe đã bị chấn động dữ dội, mất khống chế lao vào hàng rào bảo vệ trên đường cao tốc.

La Thần đã bắn trúng bánh xe sau.

Lộ Miêu tái mặt, mặc dù đã vừa lúc ổn định vô lăng muốn dừng lại, nhưng tốc độ xe lao đi quá nhanh khiến đâm thẳng vào hàng rào, chỉ là không bị lật xe.

Cô bị đâm đến mức choáng đầu hoa mắt, lại không dám trì hoãn, tiếng xe cảnh sát và đạn bắn dần đến gần khiến cô không thể không gượng người lăn xuống xe, mượn thân xe che bóng, quay đầu bắn liên tục mấy phát về phía cảnh sát, rồi sau đó nhân cơ hội chạy vào sườn dốc bên cạnh, tùy tiện chạy trốn.

La Thần và những người khác cầm súng rượt theo.

Tiểu Trạm quay đầu lại nhìn Kiều Trạch, anh mím chặt môi, trên cánh tay cầm ống nhòm gân xanh nổi gồ lên, nhiều lần anh đã muốn phá cửa lao ra, nhưng rồi đành phải đè nén xuống.

Xung quanh núi hoang đều là những sườn đất thấp bé, nhưng cũng may lùm cây dày đặc, tạo chỗ trốn thuận lợi cho Lộ Miêu ẩn núp, cũng cản trở tầm mắt theo dõi của bên ngoài.

Tiểu Trạm cầm bộ đàm, phân phó La Thần và những người khác: "Bắt sống nhân chứng."

Kiều Trạch đặt ống nhòm xuống, nhìn vị trí của Lộ Miêu trên đồng hồ, cầm lấy điện thoại thử gọi cho cô.

Rất nhanh điện thoại đã kết nối, âm thanh hoảng loạn nôn nóng của Lộ Miểu từ đầu dây truyền đến: "Kiều Trạch... Làm sao bây giờ, em..."

"Lộ Miểu, em hãy bình tĩnh lại đã." Kiều Trạch ung dung ngắt lời cô, nhìn chăm chăm vào vị trí của cô trên đồng hồ, "Em chạy về hướng đông, vào khu vực nội thành, sau 2000 mét rẽ trái về phía nam, chạy về lại quốc lộ, chốt kiểm tra bên này đã bắt đầu qua lại bình thường rồi, có thể bên Hoàng Thường đã bố trí sẵn người tiếp ứng em." Hoặc là người của "Hoắc tổng".

Kiều Trạch không rõ, nhưng Lộ Miểu nhất định phải chạy về quốc lộ, ở đó nhiều người nhiều xe, quay lại đường cô mới có thể thoát hiểm.

Lộ Miểu đáp "được", vừa chạy vừa chú ý tránh đạn ở đằng sau.

"Chú ý né đạn đi." Kiều Trạch thấp giọng dặn dò.

Lộ Miểu không trả lời, nhưng bóng người trên bản đồ đã di chuyển, trái tim Kiều Trạch treo lơ lửng, chăm chú nhìn điểm đang di chuyển trên đồng hồ.

Đại não Lộ Miểu trống rỗng, cô không có kinh nghiệm về việc này, chỉ chạy trốn theo bản năng, né tránh những viên đạn lạc.

La Thần đuổi theo sát nút ở phía sau, hét lên bảo cô hãy đầu hàng, bảo cô làm đường phải biết quay lại, đừng mắc thêm sai lầm nào nữa.

Lộ Miểu cắn chặt răng, lúc anh ta đến gần thì quay đầu bắn một phát, rất nhanh đã chạy lên quốc lộ mà Kiều Trạch bố trí sẵn cho cô.

Một chiếc Passat màu đen đột ngột xáp đến gần cô, hét lên một tiếng: "Lên xe!"

Cửa xe theo đó cũng trượt ra.

Theo bản năng Lộ Miểu nhìn vào người trong xe, sau đó ngẩn ra.

Một chiếc khác cũng đột nhiên chạy đến gần cô, là A Tuấn, trực tiếp kéo cô vào trong xe.

Đạn lạc quét đến, nhưng muốn ngăn cản họ chạy thoát, Lộ Miểu muốn rút chân còn ở ngoài xe vào, nhưng chưa kịp vào xe thì ở chân trái đã cảm nhận được cơn đau dữ dội truyền đến, đạn ghim vào bắp đùi cô, mắt thấy sắp nả đạn vào trong xe, A Tuấn liền kéo mạnh cô vào xe, đóng cửa lại.

Đạp hết tốc độ, xe rẽ xiêu vẹo trên đường, nhanh chóng thoát ra khỏi bao vây.

Lộ Miểu chịu đựng cơn đau ngời thẳng người, cúi đầu nhìn, trên chân trái máu chảy đầm đìa.

Cô được đưa về chỗ Hoàng Thường.

Vừa xuống xe, Lộ Miểu liền lạnh mặt gây khó dễ Hoàng Thường: "Tổng giám đốc Hoàng, không phải nói tặng quà sao?"

Mặt Hoàng Thường lạnh lẽo, nói với A Tuấn: "Là ai đã đánh tráo quà?"

Không ai dám lên tiếng.

Hoàng Thường xin lỗi cô: "Xin lỗi cô Lộ, thật có lỗi, tôi cũng không sao lại xảy ra tình huống đó, lát nữa tôi nhất định sẽ sai

người điều tra rõ ràng, cho cô một lời giải thích."

Thấy chân cô bị thương, bèn nhìn sang A Tuấn: "Còn không mau đưa cô Lộ đi bệnh viện."

Lộ Miêu bị đưa đi, nhưng đi không xa thì có thuộc hạ chạy đến báo: "Quản trị Hoàng, Hoắc tổng đã đến."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 111

Hoắc tổng lái xe RV* đến, dẫn theo vài người.

(*Viết tắt của Recreational Vehicle, là loại xe thùng được thiết kế riêng, có đầy đủ tiện ích sinh hoạt dành cho nhiều người trong những chuyến hành trình.)

Bình thường khi Hoàng Thường gặp hấn ta, phần lớn là ở nơi mà Hoắc tổng đã chỉ định, chưa hề có chuyện Hoắc tổng tìm ông ta, ông ta cũng chưa từng có cơ hội giáp mặt, cho dù thấy người thì cũng chỉ là bóng lưng của Hoắc tổng, hoặc một bên mặt dưới ánh sáng mờ tối.

Lần này cũng thế.

Ông ta được dẫn vào trong xe, A Tuấn ngăn ở bên ngoài.

Trừ khoang điều khiển và một bộ sofa nhỏ được đặt trong xe RV ra, những vị trí khác đều trống rỗng.

Bên trong khép kín, ánh sáng mờ mờ, một bóng lưng cao lớn ngồi trên sofa đưa lưng về phía ông, cả người rơi vào vùng tối.

Hoàng Thường chỉ nhìn thấy một chiếc điện thoại xoay trong tay hấn ta, lúc xoay lúc dừng, mang theo vài phần loir là.

Đứng bên cạnh hấn ta có hai người, đều mang theo súng.

Hoàng Thường nhận ra điều đó.

Bình thường ông ta kiêng dè Hoắc tổng, là vì đám người bán mạng vì hấn ta với đầy đủ trang bị vũ khí.

Mặc dù Hoàng Thường ngồi ở vị trí này nhưng không phải người nào ông ta cũng có thể sai bảo được, đó đều là người Hoắc tổng sắp xếp.

"Hoắc tổng." Hoàng Thường cúi đầu cất tiếng với người chìm trong bóng đêm kia.

Người đó xoay điện thoại, trong tiếng nói trầm thấp có mấy phần cười khê: "Nghe nói gần đây quản trị Hoàng sống không tệ?"

Hoàng Thường cười xòa đáp lại: "Hôm nay Hoắc tổng đến đây là có chuyện gì sao?"

"Không có gì." Hấn ta cười, từ từ đứng dậy bước lại gần Hoàng Thường, gương mặt từ từ xuất hiện dưới ánh sáng.

Ánh mắt Hoàng Thường cũng theo đó mở lớn, nhìn hấn ta không nhúc nhích.

"Quản trị Hoàng bất ngờ chứ?" Hấn ta hỏi, đi về phía ông ta, "Ông giảng vở kịch lên như thế, không phải là muốn gặp tôi sao?"

Dừng lại trước mặt ông ta, gơ tay chậm rãi bóp cằm ông ta nâng lên, hai mắt đánh giá ông ta một lúc lâu, khóe miệng nhếch lên độ cong lạnh lùng, bất thành linh tát cái "bóp" lên mặt ông ta, hấn nhắc chân đá ông ta ngã văng ra, rồi lại cúi cười dẫm mạnh lên ngực ông ta.

"Quản trị Hoàng, có thích không?" Hấn cúi đầu nhìn ông ta, cười hỏi.

Hoàng Thường cũng nhìn hấn ta, rồi sau đó từ từ bật cười: "Xem ra, quả nhiên tôi không đặt nhầm cửa."

"Cô ấy đâu?" Hoắc tổng hỏi, tăng thêm lực dưới chân.

Sắc mặt Hoàng Thường dần tái nhợt: "Là ai?"

Hoắc tổng dụi lên ngực ông ta: "Ông nói xem là ai?"

Hoàng Thường: "Đương nhiên là ở bệnh viện rồi."

Hai tay ông ta chậm chạp nắm lấy chân hấn, tính đẩy nó đi.

Hoàng Thường chống mắt với hấn ta: "Hoắc tổng, người là tôi không cần thận làm bị thương, đương nhiên sẽ hết lòng chăm sóc, cô ấy muốn gì đều sẽ dâng tận miệng, anh cứ việc yên tâm."

Hấn nhìn ông ta chăm chú.

Hai tay Hoàng Thường vẫn cẩn thận nắm lấy chân hấn: "Hoắc tổng, nếu anh giẫm mạnh thêm nữa thì có thể cả đời này không gặp lại cô ấy đâu."

"Hơn nữa Hoắc tổng cũng biết đấy, cô gái trẻ đáng vẻ da mịn thịt mềm như thế, người cũng xinh xắn, không ít anh em dưới trướng tôi đều nhớ mãi... Á..."

Bất thành linh ông ta gào lên đau đớn, Hoắc tổng đột nhiên giẫm mạnh suýt nữa khiến ông ta đau sốc hông, sắc mặt đã xanh như tàu lá chuối, hoảng sợ nhìn hấn ta.

Bên ngoài xe, ở ban công tầng hai của tòa nhà đối diện biệt thự nhà họ Hoàng, Kiều Trạch và Tiểu Trâm cầm ống nhòm, nhìn vào trong biệt thự.

Từ lúc chiếc Passat màu đen xuất hiện, rồi A Tuấn đón Lộ Miểu đi, Kiều Trạch liền lái xe đuổi theo, bám cả đoạn đường chạy đến đây, cũng nhìn thấy chiếc RV kiểu chữ C chạy nhanh vào, thùng xe khá rộng, chỉ nhìn từ bên ngoài thì Kiều Trạch không thể nào phán đoán được tình huống trong xe.

Từ khi xe chạy vào garage nhà họ Hoàng vẫn chưa trở ra, cũng không nằm trong tầm nhìn.

Kiều Trạch không chắc liệu đó có phải là xe của Hoắc tổng không.

Chiếc Passat màu đen xuất hiện đã xác nhận suy đoán của anh, anh đoán hẳn ta có thể sẽ đi tìm Hoàng Thường, bởi vậy luôn canh giữ ở đây xem sao, nhưng Hoắc tổng là người cực kỳ cẩn thận mà phòng bị cũng nặng, từ khi A Tuấn thoát khỏi vòng vây của cảnh sát, dẫn Lộ Miểu đến đây, biệt thự nhà họ Hoàng không ngừng có xe nào ra vào, liên tiếp mấy tiếng, ra ra vào vào phải hơn hai mươi chiếc, điều này khiến Kiều Trạch và Tiểu Trạm không thể đoán được Hoắc tổng có ở trong đó hay không, chiếc xe nào là của hẳn ta, có thể hẳn ta đi vào xe A, nhưng có khi ra ngoài bằng xe C.

Theo dõi cả một buổi trưa, Kiều Trạch thông báo dừng lại.

"Kết thúc công việc." Kiều Trạch đặt ống nhòm xuống, cầm lấy điện thoại cố gắng gọi cho Lộ Miểu, nhưng lại phát hiện điện thoại cô không kết nối được.

Tình hình ấy kéo dài đến tận tối, không phải tắt máy, chỉ là tín hiệu không kết nối được.

Hoàng Thường nhân lúc điều trị cho Lộ Miểu đã giấu người đi.

Kiều Trạch đoán có lẽ lúc này cô đang bị giam cầm.

Ở biệt thự nhà họ Hoàng, cô bị A Tuấn dẫn xuống xe thì chân trái cô đã máu chảy đầm đìa, không có cách nào đi lại, sắc mặt có chút dọa người.

Phòng bị cao như thế, cuối cùng cô vẫn bị thương.

Cả một buổi chiều thêm cả một tối, không chính tai nghe cô nói một câu mình không sao, trước sau Kiều Trạch vẫn chưa yên tâm nổi.

Máy định vị trên đồng hồ anh có thể theo dõi vị trí của cô, từ tín hiệu GPS xác định thì Lộ Miêu ở một bệnh viện tư nhân ở vùng ngoại ô.

Hai giờ sáng, Kiều Trạch lái ô tô đến bệnh viện đó.

Bệnh viện rất nhỏ, vào giờ này không còn ai ở đó, anh cũng không thể quang minh chính đại từ cửa trước vào thăm cô, có người giám sát canh giữ ở cửa phòng cô.

Cô nằm ở tầng ba.

Kiều Trạch trèo tường vào bệnh viện, từ cửa sổ lên vào phòng bệnh, rất cẩn thận, không gây ra bất cứ tiếng động nào.

Hoàng Thường cũng không để cô chịu thiệt thòi, một mình nằm trong phòng bệnh rất lớn.

Lúc Kiều Trạch vào thì Lộ Miêu đã ngủ, nhưng ngủ cũng không sâu.

Kiều Trạch thấy rõ ấn đường cô nhú lại, mí mắt lay động dữ dội, nhìn như sắp tỉnh nhưng rồi vẫn chẳng mở mắt.

Kiều Trạch ngồi xuống trước giường, cầm lấy đôi tay cô ở dưới chân.

Cô dần dần bình tĩnh lại.

Kiều Trạch không đánh thức cô, chỉ im lặng vén chăn lên nhìn vết thương trên chân cô, thấy đã băng bó đầu vào đây mới đắp chăn lại ngay ngắn cho cô, rồi cúi đầu nhìn cô.

Thần sắc phức tạp trên mặt anh đã từ từ giãn ra, cả gương mặt toát lên vẻ lạnh lẽo dịu dàng, tựa như không hề tồn tại nét hoảng hốt lúc ban ngày.

Nhìn cô như thế, trái tim treo suốt một ngày của Kiều Trạch mới về lại vị trí cũ, ngum khí đè nặng trước ngực cũng dần được thả ra, thần kinh bó chặt cả ngày cũng theo đó mà buông lỏng.

Anh cúi đầu, khẽ dựa trán mình lên trán cô, cảm nhận nhiệt độ cơ thể cô.

Chỉ một hành động nhỏ ấy đã đánh thức cô.

Đột nhiên cô mở to mắt, trông thấy gương mặt tuấn tú phóng to thì giật mình hoảng hồn tính lùi về phía sau, Kiều Trạch nhanh chóng kịp thời bịt miệng cô lại, làm động tác "suyt" với cô.

Lộ Miêu trợn mắt nhìn anh, trong mắt tràn đầy dấu chấm hỏi.

Kiều Trạch từ từ buông tay, mặt tiến lại gần cô, đè thấp giọng hỏi cô: "Không sao chứ?"

Lộ Miêu nhẹ nhàng lắc đầu: "Không sao ạ."

Rồi quay đầu nhìn cửa sổ: "Sao anh lại đến đây?"

"Muốn nhìn em một chút..." Lời chưa nói hết đã mất hút giữa đầu môi cô.

Anh hôn cô, một tay chống trên ván giường, một tay nâng mặt cô lên, dịu dàng cẩn thận hôn cô, để mặc hơi thở của cả hai hòa quyện vào nhau, môi lưỡi dây dưa, một lúc lâu sau mới buông cô ra, hỏi cô: "Bị thương thế nào?"

"Chỉ là vết thương nhỏ thôi, không sao đâu." Lộ Miêu thấp giọng nói, vì bên ngoài có người nên cả hai đều phải đè giọng xuống thấp, chẳng hiểu sao lại có cảm giác như vụng trộm, rồi lại thấy thân mật cực kì. Tâm tình của Lộ Miêu còn vì anh đột ngột xuất hiện mà kích động không thôi, tất cả bất an thấp thòm đều mất tăm mất tích, trong mắt cũng chỉ còn lại mỗi bóng hình anh.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 112

Anh cúi đầu nhìn chân cô: "Bác sĩ nói thế nào?"

"Không tổn thương đến gân cốt, nghỉ ngơi điều dưỡng sẽ khỏe lại." Lộ Miểu thoáng ngồi dậy, lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, "Anh vào bằng cách nào, không bị người ta phát hiện đấy chứ?"

Kiều Trạch: "Không có, người đã bị cắt đuôi rồi."

Trong phòng không có thiết bị theo dõi nghe trộm, lúc anh vào thì đã dùng máy phát hiện để kiểm tra rồi.

Lộ Miểu thoáng yên tâm, chợt nhớ đến một chuyện, bèn nắm lấy tay áo anh: "Đúng rồi, hôm nay em đã gặp Lộ Tiểu Thành, trong chiếc xe Passat màu đen kia."

Kiều Trạch nhìn cô: "Khẳng định là cậu ấy ư?"

Lộ Miểu ngập ngừng một lúc rồi gật đầu: "Cậu ấy đội tóc giả, nhưng em cảm thấy chính là cậu ấy."

"Cũng có thể là em nhận lầm rồi."

Cô không đáp, cup mắt cầm lấy tay anh, ngón tay khẽ vẽ trong lòng bàn tay anh, một lúc sau mới cúi đầu hỏi anh: "Kiều Trạch, nói thật đi, có phải anh đã sớm biết hành tung của Lộ Tiểu Thành rồi không?"

"Vào lần Thương Kỳ và Ngô Man Man hẹn Hoắc tổng đến, rõ ràng cậu ấy đã đến, kết quả anh vừa ra ngoài, cậu ấy liền có việc

phải đi, sau đó anh cũng lấy có ra ngoài một lúc, tuy anh nói là đi vệ sinh, nhưng sự thật không phải thế, anh đi gặp cậu ấy đúng không?"

"Trên đường về từ nhà chị Kiều Thời, chúng ta gặp phải Lộ Tiểu Thành, anh cũng một mực thuyết phục em đó không phải là cậu ấy, lúc đuổi theo cậu ấy anh cũng cố ý để người chạy thoát. Với khả năng của anh không thể nào không đuổi kịp cậu ấy được."

"Sau đó em nhờ Diêu Linh Linh giúp em điều tra chiếc xe kia, cũng bị anh ngăn lại."

Cô ngẩng đầu, đôi mắt lặng lẽ nhìn anh: "Người mà ngày đó Thương Kỳ với Ngô Man Man hẹn đến, có phải chính là Lộ Tiểu Thành?"

Tay cô rất lạnh, Kiều Trạch cảm nhận rõ ràng hơi lạnh từ tay cô.

Anh dùng lực nắm lấy: "Không phải, em chớ suy nghĩ lung tung."

Lộ Miêu nhìn anh không nhúc nhích: "Nếu không phải, vì sao cậu ấy không dám gặp em?"

"Hoặc anh có thể nói cho em biết, vì sao hôm nay cậu ấy lại xuất hiện đúng lúc như thế không?"

"Cậu ấy đội tóc giả, không nhìn rõ mặt mũi, em với cậu ấy cũng năm năm rồi không gặp nhau, dáng người cũng sớm đã thay đổi, làm sao em chắc chắn là cậu ấy?" Kiều Trạch hỏi lại.

Lộ Miêu cup mắt: "Là trực giác."

"Và cả ánh mắt nữa." Cô nhìn anh, "Em nhận ra ánh mắt của cậu ấy."

Kiều Trạch trầm ngâm một hồi: "Lộ Miêu, nếu như nói, đó đúng là Lộ Tiểu Thành, mà cậu ấy thật sự qua lại với tập đoàn ma túy, vậy em xử lý thế nào đây?"

Lộ Miêu giật mình, mù mịt nhìn anh.

Anh ôm cô, thấp giọng trấn an: "Cũng có thể chỉ là nhận lầm người thôi, trước khi chân tướng được làm rõ, chúng ta đừng nghĩ nhiều, nhé?"

Lộ Miêu ngáp ngừng, rồi gật đầu.

Qua một hồi lâu mới cúi đầu nói: "Cậu ấy không thể nào qua lại với tập đoàn ma túy được. Hồi trước là cậu ấy bị đồng nghiệp lừa hít ma túy, chính là nhóm Trương Khởi đó, còn cả Nhậm Vũ nữa, là ông chủ của bọn họ, sau khi tan làm nói là ông chủ mời khách, cùng đi quán bar chơi, mọi người nhao nhao hút thuốc, lúc đó cậu ấy cũng chỉ mới 17 tuổi, tính cách hướng nội, không có bạn bè gì nên rất muốn hòa nhập với đồng nghiệp, nên cũng hút một điếu, không ngờ trong thuốc lại có ma túy, lúc đó đầu hiểu gì, tưởng hút thuốc là mùi vị như thế, sau đó lại có người đưa thêm cho cậu ấy hai điếu rồi ba điếu... Dần dần thành nghiện. Lúc cậu ấy biết chuyện thì vô cùng khổ sở, lại không dám nói với người nhà, cả ngày qua lại với đám người đó, căn bản không cách nào cai được, khiến cơn nghiện càng lúc càng nặng."

"Dù lúc bấy giờ cậu ấy không kiểm soát được mà đụng vào nó, nhưng lại rất căm hận thứ kia. Trước khi xảy ra chuyện thật ra cậu ấy cũng đã thử cai nghiện, cậu ấy bảo em trói mình vào trước cửa

sổ song sắt, lúc lên cơn nghiện cũng không đi tìm thứ kia. Lúc cai thật sự rất đau khổ, cơn nghiện phát tác thì không giữ được lí trí, liều mạng cầu xin liều mạng giã dụa, nói không muốn cai nữa, cổ tay và cổ chân đều bị dây thừng siết chặt đến mức máu thịt lẫn lộn, nhưng mỗi lần vượt qua lại là một lần cậu ấy rất vui, cảm giác cuối cùng mình cũng từ bỏ được. Cậu ấy thực sự rất muốn cai nghiện."

Cô ngẩng đầu nhìn anh: "Một người căm hận ma túy đến thế, làm sao có thể qua lại với tập đoàn ma túy được chứ."

Kiều Trạch không tiếp lời, vỗ nhẹ lên vai cô.

Lộ Miêu cũng không nói thêm gì nữa, sau một hồi lâu im lặng bèn nhẹ nhàng đẩy anh ra.

"Nếu anh nói..." Cô hít mũi, "Cậu ấy... Thật sự buồn bán ma túy, em nhất định sẽ... truy nã cậu ấy đem về quy án... em sẽ không vì... vì cậu ấy... là em trai mình... mà làm điều trái pháp luật... nên anh... không cần phải giấu em..."

Giọng cô đã dần nghẹn ngào, hốc mắt cũng ửng đỏ.

Cô hầu như không khóc bao giờ, trừ lần đó cô quá chén chạy đến hỏi anh vì sao có chuyện không thể đành lòng mà nói ra, thì đây là lần thứ hai.

Trong lòng cô Lộ Tiểu Thành chiếm vị trí rất lớn, nhưng dù có lớn hơn nữa cũng không đầu lại nổi hai chữ "luật pháp".

Cô là người có tâm sự gì đều chôn xuống đáy lòng, cho dù có là chuyện khổ sở hơn nữa cũng không giống người khác, dựa vào cảm xúc dao động kịch liệt mà phát tiết ra ngoài, thậm chí là lúc này, trừ đôi mắt ửng đỏ ra, cô cũng chỉ khẽ cắn môi dưới, quật cường nhìn

anh, khiến trái tim anh như có ai đó quất vào từng đợt này sang đợt khác, anh duỗi tay ra ôm cô vào lòng.

Dưới hoàn cảnh như thế, hai bên đều không dám có động tác thái quá hay gây ra động tĩnh lớn, ngay cả nói chuyện cũng gần như chỉ dùng khẩu hình, nhưng lúc anh ôm cô lại khiến ván giường kêu "két" một cái, ngoài cửa cũng nhanh chóng có động tĩnh, Kiều Trạch nghe rõ có tiếng bước chân đang tới gần, Lộ Miêu cũng nghe thấy, đưa mắt nhìn Kiều Trạch, anh phản ứng rất nhanh lắc mình trốn ra sau cửa, tiếp đó cánh cửa được đẩy ra từ bên ngoài.

Thấy Lộ Miêu ngồi dậy thì dường như người nọ khá kinh ngạc: "Cô Lộ?"

Lộ Miêu kéo chăn, nhìn gã ta: "Tôi muốn đi vệ sinh."

Người nọ muốn giơ tay bật đèn, Lộ Miêu vội nhắc tay ngăn lại: "Đừng, tôi muốn thay áo đã..."

Người nọ nhìn cô một cái, rồi đưa tay kéo cửa lại.

Lộ Miêu dùng khẩu hình nói với Kiều Trạch: "Bên phải cửa là cầu thang, lát nữa em sẽ để họ đưa em đi vệ sinh, anh nhân cơ hội đi trước đi."

Kiều Trạch đi về phía cô: "Mấy ngày nay có thể em sẽ không về, cứ yên tâm mà ở, nghỉ ngơi cho tốt, chớ suy nghĩ lung tung, mấy hôm nữa anh sẽ đến đón em."

Lộ Miêu gật đầu.

"Nhớ chăm sóc tốt bản thân." Kiều Trạch ôm cô, nhẹ đặt lên trán cô một nụ hôn, rồi lùi về lại sau cửa.

Lộ Miêu nhảy lò cò một chân ra mở cửa, ngoài cửa có hai người đang nhìn cô, một nam một nữ.

Người nữ thấy cô đứng một chân bèn vội đỡ cô: "Để tôi đưa cô đi."

Lộ Miêu gật đầu, đi theo cô ấy một quãng, còn người đàn ông không đi cùng, mà đứng ở cửa trông theo hai người họ.

Vừa vào cửa nhà vệ sinh, bỗng dung Lộ Miêu cầm áo khoác phủ lên đầu cô gái kia, nhìn như muốn tập kích cô ấy để nhân cơ hội chạy trốn, người đàn ông biến sắc đuổi theo, nhân lúc đó Kiều Trạch lách ra khỏi cửa, nhanh chóng núp mình chạy về phía cầu thang rồi đi.

Lộ Miêu thấy Kiều Trạch đã đi khỏi, bèn nói lỏng áo ra, nhìn cô gái đó trùng mắt với cô, cười nói: "Quản trị Hoàng phái hai người đến canh chừng tôi? Có theo dõi được không?"

Sắc mặt cô gái trở nên rất khó coi, giận dữ nhìn cô nhưng không dám nói gì, không có mệnh lệnh của Hoàng Thường, không ai dám đụng đến cô.

Lộ Miêu cũng chẳng thèm để ý, phui tay đi vào nhà vệ sinh.

Kiều Trạch thuận lợi trở về nhà, tạm thời anh không đưa Lộ Miêu về, nhưng tính mệnh của cô cũng coi như có thể bảo đảm an toàn.

Hoàng Thường coi cô là lợi thế để đàm phán điều kiện, tạm thời sẽ không dám động đến cô, đúng lúc cô cũng có thể nhân cơ hội nghỉ ngơi điều dưỡng, trái ngược hẳn với Hoàng Thường, có Kiều

Trạch đoán một khi hành tung của Lộ Miêu bị bại lộ, xem chừng Hoàng Thường cũng không sống được lâu.

Trước khi Hoắc tổng xuất hiện, Hoàng Thường không thể chết được.

Vì để ngăn Hoàng Thường làm ra chuyện gì bất trắc, Hoàng Thường xin đội trưởng Hình phái người âm thầm bảo vệ ông ta, còn mặt khác, chuyện bên kia với Thương Kỳ cũng tiến nhanh tiến độ, thúc đẩy hợp tác giữa "Hứa tiên sinh" và Hoàng Thường.

Vốn Hoàng Thường không vội, nhưng ngày ấy Hoắc tổng ghé qua, tương đương với việc trở mặt với ông ta, Hoàng Thường cảm nhận được nguy cơ rất rõ, nên cũng khẩn cấp muốn liên kết với "Hứa tiên sinh", mượn bên đó mở rộng thế lực của mình, đổi đầu với "Hoắc tổng", hơn nữa gần một năm nay được Thương Kỳ và Ngô Man Man ôm chân, ông ta cũng có ý lôi kéo Thương Kỳ Ngô Man Man sang mình, vậy nên trước mắt tạm án binh bất động, tích cực liên lạc với "Hứa tiên sinh", sau một hồi quan sát thăm dò, cuối cùng vào nửa tháng sau, thỏa thuận địa điểm giao dịch ma túy.

Vì nếu Kiều Trạch và Thương Kỳ liên thủ giăng bẫy, bối cảnh thân phận của "Hứa tiên sinh" hoàn toàn dựa trên cơ sở của Lê Viễn Tường, để chĩa mũi nhọn vào kế hoạch trù tính và sắp xếp có hạn chế của Hoàng Thường, vì vậy mà được bố trí rất cẩn thận, ngoài nắm giữ hơn phân nửa thị trường giải trí và mạng lưới bán ma túy online ra, còn nắm trong tay con đường nhập khẩu vật liệu cùng một bộ phận thị trường nước ngoài, bên dưới cũng nuôi mấy nhóm, vũ khí trang bị tối ưu. Nếu hợp tác thành công, với Hoàng Thường mà nói chính là cơ hội để đổi đầu với Hoắc tổng, vậy nên Hoàng Thường rất coi trọng, nên để chứng minh thành ý với "Hứa tiên sinh", sẽ đích thân tham gia giao dịch.

Ông ta cung cấp hàng, "Hứa tiên sinh" của đội trưởng Hình sẽ nhận hàng.

Để che tai mắt người khác, địa điểm giao dịch nằm trên du thuyền Hoàng gia bên phía Tây, vào hai giờ sáng, muốn nhân lúc trời tối buôn lậu thứ đồ đó ra nước ngoài qua đường thủy.

Vì để lấy tín nhiệm với Hoàng Thường, cả đêm Thương Kỳ đều ở với Hoàng Thường, điều này đã khiến Kiều Trạch được tự do, vào đêm sau, anh lấy thân phận du khách lên lên thuyền, âm thầm xem xét bố cục bên trong.

Chính giữa du thuyền là đại sảnh yến hội sáng rực cỡ lớn cùng với khu hoạt động, đứng trên lầu có thể thấy rõ tình hình dưới lầu, đa số du khách đều tập trung ở lầu một.

Kiều Trạch lên lầu hai, cầm ly rượu, vừa đi vừa thân nhiên quan sát bố cục mỗi căn phòng ở tầng dưới cùng với lối ra vào, nhưng vừa lên lầu ba lại không ngờ gặp mặt Lộ Miêu, người vốn nên bị cầm tù ở bệnh viện, đã nửa tháng không gặp.

Lúc ánh mắt chạm nhau thì theo bản năng, Kiều Trạch nhìn xuống chân cô.

Đêm nay cô mặc váy dài màu vàng tơ, váy phủ đến mắt cá chân, trên vai là khăn choàng màu trắng, trang điểm hết sức trang nhã, hiển nhiên đã tốn công không ít.

Làn váy che đi bắp chân cô, Kiều Trạch không nhìn thấy được vết thương trên đó, nhưng thấy cô đi giày cao gót thì bất giác ấn đường nhíu lại, đang tính mở miệng hỏi lại trông thấy Từ Gia Diên từ bên kia chậm rãi đi về phía cô.

"Không phải chân còn bị thương sao? Sao lại ra đây?" Anh hỏi, lúc đến gần thì còn khoác thêm áo lên vai cô.

Bỗng Lộ Miêu cảm thấy xấu hổ, cầm lấy chiếc áo cởi không xong mà mặc cũng không phải, lén nhìn Kiều Trạch một cái.

Kiều Trạch cũng nhìn cô đầy dò hỏi, tại sao lại ở cùng Từ Gia Diên?

Lộ Miêu nhìn Từ Gia Diên, rồi lại nhìn về Kiều Trạch phía sau anh.

Lúc này Từ Gia Diên mới để ý đến Kiều Trạch đứng bên cạnh.

"Anh Kiều?" Anh ta cất tiếng ngờ vực.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 113

"Anh Từ." Kiều Trạch thản nhiên gạt đầu, rồi nhìn Lộ Miêu, "Em đặc biệt hẹn tôi đến đây, là vì để muốn tôi xem cảnh em với người đàn ông khác tình chàng ý thiếp sao?"

"..." Lộ Miêu mờ mịt không theo kịp suy nghĩ của anh, ngây ngốc nhìn anh.

Sắc mặt Kiều Trạch lạnh lùng: "Chúc mừng, em đạt được mục đích rồi."

Thu về mặt lại, anh thờ ơ xoay người đi xuống lầu, không chút lưu luyến.

Ánh mắt Từ Gia Diên dừng trên mặt Lộ Miêu: "Sao lại thế này..."

"Anh ấy..." Đầu óc Lộ Miêu không theo kịp, cẩn thận nhớ lại lời Kiều Trạch mới nói, dường như anh cố ý nhấn mạnh là cô hẹn anh đến.

"Có lẽ là câu rồi..." Lộ Miêu nói, khẽ mím môi trông có vẻ oan ức, cô không biết tình huống ra sao, nhưng Kiều Trạch không phải người vô duyên vô cớ phát câu với cô, biểu hiện của anh quá khác thường, cô nghĩ có lẽ anh không muốn để lộ ra nguyên nhân mà mình xuất hiện ở đây, thế là theo lời của anh mà che dấu, "Vốn để anh ấy đến đây đón em, có thể do thấy chúng ta như thế... nên ghen."

Thuận thế lấy áo khoác xuống trả lại anh: "Anh, anh mặc đi, em không lạnh."

Từ Gia Diên vắt áo lên cánh tay, nhìn theo hướng Kiều Trạch rồi đi: "Em hẹn anh ta đến đây làm gì..."

"Em sợ..." Cô nói, rồi quay đầu nhìn anh, "Nhưng sao anh cũng ở đây vậy?"

Khi trời tối đen thì cô bị người của Hoàng Thường đưa đến đây, chuyện cụ thể thì ông ta không nói, hơn nữa ngăn cách với bên ngoài hơn nửa tháng, Lộ Miêu không rõ lắm tình hình bên ngoài thế nào, càng không biết kế hoạch của Kiều Trạch đã đi tới bước nào rồi, để mặc người của Hoàng Thường đưa cô đến đây, cũng trang điểm một phen, để cô đi với ông ta.

Cô không ngờ lại gặp Từ Gia Diên ở đây, dường như anh cũng không nghĩ sẽ gặp mặt cô ở nơi này, thấy cô ở cạnh Hoàng Thường thì không quá vui vẻ lắm, khách sáo chào hỏi Hoàng Thường, cảm ơn ông ta đã chăm sóc cho cô, sau đó nói muốn làm việc làm ăn với Hoàng Thường mà đây cô đi.

Cô mới ra ngoài chưa đầy một lát thì gặp Kiều Trạch, sau đó Từ Gia Diên cũng đi ra.

"Khách hàng hẹn lại đây ngồi một chút." Anh nói, đỡ cô đi xuống lầu, "Sao em lại đi với Hoàng Thường? Nửa tháng qua chạy đi đâu thế, sao điện thoại gọi mãi không được, em không biết người nhà sẽ lo lắng ư?"

"Em đi công tác ở bên ngoài." Lộ Miêu nói lảng đi, theo anh đi xuống lầu, "Hoàng Thường để em đến làm bên chỗ ông ta. Ông ta

cảm thấy năng lực của em không tẻ nên bảo em tới. Tiền lương rất cao, làm việc cũng không có phiền hà gì."

Từ Gia Diên: "Con người Hoàng Thường danh tiếng không tốt, em đừng có đến gần ông ta quá."

Lộ Miêu "ờ" một tiếng: "Vây cũng phải đợi chính thức từ chức đã."

Lúc này sau lưng vang lên tiếng bước chân "cộp cộp", A Tuấn đi đến, ngăn hai người lại.

"Cô Lộ, quản trị Hoàng đang tìm cô."

sau đó áy náy nhìn Từ Gia Diên: "Thật xin lỗi tổng giám đốc Từ, quản trị Hoàng tìm cô Lộ có chút việc."

Trong lòng Lộ Miêu luôn nghĩ đến Kiều Trạch, nên cũng mượn dịp này quay đầu lại nhìn Từ Gia Diên: "Anh, nếu không có việc thì anh về trước đi, em không sao."

"Em vẫn còn đi làm, cứ thế mà đi thì không hay cho lắm."

Xoay người tính chạy, nhưng lại bị Từ Gia Diên giữ vai lại: "Lúc này còn đi làm cái gì, từ chức đi, tiền hợp đồng hết bao nhiêu tiền anh trả cho em."

Rồi ngẩng đầu nhìn A Tuấn: "Đi về nói với quản trị Hoàng, nói là cô Lộ có việc đi trước, thật xin lỗi."

Lộ Miêu buồn bực: "Anh..."

Từ Gia Diên lại cương quyết vô cùng, khăng khăng đẩy cô đi xuống.

A Tuấn giờ tay cản lại: "Tổng giám đốc Từ, xin anh đừng khiến chúng tôi khó xử."

Mắt Từ Gia Diên dừng trên mặt Lộ Miểu: "Em thật sự muốn ở lại?"

Lộ Miểu: "Em còn chưa tan làm mà."

Từ Gia Diên gật đầu: "Được, vậy em đi với hấn ta đi."

Nói thì nói thế, nhưng người lại nhắm mắt đi theo cô.

Lộ Miểu muốn đi tìm Kiều Trạch nhưng không tiện, luôn phải theo Hoàng Thường xã giao với khách, vất vả lắm mới tìm được cơ hội đi nhà vệ sinh, nhưng vừa đến hành lang chỗ rẽ vào nhà vệ sinh thì chợt một cách tay từ trong bóng tối lặng lẽ vươn ra, bịt miệng cô kéo vào vách trong, cô hoảng hốt giờ tay lên phản kháng theo bản năng, nhưng lại bị người đó đè xuống.

"Là anh." Kiều Trạch thấp giọng nói.

Lộ Miểu nhẹ nhàng thở ra, ngẩng đầu nhìn anh: "Sao lại thế này?"

"Lát nữa về giải thích sau." Kiều Trạch cảnh giác nhìn ra bên ngoài, "Em nghĩ cách cùng anh trai rời khỏi nơi này đi."

Lộ Miểu gật đầu, thời gian cấp bách nên không dám hỏi nhiều, thấp giọng dặn dò anh: "Một mình anh nhớ chú ý an toàn."

"Anh biết rồi." Anh cúi đầu hôn lên môi cô, tay nhẹ xoa tóc cô, "Đừng để mình bị thương nữa."

Lộ Miếu "ừm" một tiếng, nhưng ngoài giả vờ khiến mình bị thương ra thì cô không nghĩ được lí do nào để rời đi một cách quang minh chính đại, thế nên khi quay lại giữa sảnh, cô nhân lúc cầm rượu cho Hoàng Thường không cẩn thận để vết thương trên chân đụng vào góc bàn, cô "a" lên một tiếng, đau đớn cúi người, tay che lên vết thương, sắc mặt đau đớn.

Từ Gia Diên biến sắc, cúi đầu nhìn cô: "Sao thế?"

Hoàng Thường cũng hơi đổi nét mặt, nhìn về phía cô.

Lộ Miếu xoa vết thương bị đụng đau, nhìn như sắp khóc: "Mấy hôm trước ngã té bị thương, vừa rồi lại không cẩn thận đụng đến vết thương."

Từ Gia Diên đỡ cô: "Anh đưa em đi bệnh viện."

Lộ Miếu khó xử nhìn Hoàng Thường.

Hoàng Thường cũng nhìn Từ Gia Diên.

Từ Gia Diên áy náy nhìn sang ông ta: "Thật xin lỗi quản trị Hoàng, chân em gái tôi còn bị thương, xem ra phải đi bệnh viện trước đây."

Cũng không quan tâm ông ta có đồng ý hay không, liền cúi người ôm lấy cô, bước nhanh ra cửa.

A Tuấn và Hoàng Thường nhìn nhau, A Tuấn tính đi lên ngăn người lại, nhưng Hoàng Thường lắc đầu với hắn: "Phái người theo dõi là được."

A Tuấn nhận lệnh đi xuống.

Kiều Trạch núp thân trong bóng tối, thấy Lộ Miêu và Từ Gia Diên song song rời đi, cho đến lúc hai người xuống thuyền, lên xe, lúc này mới gọi điện cho Tiểu Trạm, đề anh ta phái hai người để ý đến hành tung của bọn họ, có tin gì lập tức thông báo ngay.

Hai giờ sáng, "Hứa tiên sinh" vẫn luôn trà trộn trong du khách chậm rãi vào văn phòng của Hoàng Thường, những cảnh sát biển khác cũng im lặng núp trong phòng điều khiển, sau khi không chế được người bên trong thì bình tĩnh thay đổi hướng đi của du thuyền, quay lại bến tàu.

Đại sảnh và quán bar dưới lầu vẫn náo nhiệt, đúng là thời gian sống về đêm ngoạn mục, cũng là lúc lòng cảnh giác rơi xuống thấp nhất, không ai biết trên lầu đang xảy ra chuyện gì.

Vì để có người vô tội bị thương, sau khi màn đêm ủa đến, Tiểu Trạm đã sắp xếp cảnh sát cải trang trấn giữ vào các lối ra vào quan trọng.

Chu Kỳ với Đường Viễn phụ trách theo dõi các cửa ải.

Kiều Trạch và Thẩm Ngộ ẩn thân dưới đáy khoang thuyền ngồi trước máy tính, chịu trách nhiệm theo dõi toàn bộ, ngăn chặn tất cả những chuyện ngoài ý muốn.

Còn Tiểu Trạm phụ trách truy bắt.

Tất cả đều thực hiện theo kế hoạch, đồng loạt tiến hành một cách chính tề.

Khi Hoàng Thường sai người mở từng thùng ma túy ra trước mặt "Hứa tiên sinh", "Hứa tiên sinh" kiểm hàng xong, đưa mắt nhìn màn ảnh, Kiêu Trạch cũng chuyển chỉ thị của anh ta lại cho Tiểu

Trạm, Tiểu Trạm nhanh chóng dẫn người chế ngự người canh giữ bên ngoài của Hoàng Thường, cầm súng tiến vào, tất cả đều rất thuận lợi, duy một điều không tính đến đó là, trong văn phòng Hoàng Thường bố trí mật đạo chạy thoát.

Gần như trong chớp mắt cảnh sát cầm súng xông vào, Hoàng Thường phản ứng cực nhanh tóm lấy A Tuấn đẩy mạnh ra phía trước, tay kia nhanh chóng nhấn xuống bàn, sàn nhà đẩy lên, đoạt lấy ông ta rồi lại nặng nề đóng khít, chỉ vài giây ngắn ngủi đã không thấy bóng dáng ông ta đâu, trước camera cũng không còn bóng của ông ta.

Thẩm Ngộ nhanh chóng cầm lấy bộ đàm: "Bảo vệ mỗi trạm gác, chú ý đừng để xuất hiện thương vong."

Kiều Trạch cũng mau chóng nắm lấy súng trên bàn, xoay người ra khỏi cửa, men theo hướng văn phòng Hoàng Thường mà suy đoán ra vị trí hiện tại của ông ta, nếu để tiện cho chạy trốn, thì hướng ông ta đào tẩu phải thông lối thoát hiểm khẩn cấp của du thuyền.

Chính anh ở ngay dưới khoang đáy thuyền, nhanh chóng tìm được vị trí của Hoàng Thường, đá cửa đi vào, Hoàng Thường lồm cồm bò dậy, lại nhìn không có chút bối rối nào, gần như trông thấy anh thì ngạc nhiên một chút, trở tay đỡ lấy vách tường sau thuyền, ánh mắt nhìn anh mang theo vài hần kinh ngạc không xác định.

"Cảnh sát?" Ông ta hỏi.

Kiều Trạch mím môi không đáp, từ từ đóng cánh cửa ở sau lại, tay phải cầm súng, bình tĩnh nhìn ông ta.

Đột nhiên Hoàng Thường chụp lấy chiếc thùng không bên cạnh ném về phía Kiều Trạch, cùng với một tiếng súng nổ, ông ta cũng rút súng ra.

Kiều Trạch lắc mình tránh ra sau cột, thuận tay bắn một phát về phía ông ta, viên đạn ghim vào trên chân phải ông ta.

Hoàng Thường rên một tiếng, lại càng như nổi điên dùng súng bắn phá, nhân lúc Kiều Trạch né tránh thì xoay người chạy vào lối thoát hiểm, vừa lùi về sau vừa nổ súng, nhưng kỹ thuật không chuẩn bằng Kiều Trạch, người vừa lui ra đến ngã rẽ thì cổ tay lại ăn thêm một viên đạn, súng trong tay lập tức rơi xuống đất.

Kiều Trạch cầm súng từng bước đến gần ông ta, cũng không nói gì, cứ như thế nhìn ông ta từ trên cao.

"Rốt cuộc mày có phải là cảnh sát không?" Ông ta hỏi, vì bị thương mà sắc mặt trở nên trắng bệch, nhưng thần sắc vẫn trấn định như trước.

Kiều Trạch không trả lời, chỉ bước đến gần, đột nhiên nhấc chân liên tục đập lên đùi phải bị trúng đạn của ông ta, Hoàng Thường đau đến mức kêu lên thảm thiết.

Kiều Trạch cúi người, nhìn vào mắt ông ta: "Quản trị Hoàng, có đau không?"

Từng giọt mồ hôi lớn trên trán Hoàng Thường lăn xuống, cắn giận nhìn anh.

Sắc mặt Kiều Trạch đầy bình tĩnh: "Quản trị Hoàng, mấy con chó ngao Tây Tạng nhà ông cũng đói lắm nhỉ, nếu đem ông ném vào cho chúng xơi một bữa ngon lành thì thế nào đây?"

Anh cầm lấy áo ông ta, xách ông ta đứng lên: "Hay chúng ta cũng chơi một trò chơi đi."

"Tôi cho ông năm phút, ông chạy trước, tôi đứng ở sau, thử xem kỹ thuật bắn súng của tôi có tốt hay không. Nếu ông thuận lợi chạy thoát, tôi sẽ cho ông đi, nếu không may..."

Anh cười với ông ta: "Bị trúng đạn, thì cũng do số trời."

"Thế nào? Hà?" Anh hỏi.

Hoàng Thường trắng bệch nghiêm mặt nhìn anh.

Anh cười: "Đây không phải là trò chơi ông thích nhất sao?"

"Cao Viễn cũng thế, Lộ Miêu cũng thế, Trương Toàn hản cũng vậy." Anh đỡ ông ta đứng vững dựa vào góc tường, "Ngày đó không phải ông đẩy cô ấy tới trước họng súng của cảnh sát sao, khiến cô ấy chạy trước, cảnh sát rượt theo sau, rất kích thích đúng không?"

Anh xoay người ông ta lại: "Một, hai,..."

Hoàng Thường không dám chạt, Kiều Trạch cũng im lặng đặt súng sau gáy ông ta, khi ở nơi ông ta nhìn không tới, sẽ cảm nhận được sâu sắc cái lạnh như băng của họng súng, run rẩy dưới uy hiếp bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

"Quản trị Hoàng, chân ông đã bị thương, chạy không được, vậy đứng vững đi, đoán thử xem tôi sẽ nổ súng vào giây thứ mấy?"

Anh bắt đầu đếm, Hoàng Thường nhìn có vẻ bình tĩnh, nhưng từng giọt mồ hôi lớn trên trán lại đua nhau rơi xuống.

Kiều Trạch cảm nhận rõ ràng căng thẳng và lo lắng của ông ta, cảm xúc của ông ta đang bị bức đến tận cùng.

Lúc ông ta sắp sửa suy sụp thì anh thu súng về, kéo áo khoác dùng sức buộc lên vết thương trên tay ông ta, lúc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng thì đẩy ông ta ngã ra đất, xách người đi ra cửa, đúng lúc Tiểu Trạch dẫn người đuổi tới, anh liền ném người cho bọn họ.

Hoàng Thường được đưa về thẩm vấn.

Kiều Trạch tự mình thẩm vấn, anh mặc đồng phục cảnh sát, lần đầu tiên, anh mặc đồng phục này xuất hiện trước mặt ông ta.

Anh ngồi xuống đối diện ông ta.

Hoàng Thường dán chặt mắt vào anh nhìn một lúc lâu, sau đó bật cười: "Quả nhiên mày là cảnh sát!"

"Đúng thế." Anh thản nhiên gạt đầu, "Tôi là cảnh sát."

Đặt laptop ghi chép lên bàn, hai tay từ từ đan chéo trước ngực, nghiêng đầu nhìn ông ta.

Hoàng Thường chỉ cười, càng lúc càng lớn: "A Tuấn nói mày là cảnh sát, tao không tin, ngay cả khi mày một mình đi cứu Cao Viễn, tao cũng không tin mày là cảnh sát."

Kiều Trạch cười nhìn ông ta: "Cám ơn quản trị Hoàng đã tín nhiệm."

Rồi anh hơi nghiêng người, nhìn thẳng vào mắt ông ta: "Quản trị Hoàng, chuyện của Hoắc tổng, hàn huyên chút với tôi chứ?"

Hoàng Thường ngừng cười: "Người ngay bên gối mà mà mà không phát hiện ra sao?"

Kiều Trạch nhìn ông ta bất động.

Hoàng Thường: "Mày điều tra không ra đâu, đó căn bản không chỉ là một người."

-

Lúc Kiều Trạch từ trại giam trở về thì trời đã sáng, Lộ Miêu cũng đã về nhưng vẫn chưa ngủ, chỉ nằm nghỉ trên sofa, đang đợi anh về.

Anh vừa đẩy cửa ra thì cô liền bị đánh thức, cô đứng lên, nhìn anh: "Anh về rồi sao? Thế nào?"

"Bắt Hoàng Thường rồi." Anh trả lời, ánh mắt dừng trên mặt cô, lời nói của Hoàng Thường bất chợt xẹt qua trong đầu, trên mặt cô ngoài lo lắng và nghi hoặc ra thì không có gì khác.

Lộ Miêu phát hiện ánh mắt anh nhìn cô có chút kì quái, cô thấy sâu trong mắt anh có vẻ nghiền ngẫm sắc bén.

"Sao thế?" Không hiểu sao cô hoảng hốt, ánh mắt anh khiến cô cảm thấy hoảng loạn.

Kiều Trạch lắc đầu: "Không sao."

Duỗi tay ra, ôm cô vào lòng.

"Chân bị thương đã đỡ chưa?" Anh hỏi.

Lộ Miêu "ừ" một tiếng: "Đỡ hơn rồi."

Anh ôm cô không nhúc nhích, tay vuốt dọc theo lưng cô, nửa tháng không gặp, cô gầy đi nhiều.

Nửa tháng không gặp, anh hẳn nên nhớ cô mới phải, nhưng anh lại rất hoang mang, hoặc là nói, rất rối loạn mới đúng.

Trương Khởi nói, cô giết Nhậm Vũ.

Từ Gia Thiên nói, cô là kẻ điên, cô có vấn đề.

Hoàng Thường nói, Người ngay bên gối mà mà không phát hiện ra sao?

Ba người gần như không qua lại nhau, ấy vậy mà đều không hẹn cùng hướng đến một chuyện, cô không đơn giản như bề ngoài.

Anh cũng biết cô là người có kỹ năng đóng kịch thiên phú, mỗi một vai diễn đều có thể lấy giả làm thật.

Từ Gia Diên, Lộ Tiểu Thành, Hoàng Thường, Hoắc tổng, Trần Nhất Tử, Từ Gia Thiên...

Mỗi người, hoặc vô duyên vô cớ đối tốt với cô, hoặc vô duyên vô cớ lợi dụng cô, còn cả vô duyên vô cớ đề phòng cô.

Kiều Trạch nhớ lại đêm hôm đó anh nằm mơ thấy ác mộng, anh đột nhiên bừng tỉnh, cô treo người nhìn anh.

Anh không rõ đó có phải là ảo giác hay không.

Lộ Miêu cảm nhận rõ cơ thể anh cứng lại.

Cô ngẩng đầu, lo lắng nhìn anh: "Anh sao thế?"

Kiều Trạch lắc đầu: "Không sao, chỉ hơi mệt thôi."

Rồi nhẹ nhàng đẩy cô ra: "Nghỉ ngơi sớm một chút đi."

Động tác của anh không mạnh, giọng cũng ôn hòa, giống ngày thường như thế, nhưng sao Lộ Miêu vẫn cảm nhận được chút lạnh lùng trong anh, cô giật mình, cô không biết rốt cuộc anh làm sao, hay là cô làm sao nữa.

Cô nhìn anh quay về phòng, lấy quần áo đi tắm, đi ngang qua cô, rồi lại đi xa.

Cô ngẩn ngơ ngồi trên ghế, nhìn anh bận rộn.

Kiều Trạch tắm rất nhanh, lúc đi ra phát hiện cô vẫn ngồi trên sofa, mắt mở to nhìn anh, ánh mắt luống cuống lại mờ mịt, như lúc anh mới quen cô vậy, chỉ là trong ánh mắt đọng đầy tình cảm đó còn trộn lẫn vài phần mơ hồ, người ngồi ở đằng kia, như một loài thú nhỏ bị vất bỏ.

Đột nhiên tim anh bị đâm đến mức đau đớn, ngồi xổm xuống trước mặt cô, vuốt đầu hỏi cô: "Sao thế?"

"Em cảm thấy anh hôm nay có chút lạnh lùng." Cô nói, giọng mềm ra, "Có chuyện gì không thể cùng nói với em sao?"

"Thật không có chuyện gì cả." Tay anh khẽ vuốt tóc cô, "Nếu phải nói thì đúng là có chút không thoải mái, sao em lại đi với anh em thế kia."

"Đó chẳng qua tình cờ gặp mặt thôi." Cô sốt ruột giải thích, "Thật sự anh ấy chỉ là anh trai em."

Anh chỉ thuận miệng bịa chuyện mà cô lại ngỡ thật, sốt ruột làm
rõ, hoàn toàn không có một chút tâm nhãn nào.

Cô như thế, anh không biết vì sao mình còn phải nghi ngờ.

"Tôi biết." Anh nói, cúi đầu hôn cô.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 114

Ngày hôm sau, Kiều Trạch đến trường của Lộ Miêu kiểm tra bản ghi chép chuyên cần trong bốn năm đại học của cô, cùng với ghi chép làm thuê trong mấy năm qua nữa, cố gắng thông qua hiểu biết hơn về hành tung và cuộc sống mấy năm qua của cô để gạt bỏ nghi ngờ nơi đáy lòng.

Bản ghi chép chuyên cần trường học tương đối dễ tìm, nhưng hành tung trong kì nghỉ hè và nghỉ đông lại không dễ như thế.

Cô làm thêm ở nhiều nơi, gặp gỡ rất nhiều người, hơn nữa đã nhiều năm rồi, điều tra khá mất thời gian.

Ở trường ngoài việc tìm giáo viên hướng dẫn của cô để biết rõ hơn, thì Kiều Trạch cũng đi tìm Diêu Linh Linh.

Diêu Linh Linh và Lộ Miêu ở cùng ký túc xá, khá thân quen với hành tung và tính tình của Lộ Miêu.

Lộ Miêu trong miêu tả của cô chính là Lộ Miêu mà anh quen, gốc gác, toàn rẽ cây, cố chấp, không có tâm nhãn, im lặng lạnh lợi, không có xung đột gì với người khác.

Mấy năm đại học đó, mỗi ngày của cô ngoài đi học thì bán thời gian trong trường, văn phòng sinh viên, canteen, thư viện, căn bản là chỗ nào có thể làm việc ngoài giờ thì cô sẽ đi, bốn năm như một, cuộc sống đơn điệu tẻ nhạt, quan hệ với người khác cũng đơn giản.

Ban ngày cuối tuần nếu có thể ra ngoài, thì cô sẽ ở ngoài nhận ít việc làm thêm khác, nghỉ đông với nghỉ hè cũng thế, cơ bản đều làm thêm, làm đủ việc, cũng tiếp xúc với khá nhiều người.

Điều kiện gia đình của Diêu Linh Linh khá đầy đủ, cô ấy không cần phải giống Lộ Miểu chen chúc làm việc kiếm tiền sinh hoạt, cô ấy không biết gì về làm thêm, nhưng làm bạn với Lộ Miểu nhiều năm như thế, chưa từng thấy có người nào không đang hoàng tìm cô, ngay cả Từ Gia Diên cũng rất ít đến trường gặp cô, cũng hiếm khi thấy cô gọi điện hay trò chuyện QQ Wechat, thỉnh thoảng có điện thoại thì đều là của bạn học trong trường hoặc chuyện làm ăn.

Một cô gái bài vở chất đống, không ngừng chăm chỉ học tập còn liều mạng tranh thủ làm thêm kiếm tiền sinh hoạt, Kiều Trạch cảm thấy, nghỉ ngơi của anh với Lộ Miểu là rất vô lí, nhưng toàn bộ manh mối với dấu hiệu, dường như lại có quan hệ không ít với cô.

Từ ngày đầu tiên anh quen Lộ Miểu, bằng trực giác của mình, anh đã cảm thấy cô gái này có vấn đề, lúc đó quả thật anh cũng đã điều tra cô, nhưng sau khi sống chung với nhau, những gì cô bộc lộ ra đã từ từ loại bỏ nghi ngờ trong anh, chỉ là gần đây bởi vì đủ dấu hiệu mà khiến cảm giác đó lại rõ ràng lần nữa.

Kiều Trạch không phải không nghĩ đến chuyện Hoàng Thường cố ý làm nhiều phán đoán của anh, Từ Gia Thiên vì không thích Lộ Miểu nên mới cố ý phỉ báng cô ấy, Trương Khởi cũng chẳng qua là vì thấy cô lúc ấy tuyệt vọng phản kháng nên mới có ấn tượng như thế, nhưng phân tích những điểm này rồi, vẫn còn đó một ít chuyện anh không giải thích được, đè lên ngực anh nặng trĩu.

Anh nhớ lại lời giải thích như bông đùa của bác sĩ trưởng về chuyện anh có thể nghe thấy tiếng Lộ Miểu, lúc anh hôn mê có thể

xảy ra chuyện gì đó vô cùng quan trọng, khiến tiềm thức của anh không thể quên đi chuyện này, đúng lúc âm thanh của cô xuất hiện trong nháy mắt kia, cũng xem như một điểm đoạn ký ức đặc biệt tồn tại trong trung khu hệ thống thính giác, thế nên khi cô xuất hiện lại lần nữa, đã làm sống dậy cả hệ thần kinh thính giác.

Nghe có vẻ khó hiểu, nhưng cũng cung cấp một khả năng, lúc ấy Lộ Miêu có xuất hiện ở hiện trường xảy ra sự việc.

Kiều Trạch không thể không hướng đến suy đoán này, lúc xảy ra chuyện là vào đầu năm, là giai đoạn nghỉ đông, cô có thời cơ đó.

Lộ Bảo chưa từng gặp cô, nhưng trong lần gặp mặt đầu tiên lại có biểu hiện khác hẳn trạng thái thích bình thường với cô, mà cũng như thế khi lần đầu gặp Từ Gia Diên, nó lại biểu hiện tính công kích khác thường.

Lộ Bảo chính là chú chó nghiệp vụ hồi trước tham gia lục soát cứu anh với Cao Viễn.

Sau khi anh hôn mê đã xảy ra chuyện gì, Kiêu Trạch khó giải thích nổi.

Toàn bộ lời giải thích đều nằm trong đoạn video mà Hoàng Thường chưa chiếu hết, có thể có, mà cũng có thể không.

Sau khi cảnh sát bắt được Hoàng Thường thì tiến hành lục soát biệt thự nhà họ Hoàng, Kiêu Trạch đặc biệt dặn dò phải tìm được đoạn băng kia, nhưng tìm không thấy đâu, trong ổ lưu trữ máy tính điện thoại trong nhà ông ta cũng không có đoạn video đó.

Vì Hoàng Thường và A Tuấn thất thủ bị bắt mà cả nhà họ Hoàng rơi vào hỗn loạn, Thương Kỳ vốn nhân cơ hội này tiếp quản thế lực

dưới Hoàng Thường, không ngờ Kiều Trạch lại đi trước một bước, mượn nhân mạch ban đầu anh tập hợp được dưới tay Hoàng Thường, cùng với trong tay Hoàng Giai Ngâm, chia rẽ nhà họ Hoàng để tiếp quản.

Kiều Trạch vẫn liên lạc với Hoàng Giai Ngâm, vào ngày thứ ba sau khi Hoàng Thường bị bắt, Kiều Trạch liên liên lạc với cô ta.

Bình thường Hoàng Giai Ngâm là một người khá ngang ngược, nhưng có lẽ là do chưa gặp qua chuyện nào lớn như thế, Hoàng Thường vừa xảy ra chuyện lập tức luống cuống hoảng hốt.

Kiều Trạch đích thân đi vào biệt thự nhà họ Hoàng.

Hoàng Giai Ngâm ngồi trong phòng khách, không hề có tinh thần chút nào.

Kiều Trạch tự mình đến cửa mới khiến trên mặt cô khôi phục chút thần thái, nhưng ánh mắt nhìn anh tràn đầy căm huận và ai oán, còn mang theo chút tủi thân, nhưng không hề thốt lên một câu, bước lên định ôm Kiều Trạch nhưng anh lại nghiêng mình né đi, đưa cho cô một bản hợp đồng, là một bản giao dịch, để cô lựa chọn, để mặc Thương Kỳ ngấm chiếm lấy của cải nhà họ Hoàng, hoàn toàn tiếp quản thế lực của Hoàng Thường, hay do anh nắm giữ, giúp cô đối phó với Thương Kỳ, báo thù cho Hoàng Thường.

Chuyện của "Hứa tiên sinh" luôn do Thương Kỳ dẫn dắt, Hoàng Giai Ngâm cũng biết chuyện này, cho đến khi Hoàng Thường bị bắt thì Hoàng Giai Ngâm mới giật mình biết Hoàng Thường đã trúng bẫy của Thương Kỳ. Luôn chịu sự chèn ép của nhà họ Hoàng, Ngô Man Man luôn phải nén giận trước mặt Hoàng Giai Ngâm mấy hôm nay khó có được cơ hội mở mày mở mặt, vất đi vỏ bọc hèn

mọn trước kia, hôm qua còn đặc biệt đến đây nhục mạ cô một hồi, hoàn toàn không e dè mà nói mình sắp chiếm được toàn bộ nhà họ Hoàng.

Giữa kẻ thù và người đàn ông mình thích, đương nhiên Hoàng Giai Ngâm chọn Kiều Trạch, nhưng thêm vào một điều kiện, đó là Kiều Trạch phải cưới cô ta.

Kiều Trạch lập tức lấy lại hợp đồng bỏ đi.

Hoàng Giai Ngâm cản anh lại, gương mặt đầy phẫn uất và không cam lòng: "Vì sao anh không chịu cho em thứ gì mà muốn tay không tiếp quản của cải của bố em, dựa vào cái gì? Rốt cuộc em thua cô ta cái gì, lấy em thì toàn bộ sản nghiệp của bố đều là đồ cưới tặng anh, cô ta thì có thể cho anh cái gì chứ?"

"Cô Hoàng." Kiều Trạch bình tĩnh nhìn cô, "Có thể cô đã lầm lẫn giữa chính và phụ rồi. Bây giờ là Thương Kỳ muốn nuốt trôi sản nghiệp nhà cô, bố cô xảy ra chuyện, khẳng định Hoắc tổng cũng sẽ nhân cơ hội lấy lại toàn bộ vụ làm ăn, giao cho Thương Kỳ hoặc vào tay người khác. Tôi tới đây là để cứu cô, chứ không phải cầu xin cô. Tôi giúp cô ổn định giang sơn của bố mình, cho cô cơ hội báo thù, nhưng sau chuyện này tôi muốn trả công bằng hai phần ba cổ phần công ty."

Hoàng Giai Ngâm: "Nói thì quang minh chính đại như thế, còn không phải cũng nhắm trúng tài sản của bố em ư."

Kiều Trạch gật đầu: "Nên tôi mới nói tôi cần trả thù lao, hai phần ba cổ phần công ty."

"Tôi vào đó là để hợp tác, cùng làm việc, không phải độc chiếm."

Cùng làm việc, nghĩa là sớm chiều bên nhau.

Hoàng Giai Ngâm bị ba chữ này làm cho cảm động, bình tĩnh nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng gật đầu: "Được."

Khi Kiều Trạch và Hoàng Giai Ngâm đã bàn hợp đồng xong xuôi, anh chính thức tiếp quản các vụ buôn bán của Hoàng Thường thì Thương Kỳ mới phát hiện mình bị Kiều Trạch chơi xỏ, tức giận xông vào văn phòng Kiều Trạch tìm anh lý luận.

Lúc anh ta tới thì Kiều Trạch đang gọi điện.

Thương Kỳ nhìn anh cúp điện thoại mới đi đến trước bàn làm việc của Kiều Trạch, bất thành linh kéo caravat của Kiều Trạch muốn lôi anh đứng dậy: "Mẹ kiếp mày đùa tao đấy à?"

Kiều Trạch nắm lấy tay anh ta, từng ngón từng ngón, không nhanh không chậm tách ra, bình tĩnh nhìn anh ta: "Tổng giám đốc Thương, đã xong một Hoàng Thường, nhưng vẫn còn một Hoàng Giai Ngâm. Hoàng Giai Ngâm không chịu ra danh sách làm ăn, anh xác định anh có thể thuận lợi nắm hết các vụ làm ăn của Hoàng Thường ư? Sẽ không sợ Hoàng Giai Ngâm ngọc đá cùng nát ư?"

Thương Kỳ nhìn anh không nói, trong mắt vẫn là vẻ hung tàn như trước.

Kiều Trạch gỡ tay anh ta xuống, chấp tay chống lên bàn, nghiêng người nhìn anh ta, từ bị động thành chủ động: "Ai cho các người kéo đến cửa điều võ dương oai? Tự mình kém cỏi còn trách ai?"

Anh chỉ chuyện Ngô Man Man đi tìm Hoàng Giai Ngâm.

Về sau Thương Kỳ mới biết được chuyện này, lạnh mặt không nói gì, trong lòng mơ hồ hiểu được lời Kiều Trạch nói, anh ta ở trước xông pha chiến đấu, Kiều Trạch ở sau ngư ông đắc lợi.

Anh ta nhớ đến chuyện Hoàng Giai Ngâm đặt bẫy ép Lộ Miêu hít ma túy, Kiều Trạch hận Hoàng Giai Ngâm, mà Kiều Trạch cũng luôn tạo cảm giác đó cho anh ta. Anh ta và anh hợp tác chỉ là vì muốn mượn tay anh xử lý Hoàng Thường và Hoàng Giai Ngâm, mà Thương Kỳ anh ta cũng có thể nhân cơ hội này chiếm lấy đường làm ăn của Hoàng Thường, Kiều Trạch và anh ta chính là lợi dụng lẫn nhau để nhỏ cái đinh trong mắt, loại bỏ đi chướng ngại Hoàng Thường, để Sách Phi và anh ta càng hợp tác thuận lợi, nhưng anh ta không hề nghĩ đến việc mục đích của Hoàng Thường là làm ăn của Hoàng Thường, cũng không ngờ rằng, anh sẽ liên thủ với Hoàng Giai Ngâm, anh ta cứ ngỡ Kiều Trạch hận Hoàng Giai Ngâm.

Nhưng cuối cùng loáng thoáng đoán được vấn đề trong đó, bây giờ Thương Kỳ không có cách nào khác, vốn làm ăn của Hoàng Thường đã hoàn toàn rơi vào tay Kiều Trạch, tương đương với việc anh thay vị trí của Hoàng Thường, bắt chẹt bên trong bọn họ, chiếm lấy các mối vận chuyển chế tạo ma túy, cắt tron một mắt xích ra nắm chặt trên tay mình.

Vì để suôn sẻ dọn dẹp Hoàng Thường mà toàn bộ giao dịch với Hoàng Thường anh ta đều giấu Hoắc tổng, bí mật sắp xếp. Trước khi Hoàng Thường xảy ra chuyện, Hoắc tổng cũng không biết đến sự tồn tại của "Hứa tiên sinh", tất cả đều theo kế hoạch, nhưng anh ta lại không lường được bên Kiều Trạch lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đến mấy ngày nay, đối mặt với tra khảo của Hoắc tổng, anh ta gần như đứng trên áp lực. Vốn Hoắc tổng đã có ân oán với bên Hoàng Thường, dù anh ta có bất ngờ với chuyện Hoàng Thường bị bắt nhưng không hề biểu hiện phần nộ gì quá, hơn nữa khi anh thề thốt sẽ sắp xếp thỏa đáng, nhanh chóng lấy lại mấy vụ làm ăn của Hoàng Thường về, anh cứ nghĩ chuyện sẽ dễ dàng, không ngờ lại bị Kiều Trạch giành trước một bước.

Thứ Hoắc tổng muốn đã rơi vào tay Kiều Trạch, Thương Kỳ như bị chèn ép ở tắc thứ bảy*, không dám trở mặt rõ ràng với Kiều Trạch, sau một lúc lạnh mặt nhìn Kiều Trạch, cuối cùng ép mình phải nặn ra nụ cười, nói với Kiều Trạch: "Tổng giám đốc Kiều vất vả rồi."

(*Có câu "đánh rắn đánh ở bảy tắc", ở đây ví von với việc Thương Kỳ khổ sở không sống nổi.)

Kiều Trạch cũng đáp lại anh ta bằng một nụ cười: "Hắn thế."

Lại nói tiếp: "Còn đồ của tổng giám đốc Thương, tất nhiên tôi không thể lấy. Nhưng tổng giám đốc Thương anh cũng phải biết, Hoàng Giai Ngâm khó đối phó, vẫn nên ổn định người trước đã."

"Tổng giám đốc Kiều nói rất đúng." Thương Kỳ cười, "Đợt trước nghe nói Lộ Miêu bị thương, giờ đỡ nhiều rồi chứ?"

"Vẫn còn bị thương." Kiều Trạch lắc đầu, "Bị thương ở chân, bây giờ vẫn phải nghỉ ngơi điều dưỡng, sợ là trong thời gian tới không có cách nào đi làm được."

Một câu này đã chặn lại đề nghị muốn Lộ Miêu về đi làm lại của Thương Kỳ.

Sau khi Lộ Miểu trở về liền một mực ở nhà dưỡng thương, cô bị thương không nặng, nửa tháng ở bệnh viện đã khá lên nhiều rồi, dù hôm đó cô ý định đến vết thương nhưng không đến mức nghiêm trọng, nghỉ ngơi hai ngày liền đỡ lên.

Vụ án vẫn chưa chấm dứt, vốn cô vẫn phải quay về bên chỗ Thương Kỳ với Ngô Man Man, nhưng Kiều Trạch lại để cô nghỉ ngơi, không cho cô sang đó, chuyện về vụ án cũng không còn thảo luận với cô nữa, cô không biết bây giờ rốt cuộc đã tiến triển đến mức nào rồi.

Gần đây Kiều Trạch đều rất bận, vô cùng bận, ngày ngày đi sớm về trễ, cô chưa dậy anh đã ra ngoài, cô đi ngủ thì anh mới về.

Nhiều khi cô chỉ ngủ mơ màng mới mơ hồ cảm nhận được anh ở bên, anh quen ôm cô đi ngủ, cô cũng quen với lồng ngực của anh, nhưng đã vài ngày không thể nói rõ một câu, cô buồn đến mức khó chịu, cô nghĩ mình che giấu rất khá, nhưng vẫn bị lộ trước mặt Từ Gia Diên.

Anh hẹn cô đi ăn.

Ngày đó trên du thuyền cô cố ý làm chân bị đau, anh sốt ruột đưa cô đi bệnh viện, đưa cô rời khỏi thị phi, không ảnh hưởng đến hành động sau đó của Kiều Trạch, Lộ Miểu rất cảm ơn anh, hơn nữa anh là anh trai cô, thế nên khi anh hẹn cô đi ăn, cô liền gọi cho Kiều Trạch, nói với anh là Từ Gia Diên hẹn cô ăn cơm, cô muốn ra ngoài.

Cô không có ý gì khác, chẳng qua sợ anh hiểu lầm nên mới báo lại với anh.

Ở đầu dây, Kiều Trạch im lặng một lúc, sau đó chỉ nói với cô hai chữ: "Đi đi."

Dặn dò cô chú ý an toàn, đi sớm về sớm, rồi không nói gì thêm.

Cô có chút mất mát, không biết có phải do mình ảo giác hay không, mà từ sau khi bắt được Hoàng Thường, Kiều Trạch có vẻ lạnh lùng với cô.

Vì chút mất mát này mà cô không thể che giấu tốt trước mặt Từ Gia Diên, Từ Gia Diên nhìn một cái đã nhận ra có vấn đề, trực tiếp hỏi cô có phải xảy ra chuyện gì với Kiều Trạch hay không.

Lộ Miểu lắc đầu không chịu nói, chỉ nói là không có việc gì.

Từ Gia Diên thấy cô lúc nào cũng nói giúp Kiều Trạch, cơn giận liền ập đến, đặt ly rượu xuống bàn cái "cạch": "Trước đó Kiều Trạch đi tìm anh."

Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn anh, cô không biết chuyện này.

"Em có biết anh ta nói thế nào không?" Từ Gia Diên hỏi.

Lộ Miểu lắc đầu: "Anh ấy nói thế nào?"

"Anh ta nói em và anh ta chỉ là hai bên cùng lợi." Từ Gia Diên bình tĩnh nhìn cô, "Là như thế này phải không, Miểu Miểu?"

Lộ Miểu không biết tình hình khi Kiều Trạch nói ra câu đó là như thế nào, không biết phải đáp là "phải" hay là "không phải", cô

không tỏ thái độ gì, chỉ mím môi không nói, im lặng cầm ly rượu lên nhấp một ngụm nhỏ.

Từ Gia Diên bó tay trước thái độ tiêu cực không nói chuyện này của cô, cô không muốn nói thì anh không ép được cô thốt ra nửa chữ, cũng không ép được cô phải tỏ thái độ.

Anh ta nhắm hai mắt, đè cơn giận xuống, xách lấy chai rượu rót đầy cho mình, "Em có biết gần đây anh ta rất thân với Hoàng Giai Ngâm, luôn cùng vào cùng ra không?"

Lộ Miêu ngược mắt nhìn anh.

"Không biết phải không?" Từ Gia Diên đặt ly rượu xuống, "Rốt cuộc em nhìn trúng anh ta cái gì?"

Cô rũ mắt: "Em thích anh ấy."

Từ Gia Diên nhếch môi: "Vậy em có biết anh ta đang điều tra em không?"

Mắt cô dừng trên mặt anh, mang theo tia kinh ngạc.

"Anh ta tìm anh, tìm Thiên Thiên, tìm Trương Khởi... Thậm chí còn nhiều người hơn nữa, để tìm hiểu lai lịch của em. Em có biết không?" Anh ta hỏi.

Lộ Miêu mù mờ lắc đầu, cô không biết vì sao anh phải điều tra cô, cô có chuyện gì đều nói với anh.

"Miêu Miêu, nếu anh ta là người đàn ông đáng để phó thác, thì em ở với anh ta, anh chúc mừng em."

"Nhưng anh ta như bây giờ, em còn muốn khăng khăng đi theo anh ta nữa không?"

Lộ Miêu không có cách nào trả lời anh, bây giờ cô chẳng hiểu rõ gì, tất cả đều là lời nói một phía từ Từ Gia Diên, cho dù Kiều Trạch thật sự thân thiết với Hoàng Giai Ngâm, cô càng có khuynh hướng tin rằng anh là vì công việc hơn. Cô biết anh không phải người như thế, điều cô để ý chính là, Kiều Trạch lại điều tra cô, cô không biết vì sao anh phải điều tra cô, nhưng trước khi biết rõ cô sẽ không bình luận lung tung gì.

"Em sẽ suy nghĩ kĩ." Sau một hồi im lặng, cô chỉ có thể cho anh ta một đáp án lấp lửng, "Anh, em sẽ tự chăm sóc tốt bản thân, anh không cần lo cho em đâu."

Câu nói mềm mại khiến Từ Gia Diên bất lực, anh ta biết rõ tính tình của cô, quả thật không thể ép cô làm gì.

"Suy nghĩ kĩ rồi cho anh đáp án." Anh nói.

Lộ Miêu gật đầu, ăn một bữa cơm lại thật buồn chán vô vị.

Sau khi về đến nhà cô liền gọi cho Diêu Linh Linh, hỏi cô ấy có phải gần đây Kiều Trạch cô ấy hàn huyên về chuyện của cô không, Diêu Linh Linh nói phải.

Lộ Miêu lại gọi cho vài thầy cô bạn học trước đây, nói bóng nói gió hỏi gần đây có phải có người hỏi thăm cô không, đáp án đều là có.

Đúng là Kiều Trạch đang âm thầm điều tra cô.

Sau khi cúp máy, Lộ Miêu thấy lạnh hai tay, trong lòng nặng trĩu, như bị thứ gì đó đè lên gây cảm giác khó chịu. Cô không biết vì sao Kiều Trạch lại phải điều tra cô, không biết anh nghi ngờ cô việc gì, cô nhớ lại hai lần gặp Lộ Tiểu Thành, nhớ tới gần đây anh luôn để cô ở nhà dưỡng thương, nhưng rõ ràng vết thương của cô đã lành rồi.

Cô cảm thấy vô cùng khó chịu, Kiều Trạch không tin cô.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 115

Lộ Miêu muốn biết vì sao, nhưng gần đây ngay đến cơ hội nói chuyện với anh cô cũng không có.

Cô lái xe mà không có mục đích, đợi đến lúc sự tĩnh thì xe đã đến dưới lầu tập đoàn Sách Phi của anh.

Cô muốn đi tìm anh, nhưng lại lo sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của anh, ngộ nhỡ làm ra chuyện gì xấu.

Một mình ngồi trong xe, thất thần nhìn tòa nhà cao ngất, sau đó đang còn khi rồi rầm chờ đợi thì cô chợt thấy Kiều Trạch đi xuống lầu, cùng với Hoàng Giai Ngâm.

Hai người một trước một sau đi xuống.

Sắc mặt Kiều Trạch trước sau vẫn bình tĩnh trầm ổn, dường như đang cố ý giữ khoảng cách với Hoàng Giai Ngâm, nhiều khi Hoàng Giai Ngâm đuổi theo lại bị anh kéo dẫn khoảng cách.

Đối với sự nhiệt tình của Hoàng Giai Ngâm, từ trước đến nay anh luôn lạnh lùng.

Hai người cùng lên một xe, rồi sau đó rời đi.

Lộ Miêu không biết bọn họ muốn đi đâu, làm gì, nhìn thần sắc Kiều Trạch thì có vẻ như đi gặp ai đó.

Cô trầm ngâm trong xe một lúc, cuối cùng lái xe đi theo.

Dọc đường đi, Lộ Miêu cố ý giữ khoảng cách, không để Kiều Trạch phát hiện ra điều bất thường nào.

Mà Kiều Trạch quả thật cũng không phát hiện ra, nửa tiếng sau xe anh dừng lại trước nhà hàng Trung Quốc thanh tịnh đẹp đẽ ở ngoại thành.

Hoàng Giai Ngâm cùng anh xuống xe, rồi hai người cùng vào nhà hàng.

Lộ Miêu cũng đi theo.

Kiều Trạch và Hoàng Giai Ngâm tới đây là để gặp Hoắc tổng.

Mấy ngày qua vì anh không chế các vụ làm ăn của Hoàng Thường, nên việc cung ứng hàng trong tập đoàn Hoắc tổng gần như rơi vào trạng thái đứt gãy, Thương Kỳ và Hoắc tổng bên kia đều đứng ngồi không yên, nhất là Thương Kỳ, gạt mọi người tính kế như thế với Hoàng Thường, kết quả Hoàng Thường thua, thứ nên lấy về lại không thể lấy, ngay cả mạng lưới buôn bán vốn trật tự cũng sắp xảy ra chuyện, người cuống đến mức không chịu được, bên Hoắc tổng thì không ngừng tạo áp lực để anh ta nhanh chóng dọn dẹp cục diện rối rắm này, anh ta đi thúc giục Kiều Trạch, nhưng bên Kiều Trạch nói vẫn còn đang trong quá trình thích ứng, hướng hồ anh cũng không có thực quyền gì, không làm chủ được, vẫn hi vọng có thể cùng Hoắc tổng nói chuyện để giải quyết chuyện này như thế nào.

Ngay từ đầu Hoắc tổng không đồng ý với Kiều Trạch, Kiều Trạch cũng không vội, ém toàn bộ hàng, không gặp Hoắc tổng không giao hàng, nguồn hàng vốn ổn định nay bị đứt, một ngày hai

ngày không sao, nhưng một tuần trôi qua, người đằng sau không nhìn được mà gây âm ỉ, cả tập đoàn đều bị chấn động mất ổn định.

Hoắc tổng cương quyết gần mười ngày cuối cùng cũng nói lỏng, đồng ý gặp mặt Kiều Trạch một lần, Thương Kỳ và Ngô Man Man tự mình sắp xếp, hẹn ở nhà hàng Trung Quốc có tính riêng tư tương đối cao.

Lộ Miểu nhìn Kiều Trạch vào một phòng ở tầng hai, Thương Kỳ và Ngô Man Man đi ra mở cửa, nhìn sắc mặt của họ với gần đây Kiều Trạch khá bận rộn, Lộ Miểu ngờ rằng Kiều Trạch đến để gặp chính Hoắc tổng.

Kiều Trạch không cho cô đi cùng, cô cũng không dám đi lên làm phiền, nhà hàng này theo kiểu từng phòng, ở nơi khác cũng không thấy được tình hình trong phòng, cô đứng bên dưới một lúc liền đi ra rồi lên xe, nhưng lại không biết nên đi đâu, một mình ngồi trong xe thần thờ.

Kiều Trạch theo Thương Kỳ và Ngô Man Man vào phòng, Hoắc tổng vẫn chưa đến, Thương Kỳ nói đang còn trên đường, có lẽ nửa tiếng sau sẽ đến.

Kiều Trạch gật đầu, cũng không thúc giục, nghiêng đầu nhìn đồng hồ, vốn chỉ là theo thói quen xem giờ, chẳng qua vì gần đây có liên quan với hành tung của Lộ Miểu nên cũng tạo ra thói quen bất cứ lúc nào cũng xem hành tung của cô, để biết cô đang ở đâu. Thế nên nhân lúc uống trà mà nhấn nút một cái, vừa liếc mắt đã thấy chấm đen trên đồng hồ.

Ánh mắt anh khẽ dừng lại, vị trí chấm đen cách anh rất gần, vẫn không hề nhúc nhích.

Anh bình tĩnh thu lại tầm mắt, đặt điện thoại xuống, cầm lấy điện thoại trên bàn, lặng lẽ phát nhạc: "Tôi ra ngoài nghe điện thoại đã."

Rồi đứng dậy đi ra ngoài.

Anh đứng trong hành lang, quét mắt nhìn bốn phía rồi đi đến trước cửa sổ, kéo rèm ra nhìn xuống dưới.

Vừa nhìn một vòng đã trông thấy một chiếc xe quen thuộc đậu trong bãi đỗ xe dưới tán cây.

Đó là xe anh để lại cho cô, trong chớp mắt giữa một rừng xe ấy, Kiều Trạch vẫn nhận ra chiếc xe kia.

Anh lập tức xoay người đi xuống.

Cô ngồi trong xe, hơn nửa khuôn mặt khuất trong bóng tối khiến anh không rõ vẻ mặt của cô, chỉ lơ mơ trông thấy hình dáng cô, tay nắm lấy vô lăng, ngồi đằng kia không nhúc nhích, ánh trời chiều xuyên qua cửa kính xe dừng trên người cô, nhìn có vẻ cô đơn biết bao.

Lộ Miêu không rõ mình phải đi đâu, cả người trông mù mờ, cũng có chút thất thần, nên không phát hiện Kiều Trạch đang đến gần.

Anh cúi người gõ vào cửa sổ.

Cô nghe tiếng quay đầu sang, trông thấy gương mặt tuần tú gần trong gang tấc thì tim đập nhanh mấy nhịp.

Anh bất thành linh xuất hiện như thế, nghiêng đầu nhìn cô, dịu dàng và lo lắng trong mắt đều khiến tim cô bất giác đập nhanh hơn, nhưng khi kịp phản ứng lại có chút xấu hổ, cô đang theo dõi anh.

Cô hạ cửa kính xuống, không dám nhìn thẳng vào mắt anh.

"Sao không đi lên?" Anh hỏi, không phải vì sao lại ở đây, cũng không phải ở đây làm gì.

Lộ Miêu rũ mắt: "Em sợ làm phiền anh."

Cô nói, giọng lúng ta lúng túng.

Kiều Trạch giơ tay vào trong xe, khẽ xoa đầu cô: "Ngốc."

Kéo mở cửa xe ra, cúi người ngồi vào, anh quay đầu nhìn cô: "Bắt đầu đi theo từ lúc nào?"

Lộ Miêu xấu hổ: "Em vốn định đến công ty tìm anh, sau lại thấy anh với Hoàng Giai Ngâm cùng đi xuống nên... Sẽ không có lần sau đâu."

"Kỹ thuật tiến bộ không ít." Hiếm lúc anh khen cô.

Lộ Miêu mấp máy môi, không lên tiếng.

Kiều Trạch cho là cô thấy anh và Hoàng Giai Ngâm đi với nhau nên vướng mắc trong lòng, khẽ thở dài một hơi, duỗi tay ra ôm lấy vai cô kéo đến.

"Tôi qua lại với Hoàng Giai Ngâm chỉ vì công việc, em đừng nghĩ nhiều." Anh dịu dàng giải thích, cúi đầu hôn lên má cô.

Chỉ vì ép Hoắc tổng ra mặt mà anh bận đến mức gần như không có thời gian về nhà, cũng có chút lạnh nhạt với cô, thật sự không có thời gian, nhưng cũng có mấy phần cố ý.

Nếu không có ý thờ ơ với cô, không cùng Hoàng Giai Ngâm ra vào, đến hôm nay chưa chắc anh hẹn được Hoắc tổng.

Mỗi tối trở về, thấy bộ dạng cuộn tròn trong chăn ngủ của cô, tưởng tượng đến dáng vẻ lúc tỉnh lại thấy mát mát của cô mà anh đau lòng, nhưng anh không còn cách nào cả, tạm thời anh không thể giải thích gì với cô, đi đâu làm gì luôn không thể do anh tự quyết, có đôi lúc không thể không hi sinh một vài thứ, anh như thế, cô cũng không thể không như vậy.

Lộ Miêu không biết tâm tư xoay chuyển liên tục trong lòng anh, chỉ lắc đầu nói: "Em không nghĩ nhiều."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, muốn nói lại thôi.

Anh rũ mắt: "Sao thế?"

Cầm lấy tay cô mới phát hiện nó lạnh như băng.

Lúc này mới để ý sắc mặt cô khá nhợt nhạt, anh nhắc tay đo nhiệt độ trên trán cô, rồi sau đó cầm lấy tay cô.

Tay cô rất lạnh, lạnh đến mức khiến anh bất giác nhúu mày.

"Em không sao." Cô thấp giọng nói, ngẩng đầu nhìn cửa nhà hàng, "Anh ra ngoài lâu thế này sẽ bị phát hiện đấy, nhanh vào lại đi."

"Không sao, chỉ là hẹn ăn một bữa cơm thôi."

Huống hồ cô vốn là của anh, dù bị người khác bắt gặp cũng chẳng hề gì, anh chỉ lo vào lúc không thích hợp, cô sẽ gặp người không nên gặp.

"Là với Hoắc tổng sao?" Đột nhiên cô hỏi.

Tầm mắt anh dừng trên mặt cô nửa giây, khẽ gật đầu: "Có thể là thế mà cũng có thể không."

Cô gật đầu rồi không truy hỏi nữa, sắc mặt tái nhợt với bàn tay lạnh như băng, khiến anh dễ dàng phát hiện được bất thường của cô.

"Miếu ngọc, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Anh hỏi, rất nhã nhặn mà lại có phần lo lắng.

Cô ngược mắt nhìn anh, do dự một lúc, rồi vẫn hỏi ra: "Kiều Trạch, có phải anh thấy em có vấn đề không?"

Anh hơi sững sốt, không ngờ cô lại đột nhiên hỏi như thế.

"Có phải anh điều tra ra Lộ Tiểu Thành có dính dáng đến ma túy không?" Cô hỏi, "Sau đó anh cảm thấy em cũng không sạch sẽ? Nên điều tra em?"

Tầm mắt anh dừng trên mặt cô, ánh mắt cô坦然 nhiên, đơn thuần, thẳng trực, không hề né tránh.

Anh im lặng khiến cô cảm thấy anh đang mặc nhận, trong lòng càng khó chịu hơn, có lẽ vì Lộ Tiểu Thành, cũng có lẽ do bị nghi ngờ nên khó chịu, nhưng vẫn không nhịn được nhấn mạnh với anh.

"Em là cảnh sát, là cảnh sát truy bắt ma túy." Cô nói, nghiêm túc cố chấp, "Làm sao có thể dính líu đến ma túy chứ?"

"Vì sao anh lại thấy em không sạch sẽ?" Cô hỏi, thần sắc đã chuyển sang nghi hoặc cùng mù mịt.

Anh nhìn thẳng vào mắt cô, hoàn toàn không thể nhìn ra chút giả dối hay đóng kịch nào từ trong mắt cô, quả thật cô cũng không hề có động cơ lẫn thời điểm.

Từ khi quyết định điều tra cô, trên tình cảm anh đứng về phía cô, nhưng còn về phần lý trí, anh không thể vì cô có quan hệ thân thiết với mình mà xem nhẹ những điểm đáng ngờ, cũng bởi vì từ lúc điều tra, dường như cô với người phía sau có quan hệ với nhau, anh nhất định thông qua bằng chứng để rửa sạch toàn bộ hiềm nghi ở cô.

Trong kết quả điều tra của anh, quả thật cô không có động cơ và tình trạng như thế, cũng không có thực lực mà làm.

Sở dĩ gần đây lạnh nhạt, không cho cô tham gia vào, một là để chứng minh còn tồn tại tâm tư giống Hoàng Thường, hai là xuất phát từ mục đích bảo vệ cô.

Điều tra đi đến bước này, quả thật cô không thích hợp để tiếp tục thâm nhập vào.

Anh lo chân tướng khiến cô không thừa nhận nổi.

"Anh không nghi ngờ em." Anh ôm lấy cô, "Nhưng Lộ Miêu à, liệu em có nghĩ, nếu cuối cùng chúng ta bắt được người kia, là người có quan hệ thân nhân với em, thì em sẽ làm sao không?"

"Lộ Tiểu Thành ư?" Cô hỏi.

"Anh còn chưa..." Chưa nói ra chữ "rõ" thì đã trông thấy cách đó không xa thấy một bóng người cao lớn đi về phía nhà hàng, anh bèn dừng lại.

Lộ Miêu cũng nhìn thấy cậu ta, rõ ràng chính là Lộ Tiểu Thành, phía sau có hai người đi theo, đang đi vào bên trong.

Hơn năm năm không gặp, cậu ta đã cao lên không ít, thân hình cao lớn, cởi bỏ đi vẻ ngây ngô năm đó, khoác lên sự thận trọng vững vàng.

Trong nháy mắt đầu óc cô trống rỗng, cô không còn sốt ruột đuổi theo như lần trước nữa.

Kiều Trạch lo lắng nhìn cô.

"Em muốn vào với anh." Cô nói, giọng hơi khàn, quay đầu sang nhìn anh, "Em tự biết thân phận."

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc, sau đó gật đầu.

Lộ Miêu theo sau anh vào nhà hàng.

Lúc cửa phòng bao được đẩy ra, Lộ Miêu trông thấy Lộ Tiểu Thành ở trong đấy.

Thương Kỳ vốn không chú ý đến Lộ Miêu ở sau Kiều Trạch, vừa thấy Kiều Trạch đi vào liền vui mừng đứng lên, giới thiệu hai người với nhau: "Tổng giám đốc Kiều, Hoắc tổng đến rồi."

Sau đó lại quay sang Lộ Tiểu Thành: "Hoắc tổng, vị này chính là tổng giám đốc Kiều mà tôi đã nói với anh."

Lộ Tiểu Thành quay đầu lại, thấy Lộ Miêu đứng bên cạnh Kiều Trạch thì trong ánh mắt xẹt qua tia khó xử, nhưng rồi nhanh chóng biến mất, khách khí gật đầu với Kiều Trạch: "Chào tổng giám đốc Kiều."

Sắc mặt điềm tĩnh không ít, có vài phần ngông nghênh, so với người thanh niên xúc động uy hiếp anh trong con ngõ tối trước kia như hai người khác nhau.

"Hoắc tổng?" Kiều Trạch hỏi.

Cậu ta gật đầu.

Lộ Miểu khách khí cất tiếng với cậu ta: "Chào Hoắc tổng."

Rồi lấy danh thiếp ra đưa: "Đây là danh thiếp của tôi."

Cô lại hỏi: "Hoắc tổng có tiện cho tôi một tờ danh thiếp không?"

Lộ Tiểu Thành nắm chặt lấy danh thiếp của cô, mắt khẽ khép lại, chưa nói sẽ đưa, cũng chẳng nói không cho.

Hoàng Giai Ngâm cũng đi đến chào hỏi, tất cả mọi người đều gọi cậu ta là "Hoắc tổng", một thanh niên nhìn thì từng trái, nhưng thật ra chỉ mới hai ba tuổi.

Kiều Trạch cười, hàn huyên vài câu tiếp đón, bữa cơm này ăn cũng chẳng có mùi vị gì, tất cả mọi người trên bàn đều có tâm tư riêng, vụ làm ăn vẫn chưa bàn luận xong, Kiều Trạch ém hàng không buông, Lộ Miểu cũng không còn đòi danh thiếp của Lộ Tiểu Thành nữa, Lộ Tiểu Thành không chịu đưa, ngay cả một bữa cơm cũng không ăn nổi, giữa chừng rời đi, những người khác cũng mất hứng, lần lượt ra về.

Ở dưới lầu, mọi người tạm biệt nhau, Lộ Tiểu Thành với người của cậu ta đã đi trước, Hoàng Giai Ngâm với Thương Kỳ Ngô Man Man đi sau, còn Kiều Trạch và Lộ Miểu về cuối cùng.

Kiều Trạch lái xe quanh quần mấy vòng, điện thoại sai người điều tra tình hình giao thông đường đi của Lộ Tiểu Thành, rồi đến gần xe cậu ta, bám theo suốt dọc đường.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 116

Dựa vào thông tin hướng đi của Lộ Tiểu Thành ở đầu dây, Kiều Trạch nhanh chóng đi đường tắt, rút ngắn khoảng cách theo dõi.

Người của Lộ Tiểu Thành không phát hiện có người đang đi theo đằng sau, lái xe vào một ngôi biệt thự nằm ở ngoại ô phía Đông, ba người cùng nhau xuống xe, sau đó đi vào biệt thự.

Lộ Miểu quay đầu sang nhìn Kiều Trạch...

"Em muốn qua đó xem sao."

"Có được không?" Cô hỏi, cuối cùng nhớ lại thân phận của mình, cô vẫn hỏi ý kiến của Kiều Trạch trước.

Kiều Trạch nhướn mày, đưa mắt nhìn phòng khách lên đèn ở biệt thự, trầm ngâm một lát rồi gật đầu, tắt máy, cùng cô xuống xe.

Lộ Miểu đi đến nhấn chuông cửa.

Cùng với câu hỏi "ai đó", cửa lập tức được người ta mở ra từ bên trong, là Lộ Tiểu Thành mở cửa.

Lúc bốn mắt chạm nhau, ánh mắt Lộ Tiểu Thành khựng lại, bàn tay khoát trên ván cửa khẽ giật, toan đóng cửa lại nhưng Lộ Miểu đã trực tiếp chen tay vào khe cửa, Lộ Tiểu Thành hoảng hốt vội giữ chặt cửa lại, nhìn cô đầy phức tạp.

"Tiểu Thành, em muốn làm gì?" Cô hỏi, giọng không lớn, nhàn nhạt bình tĩnh, rất điềm đạm.

Sắc mặt Lộ Tiểu Thành lộ ra vẻ xấu hổ, chần chừ gọi cô một tiếng "chị", sau đó nhìn Kiều Trạch bên cạnh cô.

"Là chị theo dõi cậu đến đây." Lộ Miêu ní, "Chị đi tìm anh ấy, đúng lúc thấy em ra về nên theo dõi suốt dọc đường."

"Lần trước ở bên cảng An Hành, chiếc Passat màu đen xông đến muốn cứu chị là cậu đúng không?" Cô hỏi.

Lộ Tiểu Thành nhìn cô, không nói là phải hay không.

Lộ Miêu đưa mắt nhìn trong phòng: "Lộ Tiểu Thành, chị có thể vào được không?"

Trong mắt Lộ Tiểu Thành có một thoáng do dự, nhưng cuối cùng vẫn buông tay đặt trên ván cửa xuống: "Vào đi."

Lộ Miêu kéo tay Kiều Trạch vào nhà.

Trong phòng có hai người đàn ông khác đang ngồi trên ghế chơi điện thoại, thấy Lộ Miêu và Kiều Trạch đi vào thì sững sốt.

Lộ Tiểu Thành đánh mắt vai bọn họ, hai người biết điều đứng dậy rời đi.

Lộ Miêu nhìn Lộ Tiểu Thành, có chút cảm khái: "Đã lớn vậy rồi."

Cô giơ tay đặt trên đầu mình so với người cậu: "Đã cao hơn nhiều so với chị rồi."

"Mấy năm qua cậu đi đâu thế?" Lộ Miêu lại hỏi, "Sao không liên lạc với người nhà?"

"Không còn mặt mũi nào gặp mọi người nữa." Lộ Tiểu Thành né tránh ánh mắt cô, "Em đi rót nước cho chị."

Lộ Miểu im lặng, nhìn bóng lưng cao lớn gầy yếu của cậu, lấy hết sức đè nén cảm xúc dâng trào.

Cô muốn hỏi cậu vì sao lại lọt vào đường dây ma túy, sao lại thành "Hoắc tổng", có rất nhiều câu hỏi, nhưng không câu nào thích hợp để hỏi vào lúc này.

Lộ Tiểu Thành bung nước đi ra, đưa cho cô và Kiều Trạch, cậu vẫn như năm đó, vẫn trầm tĩnh hướng nội.

Dù giữa Lộ Miểu và cậu có quan hệ thân thiết, nhưng vì tính cách hai bên nên không có nhiều chuyện để nói, phần lớn cả hai đều im lặng, hơn nữa cũng đã nhiều năm không gặp, ít nhiều cũng có chút lạ lẫm.

Lộ Miểu cầm ly nước ngồi xuống một bên, ngẩng đầu đánh giá căn phòng, hỏi cậu: "Tiểu Thành, một mình cậu ở đây sao?"

Lộ Tiểu Thành "ừ" một tiếng.

"Chị... liệu có thể chuyển đến ở cùng cậu không?" Lộ Miểu dò hỏi.

Kiều Trạch nhìn cô một cái.

Lộ Tiểu Thành cũng nhìn cô, rồi sau đó nhìn Kiều Trạch.

Lộ Miểu cầm ly nước, ngập ngừng nhìn cậu: "Nếu cậu không thấy tiện thì thôi. Chỉ là chị không thích cảm giác ăn nhờ ở đậu

phải xem sắc mặt người khác, ở chung với người nhà chị sẽ tự do hơn chút."

Lộ Tiểu Thành im lặng một lúc: "Không sao cả, chị cứ chuyển qua đây đi."

Ngày hôm sau Lộ Miêu liền dọn đến đây, Kiều Trạch giúp cô dọn dẹp hành lí.

Quyết định chuyển nhà chỉ là cô quyết vào lúc nhất thời, chưa thương lượng với Kiều Trạch, tới qua khi trở về vì chuyện này mà Kiều Trạch có chút tức giận, dù lúc này giúp cô dọn dẹp nhưng vẫn trung gương mặt xám xịt ra đây, từ sáng sớm đã không nói gì với cô.

Lộ Miêu cảm thấy rõ anh không được vui, cô im lặng dọn dẹp một lúc, rồi quay đầu lại nhìn anh: "Có phải anh không vui không?"

Kiều Trạch nhìn cô không nói gì, đặt đồ trong tay xuống, bước về phía cô: "Em có biết em đang làm gì không?"

Cô còn nghiêm túc gật đầu: "Em biết."

"Em biết rạch ròi chuyện công chuyện riêng." Cô nhấn mạnh, "Em sẽ không vì tình riêng đâu."

Kiều Trạch nhìn cô không nói gì, im lặng một hồi lâu, cuối cùng ôm lấy cô: "Nhớ phải chăm sóc mình thật tốt."

Rồi xoay người giúp cô dọn dẹp những món đồ trong ngăn kéo.

Cô không có trang sức gì cả, trong ngăn kéo chỉ có một lá bùa bình an màu đỏ, to cỡ ngón cái, nhìn không ra của năm tháng nào.

Anh cầm lên nhìn, vừa đúng lúc Lộ Miêu quay đầu lại trông thấy, cô vội vàng lúng túng cầm lấy: "Đây là do trước đây Lộ Tiểu Thành xin cho em, cũ lắm rồi, nhưng em vẫn cất đó không vất đi."

Đặt vật người thương vào trong túi tiền, nghĩ đến đó rồi cô đưa nó cho anh.

"Tặng anh được không?" Cô nói, vì xấu hổ mà hai má đỏ bừng, "Lá bùa này phù hộ hay lắm, anh xem đi, lúc đó cả em với Lộ Tiểu Thành đều không sao."

Kiều Trạch mỉm cười rồi nhận lấy, hai người hẹn hò lâu thế rồi, mà anh vẫn chưa tặng gì cho cô.

Trong khi anh đang còn bối rối không biết nên tặng quà gì cho cô thì đã thấy cô dọn dẹp hành lí xong, đang tạm biệt anh.

"Em đi trước đây."

Kiều Trạch đích thân lái xe đưa cô đến đó.

Sau khi hai người qua lại không lâu, dường như lần nào cũng chia cách nhau trong tình huống này, ngay cả thời gian ăn một bữa thật ngon cũng không có.

Cứ thế trong chớp mắt, thậm chí anh lại cảm thấy ủ rũ, cảm xúc mà trước nay chưa từng có.

Anh khép hai mắt, đè nén lại cảm xúc muốn phản đối đột nhiên dâng trào, nghiêng người ôm cô, hôn cô, không nỡ buông tay.

Lộ Miếu đỏ mặt né nụ hôn của anh: "Cũng đâu phải không về lại chứ, anh đừng lo cho em."

Kiều Trạch vuốt tóc cô không nói gì, nhìn đủ rồi mới để cô xuống xe.

Lộ Miếu chính thức sống ở bên chỗ Lộ Tiểu Thành.

Mấy năm không gặp, Lộ Tiểu Thành càng chăm sóc người chị là cô đây nhiều hơn.

Dường như cậu khá bận, lại trông như thanh thời, cả ngày chỉ ở nhà, thỉnh thoảng nhận vài cuộc gọi ra ngoài.

Đối với chuyện vì sao có tiền mà ở ngôi nhà xa hoa thế này, trước sau Lộ Tiểu Thành vẫn luôn dè dặt.

Thừa dịp cậu không ở nhà, Lộ Miếu đến phòng làm việc kiểm tra máy tính của cậu, nhưng không phát hiện khả nghi gì.

Bên Kiều Trạch vẫn như trước không chịu nhả phần của Hoàng Thường ra, không ngừng giằng co với Hoắc tổng.

Anh nghĩ mãi không rõ, một thanh niên hai mươi ba tuổi xuất thân nghèo khó, làm sao có thể đi một bước nắm trong tay cả tập đoàn ma túy lớn như thế, hơn nữa không lâu trước đây, cậu ta vẫn chỉ là một người vận chuyển hàng giao dịch cho Thương Kỳ và Ngô Man Man.

Anh cố điều tra sâu hơn theo hướng khác, nhưng Lộ Tiểu Thành xuất hiện giống như ngăn chặn toàn bộ con đường, khiến anh làm cách nào cũng không mò thấy đáy.

Mùi vị này không dễ chịu cho lắm.

Lộ Miểu cảm nhận rõ ràng sự lo âu thất bại nơi anh, mấy ngày nay không làm gì liên tìm anh, cùng đi ăn với nhau, cùng đi dạo bên nhau.

Hôm nay cũng thế.

Buổi chiều cô gọi cho Kiều Trạch, nghe được giọng nói mệt mỏi của anh, liền lên lái xe đến dưới khu nhà anh, hẹn anh cùng đi ăn.

Bao mỗi một của Kiều Trạch trong nháy mắt tiêu tàn toàn bộ khi gặp cô, chỉ ở bên nhau một lúc nhưng lại biến thành thời khắc khiến cả hai buông lỏng nhất, nhưng tối nay không thể ở chung lâu, đang ngọt ngào thì đột nhiên bị điện thoại của Châu Mân Mân ngắt đứt.

Từ sau khi được Trần Nhất Tử đón đi, số lần Châu Mân Mân tìm cô đã ít đi, nhưng vẫn thường xuyên gọi cho cô, Lộ Miểu có rảnh thì thỉnh thoảng cũng đến thăm cô bé.

Đối với một cô bé nhỏ như thế đã gặp phải biến cố gia đình lớn như vậy, từ sâu trong tâm Lộ Miểu rất thương cô bé, bởi vậy gần như cô luôn nhận điện thoại của cô bé, không ngờ vừa bắt máy, đầu dây điện thoại đã truyền đến âm thanh sợ hãi của cô bé: "Chị ơi, chị đang làm gì thế, có thể đến nhà em ở với em được không?"

"Dì nhỏ ra ngoài rồi, em không ra được."

Câu nói tương tự, tình cảnh tương tự khiến Lộ Miểu kinh hãi đứng bật dậy: "Mân Mân, có phải lại nấu gì trong nhà không?"

"Không có ạ."

Âm thanh nho nhỏ phủ nhận đi, nhưng vẫn khiến Lộ Miêu mơ hồ thấy bất an trong lòng.

"Em cứ ở nhà đợi chị một lát đã, chị lập tức đến ngay, biết chưa?"

Châu Mân Mân ngoan ngoãn đáp "vâng".

Kiều Trạch cũng đứng lên, nhìn cô: "Sao thế?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Không biết, cảm giác là lạ."

"Lần trước trong nhà Châu Mân Mân cháy thì cũng gọi điện nói những lời giống thế với em."

"Đi trước xem sao đã." Kiều Trạch kéo lấy Lộ Miêu, trả tiền xong liền đi.

Nơi đây cách nhà Trần Nhất Tử chỉ có mấy phút đi xe.

Lúc hai người đến dưới lầu thì không nhận thấy được gì khác thường, vì nhà Trần Nhất Tử được lắp màn che nắng dày, không ngờ lúc đi đến gõ cửa thì mơ hồ nghe thấy tiếng cháy "lốp đốp".

Lộ Miêu gõ cửa, sốt ruột gọi tên Châu Mân Mân, nhưng không ai đáp.

Cô thử vặn nắm đấm cửa, ai dè cửa mở.

Trong phòng, ánh lửa bập bùng, ngọn lửa lan rộng, Châu Mân Mân đứng trong lửa, im lặng ngoan ngoãn, trong tay bê một chậu nước nhỏ, không thấy vẻ bối rối nào, thấy cô với Kiều Trạch đi vào thì thậm chí còn từ từ cười nhàn nhạt với cô.

"Chị à, chị đến rồi."

Khóe môi cong lên dưới ánh lửa tạo ra cảm giác quý dị, Lộ Miêu thất thanh hoảng hốt gọi cô bé một tiếng: "Mân Mân?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 117

Theo bản năng muốn đi về phía cô bé, nhưng Kiều Trạch đã túm chặt lấy tay cô kéo qua một bên: "Đứng yên đừng nhúc nhích."

Anh cảnh giác nhìn khắp bốn phía, không phát hiện ra điều gì khác thường mới nhìn sang Châu Mân Mân.

Cô bé vẫn đứng trong ánh lửa, không khóc không sợ, hoàn toàn không thấy vẻ ngoan ngoãn xấu hổ của ngày thường đâu, chỉ còn lại nụ cười quỷ dị và ánh mắt dữ dằn.

"Chị ơi, chúng ta đốt cháy hết bọn chúng được không?" Cô bé hỏi.

Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn cô bé, gọi hai tiếng "Mân Mân".

Chợt ánh mắt Châu Mân Mân chuyển sang nghi ngờ, rồi sau đó biến thành kinh hoàng.

"Lửa... Lửa... Chị ơi, lửa to quá..." Cô bé vừa hét vừa khóc, vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi.

Kiều Trạch và Lộ Miểu đưa mắt nhìn nhau, tiến lên ôm lấy cô bé, Châu Mân Mân nằm trên vai anh, đột nhiên lại trở nên hung ác, nghiến răng đập mạnh vào vai Kiều Trạch: "Đốt chết các người, đốt chết hết các người..."

Nhưng khi đến trước mặt Lộ Miểu thì lại quay về dáng vẻ hoảng loạn sợ sệt, vừa run vừa khóc, dường như bị dọa không nhẹ, không

ngừng đuổi người về phía Lộ Miếu.

Kiều Trạch vốn không muốn, nhưng Lộ Miếu đã giơ tay ra.

Châu Mân Mân được Lộ Miếu ôm lấy từ Kiêu Trạch, cô bé vẫn cúi đầu khóc, vừa khóc vừa gọi cô "chị ơi chị ơi".

Kiều Trạch nhìn Châu Mân Mân, rồi lại nhìn Lộ Miếu, che lấy hai người đi xuống lầu.

Lính cứu hỏa đã đến, bắt đầu dập lửa trong phòng.

Kiều Trạch ôm lấy hai người đi xuống khu đất an toàn bên dưới, Châu Mân Mân bị dọa sợ không ngừng ôm Lộ Miếu khóc, dù Lộ Miếu dỗ thế nào cũng không nín được, cũng không còn dáng vẻ quý dị hung ác trong ngọn lửa vừa nãy nữa.

Trong lòng Kiêu Trạch nghi ngờ, bất kể là trận hỏa hoạn này hay là Châu Mân Mân vừa rồi cũng khiến anh nảy sinh nghi vấn.

Anh nhìn Lộ Miếu, sau khi xác định Châu Mân Mân không có gì khác thường mới xoay người lên lầu giúp người khác dập lửa.

Lửa trên lầu đã không chế được cơ bản, thế lửa không lớn cũng chẳng nhỏ, từ phòng khách lan đến phòng ngủ, lính cứu hỏa đang dập ngọn lửa cháy lan.

Kiều Trạch đến giúp bọn họ dập tắt những thứ đồ bị cháy trong phòng ngủ.

Lửa đã liếm đến giường, Kiêu Trạch nhấc nệm lên, dưới giường đặt không ít đồ, có túi sợi vải PE và có cả vali xách tay màu đen.

Túi sợi vải đã bị lửa đốt cháy, đang lan dần đến vali màu đen.

Kiều Trạch kéo vali ra, không ngờ vali lại khóa, dùng hết sức mới mở ra được, một thứ màu đen đập thẳng vào mắt.

Kiều Trạch khựng lại, trở tay đóng vali rồi gọi cho Tiểu Trạm.

Tiểu Trạm nhanh chóng có mặt, đưa thứ đồ đó quay về.

Kiều Trạch không đi theo mà cùng với Lộ Miểu đưa Châu Mân Mân đến bệnh viện kiểm tra.

Cơ thể cô bé không có vấn đề gì, chỉ là về mặt tinh thần, bác sĩ nghi là đa nhân cách phân liệt.

"Đa nhân cách?" Vì hai chữ này mà tim Kiều Trạch đập thình thịch, nhìn ra Lộ Miểu đang ngồi ở ngoài với Châu Mân Mân.

Vừa nãy bác sĩ để Lộ Miểu ôm người vào chẩn đoán, sau đó lại bảo cô đưa đứa trẻ ra ngoài, có mấy lời không hợp nói trước mặt con nít.

Bác sĩ gật đầu: "Từ cuộc sống của cô bé với biểu hiện trước sau và chẩn đoán vừa rồi mà nói, rất có thể là đa nhân cách phân liệt. Tức là trong cơ thể cô bé có tồn tại hai hoặc nhiều hơn nhân cách đặc biệt, mỗi một người chiếm vị trí chi phối vào một thời gian riêng biệt. Những nhân cách này đều độc lập, tự chủ, có trí nhớ riêng, phẩm chất riêng và hành vi riêng của mình, nhưng nhân cách bình thường ban đầu lại không biết đến những nhân cách còn lại, mà nhân cách vừa xuất hiện lại có hiểu biết tương đối với nhân cách ban đầu, hơn nữa tính cách của nhân cách mới hoàn toàn bất đồng với nhân cách ban đầu, ví dụ một người tốt bụng, thì người kia có thể rất hung dữ."

"..." Trong lòng Kiều Trạch nặng trĩu, bất giác nhìn Lộ Miêu một cái.

Cô đang thấp giọng vỗ về Châu Mân Mân, nghiêng người với Kiều Trạch, một bên mặt dịu dàng nhẹ nhàng, cũng không để ý thấy Kiều Trạch đang nhìn mình chăm chú.

"Cái đó... thường hình thành trong tình huống thế nào?" Một lúc lâu sau, Kiều Trạch khó khăn cất lời.

"Căn bệnh này ở trẻ em bình thường phải chịu qua tổn thương tâm lý nghiêm trọng, có thể là bị ngược đãi hoặc chứng kiến bạo lực hay hiện trường tai nạn, vào giai đoạn này nhân cách của chúng vẫn chưa trưởng thành hoàn toàn, lúc gặp tổn thương nghiêm trọng hay kích thích tinh thần quá mức, có thể chúng sẽ tách mình ra khỏi nỗi đau đón xung quanh với những sự thật đáng sợ, thông qua cơ chế phòng ngự tinh thần mà tạo ra nhân cách còn lại. Tuổi càng nhỏ, càng dễ phân liệt hơn."

"Mà nhân cách thứ hai khi bị đặt vào tình hình nguy hiểm bị thương mới xuất hiện để giúp đỡ, hoặc chỉ là để tranh thủ đồng cảm của người yếu đuối, hoặc dùng để phản kháng kẻ mạnh, cũng có thể là những tình huống khác. Những chuyện đã xảy ra trong cuộc đời cô bé này đã khiến trong cơ thể cô bé nảy sinh ra một nhân cách báo thù."

"Nếu cô bé bị thương mà không kịp thời điều trị, nhân cách đã xuất hiện này sẽ luôn có thể tự do ra ngoài khi đã trưởng thành, nếu sau này gặp lại tình cảnh hay chuyện tương tự, bị đả kích đến tinh thần thì có thể cô bé sẽ đột nhiên chuyển sang một thân phận hoàn toàn khác, tất cả tư tưởng tình cảm cùng lời nói việc làm đều dựa theo ý của nhân cách này, lúc này cô bé sẽ quên hẳn thân phận

trước đó, giống như đổi thành một người hoàn toàn khác trên mặt tâm lý. Loại chuyển hóa này bình thường là phát sinh đột ngột, khi nhân cách bắt đầu chiếm lấy chủ thể thì sẽ nhân cách ban đầu sẽ không biết được, cũng có thể sẽ quên chị đã xảy ra."

"Đứa bé này phải được trị liệu." Bác sĩ nói.

Ông ấy còn nói gì nữa nhưng Kiều Trạch không nghe thấy, đầu vang lên "ong ong", tay chân lạnh toát, cả người như bị dội một gáo nước lạnh, ánh mắt vô thức nhìn Lộ Miêu ở bên ngoài, cái nhìn đông đầy phức tạp.

Lộ Miêu vừa quay đầu thì thấy anh đang nhìn mình, sắc mặt tái nhợt nặng nề khiến cô bất giác đứng lên, lo lắng hỏi anh: "Sao thế?"

Kiều Trạch lắc đầu với cô: "Không sao."

Trò chuyện với bác sĩ thêm một lúc nữa mới ra ngoài.

Lúc này Trần Nhất Tử cũng vội vàng chạy đến, đi theo còn có cả Từ Gia Diên, bước chân gấp gáp, lúc thấy Lộ Miêu ôm Châu Mân Mân thì mới dừng bước.

"Mân Mân không sao chứ?" Trần Nhất Tử lo lắng hỏi.

Từ Gia Diên nhìn Kiều Trạch, rồi lại nhìn Lộ Miêu, bước lên chào hỏi.

"Cô bé không sao." Lộ Miêu nói, rồi để cô ấy ôm lấy Châu Mân Mân đã ngủ.

"Cơ thể không có vấn đề gì lớn." Kiều Trạch nói, rồi chỉ máy bán nước tự động trong đại sảnh, nghiêng đầu nói với Lộ Miêu, "Đi lấy nước giúp anh."

"Vâng." Lộ Miêu đáp một tiếng rồi đứng lên đi.

Kiều Trạch nhìn Từ Gia Diên với Trần Nhất Tử: "Bác sĩ nói, có thể Châu Mân Mân có hai nhân cách phân liệt."

Sắc mặt Từ Gia Diên tái nhợt đi trong phút chốc.

Bỗng trái tim Kiều Trạch như rơi xuống vực thẳm.

Lộ Miêu nhanh chóng đem nước về, thấy không khí dường như không đúng cho lắm, lo lắng nhìn Kiều Trạch: "Sao thế?"

"Không sao." Kiều Trạch lấy nước, "Vì một năm này gia đình Châu Mân Mân biến đổi quá nhân nên trên tình thần có thể xuất hiện vài vấn đề, phối hợp trị liệu là được."

Dặn dò vài câu với Trần Nhất tử, rồi kéo Lộ Miêu rời đi.

Dọc đường đi Kiều Trạch không nói gì, chỉ im lặng lái xe, Lộ Miêu trò chuyện với anh mấy lần nhưng anh chỉ đáp lại cô bằng một nụ cười.

Lúc về đến nhà xuống xe, Lộ Miêu chủ động ôm tay anh, chợt phát hiện tay anh rất lạnh, thậm chí trong lòng bàn tay còn mơ hồ có lớp mô hôi mỏng, đây là chuyện chưa từng xảy ra trước đây.

"Rốt cuộc anh làm sao thế?" Cô ngẩng đầu hỏi anh, "Tay anh lạnh lắm."

Ngữ khí vẫn dịu dàng nhẹ nhàng như trước, con ngươi trong đêm đen cũng long lanh như có thể nhéo ra nước, trong mắt đều là lo lắng, không chút che giấu.

Kiều Trạch lắc đầu, rút tay ra, đột nhiên ôm cô vào lòng, ôm rất chặt, Lộ Miêu bị tay anh siết chặt đến phát đau.

Phản ứng của anh khiến cô hoảng hốt, không dám lộn xộn, cứng người để mặc anh ôm, ngây ngốc hỏi anh: "Rốt cuộc là anh làm sao thế?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 118

"Không có gì." Câu trả lời của anh vẫn chỉ là ba chữ nhàn nhạt như cũ.

Lúc về đến nhà, cửa vừa khép thì anh liền xoay người lại, ôm lấy cô cúi đầu hôn.

Tuy bình thường Kiều Trạch thích bắt ngờ hôn cô như thế, nhưng hiếm khi như lúc này, không nói gì mà chỉ ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn cô, đến động tác cũng có chút nôn nóng, giống như con thú mệt mỏi, nóng lòng phá bỏ điều gì đấy, rồi lại dịu dàng thương tiếc, lưu luyến, lại như mang theo cảm giác tuyệt vọng đến chết, từ lúc hôn cô cho đến khi tiến vào, mỗi một động tác của anh vừa sâu vừa dùng sức, mười ngón tay đan chặt lấy cô từ đầu đến cuối, đôi mắt nhìn cô chăm chú, một lần lại một lần gọi tên cô.

Sau nửa đêm, cô bị anh giày vò đi vào giấc ngủ.

Anh nhìn gương mặt say ngủ của cô, lại chẳng cách nào chớp mắt nổi.

Người ngay trước mắt, yên lành ngay trước mắt, lại khiến anh không khỏi sợ hãi. Từ khi mấy chữ "đa nhân cách" chui vào đầu, cái cảm giác hoảng loạn như rơi vào hầm băng khiến anh không cách nào xua tan.

Lúc nhỏ bị thương, cô hoàn toàn không nhớ được đêm hôm đó. Những đêm ở Macau, từ khi gặp phải Trần Kỳ, phản ứng kỳ lạ của cô trong lúc ngủ say, "cô ta giết Nhậm Vũ" của Trương Khởi, "chị

ấy là kẻ điên" của Từ Gia Thiên, ánh mắt kì quái nhìn anh trong đêm anh bừng tỉnh khỏi cơn ác mộng, cùng với sắc mặt tái nhợt của Từ Gia Thiên khi đối mặt với Châu Mân Mân bị "đa nhân cách", tất cả lời giải thích không thông suốt nay dường như vì ba chữ "đa nhân cách" mà trở nên hợp lý.

Suy đoán như thế khiến Kiều Trạch khủng hoảng, rõ ràng Châu Mân Mân mới đa nhân cách, không phải Lộ Miêu.

Anh không ngừng tự nói với mình rằng, Lộ Miêu không cách nào tồn tại vấn đề như thế, một cô gái cố gắng đến thế, dốc sức tránh đi công xiềng của số phận mà sống tốt, cô ấy không thể nào có vấn đề như vậy được.

Lộ Miêu trong tối nay quả thật không hề có vấn đề mà anh lo lắng, cả đêm cô ngủ rất say, an nhàn. Hôm sau khi tỉnh lại, đó vẫn là cô gái ngây ngô mà anh quen thuộc, lúc chào hỏi cùng anh thì hai má vẫn vì xấu hổ mà đỏ ửng lên.

Kiều Trạch giấu cô đi tìm bác sĩ chuyên gia tâm lý, nói rõ triệu chứng của cô với bác sĩ, nhưng do không có mặt cô để hỏi chẩn bệnh, nên bác sĩ không thể đưa ra đáp án chính xác được.

Tình trạng của cô, cũng có thể là mất trí nhớ mang tính chọn lựa, xuất phát từ việc bảo vệ bản thân mà lựa chọn quên đi những sự thật đau khổ.

Kiều Trạch tình nguyện tin vào vẻ sau.

Anh cân nhắc một hồi rồi nói ra sự thật Châu Mân Mân bị "đa nhân cách" với Lộ Miêu, nếu trước đó cô bé tận mắt chứng kiến mẹ

mình bị xâm phạm mà cố ý phóng hỏa để cứu mẹ, thì có thể giải thích được nguyên nhân cô bé hai lần một mình ở nhà đốt lửa.

Người hiểu rõ tình hình đêm đó nhất, Lộ Miểu nghĩ đến Đinh Lệ đang ở trại cai nghiện.

Cô đi tìm Đinh Lệ.

Mấy tháng không gặp, sắc mặt Đinh lệ đã tốt lên nhiều, tinh thần cũng khá hẳn lên.

Lộ Miểu nói ra chuyện Châu Mân Mân bị đa nhân cách với cô ấy, Đinh Lệ kinh hãi một lúc lâu, nước mắt đua nhau chảy xuống, không kiềm chế được bật khóc nức nở.

Tối hôm đó, Châu Mân Mân thấy mẹ bị "chơi" luân phiên thì quá thật đã cầm lấy cây nến thơm trên bàn đi cứu mẹ, cô bé đốt khăn trải bàn, vừa khóc đẩy những người trên người mẹ cô bé ra, vừa gào thét "đốt chết mấy người, đốt chết mấy người", phản ứng giống hệt vào tối hôm Kiều Trạch cứu cô bé.

Kết hợp với ý kiến của bác sĩ tâm lí và thăm dò hiện trường, về cơ bản Kiều Trạch có thể nhận định, Châu Mân Mân hai lần đốt cháy đều là cố ý. Cô bé ở nhà một mình, nửa đêm tỉnh lại, thời gian không nhiều lắm, nến thơm được đốt trong phòng có thể đã trở thành vật đánh thức nhân cách còn lại trong cô bé, trước đó cô bé không cứu được mẹ nay đã trở thành chấp niệm trong người, một lần lại một lần, cố gắng thông qua cách hủy diệt này để cứu mẹ quay về.

Cô bé rất yêu mẹ mình.

Đây là Đinh Lệ nói với Lộ Miểu.

Kiều Trạch có thể giải thích lần đầu tiên Châu Mân Mân gây ra là do không có mặt Châu Kỳ, nhưng lần thứ hai, Trần Nhất Tử đi vắng còn đáng nghi hơn, hơn nữa điều khả nghi chính là, Kiêu Trạch phát hiện được một vật dưới giường cô ta.

Ngày hôm sau Tiểu Trạh đã đem kết quả kiểm tra súng nói cho anh biết.

Thứ giấu trong nhà Trần Nhất Tử là đồ thật, loại đạn dùng trong súng giống hệt đạn đã bắn chết Lê Viễn Tường.

Kết quả giám định là phó cục trưởng Lưu tự mình giao cho Kiêu Trạch, lúc có kết quả, hai người đưa mắt nhìn nhau.

Kĩ thuật bắn súng chính xác như thế, trước đó Kiêu Trạch đã đoán nghi phạm ít nhất là vận động viên bắn súng nghiệp dư. Từ khi tốt nghiệp đại học xong, Trần Nhất Tử luôn đi theo bên cạnh Từ Gia Diên, làm công việc thư kí, không hề dính dáng gì đến mấy chuyện bắn nhau.

"Điều tra Trần Nhất Tử."

Cuối cùng Kiêu Trạch lạnh giọng nói, phân phó xong liền đứng dậy, lấy điện thoại ra gọi cho Lộ Miểu, muốn cùng cô đi thăm Châu Mân Mân.

Châu Mân Mân đã được đón về nhà Trần Nhất Tử, mẹ của cô ta cũng đến giúp chăm sóc cô bé.

Kiều Trạch với Lộ Miểu đến thì cả Trần Nhất Tử và mẹ đều có ở nhà, mẹ cô ta ra mở cửa, Trần Nhất Tử thì đang tìm đồ, không phát hiện ra hai người bọn họ vào nhà, người đang tìm kiếm đồ trong

phòng ngủ, vừa tìm vừa hỏi mẹ: "Mẹ, hai ngày nay mẹ dọn phòng, có thấy một cái hộp màu đen con để dưới giường đâu không?"

Hỏi xong ngẩng đầu lên thì trông thấy Lộ Miểu và Kiều Trạch vào nhà, áy náy cười với bọn họ, đứng lên đi đến chào hỏi.

Kiều Trạch vừa đổi giày vừa thân nhiên quan sát Trần Nhất Từ, người không cao, hơi gầy, dáng người cân nặng hoàn toàn phù hợp với suy đoán về nghi phạm ban đầu của anh.

Trần Nhất Từ thấy Kiều Trạch và Lộ Miểu đều thay giày thì vội cười ngăn cản: "Không cần thay đâu, lát nữa quét lại là được."

"Không sao, làm bẩn nhà không hay cho lắm." Kiều Trạch nói, mượn lúc xoay người thay giày mà quét mắt nhìn giày, giày nhỏ ăn khớp.

Lúc này Châu Mân Mân ôm búp bê đi ra, người đã khôi phục lại dáng vẻ nhút nhát ngày thường, gọi Lộ Miểu một tiếng "chị ơi", rồi đi về phía cô.

Cô bé luôn có cảm giác ỷ lại khó hiểu vào Lộ Miểu.

Kiều Trạch nhìn cô bé gầy yếu bất lực đứng trước mặt, chột trước mắt hiện lên Lộ Miểu lúc lên năm lên sáu.

Cô bé là do biến cố gia đình, còn Lộ Miểu lại là bị ngược đãi trong thời gian dài và đột nhiên bị vất bỏ.

Một người là bất chột từ thiên đường rơi xuống địa ngục, một người là tinh thần bị xâm phạm về lâu dài, cuối cùng sợ hãi trở thành thật, mức độ tổn thương đều như nhau.

Kiều Trạch sợ là ngay lúc này, trên người Châu Mân Mân, vô hình trung xuất hiện Lộ Miêu lúc nhỏ, vào thời điểm cô còn không biết.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 119

Vì suy nghĩ này mà trái tim vừa buông lỏng của Kiều Trạch lại thoáng nhảy lên, như bị ai đó bóp chặt, treo trên không trung, không cách nào rơi xuống được.

Lộ Miêu mơ hồ cảm thấy anh không được yên lòng, sau khi thăm Châu Mân Mân được một lúc, cô bèn đợi anh ra về.

Có vẻ như Trần Nhất Tử thở phào một hơi khi bọn họ về.

Từ khi vào nhà Kiều Trạch đã bình tĩnh quan sát cô ta, ánh mắt và những hành động lén lút của cô ta đã tiết lộ chính cô ta đang vô cùng lo lắng bất an.

Súng biến mất khiến cô ta không yên lòng hỏi.

Lúc anh và Lộ Miêu vào nhà, cô ta vờ như nói bóng gió hỏi anh, liệu trong ngày giúp dập đám cháy đó có trông thấy một chiếc hộp màu đen hay không.

Cô ta nói là đồ bạn gửi lại ở nhà mình, tương đối quan trọng.

Rõ ràng cô ta biết thứ đồ trong chiếc hộp đó là gì.

"Hình như hai ngày nay anh có tâm sự thì phải." Âm thanh dịu dàng của Lộ Miêu cắt đứt luồng trầm tư của anh.

Hai người mới ra khỏi nhà Trần Nhất Tử, vừa lên xe.

Lộ Miểu thấy anh hết nhìn Châu Mân Mân lại nhìn cô, đã cảm thấy anh không bình thường, ánh mắt anh nhìn cô mang theo mấy phần suy nghĩ sâu xa, nhưng từ trước đến nay anh giỏi nhất là việc che giấu tâm tư, khiến cô không thể đọc được chút gì từ gương mặt anh.

Cô không thích cảm giác này.

Cô không thích anh ở trước mặt cô mà cũng kín đáo khó lường.

Kiều Trạch quay đầu sang nhìn cô, cô cũng đang nhìn anh, trong mắt là dịu dàng vô hạn.

Bao trùm lấy cô là sự im lặng bình thản, tựa như dòng suối mát, êm ả mềm mại.

Anh không nhìn được duỗi tay ra ôm lấy cô.

Lộ Miểu hơi giãy dụa, ấp úng nói: "Anh đừng có lần nào cũng buồn bực im lặng như vậy nữa mà."

"Anh như vậy khiến em rất sợ."

"Em sợ cái gì?" Kiều Trạch buông cô ra, véo lấy mũi cô, "Anh chỉ đau đầu vì vụ án này thôi."

Vừa dứt lời, điện thoại liền vang lên.

Tiểu Trạ gọi điện đến: "Kết quả giám định đã có rồi. Dấu mòn của loại đạn khớp như đúc."

Kiều Trạch: "Được rồi."

Anh tắt máy, quay đầu lại nhìn Lộ Miểu.

"Anh có chút việc phải đến cục một chuyến, em muốn về nhà nghỉ ngơi hay đến chỗ của Lộ Tiểu Thành?"

Lộ Miêu nghĩ một lúc: "Đến chỗ Lộ Tiểu Thành đi. Hôm nay cậu ấy đi vắng, em muốn về tìm xem liệu có manh mối gì không."

Kiều Trạch gật đầu, đưa cô đến cửa biệt thự nhà Lộ Tiểu Thành rồi mới lái xe đến chỗ phó cục trưởng Lưu.

Người vừa bước vào văn phòng của phó cục trưởng Lưu, Kiều Trạch liền thuận tay đóng cửa lại, lấy khăn tay từ túi áo khoác ra, trên khăn tay có một dấu chân mờ mờ.

Nhân lúc đổi giày ở nhà Trần Nhất Tử, thừa dịp cô ta không chú ý, Kiều Trạch lén in lấy dấu giày du lịch của cô ta lên đó.

Phó cục trưởng Lưu cầm lấy, nhìn một lúc rồi đưa cho người khác đi kiểm tra. Nhưng chưa kiểm tra được gì thì người mà ông ta cài đặt theo dõi Trần Nhất Tử gọi điện đến, nói Trần Nhất Tử đã ra ngoài.

Trong lần điều tra này, Trần Nhất Tử với Lê Viễn Tường không hề có chút liên quan nào, cô ta không có động cơ giết người, nên Kiều Trạch đoán là được người ta nhờ.

Trong thời gian ngắn ngủi ở nhà Trần Nhất Tử, anh thấy cô ta luôn ở vào trạng thái bất an khi mất súng, một thứ quan trọng như vậy bị mất, nhất định cô ta sẽ phải đi tìm người đứng đằng sau thương lượng.

Kiều Trạch dựa vào tin nhắn của cảnh sát giám sát hành tung của Trần Nhất Tử gửi đến, liền bám theo để theo dõi.

Anh đoán Trần Nhất Tử chắc chắn đi tìm Từ Gia Diên, nhưng không ngờ là cô ta lại đến căn biệt thự của Lộ Tiểu Thành.

Kiều Trạch bám sát dọc đường đến gần biệt thự của Lộ Tiểu Thành, nhìn thấy cô ta từ từ lái xe đi vào trước sân, bèn lấy điện thoại ra gọi cho Lộ Miêu.

Lộ Miêu mới vừa về đến nhà không lâu, trong phòng không có ai.

Cô vốn định nhân dịp Lộ Tiểu Thành đi vắng mà lục soát phòng sách của cậu ta. Lúc này đang ở phòng sách, vừa mới tìm đồ trong ngăn kéo thì điện thoại vang lên, đang tính bắt máy thì lại mơ hồ nghe thấy tiếng cửa mở, lập tức đóng ngăn kéo lại, lách mình ra khỏi cửa, thuận tiện bắt máy.

"Từ Gia Diên ở chỗ em ư?" Vừa kết nối cuộc gọi, Kiều Trạch đã hỏi một câu không đầu không đuôi.

Lộ Miêu sửng sốt: "Không có..."

Đuôi mắt thoáng thấy cửa lớn dưới lầu đẩy ra, cũng nhìn thấy Trần Nhất Tử đi vào.

Bước chân của cô khựng lại, theo bản năng nhìn về phía cô ta.

Trần Nhất Tử đứng dưới lầu không thấy được cô, sau khi quét mắt nhìn khắp phòng thì lấy điện thoại ra gọi điện.

Không tới một lát sau, Lộ Miêu loáng thoáng nghe thấy có âm thanh truyền đến từ phòng đánh bài ở tầng sau.

Lộ Miêu kinh ngạc quay đầu lại nhìn phòng đánh bài.

Sáng nay trước khi đi, Lộ Tiểu Thành có nói với cô rằng hôm nay có việc phải ra ngoài, lúc này cô về cố ý gọi Lộ Tiểu Thành mấy tiếng, cũng đẩy cửa các căn phòng khác xem thế nào, sau khi chắc chắn không có ai cô mới vào phòng sách.

Nhưng cô lại không ngờ trong nhà còn có người.

Gần như theo bản năng, Lộ Miểu lách người vào phòng.

Không đầy một lát, phòng đánh bài được đẩy ra từ bên trong, Lộ Tiểu Thành vừa ngáp vừa bước ra, người nhìn như vừa tỉnh dậy, trên người còn mặc bộ quần áo ở nhà tối màu.

Ở một góc trong phòng có đặt một chiếc sạp mềm nghỉ ngơi, Lộ Miểu đoán có lẽ Lộ Tiểu Thành ngủ ở bên trong nên cô không phát hiện ra.

Trần Nhất Tử bước lên lầu, nhìn Lộ Tiểu Thành, hai tay khoanh trước ngực: "Đã xảy ra chuyện rồi."

Lộ Tiểu Thành mới ngáp một nửa bèn dừng lại.

Cậu nhìn cô ta một cái, rồi đưa mắt nhìn phòng Lộ Miểu, nhắc chân đi đến gần.

Lộ Miểu nhanh chóng trốn vào tủ quần áo.

Lộ Tiểu Thành ở ngoài cửa gọi cô hai tiếng, không có ai trả lời mới đóng cửa rời đi.

Xuyên qua ván cửa, Lộ Miểu mơ hồ nghe thấy cậu nói với Trần Nhất Tử: "Đến phòng sách."

Lộ Miểu đợi tiếng bước chân rời xa mới ra khỏi tủ quần áo, bật máy tính lên, không lâu sau, Lộ Tiểu Thành với Trần Nhất Tử nhanh chóng xuất hiện trên màn hình.

Cô nhân lúc Lộ Tiểu Thành không để ý đã cài máy theo dõi vào.

Trong phòng sách, Trần Nhất Tử dựa vào bàn máy tính mà đứng, hai tay khoanh trước ngực, nhìn thẳng vào Lộ Tiểu Thành: "Không thấy súng đâu."

Lộ Tiểu Thành khó hiểu nhìn cô ta một cái: "Súng gì?"

Trần Nhất Tử: "Súng giết Lê Viễn Tường."

Trong lòng Lộ Miểu đập "thình thịch", cô nhìn sang Lộ Tiểu Thành.

Gương mặt bình tĩnh của Lộ Tiểu Thành đã che đi toàn bộ cảm xúc của cậu, nhưng cậu vẫn khá cẩn thận, lấy tay che môi ho nhẹ một tiếng, đưa mắt nhìn quanh bốn phía.

"Chị gái tôi đang ở đây." Cậu ta nói.

Trong mắt Trần Nhất Tử xẹt qua tia kinh ngạc, lập tức nhìn ra cửa: "Cậu sợ cô ta biết?"

"Cô ta không biết sao?" Cô ta nói, "Nhưng chị gái cậu lạ lắm, tôi còn nhớ..."

"Cô Trần."

Lộ Tiểu Thành ngắt lời cô ta, đưa mắt nhìn đồng hồ: "Cô về trước đi, lần khác tôi hẹn cô sau."

Nói xong xoay người mở cửa phòng, tiễn khách.

Lộ Miêu đóng máy tính lại, hai tay lạnh cóng.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, từ xa đến gần, rồi lại dần đi xa.

Lộ Miêu mở cửa phòng ra, đứng ở đầu cầu thang. Lộ Tiểu Thành vừa tiễn Trần Nhất Tử về xong, ngẩng đầu lên liền thấy cô.

"Chị?" Cậu ngạc nhiên gọi cô một tiếng, đưa mắt nhìn xung quanh, "Chị về từ lúc nào thế?"

"Chị về lâu rồi." Lộ Miêu nói, bước xuống lầu, "Người ban nãy... là thư ký của anh trai à?"

Lộ Tiểu Thành do dự một lúc rồi gật đầu: "Anh Từ bảo cô ấy đến đưa vài thứ cho em."

Lộ Miêu: "Chị nhớ trước đây anh ấy có nói với chị, anh ấy không biết tầm tích của em."

Lộ Tiểu Thành nhìn chăm chăm cô: "Chị... Chị xem em bây giờ đi, về với không về cũng có gì khác nhau đâu chứ."

Lộ Miêu mấp máy môi không nói gì, bước đến trước bàn, lấy một túi đồ từ trong túi quần ra, chính là túi ma túy giả lúc trước Kiều Trạch đưa cho cô phòng thân.

Cô ném thứ đồ kia lên bàn, đổ đồ bên trong ra, cầm lấy bật lửa trên bàn, làm như muốn đốt.

Lộ Tiểu Thành biến sắc, xoay người nhào qua phía cô, chụp lấy tay cô.

"Chị, chị đang làm gì thế hả?" Cậu quát lớn tiếng.

Lộ Miêu nhìn cậu đầy kì quái: "Hít."

"Không phải bây giờ cậu làm việc này sao?" Lộ Miêu nói, "Có càng nhiều người giống chị, cậu mới có thể kiếm tiền mà, không phải ư?"

Đột nhiên Lộ Tiểu Thành mất không chế, dùng sức cướp lấy bật lửa trên tay cô, bàn tay to quét qua trên bàn, những thứ bên trên đều rơi xuống đất.

Lộ Miêu ngơ ngàng nhìn cậu.

Lộ Tiểu Thành cũng nhìn cô, khóe môi mím chặt, đôi môi run rẩy, ánh mắt ghim chặt vào người cô.

"Chị, chị thật sự đụng vào những thứ này sao?"

"Vì sao chị lại muốn đụng đến nó?" Cậu hỏi, giọng nói đã có vẻ khàn khàn.

Lộ Tiểu Thành như thế khiến cô khó chịu, cho dù cách xa nhiều năm, cậu vẫn luôn là Lộ Tiểu Thành như ngày xưa, một lòng một dạ vì cô mà nghĩ.

Cô muốn thừa nhận cũng không phủ nhận, chỉ cần môi khẽ hỏi cậu: "Tiểu Thành, cậu đã ghét chị đụng vào những thứ đó, vậy vì sao cậu còn đi buôn lậu?"

Lộ Tiểu Thành quay đầu sang chỗ khác.

"Sao cậu lại là Hoắc tổng?" Cô hỏi, "Cậu là Hoắc tổng thật sao? Vì sao cậu phải buôn lậu hả Lộ Tiểu Thành?"

Lộ Tiểu Thành vẫn không đáp, hâu kết lên xuống kịch liệt.

Lộ Miêu chán nản ngồi xuống ghế: "Tiểu Thành, trước kia chị cảm thấy cậu là bị người ta ép buộc, cậu có nỗi khổ của riêng, mỗi lần nghĩ đến việc chị hại cậu thành ra như thế, chị vô cùng khó chịu. Nếu chị tìm được cậu, chị nhất định sẽ để cậu cai nghiện, sau đó chúng ta bắt đầu lại lần nữa. Nhưng vì sao cậu lại nhúng tay vào việc đó, rõ ràng cậu ghét nó đến thế kia mà."

Dứt lời, giọng cũng nghẹn ngào, hai mắt cô đỏ hồng, ngẩng đầu nhìn Lộ Tiểu Thành: "Tiểu Thành, vì sao cậu phải như thế?"

"Rốt cuộc đêm hôm đó đã xảy ra chuyện gì, vì sao cậu lại buồn nó, vì sao cậu trở thành Hoắc tổng?"

Lộ Tiểu Thành im lặng một hồi: "Chị, chị đừng hỏi nữa."

Cậu sẽ không nói gì hết.

Lộ Miêu rất khó chịu, từ khi Lộ Tiểu Thành xuất hiện, mỗi ngày của cô đều như chịu giày vò.

Nếu cậu thật sự là Hoắc tổng, nếu cậu thật sự buôn bán ma túy, thì đó là tội chết.

Tội chết! Người em trai cô tìm hơn năm năm, cuối cùng chỉ để lại cho cô một bản án tử hình.

"Tiểu Thành." Lộ Miêu khóc nức lên, "Chúng ta rút tay, đi tự thú có được không?"

"Nếu cậu xảy ra chuyện gì không hay, chị với bố mẹ biết làm sao bây giờ?"

Lộ Tiểu Thành không đáp lời cô.

Trái tim Lộ Miêu rơi xuống vực thẳm.

"Vì sao cậu lại thành ra thế này?" Cô hỏi, cúi đầu lúu rúu, không ai trả lời cô, im ắng dần bao phủ khắp căn phòng.

Ngực bị bịt nghẹn khiến cô suýt nữa không thở nổi, áp lực trong mấy ngày liên tiếp vừa qua gần như đè lấy cô.

Dường như đến một giây Lộ Miêu cũng không đợi được nữa, đứng bật dậy mở cửa phòng lao ra ngoài.

Cô không biết mình muốn đi đâu, chỉ muốn chạy đến một nơi thông thoáng, người đi ra khỏi sân không một mục đích, đi đến đâu đường thì bỗng bị tiếng còi xe làm bừng tỉnh.

Cô mờ mịt nhìn xung quanh, thấy xe của Kiều Trạch.

Anh dừng xe bên cạnh cô, ló đầu ra khỏi cửa kính.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Kiều Trạch hỏi.

Lộ Miêu lắc đầu, mở cửa ghế phụ ra, lúc quay đầu lại nhìn Kiều Trạch thì mắt mũi đỏ ửng, không kiềm nén được cảm xúc, khàn giọng nói với Kiều Trạch: "Ôm em đi."

Cả người nhào vào lòng Kiều Trạch, bả vai run lên, cùng với giọng nghẹn ngào đầy áp lực, từng giọt nước mắt nóng hổi nhanh chóng thấm ướt vạt áo trước ngực anh.

"Lộ Miêu?" Anh lo lắng cúi đầu nhìn cô.

Cô càng lúc càng không ngừng khóc, nhìn như rất muốn kiềm chế cảm xúc nhưng không nổi, vừa khóc vừa không ngừng hỏi anh, "Kiều Trạch, phải làm sao bây giờ?" "Kiều Trạch, em không biết bây giờ phải làm sao nữa?" "Tại sao cậu ấy..."

Cả người khóc như rút hết sức lực.

Anh chưa từng thấy cô bất lực đau lòng như vậy bao giờ, nhưng ngoại trừ ôm cô ra, để mặc cô phát tiết, thì anh không thể làm được gì.

Nhiều lúc anh nghĩ, nếu năm mười bảy tuổi Lộ Tiểu Thành không thôi học, không đến cửa tiệm của Nhậm Vũ, không quen Trương Khởi, hoặc biết cách chọn bạn mà chơi, liệu có khi nào sẽ không bị lừa hít ma túy, cũng sẽ không có cái đêm của năm năm trước, lại càng không có ngày hôm nay?

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 120

Lộ Miểu khóc rất lâu, lúc dừng lại thì giọng khản đặc, hai mắt sưng đỏ, nhìn rất thảm hại.

Cô chưa từng khóc trước mặt người khác, cho dù có thân mật với Kiều Trạch đến mức này đi chăng nữa, thì lúc bình tĩnh lại đối mặt với Kiều Trạch vẫn khó tránh khỏi xấu hổ, cô hơi né tránh ánh mắt anh.

"Xin lỗi." Cô sụt sịt mấy cái, xin lỗi vì bản thân đã không kiềm nén được cảm xúc.

Dù đã ở bên nhau một thời gian, thì đối với cô, Kiều Trạch vẫn là người đàn ông của công việc, nghiêm khắc lạnh lùng, cực kỳ đề ý đến nguyên tắc, cô xen lẫn cảm xúc cá nhân vào công việc thế này thật không thích hợp.

Kiều Trạch không nói gì, chỉ cần nhìn cô một lần là lòng lại đau thêm.

Anh không nói được nhiều câu an ủi, chỉ rút khăn giấy ra, cẩn thận lau khô nước mắt cô.

Anh sẽ không bảo cô phải biết kiên cường, cũng sẽ không khuyên cô xem tình hình thế nào đã, cô đã đủ kiên cường lắm rồi, kiên cường vượt qua cả tưởng tượng của anh.

"Nếu khó chịu, muốn khóc thì cứ khóc đi." Anh thấp giọng nói, cầm lấy khăn giấy chấm từng chút lên khóe mắt cô, "Miểu ngốc à,

trước khi anh là cấp trên của em thì anh chính là bạn trai em, là người nắm tay em đi hết tương lai này."

"Chúng ta sẽ kết hôn, sẽ sinh con, sẽ có gia đình nhỏ của riêng mình." Anh chậm rãi nói, "Càng lúc chúng ta càng gần gũi nhau hơn, là hai người thân mật nhất, nương tựa vào nhau nhất thế giới này. Cho nên bất kể xảy ra chuyện gì, em đừng loại mình ra khỏi thế giới của anh."

"Chúng ta là một tổng thể, cả em và anh đều là một phần của hai bên, hiểu chưa?"

Lộ Miểu ngược mắt nhìn anh, đôi mắt sưng đỏ vì khóc nay có chút ươn ướt.

Kiều Trạch cúi đầu hôn cô, đuôi mắt trông thấy một chiếc xe hơi đỏ thẫm mất không chế lao về phía này.

Kiều Trạch cấp tốc đẩy Lộ Miểu ra, tay kia nhanh chóng khởi động xe, quay nhanh vô lăng sang hướng khác, tránh chiếc xe màu đỏ đang lao đến kia, khiến đầu xe đâm thẳng vào vành đai ven đường, còn chiếc xe màu đỏ ấy cũng tông vào vách tường đối diện mà dừng lại.

Kiều Trạch vội vàng quay đầu lại nhìn Lộ Miểu, thấy cô không bị thương mới yên lòng, mở cửa xe bước xuống.

Cửa xe màu đỏ cũng bật mở, Hoàng Giai Ngâm một thân áo đen run rẩy bước xuống, người nhìn có vẻ bị đâm không ít, bước đi lắc lư, ánh mắt nhìn Kiều Trạch còn mang theo mấy phần khiêu khích.

Lộ Miểu ngạc nhiên nhìn Hoàng Giai Ngâm, rồi nhìn sang Kiều Trạch.

Kiều Trạch quay đầu lại nhìn cô một cái: "Em về trước đi."

Lộ Miêu gật đầu, bước xuống xe đi về trước.

Kiều Trạch nhìn theo cô vào biệt thự của Lộ Tiểu Thành rồi mới xoay người lên xe, lái xe rời đi.

Hoàng Giai Ngâm đuổi theo.

Kiều Trạch lái xe đến biệt thự nhà họ Hoàng, trực tiếp vào tầng phòng sách nhà họ Hoàng.

Hoàng Giai Ngâm đi theo sau, sắc mặt vẫn kiêu ngạo như cũ, từ đầu đến cuối chỉ nhìn Kiêu Trạch không nói gì, cuối cùng không nhìn được nữa.

"Giang Hành, đừng quên bây giờ anh đang dựa vào em, anh công khai ôm ấp con đàn bà khác như thế, không sợ em khiến anh chỉ còn hai bàn tay trắng ư?"

Kiều Trạch quay đầu lại nhìn cô ta: "Chúng ta chỉ hợp tác."

Rồi anh nghiêng người tìm trong ngăn kéo, lấy ra một cây súng, bất thành linh chĩa họng súng vào Hoàng Giai Ngâm.

Sắc mặt Hoàng Giai Ngâm cứng lại, lạnh lùng nhìn anh.

"Không phải vừa rồi cô muốn đâm chết tôi sao?" Kiêu Trạch nói, nhanh chóng xoay cổ tay nhắm súng vào mình, "Bây giờ tôi cho cô cơ hội."

Hoàng Giai Ngâm không nhận lấy súng.

Kiều Trạch đặt súng lên bàn, quay người lấy một xấp tài liệu trong ngăn kéo ra, đó chính là danh sách cung cấp hàng cho hai tuyến trên dưới trong tay Hoàng Thường.

Anh cầm tài liệu quơ quơ với cô ta: "Chúng ta hợp tác chỉ có một mục đích, Thương Kỳ và Hoắc tổng, cô báo thù của cô, tôi lấy tiền của tôi."

"Còn những thứ khác," Anh ném tài liệu lên bàn, "Đều dựa vào chuyện chính."

Hoàng Giai Ngâm nhìn anh một hồi lâu, cuối cùng thái độ cũng mềm đi.

"Giang Hành à, còn không phải là em đang ghen sao, tâm tư của em chẳng lẽ anh không rõ?"

Bước lên toan ôm lấy cánh tay anh, nhưng Kiều Trạch đã xoay người né đi, chìa tay ra với cô ta: "Đoạn băng quay Cao Viễn trước khi chết đâu?"

Đây không phải là lần đầu tiên Kiều Trạch đòi Hoàng Giai Ngâm, nhưng quả thật Hoàng Giai Ngâm cũng chưa từng trông thấy đoạn băng đó bao giờ.

"Em thật sự không biết bố em giấu đồ ở đâu, ngày hôm đó cũng là lần đầu tiên em xem nó." Cô ta nhấn mạnh, "Nếu có thể tìm được thì em giấu làm gì?"

Kiều Trạch chăm chú nhìn cô ta một lúc lâu, cuối cùng gật đầu, xoay người lục tung đồ lên.

Hoàng Giai Ngâm bước đến tìm giúp, vừa tìm vừa nói: "Anh tìm thứ đó để làm gì? Sao, vẫn còn muốn tìm bố em báo thù à?"

"Dù sao cũng phải biết rốt cuộc lúc ấy sao lại thành ra như vậy."

Kiều Trạch lạnh lùng đáp, tìm quanh trong phòng một hồi mà vẫn không tìm được thứ gì tương tự như thẻ nhớ, anh cũng đã tìm mấy lần trong máy tính, nhưng lại chẳng tìm được gì.

"Bao giờ tìm được em sẽ nói với anh." Đóng ngăn kéo lại, Hoàng Giai Ngâm nói, suy nghĩ một chút rồi hỏi anh, "Bây giờ chúng ta với Hoắc tổng giảng co đến khi nào?"

Từ sau lần gặp Lộ Tiểu Thành, Kiều Trạch không chịu đàm phán với cậu ta, tất cả hàng hóa anh đều nắm chặt không thả, gần đây bên Thương Kỳ một mực thúc giục phải xuất hàng, hơn nữa còn mượn một lượng hàng lớn trong thành phố An để chuyển ra nước ngoài, người ở bên kia cũng liên tục đòi hàng, bên Thương Kỳ càng lúc càng đứng ngồi không yên, còn Lộ Tiểu Thành trước sau vẫn án binh bất động.

Ý của cậu ta rất rõ, phải đem đồ về lại tay mới tiếp tục tiến hành bước tiếp theo, Lộ Tiểu Thành không yên tâm về cả anh và Hoàng Giai Ngâm.

Bình thường Hoàng Giai Ngâm sẽ không chủ động nhắc đến chuyện làm ăn.

Kiều Trạch nhìn cô ta một cái: "Cũng đến lúc thôi giảng co rồi, chủ động xuất kích."

Trên mặt Hoàng Giai Ngâm xẹt qua ý mừng rỡ: "Em cũng nghĩ như vậy."

"Số hàng mà lần này Thương Kỳ thúc giục cấp bách là của khách quen của bố em, em cũng quen ông ấy, dù sao ém hàng cũng không phải cách hay, cũng không công bằng với ông ấy." Hoàng Giai Ngâm nói, "Sau này chúng ta sẽ tiếp quản các mối làm ăn của cả tập đoàn, bây giờ đặc tội với khách hàng quen thuộc thì không ổn lắm."

Kiều Trạch nhìn cô ta như có suy nghĩ: "Trước kia cô cũng theo bố mình bàn chuyện làm ăn à?"

Hoàng Giai Ngâm khẽ hất cằm: "Sao, không giống à?"

Kiều Trạch cười không đáp. Số hàng này là vận chuyển ra nước ngoài, lại là khách quen, số lượng lớn, bên Hoắc tổng cũng luôn để mắt đến nó.

Vụ làm ăn có thể khiến Hoắc tổng phải để ý đến...

Kiều Trạch trầm ngâm một lúc: "Được, cô đi sắp xếp đi."

"Nhưng ít nhất trong số người phụ trách giao dịch phải có một người bên tôi." Kiều Trạch nhấn mạnh.

Hoàng Giai Ngâm cũng sáng khoái: "Được thôi."

Người Kiều Trạch muốn cử đi chính là Lộ Miêu.

Từ khi Lộ Tiểu Thành là "Hoắc tổng" xuất hiện, suy nghĩ này không ngừng chạy trong đầu anh.

Đây là một sắp đặt vô cùng mạo hiểm.

Giống như Hoàng Giai Ngâm lợi dụng Lộ Miêu ép Hoắc tổng vậy, bây giờ giao dịch ma túy do cô phụ trách cũng có thể bức

Hoắc tổng ra mặt.

Nếu Hoắc tổng chính là Lộ Tiểu Thành, cậu ta luôn cố sức để Lộ Miêu không hít ma túy thì càng không thể nào để mặc Lộ Miêu nhúng tay vào, nhất định cậu ta sẽ ra mặt ngăn cản.

Nếu là một người khác, bằng vào sự quan tâm với Lộ Miêu, cũng sẽ không để cô rơi vào nguy hiểm, người đó nhất định sẽ ra mặt.

Bất kể là ai, chỉ cần người đó xuất hiện là có thể vây bắt, hiệu suất và xác suất thành công cũng cao hơn nhiều.

Nhưng xét về mặt khác, Lộ Miêu làm môi như có nghĩa là lúc nào cũng có thể xảy ra điều ngoài ý muốn.

Lần này cũng giống lần trước, đều mạo hiểm như nhau, cô nhất định sẽ dính phải nguy hiểm.

Về mặt tình cảm, Kiều Trạch không hi vọng Lộ Miêu gặp nguy nữa, nhưng về lý trí, anh là cảnh sát, cô cũng là cảnh sát, anh và cô không thể nào vì sợ thương vong mà lựa chọn trốn tránh.

Kiều Trạch lâm vào thế lưỡng nan.

Buổi tối, Lộ Miêu lén quay về từ chỗ Lộ Tiểu Thành, vừa vào nhà đã thấy Kiều Trạch sắc mặt ngưng trọng ngồi trên sofa trong phòng khách, dáng vẻ u sầu, ngay cả cô mở cửa đi vào cũng không để ý, phải đến lúc Lộ Bảo sửa lên một tiếng, nhào vào người cô thì anh mới sực tỉnh.

Tay anh khoát trên lưng ghế, vươn về phía cô.

Cô vừa đến gần, anh liền nắm lấy cổ tay kéo cô ngồi lên đùi mình, hai má cô vào mặt cô, im lặng không nói gì.

Lộ Miêu biết khi anh không chịu nói thì cô có truy hỏi gì cũng vô dụng, để mặc anh cọ sát, sau đó mới hỏi: "Hôm nay sau khi anh rời đi với Hoàng Giai Ngâm, cô ta có gây khó dễ cho anh không?"

"Không có." Kiều Trạch cúi đầu đáp, ngược mắt nhìn cô, "Em có phát hiện được gì ở chỗ Lộ Tiểu Thành không?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Gần đây cậu ấy toàn ở nhà, cũng rất ít khi gọi điện thoại."

"Lộ Miêu." Tầm mắt của Kiều Trạch dừng trên mặt cô, "Anh muốn thu lưới."

Lộ Miêu giật mình run lên, rồi sau đó khẽ khàng gật đầu: "Vâng."

"Trong lòng anh có kế hoạch rồi ư?" Cô hỏi, hỏi xong lại cảm thấy không ổn, quan hệ giữa cô với Lộ Tiểu Thành có chút khó nói, Kiều Trạch vì tin cô nên mới để cô ở lại bên cạnh Lộ Tiểu Thành, nhưng nhắc đến hành động vậy bất, cô cần phải tránh để nghi ngờ.

"Anh khoan nói gì cả." Cô nói, "Nói với em không hay cho lắm. Có gì cần giúp đỡ anh cứ việc phân phó, hoặc em sẽ lánh mặt đi."

Kiều Trạch ôm cô chặt thêm: "Có thể... Cần em tự mình ra mặt."

Lộ Miêu ngạc nhiên nhìn anh.

Kiều Trạch nói ra kế hoạch với cô, Lộ Miêu suy nghĩ một lúc rồi từ tốn gật đầu: "Được ạ."

Cô nhanh chóng sáng khoái đồng ý, ngược lại Kiều Trạch lưỡng lự không thôi.

"Hay là... Để anh cân nhắc kỹ thêm chút nữa, kế hoạch này..."

"Đây đã là biện pháp hữu hiệu nhất rồi." Lộ Miêu ngắt lời anh, "Em không sao."

Kiều Trạch nhìn cô không nhúc nhích, không nói tính nguy hiểm trong khi chấp hành nhiệm vụ, chỉ riêng tình cảm của Lộ Tiểu Thành với cô đã chiếm lợi thế rồi, làm sao cô có thể bình an chứ.

Nhưng giống như cô nói, quả thật đây là biện pháp hữu hiệu nhất rồi.

Kiều Trạch nhắm chặt hai mắt lại, cuối cùng không phản bác gì nữa.

Đêm nay Lộ Miêu ngủ không hề yên, liên tục gặp phải ác mộng, không ngừng khóc nức.

Kiều Trạch biết cô không dễ chịu gì.

Với cô mà nói, Lộ Tiểu Thành chính là tất cả động lực sống trong hơn hai mươi năm qua của cô, cậu vì cô mà gần như bỏ cả cuộc đời này, nhưng hôm nay, cô lại phải lợi dụng tình cảm đó của cậu, đích thân bắt cậu về quy án.

Hai ngày sau, Hoàng Giai Ngâm xác định thời gian địa điểm giao hàng.

Lúc Kiều Trạch để Lộ Miêu tham gia vào giao dịch, Hoàng Giai Ngâm nhú mày nói: "Cô ta?"

Kiều Trạch cũng đoán được cô ta sẽ có chủ ý nên liền cảnh cáo: "Đừng có nảy sinh tâm tư gì với cô ấy. Đây là chuyện chính, chỉ cần bại lộ thì không ai trong chúng ta gánh nổi cả."

Hoàng Giai Ngâm cười hừ một tiếng: "Người trong lòng tổng giám đốc Kiều, em nào dám ra tay."

Kiều Trạch không tiếp lời, đây chính là cơ hội tốt để xuống tay với Lộ Miêu, Hoàng Giai Ngâm không thể nào bỏ qua được. Nhưng anh chỉ có thể phòng bị, cố hết sức bảo vệ cô.

Lộ Miêu vẫn ở nhà Lộ Tiểu Thành như cũ, cô không có ý tiết lộ chuyện giao dịch với cậu, nhưn sẽ cố ý nghe điện thoại, sau đó rón rén rời đi, cử chỉ thần bí.

Hành động khác thường như vậy đã khiến Lộ Tiểu Thành đề ý đến.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 121

Từ sau ngày đó, hai người không nói nhiều với nhau nữa.

Lộ Miểu có hỏi thì Lộ Tiểu Thành cũng chỉ à ừ ngắn gọn đáp lại.

Cậu biết chuyện Hoàng Giai Ngâm xuất hàng, nhanh chóng chấp vá được vài tình tiết Lộ Miểu cố che giấu trong điện thoại lại thành đại khái.

Vào đêm giao dịch, Lộ Miểu thay quần áo sắp sửa ra ngoài thì bỗng Lộ Tiểu Thành xưa nay không chịu lộ diện lại ngăn cô lại.

"Chị, có phải chị đã nhúng tay vào không?" Cậu hỏi thẳng.

"Không có." Lộ Miểu phủ nhận, vượt qua người cậu muốn đi.

Lộ Tiểu Thành ngăn cô lại: "Vậy tối nay chị định đi đâu?"

"Bạn hẹn ra ngoài chơi."

Lộ Tiểu Thành cản không cho cô đi: "Chị đang lừa em."

Lộ Miểu bị cậu chặn đường không đi được, ngẩng phắt đầu lên nhìn cậu: "Đúng thế, đúng là tối nay chị đi đàm phán giao dịch với người ta đấy."

"Tiểu Thành, không phải đó đều là của cậu sao? Chị giúp cậu đàm phán thôi mà, nước phù sa không chảy ruộng ngoài."

Bất chợt hai mắt Lộ Tiểu Thành thâm đậm bi thương.

"Chị, chị đừng tham gia vào nữa."

Lộ Miêu: "Vì sao cậu có thể mà chị không thể?"

Lộ Tiểu Thành nhìn cô không nói lời nào.

Lộ Miêu cũng không nói gì thêm, xoay người định đi, nhưng đột nhiên Lộ Tiểu Thành tóm lấy tay cô, dùng sức cố ngăn cô lại. Lộ Miêu đã sớm có phòng bị, thân thủ cũng không tệ, dù có trầy trật vẫn thoát được, nhanh chóng chuồn lên xe.

Lộ Tiểu Thành đuổi đến phía trước xe, dùng sức gõ lên cửa, gọi tên cô.

Lộ Miêu hạ cửa kính xuống.

"Chị à, chị đừng như thế mà." Viên mắt Lộ Tiểu Thành đỏ lên, liều mạng muốn ngăn cô lại, đó vẫn là Lộ Tiểu Thành một lòng vì cô.

Mũi Lộ Miêu có chút chua xót, nghẹn ngào gọi tên cậu.

"Tiểu Thành à." Cô nói, "Cho đến nay đều là cậu giúp chị, chị cũng muốn giúp cậu."

Nghĩ đến việc cậu buôn bán ma túy, nỗi nghẹn ngào càng thêm sâu, cô đang đẩy cậu vào con đường chết.

Nhưng lập trường của cậu lại không giống cô.

"Vì sao cậu nhất định phải buôn lậu hả, Tiểu Thành?" Cô hỏi, hốc mắt ươn ướt, "Vì sao chúng ta phải đi con đường này, rốt cuộc là vì cái gì?"

Lộ Tiểu Thành giơ tay lên che mắt, né tránh cái nhìn của cô, không ngừng lặp lại câu "em xin lỗi", liên tục cầu xin cô xuống xe, xin cô đừng đi.

"Chúng ta lấy về số hàng kia rồi đi tự thú, có được không?" Lộ Miêu hỏi, "Chủ động khai những người khác ra, tranh thủ giảm mức phạt, được không?"

"Tiểu Thành à." Lộ Miêu khóc, "Thật sự chị đã chịu đủ cuộc sống suốt ngày phải lo lắng đề phòng, ỷ lại vào ma túy này lắm rồi, chúng ta còn trẻ như thế, chủ động đi tự thú, sau này lại bắt đầu lại một lần nữa, có được không?"

Nhưng Lộ Tiểu Thành vẫn chỉ lắc đầu, lặp lại câu "xin lỗi".

Lộ Miêu cắn môi dưới: "Vậy được, chị cũng sẽ giúp cậu, chúng ta có thể sống đến lúc nào thì hay lúc đó."

Cô kéo cửa xe lên, xe nhanh chóng lao vút ra ngoài, nước mắt không kiềm chế được rơi xuống, từng giọt lớn trào ra khỏi hốc mắt.

Cô cũng vì Lộ Tiểu Thành mà mới đi đến bước này, cô không hề nghĩ rằng, cố gắng nhiều năm như thế, lại vì để đích thân bắt cậu.

Kiều Trạch đang đợi cô ở biệt thự nhà họ Hoàng, đứng ngay cửa đợi cô.

Cho dù trên đường đến đây Lộ Miêu đã điều chỉnh lại cảm xúc, nhưng khóe mắt vẫn còn sưng đỏ.

Kiều Trạch nhìn dáng vẻ này của cô mà lòng thêm đau, Lộ Tiểu Thành chọn con đường không có lối về, nhưng lại để lại kết quả tàn khốc nhất cho người nhà anh gánh vác.

Nếu anh đã đau lòng Lộ Miêu đau lòng người nhà như thế, vì sao không thể suy nghĩ kỹ càng cho họ cơ chứ.

Kiều Trạch duỗi tay ra, ôm cô vào lòng.

Lộ Miêu cúi đầu: "Em không sao."

Đúng lúc Hoàng Giai Ngâm từ trong sân đi đến, trông thấy Lộ Miêu thì lập tức sững sốt: "Cô ta?"

Sau đó nhìn Kiều Trạch: "Người anh nói không phải là cô ta đây chứ?"

Kiều Trạch khoát tay lên vai Lộ Miêu, quay đầu sang nhìn Hoàng Giai Ngâm: "Là người đến bố cô cũng vừa ý, cô cảm thấy sẽ có vấn đề ư?"

Hoàng Giai Ngâm mỉm cười nói: "Anh không đau lòng là được rồi."

Kiều Trạch cảnh cáo cô ta: "Đừng có hành động thiếu suy nghĩ. Đây không phải là việc nhỏ, nếu vì vậy mà xảy ra chuyện bất trắc gì thì chúng ta không có kết quả tốt đâu."

Hoàng Giai Ngâm cười lạnh không tiếp lời, hai tay vỗ nhẹ vào nhau: "Hoan nghênh gia nhập."

Dẫn người vào phòng, giới thiệu một lượt với những người khác, dặn dò từng chi tiết xong liền để mọi người đi chuẩn bị.

Lần giao dịch ở thành phố An lần này chính là trung chuyển, đám người Lộ Miêu phụ trách giao hàng đến trong tay người nhận, sau đó họ sẽ đi qua Hoa Nam để xuất cảnh.

Kiều Trạch và Hoàng Giai Ngâm không đi theo, trên người bọn họ có lắp đặt thiết bị theo dõi, hai người chỉ cần ở nhà là có thể biết được cả quá trình giao dịch.

Bên phía đội trưởng Hình cũng đã bố trí xong xuôi, chỉ cần Lộ Tiểu Thành xuất hiện, hoặc "Hoắc tổng" xuất hiện là có thể lập tức vây bắt.

Hoàng Giai Ngâm và Kiêu Trạch ngồi trong phòng sách ở nhà họ Hoàng, nhìn mấy người bọn họ lên đường.

Ở trên xe, biểu cảm của Lộ Miểu rất bình tĩnh, vẻ mặt giả vờ như một cô gái bình thường, không hề nhìn ra chút khác thường nào.

Lúc xe đang chạy trên đường thì điện thoại cô vang lên vài lần, cô cầm điện thoại nhìn rồi buông xuống.

Hoàng Giai Ngâm nhìn Lộ Miểu trên màn hình, cười nhìn Kiêu Trạch: "Anh cảm thấy cô ta có thể sống quay về được không?"

Kiều Trạch liếc cô ta một cái: "Tôi khuyên cô đừng có hành động thiếu suy nghĩ."

Anh biết Hoàng Giai Ngâm sẽ không để cô còn sống mà về, nên anh đã sắp đặt người đi theo, ở hiện trường cũng có cảnh sát theo dõi, anh không thể để cô xảy ra sự cố được.

Hoàng Giai Ngâm cười lạnh thành tiếng không đáp, chỉ nghiêng người kéo ngăn kéo lấy lá trà ra pha, không ngờ khi đổ trà ra cốc thì một khe đục thủng màu đen to bằng ngón tay cũng đổ ra theo, trong khe đục thủng còn đang nhét một chiếc thẻ nhớ.

Kiều Trạch cũng nhìn thấy, ánh sáng trong mắt chợt tắt, bất thành linh giờ tay về phía cốc trà muốn lấy khe đọc thẻ nhớ. Trên mặt Hoàng Giai Ngâm xẹt qua tia bối rối, trước khi tay Kiêu Trạch chạm vào cốc thì cả người gần như nhào lên bàn, bảo vệ chặt cốc trà.

"Đưa cho tôi!" Kiêu Trạch lạnh giọng nói.

Hoàng Giai Ngâm ôm cốc đứng lên, lùi về sau hai bước: "Không được!"

Bất chợt Kiêu Trạch giờ chân quét mạnh về phía hai chân cô ta, Hoàng Giai Ngâm vội vàng né tránh, lực chú ý lập tức phân tán, Kiêu Trạch thừa dịp cô ta không chuẩn bị mà cướp lấy cái cốc, lấy thẻ nhớ ra.

Hoàng Giai Ngâm vội vàng muốn giật lại, nhưng lại bị Kiêu Trạch túm chặt lấy hai tay xoay một vòng, bắt chéo hai tay ra sau lưng, cả nửa người bị một tay anh đè giữ lên mặt bàn, không thể nhúc nhích.

Kiều Trạch dùng tay còn lại nhanh chóng nhét thẻ nhớ vào máy tính.

Trên màn hình nhanh chóng xuất hiện hình ảnh, đúng là video quay lại Cao Viễn trước lúc chết.

Thời gian cuộn băng rất dài, có đến mười mấy tiếng.

Vừa bắt đầu chính là Cao Viễn bị treo lên cột cùng với mấy con chó ngao Tây Tạng nhìn chăm chăm, chỉ duy nhất một điều không ngờ là, Hoàng Giai Ngâm luôn nói rằng không biết chuyện này lại có mặt trong đó.

Hoàng Giai Ngâm trên màn hình đã bỏ đi nét lo lắng khi khuyên can anh, khóe miệng chứa đựng nụ cười lạnh, chỉ huy mấy con chó tấn công Cao Viễn.

Hoàng Giai Ngâm cũng nhìn thấy hình ảnh của mình, sắc mặt tái nhợt trong phút chốc, liều mạng giãy dụa, không ngừng hét lên: "Giang Hành, không phải giống như anh thấy đâu, anh nghe em giải thích."

Kiều Trạch tăng thêm lực giữ trên cổ tay cô ta, không nhìn cô ta, tua nhanh đoạn băng đến lúc xảy ra vụ nổ, Hoàng Giai Ngâm đến cứu anh.

Khi khói bụi đã tan, ở hiện trường một đồng bừa bãi, đoạn băng cũng sắp hết, Kiều Trạch đang định tắt thì trong lúc lơ đãng thoáng nhìn thấy ở cạnh cửa khói đen dày đặc, hai bóng người một cao một thấp đến gần, chỉ vồn vện một cái nhìn, lại khiến Kiều Trạch như rơi xuống hầm băng.

Lộ Miêu!

Dáng người y hệt, gương mặt y hệt, giọng nói y hệt, điều duy nhất khác biệt chính là thần thái của cô, lạnh như băng, tàn nhẫn, còn có nụ cười mỉa bất cần, giống như đúc Lộ Miêu trong giấc mơ đêm đó.

Cô dùng chân đá vào cơ thể anh trước khi chìm vào hôn mê: "Đã chết cả rồi?"

Một giọng nói mơ hồ truyền đến từ xa: "Hoắc tông..."

Đoạn băng dừng lại.

Hoàng Giai Ngâm cũng nhìn thấy Lộ Miêu trong đó, trên mặt xẹt qua nét kinh ngạc, rồi sau đó không nhìn được bật cười: "Thì ra cô ta mới là kẻ ẩn núp sâu nhất."

Cánh tay Kiều Trạch run run, người như bị dội một chậu nước lạnh từ đầu xuống chân.

Nhân cơ hội này Hoàng Giai Ngâm muốn thoát, nhưng Kiều Trạch đã trực tiếp rút súng từ trong áo khoác ra, hòng súng vững vàng kề trên huyết thái dương của Hoàng Giai Ngâm.

"Cấm nhúc nhích!" Anh nói, xoay người đối về màn hình theo dõi quá trình giao dịch từ thiết bị cài trên người Lộ Miêu, nhưng màn hình một mảnh tối đen, đã mất toàn bộ dấu vết.

Trái tim Kiều Trạch rơi thẳng xuống vực sâu, nhanh chóng lấy điện thoại ra, gọi cho đội trưởng Hình.

"Ngưng hẳn tất cả hành động, có biến!"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 122

Hoàng Giai Ngâm ngạc nhiên nhìn anh.

Kiều Trạch không để ý đến cô ta, gọi cho đội trưởng Hình xong liền gọi cho Lộ Miêu, nhưng tắt máy.

Kiều Trạch chỉ cảm thấy lạnh cả sống lưng.

Anh thông báo với cảnh sát mai phục bên ngoài, giao Hoàng Giai Ngâm lại cho họ.

Cho đến khi còng số tám nằm trên cổ tay, Hoàng Giai Ngâm vẫn không chịu tin Kiều Trạch là cảnh sát.

Trong mắt cô ta ngoài khiếp đảm ra thì chính là sợ hãi, ánh mắt dán chặt lấy Kiều Trạch, liên tục nỉ non lặp lại "không thể nào".

Kiều Trạch trong nhận thức của cô ta, từ trước đến nay đều là bụng dạ nham hiểm, lạnh lùng không chút nương tay, hoàn toàn không có dáng vẻ của cảnh sát mà cô ta biết.

Dù nói gì cô ta cũng không chịu tin Kiều Trạch là cảnh sát.

"Vậy là... Lộ Miêu cũng là cảnh sát đúng không?" Cô ta hỏi, đột nhiên bật cười, "Một cảnh sát hít ma túy, một cảnh sát buôn lậu?"

"Cô ấy không hít ma túy!" Kiều Trạch xoay người rút thẻ nhớ ra, "Càng không buôn lậu."

Rồi quay người đi ra khỏi cửa.

"Thế thì sao, cô ta sẽ không sống nổi đâu."

"Cô ta không thể nào sống quay về được."

"Anh mãi mãi sẽ không thể nào gặp lại cô ta đâu."

...

Tiếng gào thét nức nở của Hoàng Giai Ngâm dần rời xa, Kiều Trạch rảo bước đi nhanh, lòng bàn tay lạnh như băng.

Bắt Hoàng Giai Ngâm vốn là chuyện trong kế hoạch, nếu Hoắc tổng ra mặt, bên Lộ Miêu hành động thuận lợi, thì bên anh sẽ trực tiếp bắt Hoàng Giai Ngâm.

Nếu bên Lộ Miêu xảy ra điều ngoài ý muốn, bên anh sẽ xem xét tình hình mà quyết định, nhưng bây giờ, anh không chờ được tin tức ở phía Lộ Miêu nữa.

Anh nhanh chóng mở cửa lên xe, chạy đến địa điểm Lộ Miêu giao dịch.

Vừa lên xe chưa được bao lâu thì đội trưởng Hình gọi điện đến, vấn đề bây giờ không phải là chuyện có hủy hành động hay không, mà hình như đối phương đã sửa lại thời gian địa điểm giao dịch, phía ông ta không thấy ai.

Kiều Trạch mãi không liên lạc được với Lộ Miêu, anh không biết rốt cuộc bây giờ tình hình ra sao.

Người trong đoạn băng là Lộ Miêu, mà cũng không phải là Lộ Miêu.

Anh nhớ đến Châu Mân Mân trong ngọn lửa, Châu Mân Mân của đa nhân cách.

Anh ngờ rằng Lộ Miểu trong đoạn băng đó chính là nhân cách khác của cô.

Bây giờ anh không liên lạc được với Lộ Miểu, anh không rõ là Hoàng Giai Ngâm vì muốn giết Lộ Miểu mà nửa đường đã sửa lại tuyến đường, hay là do nhân cách còn lại của Lộ Miểu thức tỉnh, tự mình sửa đường.

Đủ loại giả thiết hiện lên trong đầu, cũng may máy xác định vị trí vẫn còn trên người Lộ Miểu, từ trên mặt đồng hồ, Kiều Trạch có thể biết được chỗ ở của Lộ Miểu, người vẫn còn ở trên đường ven biển trước khi đến nhà máy hải sản phía Tây ngoại ô để giao dịch, chỉ là chậm tròn không hề di chuyển.

Kiều Trạch báo lại với đội trưởng Hình, rồi tự mình lái xe đến đó.

Lộ Miểu đang ở trong xe, nửa treo trên vách núi cạnh bờ biển.

Từ lúc bắt đầu hành động thì điện thoại cô đã bị tên cầm đầu tịch thu, vì lí do an toàn nhiệm vụ.

Bọn họ vốn đến địa điểm giao dịch trước, tất cả đều rất bình thường, không ngờ vừa chạy qua quốc lộ ven biển thì đột nhiên xe tải đi cùng mất khống chế lao thẳng vào xe cô.

Kiều Trạch có sắp xếp để Đường Viễn đi theo bảo vệ cô, nhưng mọi chuyện xảy ra hết sức đột ngột, Lộ Miểu không né kịp, ngay cả

Đường Viễn ở trong một chiếc xe khác cũng không kịp phản ứng.

Quốc lộ bên này nằm giữa núi và biển, hai bên đường một bên vách đá một bên núi, đoạn đường hẻo lánh hoang vu, không có xe hay người nào qua lại, trên mặt biển ngoài tiếng sóng ra cũng chỉ có tiếng chim hải âu, càng không có thuyền ra khơi.

Hoàng Giai Ngâm muốn đề người xử lí Lộ Miểu trước khi giao dịch.

Kiều Trạch có thể đoán được ý đồ của cô ta, nhưng đã đánh giá thấp mức độ tàn nhẫn trong đó.

Đường Viễn không ngờ rằng, một giao dịch ma túy lớn như thế, biết rõ quan hệ giữa Lộ Miểu với Hoắc tổng, hơn nữa trước bao nhiêu con mắt, thậm chí là camera giao thông theo dõi, vậy mà Hoàng Giai Ngâm dám công khai giết người, có ý đồ nguy trang thì tai nạn giao thông mà đưa Lộ Miểu vào chỗ chết, hoàn toàn không quan tâm sau khi tai nạn xảy ra vụ giao dịch có thể không thành.

Ngoài Kiều Trạch ra, trong mắt Hoàng Giai Ngâm không có việc gì là hệ trọng.

Hoặc cũng có thể Hoàng Giai Ngâm đã sớm bảo người phá hủy camera giao thông.

Đường Viễn không có thời gian tự hỏi khả năng này, lúc xe tải mất khống chế lao thẳng vào xe Lộ Miểu thì nhanh chóng lái xe đâm vào chiếc xe tải kia, mặc dù giảm chậm thế tấn công của xe tải lại, nhưng cuối cùng vẫn không ngăn cản kịp, xe Lộ Miểu vẫn bị mất kiểm soát văng ra khỏi vành đai bên đường, treo giữa vách núi.

Nửa thân xe bị mắc kẹt giữa vành đai, chỉ cần hơi trượt một chút là có thể gặp phải nguy cơ vô cùng.

Đường Viễn hồn hên xuống xe, cầm theo súng chĩa vào ghế tài xế xe tải, là người của Hoàng Giai Ngâm, tên cầm đầu.

"Mẹ kiếp chúng mày điên rồi à?" Đường Viễn lớn tiếng hét lên với gã ta.

Trong tay gã ta cũng cầm súng, lạnh lùng nhìn Đường Viễn: "Mẹ nhà mày, tốt nhất mày đừng có xen vào việc của người khác."

Ba tên khác trong xe cũng nhảy xuống.

Tên cầm đầu hất cầm với ba tên nọ: "Đẩy xe xuống đi!"

Đường Viễn chĩa họng súng vào ba kẻ đó, quát lớn: "Cấm nhúc nhích!"

Người chắn trước đầu xe, không để kẻ khác lại gần.

Xe ở sau lưng hơi trượt một chút, Đường Viễn cuống đến mức không nắm được súng, anh ta không biết Lộ Miểu thế nào rồi, có bị thương hay không, có thể tự mình bò ra được không, bây giờ bốn kẻ này như hổ rình mồi, anh ta không thể quay đầu lại.

Bốn tên kia cũng lạnh lùng giăng co với anh ta.

"Tao khuyên mày tốt nhất đừng có xen vào việc của người khác." Tên cầm đầu mở miệng, "Chuyện này mày cứ coi như không phát hiện, xảy ra vấn đề thì bọn tao chịu trách nhiệm."

Chợt lúc này trên con đường đối diện có xe đến gần.

Trong nháy mắt đó, trong lòng Đường Viễn dâng lên một tia hi vọng, nhưng khi nhìn thấy xe tắt máy, bốn người đàn ông từ từ xuống xe, tia hi vọng vừa nhen nhóm nơi đáy lòng lập tức bị dập tắt.

Người đến là để lấy hàng.

Nơi đây cách địa điểm giao dịch khoảng năm km.

Gã đứng đầu kính ngạc nhìn chiếc xe mắc kẹt trong vành đai, rồi nhìn sang tên cầm đầu.

"Xem ra có vở kịch hay rồi?" Hắn ta cười hỏi.

Tên cầm đầu đang định đáp lời thì đột nhiên từ xa có tiếng động cơ ô tô truyền đến, một chiếc Passat màu đen dùng tốc độ như tên bắn lao thẳng về phía này, khiến một đám đang muốn chào hỏi phải giật mình hoảng sợ lùi về sau mấy bước.

Passat màu đen nhanh chóng dừng lại, Lộ Tiểu Thành bước xuống, đi theo còn có bốn người.

Đường Viễn biết Lộ Tiểu Thành, lúc này không quan tâm là địch hay là ta nữa, hét to lên với cậu: "Mau cứu người!"

Tên cầm đầu không biết Hoắc tổng, nhưng gã ta biết Lộ Tiểu Thành, đang định bước lên cản thì bị người của Lộ Tiểu Thành ngăn lại, nhất là tên vóc dáng cao đứng đầu, trực tiếp nhắm súng vào đầu gã ta: "Mày điên rồi à, biết người mày muốn diệt là ai không hả?"

Chỉ một câu đã khiến tên cầm đầu tái mặt, dù gã ta đi theo Hoàng Thường làm việc, nhưng người bên Hoắc tổng trực tiếp phái xuống

không ít, gã ta biết tên cao này, cũng biết hẳn ta có địa vị thế nào ở chỗ Hoắc tổng.

Xử lý Lộ Miêu là tử lệnh Hoàng Giai Ngâm đưa ra, gã ta ở nhà họ Hoàng nhiều năm như thế, cả Hoàng Thường với Hoàng Giai Ngâm đều đối xử không bạc với gã, cũng có mấy phần cảm tình với nhà họ Hoàng, chỉ nghĩ giúp Hoàng Giai Ngâm dọn dẹp tình địch chứ không phải chuyện gì to tát, không ngờ người của Hoắc tổng lại đích thân ra tay, rõ ràng điện thoại của mọi người đã bị lấy đi trước khi hành động, không có ai có thể báo cho cậu ta biết chuyện Lộ Miêu được.

Lộ Tiểu Thành không hề để ý đến rối loạn bên này, vội vàng chạy đến cạnh xe, gấp gáp gọi to "chị ơi chị ơi" bên vách núi đen tuyền.

Lộ Miêu ở trong xe choáng váng nhất thời.

Hai chiếc xe vốn chạy song song với nhau, xe của cô chạy ở vành ngoài, đột nhiên xe tải tấn công về phía cô, xe tải thể tích lớn, gần như dùng hết tốc độ mà va chạm, khiến cô hoàn toàn không chống đỡ nổi, chỉ có thể nhanh chóng đánh ngược tay lái trong tình thế cấp bách, tránh mất kiểm soát mà rơi xuống vực.

Lộ Tiểu Thành rít lên khiến cô từ từ tỉnh lại, vừa thử cử động đã cảm thấy xe lay động chực sắp rơi, cô hoảng hốt nín thở lập tức dừng động tác lại, nhìn xung quanh bốn phía, nhanh chóng đoán được tình hình của mình.

Lộ Miêu bình ổn tâm trạng, ép mình bình tĩnh trước, rồi sau đó quan sát xung quanh.

"Chị?" Trên đường núi hiểm trở, âm thanh hoảng sợ của Lộ Tiểu Thành vẫn còn vang vọng.

Lộ Miêu không thể nào trả lời cậu, chỉ một động tác nhỏ của cô đều có thể khiến xe rơi thẳng xuống dưới.

Cô nhanh chóng tìm được một hồ nhắm trên vách núi bên ngoài xe.

Lộ Miêu tính toán khoảng cách vị trí bên dưới mình với điểm nhắm, khẽ cắn răng, dùng sức đẩy cửa xe ra, trước khi xe rơi xuống liền nhảy người về phía vách núi, giơ tay ra giữ lấy hồ trên vách.

Sắc mặt của Lộ Tiểu Thành và Đường Viễn từ trắng bệch chuyển thành mừng như điên.

"Chị!"

"Lộ Miêu!"

Trong giọng nói khác nhau đều mơ hồ có vẻ nghẹn ngào nhẹ nhàng thở ra.

Lộ Miêu ngẩng đầu nhìn hai bóng người mờ ảo đứng trên đường:
"Tôi không sao."

Tay bám vào vách núi cố hết sức trèo lên trên, chân cô bị đâm đến mức xương cốt đau nhức.

Lộ Tiểu Thành nằm xuống, giơ tay ra với cô, lúc cô từ từ đến gần thì nắm chặt lấy tay cô kéo lên.

Lộ Miêu vừa đứng vững trên mặt đất thì Lộ Tiểu Thành đã không kiềm chế được mà ôm chặt lấy cô, trái tim treo lên vẫn chưa

kịp hạ xuống, bắt chột đuôi mắt thoáng trông thấy ánh sáng lóe lên trên đỉnh núi đối diện, vậy là gần như theo bản năng, cậu ôm lấy Lộ Miêu xoay người lại, động tác vừa nhanh vừa nặng, Lộ Miêu bị quay mạnh đến mức mặt đập vào lồng ngực cậu, đồng thời tiếng đạn cùng với tiếng rên truyền đến bên tai.

Trong nháy mắt đại não Lộ Miêu trống rỗng, hai mắt mở to từ từ ngẩng đầu lên, nhìn Lộ Tiểu Thành.

Trong đêm tối, sắc mặt Lộ Tiểu Thành lại trắng bệch vô cùng, cậu dùng hết sức vạch nụ cười yếu ớt ra với cô.

"Chị, em chưa từng làm chuyện gì khiến chị thất vọng." Giọng nói yếu ớt, cố gắng nhét vào tay Lộ Miêu một mảnh vải.

Đột nhiên Lộ Miêu mắt không chớp: "Tiểu Thành? Tiểu Thành?"

Vội vàng muốn kiểm tra xem cậu có bị thương không, nhưng cánh tay Lộ Tiểu Thành đã vô lực hạ xuống, cả người như con điều đứt dây, ngã ra sau vách núi đã mất vành đai bảo vệ.

"Tiểu Thành!" Lộ Miêu vội vàng đưa tay ra giữ lấy cậu, nhưng lại không giữ được, đầu ngón tay nhẹ nhàng trượt qua tay cậu, "ùm" một tiếng vang lên, người đã rơi xuống biển đêm đen tuyền.

"Lộ Tiểu Thành!"

Lộ Miêu phát điên ghé vào trên vách núi, điên cuồng giơ tay ra mò mẫm bên dưới, giọng khản đặc, xung quanh đã sớm hỗn loạn không ngừng, tiếng súng đạn xen tiếng động cơ ô tô, tiếng còi cảnh sát lẫn lộn trong âm thanh gào thét đau đớn, một mảnh rối loạn, nhưng cô đã không còn trông thấy hay nghe thấy được gì, hai mắt mở to, cố gắng tìm kiếm bóng người trong biển lớn.

Kiều Trạch vừa đuổi đến liền nhìn thấy Lộ Miêu nằm trên vách núi đứt hơi khản tiếng hét to tên "Lộ Tiểu Thành", người nhìn như phát điên, hoàn toàn mất kiểm soát.

Anh vội vã đi đến ôm cô, không ngừng gọi tên cô "Lộ Miêu" "Lộ Miêu", nhưng cô không nghe lọt, sắc mặt hỗn loạn, cầm lấy áo ánh khóc không ra tiếng.

"Lộ Tiểu Thành rơi xuống rồi, mau cứu cậu ấy đi, em cầu xin anh..."

Cô không ngừng khóc tức tưởi, rồi bất chợt hai tay buông lỏng ra, người ngã vật ra.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 123

Mọi người có mặt tại hiện trường đều bị cảnh sát không chế dẫn đi.

Người có ý đồ mưu sát Lộ Miểu là do hèn sắp xếp, cô ta chuẩn bị hai kế hoạch, không ngờ vào thời khắc mấu chốt lại nhảy ra một Lộ Tiểu Thành bảo vệ Lộ Miểu.

Lúc súng ống lên nòng thì ở một phía khác cũng có tiếng súng vang lên, tay bắn tĩa ăn đạn ngay lập tức.

Đường Viễn dựa theo tiếng súng đi tìm người ẩn núp, nhưng bên kia người đã rời đi, chỉ lơ mờ trông thấy là một chiếc xe con mà đen không có biển số, lúc anh ta quay đầu lại lái xe đuôi theo thì đã mất dấu.

Tay súng bắn tĩa bị bắt ngay tại chỗ.

Lộ Tiểu Thành mất tích.

Cho dù đội tuần tra cứu viện trên biển nhanh chóng được điều động, nhưng đêm dài sóng cả, không thể tìm kiếm được Lộ Tiểu Thành.

Lộ Miểu bất tỉnh được đưa vào bệnh viện.

Tuy hai chân hai tay cô bị thương không giống nhau, nhưng cũng may không bị thương đến gân cốt.

Từ lúc bị đâm xe cô đã đủ kinh hãi, sau đó Lộ Tiểu Thành lại vì cô rơi xuống biển đã kích thích thần cô một cách nặng nề, cô không có cách nào chống đỡ được.

Nằm trên giường bệnh, cô ngủ không hề yên giấc, sắc mặt tái nhợt không có một tia máu, mặc dù người vẫn còn đang hôn mê nhưng nước mắt không ngừng chảy, kiềm nén mà đau đớn, cả người mỏng manh đến mức chỉ cần chạm nhẹ liền vỡ tan.

Kiều Trạch không dám rời đi nửa bước, luôn nắm chặt tay cô, thì thầm bên tai cô.

Tay trái cô nắm chặt một mảnh vải nilon màu vàng cũ nát, Kiều Trạch dùng hết sức mới gỡ nó ra khỏi tay cô.

Trên mảnh vải là một hàng chữ đen viết bằng bút dạ: "Không đúng, là Vị Mã Hà."

Vài con ngữ ngắn ngủi, nhìn như cuộc trò chuyện bình thường.

Kiều Trạch nhìn chằm chằm những chữ này nghiên cứu cả nửa ngày, nhưng khó mà đọc ra được ý khác từ trên mặt chữ.

Anh không biết vì sao trên tay Lộ Miêu lại có thứ này, nhưng cô ngay cả khi hôn mê vẫn nắm chặt nó, có lẽ là thứ cực kỳ quan trọng.

Sáng hôm sau, đội trưởng Hình và Tô Minh đến thăm Lộ Miêu, cô vẫn chưa tỉnh lại, yếu ớt nằm trên giường bệnh.

Trông đội trưởng Hình có vẻ bận tâm, ông nhìn Kiều Trạch: "Bác sĩ nói thế nào?"

"Thân thể không có vấn đề gì." Kiều Trạch mở miệng, giọng khàn khản hằn thường ngày, "Nhưng có thể do bị đả kích lớn nên cơ thể không chịu nổi."

Đội trưởng Hình thở dài, vỗ vai Kiều Trạch, khuyên anh nên thả lỏng tinh thần.

"Vẫn chưa tìm thấy Lộ Tiểu Thành sao?" Kiều Trạch hỏi.

Đội trưởng Hình lắc đầu: "Chưa tìm thấy, tối qua sóng to gió lớn, không biết liệu có bị sóng cuốn đi hay chưa."

Kiều Trạch im lặng một hồi: "Thảm vận thế nào rồi?"

Đội trưởng Hình: "Đều một mực chắc chắn Lộ Tiểu Thành là Hoắc tổng."

"Cậu ấy không thể nào là Hoắc tổng được..." Đột nhiên từ phía sau truyền đến âm thanh khàn khàn của Lộ Miêu.

Ba người ngạc nhiên quay sang nhìn cô.

Cô vừa mới tỉnh, sắc mặt vẫn yếu ớt như trước, tinh thần có vẻ cũng không tốt lắm, nhưng trong đôi mắt xưa nay luôn bình thản lại có tia cổ chấp.

"Trước khi cậu ấy rơi xuống biển có nói với em rằng, cậu ấy chưa từng làm chuyện gì khiến em thất vọng." Cô khẽ nói, giọng khàn đến mức gần như không thể thốt lên nổi một câu nguyên vẹn, "Cậu ấy không gạt em, nhất định có ẩn tình trong chuyện này."

Kiều Trạch nhớ lại đoạn băng kia của Hoàng Giai Ngâm, trong lòng không khỏi hốt hoảng.

Lộ Miêu không chú ý đến sắc mặt anh, chỉ quật cường nhìn đội trưởng Hình: "Lúc đó cậu ấy còn nhét vào tay em một thứ..."

Vừa nói vừa giơ tay lên theo bản năng, nhưng tay chưa kịp mở ra thì đã nhận thấy lòng bàn tay trống rỗng, trên mặt cô xẹt qua nét kinh hoàng, cô vội vàng ngồi dậy tìm kiếm, Kiều Trạch bước đến đỡ cô.

"Thứ đồ đó ở chỗ anh." Anh đưa mảnh vải ra cho Lộ Miêu, "Em đọc có hiểu không?"

Lộ Miêu mù mịt lắc đầu, chữ đúng là của Lộ Tiểu Thành, nhưng câu nói đó, cô không hề quen thuộc.

Những chữ này căn bản không thể nào chứng minh được cậu trong sạch, mà hoặc giả cậu vốn không hề trong sạch, chỉ là cô một bên tình nguyện tin cậu vô tội mà thôi.

Đội trưởng Hình nhìn trên mặt cô dần dần có sắc máu, đưa tay ra với cô, cầm lấy tờ giấy kia, nhìn một lúc lại đưa cho Tô Minh.

Mới đầu Tô Minh chỉ cầm lấy tùy tiện đảo qua, nhưng từ từ hai mắt híp lại.

"Sao thế?" Kiều Trạch đứng lên.

"Trương Toàn!" Đột nhiên Tô Minh lên tiếng, ngón trỏ tay trái chỉ liên tiếp mấy lần, "Tuyên người chỉ điểm của Trương Toàn."

Bỗng chốc Kiều Trạch nhìn về phía anh ta.

Tuyên người chỉ điểm là một trong những nơi bọn họ thu thập tình báo, thông thường đều có quan hệ với các tập đoàn tội phạm,

hoặc là tội phạm được chiêu mộ, lập công chuộc tội.

Vì để bảo vệ sự an toàn cho tuyến người cùng với tin tức, thông thường mỗi tuyến người sẽ có một mật ngữ riêng để nhận diện, những người khác sẽ không biết đến sự tồn tại của họ.

"Còn nhớ lần trước bắt giữ ổ sản xuất ma túy của Thương Kỳ không?" Tô Minh hỏi, "Manh mới chính là đến từ đó."

"Tôi có gặp Trương Toàn một lần trước khi anh ta gặp chuyện, anh ta có nói mình đang bồi dưỡng một tuyến người, nếu anh ta xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì sẽ để tôi thay anh ta liên lạc. Nửa câu sau của mật ngữ của bọn họ chính là câu này."

"Tôi biết anh, tháng ba vừa qua anh có mặt tại một bữa tiệc ở khách sạn Vinh Mã, đúng không?" Đội trưởng Hình từ tốn mở miệng.

Tô Minh tiếp lời: "Không đúng, là Vị Mã Hà."

Hai người đưa mắt nhìn nhau, không hẹn mà cùng nhìn sang Lộ Miêu.

Lộ Miêu ngậy người ngồi trên giường.

Lộ Tiểu Thành là người chỉ điểm, cậu ấy là người chỉ điểm.

Kiều Trạch lo lắng nhìn cô: "Lộ Miêu?"

Khóe miệng Lộ Miêu vạch ra một độ cong đầy miễn cưỡng: "Em không sao."

Đội trưởng Hình và Tô Minh đều lo lắng nhìn cô, nói vài câu khuyên giải an ủi, để Kiêu Trạch chăm sóc tốt cho cô, hai người

ngồi thêm một lúc rồi rời đi.

Thân thể Lộ Miểu không có vấn đề gì lớn, xế chiều ngày hôm đó có thể xuất viện.

Cả một ngày, ngoại trừ chỉ ăn một ít cơm thì tinh thần cô khá tốt, cũng không khóc nữa.

Lúc về đến nhà, Lộ Bảo nhiệt tình nhảy chồm về phía cô, nhưng cô không đùa giỡn lại nó như ngày thường nữa, cả người ủ rũ.

Cô càng như thế, Kiều Trạch càng lo lắng.

"Miểu ngốc." Anh ôm lấy cô, "Em đừng thế nữa, nếu trong lòng khó chịu thì em cứ khóc đi."

Cô thoáng cử động, ngẩng đầu nhìn anh: "Em thật sự không sao mà."

Nói thì nói vậy, nhưng lúc vào nhà tắm tắm rửa, rốt cuộc cũng không kiềm chế được, mượn tiếng nước chảy lấn át tiếng khóc nức nở.

Kiều Trạch ở ngoài phòng nghe thấy cô khóc, mới đầu chỉ là thút thút đứt quãng, nhưng dần dần âm thanh lớn hơn, giọng khản đặc, gần như thở không nổi.

Kiều Trạch vội vã đẩy cửa đi vào nhìn cô.

Cô để chân trần ngồi phịch xuống nền phòng tắm, áo quần trên người bị nước thấm làm cho ướt nhẹp, cả người hồn tiêu phách tán, khóc nức không ngừng.

Kiều Trạch đóng tất vòi hoa sen, bước đến ôm cô.

Cô không giãy dụa, cũng không đứng dậy, mở to đôi mắt sung đỏ nhìn anh.

"Kiều Trạch, anh nói đi, vì sao em lại nghi ngờ Tiểu Thành chứ?"

"Rõ ràng cậu ấy tốt đến thế, vì sao em lại đi nghi ngờ cậu ấy..."

"Nếu em chịu để ra chút tâm tư hỏi cậu ấy..."

"Nếu em không liều lĩnh hành động, liệu có phải cậu ấy sẽ không gặp chuyện không?"

"Đến chết cậu ấy vẫn bảo vệ em, nhưng em lại..."

"Vì sao lại thành ra thế này..."

"Vì sao em không thể nói rõ với cậu ấy được..."

"Em tìm cậu ấy lâu thế kia mà..."

...

Từng câu từng câu xen kẽ trong tiếng khóc vỡ vụn, tự trách, hối hận, gần như cắn nuốt lấy cô.

Tim Kiều Trạch đau nhói, bình thường trầm ổn bình tĩnh là thế, nhưng nay đứng trước cô đang suy sụp thì không thể làm gì hơn.

Ngoài ôm chặt cô ra, không ngừng vỗ về bên tai cô, rằng Lộ Tiểu Thành chưa chết, rằng cậu ấy chỉ tạm thời mất tích, thì anh không thể tìm ra được lời an ủi nào khác.

Lần đầu tiên, anh cảm giác được sự bất lực của ngôn từ.

Quá nửa đêm, Lộ Miêu khóc mệt mới chìm vào giấc ngủ, bên khóe mắt vẫn còn vương giọt lệ.

Kiều Trạch cùng cô ngủ, nhưng người ngủ không sâu, trong ngoài giấc ngủ đều là đoạn băng kia, là nụ cười mĩa lạnh lòng của cô, nghe thấy người khác gọi cô là "Hoắc tổng".

Đang chập chờn ngủ thì đột nhiên một cơn lạnh gáy ủa đến, tính cảnh giác trời sinh khiến anh lập tức mở to mắt, một con gao gọt trái cây kề ngay cổ anh, anh đưa tay theo bản năng cản lại, đẩy cánh tay đang đưa đến gần, nhìn Lộ Miêu trước mặt với vẻ không thể nào tin nổi.

Là cô, mà cũng không phải là cô.

Đôi mắt sung đỏ như trước, nhưng ánh mắt lạnh băng như loài thú săn mồi, giống hệt Lộ Miêu trong cơn ác mộng và trong đoạn băng ấy.

"Lộ Miêu?" Anh run run gọi tên cô.

Cô đáp lại anh bằng nụ cười lạnh khát máu.

"Cái đồ rác rưởi kia ư?" Cô cười lạnh, "Đồ yếu đuối vô dụng, lại chậm chạp ngu ngốc, lúc nào cũng gây phiền phức cho người khác, sao tôi có thể là nó được?"

Như có chậu nước đá đổ xuống đầu Kiêu Trạch, máu toàn thân như đông lại, lạnh từ đầu đến chân.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 124

Thân xác giống nhau, nhưng không còn là linh hồn quen thuộc.

Trên gương mặt đã thân quen ấy không còn thần sắc mà anh quen thuộc.

Lộ Miếu của anh, đã không thấy đâu nữa rồi.

Như có một con dao đang rạch nát tim anh, máu chảy đầm đìa, đau đớn khó nhìn.

"Miếu ngọc à."

Anh nhẹ nhàng dịu dàng gọi cô đầy thân mật, không muốn tin vào sự thật trước mắt.

Nhưng vẫn không có gì xảy ra, cô đã không còn như bình thường, mở to đôi mắt ngây ngô nhìn anh, dùng âm thanh dịu dàng của riêng cô hỏi anh, "Sao thế?"

Vẻ cười mỉa trong mắt cô càng thêm đậm, nét xem thường bên khóe miệng không hề che giấu.

"Thật không ngờ anh lại nhìn trúng đồ rác rưởi kia." Cô khẽ cười, "Ngoài việc liên lụy đến người khác, làm gì cũng hỏng, thì đồ bỏ đi kia chẳng đáng sống một xu."

"Có cái gì đáng giá để tồn tại chứ?" Cô hỏi, nghiêng người nhìn anh, "Lại nói, nếu không có tôi, anh đã sớm bỏ mạng rồi, cả con chó ngu xuẩn kia nữa."

Ánh sáng trong mắt Kiều Trạch chợt tắt, trong đầu nhớ lại sự nhiệt tình khác lạ của Lộ Bảo với Lộ Miêu trong lần đầu gặp mặt.

Lúc trước vì để tìm vị trí của Cao Viễn mà anh đã mượn Lộ Bảo từ chỗ phó cục trưởng Lưu tham gia vào đội tìm kiếm, lúc xảy ra vụ nổ không có Lộ Bảo bên cạnh anh, nhưng theo lời phó cục trưởng Lưu kể lại thì, bọn họ có thể thuận lợi tìm đến anh trước khi người của Hoàng Thường đến, ít nhiều nhờ có Lộ Bảo dẫn đường.

"Vào ngày xảy ra vụ nổ, cô có mặt ở hiện trường?" Kiều Trạch hỏi, ép chính mình thừa nhận sự thật cô ấy không phải là Lộ Miêu, ép chính mình dời trọng tâm đến công việc.

Anh bình tĩnh khiến nụ cười đầy mỉa mai của cô càng sâu thêm: "Phát hiện tôi không phải là cô ấy mà không khó chịu ư?"

Rồi lại hỏi anh: "Sao anh biết tôi có mặt ở đó?"

Kiều Trạch: "Tôi và con chó ngu xuân kia xuất hiện cùng lúc, có thể khiến cho cô cứu tôi lại không nhớ được gì, thì chỉ có một thứ."

"Nhưng tôi khá ngạc nhiên, vì sao cô lại cứu một người không hề quen?" Anh hỏi.

"Cản đường mà thôi." Cô nói, "Thuận chân đá văng ra, không ngờ bên trong còn một quả bom chưa nổ, con chó ngu kia còn tưởng tôi định làm gì với anh nên nhào đến kéo tôi ra, vì mạng sống đành phải đá nó về phía anh, sau đó bom nổ, cũng may anh với nó không tan xương nát thịt."

"Dù chỉ là tiện tay thôi nhưng tôi cũng là ân nhân cứu mạng anh với nó đấy."

Lời của cô đã giải thích được nghi ngờ của anh, Lộ Bảo không có năng lực phân biệt con người mạnh đến thế, cô đã cứu anh và nó, nó chỉ đơn giản tỏ vẻ cảm kích với cô.

Xem từ trong đoạn băng, khi anh hôn mê thì cô ghé sát vào tai anh nói gì đó, sau đó có người gọi cô một tiếng "Hoắc tổng", có lẽ chính hai chữ "Hoắc tổng" này đã kích thích tiềm thức của anh, khiến anh luôn gấp rút vội vã tìm kiếm người gọi là "Hoắc tổng" này, cho dù trong hôn mê, hai chữ này vẫn liên tục va đập vào tiềm thức anh, đây có thể là lời giải thích cho sự phỏng đoán của bác sĩ trưởng về việc anh có thể nghe thấy giọng cô, nếu như anh đoán không lầm.

Khó trách lần đầu tiên gặp Lộ Miểu, trực giác mách anh hay cô có vấn đề.

Có lẽ từ sâu trong tiềm thức anh đã nhận định rằng, cô chính là "Hoắc tổng" mà anh muốn tìm.

Nhưng anh không hề nghĩ rằng, lại có một ngày anh sẽ yêu cô.

Lúc ý nghĩ này chạy qua trong đầu, Kiều Trạch nhanh chóng phủi bay, người anh yêu là Lộ Miểu, là Lộ Miểu tốt bụng cố chấp, ngốc đến mức khiến anh đau lòng, chứ không phải người ở trước mắt.

Nhưng nhìn gương mặt đó, lòng ngực anh lại bị bao nhiêu cảm xúc bồi rồi đè nặng.

Anh không biết, liệu Lộ Miểu của anh còn có thể quay về hay không.

Anh thật sự rất muốn gặp cô, điên cuồng muốn tìm cô quay về, nhưng cô ở trước mắt không hề đếm xỉa gì đến anh, xoay người toan ra khỏi cửa.

Kiều Trạch ngăn lại trước khi cô mở cửa, cô quay người đá xoáy vào anh một cái, gió dưới chân nổi lên, động tác vừa nhanh lại vừa hiểm, tất cả những nhanh nhẹn tàn nhẫn mà Lộ Miêu của anh không có thì bây giờ đều xuất hiện trên người cô.

Có lẽ từ khi cô bị ruồng rẫy lúc lên năm, trong cơ thể cô đã sớm hình thành nên Lộ Miêu kia rồi, một Lộ Miêu có bản tính hoàn toàn trái ngược lại với cô.

Bị ghét bỏ ruồng rẫy từ nhỏ, có thể trong tiềm thức cô đã bắt đầu nảy sinh chán ghét với chính bản thân mình, cô bất chấp muốn mình làm được điều tốt nhất, muốn được yêu được thương, nhưng hết lần này lại đến khác chỉ đổi lấy sự chán ghét sâu sắc hơn trước, thậm chí cuối cùng đi đến mức bị vất bỏ, điều này đã khiến cô căm ghét bản thân lên đến tột đỉnh, cô của năm tuổi không được ai thích cũng không có ai dẫn được, chỉ có thể thông qua việc phân tách nhân cách, dùng nhân cách mạnh mẽ trái ngược hoàn toàn với bản thân để trốn trong thế giới của mình, trốn tránh những xâm phạm từ bên ngoài.

Nhưng phần lớn thời gian, bản chất lương thiện trong cô đã ngăn cản lại nhân cách kia, cô chỉ có thể lấy phương thức phân li mà tồn tại trong cơ thể cô, đợi khi cô chịu tổn thương nặng nề, tinh thần yếu ớt thì mới có thể đổi khách làm chủ, ví dụ như lần cô suýt nữa bị Nhậm Vũ cưỡng bức, ví dụ như lần này, cô áy náy vì Lộ Tiểu Thành.

Rốt cuộc Kiều Trạch cũng đã hiểu, vì sao Từ Gia Thiên lại nói Lộ Miêu là người điên.

Lúc đó cô đã tuyệt vọng bất lực đến cực điểm, chỉ có thể mượn nhân cách đủ mạnh mẽ khác trong cơ thể để tự cứu lấy.

Khó trách cô không hề có ký ức gì về đêm đó, cô căn bản không hay rằng, trong cơ thể của cô còn ẩn chứa một con người khác.

Kiều Trạch không thể nào mừng rỡ, nếu Lộ Miêu biết trong người cô còn cất giấu một nhân cách khác, hơn nữa nhân cách này có lẽ còn có liên quan chặt chẽ đến mạng lưới ma túy, liệu cô sẽ suy sụp đến mức nào, chuyện đó gần như phá hủy cả cuộc đời cô.

Nhưng làm sao có thể, nhiều năm như thế, cô luôn học tập ở trường, một người hầu như nhốt mình trong bốn phía trường học thì căn bản không thể nào có thời gian gia nhập vào hoạt động của cả một tập đoàn được.

Hơn nữa trong điều tra của anh, ngoài kỳ nghỉ đông cô xuất hiện ở hiện trường vụ nổ ra, thì gần như không hề có bản ghi chép nào về việc cô rời khỏi trường.

"Cô với Hoắc tổng có quan hệ thế nào?" Né tránh một cước của cô quét đến dưới chân, Kiều Trạch lớn tiếng hỏi, dù là gì thì anh cũng muốn tìm ra trên người cô một chút manh mối chứng minh Lộ Miêu không dính đến vụ án này.

Cô cười lạnh: "Anh nói thử xem?"

Càng lúc càng tấn công hung ác, lấy sự nhanh nhẹn mà Lộ Miêu chưa từng có từng bước ép anh, quyết tâm muốn đá anh ra rồi sau

đó rời đi.

Kiều Trạch lo mình làm cô bị thương nên chỉ phòng chứ không tấn công, mà sơ sẩy một cái liền bị cô đá trúng ngực, khuy áo ngủ lỏng lẻo mở ra, để lộ lá bùa bình an đeo trên cổ, đó chính là món quà mấy ngày trước Lộ Miêu tặng anh, anh luôn mang theo bên người.

Động tác của cô vì mảnh bùa kia mà khựng lại, rồi sau đó bắt đầu tấn công mãnh liệt, tay vươn ra đưa về phía ngực anh, dường như muốn tháo bùa bình an xuống.

Kiều Trạch nhận thấy được ý đồ của cô, khi tay cô gần chạm đến sợi dây màu đen thì anh lập tức trở tay giữ chặt lấy cô, cô liền mạng giấy dựa.

Kiều Trạch cắn chặt răng, đưa tay chém một nhát xuống gáy cô, cơ thể cô mềm nhũn ngã xuống.

"Lộ Miêu." Anh vội vã ôm lấy cô.

Cô rơi vào mê man không còn sự sắc bén như vừa rồi, trên dung mạo say ngủ ấy vẫn là dáng vẻ dịu dàng của cô.

Kiều Trạch không biết liệu ngày hôm sau thức giấc, mở mắt ra là Lộ Miêu mà anh quen thuộc, hay là người đang chiếm lấy cơ thể của cô.

Anh trông cô một đêm không dám ngủ, trong lòng thê lương một mảnh.

Khuya ngày hôm sau cô mới tỉnh, lúc mở mắt ra, Kiêu Trạch gần như nín thở.

Lộ Miêu chỉ cảm thấy xương cốt cả người đau nhức, như bị thứ gì đó nghiền lên, nhất là sau gáy, cảm thấy đau râm ran.

Cô nhú mày xoa gáy, vừa khẽ mở hé mắt liền trông thấy Kiều Trạch đang nhìn cô chăm chú, đến mức lông trên người cô dựng đứng lên, động tác cũng bất giác dừng lại.

"Sao... sao thế?" Cô hỏi, đến cả giọng nói cũng không tự chủ được mà run lên.

"Miêu ngốc?" Bỗng anh mở miệng, âm thanh khàn khàn như muốn xác định điều gì đấy.

Cô "ừ" một tiếng, ngỡ là anh còn đang lo lắng vì việc tối qua cô không ngừng khóc, bất giác mấp máy khóe môi, cúi đầu xin lỗi anh, "Tối hôm qua, em xin lỗi, em không..."

Chữ "sao" còn chưa nói ra thì đột nhiên cả người bị anh kéo chặt vào lòng.

Cánh tay ôm lấy cô siết rất chặt, gần như chôn vùi cả mặt cô vào lồng ngực anh, chặt đến mức khiến cô hết hơi.

Cô áp úng giãy dụa: "Anh buông lỏng ra tí đi, em không thở nổi mất."

Cánh tay Kiều Trạch nới lỏng ra, bất thành linh cúi đầu xuống, triền miên hôn lấy cô, gần như đem cô cắn nuốt.

Lộ Miêu mờ mịt, hoàn toàn không hiểu gì.

Lúc được buông ra thì cô vẫn còn sững sờ, mở to đôi mắt mù tịt nhìn anh.

"Anh không sao chứ?" Cô lo lắng hỏi.

Kiều Trạch lắc đầu, người đã quay về nhưng trong lòng không thể nào ổn định được, hơn nữa có thể cô bị cuốn vào cả vụ án.

Giữa trưa nhân lúc cô nghỉ ngơi, anh lấy thẻ nhớ ra xem lại đoạn băng kia một lần nữa, cố gắng tìm ra bằng chứng chứng minh cô không liên quan gì đến vụ án, nhưng không có, quả thật tiếng gọi "Hoắc tổng" ấy là nói với cô.

Bóng người một cao một thấp xuất hiện, chỉ có mình cô bước vào bên trong, còn dáng người người cao kia chỉ có đường nét, suy ra từ dáng dấp thì có thể là Từ Gia Diên, mà cũng có thể là Nhậm Vũ.

Thậm Kiều đã tìm được cho anh ảnh chụp Nhậm Vũ, hình thể của hắn ta cực kỳ giống Từ Gia Diên.

Anh như điên tìm đọc mọi điều khoản pháp luật, cố gắng tìm ra một vài thứ, nếu nhân cách khác của Lộ Miểu thật sự tham gia vào đường dây buôn lậu thì xét về mặt pháp luật phải làm thế nào để cân nhắc được mức phạt.

Anh muốn đưa cô đi khám bác sĩ tâm lí, muốn tìm biện pháp hòa hợp nhân cách của cô, nhưng lại lo khi cô phát hiện trong mình có một nhân cách khác thì sẽ không chống đỡ nổi.

Anh muốn tìm một biện pháp song toàn dung hợp nhân cách trong cơ thể cô trước khi cô nhận ra.

Anh ôm máy tính ngồi trên sô pha, suy nghĩ rối loạn, ngay cả khi Lộ Miểu đến gần vẫn không phát hiện ra, đợi đến lúc cô thốt lên tiếng thì anh mới như bừng tỉnh.

Kiều Trạch bình tĩnh đặt laptop xuống, thuận tay rút thẻ nhớ trên laptop ra, thả vào túi áo khoác.

Lộ Miêu phát giác thấy sắc mặt anh có vẻ khác thường, thậm chí thấp thoáng trông thấy vẻ bối rối, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra.

Lộ Miêu bất giác nhìn túi áo khoác của anh.

Kiều Trạch đặt laptop lên bàn, đứng lên hỏi cô: "Có muốn ra ngoài đi dạo không?"

Lộ Miêu lắc đầu: "Em không sao."

Rồi hỏi anh vụ án tiến triển đến đâu rồi, nhưng anh không thể nói cho cô biết được, trọng điểm của vụ án đã dời sang cô.

Ban này giữa trưa nhân lúc cô đi nghỉ, anh lấy hành lí của cô ra, lật tung toàn bộ hành lí ra tìm một lượt, nhưng không tìm thấy manh mối khả nghi nào.

"Kiều Trạch?" Giọng nói đầy lo lắng của Lộ Miêu gọi anh quay về từ suy nghĩ, vừa đảo mắt đã thấy cô mở to mắt kỳ quái nhìn anh.

Nét hoảng hốt trên mặt anh đã tiết lộ tâm tình của anh.

Kiều Trạch khẽ thở dài một tiếng, ép mình khôi phục lại vẻ bình tĩnh của ngày trước, hơi cong môi lên với cô: "Đang nghĩ chuyện vụ án."

Anh đặt tay lên vai cô: "Ra ngoài đi dạo chút thôi."

Lộ Miêu không có ý kiến, kéo tay trái anh ra cửa.

Trong túi áo khoác bên trái của anh có thẻ nhớ vừa nãy anh nhét vào.

Không được anh đồng ý, Lộ Miêu không muốn chạm vào đồ của anh, nhưng một ngày trôi qua, sự khác lạ của anh khiến cô không có cách nào tĩnh tâm nổi, sau một hồi đấu tranh trong lòng, cô vẫn bình tĩnh cho tay vào túi áo khoác anh.

Thời tiết vào đông, cô không mang găng tay, bình thường đi dạo với nhau cô thích đút tay vào túi áo anh để sưởi ấm, Kiều Trạch cũng không nghĩ nhiều, toàn bộ tâm tư của anh đều đặt vào việc làm thế nào để đưa cô đi gặp bác sĩ tâm lí, trong lúc nhất thời quên mất chuyện thẻ nhớ.

Anh định lấy việc nghe ngóng tình hình của Châu Mân Mân mà tiện đường dẫn cô đến chỗ bác sĩ tâm lí, nhân lúc đi thăm Châu Mân Mân thì thuật lại bệnh trạng của cô với bác sĩ tâm lí sau khi đã sắp xếp đầu vào đây, xin ý kiến cách hòa hợp nhân cách.

Vừa quay về từ chỗ bác sĩ thì đội trưởng Hình gọi điện đến, hẹn anh đến thảo luận tiến triển của vụ án.

Trước khi ra ngoài Kiều Trạch có dặn dò Lộ Miêu, trước khi anh về thì cô không được đi ngủ, anh lo rằng sau khi cô ngủ sẽ cho nhân cách khác một cơ hội thức tỉnh.

Vì mãi lo lắng chuyện này mà khi anh đến chỗ đội trưởng Hình, cả người vẫn không thể nào bình tĩnh lại được, thỉnh thoảng lại nhìn đồng hồ, ngay đến đội trưởng Hình cũng nhận ra anh khác thường.

"Sao thế?" Ông đặt hồ sơ xuống, hỏi Kiều Trạch.

Kết hợp danh sách Kiều Trạch lấy được từ chỗ Hoàng Giai Ngâm cùng với đám người bên cạnh Hoắc tổng xuất hiện cùng với Lộ Tiểu Thành vào đêm hôm đó, tất cả mọi người đều cùng xác nhận Lộ Tiểu Thành chính là Hoắc tổng, sau khi tất cả những người có liên quan lần lượt bị bắt, cả vụ án giống như tiến vào giai đoạn cuối, nhưng Lộ Tiểu Thành không thể nào vừa làm "kẻ chỉ điểm" lại vừa là Hoắc tổng được, cũng vì điểm mâu thuẫn này mà không thể kết thúc vụ án được.

Lộ Tiểu Thành cũng thế, Thương Kỳ Ngô Man Man cũng vậy, hoặc thậm chí là Hoàng Thường Hoàng Giai Ngâm, đều là thành viên quan trọng của tập đoàn Hoắc tổng, nhưng lại không thể nào chạm đến trung tâm, thậm chí ngay đến đại bản doanh của tập đoàn Hoắc tổng, bọn họ chưa từng đặt chân đến.

Từ tình hình thảo luận ban nãy với Kiều Trạch cùng với chỗ khác thường ngày hôm nay của Kiều Trạch, trực giác mách bảo đội trưởng Hình rằng Kiều Trạch đang che giấu chuyện gì đó.

Kiều Trạch cũng không muốn giấu đội trưởng Hình, vụ án đã đi đến một bước này, anh không thể nào vì tư tình cá nhân mà kết thúc vụ án một cách qua quýt được.

"Đúng là có chuyện khác." Kiều Trạch gật đầu, tay dứt vào túi áo khoác, "Trong lần vây bắt ở biệt thự nhà họ Hoàng ngày đó, tôi đã tìm được đoạn băng, là Cao Viễn trước khi chết..."

Đang nói thì đột nhiên dừng lại.

Đội trưởng Hình thấy sắc mặt anh thay đổi, lập tức nghiêm mặt đứng thẳng người lên: "Sao thế?"

Mặt Kiều Trạch tái nhợt, lật tìm trong ngoài túi nhiều lần, không có, không có gì cả.

Anh nhanh chóng nhớ lại chiều nay, lúc ra ngoài đi dạo với Lộ Miêu, cô có vờn tay vào túi áo anh.

Kiều Trạch vội vã đứng lên: "Bây giờ tôi nhất định phải về nhà một chuyến."

"Có thể Lộ Miêu bị cuốn vào vụ án này, e là cô ấy mắc bệnh đa nhân cách nặng."

"Một nhân cách khác của cô ấy tham gia vào vụ án, có quan hệ mật thiết với Hoắc tổng."

"Tôi đề nghị giám sát chặt Từ Gia Diên."

Vội vàng nói qua tình hình, Kiều Trạch không để ý đến đội trưởng Hình biến sắc, nhanh chóng xoay người ra ngoài.

Trong nhà Kiều Trạch.

Lộ Miêu tái mặt chờ đợi ngồi trước máy tính.

Trên màn hình đang ở chế độ dừng, chính là cô, mà cũng không phải là cô.

Rõ ràng là bản thân trong gương nhưng lại như một kẻ xa lạ, ánh mắt đó, nụ cười lạnh đó.

Hai tiếng "Hoắc tổng" khiến cả người cô rét run lên, trong đầu phảng phất có hai giọng nói, không ngừng tranh chấp.

Cô nhớ đến Châu Mân Mân trong ánh lửa, nhớ lại vẻ khác thường của Kiều Trạch mấy ngày qua, nhớ lại anh từng ung dung điều tra cô, nhớ lại trước khi Lộ Tiểu Thành xảy ra chuyện, có chết cũng không chịu khai ra Hoắc tổng.

Điện thoại trên bàn không ngừng rung lên, cả người cô run rẩy, muốn giơ tay lấy nhưng lại không dám nghe máy.

Cô vô thức nhìn hai tay mình, run lên bần bật, cô không biết liệu đôi tay này, vào thời điểm mà cô mê man, rốt cuộc đã gây ra bao nhiêu tội ác, thậm chí là đã thấm máu của bao nhiêu người.

Cô không biết vì sao lại thành ra như thế, rõ ràng cô không phải như vậy.

Cô luôn cho rằng cô chính là cô, nhưng thì ra trên thế giới này vẫn tồn tại một cô khác, sống cùng cô trong một cơ thể này.

Bất chợt Lộ Miêu chẳng biết mình là ai, cô nhớ lại ngày xưa, khi còn đang ở nhà họ Từ, xế chiều mỗi ngày đều đứng ở cổng nhà trẻ đợi Trần Kỳ đến đón cô, một mình cô đứng trước cánh cửa sắt rỉ sét loang lổ, nhìn tấm biển trên trạm xe buýt ở đối diện, trên phong nền màu trắng là hàng chữ nhỏ màu đỏ đậm.

"Nếu có một ngày, chợt bạn chẳng biết mình là ai..."

Một hàng chữ đó, trong vô số lần mặt trời dần dần xuống núi không đợi được Trần Kỳ đến đón cô, từng được cô không ngừng lặp đi lặp lại. Cô không ngờ rằng, một câu nói từng làm bạn với cô trong những buổi chiều đầy sợ hãi ấy, lại như số mệnh lặng lẽ rót vào cuộc đời cô.

Cô vẫn cho rằng cô chính là Lộ Miêu, cô chính là cô, nhưng thì ra không phải.

Lộ Miêu không biết rốt cuộc mình là ai.

Cô vừa mong muốn làm chuyện có ý nghĩa, lại vừa phá hủy đi tất cả những điều đó.

Trong đầu có có một âm thanh khác không ngừng vang vọng, cười nhạo sự yếu đuối bất lực của cô, cười nhạo cô giả tạo, không ngừng nói với cô rằng, hai tay cô máu tươi chảy đầm đìa thế nào, nói với cô rằng, cô không đáng để sống trên thế gian này.

Tay cô run lên, từ từ mở ngăn kéo ra, cây súng phòng thân của cô im lặng nằm bên trong.

Cô như bị mê hoặc, run rẩy cầm lấy cây súng.

Cô không thể nào không chế nổi bản thân, không chế được một cô khác trong cơ thể.

Cô không biết vào lúc mà cô mê man, bản thân đã gây ra tội ác ngập trời đến mức nào, đã tạo ra bao nhiêu ma túy, đã giết hại bao nhiêu người vô tội và gia đình họ.

Nếu cô chết đi, liệu con người khác trong cô sẽ không còn cơ hội để ra ngoài gây họa nữa không?

Cô cầm lấy điện thoại đang rung lên, nghẹn ngào nói với Kiều Trạch trong điện thoại, "Em xin lỗi."

Cánh tay run run chậm chậm đặt họng súng đen kịt lên huyệt thái dương, từng giọt lệ lớn đua nhau trào ra khỏi hốc mắt, âm thanh

nghe^ן ngà^o lăⁿ lộn từ sâ^u trong cồ^o hợ^ong, người Lô^o Miê^u run lên
bần^o bậ^t, ngón trỏ đặt ở cò^o sún^g, từ từ ấn xuố^ong...

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 125

Kiều Trạch vừa đẩy cửa đi vào thì bị cảnh tượng trước mắt dọa mất hồn mất vía, theo bản năng cầm lấy bình hoa đặt ở cạnh cửa, dùng sức ném về phía tay cầm súng của Lộ Miêu.

Bình hoa đập lên cổ tay Lộ Miêu, cánh tay rũ xuống, súng rơi xuống đất, cô ngẩn ngơ quay đầu lại.

Bóng râm tiến đến gần, bả vai bị người ta bóp chặt, lắc mạnh.

"Em điên rồi ư?"

"Em có biết mình đang làm gì không?"

"Nếu tôi về chậm một giây thì em đã..."

Tiếng quát run rẩy gần như xô đập vào màng tai cô, còn chưa hoàn hồn thì cô đã rơi vào lồng ngực của anh.

Ngực anh phập phồng kịch liệt, hai tay run rẩy, người lâm vào hoảng loạn mất khống chế, cánh tay ép cô chặt đến mức không thở nổi.

Cô thử giãy dụa nhưng tay anh lại siết chặt hơn, như hận không thể khảm cô vào người mình.

Mũi Lộ Miêu chua xót, cô cũng không biết tại sao mình lại như thế, từ khi trông thấy Lộ Miêu trong đoạn băng, cô bắt đầu hoảng hốt, hoang mang lo sợ.

"Kiều Trạch." Cô cúi đầu gọi tên anh, giọng phát ra khàn khàn, "Em không phải là cô ta."

"Em không muốn trở thành cô ta."

"Em không muốn làm hại người khác, nhưng em không ngăn cô ta được, em không biết phải làm thế nào cả..."

"Em không biết tại sao lại biến thành như thế..." Cô ngẩng đầu lên từ trong lòng ngực anh, "Em không biết tại sao lại có người khác trong em, em không dám oán trách bất cứ ai, nhưng tại sao cô ta vẫn còn đó..."

Cô không khóc, cố sức dẫn nước mắt lại, cả người nhìn bối rối mù mịt.

Cô như thế khiến anh rất đau lòng, cô luôn cố gắng sống tốt, chỉ là bóng ma thời thơ ấu vẫn gieo xuống tai họa ngầm.

Lần đầu tiên Kiều Trạch hận một người, là Trần Kỳ.

Hứng thú nhất thời của bà ta với Lộ Miêu khi còn nằm trong tã đã không chỉ phá hủy tuổi thơ của cô, mà thậm chí là cả cuộc đời cô.

"Miêu ngốc à." Giọng nói của anh hơi run, anh vẫn chưa bình tĩnh lại được, "Chúng có thể dung hợp lại vào nhau được. Không phải chiều nay chúng ta mới đi về từ chỗ bác sĩ tâm lý đó sao? Ông ta nói có thể dựa qua đối thoại thôi miên, từ từ để cô ta đồng ý dung hòa với em thành một tổng thể hoàn chỉnh. Có người có đến 17 nhân cách vẫn có thể hòa hợp lại với nhau được, em đừng làm chuyện điên rồ nữa."

"Nhưng bọn họ không phạm tội..." Giọng Lộ Miểu nghen ngào, "Còn em có, bọn chúng gọi em là 'Hoắc tổng', tên trùm chúng ta muốn tìm chính là em, nhưng sao em có thể là trùm ma túy được, em là cảnh sát kia mà..."

"Đoạn băng kia không thể chứng minh được gì cả." Kiều Trạch cố gắng thuyết phục cô, "Miểu ngọc à, em không có thời gian gây án."

"Tôi đã điều tra danh sách chuyên cần của em ở trường cũng như bạn học của em, em căn bản không có thời gian gây án, em không thể nào phạm tội được, em phải tin tôi."

"Nhưng còn nghỉ đông với nghỉ hè..." Cô vẫn mù mịt, "Giọng nói kia cứ vang vọng trong đầu em, nói cho em biết em chính là Hoắc tổng."

"Có thể cô ta chỉ muốn phá tan ý chí, nhân cơ hội chiếm lấy cơ thể của em mà thôi." Kiều Trạch nhìn cô, "Em hãy cẩn thận nghĩ lại đi, những nơi em đã từng đến trong nhiều năm qua, và liệu có những thời điểm em bị mất ký ức hay không."

Lộ Miểu ngẩn ngơ suy nghĩ, chậm rãi lắc đầu, cô không nhớ ra nổi, nghỉ đông với nghỉ hè cô đều làm thêm ở thành phố An, có đôi khi rất mệt, vừa về nhà đã ngủ ngay.

Cô không biết lúc mình đi ngủ thì có phải là lúc nhân cách khác thức tỉnh hay không, nhưng có nhiều khi rõ ràng cô nằm ngủ trên giường, nhưng sáng hôm sau lại tỉnh dậy ở sofa, cô cứ ngỡ do mình nửa đêm đi tiểu hoặc mộng du mà ra, cô chưa từng nghĩ ngờ rằng trong cơ thể mình còn có một nhân cách khác, cho dù thỉnh thoảng trong đầu sẽ xuất hiện một giọng nói khác phản bác lại cô,

nhưng cô cũng chỉ cho rằng đó là suy đoán của mình, cô không hề nghĩ đến khả năng này.

Tầm mắt của cô từ từ dời sang máy tính, hình bóng trên màn hình khiến mặt cô trắng bệch, cô nhận ra hình bóng kia, đó là Từ Gia Diên, vào kỳ nghỉ đông và nghỉ hè, cô tiếp xúc với Từ Gia Diên nhiều nhất.

Người cô nghĩ đến đầu tiên là Trần Nhất Tử, ánh mắt nhìn cô rất kỳ lạ, đó không phải là ánh mắt nhìn người lạ, nhất định cô ta đã gặp cô.

Trần Nhất Tử là người của Từ Gia Diên, cô ta giết Lê Viễn Tường; Vào cái đêm của năm năm trước, Từ Gia Diên giấu diếm mọi người; người mà Lộ Tiểu Thành đến chết cũng không chịu nói ra; hải vận Từ Dương đang gấp ghé ở bờ vực phá sản lại đột nhiên trời dậy, còn cả Hoàng Thường lợi dụng cô để ép "Hoắc tổng" ra mặt, Lộ Tiểu Thành không phải Hoắc tổng, người trên thế giới này sẽ lo nghĩ cho cô cũng chỉ có một người, còn cả tay súng bắn tỉa thần bí vào ngày Lộ Tiểu Thành rơi xuống biển nữa...

Đáy lòng Lộ Miểu lạnh lẽo, người run bắn lên, toàn bộ dấu hiệu đều nhằm vào một người, Từ Gia Diên.

Cô nhớ lại đêm Từ Gia Diên uống say, anh đề cô trước cửa, gào lên với cô rằng, anh đã vì cô mà giẫm đạp cả cuộc đời này.

"Miểu ngốc?" Kiều Trạch thấy sắc máu trên mặt cô rút đi hết, người run bần bật, theo bản năng ôm cô thật chặt.

Miệng cô mím chặt, muốn khóc nhưng không khóc nổi.

Kiều Trạch cuống quít gọi tên cô, nhưng Lộ Miêu không thể nào nghe lọt nổi, chuyện có thể là thật khiến cô khó có thể chấp nhận nổi.

Cho dù cô có phải là "Hoắc tông" hay không, thì cô đều có thể liên thủ với Từ Gia Diên.

"Miêu ngọc?" Kiêu Trạch bấm lấy bả vai cô.

Cô giương mắt nhìn anh.

"Em không sao."

Kiều Trạch nhìn cô như thế lại không yên lòng.

"Em sẽ không làm chuyện gì điên rồ đâu." Cô cam đoan với anh.

Đến tối khi đi nghỉ, thậm chí cô không dám nhắm mắt ngủ.

Cô sợ một khi mình ngủ sẽ tạo cơ hội cho nhân cách khác trong mình chiếm lấy thân thể.

Cô không ngủ, Kiêu Trạch lại càng không dám ngủ.

Hai người mở to mắt đến tận khi trời hửng sáng.

Lộ Miêu không muốn Kiêu Trạch vì mình mà thành ra như thế, nhưng cô không khuyên nổi anh.

Hình ảnh cô nhắm súng vào đầu tối qua đã dọa anh chết khiếp, dù cô có cam đoan với anh rằng sẽ không làm ra chuyện điên rồ mấy lần đi chăng nữa thì vẫn vô dụng.

Anh gần như không rời cô nửa bước, không để cô ở một mình, cho dù có việc đi ra ngoài thì cũng sẽ tìm người canh chừng cô.

Anh tìm Thẩm Kiều - một người khá nhàn rỗi, thân thủ không tệ, cho dù nhân cách thứ hai trong Lộ Miêu thức tỉnh thì cậu ta vẫn kiểm chế được.

Lộ Miêu chính là đợi Kiều Trạch ra ngoài, cô muốn tự mình đi tìm Từ Gia Diên.

Tính cảnh giác của Thẩm Kiều không cao như Kiều Trạch, hoặc nói là, cậu ta hoàn toàn không có cảnh giác với cô.

Lộ Miêu nhân lúc cậu ta vào phòng bếp liền khóa trái cửa lại, nhốt cậu ta ở trong.

Thẩm Kiều không hiểu gì, liên tục đập lên cánh cửa, điện thoại của cậu ta vẫn còn đặt trên bàn ngoài phòng khách.

"Xin lỗi, tối nay Kiều Trạch về sẽ mở cửa cho anh."

Áy náy nói câu xin lỗi với cậu ta, Lộ Miêu xoay người ra ngoài.

Lúc lên xe, Lộ Miêu sờ máy định vị ở sau tai, tính lấy nó xuống, nhưng nghĩ một hồi lại để nó ở chỗ cũ.

Cô trực tiếp đến công ty của Từ Gia Diên, hải vận Từ Dương nằm ở cao ốc làm việc ở khu công nghiệp.

Đã nhiều năm trôi qua, nhưng đây là lần đầu tiên cô đặt chân đến đây.

Nhưng vận may của cô không tốt lắm, vừa bước vào đại sảnh của hải vận Từ Dương, đang định nói muốn tìm Từ Gia Diên ở quầy lễ

tân thì Trần Kỳ đi xuống.

Trần Kỳ cũng nhìn thấy cô, lập tức sa sầm sắc mặt.

Nếu là lúc trước, có lẽ Lộ Miêu vẫn còn đó chút khó chịu, nhưng bây giờ gặp bà ta, cô không hề có cảm giác gì.

Hôm nay cô đến là vì chính sự, hơn nữa còn dùng dáng dấp của "cô".

Ánh mắt lạnh như băng và nụ cười mỉa mai của cô trong đoạn băng kia, cùng với âm thanh điên cuồng nham hiểm vang vọng trong đầu cô mấy ngày qua đã khiến cô khắc sâu trí nhớ, gần như muốn là có thể nguy trang, cô đáp trả lại ánh mắt của Trần Kỳ bằng cái nhìn kiêu căng băng giá cùng với nụ cười châm biếm lạnh lùng.

Cô như thế khiến Trần Kỳ sùng sốt, sau đó mở miệng giễu cợt: "Tôi còn nói lúc trước tại sao còn ra vẻ vô tội làm gì, quả nhiên là đóng kịch."

Một câu này khiến trong lòng Lộ Miêu lạnh lẽo, Trần Kỳ đã gặp qua con người kia của cô, Từ Gia Thiên cũng đã gặp, khó trách tại sao lần ở Macau cô ấy lại sợ cô đến thế.

Cảm giác như cả thế giới này đều biết về tàn nhẫn độc ác của cô, duy chỉ có mình cô ngây ngô cho rằng mình không làm sai điều gì.

Cô nhớ lại dạo gần đây, Kiều Trạch luôn nhìn cô với ánh mắt nghiền ngẫm.

Rất nhiều khi cô tỉnh giấc đều bắt gặp dáng vẻ anh nhìn cô đến xuất thần, thậm chí còn có cả dáng vẻ khi anh âm thầm điều tra cô.

Anh cũng biết, nhưng anh không nói.

Lộ Miêu biết anh khó xử, anh sợ cô bị tổn thương, nhưng cô cũng không muốn khiến anh bối rối.

Đối với lời giễu cợt của Trần Kỳ, cô cũng chỉ đáp lại bằng điệu cười mỉa mai của "Lộ Miêu", xoay người toan bước vào thang máy.

"Đứng lại!" Trần Kỳ lên tiếng muốn cản cô lại, "Ai cho phép cô đi lên."

Lộ Miêu lấy điện thoại ra: "Vậy thử hỏi con bà xem có cho phép không?"

Sắc mặt Trần Kỳ tái nhợt, những lời này của Lộ Miêu đã đâm trúng chỗ hiểm của bà ta.

Lộ Miêu trực tiếp đi vào thang máy, lên thẳng văn phòng của Từ Gia Diên.

Trước khi vào văn phòng, Lộ Miêu gọi cho Kiều Trạch, cúi đầu nói: "Anh đừng tắt máy, cũng đừng nói gì cả."

Kiều Trạch đang mở cuộc họp nghiên cứu thảo luận, lúc nhận được điện thoại thì thất kinh đến mức suýt nữa bật dậy, theo bản năng nhìn đồng hồ, máy định vị vẫn còn đó, nhưng cô không ở trong nhà mà là ở cao ốc hải vận Từ Dương.

Anh cố gắng ép mình bình tĩnh, ra dấu hiệu tạm dừng với những người khác, cầm bút viết một hàng chữ lên giấy: "Phái người đến hải vận Từ Dương, đợi sẵn dưới lầu."

Rồi sau đó đứng dậy đi ra ngoài, tìm một căn phòng im ắng.

Ở đầu bên kia điện thoại là giọng của Lộ Miêu, nhưng không phải dáng vẻ của cô.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 126

Lộ Miêu không gõ mà trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Từ Gia Diên đang ngồi trước bàn làm việc, một tay di chuột, ấn đường nhíu chặt, nhìn có vẻ mất tinh thần.

Lộ Miêu không biết anh sa sút là vì Lộ Tiểu Thành mất tích hay là vì cô, hay có thể là vì Trần Nhất Tử bị bắt.

Từ đêm Lộ Tiểu Thành rơi xuống biển đó, cảnh sát cũng phái người bắt Trần Nhất Tử, cô ta nhận tội giết người không hề e dè, nhưng động cơ giết người thì luôn khẳng khẳng là do có thù với Lê Viễn Tường.

Lộ Miêu nhìn Từ Gia Diên ngồi trước bàn máy tính, gương mặt tuần tú đó vẫn có nét dịu dàng mà cô quen thuộc, tay chống thái dương, thon dài trắng ngần.

Lộ Miêu khó hình dung nổi, một đôi tay đẹp đến thế, lại ở sau lưng điều khiển cả mạng lưới ma túy.

Tiếng cửa mở đã kinh động đến Từ Gia Diên.

Anh nhướn mày, trông thấy cô thì có chút ngạc nhiên: "Miêu Miêu?"

Rồi đứng lên đi về phía cô, nhưng chưa đến gần thì đã cảm thấy cô có vẻ bất thường.

Trong mắt cô không hề có độ ẩm, khóe miệng cong cong mang theo vài phần bất cần.

"Từ Gia Diên, lâu rồi không gặp."

Bước chân của anh thoáng dừng lại trong phút chốc, ngạc nhiên không ngớt nhìn cô.

"Sao, không nhận ra tôi à?"

Cô cười hỏi, tiến đến gần anh, khẽ ngẩng đầu lên, nhìn anh như cười như không, ánh mắt của anh từ kinh ngạc dần bình tĩnh lại, có vẻ đã chấp nhận dáng vẻ này của cô.

"Em không sao chứ?" Anh ta hỏi, trông có vẻ lạnh lùng, "Chuyện của Lộ Tiểu Thành anh thật sự xin lỗi."

"Hắn cô ta không dễ chịu lắm nhỉ?"

"Nếu cô ấy còn tốt thì em đã không có cơ hội xuất hiện rồi."

Anh ta thấp giọng nói, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, cả người chợt rơi vào đau thương không biết tên.

Trong nháy mắt ấy, gần như Lộ Miểu không đóng giả được nữa.

Anh ta quay đầu lại nhìn cô: "Quay về đi, cô ấy là một cô gái tốt, đừng nghĩ xấu như thế, chỉ cần em đồng ý, hoàn toàn có thể hòa hợp thành một với cô ấy."

"Cô ta?" Lộ Miểu cười lạnh một tiếng, "Cảnh sát đều muốn xử bắn tôi, trở về cùng cô ta chờ chết ư?"

Bỗng Từ Gia Diên ngoái đầu lại nhìn cô.

Lộ Miểu lấy thẻ nhớ ra từ trong túi áo, ném cho anh ta.

Từ Gia Diên nghi ngờ cúi đầu nhìn, xoay người cầm thứ đồ đó vào máy tính, bật video lên.

"Đây là tôi lấy từ chỗ Kiều Trạch, vào giai đoạn đầu năm nay Hoàng Thường trừng phạt mấy tay nằm vùng bên dưới, video là Hoàng Thường quay lại, cả tôi và anh đều bị quay trúng."

Lộ Miểu kéo đoạn băng đến chỗ "Hoắc tổng", quay đầu nhìn anh ta: "Biết vì sao Kiều Trạch phải điều tra tôi không?"

"Hắn ta là cảnh sát!" Cô nhìn anh ta, gần từng tiếng, "Hắn là cảnh sát, hắn muốn bắt tôi."

Sắc mặt Từ Gia Diên khẽ biến, rất kín đáo, Lộ Miểu không biết khiến anh ta đổi sắc là do Kiều Trạch là cảnh sát, hay là vì Kiều Trạch sẽ đối xử với cô theo luật pháp.

Không khí bỗng rơi vào im lặng đáng sợ.

Kiều Trạch ở đầu bên kia cũng bất giác nín thở theo, chỉ từ khẩu khí cùng âm thanh của Lộ Miểu mà đoán thì đó hẳn là "Lộ Miểu", một Lộ Miểu hoàn toàn xa lạ. Anh không thấy được mặt cô, không thể từ ánh mắt vẻ mặt của cô suy đoán rằng Lộ Miểu lúc này rốt cuộc có phải là Lộ Miểu không, cảm giác không xác định rõ ràng này khiến anh không kiên định nổi, có cảm thấy chỉ cần hơi sơ sẩy là cô liền biến mất từ đây.

Thậm chí anh không nhìn được mà ngờ rằng, rốt cuộc bây giờ cô là bản thể hay là nhân cách thứ hai của cô đang cố ý đùa bỡn anh.

Suy đoán như thế khiến Kiều Trạch bất an.

Từ Gia Diên ở đầu dây lên tiếng, đang gọi điện với người khác: "Đề bác sĩ Lý đến đây một chuyến."

Hai chữ "bác sĩ" khiến Kiều Trạch bất giác cứng mặt lại, dí sát điện thoại vào tai.

Lộ Miêu cũng nhìn Từ Gia Diên đầy cảnh giác: "Anh muốn làm gì?"

Từ Gia Diên nhìn cô chăm chú một hồi.

"Em nhất định phải biến mất." Anh ta từng bước tiến đến gần cô, "Em vốn không nên tồn tại."

"Đây là cơ thể của cô ấy, biết không?" Anh ta hạ giọng nói, người đã đi đến gần.

"Trả lại thân xác cho cô ta thì cô ta có thể sống ư?" Cô lùi về phía sau từng bước, cười lạnh, "Chúng tôi là một, tôi đã phạm tội, cô ta có thể gột rửa sạch sẽ sao?"

"Coi như có thể lấy vấn đề tinh thần giảm nhẹ năng lực trách nhiệm hình sự đi chăng nữa, liệu anh cảm thấy, cô ta có thể tha thứ được cho bản thân sao? Anh biết rõ cô ta hận điều gì nhất."

Lời này của cô đã động đến vết thương của Từ Gia Diên, sắc mặt anh ta tái nhợt, trái tim Lộ Miêu rơi thẳng xuống đáy, nhưng lại không thể không ép chính mình phải bình tĩnh.

Cô giơ tay lên đặt lên cánh tay anh ta: "Từ Gia Diên, chúng ta là người đi chung một con thuyền, anh đừng học hấn ta, vất bỏ tôi vào lúc này."

"Lộ Miếu." Anh ta quay đầu lại nhìn cô, "Cho đến bây giờ em chưa từng chung thuyền với anh."

Lộ Miếu khẽ giật mình.

"Anh không biết em đã biết những gì, làm sao mà biết, chuyện không cần biết tốt nhất em đừng có biết nhiều, đối với cả em lẫn cô ấy đều không tốt." Anh gỡ tay cô xuống, xoay người ngồi xuống ghế trước mát tít, nhấn loa ngoài hỏi, "Bác sĩ Lý đã đến chưa?"

Chưa đến một lát sau, một người đàn ông mập lùn đeo kính đẩy cửa đi vào.

Lộ Miếu bình tĩnh ấn nút ngắt cuộc gọi.

Âm thanh "tút tut" từ đầu kia truyền đến, Kiều Trạch đứng bật dậy, đẩy cửa phòng họp ra, báo cáo tin tức với đám người đội trưởng Hình đang chờ ở bên ngoài, rồi mình đi xuống lầu, lái xe đến cao ốc hải vận Từ Dương.

Trên đường đi, Kiều Trạch gọi điện cho Lộ Miếu.

Lộ Miếu bị Từ Gia Diên dồn đến góc tường, anh muốn giao cô cho bác sĩ tâm lý gọi là "bác sĩ Lý" kia, cố gắng thông qua thôi miên để đánh thức bản thể của cô.

Lộ Miếu không dám để cho anh thôi miên.

Cô một ngày một đêm không dám chợp mắt, sợ rằng nếu ngủ thì nhân cách khác trong người sẽ tìm cách chiếm lấy cơ thể, làm ra chuyện cô không khống chế nổi.

Từ Gia Diên dụ dỗ, từng bước lại gần cô.

Lộ Miểu không ngừng lắc đầu, quát lên với anh "Từ Gia Diên, anh đừng ép tôi", nhưng vô dụng, ánh mắt của Từ Gia Diên lạnh như băng, trong mắt anh ta, cô không phải là Lộ Miểu, cô chỉ là một người lạ.

Anh ta giơ hai tay về phía cô, trước khi bàn tay anh ta chạm vào cô, Lộ Miểu ra sức đánh lại, túm lấy tay anh ta lật một cái, nhưng cô căn bản không phải là đối thủ của Từ Gia Diên.

Lộ Miểu không biết Từ Gia Diên lại có thân thủ nhanh nhẹn như vật, anh gần như không tốn nhiều sức đã bắt chéo hai tay cô ra sau lưng, mắt thấy muốn giao cô cho bác sĩ tâm lý, Lộ Miểu không có cách nào, khi anh đẩy cô sang bác sĩ tâm lý thì cô giả vờ ra sức phản kích, giãy dụa đập đầu vào vào trên tường, vờ hôn mê bất tỉnh. Trong nháy mắt Từ Gia Diên mất sạch bình tĩnh, không ngừng lo lắng gọi tên cô bên tai, rồi hét to với người bên ngoài, "gọi bác sĩ".

Lộ Miểu choáng đầu thật, hai ngày qua chấn động quá nhiều, cùng với một ngày đêm không ngủ không nghỉ, gần như đã đẩy sức khỏe của cô đến cực hạn của cạn kiệt, nhưng cô không dám buông lỏng một chút nào, âm thanh trong đầu từ từ trở nên rõ ràng, cười nhạo sự yếu đuối và không biết tự lượng sức của cô.

Lộ Miểu nhúu chặt mày, trong tiếng gọi của Từ Gia Diên, khẽ rên rỉ ép mình tỉnh lại.

Cô vừa mở mắt đã nhìn thấy con người đen láy của Từ Gia Diên, bên trong chỉ toàn lo lắng.

Cô tỉnh lại khiến anh ta nhẹ nhàng thở ra, gọi cô một tiếng "Miểu Miểu".

Cô xoa chỗ đầu bị đụng đau, để lộ dáng vẻ nghi ngờ khó hiểu.

"Anh?" Cô đưa mắt nhìn bốn phía, rồi lại mờ mịt nhìn anh ta, "Sao em lại ở đây?"

"Em ngất xỉu." Từ Gia Diên đáp qua loa, đỡ cô ngồi dậy, "Thế nào rồi, không sao chứ?"

Lộ Miêu lắc đầu, cô không dám nhìn vào mắt anh ta, lo lắng trong đáy khiến cô khó chịu, cô không nghĩ rằng sẽ có một ngày, cô phải dồn hết tất cả tâm trí vào anh.

Lúc này điện thoại trong túi quần vang lên, Kiều Trạch gọi đến.

Cô nhìn chằm chằm điện thoại một lúc, mím chặt môi không bắt máy.

Một cảnh này dừng trong mắt Từ Gia Diên, chính là cô không dám nhận cuộc gọi của Kiều Trạch.

Anh nhớ đến "cô" vừa nói rằng, Kiều Trạch muốn bắt cô, anh ta muốn thăm vấn cô.

Lộ Miêu nhún nút ngắt máy, ủ rũ mặt mày không nói chuyện.

Đường dây nội bộ trên bàn đồ chuông, là người ở quầy lễ tân gọi điện.

"Tổng giám đốc Từ, anh Kiều Trạch muốn gặp anh."

Từ Gia Diên cảm nhận rõ cơ thể Lộ Miêu cứng lại.

"Cho anh ta vào." Anh ta nói bằng giọng đều đều.

Lộ Miêu đứng dậy: "Em... muốn đi ra ngoài."

Từ Gia Diên đề cô xuống.

Kiều Trạch vừa đi vào liền trông thấy Lộ Miêu cúi đầu ngồi ở một góc sofa, cùng với Từ Gia Diên ngồi song song.

Anh giơ tay với cô: "Lộ Miêu, đến đây."

Lộ Miêu chần chừ nhìn anh, lắc đầu, ngồi yên không nhúc nhích, người như vô ý xê dịch về phía Từ Gia Diên.

Từ Gia Diên đứng lên, khách khí bắt tay chào hỏi Kiều Trạch.

Kiều Trạch lược đi màn khách sáo đáp trả, ánh mắt nhìn thẳng Lộ Miêu.

"Tôi đến đón người." Nói rồi trực tiếp đi về phía Lộ Miêu, cúi người kéo cổ tay cô, dùng sức kéo cô đứng dậy.

Lộ Miêu rút người lại, giây dựa muốn rút cổ tay ra, Từ Gia Diên vươn tay ra cản lại.

"Anh Kiều." Ngữ khí của anh ta cũng lạnh hắt, "Không thấy cô ấy không muốn sao?"

Kiều Trạch nhìn anh ta một cái, lại bình tĩnh nhìn Lộ Miêu, trong mắt anh mơ hồ mang theo vẻ cương quyết.

Lộ Miêu không phân biệt nổi, là anh đang phối hợp đóng kịch với cô, hay thật sự muốn cô quay về.

Cô khe khẽ nắm lấy cổ tay, ngập ngừng đáp lại anh: "Em về với anh..."

Sắc mặt Từ Gia Diên lạnh đi: "Em không thể về với anh ta được."

Lạnh nhạt nhìn Kiều Trạch: "Xin hỏi anh Kiều lấy danh nghĩa gì để bảo Miểu Miểu về đây?"

Kiều Trạch nhìn anh ta một cái: "Bạn trai, được chưa?"

Từ Gia Diên nhìn Lộ Miểu đầy thăm dò.

"Miểu Miểu, em đồng ý quay về với 'bạn trai' em không?" Anh hỏi, cố ý nhấn mạnh vào hai chữ 'bạn trai'.

Lộ Miểu nhìn anh ta, lại nhìn Kiều Trạch, cuối cùng do dự lắc đầu: "Em không muốn về..."

Lập tức ánh mắt Kiều Trạch trở nên sắc bén, nhìn chằm chằm vào cô.

Cô né tránh ánh mắt anh, rút tay ra, núp sau lưng Từ Gia Diên.

Từ Gia Diên áy náy nhìn Kiều Trạch: "Anh Kiều, thật không phải với anh."

Khóe miệng Kiều Trạch nhếch lên, bất ngờ ra tay dồn ép Lộ Miểu, anh dùng hết sức, nhưng Lộ Miểu đã né sang phải tránh được tay anh, Từ Gia Diên giang tay ra chắn cô ở phía sau, sầm mặt lại, lớn tiếng gọi trợ lý bên ngoài: "Gọi bảo vệ đến."

Kiều Trạch bị bảo vệ đi đến cản lại.

Mắt anh vẫn ghim chặt lấy Lộ Miểu như cũ: "Lộ Miểu, tôi hỏi em một lần cuối cùng, rốt cuộc em có về với tôi không?"

Lộ Miêu ngáp ngừng nhìn anh, khóe môi mím chặt, cuối cùng lắc đầu, giọng nói đã nhuốm lấy chút nghẹn ngào: "Em không muốn về."

Yết hầu Kiều Trạch lên xuống: "Được."

Bất thành linh dùng sức vùng thoát khỏi tay của bảo vệ, xoay người rời đi, gương mặt căng lên, sắc mặt nặng nề, có cảm giác bức dọc xưa nay chưa từng có, lại không tìm được lối thoát.

Anh về thẳng nhà, vừa bước vào cửa, Thẩm Kiều đang dựa trước cửa sổ phòng bếp thở dài một hơi: "Tạ ơn trời đất, cuối cùng anh cũng đã về."

"Lộ Miêu đi rồi, em không ngờ trong lòng cô ấy lại có ý đó, thừa dịp em vào bếp liền trực tiếp nhốt em lại."

Kiều Trạch khẽ thở hắt ra, im lặng mở cửa cho cậu ta.

"Xin lỗi." Nói lời xin lỗi, anh quay người ngồi phịch xuống sofa.

Lộ Bảo đi đến cạo vào chân anh, khẽ "oảng oảng" mấy tiếng, tâm tình có vẻ rất kém.

Anh nhìn chằm chằm nó một lúc.

"Có phải cô ấy cũng chào tạm biệt mà không?"

Lộ Bảo rú một tiếng.

Thẩm Kiều nhận thấy bầu không khí không đúng lắm, đưa mắt nhìn ra cửa.

"Sao thế, không tìm được Lộ Miêu ư?"

Kiều Trạch lắc đầu không nói.

Không phải không tìm được, là cô không chịu quay về.

Buổi tối trước khi đi ngủ, Lộ Miêu lén gọi cho anh.

"Kiều Trạch, xin lỗi." Điện thoại vừa kết nối, cô dùng âm mũi khe khẽ nói chuyện, đè nén giọng xuống mức thấp nhất, còn mang theo tia mỏi mệt, căn bản cô không để cho mình được nghỉ ngơi.

"Miêu ngọc, em về đi." Giọng nói, cũng hạ giọng xuống thấp, rất khàn, nhưng mang theo vẻ cương quyết, "Lập tức trở về!"

Lộ Miêu im lặng một lúc lâu.

"Kiều Trạch," Cô cúi đầu gọi tên anh, "Em nhớ anh đã nói với em, nếu chúng ta đã lựa chọn cùng nhau đi con đường này, thì dù có bao nhiêu khó khăn nguy hiểm đi chăng nữa cũng phải đi tiếp, đã không còn đường quay lại nữa rồi. Tương lai có thể sẽ xảy ra nhiều tình huống chúng ta không lường trước được, có thể khiến tinh thần chúng ta suy sụp, thậm chí là mất mạng."

"Anh xem, anh đã đoán trúng cả rồi. Vụ án vẫn chưa chấm dứt mà em đã trải qua hai lần suy sụp tinh thần rồi, có thể sẽ có lần thứ ba, lần thứ tư... Nhưng em đã không còn đường quay về. Mặc kệ chân tướng là gì, chúng ta phải cho những người vô tội đã chết một sự công bằng."

"Cho đến nay, anh luôn là anh hùng trong lòng em. Cảm ơn anh đã yêu em như thế. Bất kể sự thật cuối cùng là gì, em hi vọng em sẽ

là Lộ Miêu xứng với sự tín nhiệm của anh, xứng với huy hiệu cảnh sát trên vai."

"Miêu ngốc à..." Giọng Kiều Trạch càng lúc càng khàn, giống như có thứ gì đó chặn lại ở cổ, "Em về trước đi đã."

Lộ Miêu hít mũi mấy cái, giọng nói trở nên thoải mái: "Anh thật sự không cần lo cho em đâu. Em sẽ không để mình làm hỏng việc."

"Miêu ngốc." Kiều Trạch im lặng một lúc lâu, lúc mở miệng lần nữa thì giọng đã khàn đặc, "Tôi đã từng nói với em rồi, bất kể là tình huống gì, vào thời điểm nào, tôi đều chờ em về nhà."

Lộ Miêu không đáp.

"Lộ Miêu!" Anh hạ giọng gần như là mệnh lệnh.

Rốt cuộc cô cũng gật đầu, đáp lại "vâng".

Tắt máy, Kiều Trạch lại không cách nào ngủ được.

Chiếc giường rộng rãi, một bên giường lại trống không.

Rất nhớ Lộ Miêu, nhớ dáng vẻ khi cô ngẩng đầu lên từ trong ngực, ngược ngùng nhìn anh, nghĩ đến đây ngực anh lại đau đớn vô cùng.

Trong sự đau đớn này còn có hoảng hốt lo lắng không biết tên. Anh hiểu được sự cố chấp của cô, nếu cô nói sẽ không để mình làm hỏng việc thì nhất định sẽ không có chuyện gì, cho dù cô có phải chống chọi không để mình ngủ, cũng sẽ không cho nhân cách thứ hai trong cơ thể có cơ hội thức tỉnh, nhưng một ngày hai ngày thì

có thể, ba ngày bốn ngày không ngủ, cơ thể cô không cách nào chịu nổi.

Vì lo lắng bất an mà trái tim không thể nào về vị trí cũ được, anh chỉ có thể nắm lấy lá bùa bình an mà cô tặng mình để ổn định lại đáy lòng rối loạn trong anh, nghĩ ngợi về sơ hở trong vụ án.

Trong lòng bàn tay là vật lớn bằng nửa ngón cái, vỏ bằng da, không lớn lắm, cầm trong tay bất giác khiến lòng người yên tâm.

Kiều Trạch bất giác cúi đầu nhìn, nhớ lại lúc ấy khi tặng anh, trên mặt cô lộ ra nét ngượng ngùng, nghĩ đi nghĩ lại, liền nhớ về buổi tối kia, khi nhân cách thứ hai trong cơ thể cô thức tỉnh, trông thấy lá bùa bình an này thì mặt biến sắc.

Anh còn nhớ rõ, lúc đó cô ta liều mạng muốn cướp nó về.

Tâm tư lúc ấy của anh đều đặt trên người Lộ Miểu nên không để ý, bây giờ nhớ lại, mơ hồ cảm thấy có gì đó không đúng.

Khi cảm giác không đúng này chậm rãi lan rộng dưới đáy lòng thì Kiều Trạch túm chặt lấy lá bùa bình an, lật lui lật tới đánh giá.

Anh nhớ Lộ Miểu đã nói, đây là do trước kia Lộ Tiểu Thành cầu cho cô, cô luôn mang theo bên mình không rời.

Mang theo không rời.

Kiều Trạch suy xét mấy chữ này, nghĩ đến việc cô xuất hiện ở hiện trường vụ nổ một cách khó hiểu...

Kiều Trạch mò mẫm bên ngoài vỏ, loáng thoáng cảm thấy bên trong có một khối nhỏ cứng.

Mất tối sầm đi, Kiều Trạch nhanh chóng cầm lấy dao rọc giấy bên cạnh rọc mở dọc theo bên lưng vỏ, cả lá bùa bình an bị tháo ra, một con chip cực nhỏ rơi xuống bàn.

Kiều Trạch nhanh chóng cầm lấy thứ đồ đó, cắm vào máy tính.

Khi đọc đến nội dung trong con chip, thân mình cao lớn của Kiều Trạch đảo đảo một cái, đó chính là bằng chứng Cao Viễn thu thập được trước khi chết, biến mất trong lúc nổ.

Anh không biết vì sao thứ đồ này lại ở trên người Lộ Miêu.

Thậm chí không biết, liệu cô có dính líu vào sự cố của Cao Viễn hay không.

Suốt cả đêm anh thông báo cho đội trưởng Hình và những người khác, họp một buổi tối.

Cùng lúc đó, Lộ Miêu ở chỗ Từ Gia Diên một đêm mất ngủ.

Từ Gia Diên ở bên ngoài một mình, tối hôm qua cô theo Từ Gia Diên quay về chỗ kia.

Với những tin tức khi cô là "cô ta" thì vô ý tiết lộ cho anh ta, Từ Gia Diên không nhắc đến một chữ với cô, nhưng cả đêm, Lộ Miêu nhận thấy rõ anh có vấn đề, liên tục không ngừng nghe điện thoại và gọi điện thoại, cô lén lút nghe trộm, loáng thoáng nghe thấy cái gì hàng hóa rồi thủ tục gì đó.

Cô lén gửi tin nhắn cho Kiều Trạch, đề anh điều tra tình hình vận chuyển hàng hóa gần đây của Từ Gia Diên.

Buổi sáng vừa thức dậy, cô đã bắt gặp Từ Gia Diên dậy sớm như mình.

Tầm mắt anh ta quét một vòng trên mặt cô, nhú mào: "Tối qua lại không ngủ?"

Lộ Miêu khẽ gật đầu: "Không ngủ được."

Từ Gia Diên: "Vì Tiểu Thành sao?"

Lộ Miêu không nói.

Từ Gia Diên trầm ngâm một lúc: "Miêu Miêu, vài hôm nữa anh phải đi Thái Lan, muốn dẫn em đi theo giải sầu."

Lộ Miêu mấp máy môi: "Được ạ."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 127

Lộ Miêu gửi tin nhắn đến khi Kiều Trạch vừa họp xong, anh lập tức sai người điều tra lộ trình sắp tới của Từ Gia Diên, quả thật anh ta đã đặt mua vé máy bay đi Thái Lan vào hai ngày sau, nhưng không phải là quyết định nhất thời mà đã đặt vé từ nửa tháng trước, chỉ là một vụ làm ăn bình thường, thoạt nhìn quả thật chỉ là muốn thuận đường dẫn Lộ Miêu ra ngoài giải sầu.

Hải vận Tư Dương làm ăn buôn bán cũng không thấy có gì khác thường, chỉ vận chuyển buôn bán bình thường, gần đây vừa nhận một số mới làm ăn vận chuyển ra nước ngoài, cũng là khởi hành trong hai ngày này, nội bộ công ty kinh doanh cũng thực bình thường, không có dấu hiệu giao dịch tài sản nào.

Nhưng trong cái bình thường ấy, Kiều Trạch lại lo lắng Lộ Miêu và Từ Gia Diên một mình ra nước ngoài.

"Miêu ngốc, em không thể ra nước ngoài với anh ta được." Điện thoại vừa kết nối, Kiều Trạch đã thấp giọng dặn dò, trước mắt bọn họ không có bằng chứng chứng minh Từ Gia Diên có liên quan đến vụ án, nên không thể giới hạn quyền lợi xuất nhập cảnh của anh ta được.

Lộ Miêu im lặng không đáp.

"Miêu ngốc." Giọng Kiều Trạch lại nặng đi mấy phần, "Nếu em dám đi với anh ta, dù có phải trói tôi cũng trói em đem về."

"Em sẽ nghĩ cách ngăn anh ấy ra nước ngoài." Cuối cùng Lộ Miêu cũng mở miệng, "Anh không cần phải lo lắng cho em."

Đến lượt Kiều Trạch im lặng.

"Cho em thời gian thêm mấy ngày." Lộ Miêu thấp giọng nói, "Chúng cứ cũng được, nói suông cũng được, em nhất định sẽ cho anh một kết quả."

Nói xong liền định tắt máy.

"Đợi đã." Kiều Trạch ngăn cô lại, trầm mặc một lúc, mắt nhìn máy tính trên bàn, "Em tìm cơ hội kiểm tra máy tính Từ Gia Diên đi."

Máy tính trên bàn vẫn còn cắm con chip Cao Viễn làm mất, tài liệu được mã hóa bên trong đã được giải mã, có gần như đầy đủ danh sách mạng lưới buôn lậu, từ cung ứng nguyên vật liệu cho đến vận chuyển sản xuất tiêu thụ, gần như đều có trong đó, cơ bản đều trùng với danh sách mà Kiều Trạch lấy từ chỗ Hoàng Thường, khác biệt duy nhất là, trong này có một tài liệu giao dịch ma túy chi tiết được mã hóa cấp độ cao, tài liệu là gửi cho "Hoắc tổng", ở nơi Hoắc tổng thật sự nắm giữ bản ghi chép rõ ràng chi tiết toàn diện nhất cùng với nguồn gốc số tiền và lộ trình.

Đúng lúc này đội trưởng Hình đẩy cửa bước vào, loáng thoáng đoán được anh đang gọi điện với Lộ Miêu, người vừa đến gần thì đã trực tiếp cầm lấy giấy bút trên bàn, viết một câu trên vở "hiện tại Lộ Miêu cũng là nghi phạm".

Kiều Trạch hiểu ý ông ấy, bây giờ Lộ Miêu cũng bị cuốn vào vụ án, trong cơ thể còn ẩn giấu một nhân cách cô không không chế

được, căn bản không thích hợp để tiếp xúc với vụ án này.

Bây giờ cô hẳn phải bị cảnh sát kiểm soát chặt chẽ.

Đội trưởng Hình lại chèn thêm một câu: "Gọi người quay về."

Kiều Trạch mấp máy môi, anh cũng muốn để cô về, người ở dưới mi mắt mới yên tâm nổi, nhưng lúc này cô đã hạ quyết tâm muốn dồn ép Từ Gia Diên, vì không để mình bị nhân cách khác không chế mà cô đã bắt bản thân không được đi ngủ, lúc này điều cô cần là sự tín nhiệm, tín nhiệm vô điều kiện.

Anh cầm bút viết lên giấy một câu: "Cô ấy sẽ không làm hỏng chuyện!"

Đội trưởng Hình không thể lấy sống chết của những người khác cược với anh được.

"Cô ấy nhất định phải về." Ông ấy nói, "Bây giờ địch ta còn chưa phân rõ."

Kiều Trạch mím môi không đáp.

Lộ Miêu ở đầu dây dợ mãi không thấy ai nói chuyện, nghi ngờ gọi một tiếng: "Kiều Trạch?"

"Không có việc gì, em cứ bận trước đi." Kiều Trạch cúp máy, quay đầu nhìn đội trưởng Hình, "Nếu cô ấy có vấn đề gì, tất cả sẽ do tôi chịu trách nhiệm."

"Tôi hiểu cô ấy." Anh nhìn ông ấy, nói từng câu từng chữ, "Cô ấy sẽ không bao giờ đứng về mặt đối lập của mình. Nếu quả thật xuất

hiện tình huống gì đi chăng nữa, cô ấy tình nguyện để mình trúng đạn chứ không tha cho bất cứ kẻ nào đứng đằng sau."

Đội trưởng Hình nhìn anh một lúc lâu, cuối cùng quay đầu đi chỗ khác.

"Tin nhắn cô ấy gửi đến vẫn phải được kiểm tra cẩn thận."

Lộ Miểu cúp điện thoại của Kiều Trạch rồi len lén vào phòng sách của Từ Gia Diên.

Sau khi ăn xong Từ Gia Diên liền đi làm, trong nhà chỉ còn lại một mình cô.

Cô bật máy tính của Từ Gia Diên lên, máy tính anh có mật khẩu.

Ban đầu khi ở bên Thương Kỳ, vì tiện cho công việc, Chu Kỳ đã dạy cô làm thế nào để phá mật khẩu máy tính, cũng đưa cho cô một USB, bên trong có chương trình giải mã.

Lộ Miểu lần mò mấy phút rồi thuận lợi xâm nhập vào hệ thống máy tính của anh, cầm chuột kiểm tra tài liệu trong máy tính, chỉ mãi nghĩ phải tìm ra cho được vấn đề, đang nhìn nhập thần thì đột nhiên đằng sau vang lên giọng của Từ Gia Diên: "Miểu Miểu?"

Lộ Miểu giật mình suýt nữa ném chuột đi.

"Em đang làm gì thế?" Giọng anh ta đến gần, bình tĩnh không nghe ra chút lên xuống nào.

Lộ Miểu cứng người không quay đầu lại, đại não nhanh chóng xoay chuyển một phen, tay thản nhiên rút vào túi áo khoác, ấn gọi

điện cho Kiều Trạch.

Kiều Trạch bắt máy rất nhanh, nhưng không thấy cô nói gì, bèn nuốt hai chữ "Miếu ngốc" đã đến bên miệng vào, nín thở lắng nghe động tĩnh ở đầu dây.

Hai chữ "Miếu Miếu" đầy nghi ngờ của Từ Gia Diên cũng truyền đến điện thoại.

"Đang làm gì thế?" Anh ta lặp lại, trong âm thanh mơ hồ có tiếng kích chuột.

Kiều Trạch mở ghi âm trong điện thoại ra, tay kia vô thức cầm lấy bút, tập trung toàn bộ vào đầu dây.

Lộ Miếu cảm giác rõ Từ Gia Diên đang đến gần, anh ta cúi người, một tay chống trên bàn, nhốt cô vào giữa khuỷu tay anh ta, cúi đầu nhìn cô.

Khi anh ta nhìn sang thì khóe miệng Lộ Miếu gợi lên kiêu cười mỉa của "Lộ Miếu", mắt cũng lạnh hẳn đi, khẽ cười quay đầu lại nhìn anh: "Hôm nay tổng giám đốc Từ về sớm thật đấy."

Anh ta dừng mắt trên mặt cô, nhắm hai mắt lại, nhận lấy chuột trong tay cô.

"Em lục mấy thứ này làm gì." Anh nói, tắt tài liệu đi.

"Lo cho anh thôi." Lộ Miếu đứng lên, chột cười với anh, "Bây giờ Lộ Tiểu Thành đã chết rồi, không ai gánh tội thay anh được nữa, hơn nữa Hoàng Thường cũng đã gặp anh, người vẫn còn trong nhà lao đấy, anh không lo lắng chút nào sao?"

Bỗng chốc anh ta nhìn sang cô: "Rốt cuộc em biết bao nhiêu chuyện? Từ đâu mà biết?"

"Hoàng Thường đấy." Lộ Miêu ngược mắt nhìn anh, "Không phải ông ta còn lợi dụng tôi lừa anh sao, anh cho là tôi ngốc, ngoan ngoãn để ông ta lợi dụng ư? Cái này gọi là trao đổi lợi ích."

Từ Gia Diên từ từ nheo mắt lại.

"Dù sao tôi cũng chẳng gột sạch được." Lộ Miêu đi về phía anh, "Một câu thôi, chúng ta thật sự phải ngồi chờ chết như vậy sao?"

"Nếu quả như vậy thì tôi đi trước, tôi sẽ không ngồi tù."

Xoay người lại toan chạy.

Nhưng Từ Gia Diên đã gọi cô lại.

"Cảnh sát không điều tra đến anh đâu." Anh ta nói.

Bỗng bước chân Lộ Miêu dừng lại, trái tim chìm xuống thấp nhất.

Kiều Trạch cũng nắm chặt điện thoại, ánh mắt lập tức trở nên chăm chú.

"Tất cả số hàng đã được sắp xếp đổi vị trí, mọi bằng chứng đã được phá hủy. Không có chứng cứ, Hoàng Thường có lên án gì cũng không được."

Từ Gia Diên nói, khẽ than, "Anh chỉ có thể nói với em mấy thứ này, em cứ yên tâm mà đợi, những việc khác đừng quản, biết quá nhiều sẽ không tốt với em."

Lộ Miêu chỉ cảm thấy ớn lạnh cả người, dùng hết sức mới kiềm chế được cảm xúc, ngoái đầu lại nhìn anh ta: "Hàng dờ đi đâu thế?"

Tầm mắt của Từ Gia Diên lại một lần nữa rơi xuống mặt cô, ánh mắt mơ hồ nghi hoặc, Lộ Miêu thấy thế, trong lòng run lên một cái, khóe miệng cong lên cười với anh ta: "Không muốn nói thì thôi, dù sao, tôi chỉ muốn cam đoan rằng tôi an toàn tuyệt đối, cô ta muốn đi tù là chuyện của cô ta, tôi không muốn."

"Anh cũng không hi vọng em hại cô ấy." Anh ta lạnh nhạt nói, người bước đến gần cô.

Lộ Miêu cảnh giác lùi về phía sau: "Tôi đi..."

Hai chữ "về phòng" còn chưa nói xong, bất thành linh tay bị Từ Gia Diên giữ chặt, anh ta cũng nhanh chóng vươn tay vào túi áo cô, Lộ Miêu giật mình, lớn tiếng hét lên: "Từ Gia Diên, đừng động vào túi áo tôi..."

Kiều Trạch nhanh chóng bấm ngắt kết nối cuộc gọi.

Từ Gia Diên cho tay vào túi áo Lộ Miêu, cầm lấy điện thoại của cô ra.

Tim Lộ Miêu nhảy đến cổ họng, định cướp lại nhưng anh ta đột nhiên dùng sức hất tay cô ra, mở điện thoại cô lên.

Tuy cuộc gọi đã ngắt, nhưng vẫn còn đó nhật ký cuộc gọi và thời gian gọi.

Anh ta nhìn, rồi đưa điện thoại cho cô.

"Diễn thật quá nhỉ." Anh ta nói, trong mắt nổi bão, vóp hai tay cô hất cô vào tường, rũ mắt nhìn cô, "Liên hiệp với hắ ta diễn trò lừa anh phải không?"

Lộ Miêu chưa từng thấy Từ Gia Diên như vậy bao giờ, ánh mắt anh ta khiến cô rùng mình, lưng gần như vô thức dán lên vách tường, cảnh giác nhìn anh ta.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 128

Ánh mắt sợ sệt của cô khiến tàn nhẫn trong mắt anh ta nhiều thêm mấy phần, nhưng động tác lại dịu dàng.

Anh ta khẽ bóp chặt cằm cô, để cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

"Miểu Miểu, vì sao?" Anh nhỏ giọng dịu dàng nói.

Lộ Miểu không biết, Từ Gia Diên như vậy khiến cô run rẩy, không nên như thế, Từ Gia Diên không nên như thế.

"Anh trai..." Cô ghen ngào gọi hấn, "Anh không nên như thế. Anh không phải là người như vậy."

Làn nước trong mắt cô làm anh ta giật mình.

"Anh không phải như vậy, vậy nên như thế nào đi?" Anh ta nói nhỏ, người hoảng hốt, hai mắt nhìn cô nhưng lại như không phải nhìn cô.

"Miểu Miểu..." Anh thấp giọng nói, "Anh chỉ muốn cho em cái tốt mà thôi."

Bỗng người lại trở nên tàn nhẫn, đến giọng nói cũng độc địa.

"Anh chỉ muốn cho em cái tốt, vì sao em chưa bao giờ chịu nhận nó?" Anh bóp chặt bả vai cô, "Nếu hỏi đó anh không quay về tìm em thì tốt quá rồi, nếu như không cảm thấy áy náy với em thì tốt quá rồi..."

Bả vai Lộ Miêu gần như bị anh bóp vỡ, anh ta gần như điên cuồng đau đớn, bóp chặt rồi lại buông cô ra, đổi thành ôm cô.

Lộ Miêu giấy dựa, anh ta không cho, tay giữ chặt sau gáy cô, đặt đầu cô lên cổ mình.

"Miêu Miêu, chúng ta cùng đi, bắt đầu lại lần nữa."

Lộ Miêu dùng sức đẩy anh ta ra: "Em không muốn..."

"Biết bao con đường làm ăn có thể làm, sao anh phải buôn thuốc phiện chứ?" Cô hét lên với anh ta, nước mắt lăn dài, "Làm ăn đứng đắn không tốt sao?"

"Không có tiền thì làm ăn đứng đắn thế nào nổi?!" Đột nhiên anh ta quát to lên.

Lộ Miêu giật mình, không thể tin nổi nhìn anh ta.

Từ Gia Diên khổ sở quay đầu sang chỗ khác.

Lộ Miêu kéo tay áo anh ta: "Anh, anh thành thật với em đi, có phải anh đã giao dịch gì với Nhậm Vũ không? Tôi đó có phải anh vì cứu em và Lộ Tiểu Thành mà đã đồng ý với hắn điều gì rồi không?"

"Không có."

"Nếu vậy vì sao anh nói anh vì em mà trả giá cả đời?" Lộ Miêu nắm lấy tay áo anh ta, "Rốt cuộc tôi đó đã xảy ra chuyện gì, tại sao anh lại là Hoắc tổng?"

"Thật sự là do em hại anh ư?" Lộ Miêu ghen ngào, đưa tay lên che miệng, không không chế nổi cảm xúc, cô không biết vì sao lại

như vậy, rõ ràng cô chẳng làm gì hết.

Từ Gia Diên kéo tay cô xuống: "Không liên quan đến em."

"Là do anh tham lam." Anh nói, khóe mắt không ngừng nhìn tình hình trên đường quanh khu biệt thự trong máy theo dõi, vừa nhìn một cái đã thấy chiếc xe màu đen đứng chờ đèn đỏ trên ngã tư.

Khu biệt thự vốn nằm ở vùng ngoại thành, trên quốc lộ khá vắng bóng xe cộ, chiếc xe kia chạy trên đường càng có vẻ bất mắt.

Từ Gia Diên nhận ra chiếc xe kia, là xe của Kiều Trạch.

Bất thành lĩnh anh ta bóp chặt bả vai cô, đẩy cô rời khỏi phòng sách, kéo cô xuống lầu.

Lộ Miêu bị hành động của anh làm chẳng hiểu gì, dùng sức giãy dụa bả vai muốn thoát khỏi anh ta nhưng không được, Từ Gia Diên dùng sức cương quyết, cơ thể và thân thủ cũng tốt hơn Lộ Miêu nhiều, Lộ Miêu bị anh ta kìm kẹp gần như không thể động đậy.

"Từ Gia Diên!" Lộ Miêu sốt ruột hét lên với anh, "Rốt cuộc anh muốn làm gì?"

Từ Gia Diên không nói cho cô biết câu trả lời, cúi đầu nói một câu "anh xin lỗi" với cô rồi kéo mạnh cô đi ra cửa, vừa mới đến cửa lớn thì suýt nữa đụng phải Từ Gia Thiên và Trần Kỳ.

Hai người họ vừa đến đây, chưa kịp mở cửa thì không ngờ cửa đã mở ra trước...

Trần Kỳ thấy anh ta liều mạng giữ chặt Lộ Miêu, sắc mặt liền thay đổi.

Từ Gia Thiên cũng thất thanh gọi anh ta: "Anh?"

Từ Gia Diên đặt tay kia lên vai cô, nắm lấy vai đẩy cô ra ngoài: "Kiều Trạch của em đã tới, đi cản hẩn lại!"

Trần Kỳ lạnh mắt: "Đây là làm trò gì vậy hả?"

Từ Gia Diên không rảnh để ý đến bà ta.

"Xin lỗi mẹ." Anh ta cúi đầu xin lỗi, "Mẹ với bố hãy bảo trọng."

Đẩy Lộ Miêu lên xe, rồi lần mò hai bộ cồng tay dưới ghế, lập tức khóa chân cô tay cô lại.

"Anh xin lỗi." Lại cúi đầu nói, Từ Gia Diên nhanh chóng lái xe lao ra ngoài, gần như đạp hết tốc độ mà chạt, đỉnh đầu Lộ Miêu nghiêng trái lệch phải, đầu đập mạnh vào cửa xe đến mức choáng đầu hoa mắt, Từ Gia Diên lo lắng nghiêng đầu sang nhìn cô, cắn răng một cái, rồi cứ thế lái xe đi.

Lúc này điện thoại cô vang lên, Từ Gia Diên giơ tay ra cầm lấy điện thoại, trông thấy hai chữ "Kiều Trạch" thì không nói gì liền tắt máy.

Tiếng "tút tut" truyền đến, Kiều Trạch quăng điện thoại vào thùng xe, Đường Viễn ngồi ở vị trí phó lái, lo lắng nhìn anh, "Sao vậy, không liên lạc được?"

Kiều Trạch lắc đầu, lúc này đèn đỏ chuyển xanh, lập tức đạp chân ra phóng vụt đi.

Cuộc điện thoại bị ngắt ban nãy khiến tim Kiều Trạch luôn đập thình thịch, anh gần như không dám kéo dài, báo cáo sơ qua tình

hình với đội trưởng Hình, để ông ta điều người điều tra mới xuất cảng tối nay của hải vận Từ Dương, còn mình thì dẫn theo Đường Viễn, chạy đến đây trước.

Xe anh vừa mới chạy vào khu biệt thự thì một chiếc mini cooper màu đỏ chạy đến từ đối diện, lúc đến gần thì xe quay một cái, chắn ngang giữa đường.

Đường ở khu biệt thự vốn chật, chỉ đủ để hai xe qua lại, Từ Gia Thiên chặn ngang như vật, Kiều Trạch bị ép phải dừng xe lại.

Anh không đổi sắc mở cửa bước xuống, Từ Gia Thiên cũng tắt máy xuống xe, đứng dựa trước xe, lắc lư chìa khóa, nghiêng đầu nhìn anh, khóe miệng mỉm cười, thái độ kiêu căng.

"Đã lâu không gặp, tổng giám đốc Kiều." Cô cười chào hỏi.

Kiều Trạch nhìn cô, bước lên phía trước, bất chợt đưa tay bắt chéo hai tay cô ấy ra sau lưng, túm lấy chìa khóa trong tay cô, sau đó đẩy người ra một bên, hét lên với Đường Viễn trong xe: "Lái xe qua một bên."

Còn mình thì ngồi vào xe Từ Gia Thiên toan lái xe rời đi, Từ Gia Thiên trực tiếp giang hai tay đứng giữa đường, khiêu khích nhìn anh.

Kiều Trạch lạnh mặt, quát lớn lên với Đường Viễn: "Bánh Trôi!"

Đường Viễn xuống xe, kéo mạnh Từ Gia Thiên sang một bên, Kiều Trạch lái xe dừng lại bên làn phân cách.

Anh xuống xe đi về xe mình, Từ Gia Thiên hỏn hển cản anh lại: "Anh đuổi theo không kịp đâu, anh trai em đưa chị em đi rồi."

"Từ sớm em đã nói, chị em là của anh trai em."

Kiều Trạch vẫn luôn trong trạng thái căng như dây đàn, bắt đầu từ cuộc điện thoại bị ngắt ấy đã không thể nào thả lỏng được, Từ Gia Thiên lại còn nhiều lần cản đường, sắc mặt lập tức lạnh đi, bước về phía trước từng bước, bẻ tay cô ta giữ chặt người, cũng chẳng quan tâm Từ Gia Thiên bị đau "á á" hét lên, trực tiếp xoay tau cô ấy lại, đè chặt người xuống nắp xe.

"Bọn họ đi đâu?" Anh hỏi, nghiêng đầu nhìn đồng hồ, vị trí của Lộ Miêu trên mặt đồng hồ đang di chuyển.

Anh buông cô ấy ra, xoay người lên xe, quay đầu xe lại, dựa theo vị trí trên đồng hồ mà đuổi đến.

Từ Gia Diên nhanh chóng phát hiện Kiêu Trạch đã đuổi đến, theo dấu quá mức chính xác khiến anh ta bất giác nhìn Lộ Miêu.

Lộ Miêu bị anh còng tay, cảnh giác nhìn anh ta.

Anh ta rút điện thoại ra: "Giao giữa đường Hoa Chấn và đường Phục Hưng, giúp tôi cản xe."

Xe ngoặt một cái, chở cô chạy đến thôn Trung Thành ở vùng ngoại ô phía Tây Bắc, xe vừa vào thôn đã dừng noài một con ngõ nhỏ, anh ta lôi Lộ Miêu xuống xe.

Lộ Miêu bị anh kéo vào một nhà dân ở sâu trong thôn, ở đó, Lộ Miêu trông thấy bác sĩ Lý hôm qua đến khám cho cô.

"Cô ấy có nhân cách phân tách, có cách nào tạm thời đánh thức nhân cách còn lại trong cô ấy không?" Từ Gia Diên hỏi.

Lộ Miêu khó tin nhìn Từ Gia Diên: "Anh..."

"Anh, anh đừng vậy mà..." Lộ Miêu nôn nóng đến mức nước mắt chảy xuống, "Vì sao anh lại biến thành như vậy?"

"Anh, chúng ta đi tự thú không được sao?" Cô cầu xin, nhìn thấy bác sĩ Lý đi đến gần, theo bản năng lùi về phía sau. Hai ngày hai đêm cô không dám ngủ, chính là sợ cơ thể này bị hải nhân cách khác trong người thay thế, lại làm ra chuyện cô không không chế nổi. Gần đây liên tục bị đả kích, ý chí của cô đã sớm không thể chịu nổi sự xâm nhập của một người khác, cô không ngờ Từ Gia Diên luôn chăm sóc cô ngay lúc này đây lại muốn ép nhân cách khác trong cơ thể cô thức tỉnh.

Từ Gia Diên giữ chặt bả vai cô không để cô lùi về sau, mặc kệ cô giãy dụa thế nào, bàn tay vẫn kẹp chặt không buông.

"Miêu Miêu." Anh ta cúi đầu nói, "Đi tự thú thì anh không còn đường sống nữa."

"Anh không nỡ để lại em, Lộ Tiểu Thành đã xảy ra chuyện, nếu anh chết thì làm sao em lo liệu nổi?"

"Vậy vì sao nhất thiết phải buôn thuốc phiện?" Lộ Miêu không không chế được quát lên với anh, "Làm ăn buôn bán bình thường không tốt sao? Sao lại đụng đến mấy thứ này?"

Từ Gia Diên né tránh ánh mắt cô, nhưng vẫn giữ chặt vai cô, muốn giao cô cho bác sĩ.

Lộ Miêu sống chết giãy dụa, vừa giãy dụa vừa ghen ngào: "Anh, anh đừng như vậy mà... chúng ta không thoát nổi đâu."

"Dù sao vẫn phải thử buông tay một lần."

"Miêu Miêu, nhiều năm như thế em không biết anh giày vò bao nhiêu đâu. Muốn đến gần em, lại sợ hủy hoại em, nhưng để mặc em rời xa anh lại không cam lòng. Lúc trước đi con đường này, không phải là muốn sau này cho em một tương lai vững chắc giàu có sao, nhưng nếu tương lai không có em, anh làm tất cả những chuyện này thì có ý nghĩa gì?"

"Em biết không, mỗi lần nhìn thấy em đi về phía anh ta, lòng anh đau lắm."

"Xin lỗi em..."

Theo tiếng nỉ non cúi đầu, trước mắt Lộ Miêu tối sầm đi, người đã bị anh chém rơi vào hôn mê.

Khi đầu nghiêng sang một bên thì tóc cũng xõa xuống theo, để lộ vùng da trắng nõn sau tai, một đường rạch rất nhỏ cũng theo đó rơi vào mắt Từ Gia Diên.

Đôi mắt đen của anh nhú lại, đưa ngón tay lên mò mẫm, lập tức mặt lạnh đi, giơ tay ra với bác sĩ Lý: "Dao."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 129

Kiều Trạch vừa đến ngã giao giữa đường Hoa Chấn và đường Phục Hưng thì bị người Từ Gia Diên tìm đến cản lại, hai chiếc xe tải lớn chở đầy cam đón đầu tông vào nhau, hoa quả rơi từ trên xe xuống, xe cũng nghiêng mình giữa đường.

Đường bên này vốn dĩ đã hẹp, hai xe tông nhau như thế đã chặn cả con đường lại, xe qua lại ngoài đợi cảnh sát giao thông đến xử lý ra thì chỉ biết đi đường vòng.

Bất kể là ai, ít nhất cũng kéo dài tận hai mươi phút.

Kiều Trạch nghiêng đầu nhìn đồng hồ, quay vô lăng một cái, cho xe dừng lại ven đường.

"Cậu lái xe đi vòng qua, tôi sang đường đối diện bắt xe."

Dẫn dò xong, Kiều Trạch đẩy cửa xuống xe.

Trên đường đã có không ít người tụ tập vì sự việc này, người xe đều dừng lại trên đường, cũng có không ít người giành nhau nhặt hoa quả, cả đoạn được bị chen lấn chật như nêm.

Kiều Trạch lạnh mặt, chen giữa tường người gạt ra một lối đi, đi đến đường đối diện.

Xe qua lại không ít, nhưng đường tiện lợi không dễ gọi xe, ngay đến bóng dáng xe taxi cũng không có, dùng phần mềm gọi xe cũng không có người nhận đơn.

Mắt thấy chấm nhỏ trên đồng hồ từng chút từng chút rời xa, sự lo lắng xưa nay chưa từng có xuyên qua đáy lòng, liên tiếp bắt xe không được, anh bức dọc chặn một chiếc xe riêng đang tới gần lại.

"Xin lỗi, cho mượn xe." Anh lôi lái xe đang ngồi trên ghế ra, rồi gọi điện cho Đường Viễn, "Đến đây giúp tôi xử lý chuyện này đã."

Vội vàng nói lời xin lỗi với lái xe rồi giao anh ta lại cho Đường Viễn, Kiều Trạch tự mình lái xe đi, gần như đạp hết chân ga đuổi theo, nhưng vì bị trễ trên đường một bước, mắt thấy Lộ Miêu tạm dừng lại ở thôn đô thị, còn chưa đợi anh đuổi đến thì người đã rời khỏi đó từ phía sau thôn, chạy sâu vào trong núi hướng Tây Bắc.

Đường núi bên đây gồm chín khúc mười tám chỗ ngoặt, cộng thêm cả địa thế núi rừng rắc rối phức tạp, muốn tìm người càng khó hơn.

Kiều Trạch muốn cản người lại trước khi Lộ Miêu bị đưa vào núi, dọc đường gần như không hề thở lấy một giây, cho đến khi đuổi kịp xe của Từ Gia Diên, cuối cùng trước khi vào núi đã rút ngắn khoảng cách với anh ta, tay nắm vô lăng lưu loát xoay tròn, lái xe sượt qua xe của Từ Gia Diên, muốn từ đằng trước ép xe anh ta dừng, nhưng khi khóe mắt thoáng nhìn qua hai người đàn ông buồng xe thì sắc mặt chợt biến.

Người đàn ông xa lạ trên ghế phụ hoàn toàn không cho anh cơ hội phản ứng, đột nhiên chĩa súng vào anh, đạn bay thẳng đến, theo bản năng Kiều Trạch cúi nửa người xuống, chân giẫm mạnh lên chân ga, tránh được viên đạn sượt qua đầu, xe cũng trượt qua sát đường núi một cách nguy hiểm, tay kia của anh cũng nhanh chóng rút súng ra, trở tay nả hai phát đạn về phía hai người trong xe, một phát trong đó vừa hay xuyên qua kính chắn gió, ghim trúng vào bả

vai của lái xe, tên lái xe bị đau bụng tay ra, xe lập tức mất khống chế lao về phía trước, gã ngồi ở ghế phụ vội vã giữ chặt vô lăng, Kiều Trạch nhân cơ hội này nhắm bắn lên cổ tay gã nọ, súng trong tay gã rơi xuống, còn chiếc xe mất kiểm soát bị Kiều Trạch nhả đạn vào hai lốp trước liền loạng choạng dừng lại.

Kiều Trạch đẩy cửa xuống xe, tiến lên kéo hai hai kẻ trong xe xuống, nhanh chóng đưa tay lần tìm trên người chúng, rất nhanh đã tìm được một con chip trong túi áo của gã đàn ông ngồi ở ghế phụ, đó chính là thiết bị định vị lúc trước được gắn trong người Lộ Miêu.

Sắc mặt Kiều Trạch trở nên lạnh giá, tay bóp chặt cổ một kẻ trong đó.

"Từ Gia Diên đâu?"

"Đi từ sớm rồi." Kẻ bị bóp cổ sắc mặt trở nên trắng bệch, "Cụ thể đi đâu tôi không biết, nhưng anh ta đã sớm sắp xếp xong đường chạy trốn rồi, bất cứ lúc nào..."

Kiều Trạch buông tay ra, tìm dây thừng trói hai gã kia lại, trực tiếp ném lên ven đường, gọi điện cho Đường Viễn để anh ta đến xử lý.

Trên đường về, Kiều Trạch gọi điện cho phó cục trưởng Lưu, để ông ấy phái người đến các trạm kiểm soát tại sân bay nhà ga bên tàu, còn mình lái xe quay về lại thôn đô thị, nhưng vẫn muộn một bước, ở đó trông tròn không có ai, Từ Gia Diên và Lộ Miêu đã biến mất không rõ dấu vết.

Chiều điệu hồ ly sơn của Từ Gia Diên đã khiến anh bỏ lỡ dịp tốt nhất tìm được Lộ Miêu.

Anh ta giao xe mình cho người khác, còn anh ta đi xe gì, rồi đi như thế nào, đều khiến cuộc điều tra trở nên khó khăn, Kiều Trạch không thể tìm kiếm tung tích của Từ Gia Diên thông qua máy quay giám sát giao thông được.

Đưa tay day day ấn đường, Kiều Trạch cố ép mình phải tỉnh táo lại, quay về lại cục trước, bảo người gọi cho vợ chồng Từ Dương Trần Kỳ và Từ Gia Thiên đến, nhưng cũng không ai biết Từ Gia Diên ở đâu.

Từ Dương với từ Gia Thiên coi như khá bình tĩnh, nhưng Trần Kỳ thì như phát điên lên, ở trong phòng thẩm vấn liên tục mắng mỏ Lộ Miêu, nói gì mà hồ ly tinh rồi đồ sao chổi, không biết tổ tiên đã thiếu nợ cô ta cái gì mà kiếp này gây họa cho nhà bà ta đến vậy, nói những lời rất khó nghe.

Kiều Trạch vốn ở trong phòng theo dõi, thấy bà ta mắng liên tục không ngừng nghỉ, liền xoay người muốn ra ngoài chỉnh người lại.

Ở nơi chốn này đã nhiều năm, tính cách của Kiều Trạch đã sớm bị mài mòn góc cạnh, xưa nay luôn bình tĩnh trầm tĩnh, ít khi nổi giận chỉ vì mấy câu nói của người khác, nhưng nhìn Trần Kỳ mở miệng mắng chửi Lộ Miêu trong màn hình, trong đầu anh toàn là dáng vẻ của Lộ Miêu, tủi thân, ảm đạm, ngơ ngác, dịu dàng... Thậm chí còn cả dáng vẻ hồn bay phách lạc khi cô chĩa súng vào đầu mình.

Cuộc đời của cô bị một tay Trần Kỳ phá hủy, nhưng cô chưa từng thù oán bất cứ ai, dựa vào đâu phải chịu những lời chỉ trích mắng

rủ này. Thâm Ngô cũng có mặt ở đó, trước khi anh ra ngoài bèn kéo anh lại, Trần Kỳ không liên quan đến vụ án, anh cũng không thể để lộ trước mặt người không phải là tội phạm.

Đương nhiên Kiều Trạch hiểu điều đó, nhưng cảm giác bất lực này cứ chiếm lấy anh, xoay người đâm mạnh một cú vào tường, rồi xoa lấy ấn đường, bắt mình phải bình tĩnh lại.

Lúc này Tiểu Trạm gọi điện đến, anh ta đang dẫn người đến bến tàu kiểm tra vật liệu gỗ của hải vận Từ Dương sắp xuất cảng, cũng không phát hiện ra điều gì khác thường.

Vật liệu gỗ là một trong những hạng mục nhận gửi thông thường của hải vận Từ Dương, có xuất khẩu cũng có nhập vào, chủ yếu là đi đường biển đến viễn đông Đông Nam Á với Nam Mỹ.

Tàu chở hàng này sẽ xuất phát vào tám giờ tối.

Lúc Lộ Miêu đến diễn kịch với Từ Gia Diên, anh ta đang sắp đặt thay đổi thuốc phiện thành bán thành phẩm tương đương, có thể để Từ Gia Diên thần không hay quỷ không biết đổi một lượng lớn đồ như vậy thì chỉ có thể là tàu vận chuyển của nhà anh ta, tàu xuất phát vào buổi tối, thời gian khá muộn.

Vì mấy lời sáo ngữ của Lộ Miêu lúc ấy, bên phía đội trưởng Hình liền sắp đặt người một lần nữa mở thùng ra kiểm tra hàng, nhưng cũng giống như tin tức Tiểu Trạm phản hồi lại, tàu hàng không có vật lạ.

Mỗi trạm kiểm soát cũng gửi tin về, không phát hiện nhân viên khả nghi.

Hiện tại cho thấy Từ Gia Diên đã sớm bố trí đường rút lui, cho dù sự việc có bại lộ cũng có thể nhanh chóng hoán đổi với hiệu suất cao.

Mấy năm nay anh ta đều dựa vào việc cấu kết buôn thuốc phiện qua biên giới mà nắm trong tay thị trường cả thành phố Yên, anh ta có nhân mạch ở nước ngoài của riêng mình, để vào thời khắc đặt biệt thế này, anh ta có thể chạy ra nước ngoài, còn có thể dẫn theo Lộ Miêu.

Không đến sân bay với hải cảng... Bây giờ có thể thuận lợi đưa anh ta xuất cảnh thì chỉ có con tàu này.

Kiều Trạch chợt sầm mặt, nghiêng đầu nhìn đồng hồ, khoảng cách đến khi tàu rời đi còn chưa đến một tiếng.

"Tiếp tục kiểm tra lần nữa." Kiêu Trạch nói, "Tôi đến ngay bây giờ."

Vừa nói vừa đi ra cửa, Thẩm Ngộ cũng đi cùng anh.

Lúc sắp đến bến tàu thì điện thoại của Kiêu Trạch đột ngột vang lên, hai chữ "Lộ Miêu" xuất hiện trên màn hình điện thoại khiến mí mắt anh giật mạnh mấy cái.

Kiều Trạch nhanh chóng bắt máy.

"Hàng của Từ Gia Diên vẫn còn đang đổi, đến Hương Đạo, từ đường thôn Thượng Từ." Cô nói rất nhỏ, cũng nói rất nhanh, giống như đang lén lút gọi điện.

Kiều Trạch giảm mạnh phanh: "Bây giờ em đang ở đâu?"

"Vẫn ở chỗ Từ Gia Diên." Cô đề thấp giọng, "Em cúp máy trước."

Kiều Trạch quay đầu xe lại theo bản năng, muốn lái đến thôn Thượng Từ, một tay kia bấm số gọi Tiểu Trạ: "Rút người về trước, đến thôn Thượng Từ..."

Nói một nửa liền dừng lại.

Tiểu Trạ: "Sao thế?"

"Đợi đã." Kiều Trạch lấy lại bình tĩnh, cẩn thận nhớ lại cuộc gọi ban nãy của Lộ Miêu.

Anh hỏi "bây giờ em đang ở đâu", với tính cách của cô nhất định sẽ tìm đủ mọi cách nói cho anh biết địa chỉ, chứ không phải một câu mập mờ "ở chỗ Từ Gia Diên", hơn nữa trước nay cô đều gọi Từ Gia Diên là "anh trai em", chứ không gọi anh ta là Từ Gia Diên.

Mồ hôi lạnh đổ ra trên lưng, đây không phải là Lộ Miêu.

"Tiểu Trạ." Kiều Trạch trấn định lại, nhanh chóng quay xe đi về đường cũ, "Mọi người ở lại nơi đó, tiếp tục kiểm tra, cửa gỗ ra kiểm tra đi."

"Ngoài ra phải hai người đến thôn Thượng Từ xem sao."

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 130

Lúc Kiều Trạch chạy đến bến thuyền thì cách giờ thuyền rời bến không còn bao nhiêu thời gian, thuyền bị chặn không cho xuất phát, đã có công nhân đang gây âm ỉ.

Kiều Trạch lên thuyền, Tiểu Trạ đi về phía anh.

"Sao rồi?" Kiều Trạch hỏi.

Tiểu Trạ: "Tạm thời không phát hiện ra vấn đề gì."

Nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ, "Sắp tám giờ rồi, sợ rằng giữ thuyền lại nữa sẽ ảnh hưởng không tốt."

Kiều Trạch quay đầu nhìn hàng chát đầy thuyền, nhắm mắt một cái, khi mở ra lần nữa thì đôi mắt trong lạnh lùng.

"Kiểm tra lần nữa!" Anh nói, "Lộ Miêu vừa gọi điện cho tôi, đóng vật liệu gỗ gia công này nhất định có vấn đề."

Thẩm Ngộ cũng lên thuyền theo, liếc nhìn những thùng hàng đó, cần trục trên bến tàu vẫn còn móc mấy thùng hàng.

"Toàn bộ thùng hàng đều giống nhau về màu sắc cả sao?" Đột nhiên Thẩm Ngộ nghiêng đầu, hỏi phó thuyền trưởng bên cạnh.

"Về cơ bản thì giống nhau." Phó thuyền trưởng trả lời anh, "Nhưng vì chất lượng thành phẩm khác nhau, nên để phân biệt thì sẽ một bộ phận có khác biệt nho nhỏ."

Thẩm Ngộ: "Số khác nhau chiếm bao nhiêu?"

"Không nhiều, không đến một phần mười."

Thẩm Ngộ quay đầu lại nhìn: "Cũng đề ở đó sao?"

Lúc này điện thoại của Kiều Trạch vang lên, Thẩm Kiều gọi đến, Lộ Bảo đã được đưa tới.

Trên đường đến đây, Kiều Trạch bảo Thẩm Kiều đưa Lộ Bảo tới.

Lộ Bảo đã quen với mùi của Lộ Miêu, có sự yêu thích khác thường đối với cô, có nó ở đây sẽ thuận lợi hơn nhiều.

Gác máy, Kiều Trạch quay đầu nhìn Thẩm Ngộ và Tiểu Trạm: "Ở đây giao lại cho các anh, tôi đi tìm người trước."

Xoay người xuống thuyền, đúng lúc Thẩm Kiều dẫn Lộ Bảo chạy đến.

Lúc thấy Kiều Trạch, Lộ Bảo ngẩng đầu sửa hai tiếng với anh.

Kiều Trạch ngồi xổm xuống trước mặt nó, sờ đầu nó, nói nhỏ bên tai: "Lộ Bảo, không thấy Lộ Miêu đâu, chúng ta nhất định phải tìm cô ấy về, biết chưa?"

Lộ Bảo "gâu" một tiếng.

Tay Kiều Trạch chỉ lên thuyền, Lộ Bảo lập tức nhận lệnh, sửa mấy tiếng vang dội, một bước nhảy lên cầu thang bên mạn thuyền, lao như điên lên trên.

Kiều Trạch đuổi theo sau lưng nó, chạy vòng quanh boong thuyền, theo nó chạy về phía kho hàng, rồi lại băng qua kho hàng

đến buồng máy.

Chiếc thuyền này là thuyền hàng, công nhân trên thuyền không nhiều, hơn hai mươi người, ngoại trừ tập trung làm việc trên boong thuyền ra thì ở buồng máy chỉ có một số người.

Khi Lộ Bảo dẫn Kiều Trạch đi vào, mọi người ngạc nhiên ngẩng đầu lên nhìn anh.

Ánh mắt Kiều Trạch quét qua từng gương mặt một, không có gương mặt quen thuộc.

Cũng không có mùi quen thuộc.

Lộ Bảo chạy vài vòng trong buồng máy, ngửi ở đây rồi sửa ở nơi đó, sau đó lại chạy ra ngoài, lại đến khoang để hàng nhưng cũng không có gì.

Thuyền chở hàng lớn, hàng hóa cũng nhiều, không gian rộng có nhiều nơi ẩn nấp, không dễ gì tìm thấy.

Lộ Bảo lui tới hai vòng tìm ở trong ngoài tàu chở hàng, tìm mọi chỗ mà không có, nó chán nản ngồi bên chân Kiều Trạch, "oảng" một tiếng rất nhỏ.

Ngay đến Lộ Bảo cũng từ bỏ, liệu có phải có nghĩa Lộ Miêu không có ở trên thuyền?

Lần đầu tiên, Kiều Trạch nghi ngờ phán đoán của mình, thậm chí bắt đầu không xác định rõ, cuộc gọi trước đó của Lộ Miêu có phải là thật sự đang nhờ giúp đỡ không?

Hoài nghi như thế khiến tâm trạng Kiều Trạch rối loạn.

Cả anh và Lộ Miêu bây giờ như đi trên đỉnh nhọn, đi sai một bước, thì thứ đợi phía trước anh và cô chính là vạn kiếp bất phục.

Nếu quả thật anh đã đoán sai...

Nếu như cuộc gọi của Lộ Miêu thật sự là đang xin giúp đỡ...

Kiều Trạch xoay người, hai tay nặng nề chống lên lan can, nhắm chặt mắt lại.

Khi mở mắt ra lần nữa thì những suy nghĩ rối loạn kia đã lắng xuống, hai mắt khôi phục vẻ tỉnh táo.

Thẩm Ngộ ở dưới bến thuyền vẫn còn cho người mở thùng ra kiểm tra vật liệu gỗ, thuyền đã sớm qua thời gian khởi hành, công nhân với lính thủy cũng vây lại nơi đó, bên mạn thuyền chật ních người, ồn ào âm ỉ, tình cảnh chật chội, úp mở chỉ trở hành vi của cảnh sát.

Kiều Trạch rút tay về, đang chuẩn bị đi xuống thì tầm mắt bị hai bóng lưng trong đám đông thu hút.

Hai người ấy mặc đồng phục xanh đậm, một cao một thấp. kiêu dáng rộng rộng thùng thình không nhìn ra thân hình, đang xuyên qua đám người đứng ở cầu thang bước lên thuyền, động tác không nhanh không chậm, nhìn giống thủy thủ trên thuyền.

Kiều Trạch nheo mắt, nhìn chằm chằm vào hai bóng lưng kia, rõ ràng dáng người nhìn không giống, nhưng bóng lưng ấy lại đưa đến cho anh cảm giác...

"Lộ Bảo." Kiêu Trạch nghiêng đầu gọi Lộ Bảo rồi bám theo đuôi, người còn chưa đến cầu thang bên mạn thuyền thì đám người

lại một phen ầm ĩ, đi lên đi xuống, chen chúc ngay tại hành lang chật hẹp, Kiều Trạch thử mấy lần cũng không chen qua được, hai bóng người kia đã bị đám đông cản trở mất đầu.

Mắt Kiều Trạch tối đi, nắm lấy người bên cạnh đẩy một cái, gạt đám người ra, cố gắng chen vào giữa, tai nghe gần trong tai truyền đến giọng trầm thấp của Thẩm Ngộ: "Đã tìm được rồi."

Kiều Trạch né người đưa mắt nhìn Thẩm Ngộ ở bên dưới, anh ta nghiêm mặt đứng lên, sai phó những người khác: "Chuyển tất cả những thùng hàng màu đỏ có oa văn trắng xuống thuyền kiểm tra."

Đám người lại mất trật tự, nhất là bên chỗ Kiều Trạch, có mấy người đột nhiên biến sắc, bất thành linh nắm lấy người bên cạnh, trực tiếp đẩy xuống biển, cố gắng gây ra hỗn loạn.

Trong nháy mắt, trên thuyền và dưới bến vô cùng lộn xộn, cầu thang bên thuyền đang từ từ được nhô lên, thuyền cũng bắt đầu khởi hành, có người đang lái nó ép nó rời cảng, người chặn đường Kiều Trạch cũng lũ lượt kéo đến.

Kiều Trạch nghiêng người một cái, nắm lấy một bàn tay đưa đến gần đó, dễ dàng lách một cái, một lần nữa đẩy đám người ra, động tác lưu loát dứt khoát, nhưng anh không có thời gian tiếp tục để ý nữa, từ trong đám người phá vòng vây thoát ra, lạnh giọng gọi Lộ Bảo đang nghe rằng lao về phía đám người kia một tiếng, rồi người cất bước chạy vào buồng lái, Lộ Bảo cũng nhanh nhẹn đuổi theo.

Lúc Kiều Trạch vừa đến buồng lái thì liền bị một khẩu súng kê lên huyệt thái dương.

Anh đột ngột dừng bước, Lộ Bảo đi theo anh cũng dừng lại, sửa lên âm ỉ với người cầm súng.

Trước bánh lái, hai bóng người một cao một thấp đưa lưng về phía cửa, đang điều khiển thuyền rời bến.

Sau lưng bọn họ có mấy người, trong tay ai cũng có súng, hóng súng chĩa về phía Kiều Trạch.

Lộ Bảo lại điên cuồng sửa hai tiếng vào bên trong.

Hai người kia từ tốn quay đầu lại.

Trong chớp mắt trái tim của Kiều Trạch chạm đến đáy vực.

Là Lộ Miêu và Từ Gia Diên.

Nhưng anh biết đó không phải là Lộ Miêu.

Ánh mắt đó không phải của cô, trong mắt cô lúc này chỉ có tia cười nhạt, không có dáng vẻ mà anh quen thuộc.

Một tay Từ Gia Diên khoát lên bánh lái, nhàn hạ thả lỏng, nơi khóe miệng còn dất ra một nụ cười ôn hòa.

"Tổng giám đốc Kiều, đã lâu không gặp!"

Tầm mắt của Kiều Trạch lại rơi lên người "Lộ Miêu", dáng dấp của cô bây giờ không khác Từ Gia Diên là bao, cũng nụ cười suy ngẫm giống vậy, đối với anh bị chĩa súng và đầu, trong mắt cô không có lấy một tia lo lắng.

Cô không phải là Lộ Miêu.

Trong lòng Kiều Trạch không ngừng lặp lại những lời này, ép mình dời mắt khỏi cô, quay về trên mặt Từ Gia Diên: "Đã lâu không gặp."

"Hoắc tông." Anh nói.

Nụ cười nơi khóe miệng Từ Gia Diên vẫn không đổi, nghiêng đầu nhìn Lộ Miêu.

"Miêu Miêu, em nói xem, nên xử lý hấn ta thế nào đây?"

Cô cười: "Đó không phải là ân oán của anh với hấn ta sao? Kéo tôi vào làm gì?"

Lại xoay người tiếp tục quay bánh lái.

"Miêu ngọc." Anh gọi cô một tiếng, vì kiềm nén nỗi buồn mà cầm bánh ra, "Dừng thuyền lại."

Cô quay đầu lại, cười khẽ với anh: "Gọi tôi à?"

Ánh mắt lạnh, lòng anh cũng lạnh.

Cô không phải là Lộ Miêu.

Lộ Miêu thực sự sẽ không cho phép mình làm trái pháp luật, càng sẽ không thờ ơ nhìn anh vùi trong nguy hiểm.

Trước kia cô có tham gia buôn bán ma túy không còn chưa rõ, nhưng nếu quả thật bây giờ cô giúp Từ Gia Diên lái thuyền đi, chở thuốc phiện ra bên ngoài, thì chính là đã phạm tội thật rồi.

Cho dù cuối cùng có thể giảm án không, nhưng cô sẽ không thể nào tha thứ cho mình.

Hình ảnh cô chĩa súng vào mình rồi bóp cò lướt qua trước mắt anh, kích thích trán anh giật không ngừng.

"Từ Gia Diên." Ánh mắt chuyển hướng sang Từ Gia Diên, "Anh đã hủy hoại cô ấy một lần rồi, anh còn muốn hủy hoại cô ấy lần thứ hai sao?"

"Cô ấy kính trọng anh như vật, nhưng anh lại thao túng cô ấy làm ra chuyện cô ấy ghét nhất, sau này cô ấy tỉnh lại, anh bảo cô ấy tự xử thế nào đây?"

Từ Gia Diên thôi cười.

"Nếu tôi chết cô ấy cũng không thể nào tự xử được." Anh ta nói, giọng trở nên âm hiểm, "Nếu kết quả đều giống nhau, không bằng chọn một tổn thương nhỏ."

"Chỉ cần vượt biển, khi mọi thứ đầu lại vào đấy, cô ấy sẽ không biết mình đã làm gì." Anh ta cảm lấy súng trong tay một người bên cạnh, nhắm súng vào người anh, đi đến gần anh, "Có lẽ ban đầu cô ấy sẽ kháng cự, sẽ đau khổ, nhưng thời gian dài, rồi cô ấy sẽ từ từ tiếp nhận."

Họng súng đặt lên ấn đường Kiều Trạch, súng kề bên huyết thái dương anh hạ xuống.

Kiều Trạch bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt anh ta: "Cô ấy sẽ không!"

"Chỉ cần anh là Hoắc tổng, chỉ cần cô ấy có dính vào đó, cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ."

"Có chứ." Giọng Từ Gia Diên nặng nề đi mấy phần, "Cô ấy không có bằng chứng, rất dễ bị lừa..."

Giọng nói nhỏ dần, quay đầu nhìn "Lộ Miêu" đang cầm lái.

Bất thành linh Kiều Trạch ra tay, nắm lấy cánh tay đang cầm súng của anh ta xoay một trăm tám mươi độ, đổi thành họng súng đặt lên huyệt thái dương anh ta.

Động tác này xảy ra quá mức đột ngột, đợi đến khi những người khác kịp phản ứng lại thì Từ Gia Diên đã rơi vào sự khống chế của Kiều Trạch.

Lúc này mọi người rồi rít nhắm súng vào Kiều Trạch.

Kiều Trạch chụp lấy tay Từ Gia Diên, đè cò súng xuống.

"Tất cả cầm nhúc nhích!" Anh lạnh giọng quát, nhìn sang "Lộ Miêu", "Miêu ngốc, dừng thuyền lại!"

"Lộ Miêu" mãi miết cầm lái, nghe thấy tiếng bèn quay đầu lại nhìn hai người, cười một tiếng, từ từ đứng thẳng người lên, đi về phía Kiều Trạch.

"Tại sao?" Cô hỏi, trong mắt dâng lên mơ màng, có một khoảnh khắc đó, Kiều Trạch gần như ngỡ rằng Lộ Miêu đã quay về.

Cô giống như chẳng hề gì, đi vòng quanh anh và Từ Gia Diên, lại hỏi: "Tại sao phải dừng thuyền lại... hả?"

Chữ "hả" còn chưa nói xong, đột nhiên cô chẻ tay cướp lấy súng của người khác, khẩu súng ngắn nhỏ trên cổ tay cô nhanh chóng xoay một vòng, họng súng kề lên trán Kiều Trạch.

"Anh cũng đừng có động đây!"

"..." Kiều Trạch đối mắt với cô, ánh mắt phức tạp, "Miểu ngọc, em có biết mình đang làm gì không?"

Từ Gia Diên cũng không ngờ Lộ Miểu sẽ chĩa súng vào Kiều Trạch, bất giác nhìn cô một cái.

Khóe miệng cô đã chẳng còn nụ cười vừa rồi, ánh mắt nay lạnh như băng.

"Thả anh ta ra!"

"Nếu anh ta chết, tôi cũng sẽ để cho anh chôn theo!"

"..." Ánh mắt Kiều Trạch dán chặt lấy cô, xương sụn ở cổ vì buồn bã mà lên xuống không ngừng.

"Miểu ngọc, em đừng làm ra chuyện gì khiến mình phải hối hận." Giọng anh trở nên khàn khàn, "Con thuyền này giấu ma túy, nếu em thật sự đưa Từ Gia Diên ra ngoài, em sẽ không còn đường quay đầu lại đâu."

Dường như cô cũng không biết trên thuyền có ma túy, ngạc nhiên nhìn Từ Gia Diên một cái.

Từ Gia Diên né tránh ánh mắt cô.

Trên biển, cano của cảnh sát đang bọc đánh tiến đến gần.

Thẩm Ngộ cùng đám người Đường Viễn lái cano đến gần dưới thuyền rồi leo lên.

Người trong khoang thuyền phát hiện bọn họ trước, theo bản năng nổ súng tự vệ.

Lúc tiếng súng vang lên, Kiều Trạch nhanh chóng gạt súng Lộ Miêu ra, đẩy cô vào phạm vi an toàn, nhưng vì thế lại cho Từ Gia Diên cơ hội phản kích, anh ta trở tay thoát khỏi tay Kiều Trạch, mượn thế lăn vào sau cột cạnh đó.

Tiếng súng trên thuyền nổi dậy tứ phía, tình cảnh rơi vào hỗn loạn.

Phía cảnh sát có nhiều người, đám người Từ Gia Diên căn bản không phải là đối thủ, rất nhanh đã có mấy tên bị đánh ngã, lần lượt tháo chạy.

Từ Gia Diên dưới sự bảo vệ của những người khác đã lùi đến một góc trong buồng lái.

"Miêu Miêu, đến đây!" Anh ta hét lên với Lộ Miêu đang ở sau lưng Kiều Trạch.

"Lộ Miêu" xoay người muốn chạy về phía anh ta.

Kiều Trạch chụp lấy cổ tay cô, kéo mạnh trở về.

Ánh mắt của cô chợt trở nên rét run, tay phải đưa lên, hòng súng lại lần nữa nhắm ngay Kiều Trạch.

Cảnh tượng này đúng lúc rơi vào trong mắt Thẩm Ngộ, anh ta kinh ngạc nhìn Lộ Miêu.

Cô không sợ sệt, ngón trỏ đã bóp cò súng.

"Để chúng tôi đi!" Cô yêu cầu.

Kiều Trạch nắm chặt cổ tay cô không nhúc nhích, ánh mắt cũng nhìn thẳng vào mắt cô.

"Miểu ngọc, buông súng xuống!" Giọng anh khàn khàn, mơ hồ có chút run rẩy, "Em tỉnh lại đi!"

Nhưng vô dụng, ánh mắt cô vẫn lạnh như băng, ngón trỏ đặt nơi cò súng dần dần hạ xuống.

Thẩm Ngộ và Đường Viễn nhắm súng về phía Lộ Miểu theo bản năng.

"Không cho phép người nào được nổ súng!" Kiêu Trạch quát lên, vẫn dán chặt mắt nhìn cô, cũng không cử động.

Trong mắt cô có một tia chân chừ lướt qua, ngay lúc Kiêu Trạch cho là cô buông lỏng thì cổ tay cô xoay một cái, hòng súng kề ngay huyết thái dương của mình.

"Anh không buông tay, tôi sẽ giết cô ta." Cô nói, giọng nói cũng như ánh mắt đều hung tàn, không hề có vẻ nhượng bộ nào.

Cô đang lấy sống chết của Lộ Miểu ép anh phải để cho cô và Từ Gia Diên rút lui.

Hàm dưới của Kiêu Trạch gần như căng cứng, đường nét trên cằm vì hàm răng cắn chặt mà phập phồng không thôi.

"Miểu ngọc, em tỉnh lại đi!" Âm thanh khàn khàn của anh gần như là cầu xin, "Nếu em cứ thế bỏ đi, sẽ không thể quay đầu được nữa."

Cô không thềm nghe, vẫn bóp cò súng, đoạn tuyệt nhìn thẳng vào mắt anh.

Cánh tay Kiều Trạch dần buông lỏng.

Cô lùi từng bước ra sau, lùi đến bên người Từ Gia Diên.

Từ Gia Diên đã sắp đặt một cano chạy thoát thân nhằm đối phó với tình huống bất ngờ, cano giờ đã ở bên mạn thuyền.

Lộ Miêu đỡ lấy Từ Gia Diên, muốn đưa anh ta xuống cano.

Súng của cô vẫn kê trên huyết thái dương của mình.

Nếu cô xuống thuyền, lên cano chạy thoát thân, thì thật sự không còn đường trở lại nữa.

Súng của Kiều Trạch chậm rãi nhắm vào Lộ Miêu.

"Miêu ngốc, em quay lại đây!" Anh nói, tay run run, nếu bắn phát súng này, bất kể là bắn trúng cổ tay cầm súng hay trên chân cô, đều có thể ngăn cản cô rời đi.

Nhưng một phát súng này lại như có sức nặng nghìn cân, anh không thể nào bóp cò được.

Cô biết rõ bắn khoả của anh, ý vào sự kiêng dè của anh với cơ thể này mà chắn trước người Từ Gia Diên, không hề sợ hãi, định đỡ anh ta xuống thuyền.

"Đoàng", tiếng súng vang lên.

"..." Bỗng chốc Thẩm Ngộ nhìn sang Kiều Trạch.

Một phát súng này của anh là bắn vào bả vai mình.

"Lộ Miêu" và Từ Gia Diên khiếp sợ quay đầu nhìn anh.

"Miêu ngốc, em về đây!" Anh nói, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cô, "Em về đây cho tôi!"

"Đoàng", lại một tiếng súng nữa, nhưng không bắn trúng, bị Thẩm Ngộ đột ngột đưa tay ra đỡ.

Anh đang dùng chính sự sống chết của mình ép cô tỉnh lại.

Mắt cô từ khiếp sợ dần từ từ đông đầy nước mắt, nhìn anh không thể nào tin nổi, cánh tay đỡ Từ Gia Diên chậm rãi buông lỏng ra, súng đặt trên huyệt thái dương cũng chậm chạp rơi xuống.

Ánh mắt của Từ Gia Diên đột nhiên trở nên tàn bạo, chợt dùng sức kéo lấy cô, nỏ súng về phía Kiều Trạch.

Sắc mặt Lộ Miêu biến đổi, gần như theo bản năng giơ súng lên với Từ Gia Diên.

"Đoàng!"

"Đoàng!"

Hai tiếng súng vang lên.

Kiều Trạch né được, còn Từ Gia Diên ngã sầm xuống đất.

Lộ Miêu thất thần nhìn súng trong tay, rồi ánh mắt chậm rãi dời sang Từ Gia Diên trúng đạn ngã trên đất, trong mắt đầy nước mắt và mờ mịt, sắc mặt ảm đạm, đôi môi mấp máy, cả người quỵ sụp xuống đất, súng lăn sang một bên.

"Miêu ngọc." Kiều Trạch bịt vết thương vùng ra đi về phía cô, nắm lấy tay cô.

Tay cô rất lạnh, cả người hồn bay phách lạc, ánh mắt nhìn anh không hề có tiêu cự, chỉ còn lại mịt mù.

"Anh ắt đã cứu em, anh ấy cứu em với Lộ Tiểu Thành..."

"Nếu không có anh ấy, em với Lộ Tiểu Thành sớm đã chết rồi..."

"Anh trai..."

Vẻ mặt của cô thay đổi qua lại giữa Lộ Miêu và "cô", vô thức ní non, hoàn toàn rơi vào trạng thái trống rỗng vô hồn.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 131

Trước nay Kiều Trạch chưa từng thấy Lộ Miêu như vậy bao giờ, hoàn toàn vùi mình vào trong thế giới của bản thân, hốt hoảng, luống cuống, bất lực y hệt một đứa trẻ.

"Miêu ngốc!" Anh vội vàng bầu lấy bả vai cô, muốn lay cô tỉnh lại.

Nhưng cô chỉ khóc lóc, kinh hoàng dùng tay ôm đầu, không ngừng lặp đi lặp lại "tại sao?" "tại sao?"

Từ Gia Diên chống tay xuống đất, dần dần đến gần cô.

"Miêu Miêu." Anh ta gọi tên cô bằng chất giọng khàn khàn.

Cô bình tĩnh lại, ngạc nhiên nhìn anh ta.

Anh ta đang cười với cô.

"Anh không sao." Anh ta nói, giọng đã từ từ yếu ớt.

Thẩm Ngộ đã dẫn người đến, sai người chuẩn bị xe cấp cứu, vốn định lái thuyền về lại bến, nhưng khi đến trước buồng lái thì ngạc nhiên nheo mắt lại, quay đầu nhìn Lộ Miêu.

Thuyền đang chạy về bến.

Lộ Miêu vẫn kinh ngạc ngồi đó, kinh ngạc nhìn Từ Gia Diên, hồn bay phách lạc.

Thuyền nhanh chóng cập bến, Từ Gia Diên được nhân viên y tế đang chờ ở đó cấp bách đưa đến bệnh viện.

Lộ Miêu vẫn ngồi ở đằng kia không nhúc nhích.

Kiều Trạch đi đến đỡ cô, nhưng không kéo dậy được, cả người cô rơi vào trạng thái bất thường.

"Miêu ngốc!" Anh nắm tay cô thật chặt.

Cô mờ mịt quay đầu nhìn anh, động tác chậm chạp, ánh mắt trống rỗng đờ đẫn.

Thẩm Ngộ thấy vết thương của Kiều Trạch vẫn không ngừng chảy máu, vì mất máu quá nhiều mà sắc mặt nhợt nhạt hẳn đi, lo rằng nếu anh chậm trễ nữa sẽ nguy hiểm đến tính mạng, bèn bước lên khuyên anh đến bệnh viện đã.

Nhưng Kiều Trạch không nghe, cố chấp nắm tay Lộ Miêu không chịu đứng dậy.

Thẩm Ngộ sốt ruột, hét to với Lộ Miêu: "Lộ Miêu, đi bệnh viện với cậu ta đi."

Tầm mắt của cô dần rơi xuống vết thương đang trào máu của anh, người run bắn lên.

Thẩm Ngộ trực tiếp túm lấy cánh tay Kiều Trạch: "Cậu đi bệnh viện đã, tôi thay cậu để ý cô ấy."

"Lúc này cô ấy không được bình thường."

Anh nói nhỏ, không dám để cô rời khỏi mắt nửa giây, nhưng cơn choáng váng do mất máu cứ liên tục kéo đến, theo bản năng anh

nắm chặt tay Lộ Miểu, nhưng cuối cùng lại không chống lại nổi cơ thể mệt mỏi, mất máu nhiều cộng thêm mấy ngày liên tiếp bôn ba không ngủ đã rút cạn thể lực của anh, trước mắt bỗng nhiên tối sầm, cả người chúi ngã về phía Lộ Miểu, Thẩm Ngộ đi đến đỡ anh, bàn tay nắm lấy Lộ Miểu cũng theo đó mà buông ra.

Lộ Miểu ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn cổ tay trống rỗng.

Thẩm Ngộ hét gọi Đường Viễn: "Cũng đưa Lộ Miểu về."

Kiều Trạch được đưa vào phòng cấp cứu, cũng may đưa đến bác sĩ kịp thời, ngoài mất nhiều máu ra thì không nguy hiểm đến tính mạng.

Đi ra từ phòng phẫu thuật, anh vẫn còn đang hôn mê.

Lộ Miểu ngồi trên băng ghế dài trong bệnh viện, nhìn anh được đẩy ra, đội trưởng Hình cùng Thẩm Ngộ Kiều Thời Tiểu Trạm đều chạy theo xe, không ngừng hỏi tình hình.

Lộ Miểu ngồi trên ghế không nhúc nhích, nhìn anh và mọi người dần dần đi xa, lại không dám tiến đến.

Kiều Thời quay về ngồi với cô.

"Anh ấy không sao." Cô ấy nhẹ nói, cầm lấy tay cô.

Tay cô lạnh băng đến mức dọa người.

Cô "ừ" một tiếng rất khẽ.

Kiều Thời có chút bận tâm về cô, cũng chẳng thể nào an ủi nổi.

Kiều Trạch nhanh chóng tỉnh lại, vừa mở mắt ra là gần như bật ngồi dậy.

"Lộ Miểu đâu?" Anh chụp lấy đội trưởng Hình ở gần anh, vội vàng truy hỏi, ánh mắt cũng nhanh chóng tìm kiếm bóng dáng Lộ Miểu trong phòng.

Đội trưởng Hình lắc đầu thờ dài.

Tiếng thờ dài của ông ta khiến tim anh trực tiếp rơi thẳng xuống, giọng bất giác trở nên hung ác: "Cô ấy đâu?"

Kiều Thời né người nhìn ra ngoài cửa: "Ở bên ngoài."

Kiều Trạch xóc chẵn lên, bịt vết thương giãy giụa xuống giường, người vừa đi đến cửa liền trông thấy Lộ Miểu ngồi trên băng ghế, cô độc, đầu cúi thấp, hai tay vô thức xoắn lấy nhau, cũng không cử động.

"Miểu ngốc?" Anh dè dặt gọi cô.

Cô từ từ ngẩng đầu lên, nhìn anh.

Trong ánh mắt chính là Lộ Miểu mà anh quen thuộc, mờ mịt, nhưng cũng trống rỗng, còn mang theo một tia khiếp đảm.

"Anh... không sao chứ?" Cô chần chừ mở lời.

"Tôi không sao." Anh đến gần cô, ngồi xổm xuống trước mặt cô, nắm lấy tay cô, ngẩng đầu nhìn cô.

"Sao em lại ở đây một mình?" Anh ôn tồn hỏi.

Cô lắc đầu, cụp mắt xuống, né tránh tầm mắt của anh.

Anh giang tay ra ôm cô vào lòng.

Cơ thể cô cứng đờ không dám cử động, cứ như sợ làm anh bị thương vậy.

Anh đưa mắt nhìn cô, cô vẫn cúi đầu im lặng, nhưng quanh người như được bao phủ bởi lớp không khí bí ẩn.

Cô hoàn toàn tách biệt mình với mọi người, tự khép mình lại, tự trách, tự ghét, tự ti... đủ những tâm trạng tiêu cực đang dần cắn xé cô.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng cô đang kháng cự lại với tất cả mọi người tất cả mọi chuyện, bao gồm cả chính cô.

Cô lúc này, dường như đã quay lại dáng vẻ tự bé lúc năm tuổi, tự ruồng bỏ chán ghét bản thân đến cực điểm.

"Miểu ngọc à." Anh nắm chặt tay cô.

Cô đổi mắt nhìn anh.

"Em không sao." Cô thấp giọng nói, không buồn không vui, nhưng cũng không có thần sắc nào.

Kiều Thời đứng ở cửa, nhìn Lộ Miểu như vậy cô còn không nén được đau lòng, huống gì là Kiều Trạch.

Mấy ngày mấy đêm không chợp mắt, cô tiều tụy rõ đi trông thấy.

Kiều Trạch miết ngón tay lên quàng thâm dưới mắt cô: "Ngủ một giấc thật ngon trước đã, đừng suy nghĩ lung tung nữa, nhé?"

Cô gật đầu, rất nhẹ.

Anh đưa cô vào phòng bệnh, để cô nằm nghỉ trên một chiếc giường khác, cô nhanh chóng nhắm mắt lại, hô hấp dài đều, không biết là ngủ thật hay giả ngủ, Kiều Trạch khẽ gọi cô nhưng cô không đáp lại.

"Chuyện của Lộ Miểu..." Đội trưởng Hình nhắc nhở.

Kiều Trạch im lặng một lúc: "Đề cô ấy ngủ yên trước đã, đã mấy ngày cô ấy chưa chợp mắt rồi."

Đội trưởng Hình gật đầu.

Trời bên ngoài đã sáng rực.

Từ Gia Diên được phẫu thuật nay cũng đã tỉnh, phát súng kia của Lộ Miểu bắn vào trên ngực anh ta, nhưng không trúng vị trí quan trọng nên vẫn còn sống.

Kiều Trạch và đội trưởng Hình đến thăm, anh ta chỉ vừa mới tỉnh lại, người vẫn còn yếu.

Lúc này anh ta rất bình tĩnh, lúc thấy Kiều Trạch và đội trưởng Hình còn mỉm cười một cái.

"Anh nói đúng, đúng là tôi đã đem cô ấy ra làm cái có để che đậy đi tính ích kỷ của mình." Đột nhiên anh ta lên tiếng, "Tôi luôn nói với cô ấy, tôi vì cô ấy mà từ bỏ cả đời này. Rất nhiều thời điểm tôi cũng cho là vậy, tôi luôn cảm thấy, nếu không phải vì cô ấy, căn bản tôi sẽ không buôn bán ma túy, càng không biết rằng khi thấy Nhậm Vũ bị thương thì bắt đầu thay thế tâm tư của hắn ta."

Kiều Trạch kéo ghế trước giường bệnh anh ta ra, ngồi xuống.

"Rốt cuộc lúc đầu đã xảy ra chuyện gì?"

"Hoắc tổng thật sự là Nhậm Vũ." Anh ta nói, "Ban đầu thì đúng là hắn ta. Hơn mười tuổi hắn ta đã theo người khác lăn lộn ngoài xã hội, hơn mười năm, dựa vào mạng giao thiệp rộng cùng sự tàn nhẫn của mình mà tiêu diệt mấy kẻ bên trên, từng bước ngồi vào vị trí đại ca. Trước kia tôi đã từng tiếp xúc qua với hắn ta, so với năm năm trước Miêu Miêu xảy ra chuyện còn sớm hơn."

"Tôi yêu cô ấy, từ rất sớm tôi đã phát hiện ra mình thích cô ấy. Tôi muốn bù đắp cho cô ấy, muốn cho cô ấy một tương lai đầy đủ sung túc, nhưng khi tiếp nhận công ty thì nó đã trên bờ vực phá sản, tôi không cách nào vực dậy nổi. Lúc đó vừa hay có người giật dây làm quen với Nhậm Vũ, hắn ta chỉ tôi vận chuyển ma túy, thù lao rất khả quan, có lẽ do bị ma quỷ ám ảnh, quá sốt ruột muốn cứu lấy công ty, sau đó dần dần gia nhập vào thế giới của bọn họ, cũng dần thân quen với Nhậm Vũ hơn."

"Dáng người hắn ta tương tự với tôi, có lúc để tránh mạo hiểm bị bắt, đối với vài mối làm ăn mặc dù nguy hiểm nhưng không bỏ được, hắn sẽ để tôi giả mạo mình đàm phán. Đối với một người khá là cao ngạo mà nói thì đây đúng là một chuyện khó chịu. Khi đó tôi đã nghĩ, hoặc là không làm, nếu đã làm thì phải có được vị trí kia của hắn ta, chỉ có đến vị trí đó mới có đủ quyền lợi thao túng sống chết của kẻ khác, chứ không phải làm người bị gây khó dễ."

"Nhưng lúc đó đâu thể nào lui được nữa, tôi bị hắn nắm quá nhiều thóp, không thể gột sạch nổi, chỉ có thể ép mình từng bước leo lên."

"Vừa hay khi đó vì chuyện nông nổi của Lộ Tiểu Thành mà hắn coi trọng Miêu Miêu, theo đuổi cô ấy không buông, nhưng vì

Trương Khởi mà gây ra hiểu lầm, khiến hắn ta bắt giữ ép chị em họ. Tôi đó vốn là tôi trước ngày Lộ Miêu báo danh vào đại học, tôi hẹn cô ấy ăn tối đưa tiễn, nhưng đợi mãi không thấy người đâu, gọi điện cho cô ấy mới hay đã xảy ra chuyện. Lúc tôi dẫn người chạy đến thì đúng lúc nhân cách thứ hai của cô ấy đột phát, cầm gạch đập mạnh vào đầu Nhậm Vũ như điên. Mọi người đều bị dáng vẻ điên loạn của cô ấy dọa sợ, quên mất kéo người ra, cũng cho tôi cơ hội không chế."

"Lúc ấy Nhậm Vũ bị thương rất nặng, không ngừng xin tôi cứu hắn. Chính vào lúc đó tôi đã sinh ra suy nghĩ thay thế hắn ta, lợi dụng lúc hắn ta trọng thương nằm viện mà giả dạng hắnra ngoài đàm phán làm ăn, đối với tôi mà nói thì đây là chuyện xe chạy quen đường, mấy người tâm phúc của hắn ta cũng biết, sẽ không nghi ngờ tôi, còn về hắn ta, chỉ cần bỏ thêm một vài ít thứ trong thuốc, thì tuy anh ta có thể sống nhưng lại không thể tự lo liệu được, trên thực tế hắn ta đã nằm dưới sự khống chế của tôi."

"Kế hoạch này nhanh chóng thành hình trong đầu tôi, quả thật sau đó mọi chuyện tiến triển rất suôn sẻ, tôi vừa lấy danh hiệu của hắn để tiếp quản mọi mối làm ăn, vừa dọn dẹp người của hắn ta, đợi đến lúc hắn ta phát hiện ra vấn đề thì đã không còn đủ sức nữa rồi. Bản thân tôi là học quản trị kinh doanh, đương nhiên mạnh hơn anh ta nhiều về việc tổ chức quản lý, thế là toàn bộ tập đoàn dần dần thành hình và mở rộng dưới tay tôi."

"Lúc ấy vì kế hoạch xảy ra thuận lợi, tôi không báo cảnh sát, đồng thời còn tìm người cải trang thành cảnh sát lừa Miêu Miêu. Lộ Tiểu Thành không biết gì về pháp luật, không biết cái gì gọi là tự vệ, cậu ấy sợ Lộ Miêu phải ngồi tù nên không hề nói gì với cảnh sát. Cậu ấy rất biết ơn tôi đã cứu Miêu Miêu, chuyện vì bị ảo giác

ma túy gây nên mà suýt cưỡng đoạt Lộ Miêu cũng khiến cậu ấy để ý rất nhiều, cậu ấy không biết phải đối mặt ra sao với Miêu Miêu, cũng luôn tự trách mình đã hại cô ấy, không còn mặt mũi gặp cô ấy, nên ban đầu mới tránh không gặp cô ấy, ở lại chỗ tôi giúp tôi, đợi đến lúc cậu ấy phát hiện ra tôi buôn bán ma túy thì không thể không cắt đứt triệt để suy nghĩ gặp lại Lộ Miêu, cậu ấy tình nguyện để cô ấy tưởng rằng mình mất tích chứ không muốn có một ngày để cô phải trông mắt nhìn mình bị phán tử hình."

"Nhân cách khác của Lộ Miêu có tham gia buôn bán ma túy không?" Kiều Trạch hỏi.

"Không có." Anh ta nhìn thẳng vào mắt Kiều Trạch, "Có Lộ Tiểu Thành ở đó, sẽ không để cho cô ấy có cơ hội đụng đến ma túy." Mà anh ta cũng sẽ thế.

Kiều Trạch: "Vậy tại sao lúc đầu cô ấy lại xuất hiện ở hiện trường vụ nổ?"

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 132

"Cô ấy nói là đi cứu một người."

"Thật ra số lần nhân cách thứ hai của cô ấy xuất hiện không nhiều, chỉ những lúc tinh thần bị đả kích quá lớn hoặc yếu đuối đến cực hạn mới ra mặt. Cô ấy vốn hiền lành nên hầu như không cho nhân cách thứ hai cơ hội áp chế. Hồi đầu năm cũng coi là bất ngờ. Cô ấy muốn thực tập ở đội phòng chống ma túy, muốn làm cảnh sát. Tôi không hi vọng cô ấy trở thành cảnh sát, không muốn có một ngày tôi và cô ấy phải đến mức súng ống đối mặt, giống như gần đây cô ấy gạt tôi, cũng giống như tối qua. Năm đó điền nguyện vọng đại học tôi đã tính sai một lần, bị cô ấy lừa lén giấu tôi đổi nguyện vọng, tôi không muốn bốn năm sau cô ấy bước trên con đường cảnh sát này, hơn nữa ban đầu muốn làm cảnh sát cũng chỉ vì để tìm Lộ Tiểu Thành mà thôi. Lúc ấy tôi cho rằng, chỉ cần Lộ Tiểu Thành "đã chết" thì cô ấy có thể buông tay, nên mới giả tiết lộ tin tức Lộ Tiểu Thành đã chết, không ngờ cô ấy lại gặp đả kích lớn đến thế, cô ấy gần như sụp đổ, trao cơ hội thức tỉnh lại cho nhân cách phụ."

"Lúc đó tôi rất lo lắng cho cô ấy, nên luôn để cô ấy ở bên cạnh mình. Khi ấy tôi vừa giải quyết xong Nhậm Vũ, chính là thời điểm quan trọng tôi hoàn toàn tiếp quản vị trí của hắn ta, tôi cần phải nắm Hoàng Thường trong tay, nên lúc đó chủ yếu là qua lại với Hoàng Thường, nhưng mỗi lần gặp đều không cho ông ta thấy được mặt, đây là cách làm bình thường của Nhậm Vũ. Khi đó tôi chưa hề nghĩ đến chuyện tiết lộ cô ấy là ai, không ngờ cô ấy lại chạy ra ngoài, nên Hoàng Thường đã gặp cô ấy nhưng lại không

biết tôi, Trần Nhất Tử cũng đã gặp cô ấy. Cô ấy cũng không biết tôi làm gì, cô ấy phân tách nhân cách chỉ là để tự bảo vệ mình chứ không phải làm chuyện gì xấu, tôi cũng không hi vọng cô ấy giống tôi, đi sai một bước là cứ vậy sai mãi, nên lúc đó tôi mới để cô ấy đi."

"Tôi đoán có lẽ cô ấy đi dạo phòng sách thì gặp phải người của các anh."

"Lúc đó cô ấy nói với tôi là đã gặp một người ở trong phòng sách, lại còn nhét đồ vào tay cô ấy, bảo cô ấy đưa nó ra ngoài, sau đó cũng chính mắt nhìn thấy anh ta bị người của Hoàng Thường đưa đi. Cô ấy bảo hiểm khi có một người tin tưởng mình một cách vô điều kiện như thế, nên cô ấy mới muốn đi xem tên ngốc kia thế nào. Nhưng tôi biết, là cô ấy muốn đi cứu anh ta."

"Tôi cũng biết thứ anh ta giao cho cô ấy có thể là bằng chứng rất quan trọng, nhưng vẫn không xác định rõ được, cô ấy cũng không chịu đưa đồ cho tôi, nên tôi phải đưa cô ấy đến hiện trường để xác nhận liệu anh ta có phải là cảnh sát không, rốt cuộc thứ anh ta giao cho cô có phải là bằng chứng không. Chẳng ngờ lại tới muộn một bước, vừa mới đến thì bên kia đã nổ, cô ấy coi như là đánh bậy đánh bạ mà cứu được anh."

Kiều Trạch nhìn thẳng vào anh ta: "Tại sao người bên cạnh lại gọi cô ấy là Hoắc tổng?"

"Tôi không thể để Hoàng Thường biết tôi là ai được." Từ Gia Diên nói, "Nhưng Hoàng Thường lại nghĩ, cô ấy là người Hoắc tổng rất coi trọng, là đại diện của Hoắc tổng, có thể là Hoắc tổng thật sự mà cũng có thể không phải. Đã sai rồi thì sai luôn, lợi dụng hiểu biết sai lầm của ông ta, đẩy cô ấy ra đằng trước, để người bên

dưới gọi cô ấy là "Hoắc tổng", danh ngôn chính thuận mượn cô ấy đưa tôi đến gần người của các anh."

"Khi chúng tôi đến thì hiện trường rất hỗn loạn, người đã bị nổ banh xác không còn nguyên vẹn, tôi không cách nào đoán được liệu anh ta có phải là cảnh sát không, có phải anh ta đã đưa bằng chứng cho cô ấy không, nhưng nhìn phản ứng của A Tuấn Hoàng Thường cùng với kết quả điều tra của tôi thì, người kia chẳng qua là vật hi sinh trong cuộc đấu đá nội bộ của các anh, cũng không liên quan gì đến cảnh sát cả, mà lúc đó Miểu Miểu cũng tỉnh lại, cô ấy hoàn toàn không nhớ những chuyện này, càng không biết thứ người kia giao cho mình là gì, đã để ở đâu rồi, nên chuyện này liền rơi vào bế tắc."

"Tâm quan trọng của Lộ Tiểu Thành còn lớn hơn tôi nghĩ rất nhiều, cậu ấy gần như là chỗ dựa tinh thần của cô. Nếu thật sự cậu ấy không còn, có lẽ cô ấy sẽ không chống đỡ nổi nữa, nên tôi cũng không dám lấy sự sống chết của Lộ Tiểu Thành ra ngăn cản cô ấy lần nữa, vậy là không thể không sắp xếp chút chuyện, để cô ấy biết tin Lộ Tiểu Thành chết chẳng qua là giả."

Anh ta nhìn sang Kiều Trạch: "Tôi không tẩy trắng chuyện gì vì cô ấy cả, những chuyện này đều là thật. Mấy năm qua cô ấy đều ở trong trường cảnh sát, lại sống rất khép kín, căn bản không có cơ hội tiếp xúc với ma túy chứ đừng nói là thao túng. Hoàng Thường, A Tuấn và những người khác giờ đều nằm trong sự khống chế của các anh, anh có thể tìm bọn họ so sánh lời khai."

"Tôi sẽ điều tra kỹ." Kiều Trạch đứng lên, suy nghĩ một lúc rồi quay đầu lại nhìn anh ta, "Cám ơn anh nhiều năm qua đã chăm sóc cô ấy."

"Về mặt tình cảm là cô ấy nợ anh, nhưng không phải cô ấy đẩy anh đi đến con đường này, cô ấy cũng chưa từng muốn gì ở anh."

"Làm một người tốt đảng hoàng, vì cô ấy là phải giữ mình thật tốt, làm ăn chính đáng, chứ không phải đi đường tắt để kiếm tiền nhanh hơn, không những lấy danh nghĩa đạo đức mà uy hiếp cô ấy, lại còn đẩy trách nhiệm lên người cô ấy nữa."

"Mấy chữ vì tốt cho cô ấy không phải là lý do để anh phạm tội, càng không phải là sức nặng mà cô ấy phải gánh lấy."

Xoay người bước ra cửa, sau lưng truyền đến ba chữ "tôi biết rồi" của anh ta, giọng rất khẽ rất nhỏ.

Đội trưởng Hình phát người đến thẩm vấn Hoàng Thường A Tuấn và những người khác lần nữa, về mấy chi tiết có xuất hiện Lộ Miểu, cơ bản lời khai đều nhất trí với Từ Gia Diên.

Từ bản ghi chép giao dịch Cao Viễn để lại cùng lời khai của Từ Gia Diên và những người khác thì Lộ Miểu đều học ở trường, không phải lên lớp học thì đi dạy thêm hoặc ở nhà trọ, có bạn bè thầy cô làm chứng, cô ấy không có thời gian và chứng cứ cho thấy tham gia phạm tội, bất kể là bản thể hay là nhân cách, cũng không có cách nào nhúng tay vào hoạt động của tập đoàn Hoắc tổng được.

Lần duy nhất cô ấy liên quan đến đường dây ma túy là trong hành động truy nã tối qua, suýt nữa đã giúp Từ Gia Diên chạy thoát, nhưng trong tối đó cũng chính cô đổi hướng tàu chạy về bến, vì cảnh sát đã tranh thủ thời gian, có ý định giúp cảnh sát truy bắt nghi phạm, cuối cùng là tự tay cô bắt Từ Gia Diên. Lúc đầu cô ân mình bên người Từ Gia Diên cũng vì để thực hiện nhiệm vụ, dự tính ban đầu cũng là vì để lấy được bằng chứng phạm tội của Từ

Gia Diên, truy bắt Hoắc tổng, cũng vì cô nên cảnh sát mới có thể nhanh chóng có được manh mối Từ Gia Diên phạm tội, cũng ngăn chặn kịp thời trước khi anh ta đem ma túy theo chạy trốn. Từ hành vi biểu hiện này mà nói, Lộ Miêu là một lòng muốn đưa tội phạm ra công lý, cũng không có ý đồ phạm tội, chẳng qua là trên đường thi hành nhiệm vụ lại bị nhân cách khác trong cơ thể khống chế, mới làm cho quá trình truy bắt đi nhầm một bước, nhưng cũng may trong thời khắc mấu chốt, tiềm thức vẫn nghiêng về phe chính nghĩa, tự tay ngăn Từ Gia Diên lại, không gây ra sai lầm lớn cũng như khiến người nào thương vong...

Đội trưởng Hình cho người giám định tinh thần của Lộ Miêu lại lần nữa theo thủ tục pháp lý, xác nhận đã phân tách nhân cách, nhân cách chủ của cô lúc đó hoàn toàn bị nhân cách phụ điều khiển, không thể nào khống chế được hành vi phạm tội của nhân cách phụ, nhân cách chủ của cô không có ý đồ phạm tội không có cách nào nhận biết hay khống chế nhân cách phụ tiến hành phạm tội, không phải chịu trách nhiệm hình sự, nhưng cần phải điều trị cưỡng chế.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 133

Lúc đội trưởng Hình đưa ra quyết định thì Kiều Trạch cũng có mặt ở đây, anh lập tức đứng lên.

"Hành vi của Lộ Miêu không đủ gây tổn hại đến an toàn công cộng hay gây ra nguy hiểm nghiêm trọng đến an toàn của người dân, cũng không có khả năng tiếp tục gây hại cho xã hội, để cô ấy phải bắt buộc chữa bệnh là vi phạm quy định. Tình hình của cô ấy hoàn toàn thích hợp với quy định luật pháp là để người thân hoặc người giám hộ chăm sóc điều trị nghiêm ngặt."

Đội trưởng Hình liếc nhìn bả vai anh, vết thương vẫn còn đó, dù chưa được phép xuất viện nhưng anh lại cứng đầu muốn tham dự cuộc họp này.

Lộ Miêu bấy giờ luôn im lặng chậm rãi giơ tay lên: "Cháu đồng ý tiếp nhận bắt buộc chữa bệnh."

"Miêu ngốc!" Kiều Trạch nhíu mày gọi cô.

Cô trả lời anh bằng một ánh mắt bình tĩnh: "Em không sao đâu."

Rõ ràng cô vẫn giống như những ngày thường, nhưng lại có cảm giác không đúng lắm, sau khi trở về từ đêm hôm đó, cô rất khác thường, cứ luôn yên lặng cũng luôn trầm mặc, đồng thời vô cùng trống rỗng, không hề có chút sinh khí nào.

Cô như thế khiến anh rất lo lắng, hoàn toàn khép kín mình lại, anh không vào được mà cô cũng chẳng thoát nổi.

Nhưng anh không thể để cô một mình được. Đây không phải là vấn đề chữa hay không chữa, cô chắc chắn sẽ đồng ý chữa trị, nhưng hai chữ "bắt buộc" đối với Lộ Miêu mà nói có thể là một vết thương nặng khác, bây giờ cô đã chôn vùi trong thế giới của mình không chịu đi ra, nên anh không thể nào để cô lại phủ nhận mình một lần nữa được.

Dưới cái nhìn của anh, thực chất hành động của Lộ Miêu không hề đã thương bất cứ ai, cho dù là lúc đang bị nhân cách phụ khống chế vẫn có thể ngăn cản ý đồ gây tội của Từ Gia Diên, quan trọng nhất chính là, cô mới là người có công lớn nhất trong vụ án này, từ lúc còn mơ hồ được anh đưa vào vụ án cho tới nay, cố gắng của cô cùng áp lực cô phải chịu đều được anh nhìn thấy rõ ràng.

Hai người liên quan đến vụ án, một người là em trai cô, một người lại là anh trai cô, thậm chí từng có một lần cô tưởng nhầm là mình, sự đau đớn trong người cô căn bản người thường không thể tưởng tượng nổi. Từ lúc tự tay truy nã Lộ Tiểu Thành đến Từ Gia Diên, cô chưa bao giờ dao động một giây nào, càng không vì tình riêng mà làm việc bất hợp pháp. Công là công mà tư là tư, cô luôn phân biệt trái phải rõ ràng, không bao giờ để mình đi lệch nửa bước. Nhưng chỉ có chính cô mới biết được, đằng sau vẻ chí công vô tư đó, sâu trong lòng cô đau khổ và tuyệt vọng đến nhường nào.

Vụ án này, lại không có người nào phù hợp với ba chữ "người có công" hơn cô.

Anh cũng thế, đội trưởng Hình cũng thế, đến cả Cao Viễn và Trương Toàn đã chết cũng vậy, còn cả hàng nghìn gia đình bị ma túy của "Hoắc tổng" phá hoại, bọn họ cũng phải nên cảm ơn cô.

Đội trưởng Hình cũng không khẳng khái ép Lộ Miêu phải do chính phủ bắt buộc chữa bệnh, công của Lộ Miêu cũng được tuyên dương trong buổi họp, nhưng chuyện lần này của cô nói lớn không lớn mà nói nhỏ cũng không nhỏ, cân nhắc đến chuyện cô thuộc nhân viên nội bộ, để tránh có bao che hiềm nghi, vẫn hi vọng trước tiên theo thủ tục pháp lý trình thư ý kiến bắt buộc chữa bệnh lên viện kiểm sát, trong thư nói rõ tình hình của cô thế nào ra sao, do viện kiểm soát thẩm tra lần nữa rồi quyết định, nếu viện kiểm soát cũng cho rằng Lộ Miêu phù hợp với điều kiện bắt buộc chữa bệnh thì viện kiểm soát sẽ xin lên tòa án lần nữa, kết quả quyết định cuối cùng do tòa án định đoạt.

Trước khi tòa đưa ra quyết định, bên bọn họ chỉ có thể chọn các biện pháp ép buộc mang tính bảo vệ tạm thời, nhưng vì tình hình của Lộ Miêu khá đặc biệt, ông hi vọng trong thời gian đợi tòa án đưa ra quyết định, trước tiên sẽ do Kiều Trạch phụ trách trông coi và chữa trị với cô.

"Tôi không đồng ý." Kiều Trạch vẫn lặp lại câu nói cũ, rất kiên định, "Tôi muốn bảo vệ cô ấy."

Đội trưởng Hình bị Kiều Trạch làm cho ồn ào đến nhức đầu, "Tôi nói này, sao cậu lại không chịu thông suốt vậy hả, chẳng qua là đi theo quy trình thôi, không phải kết quả vẫn giống nhau sao?"

"Ý nghĩa không giống nhau." Kiều Trạch nói, "Chúng ta chỉ định cơ cấu điều trị cũng cho ra kết quả giống nhau."

Kiều Trạch kiên quyết như thế khiến Lộ Miêu lúng túng, cô không muốn anh tốt với cô đến thế, cô không đáng để anh làm vậy.

"Anh đừng vậy mà." Cô nghiêng đầu nhìn anh, gần như là van nài, "Em vốn là bệnh nhân tâm thần mà."

"Em không phải bệnh nhân tâm thần!" Anh nhìn thẳng vào mắt cô, từng câu từng chữ, "Miêu ngọc, em không phải là bệnh nhân tâm thần."

Giọng anh khàn khàn, rõ ràng tinh thần không được tốt như trước, chẳng qua đang cố chấp chống đỡ.

Anh vốn là chống đỡ tới đây họp, vết thương không tốt, người vẫn chưa thể xuất hiện, nhưng anh lại lo cho Lộ Miêu, tự mình rút kim truyền nước ra mà chạy tới đây, cuộc họp vừa bắt đầu thì trên mặt từ từ không còn sắc máu.

Đội trưởng Hình lo anh xảy ra chuyện, giữa cuộc họp đã mấy lần khuyên anh nên về đi nhưng không được, ông nhìn bây giờ e là anh không chịu nổi, bèn dứt khoát dừng cuộc họp lại.

"Được rồi được rồi, về viện nghỉ trước đã." Đội trưởng Hình khoát tay với anh, "Coi cơ thể mình làm bằng sắt thật đấy à, vừa bị trúng đạn đã cố chấp xuất viện."

"Kết quả xử lý cuối cùng đợi tôi với các lãnh đạo khác thảo luận bàn bạc lại đã." Đội trưởng Hình nhìn sang Lộ Miêu, "Cô đưa cậu ta về bệnh viện đi."

Rồi quay sang Đường Viễn: "Cậu cũng đưa hai người họ về đi."

Trước khi có kết quả, tránh có chuyện bất trắc, ông ấy để anh ta trông chừng Lộ Miêu.

Kiều Trạch kéo Lộ Miêu đứng dậy, Lộ Miêu hơi chân chừ, cô thật sự không dám dựa vào gần anh quá, sợ đụng phải vết thương của anh.

Gần nửa người trên của Kiêu Trạch dựa vào người cô.

"Miêu ngọc à, anh mệt quá." Anh khàn giọng nói

Lộ Miêu do dự đỡ lấy anh.

Kiều Trạch để mặc cô đỡ mình về phòng bệnh, giờ anh rất yếu, vừa mới về phòng thì trên trán đổ không ít mồ hôi lạnh, nhìn giống như muốn ngất đi, nhưng lại cố gắng chống đỡ không choáng váng.

Lộ Miêu vừa đỡ anh ngồi xuống thì lập tức xoay người toan nhấn nút gọi bác sĩ, nhưng chưa kịp xoay người thì Kiêu Trạch đã giữ lấy cổ tay cô lại.

Lộ Miêu ngập ngừng nhìn anh.

"Miêu ngọc, tôi muốn biết em đang nghĩ gì." Anh nói, "Em như bây giờ, quả thật tôi rất lo."

"Không có gì nói với anh được sao?"

Trong ánh mắt cô tràn ngập luống cuống, hộc mắt dần dần ướt, nhưng lại không biết nên nói gì.

Cô khẽ lắc đầu: "Em không biết..."

Cúi thấp đầu nhận lỗi, nói câu "em xin lỗi" với anh, nhưng điều anh muốn không phải là cô xin lỗi, mà anh muốn biết cô đang nghĩ gì thì anh mới đúng bệnh hốt thuốc được. Chỉ có điều cô chẳng thể nào nói ra nổi, người không có sức sống nào, ngay khi nhìn anh

cũng phải dè dặt, cô như bây giờ, giống như đã quay về lại dáng vẻ lúc năm tuổi, không dám xin, không dám muốn, không ngừng day nghiến bản thân.

Anh rất đau lòng, nhưng cũng rất bất lực.

Anh giang rộng hai tay ôm cô vào lòng.

"Em còn có tôi mà, biết chưa?" Anh nói nhỏ bên tai cô.

Cô cứng người không đáp.

"Miểu ngọc?" Anh siết chặt tay thêm, cúi đầu nhìn anh.

Cô né tránh ánh mắt anh: "Anh không nên đối tốt với em như thế."

Kiều Trạch: "Em là bạn gái của tôi, tương lai là mẹ của con tôi, tôi không đối tốt với em thì đối tốt với ai chứ?"

Anh nâng cằm cô lên, nhìn thẳng cô: "Miểu ngọc à, đợi mấy ngày nữa vết thương tôi lành, chúng ta sẽ kết hôn luôn nhé, có được không?"

Ánh mắt anh nhìn cô có vẻ do dự, môi khẽ mím.

"Miểu ngọc?" Theo bản năng anh nắm chặt tay cô, lo lắng nhìn cô, ngay đến thở cũng không dám thở.

Qua một lúc lâu, dưới cái nhìn soi mói của anh, cuối cùng cô vẫn gật đầu: "Được ạ."

Cái gật đầu đó khiến anh thở phào nhẹ nhõm, cúi đầu hôn cô.

Cô bình tĩnh mặc cho anh hôn, nhưng vẫn không đúng, anh không cảm nhận được sức sống ở cô.

Anh dừng lại, mắt nhìn cô.

Lộ Miêu hít mũi, cúi thấp đầu mở miệng: "Để em bảo Bánh Trôi đi gọi bác sĩ."

Kiều Trạch buông cô ra, mặc cho cô đi mở cửa, Đường Viễn vẫn ngồi bên ngoài, không đến làm phiền họ.

Anh ta đang trò chuyện cùng mấy cảnh sát khác.

Những người đó phụ trách trông chừng Từ Gia Diên, anh ta vẫn còn ở đây tiếp nhận điều trị.

Lộ Miêu biết phòng bệnh của anh ta ở đâu, nhưng cô không đi thăm.

Lúc Kiều Trạch đi ra, cô đang nhìn chăm chăm vào cửa phòng bệnh của Từ Gia Diên đến xuất thần.

"Muôn đến thăm anh ta sao?" Anh nói.

Cô chân chừ một lúc rồi gật đầu.

Lúc bọn họ đến thì Từ Gia Diên đã tỉnh, đang nhìn trần nhà chăm chú, nhưng thần sắc không tốt cho lắm.

Thấy cô đứng ở cửa, anh ta mới mỉm cười với cô: "Miêu Miêu đấy à."

Vẫn giống như những mấy năm qua, tiếng gọi âm áp.

Trong phút chốc, dường như anh ta vẫn là một người anh trai thương yêu cô năm nào.

Nhưng đã không còn nữa rồi, sau này cũng sẽ không còn người đó nữa.

Lộ Miêu nghẹn ngào, môi run run, không thốt lên được câu nào.

Cô muốn hỏi anh vì sao phải đụng đến ma túy, vì sao phải hủy hoại bản thân và người khác như thế, nhưng hậu quả cũng đã gây ra rồi, có truy cứu gì đi nữa cũng vô dụng.

Cuối cùng cô chẳng nói gì, xoay người rời đi.

Nụ cười trên mặt Từ Gia Diên có vẻ mất mát nhàn nhạt, vừa lại như thư thái.

"Sau này nhờ anh vậy." Anh ta nói nhỏ với bóng lưng của Kiều Trạch, "Hãy chăm sóc tốt cho cô ấy."

Quá nửa đêm, tin tức Từ Gia Diên tự sát bỗng truyền tới.

Kiều Trạch thất kinh, suýt nữa bật ngồi dậy từ trên giường, còn Lộ Miêu ngồi bên mép giường chỉ ngạc nhiên, cũng không nhúc nhích.

Đội trưởng Hình nhanh chóng dẫn người đến, bước chân bên ngoài lộn xộn chồng chất nháu, xen lẫn tiếng gào khóc long trời lở đất của Trần Kỳ là tiếng mắng chửi Lộ Miêu, gì mà đồ sao chổi, tai tinh, mầm tai họa, đồ kẻ điên, toàn là những lời ác độc.

Kiều Trạch che tai Lộ Miêu lại, gọi cho Đường Viễn, bảo anh ta đưa người đi.

Ồn ào bên ngoài dần dần yên tĩnh trở lại.

Kiều Trạch lo cho Lộ Miểu nên không ra ngoài xem mọi việc thế nào.

Đối với sự lo lắng của anh, cô chỉ mỉm cười đáp lại anh: "Em không sao mà."

Nhưng làm sao có thể không sao chứ, gần đây hết đả kích này lại đến đả kích khác, đầu tiên là Lộ Tiểu Thành, sau đó là hai nhân cách trong cô, bây giờ lại là Từ Gia Diên, cô không khóc cũng chẳng cười, lại khiến anh càng lo lắng, ở bên cô không dám rời đi nửa bước, ngay cả lúc ngủ vẫn nắm chặt tay cô, anh cho như vậy là có thể canh chừng được, không ngờ cơ thể đau nhức dưới tác dụng của thuốc liền chìm vào giấc ngủ, đến ngày hôm sau khi tỉnh lại, bên gối trống không.

"Miểu ngốc!" Kiêu Trạch hốt hoảng bật dậy, tim đập thình thịch, quét mắt nhìn bốn phía nhưng lại chẳng thấy người đâu.

Anh vội vàng vén chăn xuống giường, động tác quá lớn đụng đến vết thương đau, làm kinh động đến Đường Viễn ở bên ngoài.

Anh ta đẩy cửa đi vào: "Sao thế?"

Kiều Trạch: "Lộ Miểu đâu?"

Đường Viễn mù mờ: "Không phải ở cùng anh sao?"

Tối qua vì giúp xử lý chuyện của Từ Gia Diên mà anh ta có rời đi trong chốc lát.

"Cậu giúp tôi nhìn xem cô ấy có ở trong nhà vệ sinh không, hay đã ra ngoài mua đồ ăn sáng rồi." Kiều Trạch nói, lòng rất hoảng, cô biết mình còn đang trong thời kỳ đợi xử phạt, không thể nào tự mình rời khỏi phòng bệnh được.

Anh rút điện thoại ra tính gọi điện cho cô, khéo mắt lại vô ý liếc thấy tờ giấy đề trên đầu giường.

Kiều Trạch lòi nó ra.

Là chữ của Lộ Miêu.

"Kiều Trạch, em xin lỗi, em thật sự không biết bây giờ nên làm gì nữa. Cho đến nay, em cứ ngỡ chỉ cần mình cố gắng thì mọi chuyện sẽ thay đổi. Nhưng không phải thế, nó dần trở nên càng lúc càng đáng sợ, em đã cố gắng đến vậy rồi, nhưng từng người họ lại lần lượt rời xa em. Em trai em, anh trai em, cả anh nữa, dường như những ai muốn đối tốt với em cuối cùng lại vì em mà không có kết quả tốt, em không biết lúc nào thì đến lượt anh, em cũng không muốn cuối cùng anh lại giống bọn họ. Từ rất lâu em đã nghĩ, nếu năm đó em không khóc chạy đi cầu xin anh trai em, có phải bây giờ anh ấy vẫn sống tốt không? Nếu ban đầu em nghe lời bố mẹ không đi học, em trai em sẽ không phải bỏ học, cũng sẽ không quen Nhậm Vũ, lại càng không phải hít ma túy, thì bây giờ sẽ sống tốt đúng không? Nếu hồi nhỏ em có thể hiểu chuyện hơn một chút, cởi mở hơn một chút, có phải cũng sẽ không có chuyện phân tách nhân cách không? Bọn họ cũng không cần phải trăm cay ngàn đắng giúp em che giấu điều gì hết. Em cứ tưởng mình là một cảnh sát chính nghĩa, nhưng cuối cùng lại là một kẻ giết người ẩn hình, em không biết rốt cuộc em là ai, rốt cuộc em tồn tại là vì điều gì, em không biết phải đối mặt với mình ra sao, đối mặt với anh thế nào. Em không phải là người có thể tự mình điều hòa được mọi thứ, em

không biết liệu đến một ngày nào đó, em có thể lại biến thành giống đêm hôm ấy hay không, tàn nhẫn đáng sợ, mặt mũi khó ưa. Em không muốn anh vì em là lo lắng khổ sở thêm nữa, cảm ơn anh đã sẵn lòng yêu em như thế, nhưng em lại không thể gả cho anh như mong muốn được. Hi vọng về sau anh có thể tìm được một cô gái lương thiện thật sự, biết bao dung anh và thông cảm cho anh."

Tờ giấy bất ngờ rơi xuống từ giữa kẽ tay, sắc mặt Kiều Trạch nhợt nhạt đi trông thấy.

Đúng lúc này Kiều Thời và Thẩm Ngộ đẩy cửa phòng ra, đập vào mắt là tờ giấy rơi xuống và sắc mặt trắng bệch của Kiều Trạch.

"Anh?" Kiều Thời kinh ngạc gọi anh.

"Tìm người!" Chợt Kiều Trạch quát lên, giọng run rẩy, "Tìm Lộ Miểu! Mau giúp anh tìm Lộ Miểu!"

Rồi anh bịt vết thương lão đảo ra khỏi cửa, vừa đi vừa bấm gọi cho Lộ Miểu, cánh tay run rẩy, trong lòng không ngừng lặp đi lặp lại mấy chữ "nghe điện thoại đi", nhưng không, điện thoại cô đã tắt.

Những con chữ trên tờ giấy biến đổi liên tục trong đầu anh, gần như ép anh đến điên loạn, anh lại nhớ đến cảnh cô giơ súng lên nhắm vào huyết thái dương của mình lần đó.

Anh như phát điên, rất muốn nhanh chóng tìm được cô, anh sợ là mình tới chậm một bước thì thế giới này sẽ không còn người tên Lộ Miểu nữa.

Đả kích liên tiếp gần như phá hết tất cả niềm tin vào cuộc sống này của cô.

Anh hẳn phải biết điều đó, anh không nên ngủ quên, đáng lẽ anh nên trỗi cô lại trước khi ngủ...

Vô số "nên" và "không nên" đảo qua trong đầu, nhưng vô dụng, anh không tìm được cô, trong bệnh viện không có, trường học không có, nhà cũng không có, cô chưa từng quay về.

Cô không mang gì theo, giống như đã bóc hơi khỏi nhân gian, hoàn toàn biến mất khỏi thế giới này.

Anh huy động tất cả những người có thể huy động, đến tất cả những nơi cô có thể đi qua, tìm cô đến điên cuồng.

Anh mang theo vết thương đến sân bay, ra bến xe, đến ga tàu, mọi nơi có thể đến anh đều đã đến, nhưng không có, vẫn không có ai.

Cô gái mang theo âm thanh đi vào thế giới anh, lần đầu tiên gặp mặt, ngẩng đầu mở to đôi mắt yêu kiều nhìn anh, nói với anh rằng "anh à, không thể dặt chớ đi dạo ở đó đâu", cô gái luôn mím môi dịu dàng nói với anh rằng "em có thể", cũng đã không còn thấy đâu nữa.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 134

Tuyệt vọng là một thể nghiệm như thế nào?

Lúc đọc được hot weibo này, Kiều Trạch đang nửa nằm trên giường lớn trong một phòng trọ, ở một thị trấn nhỏ bên bờ Tây Bắc cách thành phố An mấy nghìn cây số.

Anh vừa từ thành phố chạy khác đến thành phố này, mới từ nhà Cao Viễn quay về, trong đầu anh toàn là hình ảnh người mẹ tiêu tụy của Cao Viễn hi sinh vì anh, còn cả câu nói của chị Cao Viễn nữa, "Mấy tháng trước đã đi rồi, cũng không biết đã đi đâu."

Đã hơn ba tháng trôi qua, đây là tin tức duy nhất liên quan đến Lộ Miêu mà anh nhận được, cũng là thời gian cuối cùng cô xuất hiện trên thế giới này, cách bây giờ đã hơn ba tháng.

Hơn ba tháng, hơn một trăm ngày...

Ngón tay dài vuốt ve mép điện thoại, Kiều Trạch khẽ nheo mắt, đập vào mắt là hàng chữ ngắn ngủi trên màn hình điện thoại, "Tuyệt vọng là một thể nghiệm như thế nào."

Một trăm linh năm ngày mười bốn giờ tám phút.

Hoàn toàn không có tin tức nào.

Anh nghĩ, đây chính là tuyệt vọng.

Không gọi được cho cô, avatar chim cánh cụt của cô mãi một màu xám xịt, gửi bao nhiêu tin nhắn đi vẫn không thấy trả lời.

Người ấy, có lẽ mãi mãi sẽ không xuất hiện lại nữa.

Ngón tay dài khẽ nhúc nhích, anh bấm mở khung bình luận của weibo kia.

"Trong một phút cô ấy biến mất, tự nói với mình rằng chẳng qua là cô ấy đi mua đồ ăn sáng, sẽ nhanh chóng quay về.

Một giờ sau khi cô ấy biến mất, tự nói rằng, chỉ là cô ấy thấy khô sở, muốn một mình yên tĩnh.

Một ngày sau khi cô ấy biến mất, không ngừng tự thôi miên mình rằng, chỉ là cô ấy tạm trốn mà thôi, đợi khi cô ấy suy nghĩ thông suốt thì sẽ nhanh chóng quay về.

Ngày thứ ba cô ấy biến mất, vẫn không tự nói với mình rằng, cô ấy chỉ muốn cho mình chút không gian, cô ấy sẽ quay về.

Ngày thứ tư... Ngày thứ năm... Ngày thứ sáu... Bây giờ đã là một trăm linh năm ngày mười bốn giờ tám phút cô ấy biến mất, cuối cùng không thể không thừa nhận rằng, lời từ biệt của cô ấy, chính là tử biệt.

Không phải là không tìm thấy, mà là không còn được gặp lại nữa. Đây chính là tuyệt vọng."

Nội dung hơn hai trăm chữ được chia thành hai bình luận gửi đi, trong mấy phút ngắn ngủn đã có mấy trăm cái khen, hộp tin nhắn cũng nhận được rất nhiều tin nhắn từ những người xa lạ.

Kiều Trạch đưa mắt nhìn, bấm tắt điện thoại rồi ném sang một bên, hai tay gối ra sau gáy nằm xuống, nhìn trần nhà đến thất thần.

Đã lâu không ngủ nên đầu đau nhức mệt mỏi vô cùng, nhưng anh hoàn toàn không thấy buồn ngủ.

Căn phòng trống rỗng lại lạnh lẽo.

Tiếng chuông điện thoại vang lên phá vỡ yên tĩnh trong phòng.

Cũng giống hơn một trăm ngày qua, Kiều Trạch chụp lấy điện thoại như phản xạ có điều kiện, bao nhiêu hi vọng vừa mới dâng trào lại lập tức biến mất khi nhìn thấy hai chữ "Kiều Thời" trên màn hình.

"Sao thế?" Anh bấm nút nghe máy, hỏi.

Tuy giọng khàn khàn nhưng vẫn còn trầm ổn tĩnh táo.

"Quan tâm anh không được à?" Ở đầu dây điện thoại, Kiều Trạch cố để cho giọng mình có phần thoải mái, nhưng vẫn như mấy tháng trước, câu chế nhạo của cô không thể nào đổi lấy được miệng lưỡi độc địa của Kiều Trạch như trước.

"Không có chuyện gì thì anh gác máy đây." Giọng rất lạnh.

"Đợi đã." Kiều Thời thôi cười, rốt cuộc cô cũng không phải là Lộ Miểu, người có thể khiến anh khôi phục lại là Kiều Trạch như trước chỉ có một mình Lộ Miểu.

"Vẫn không có tin tức gì hả anh?" Cô khẽ hỏi, mũi cay cay.

Cô biết mấy tháng qua Kiều Trạch đều đang tìm Lộ Miểu, khắp trời nam biển bắc đi tìm cô.

Sáng hôm Lộ Miểu rời đi ấy, bao nhiêu chín chắn bình tĩnh của anh đều đã biến mất trong bước chân rối loạn.

Hết lần này đến lần khác không ngừng gọi điện, đẩy cửa hết căn phòng này đến căn phòng khác ra tìm người, anh của ngày hôm đó, hoảng hốt vội vã.

Anh đã kiểm tra tất cả máy giám sát giao thông trong sáng hôm đó.

Vừa tờ mờ sáng hôm đó, Lộ Miêu đã một mình rời khỏi bệnh viện, một mình đứng bên đầu đường u tối, bước đi không mục đích.

Cuối cùng cô lên một chiếc xe bus đi ngang qua, xuống xe ở trạm cuối cùng ở ngoại ô thành phố An, xuống một khu khách ở gần ngã giao nông thôn với đường cao tốc, sau đó mới bắt tăm tin tức.

Trong nửa tháng đó, Kiều Trạch gần như tìm khắp ở khu vực kia và toàn bộ thành phố An, hỏi thăm tất cả những người có thể biết, nhưng vẫn không có tin tức nào, không có ai thấy cô, cũng không có thi thể.

Anh chuyển hướng điều tra sang xe cộ qua lại, từ thôn dân quanh đó cho đến xe cộ trong mấy ngày kia, mỗi một chiếc xe, mỗi một tài xế, anh đều tự mình liên lạc một lần, cầm hình của cô đi xác nhận liệu cô có từng đi nhờ xe của bọn họ không.

Hễ là chút tin tức thật giả liên quan đến cô, anh đều không ngại xa xôi vạn dặm mà tự mình đi xác nhận.

Một lần lại một lần, lần nào đi cũng đầy hi vọng, rồi quay về trong thất vọng.

Hai ngày trước, anh nhận được tin tức mơ hồ của Lộ Miêu từ một tài xế lái xe khách đường dài, nhưng cũng chỉ là thực hư mà

thôi, không xác định rõ.

Anh liền lái xe cả đêm đến.

Kiều Thời rất hi vọng lần này anh có thể tìm được Lộ Miểu như mong muốn.

Cô cũng rất hi vọng cô ấy còn có thể sống khỏe mạnh, cô thương Lộ Miểu, cũng thương Kiều Trạch.

Một mình anh đã đi quá lâu trên con đường này rồi, lẻ loi lại đặng đặng, vất vả lắm mới gặp được cô, rồi yêu cô, không thể nào là kết thúc chia cách nhân thế như thế này.

Nhưng câu trả lời của anh rất nhanh đã đập vỡ mọi lời khẩn cầu của cô.

"Không có."

Lúc hai con chữ ngấn ngủi này vang lên bằng tiếng nói trầm khàn, cả hai bên đều rơi vào im lặng, hít thở khó khăn.

"Người đó là cô ấy." Một lúc lâu sau, giọng nói trầm khàn của Kiều Trạch lại vang lên lần nữa, "Cô ấy gặp mẹ của Cao Viễn ở trên xe, tự mình đưa dì ấy về nhà, rồi sau đó bật vô âm tín."

Kiều Trạch nhớ lại buổi chiều lần theo đường đi tìm đến nhà Cao Viễn, nhìn căn nhà hai tầng đứng bên đường trong thị trấn nhỏ, chợt trong một khoảnh khắc, tim anh đập mạnh dữ dội, anh cứ tưởng có lẽ cô đang ở trong đây.

Anh dừng xe trước nhà Cao Viễn, mẹ anh ta đi đến gõ cửa kính xe, ánh mừng rạo rực vui mừng như một đứa trẻ.

Bà ấy gọi anh là "A Viễn", ân cần hỏi han anh, hỏi anh sao lâu như vậy mới quay về.

Cao Viễn hi sinh đã đả kích bà ấy một cú lớn, tinh thần có chút thất thường.

Lúc Lộ Miểu gặp mẹ Cao Viễn trên xe bus, tinh thần bà cũng không được ổn định cho lắm, nên cô mới tự mình dẫn bà ấy về nhà.

"Cô bé đó lạ lắm, cứ nghen ngào nói xin lỗi với mẹ tôi. Đến tối cô ấy lại không cho tôi trối bà ấy nữa. Qua hai ngày, thấy mẹ tôi đã khá hơn thì mới đi."

"Nhưng người tốt lắm, chỉ là tâm trạng có vẻ rất kém."

Lời của chị Cao Viễn lại lần nữa vang vọng bên tai.

Kiều Thời ở bên đầu dây điện thoại cũng đang im lặng.

Cô không biết phải an ủi như thế nào, tin của Lộ Miểu đều có vẻ là lời cáo biệt.

Thậm chí có thể cô ấy đã sớm không còn ở đây nữa rồi.

"Anh à..." Giọng cô nghen ngào, muốn khuyên anh về nhà, nhưng mãi vẫn không thể thốt ra những lời này được.

Kiều Trạch đã từng nói với cô rằng, nếu người đã chết thì phải thấy thi thể, dù là cùng trời cuối đất, anh vẫn phải tìm lại cô ấy.

"Anh không sao." Kiều Trạch lạnh giọng an ủi, "Em đừng lo lắng quá. Cúp máy đây."

Điện thoại lại bị ném lên giường lần nữa, rồi lại cầm lấy, ngón tay theo thói quen bấm mở album ảnh, dừng lại một lúc rồi lại tắt đi.

Trong điện thoại của anh không có ảnh của Lộ Miêu.

Anh chưa chụp cho cô một tấm ảnh nào, cũng không có ảnh của cô, thậm chí ảnh chụp chung của anh và cô cũng không có.

Anh nhớ lại lúc ở Macao, cô từng nói một chụp chung một tấm, nhưng anh đã từ chối cô.

Rất nhiều người nói, trời sinh phụ nữ có trực giác luôn rất chính xác.

Liệu có phải từ khi đó cô đã biết được rằng, cô không thể đi đến tận cùng với anh, nên mới muốn để anh giữ lại một niệm tưởng?

Trong đầu thoáng qua gương mặt của Lộ Miêu, vẫn là hình ảnh ngửa đầu nhìn anh, yên lặng ngoan ngoãn.

Ngực bỗng nhói đau.

Kiều Trạch ném điện thoại qua một bên lần nữa, đứng dậy rửa mặt.

Lúc khom người rửa mặt, lá bùa bình an treo trên cổ rơi ra, vạch nên một độ cong nhỏ nhỏ trong không khí.

Đó là món đồ duy nhất Lộ Miêu để lại cho anh.

Vì chuyện con chip của Cao Viễn lần trước mà đã mở ra một lần, sau đó anh lại tự mình vá lấy, rồi luôn đeo trong người.

Ánh mắt Kiều Trạch khẽ ngưng lại, nhìn món đồ kia thất thần một lúc, rồi nhẹ nhàng cầm lên, khẽ vuốt ve.

"Không phải nói những người yêu nhau sẽ có thần giao cách cảm sao..." Âm thanh trầm khàn chậm rãi thốt lên, "Miêu ngọc à, em nói cho anh biết đi, rốt cuộc em đang ở đâu?"

Nhưng trả lời anh chỉ là khoảng không yên tĩnh.

Kiều Trạch cười tự giễu, buông tay ra, cúi đầu vốc nước rửa mặt.

Lúc ngẩng đầu lên lần nữa, khuôn mặt trong gương đã lại có tinh thần.

Anh không thể để mình gục ngã được.

Nếu đến cả anh cũng ngã xuống, thì ai sẽ đi tìm cô, ai sẽ ở bên cô?

Bước ra từ nhà vệ sinh, đúng lúc đội trưởng Hình gọi điện tới hỏi thăm tình hình của Lộ Miêu.

Chuyện anh tìm Lộ Miêu ông ấy cũng biết, thư xin bắt buộc chữa bệnh cho Lộ Miêu bị viện kiểm sát trả lại, vì tình hình của cô chỉ cần ở nhà giám sát chữa bệnh là được.

Chỉ là kết quả có ra sao thì cũng không còn ý nghĩa gì với Lộ Miêu nữa rồi, có thể cô đã không còn sống nữa rồi.

Hơn ba tháng... Đối với một người đã hoàn toàn suy sụp, căn bản khó có thể còn sống.

Đội trưởng Hình thở dài.

"Cô ấy không nỡ nào để tôi lại." Kiều Trạch cản lại lời ông ấy có thể nói, "Đội trưởng Hình, chú không cần lo lắng cho tôi."

Trò chuyện thêm mấy câu rồi lại tắt máy.

Màn hình điện thoại trở lại giao diện weibo, vẫn là khung bình luận ở chủ đề hot kia.

Ở khung bình luận đã có hơn mười nghìn bình luận, bình luận anh tiện tay gửi đi đã lọt vào top, ngoài ra còn có một bình luận mới nhất cũng được xếp vào top như của anh.

"Năm tuổi bị vất đến một nơi chưa từng nghe qua, hơn nữa còn không thể về nhà. Mười tám tuổi bị người ta thích, bị uy hiếp, bị bắt cóc, mất đi người em trai duy nhất. Hai mươi bốn tuổi, mất đi người anh trai duy nhất. Cứ ngỡ mình là người bị hại, không ngờ lại là người gây hại. Không biết phải đối mặt với mọi người ra sao, như một linh hồn trôi nổi bồng bềnh trên thế giới này, muốn giải thoát, lại không bỏ được một người, muốn quay về, lại không đối mặt với bản thân được, không biết lối đi ở đâu, cửa ra ở phương nào."

Bất chợt Kiều Trạch nắm chặt điện thoại, ánh mắt xoáy sâu vào bình luận kia, trái tim ở cổ không ngừng đập phồng lên xuống vì cảm xúc chấn động.

Ngón tay anh run run, bấm vào avatar không có hình ảnh kia.

Weibo của cô cũng giống anh, sạch sẽ, không có bất kỳ thứ gì.

Anh gửi tin nhắn riêng cho cô: "Miêu ngọc, là em sao?"

Nhưng không có trả lời.

Anh không biết là cô không thấy hay là không muốn trả lời.

Nhưng anh biết đó là cô, trực giác mãnh liệt mách với anh rằng, đó nhất định là Lộ Miểu.

Anh gọi điện thoại cho Chu Kỳ, để cô ấy tìm giúp IP đăng ký weibo của cô ấy, nghĩ hết mọi cách tra cho được IP.

Hiệu suất làm việc của Chu Kỳ rất cao, một giờ sau đã tìm ra được địa chỉ IP, cũng xác định được vị trí cụ thể, ở một quán trọ nào đó trong trấn nhỏ bên Tây Bắc.

Kiều Trạch nhờ một người bạn đến quán trọ kia kiểm tra một chút, canh chừng đừng để người đi, còn mình lập tức mua vé máy bay bay ngay trong đêm, rồi lại đổi xe giữa chừng, đến hơn mười một giờ tối ngày hôm sau đã tới quán trọ kia.

Kiều Trạch vừa đi vào, người bạn của anh đã cho anh số phòng, tên khách trọ quả thật có Lộ Miểu, tướng mạo cũng khớp với trong thẻ chứng minh.

Kiều Trạch đi đến gõ cửa, gõ hai tiếng vẫn không có người đáp.

Kiều Trạch cầm lấy chìa khóa mở cửa.

Phòng không bật đèn, ánh trắng từ ngoài cửa sổ hắt vào, rơi lên tường trên giường.

Vừa nhìn một cái Kiều Trạch đã thấy Lộ Miểu nằm trên giường, hơi cuộn tròn người, gương mặt say ngủ dịu dàng, hô hấp không sâu nhưng lại dài.

Chợt Kiều Trạch thở phào một cái, cổ họng như tắc nghẹn.

Anh ngồi xuống bên mép giường, động tác rất nhẹ, không đánh thức cô.

Đã hơn ba tháng không gặp, cô gầy đi rất nhiều, cô trong giấc ngủ rất bình tĩnh.

Ngón tay dài khẽ lướt qua gương mặt hao gầy của cô, yết hầu lên xuống rất nhanh, càng lúc càng nghẹn ngào, anh cúi đầu xuống, in dấu môi lên môi cô.

Cô ưm ưm mấy tiếng, nhưng không tỉnh lại.

Tình cờ đuôi mắt Kiều Trạch trông thấy thuốc ngủ trên bàn.

Động tác của anh dừng lại, cầm lấy chai thuốc trên bàn, vặn mở nắp ra, thấy thuốc trong chai còn đầy mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm, tầm mắt lại lần nữa quay về trên mặt cô.

ÂM THANH CỦA EM LÀ THẾ GIỚI CỦA ANH

Thanh Phong Ngữ

Chương 135

Cô vẫn chưa tỉnh, tác dụng của thuốc ngủ khiến cô say sưa giấc mộng.

Kiều Trạch không gọi cô dậy, sau khi lẳng lặng nhìn cô một hồi, liền chuyển sự chú ý sang máy tính trong phòng.

Kiều Trạch bật máy tính lên, mở lịch sử trình duyệt ra, thấy số weibo của cô, quả đúng là tài khoản mà anh đã gửi tin nhắn cá nhân.

Anh nhớ lại bình luận kia của cô, cô vẫn chưa thể nào thoát ra nổi.

Cô chưa thoát ra, thì lúc này anh xuất hiện chỉ gia tăng áp lực cho cô.

Lộ Miêu ngủ một đêm rất say, từ rất lâu rồi, đây là lần đầu tiên cô thật sự chìm vào giấc ngủ, mặc dù phải nhờ vào thuốc ngủ.

Hơn ba tháng qua, cô đã đến rất nhiều nơi, không có mục tiêu, cũng chẳng có phương hướng, đi đến nơi đâu thì là nơi đó.

Nói là lưu lạc, không bằng nói là trục xuất.

Cô như lạc vào đường đến Tây Tạng, tương truyền đó là đường đi nguy hiểm gian nan nhất, dọc đường hoang vu, chốn không

người kéo dài mấy trăm cây số vắt ngang qua đó, lại thêm con mương người chết ai nghe thấy thôi cũng biến sắc.

Cô không biết là mình sẽ bị lạc ở chốn không người không thoát ra được, hay là ngủ mê trong mương người chết không dậy nổi, hay là, may mắn sống sót.

Bất luận là kết cục thế nào, Lộ Miêu nghĩ mình sẽ có thể坦然 nhiên đón nhận.

Cô không dám tùy tiện kết thúc sinh mạng, cũng không biết phải thoát ra khỏi khốn khổ này thế nào, số phận đã đẩy cô đi đến đây, cô chỉ có thể mặc mình cho vận mệnh.

Hôm rời khỏi bệnh viện đó, một mình cô ngồi bên đập nước một ngày một đêm.

Cô không biết mình nên đi đâu, còn có thể làm gì, mỗi phút mỗi giây tỉnh táo đối với cô đều là đau khổ, ngày ngày khó chịu dạ dày nôn nao phát đau, đêm đêm lại không tài nào ngủ được.

Cô biết chỉ cần mình nhảy xuống là bao nhiêu đòn đau đều sẽ chấm dứt, nhưng cuối cùng cô không cất nổi bước chân.

Cô lên xe bus giữa đường đi, không muốn biết đi đâu, đến chỗ nào thì chính là chỗ đó.

Điều duy nhất Lộ Miêu không nghĩ đến là, cô lại gặp mẹ của Cao Viễn ở trên xe, cầm tấm hình của Cao Viễn, lúc khóc lúc cười, lúc thì nói con trai đã về rồi, lúc lại nói đã mua cho con trai rất nhiều đặc sản ở quê, muốn đích thân đưa cho nó.

Cô rất khó chịu, bọn họ dùng tính mạng để bảo vệ trật tự, nhưng trong lúc mơ hồ cô lại phá hủy hết tất cả thứ này.

Dọc đường đi, cô cứ như đang chuộc tội vậy, tận lực giúp đỡ mỗi một người đi đường mà cô có thể giúp được.

Dường như chỉ có như thế, tội lỗi trong cô mới giảm bớt đi được.

Tâm tình cô cũng dần ổn định lại, nhưng vẫn có khó chịu, có mơ màng, cô không tìm được đường đi.

Không có đường về nhà, cũng không có đường dẫn tới tương lai...

Tỉnh dậy từ giấc ngủ, nhìn căn phòng trống rỗng xa lạ, đầu Lộ Miêu cũng trống rỗng.

Rồi sau đó lại giống như hơn một trăm ngày qua, cô từ từ đứng dậy, bước từng bước vào nhà vệ sinh rửa mặt, khi quay về giường thì cô nhìn thấy thuốc ngủ trên bàn, cùng một bức thư nằm dưới chai thuốc.

Người cô run lên, nghĩ đến một tội khác.

Trong nửa tháng ban đầu, cô có thể cảm nhận rõ ràng trong cơ thể có hai bản thân đang nói chuyện với nhau, chỉ là không có cãi vã kịch liệt như trước, cũng không có đối chọi gay gắt, mà cô ta hòa nhã thân thiện, dường như đang từ từ dung nạp lẫn nhau, rồi sau đó âm thanh kia dần dần biến mất.

Lúc ở nhà Cao Viễn, cô có tìm đến bác sĩ tâm lý một lần, bác sĩ tâm lý làm thôi miên cho cô, anh ta bảo trong người cô không còn đối thoại của người khác nữa, có lẽ đã dung hòa thành một rồi.

Lộ Miểu nghiêng về ý kiến bọn họ đã dần hòa hợp nhau, nhưng bức thư này...

Nhìn chằm chằm lá thư một lúc lâu, Lộ Miểu do dự đưa tay rút lá thư ra.

Chữ viết quen thuộc của Kiều Trạch đập vào mắt.

"Miểu ngọc, nếu cuộc sống như thế này có thể khiến trong lòng em dễ chịu thì em cứ tiếp tục mà đi. Nhưng giống như tôi đã từng nói với em, bất kể kết quả có ra sao, tình cảnh có khó khăn thế nào, em đều phải nhớ, tôi đều đứng sau lưng em, tôi vẫn đang chờ em về nhà."

"Bất cứ lúc nào cũng không được dễ dàng buông tay, đó không phải là lỗi của em."

Nghẹn ngào trào dâng trong cổ.

Lộ Miểu lấy tay bịt miệng, đè lại những âm thanh tắc nghẹn sắp sửa thoát ra, cô đứng dậy kéo mở cửa phòng.

Trên hành lang vẫn là trang trí cũ kỹ, cô không thấy Kiều Trạch ở đâu.

Cô tìm mấy vòng trong hành lang, vẫn không thấy anh đâu.

Lộ Miểu không biết nên nói là mất mát hay là thở phào nhẹ nhõm nữa, một mình đứng trên hành lang một lúc lâu rồi quay về phòng.

Lúc trả phòng, đã có người thanh toán cho cô.

"Là anh sao, Kiều Trạch?" Cúi đầu nhìn tờ giấy cầm trong tay, Lộ Miểu thấp giọng hỏi, cổ họng tắc nghẽn.

Rời khỏi thị trấn nhỏ, cô đến một thành phố.

Cô không thấy Kiều Trạch đâu, tờ giấy ấy cứ như cô tưởng tượng ra, nhưng con chữ trên giấy lại như ánh mặt trời xua tan mây mù, có chút ấm áp cũng có chút đau, cõi lòng hoang vắng đã lâu, nay tựa như được sống lại lần nữa.

Dừng chân ở một quán trọ trong thành phố, buổi sáng ngày hôm sau, Kiều Trạch nhận được tờ giấy thứ hai của Kiều Trạch.

"Miểu ngốc, lúc em tạm biệt tôi từng nói, hi vọng tôi có thể tìm được một cô gái thật sự hiền lành, biết bao dung thông cảm cho tôi. Nhưng tôi vẫn còn lời chưa kịp nói với em, ngoại trừ em ra thì không còn một người nào như vậy nữa xuất hiện cả, mà cho dù có đi chẳng nữa thì người đó cũng không phải là em. Tôi chỉ cần em, chỉ muốn em."

"Tôi cho em thời gian từ từ tìm đường về nhà, nhưng em cũng phải đồng ý với tôi rằng, lúc tìm được đường rồi, cũng phải trả lại cho tôi một Miểu ngốc đầy sức sống vui vẻ."

Nước mắt lại lần nữa trào dâng.

Ngày thứ ba, ngày thứ tư, ngày thứ năm... Ngày thứ bốn mươi chín... Sau hơn một tháng, tổng cộng Lộ Miểu nhận được bốn mươi chín tờ giấy của Lộ Miểu, hoặc khích lệ, hoặc an ủi, hoặc là khuyên bảo trò chuyện, số chữ không nhiều, nhưng từng câu từng chữ trong đó, Lộ Miểu đều có thể cảm nhận được tấm lòng mục đích của anh.

Từ trước tới nay đều là anh bao dung cô, thế nhưng cô lại chưa từng trả giá giống như anh, thậm chí luôn ở trong tâm thế dứt áo ra đi.

Lộ Miêu rất khó chịu, hình như cho tới bây giờ cô chưa từng suy nghĩ kỹ càng cho anh lần nào, không biết trong khoảng thời gian anh không tìm được cô ấy, anh đã đau khổ đến nhường nào.

Lộ Miêu muốn đi tìm Kiều Trạch, nhưng cô không tìm được anh.

Anh dễ dàng tìm được cô từ trong biển người mê mông, anh ở ngay gần bên, nhưng cô không tìm được anh.

Ngày thứ năm mươi, tờ giấy của Kiều Trạch không xuất hiện.

Lộ Miêu ngồi trong nhà nghỉ mà tâm thần không yên.

Trong lúc tinh thần bất ổn, cô bật máy tính trong nhà nghỉ lên, đăng nhập vào tài khoản weibo đã hơn một tháng không đăng nhập, ở hộp thư cá nhân bỗng nhảy lên, một cái tên xa lạ, nhưng xưng hô lại quen thuộc.

"Miêu ngốc, là em sao?"

Cô bấm mở weibo với chủ đề "tuyệt vọng là một thể nghiệm như thế nào" ra, lập tức trông thấy những thông tin quá đỗi quen thuộc trong khung bình luận.

"Trong một phút cô ấy biến mất, tự nói với mình rằng chẳng qua là cô ấy đi mua đồ ăn sáng, sẽ nhanh chóng quay về.

Một giờ sau khi cô ấy biến mất..."

"Ngày thứ tư... Ngày thứ năm... Ngày thứ sáu... Bây giờ đã là một trăm linh năm ngày mười bốn giờ tám phút cô ấy biến mất, cuối cùng không thể không thừa nhận rằng, lời từ biệt của cô ấy, chính là từ biệt.

Không phải là không tìm thấy, mà là không còn được gặp lại nữa. Đây chính là tuyệt vọng."

Bao lời ghen ngào thốt ra từ cổ họng, Lộ Miêu nức nở khóc, không cách nào đè nén được.

Cô mượn điện thoại trong nhà nghỉ, gọi điện cho Kiều Trạch.

Bất ngờ là lần này lại kết nối được.

"A lô?" Giọng nói trầm khàn của Kiều Trạch truyền đến từ đầu dây.

"Anh đang ở đâu?" Lộ Miêu hỏi, giọng vì thút thít mà cũng trở nên khàn như anh.

Ở đầu bên kia im lặng một lúc lâu, rồi đọc địa chỉ cho cô, cùng một nhà nghỉ, cùng một tầng lầu, chẳng qua là khác số phòng.

Lộ Miêu đi đến gõ cửa phòng Kiều Trạch, trong thời gian ngắn ngủi đợi anh mở cửa, lòng bàn tay cô đã ướt ươn ướt.

Cửa phòng nhanh chóng được kéo ra, dáng người cao lớn của Kiều Trạch xuất hiện bên cửa.

Cô ngẩng đầu nhìn anh, gần nửa năm không gặp, nhưng anh với cô lại không có chút cảm giác xa lạ nào.

"Kiều Trạch..." Cô khẽ cắn môi, lo lắng mở miệng, "Em muốn về nhà, có được không?"

Cô nhìn xương cổ anh không ngừng lên xuống, anh nhìn cô không rời.

Cô cũng ngược đầu nhìn anh, trong ánh mắt như nai con đều là thấp thỏm và băn khoăn, còn mang theo chút rụt rè, giống cô của trước đây.

Cầm anh khẽ nhếch lên, ép hơi nóng quay về trong hốc mắt, trái táo lên xuống một lúc, anh cất giọng trầm thấp khàn khàn mà nói.

"Chào mừng em về nhà!"

Đôi tay dài vươn ra, lập tức ôm chặt cô vào lòng.

Nước mắt đột nhiên trào ra như đê vỡ, cô ôm chặt lấy anh, lập đi lập lại câu "em xin lỗi" với anh.

Kiều Trạch cúi đầu tìm môi cô, vội vàng hôn cô.

Có người nằm trong vòng tay, lồng ngực từng chút một trở nên ấm áp căng đầy.

Cô gái của anh, cuối cùng cũng quay về.

- Hoàn chính văn -